LGr
D5935R

DIONYSII

of Halicarnassus

HALICARNASSENSIS

OPERA OMNIA

GRAECE ET LATINE

CVM ANNOTATIONIBVS
HENRICI STEPHANI, FRID. SYLBVRGII
FRANC. PORTI, ISAACI CASAVBONI, FVLVII
VRSINI, HENR. VALESII, IO. HVDSONI
ET IO. IAC. REISKE.

201526
23. 3. 26.

VOLVMEN SEXTVM

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
CIƆIƆCCLXXVII.

DIONYSII

HALICARNASSENSIS

OPERVM

VOLVMEN SEXTVM
ET VLTIMVM

EX SCRIPTIS RHETORICIS ET CRITICIS EPISTOLAM PRIMAM AD AMMAEVM, EPISTOLAM AD CN. POMPEIVM, EPISTOLAM SECVNDAM AD AMMAEVM, IVDICIVM DE THVCYDIDIS HISTORIIS, ET LIBRVM DE ADMIRANDA VI DICENDI IN DEMOSTHENE

TENENS.

QVIBVS ACCESSERVNT INDICES

CVRAVIT

IO. IAC. REISKE.

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

CIϽIϽCCLXXVII.

[a] ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΜΜΑΙΟΝ
ΠΡΩΤΗ.

DIONYSII HALICARNASSENSIS
EPISTOLA AD AMMAEVM I. *

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΜΜΑΙΩ ΤΩ ΦΙΛΤΑΤΩ
ΠΛΕΙΣΤΑ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Πολλῶν [b] μετ' ἄλλων ξένων τε καὶ παραδόξων ἀκουσμάτων, ὧν ἐνήνοχεν ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος, ἕν τι καὶ τοῦτο ἐφάνη μοι πρώτως ἀκούσαντι παρά σου· ὅτι τῶν φιλοσόφων τις τῶν ἐκ τοῦ Περιπάτου, πάντα χαρίζεσθαι βουλόμενος Ἀριστοτέλει, τῷ κτίσαντι ταύτην τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τοῦτο ὑπέσχετο ποιήσειν φανερόν, ὅτι Δημοσθένης τὰς ῥητορικὰς τέχνας παρ' ἐκείνου μα-

DIONYSIVS AMMAEO SVMMO AMICO
SVO S. P.

Inter caeteras, quas aetas noſtra tulit, praeter omnium opinionem ſententias numeranda et illa, quam ex te primum audiui, Ammaee, philoſophum quendam Peripateticum (quo Ariſtoteli, qui princeps eam familiam ducit, per omnia gratificaretur) clarum facere profeſſum, Demoſthenem ſcilicet, artem Rhetoricam ab illo cum didiciſſet, in orationes ſuas tranſtu-

a Deeſt titulus in *Graecis exemplaribus*, tam *Editis*, quam *MSS*. Hic, quem adiectum vides, eſt ab *Interpretibus*.

* *Wolfius* ſubiicit: *qua reſpondet de Demoſthene et Ariſtotele; Demoſthenem eloquentiae praecepta non hauſiſſe ex Ariſtotele.* Verum *Schottus* ſubiungit: *de aetate ſcriptiſque Demoſthenis et Ariſtotelis.*

b In margine *Cod. Reg.* μὲν ἄλλων etc.

θῶν, εἰς τοὺς ἰδίους μετήνεγκε λόγους, καὶ κατ' [c] ἐκεῖνα κοσμούμενος τὰ παραγγέλματα, πάντων ἐγένετο τῶν ῥητόρων κράτιστος. κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ὑπελάμβανον, τῶν πολλῶν τινα εἶναι τὸν ταῦτ' ἐπιχειρήσαντα λέγειν, καὶ παρῄνουν σοι μὴ πᾶσι τοῖς παραδόξοις προσέχειν. ὡς δὲ καὶ τοὔνομα τοῦ ἀνδρὸς ἐπυθόμην, ὃν ἐγὼ καὶ τῶν ἠθῶν ἕνεκα καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδέχομαι, ἐθαύμασα, καὶ πολὺς ἐν ἐμαυτῷ γενόμενος, ἐπιμελεστέρας ᾤμην δεῖσθαι σκέψεως τὸ πρᾶγμα, μή ποτε λέληθέ με τἀληδὲς οὕτως ἔχον, καὶ οὐδὲν εἰκῇ τῷ ἀνδρὶ εἴρηται· [d] ἵνα

tranſtuliſſe: hiſque praeceptionibus inſtructum oratorum Graeciae facile euaſiſſe principem. Equidem initio vnum aliquem e plebe, indoctumque eſſe hominem, qui id aſſerere auderet, exiſtimabam: teque, his inopinatis minime vt animum adiungeres, hortabar. At vero ſimul ac viri nomen inaudiui, cuius ob morum integritatem caeteraſque animi dotes plurimum apud me auctoritas valet, ſuſtinui me admirabundus, et me ipſe colligens maiore conſideratione rem indigere exiſtimabam; ne forſitan nos verum falleret ac lateret, vereque ille ſentiret, nec fruſtra eſſet in eam ſententiam ingreſſus: vt vel

c *Wolfii* margo pro ἐκεῖνα habet ἐκείνου, itidemque verſio eiuſdem: *ſecundum illius praecepta. Sylb.*

d In *Stephani* editione [et *Cod. Reg.*] ſic legitur hic locus: ἵνα ἢ τὴν δόξαν, ἣν πρότερον αὐτὸς ἔσχον, βεβαιωθῶ, μαθὼν, ὅτι προτεροῦσι τῶν Δημοσθένους λόγων αἱ Ἀριστοτέλους τέχναι, ἢ τὸν οὕτως ἐγνωκ. quam lectionem et ipſe adnotauit minime ad confirmandam *Dionyſii* ſententiam facere, cum is totus in hoc ſit, vt oſtendat, anteceſſiſſe *Demoſthenis* orationes. quod ſi ita legas: μαθὼν, ὅτι οὐ προτεροῦσι, adiecta negatione, non habere locum particulam, quam grammatici disiunctiuam appellant, quae in altera parte ſequitur: quare ſibi verbum βεβαιωθῶ ſuſpectum eſſe; ſenſum omnino hunc videri eſſe: *Vt ipſe, ſi compertum habuero, Ariſtotelis artes Rhetoricas priores eſſe tempore Demoſthenicis orationibus, de ſententia mea deducar: ſin minus, eum, qui hoc ſibi perſuaſit, mutare cogam ſententiam.* Haec de illo loco *Steph.* ego eam lectionem, quam *Morellii Demoſthenes* in margine habebat, ſequi malui: praeſertim cum idem ante me feciſſet *Wolfius* in ſua *Demo-*

ἢ μαθὼν, ὅτι προτεροῦσι τῶν Δημοσθένους λόγων αἱ Ἀριστοτέλους τέχναι, ἑκὼν μεταδοξάσω· ἢ τοὐναντίον φωράσας, τὴν δόξαν, ἣν πρότερον αὐτὸς ἔσχον, [e] βεβαιώσω, καὶ τὸν ἄλλως ἐγνωκότα καὶ γράψαι γε παρεσκευασμένον, πρὶν εἰς ὄχλον ἐκδοῦναι τὸ σύνταγμα, μεταβαλεῖν πείσαιμι τὴν δόξαν.

β'. Οὐκ ἐλαχίστην δέ μοι καὶ σὺ παρέσχου ῥοπὴν εἰς τὸ μὴ παρέργως ἐξετάσαι τὴν ἀλήθειαν, παρακαλῶν φανεροὺς ποιῆσαι τοὺς λόγους, οἷς ἐμαυτὸν πέπεικα· Δημοσθένους ἀκμάζοντος ἤδη, καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους εἰρηκότος ἀγῶνας, τότε ὑπ' Ἀριστοτέλους τὰς ῥητορικὰς γεγράφθαι τέχνας. ἐδόκεις τέ μοι καὶ τοῦτο ὀρθῶς πα-

vel ipſe, ſi compertum haberem, *Ariſtotelis Rhetoricorum libros* priores eſſe tempore *Demoſthenicis orationibus*, de priſtina ſententia decederem, vel eum, qui hoc ſibi perſuaſit, mutare cogerem ſententiam, priuſquam foras daret opus ſuum, quod ſe ad ſcribendum comparauit.

II. Et vero tu non leue nobis calcar, vt ad verum euadere poſſemus, ſubdidiſti; hortando inprimis, vt rationes omnes colligerem, quibus adductus in eam potiſſimam ſententiam veniſſem: Demoſthene etiamnum florente, peroratiſque iam aliquot orationibus forenſibus, quibus inclaruit, tum demum Ariſtotelem ad *Artem Rhetoricam* conſcribendam animum appuliſſe. Suadere et illud recte videbaris, vt nec ſignis

Demoſthenis editione. *Sylb.* Mihi tamen (inquit *Schottus* in *Nod. Ciceron.* l. 4. c. 2.) vnius vocis parua mutatione locus emendari poſſe videtur: ſi ſcilicet βεβαιωθῶ in μετατεθῶ commutetur, nulla addita negatione. Senſum vero commodum hunc eliciam: *vt priorem ſententiam vel ipſe mutem, cognito, priores eſſe Ariſtotelis libros Rhetoricos orationibus Demoſthenis; vel eum, qui ita ſentit, et commentari ea de re parat, antequam opus foras det, de ſententia deducam.* Et vero Graecarum literarum peritis non inſolens forma videbitur, τὴν γνώμην μετατίθημι, *ſententiam muto:* nam ita loqui amant *Thucydides*, *Xenophon* et *Syneſius*.

e In margine *Cod. Reg.* ἐπανορθῶ.

ῥαίνειν, μὴ σημείοις, μηδ' εἰκόσι, μηδ' ἀλλοτρίαις τὸ πρᾶγμα πιστώσασθαι μαρτυρίαις, ἐπειδὴ τούτων οὐδεμία τῶν πίστεων δι' ἀναγκαίων συνάγεται λημμάτων· ἀλλ' αὐτὸν Ἀριστοτέλη παρασχέσθαι διὰ τῶν ἰδίων τεχνῶν ὁμολογοῦντα τἀληθὲς οὕτως ἔχειν. τοῦτο δὴ πεποίηκα, βέλτιστε Ἀμμαῖε, τῆς τ' ἀληθείας προνοούμενος, ἣν ἐπὶ παντὸς οἴομαι δεῖν πράγματος ἐξετάζεσθαι, καὶ τῆς ἁπάντων τῶν περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἐσπουδακότων χάριτος· ἵνα μὴ τοῦθ' ὑπολάβωσιν, ὅτι πάντα περιείληφεν ἡ Περιπατητικὴ φιλοσοφία τὰ ῥητορικὰ παραγγέλματα· καὶ οὔτε οἱ περὶ Θεόδωρον καὶ Θρασύμαχον καὶ Ἀντιφῶντα σπουδῆς ἄξιον οὐδὲν εὗρον, οὔτ' Ἰσοκράτης καὶ Ἀναξιμένης καὶ Ἀλκιδάμας, οὔτε οἱ τούτοις συμβιώσαντες τοῖς ἀνδράσι, παραγγελμάτων τεχνικῶν συγγραφεῖς καὶ ἀγωνισταὶ λόγων ῥητορικῶν, οἱ περὶ Θεοδέκτην καὶ [f] Φίλισκον καὶ Ἰσαῖον καὶ Κηφισόδωρον,

ſignis et coniecturis, nec a re ipſa alienis teſtimoniis, id confirmarem; quando nihil horum ad fidem faciendam valeat, nec aſſentiri cogat: verum ipſum potius philoſophum, tanquam e domo productum teſtem, ex ſua arte ad cauſam dicendam advocarem. Parui itaque conſiliis tuis, optime Ammaee, cum veritatis habito reſpectu (in cuius inueſtigatione plurimum ſemper operae ponendum cenſui), tum vt ab omnibus gratiam ineam, qui ciuilis eloquentiae ſtudio capiuntur; ne falſo perſuaſum haberent, philoſophiam Peripateticam omnes Rhetoricas praeceptiones complecti: quaſi nihil hi laude dignum repererint, Theodorus et Thraſymachus et Antiphon; imo nec Iſocrates, Anaximenes, aut Alcidamas, eorumque aequales, Theodectes, Philiſtus, Iſaeus, Cephiſodorus, Hyperides, Lycurgus et Aeſchines; quorum alii praecepta de bene dicendi arte poſteris reliquerunt, alii etiam forenſes orationes ingen-

f Pro Φίλιστον [quod in vulgatis eſt] rectius fortaſſe legemus Φίλισκον, quia *Philiſtus* hiſtorici Siculi nomen eſt, *Philiſcus* autem Mileſius orator fuit, vnus ex *Iſocratis* oratoris auditoribus, vt tradit *Suidas:* Supra pag. 626. v. 13. in hoc nomine eſt ambiguitas. *Sylb.*

g Ἀν

Ὑπερίδην τε καὶ Λυκοῦργον καὶ Αἰσχίνην· οὔτ' αὐτὸς ὁ Δημοσθένης ὁ πάντας ὑπερβαλόμενος τούς τε πρὸ αὐτοῦ καὶ τοὺς καθ' ἑαυτὸν, καὶ μηδὲ τοῖς γενησομένοις ὑπερβολὴν καταλιπὼν, τοσοῦτος [g] ἂν ἐγένετο τοῖς Ἰσοκράτους τε καὶ Ἰσαίου κοσμούμενος παραγγέλμασιν, εἰ μὴ τὰς Ἀριστοτέλους τέχνας ἐξέμαθεν.

γʹ. Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος, ὦ φίλε Ἀμμαῖε, οὐδ' ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους τεχνῶν τῶν ὕστερον ἐξενεχθεισῶν οἱ Δημοσθένους λόγοι συνετάχθησαν, ἀλλὰ καθ' ἑτέρας εἰσαγωγάς τινας· ὑπὲρ ὧν ἐν ἰδίᾳ δηλώσω γραφῇ τὰ δοκοῦντά μοι. πολὺς γὰρ ὁ περὶ αὐτῶν λόγος, ὃν οὐ καλῶς εἶχεν ἑτέρας γραφῆς ποιῆσαι πάρεργον. ἐν δὲ τῷ παρόντι τοῦτο πειράσομαι φανερὸν ποιῆσαι, ὅτι, Δημοσθένους ἀκμάζοντος ἤδη κατὰ τὴν πολιτείαν, καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους εἰρηκότος ἀγῶνας, τούς τε δικανικοὺς καὶ τοὺς δημηγορικοὺς, καὶ θαυμαζομένου διὰ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ δεινότητι λόγων, τότε ὁ φιλόσοφος τὰς ῥητορικὰς ἔγραψε τέχνας. ἀνάγκη δ' ἴσως πρῶτον, ὅσα

ingenti artificio conſcripſerunt: et quaſi Demoſthenes (qui oratorum ſui ſeculi omnium, et qui ante illum fuerunt, et poſt ſecuti ſunt, facile princeps, nulli vt concedere debeat) talis tantuſque in admiranda vi dicendi nunquam euaſiſſet, Iſocratis et Iſaei praeceptis inſtructus, niſi *Ariſtotelis artem Rhetoricam* edidiciſſet.

III. Quare falſo ita iudicant, mi Ammaee. Neque enim *Ariſtotelis oratoriis praeceptis*, quae diu poſt edita ſunt, *Demoſthenis orationes* conſcriptae ſunt, ſed aliis quibuſdam inſtructae: qua tota de re quid ſentiam, alias commentabor. res enim longioris eſt operae et conſiderationis: quare obiter et quaſi per tranſennam tractari non debet. Illud in praeſens conſtituere ſatis habebo, Demoſthene etiam tum in rep. florente, habitiſque praeclaris aliquot orationibus forenſibus, partim in iudiciis, partim in declarationibus publicis, cum tota Graecia bene dicendi gloria clarus eſſet, tum primum *Artem Rhetoricam* ſcribere Ariſtotelem coepiſſe. Principio vero ex

g Ἂν additum ex *Morellii* et *Wolfii* editionibus.

παρέλαβον ἐκ τῶν κοινῶν ἱστοριῶν, ἃς κατέλιπον ἡμῖν οἱ τοὺς βίους τῶν ἀνδρῶν συνταξάμενοι, προειπεῖν. ποιήσομαι δ' ἀπὸ Δημοσθένους τὴν ἀρχήν.

δ'. Οὗτος ἐγεννήθη μὲν ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἄρχοντος δὲ Τιμοκράτους, εἰς ἔτος ἦν ἐμβεβηκὼς ἑπτακαιδέκατον· δημοσίους τε λόγους ἤρξατο γράφειν ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος, [h] εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔχων ἔτος. καὶ ἔστιν αὐτοῦ πρῶτος τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγώνων ὁ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ὃν γέγραφε Διοδώρῳ, τῷ κρίνοντι τὸ ψήφισμα παρανόμων. καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἕτερος ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος, [i] ὁ περὶ τῶν ἀτελειῶν, ὃν αὐτὸς διέθετο, χαριέστατος ἁπάντων [k] τῶν'' λόγων καὶ γραφικώτατος. ἐπὶ δὲ Διοτίμου, τοῦ μετὰ Καλλίστρατον, ἐν Ἀθηναίοις πρώτην εἶπε δημηγορίαν, ἣν ἐπιγράφουσιν οἱ

ex iis hiſtoricis, qui illuſtrium virorum vitas memoriae prodiderunt, de tempore conſtet neceſſe eſt. Initium autem faciam a Demoſthene.

IV. Natus hic eſt anno, qui centeſimam Olympiadem anteceſſit, Archonte dehinc, ſeu Praetore, Athenis Timocrate, ſeptendecim annorum fuit: publicas vero cauſas agere coepit, Calliſtrato Praetore, annorum iam quinque et viginti. Primam in iudiciis orationem habuit eam, quae *contra Androtionem* eſt: conſcripſitque Diodoro, violatarum legum iudicium agenti. Eodem tempore et Archonte, altera *de Immunitate* eſt habita, elegantiſſima et maxime ornata. Diotimi vero tempore, qui Calliſtrati Praeturam excepit, apud Athenienſes primum eam dixit, quam, qui orationum catalogum

Quo tempore et ordine

h Corrigendus hic *Dionyſii* calculus, qui in Archonte quidem nobiſcum ſentit, in aetatis vero annis a nobis et *Agellio* diſcedit: vt reſcribendum ſit pro anno XXV. an. XXVII. vt tradit *Agellius* l. 15. c. 28. *Schottus* in vita *Demoſthenis*, ad Olymp. CVI. an. II.

i Ὁ περὶ τῶν ἀτελειῶν λόγος eſt oratio *contra Leptinem* habita. *Sylb.*

k Omittit *Cod. Reg.*

l Rhe-

τοὺς ῥητορικοὺς [l] πίνακας συντάξαντες, [m] περὶ τῶν συμμοριῶν· ἐν ᾗ παρεκάλει τοὺς Ἀθηναίους, μὴ λύειν τὴν πρὸς βασιλέα γενομένην εἰρήνην, μηδὲ προτέρους ἄρχειν τοῦ πολέμου, ἐὰν μὴ παρασκευάσωνται τὴν ναυτικὴν δύναμιν, ἐν ᾗ πλείστην εἶχον ἰσχύν· καὶ τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς αὐτὸς ὑποτίθεται. ἐπὶ δ' [n] Εὐδήμου, τοῦ μετὰ Διότιμον ἄρξαντος, τόν τε κατὰ Τιμοκράτους λόγον ἔγραψε Διοδώρῳ, τῷ κρίνοντι παρανόμων τὸν Τιμοκράτην, καὶ τὸν περὶ τῆς Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας δημηγορικὸν, ὃν αὐτὸς ἀπήγγειλε. μετὰ δ' Εὔδημον ἦν Ἀριστόδημος ἄρχων, ἐφ' οὗ τῶν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν ἤρξατο, καὶ λόγους ἐν τῷ δήμῳ διέθετο περὶ τῆς ἀποστολῆς ξενικοῦ στρατεύματος καὶ τῶν δέκα [o] [Γαδικῶν] τριηρῶν εἰς Μακεδονίαν. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ καὶ τὸν κατὰ Ἀριστοκράτους ἔγραψε λόγον Εὐθυκλεῖ, τῷ διώ-

logum texerunt, *de Claſſibus* inſcribunt: qua hortatur, ne initam cum Rege pacem prius ſoluant, nec priores bellum inferant, quam rem omnem naualem, qua plurimum valebant, commode inſtruxiſſent; apparatuſque rationem ipſe praeſcribit. Theodemo Praetore, qui Diotimo ſucceſſit, eam, quae *contra Timocratem* inſcribitur, ſcripſit Diodoro violatae legis iudicanti Timocratem: orationem item *de ſubſidio Megalopolitis mittendo*, quae tota ſuaſoria eſt, et ab illo recitata. Ariſtodemo mox Archonte, proxime poſt Theodemum, *contra Philippum* orationes ſcribere coepit, publiceque habuit, de externo milite parando, mittendiſque triremibus Gadicenſibus in Macedoniam. Hoc ipſo tempore conſcripſit et alteram *contra Ariſtocratem*, in gratiam Euthyclis, contra leges latum

orationes habuerit Demoſthenes.

l Rhetoricae tabulae fortaſſe eaedem hic ſunt, quae tabulae Pergamenae; de quibus ſupra ad p. 661. v. 6. *Sylb.*

m Videſis *Schotti* vitas Parallel. Olymp. cvi. an. iii.

n Θεοδήμου, et mox Θεόδημον, in *Cod. Reg.* Verum (inquit *Sylb.*) Εὔδημον legendum eſſe, ſatis conſtat ex p. 648. v. 4. [Vulgatae dant Θεοδήμου, et infra Θεόδημον.]

o Pro Γαδικῶν *Morellii* margo habet ταχειῶν: cui *Wolfius* addit ταχυναυτικῶν: exegema vtrumque. Sunt tamen, qui φυγαδικῶν legendum exiſtiment. *Sylb.*

κοντι παρανόμων τὸ ψήφισμα. ἐπὶ δὲ [p] Θεσσάλου, τοῦ μετ' Ἀριστόδημον, τὴν [q] περὶ Ῥοδίων ἀπήγγειλε δημηγορίαν, ἐν ᾗ πείθει τοὺς Ἀθηναίους καταλῦσαι τὴν ὀλιγαρχίαν αὐτῶν, καὶ τὸν δῆμον ἐλευθερῶσαι. ἐπὶ δὲ Καλλιμάχου, τοῦ τρίτου μετὰ Θέσσαλον ἄρξαντος, τρεῖς διέθετο [r] δημηγορικοὺς, παρακαλῶν Ἀθηναίους βοήθειαν Ὀλυνθίοις ἀποστεῖλαι, τοῖς πολεμουμένοις ὑπὸ Φιλίππου· [s] πρῶτον μὲν, οὗ ἐστιν ἀρχή· „Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἰδεῖν ἄν τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δοκεῖ μοι·“ δεύτερον δὲ· „Οὐχὶ ταυτὰ παρίσταταί μοι γιγνώσκειν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι·“ τρίτον δὲ· „Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων.“ κατὰ τοῦτον γέγραπται τὸν ἄρχοντα καὶ ὁ κατὰ Μειδίου λόγος, ὃν συνετάξατο μετὰ

tum decretum perſequenti. Sub Theello Praetore, qui ab Ariſtodemo Praeturam proxime geſſit, habuit orator eam, quae *de Rhodienſibus* inſcripta circumfertur, qua Athenienſibus, vt diſſoluant paucorum ibi dominationem, auctor eſt, populumque Rhodi velint iubeantque liberum eſſe. Callimacho Praetore, qui a Theello tertius in Faſtis numeratur, *Suaſorias* tres publice habuit: quibus Athenienſibus ſuadet, vt ſuppetias Olynthiis a Philippo obſeſſis mittant, auxiliumque portent. *Primae* quidem hoc principium orationis eſt: Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἰδεῖν ἄν τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δοκεῖ μοι. *Secundae* initium eſt: Οὐχὶ ταυτὰ παρίσταταί μοι γιγνώσκειν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. *Tertia* vero ſic incipit: Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων. Hoc etiam Archonte ſcripta oratio eſt *contra Midiam*, quam

p Qui Θέελλος hic dicitur [in vulgatis puta], et ſupra in *Dinarcho* (p. 655. v. 1.) Θέλλος, veriori nomine appellabitur Θέσσαλος, vt docuimus ad p. 648. v. 5. *Sylb.*

q Ἐπὶ Ῥοδίων in *Cod. Reg.* Plenus titulus περὶ Ῥοδίων ἐλευθερίας. vide *Schotti* vitas Parallel. Olymp. CVIII. an. II.

r Id eſt, Ὀλυνθιακούς.

s Ordinem Olynthiacarum eſſe ab edito diuerſum, obſeruandum moneo. Nam quae vulgo *prima* eſt, ea recte a *Dionyſio* et ordine *tertia* collocatur: vt *ſecunda* primum locum, *tertia* ſecundum obtineat. Qua de re pluribus in *Vitis Parallelis* Olymp. CVII. an. IV. *Schottus.*

t Mo-

τὴν [t] χειροτονίαν, ἣν ὁ δῆμος αὐτοῦ [u] κατεχειροτόνησε· [x] μέχρι τοῦ περὶ δώδεκα λόγων, ὧν εἴρηκα δημοσίων, ἐν οἷς εἰσι δημηγορικοὶ μὲν ζʹ, δικανικοὶ δὲ εʹ, ἅπαντες πρότεροι τῶν Ἀριστοτέλους τεχνῶν, ὡς ἔκ τε τῶν ἱστορουμένων περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποδείξω, καὶ ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφέντων, ἐντεῦθεν ἀρξάμενος.

εʹ. Ἀριστοτέλης υἱὸς μὲν ἦν Νικομάχου, τὸ γένος καὶ τὴν τέχνην ἀναφέροντος εἰς Μαχάονα, τὸν Ἀσκληπιοῦ· μητρὸς δὲ [y] Φαιστίδος, ἀπογόνου τινὸς τῶν ἐκ Χαλκίδος τὴν ἀποικίαν ἀναγαγόντων εἰς Στάγειρα. ἐγεννήθη δὲ κατὰ τὴν ἐννενηκοστὴν καὶ ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, Διοτρέφους Ἀθήνησιν ἄρχοντος, [z] ιγʹ ἔτεσι Δημοσθένους

quam poſt plebiſcitum, quo illum plebs condemnauit, conſcripſit. Duodecim igitur orationes ab illo publicae ſunt habitae, quas iam dixi; ſeptem quidem in deliberationibus, quinque vero in iudiciis: omnes ante *Rhetoricos Ariſtotelis libros*; vt planum faciam, cum ex iis ſcriptoribus, qui vitam philoſophi reſque geſtas memoriae prodiderunt, literiſque conſignarunt; tum ex illius ipſius ſcriptis, hinc auſpicatus.

Ariſtotelis vita breuiter deſcripta.

V. Ariſtoteles filius fuit Nicomachi, genus artemque referentis ad Machaonem, Aeſculapii F. matris vero Phaeſtidos, oriundae e Chalcidenſi quodam, qui Stagira cum colonia migrarat. Natus autem Olympiade nonageſima nona, Praetore Athenis Diotrephe; tredecim quidem annis maior Demoſthene.

Demoſthene

t Morellii et *Wolfii* margo habet καταχειροτονίαν. *Sylb.*

u Κεχειροτόνηκε in *Cod. Reg.*

x Fortaſſe legendum μέχρι τῶν δώδεκα. *Sylb.* In *Cod. Reg.* μέχρι τοῦ τῶν δώδεκα.

y Conſentiunt haec cum epigrammate, quod *Ammonius* in *Ariſtotelis* vita, et *Henr. Steph.* in *Anthologiae* additamento, referunt: Φαιστίδος ἦν μητρὸς, καὶ Νικομάχου γενετῆρος, "τῶν Ἀσκληπιαδῶν, δῖος Ἀριστοτέλης. *Sylb.*

z Wolfius pro ιγʹ. legit γʹ. detracta ſcilicet decade: et mox nominandi caſu πρεσβύτερος: itidemque vertit: *triennio Demoſthene maior.* atque ita legendum eſſe, perſpicuum eſt ex eo, quod *Dionyſius* p. 724. v. 4. *Demoſthenem* natum eſſe dicit anno ante centeſimam Olympiadem: aut neceſſe eſt, ibi minoris numeri notationem eſſe omiſſam. *Sylb.*

πρεσβυτέρου. ἐπὶ δὲ Πολυζήλου ἄρχοντος, τελευτήσαντος τοῦ πατρὸς, ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ἔχων εἰς Ἀθήνας ἦλθε, καὶ συςαθεὶς Πλάτωνι, χρόνον εἰκοσαετῆ διέτριψε σὺν αὐτῷ. ἀποθανόντος δὲ Πλάτωνος, ἐπὶ Θεοφίλου ἄρχοντος, ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν, τὸν Ἀταρνέως τύραννον, καὶ τριετῆ χρόνον παρ' αὐτοῦ [a] τρίψας, ἐπ' Εὐβούλου ἄρχοντος εἰς Μιτυλήνην ἐχωρίσθη· [b] ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Φίλιππον ἤρχετο, κατὰ Πυθόδοτον ἄρχοντα, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταετῆ παρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἀλεξάνδρου· μετὰ δὲ τὴν Φιλίππου τελευτὴν ἐπ' Εὐαινέτου ἄρχοντος ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας, ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα. τῷ δὲ τρισκαιδεκάτῳ μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος, ἀπάρας εἰς Χαλκίδα, νόσῳ τελευτᾷ, τρία πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βιώσας ἔτη.

ς'. Ταῦτα μὲν οὖν ἐςιν, ἃ παραδεδώκασιν ἡμῖν οἱ τὸν βίον τοῦ ἀνδρὸς ἀναγράψαντες. ἃ δ' αὐτὸς ὁ Φι-

quot annis maior.

ſthene. Praetore vero Polyzelo, cum patrem morte amiſiſſet, annum agens aetatis octauum decimum, Athenas venit; et Platoni commendatus, viginti quidem annos operam illi dedit. Platone vero in Praetura Theophili vita functo, profectus ad Hermiam, Atarnei tyrannum: atque triennium apud illum moratus, Archonte Eubulo, in Mitylenem diſceſſit: inde vero ad Philippum [Macedoniae regem] ſe contulit ſub Pythodoto Praetore. Annos apud illum octo manſit inſtituens Alexandrum filium. Mortuo Philippo, ſub Euaeneto Praetore Athenas rediens duodecim annos docuit in Lyceo. Anno decimo tertio poſt mortem Alexandri, ſub Cephiſodoro Archonte, cum in Chalcidem tranſiiſſet, ex morbo periit, annos natus tres et ſexaginta.

Rhetorica prae-

VI. Haec fere ſunt, quae, qui vitam illius conſcripſerunt, nobis tradiderunt. Quae vero philoſophus de ſe ipſo ſcribit,

In *Cod. Reg.* habemus γ'. pro ιγ'. quem numerum etiam reponendum cenſet *Schottus.*

a *Wolfii* margo pro τρίψας habet διατρίψας. *Sylb.*

b Ἐκεῖθεν δὲ πρὶν ἔχετο mendoſe in *Cod. MS.* In margine: ἴσ. ᾤχετο.

c Si

λόσοφος ὑπὲρ ἑαυτοῦ γράφει, πᾶσαν ἀφαιρούμενος ἐπιχείρησιν τῶν χαρίζεσθαι βουλομένων αὐτῷ τὰ μὴ προσήκοντα, πρὸς πολλοῖς ἄλλοις, ὧν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι κατὰ τὸ παρὸν, [c] ἃ τέθεικεν ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ ταύτης τῆς πραγματείας, ὡς οὐ μειράκιον ἦν, ὅτε τὰς ῥητορικὰς [d] συνετάττετο τέχνας, ἀλλ' ἐν τῇ κρατίστῃ γεγονὼς ἀκμῇ, καὶ προεκδεδωκὼς ἤδη τάς τε τοπικὰς συντάξεις καὶ τὰς ἀναλυτικὰς καὶ τὰς μεθοδικὰς, τεκμηρίων ἐστὶν ἰσχυρότερα. ἀρξάμενος γὰρ τὰς ὠφελείας ἐπιδεικνύειν, ἃς περιείληφεν ὁ ῥητορικὸς λόγος, ταῦτα κατὰ λέξιν γράφει· [e] „Χρήσιμος δ' ἐστὶν ἡ ῥητορικὴ, [f] διά γε τὸ φύσει εἶναι κρείττω τἀληθῆ καὶ τὰ δίκαια τῶν ἐναντίων· ὥστ', [g] ἐὰν μὴ κατὰ τὸ προσῆκον αἱ κρίσεις γίνωνται, ἀνάγκη δι' αὐτῶν ἡττᾶσθαι· τοῦτο δ' ἐστὶν ἄξιον ἐπιτιμήσεως. ἔτι δὲ πρὸς ἐνίους, οὐδ' εἰ τὴν ἀκρι-

ſcribit, omnem eis dubitationem eripiens, qui volunt ei gratum facere in his, quae non decent (praeter alia multa, quae in praeſens commemorare nihil attinet, quaeque retulit *libro primo* huius operis: exempli gratia, non iuuenili, ſed matura iam aetate fuiſſe, cum *Artem Rhetoricam* ſcriberet, editis nimirum iam *Topicis*, *Analyticis* et *Methodicis*), ea certe plus ponderis probationi addunt, quam ſigna. Cum enim propoſitum eſſet oſtendere, quas oratio Rhetorica contineat vtilitates, haec ad verbum refert: „Vtilis autem Rhetorica eſt, propterea, quod natura quidem vera et iuſta potentiora falſis et iniuſtis; ita vt neceſſe ſit, niſi iudicia, quomodo par eſt, exerceantur, ea nonnunquam vinci: id autem reprehenſione dignum eſt. Praeterea ſunt nonnulli, quibus, etiamſi

ceptiones qua aetate ſcripſerit Ariſtoteles.

c Si ante ἃ ex *Wolfii* margine inſeramus ἐστιν, plana eſt ſententia. *Sylb.*

d Συνέταξε *MS. Reg.*

e Locus, quem hic ex *Ariſtotele* citat, exſtat *Rhetoricorum* lib. I. c. I.

f Διά τε in *Ariſtotelis* exemplaribus.

g Pro ἐὰν μὴ *Stephani* et *Morellii* editio habet ἐὰν μὲν: itidemque *Wolfii* verſio: *quando iudicia ita fiunt, vt decet.* ego *Ariſtotelis* exemplaria ſequi malui. *Sylb.*

h *Ariſt.*

βεστάτην ἔχοιμεν ἐπιστήμην, ῥᾴδιον ἀπ' ἐκείνης πεῖσαι λέγοντας. [h] διδασκαλία γάρ ἐστιν ὁ κατὰ τὴν ἐπιστήμην λόγος. τοῦτο δ' ἀδύνατον· „ἀλλ' ἀνάγκη διὰ τῶν κοινῶν ποιεῖσθαι τὰς πίστεις καὶ τοὺς λόγους, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς [i] τοπικοῖς ἐλέγομεν περὶ τῆς πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐντεύξεως.

ζ'. Περί τε παραδειγμάτων προελόμενος λέγειν, ὅτι τὴν αὐτὴν ταῦτ' ἔχει δύναμιν ταῖς ἐπαγωγαῖς καὶ τοῖς συλλογισμοῖς, ταῦτα περὶ τῆς ἀναλυτικῆς καὶ μεθοδικῆς πραγματείας τίθησι· „Τῶν δὲ διὰ τοῦ [k] δείκνυσθαι, ἢ φαίνεσθαι δείκνυσθαι, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς [l] ἀναλυτικοῖς, τὸ μὲν ἐπαγωγή ἐστι, τὸ δὲ συλλογισμός,

iamſi alicuius rei ſcientiam exquiſitiſſimam animo comprehenſam teneamus, perſuadere tamen facile non eſt, ſi ductis ex ea argumentis vtamur. Nam oratio, quae ex ipſa rei ſcientia ducitur, docendi ratio quaedam eſt. Ipſi autem doceri non queunt: immo neceſſe eſt, e communibus rationes et argumenta ducamus; vt et in *Topicis* diximus de ratione agendi cum vulgo."

VII. De exemplis item diſſerens, quod eandem vim habeant cum Inductionibus et Syllogiſmis, haec de Analyticis et Methodicis poſuit: „Eorum (inquit), quibus eo fides fit, quod et qui dicit, aut demonſtrat, aut demonſtrare videatur; vt in *Analyticis*, aliud quidem Inductio eſt, aliud Syllogiſmus,

h *Ariſt.* exemplaria habent διδασκαλίας. *Sylb.*

i *Stephani, Morellii,* et *Wolfii* editio habet πολιτικοῖς λέγομεν. ego *Ariſtotelis* exemplaria ſequi malui: e quibus *Morellius* quoque ac *Wolfius* veriorem lectionem margini adnotarunt. *Sylb.*

k *Ariſtotelis* exemplaria habent δεικνύναι, ἢ φαίνεσθαι δεικνύναι, *Rhetor.* l. 1. c. 2.

l Pro ἀναλυτικοῖς *Ariſtotelis* exemplaria habent διαλεκτικοῖς. ſed *Dionyſium* ἀναλυτικοῖς legiſſe, ſatis declarat pag. 729. v. 8. Incluſa, quae mox p. 731. 1. ſequuntur, addita ſunt ex *Ariſtot.* exempl. At quae v. 3. et 4. incluſa ſunt, ab iiſdem *Ariſt.* exempl. abſunt. Eadem exemplaria eodem v. 4. pro καλῶ γὰρ habent καλῶ δέ. *Sylb.*

(τὸ δὲ Φαινόμενος συλλογισμὸς), καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως. ἔστι γὰρ τὸ μὲν παράδειγμα, ἐπαγωγή· τὸ δ' ἐνθύμημα, συλλογισμός· (τὸ δὲ Φαινόμενον, Φαινόμενος συλλογισμός.) καλῶ γὰρ ἐνθύμημα μὲν, ῥητορικὸν συλλογισμόν· παράδειγμα δὲ, ἐπαγωγὴν ῥητορικήν. πάντες δὲ τὰς πίστεις ποιοῦνται διὰ τοῦ δεικνύναι, ἢ παραδείγματα λέγοντες, ἢ ἐνθυμήματα· καὶ παρὰ ταῦτα οὐδέν πως. ὥστ', εἴπερ καὶ ὅλως ἀνάγκη, συλλογιζόμενον, ἢ ἐπάγοντα, δεικνύναι ὁτιοῦν, [m] (ἢ ὁντιναοῦν·) δῆλον δ' ἡμῖν τοῦτο ἐκ τῶν ἀναλυτικῶν· ἀναγκαῖον ἑκάτερον (αὐτῶν ἑκατέρῳ) τούτων τὸ αὐτὸ εἶναι. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ παραδείγματος καὶ ἐνθυμήματος, Φανερὸν ἐκ τῶν τοπικῶν· ἐκεῖ γὰρ περὶ συλλογισμοῦ καὶ ἐπαγωγῆς εἴρηται πρότερον· ὅτι τὸ μὲν, [n] ἐπὶ πολλῶν καὶ ὁμοίων δείκνυσθαι, ὅτι οὕτως ἔχει, ἐκεῖ μὲν ἐπαγωγή ἐστιν, ἐνταῦθα δὲ παράδειγμα· τὸ δὲ, τινῶν ὄντων, [o] ἕτερόν

ſmus, aliud apparens Syllogiſmus, et hic ſimiliter. Eſt enim exemplum quaedam Inductio; Enthymema vero Syllogiſmus: apparens vero, Syllogiſmus apparens eſt. Voco enim Enthymema quidem Syllogiſmum oratorium: Exemplum autem Inductionem oratoriam. Omnes vero demonſtrando fidem faciunt, aut exempla proferentes, aut Enthymemata, neque quicquam fere aliud. Quocirca, ſi omnino neceſſe eſt, eum, qui quid demonſtrat, aut Syllogiſmo, aut Inductione, id facere (conſtat autem, ita eſſe, ex *Analyticis*): neceſſe quoque eſt, horum vtrumque idem eſſe. Quid vero differant exemplum et Enthymema, ex *Topicis* clarum eſt. Ibi enim de Syllogiſmo et Inductione dictum eſt: primum quidem de multis et variis demonſtrare, ſic ſe habere; illic quidem Inductio eſt, hic autem Exemplum: at vero, quibuſdam poſitis, euenire

m Incluſa addita ſunt ex *Ariſtotelis* exemplaribus, itidemque v. 11. *Sylb.*

n *Morellii* margo pro ἐπὶ πολλῶν habet ἐκ πολλῶν. *Sylb.*

o *Ariſtotelis* exemplaria habent ἕτερόν τε διὰ ταῦτα συμβαίνειν παρὰ ταῦτα, τῷ ταῦτα εἶναι. *Sylb.*

p Φα-

τι διὰ ταῦτα συμβαίνειν, παρὰ τὸ ταῦτ᾽ εἶναι ἢ καθόλου, ἢ ὡς ἐπιτοπολὺ, ἐκεῖ μὲν συλλογισμὸς, ἐνταῦθα δ᾽ ἐνθύμημα καλεῖται. p Φανερὸν δὲ καὶ, ὅτι ἑκάτερον ἔχει ἀγαθὸν q (τὸ) εἶδος τῆς ῥητορείας· καθάπερ (γὰρ) καὶ ἐν τοῖς μεθοδικοῖς εἴρηται, καὶ ἐν τούτοις ὁμοίως ἔχει. Ὁ μὲν οὖν Ἀριστοτέλης ὑπὲρ ἑαυτοῦ γέγραφε, μαρτυρόμενος διαῤῥήδην, ὅτι τὰς ῥητορικὰς τέχνας συνετάξατο πρεσβύτερος ὢν ἤδη καὶ τὰς κρατίστας συντάξεις προεκδεδωκώς. ταῦτ᾽ ἔστιν, ἐξ ὧν, r ὃ προειλόμην ποιῆσαι φανερὸν, ὅτι προτεροῦσιν οἱ τοῦ ῥήτορος ἀγῶνες τῶν τοῦ φιλοσόφου τεχνῶν, s ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι νομίζω· εἴγε ὁ μὲν εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔτος ἔχων ἤρξατο πολιτεύεσθαι καὶ δημηγορεῖν, καὶ λόγους εἰς δικαστήρια γράφειν· ὁ δὲ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἔτι

Demoſthenis orationes aliquot Ariſtotelis Rhetorica prio-

nire praeterea aliud quidpiam, et quod illa ſint, vel vniuerſe, vel vt plurimum; illic quidem Syllogiſmus vocatur, hic autem Enthymema. Illud quoque conſtat, ineſſe vtrumque horum in oratorio dicendi genere: nam quemadmodum in *Methodicis* dictum eſt, ita hic quoque ſe res habet.“ De ſe igitur Ariſtoteles ſcribens teſtatur aperte, ſe iam *Rhetoricam* aggreſſum, optimis ante editis libris. Ex quibus clarum facere placuit, habitas prius ab oratore forenſes illas orationes, quam praeceptiones illae Rhetoricae in vulgus apparuerunt; quod nunc ſatis demonſtratum eſſe exiſtimo: ſi quidem ille, cum ageret quintum et viceſimum annum, ad rempublicam ſe contulit, apud populum verba facere coepit, et orationes iudiciis ſcribere; Ariſtoteles vero iis ipſis temporibus cum Platone verſa-

p φανερὸν δ᾽, ὅτι καὶ ἑκάτερον in *Ariſtotelis* exemplaribus.

q Incluſus articulus τὸ additus ex *Ariſtot.* exemplaribus. In iiſdem pro ῥητορείας legitur ῥητορικῆς. Ex iiſdem etiam addita incluſa coniunctio γάρ. *Sylb.*

r Ὁ προειλόμενος in *MS. Reg.* [ὃ a vulgatis abeſt.]

s *Wolfius* ante ἱκανῶς inſerit καί: *Stephanus*, omiſſa coniunctione, verbum νομίζω vertendum cenſet in participium νομίζων. *Sylb*,

t Mo-

συνῶν Πλάτωνι, καὶ διέτριψεν ἕως ἐτῶν ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, οὔτε σχολῆς ἡγούμενος, οὔτ' ἰδίαν πεποιηκὼς αἵρεσιν.

η'. Εἰ δέ τις οὕτως ἔσται δύσερις, ὥστε καὶ πρὸς ταῦτα ἀντιλέγειν, ὅτι μὲν ὕστερον ἐγράφησαν αἱ ῥητορικαὶ τέχναι τῶν ἀναλυτικῶν τε καὶ μεθοδικῶν καὶ τοπικῶν, ὁμολογῶν, ἀληθὲς εἶναι, οὐδὲν δὲ κωλύειν λέγων, ἁπάσας ταύτας κατεσκευακέναι τὸν Φιλόσοφον τὰς πραγματείας, ἔτι παιδευόμενον παρὰ Πλάτωνι, ψυχρὰν μὲν καὶ ἀπίθανον ἐπιχείρησιν εἰσάγων, βιαζόμενος δὲ τὸ [t] κακουργότατον τῶν ἐπιχειρημάτων ποιεῖν πιθανώτατον, ὅτι καὶ τὸ μὴ εἰκὸς γίνεταί ποτε εἰκός. ἀφεὶς, ἃ πρὸς ταῦτα λέγειν εἶχον, ἐπὶ τὰς αὐτοῦ τρέψομαι τοῦ Φιλοσόφου μαρτυρίας, ἃς ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ τέθεικε τῶν τεχνῶν, περὶ τῆς μεταφορᾶς κατὰ λέξιν οὕτω γράφων· [u] „Τῶν δὲ μεταφορῶν τεττάρων οὐσῶν, εὐδοκιμοῦσι μάλιστα αἱ κατὰ ἀναλογίαν· ὡς Περικλῆς ἔφη, τὴν νεότητα, τὴν ἀπολομένην ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτως

verſabatur ad annum vſque triceſimum ſeptimum, neque ludum aperiens, neque propriam ſectam conſtituens.

res eſſe monſtrat:

VIII. At ſi quis pertinaciter contendat, et adhuc repugnans, fateatur quidem, poſt *Analyticos* et *Methodicos* et *Topicos* conſcriptos eſſe *Rhetoricorum libros*, nihil tamen impedire dicat, quo minus philoſophus eos omnes conſcripſerit, dum Platoni adhuc operam daret, frigidum ſane et incredibile adferens argumentum; conatus, quod eſt inopinatum, reddere probabile; quia, quod veriſimile non eſt, quandoque veriſimile fit. Eſt, quod reſpondeam; ſed ſilentio praetereo, meque refero ad ipſius philoſophi teſtimonia e *libro Rhetoricorum tertio* allata; vbi, de translatione agens, haec ad verbum ſcribit: „Translationum quatuor genera cum ſint, praeſtantiores ſunt eae, quae per Analogiam fiunt: quemadmodum Pericles dixit, iuuentutem bello adeo abſumtam vrbi periiſſe,

Ex Ariſtotelis hac de re teſtimonio.

t *Morellii* et *Wolfii* margo habet πανουργότατον: conuenientius. *Sylb.*

u Exſtat hic locus *Rhetoricorum* l. 3. c. 10.

x Mo-

ἠφανίσθαι ἐκ τῆς πόλεως, ὥσπερ εἴ τις τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξέλοι· καὶ Λεπτίνης περὶ Λακεδαιμονίων, οὐκ ἐᾶν περιϊδεῖν τὴν Ἑλλάδα ἑτερόφθαλμον [x] γενομένην· καὶ Κηφισόδοτος, σπουδάζοντος Χάρητος εὐθύνας δοῦναι [y] (τοῦ) περὶ τὸν Ὀλυνθιακὸν πόλεμον, ἠγανάκτει, φάσκων, εἰς πνῖγμα τὸν δῆμον [z] ἀγαγόντα, τὰς εὐθύνας πειρᾶσθαι διδόναι οὕτως.

θ'. Εἰ μὲν δὴ σαφῶς αὐτὸς ὁ φιλόσοφος ἀποδεικνύει μετὰ τὸν Ὀλυνθιακὸν πόλεμον γεγραμμένας ὑπ' αὐτοῦ τὰς τέχνας, [a] οὗτος δ' ἐπὶ Καλλιμάχου γέγονεν ἄρχοντος, ὡς δηλοῖ Φιλόχορος ἐν ἕκτῃ βίβλῳ τῆς Ἀτθίδος, κατὰ λέξιν οὕτω γράφων· „Καλλίμαχος Περγασῆθεν. Ἐπὶ τούτου Ὀλυνθίοις, πολεμουμένοις ὑπὸ Φιλίππου, καὶ πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψασιν, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν τε ἐποιήσαντο καὶ βοήθειαν ἔπεμψαν, πελταστὰς [b] (μὲν) δισχιλίους, τριήρεις δὲ τριάκοντα τὰς

iiſſe, vt ſi quis ver ex anno ſuſtulerit: et Leptines de Lacedaemoniis, non ferendum Graeciam altero lumine orbatam: et Cephiſodotus, ſtudente Charete rationes reddere belli Olynthiaci, grauiter ferens dixit, populo in furnum coacto, conari rationes referre."

Rhetoricen ſuam quando ſcripſerit Ariſtoteles, fuſius oſtendit.

IX. Clare itaque demonſtrat vel ipſe philoſophus, poſt bellum Olynthiacum ſcriptos eſſe *Rhetoricorum libros:* quod bellum geſtum eſſe Callimacho Athenis Praetore Philochorus teſtatur *libro ſexto rerum Atticarum*, ſic ſcribens: „Callimachus Pergaſaeus. Sub hoc Olynthiis bello preſſis a Philippo, et legatis Athenas miſſis, Athenienſes ſocietatem inierunt, et auxilio miſerunt pedites bis mille, triremes vero triginta, quae Chare-

x *Morellius* et *Wolfius* malint γινομένην. *Sylb.*

y Pro incluſo τοῦ *Wolfii* margo reponit plur. τῶν. *Ariſtotelis* exemplaria neutrum agnoſcunt. *Sylb.*

z *Ariſtotelis* exemplaria pro ἀγαγόντα habent ἔχοντα: et mox δοῦναι pro διδόναι οὕτως. *Sylb.*

a *Wolfius* pro οὗτος habet τοῦτο: minus recte. *Sylb.*

b Incluſa μὲν addita ex *Wolfii* editione. *Sylb.*

c *Mo-*

μετὰ Χάρητος, ἃς καὶ συνεπλήρωσαν.“ Ἔπειτα διεξελθὼν ὀλίγα τὰ μεταξὺ γενόμενα, τίθησι ταυτί· „Περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Χαλκιδέων, τῶν ἐπὶ Θρᾴκης, θλιβομένων τῷ πολέμῳ, καὶ πρεσβευσαμένων Ἀθήναζε, Χαρίδημον αὐτοῖς ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐν Ἑλλησπόντῳ στρατηγόν· ὃς ἔχων ὀκτωκαίδεκα τριήρεις καὶ πελταστὰς τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἦλθεν εἴς τε Παλλήνην καὶ τὴν Βοττιαίαν μετ' Ὀλυνθίων, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησεν.“ Ἔπειθ' ὑπὲρ τῆς τρίτης συμμαχίας λέγει ταυτί· „Πάλιν δὲ τῶν Ὀλυνθίων πρέσβεις ἀποστειλάντων εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ δεομένων, μὴ περιϊδεῖν αὐτοὺς καταπολεμηθέντας, ἀλλὰ πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις δυνάμεσι πέμψαι βοήθειαν, μὴ ξενικὴν, ἀλλ' αὐτῶν Ἀθηναίων, ἔπεμψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἑτέρας ἑπτακαίδεκα, τῶν δὲ πολιτῶν ὁπλίτας δισχιλίους καὶ ἱππεῖς τριακοσίους, ἐν ναυσὶν ἱππηγοῖς, στρατηγὸν δὲ Χάρητα τοῦ στόλου παντός.

ί. Ἀπόχρη μὲν οὖν καὶ ταῦτα ῥηθέντα φανερὰν ποιῆσαι τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἀξιούντων, τὰς Ἀριστοτέλους

Chareti parebant, quas et impleuerunt militibus.“ Poſt vero paucis, quae interea geſta ſunt, interiectis, haec addit: „Eodem ipſo tempore Chalcidenſibus in Thracia bello oppreſſis, miſſisque Athenas legatis, miſerunt Athenienſes Charidemum, Helleſponti ducem; qui octodecim triremes et militum quatuor millia, equites vero centum et quinquaginta decem, auxilium tulit in Pallenen et Bottiaeam cum Olynthiis, et regionem omnem diripuit.“ Mox de tertia belli ſocietate ſic ait: „Miſſis iterum ab Olynthiis Athenas legatis, qui rogarent, ne bello oppugnantes contemnerent, ſed auxilium praeter eas copias, quas haberent, mitterent, non ex peregrinis militibus, ſed ciuibus Athenienſibus: miſit ad eos populus alias triremes ſeptendecim, ciuium vero armatorum millia duo, equiteſque trecentos hippaginibus impoſitos; Charetem vero claſſi praeficiunt.“

X. Haec ſatis dicta ſint, quibus gloriae cupiditas detegatur eorum, qui aſſerunt, ab *Ariſtotelis Rhetoricis* mutuatum eſſe

Demoſthenis orationes

ἐζηλωκέναι τέχνας τὸν Δημοσθένη, ὃς ἤδη τέσσαρας μὲν ἔτυχεν εἰρηκὼς δημηγορίας Φιλιππικάς, τρεῖς δὲ Ἑλληνικάς. περὶ δὲ ε΄ λόγους δημοσίους εἰς δικαστήρια [c] γεγραφώς, οὓς οὐδεὶς ἂν ἔχοι διαβαλεῖν, ὡς εὐτελεῖς τινας καὶ φαύλας, καὶ μηδὲν ἐπιφαίνοντας τεχνικὸν, ἐπειδὴ πρὸ τῶν Ἀριστοτέλους συνετάχθησαν τεχνῶν. οὐ μὴν ἔγωγε μέχρι τούτου προελθὼν, στήσομαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους αὐτοῦ λόγους μάλιστ' εὐδοκιμοῦντας ἐπιδείξω, τούς τε δημηγορικοὺς καὶ τοὺς δικανικοὺς, πρότερον ἀπηγγελμένους τῆς ἐκδόσεως τούτων τῶν τεχνῶν, μάρτυρι πάλιν αὐτῷ χρώμενος Ἀριστοτέλει. μετὰ γὰρ ἄρχοντα Καλλίμαχον, ἐφ' οὗ τὰς εἰς Ὄλυνθον βοηθείας ἀπέστειλαν Ἀθηναῖοι πεισθέντες ὑπὸ Δημοσθένους, Θεόφιλός ἐστιν ἄρχων, καθ' ὃν ἐκράτησε τῆς Ὀλυνθίων πόλεως Φίλιππος. ἔπειτα Θεμιστοκλῆς, ἐφ' οὗ τὴν [d] ἕκτην τῶν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν ἀπήγγειλε Δημοσθένης, περὶ τῆς φυλακῆς

Ariſtotelis Rhetoricam praeceſſiſſe, vlterius probat.

eſſe Demoſthenem, qui quatuor iam orationes *Philippicas* antea habuerat, tres vero *de rebus Graeciae.* Declarant et orationes, quas iudiciis ſcripſit, quaſque iure nemo queat reprehendere, tanquam leues et falſas, nihilque artificii continentes: quandoquidem ante *Rhetoricos libros* ſcriptae omnes ſunt. Verum enim vero hucuſque progreſſus nondum tamen conquieſcam, quin et alias orationes, quae ipſae maxime probantur in vulgus, deinceps oſtendam, partim deliberatorias, partim iudiciales, ſcriptas habitaſque, antequam *Rhetoricos* ederet *libros*, eodem ipſo philoſopho in teſtimonium adducto. Poſt Callimachum enim, quo Archonte Olynthiis, auctore Demoſthene, Athenienſes auxilium miſerunt, Praetor creatus eſt Theophilus, ſub quo Olyntho potitus eſt Philippus. Dein Themiſtocle Praetore Demoſthenes *quintam in Philippum* dixit, de inſulanorum cuſtodia, et vrbium Helleſponti, cuius

c *Morellii* et *Wolfii* margo habet γέγραφεν. ſed ne ſic quidem plana ſiunt omnia. *Sylb.*

d *Wolfii* et *Morellii* margo pro ἕκτην habet πέμπτην. *Sylb.* quo modo legendum eſſe monuit *Schottus*, in *Vitis Parallelis,* Olymp. CVIII. an. II. et III.

e Pro

τῶν νησιατῶν καὶ τῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλεων, ἧς ἐστιν ἀρχή· „Ἃ μὲν ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεδυνήμεθα εὑρεῖν, ταῦτ' ἐστι." Μετὰ δὲ Θεμιστοκλέα Ἀρχίας, ἐφ' οὗ παραινεῖ τοῖς Ἀθηναίοις, μὴ κωλύειν Φίλιππον τῆς Ἀμφικτυονίας μετέχειν, μηδ' ἀφορμὴν διδόναι πολέμου, νεωστὶ πεποιημένους τὴν πρὸς αὐτὸν εἰρήνην. ἀρχὴ [e] δὲ ταύτης τῆς δημηγορίας ἐστὶν ἥδε· „Ὁρῶ μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα." Μετὰ δ' Ἀρχίαν ἐστὶν Εὔβουλος, εἶτα Λυκίσκος, ἐφ' οὗ τὴν ἑβδόμην τῶν Φιλιππικῶν δημηγοριῶν διέθετο πρὸς τὰς ἐκ Πελοποννήσου πρεσβείας, ταύτην τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος· „Ὅταν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίγνωνται." Μετὰ Λυκίσκον ἐστὶν ἄρχων Πυθόδοτος, ἐφ' οὗ τὴν ὀγδόην τῶν Φιλιππικῶν δημηγοριῶν διέθετο πρὸς τοὺς Φιλίππου πρέσβεις, ἧς ἐστιν ἀρχή· „Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν, ὅπως αἱ αἰτίαι." Καὶ τὸν κατ' Αἰσχίνου συνετάξατο λόγον, ὅτε τὰς εὐθύνας ἐδίδου τῆς δευτέρας πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὅρκους. Μετὰ Πυθόδοτόν ἐστι Σωσιγένης, ἐφ' οὗ τὴν ἐννάτην διελήλυθε κατὰ Φιλίππου δημη-

ius orationis hoc initium eſt: Ἃ μὲν ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεδυνήμεθα εὑρεῖν, ταῦτ' ἐστι. Poſt Themiſtoclem praetor Athenis Archias: quo tempore ſuaſit Athenienſibus, non impedire Philippum Amphictyonia vti, neque belli cauſam vt praebeant, nuper inita pace. Principium tale eſt: Ὁρῶ μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα πολλὴν δυσκολίαν ἔχοντα καὶ ταραχήν. Archiae vero ſucceſſit Eubulus: huic Lyciſcus, ſub quo *ſextam* habuit *Philippicam* ad Peloponneſiacas legationes, ſic ducto initio: Ὅταν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίγνωνται. Lyciſci Praeturam excepit Pythodotus, quo Praetore *ſeptimam* habuit *Philippicam* ad legatos Philippi, quae ſic incipit: Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν, ὅπως αἰτίαι. Alteram item *contra Aeſchinem* habuit, cum rationem redderet ſecundae legationis, ad foedera ineunda. Pythodoto ſucceſſit Soſigenes: ſub quo *octauam* dixit *in Philippum*, de militibus Cherſoneſi, ne externorum

e Pro καὶ [quod vulgatae dant] malim δὲ, contra exemplarium conſenſum. *Sylb.*

γορίαν, περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ στρατιωτῶν, ἵνα μὴ διαλυθῇ τὸ μετὰ Διοπείθους ξενικὸν, ἀρχὴν ἔχουσα ταύτην· “Ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας ἅπαντας ἐν ὑμῖν μήτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι λόγον μηδένα, μήτε πρὸς χάριν.“ Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἄρχοντα τὴν δεκάτην, ἐν ᾗ πειρᾶται διδάσκειν, ὅτι λύει τὴν εἰρήνην Φίλιππος, καὶ πρότερος ἐκφέρει τὸν πόλεμον, ἧς ἐστιν ἀρχή· „Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γινομένων ὀλίγου δεῖν καθ᾽ ἑκάστην ἐκκλησίαν.“ Μετὰ Σωσιγένην ἄρχων ἐστὶ Νικόμαχος, ἐφ᾽ οὗ τὴν ἑνδεκάτην δημηγορίαν διελήλυθε, περὶ τοῦ λελυκέναι τὴν εἰρήνην Φίλιππον, καὶ τοὺς Ἀθηναίους πείθει Βυζαντίοις ἀποστεῖλαι βοήθειαν, ἧς ἐστιν ἀρχή· „Καὶ σπουδαῖα νομίζων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ ὧν βουλεύεσθε, καὶ ἀναγκαῖα τῇ πόλει, πειράσομαι περὶ αὐτῶν εἰπεῖν.“ Ἐπὶ Νικομάχῳ Θεόφραστος ἄρχων, ἐφ᾽ οὗ πείθει τοὺς Ἀθηναίους γενναίως ὑπομεῖναι τὸν πόλεμον, ὡς κατηγγελκότος [f] αὐτὸν ἤδη Φιλίππου. καὶ ἔστιν αὕτη τελευταία τῶν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν,

norum exercitus dimitteretur, qui ſub Diopithe merebant. Tale autem initium habet: Ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας ἅπαντας ἐν ὑμῖν μήτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι λόγον μηδένα, μήτε πρὸς χάριν. Eodem Praetore et *nonam* habuit: qua docere conatur, ſoluere Philippum pacis foedera, primumque inferre bellum: quae incipit: Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γινομένων ὀλίγου δεῖν καθ᾽ ἑκάστην ἐκκλησίαν. Poſt Soſigenem Archon fuit Nicomachus, quo Archonte *decimam* habuit, de pace à Philippo rupta; ſuadetque Athenienſibus, mature auxilium Byzantinis mittere: quae oratio ſic inchoatur: Καὶ σπουδαῖα νομίζων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ ὧν βουλεύεσθε, καὶ ἀναγκαῖα τῇ πόλει πειράσομαι περὶ αὐτῶν εἰπεῖν. Poſt Nicomachum Theophraſtus Praetor fuit: ſub quo Athenienſibus ſuadet fortiter bellum, quod indixerit Philippus, ſuſtinere. Eſtque *Philippicarum orationum poſtrema,* cuius

f Αὐτὸν refertur ad τὸν πόλεμον. *Morellii* et *Wolfii* margo mauult reciprocum αὑτὸν, *ſeipſum:* ſubaudito ſcilicet πολέμιον, *hoſtem. Sylb.*

g Ex-

ἀρχὴν ἔχουσα ταύτην· „Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἀνεβάλετο τὸν πόλεμον, πᾶσιν ὑμῖν Φανερὸν γέγονεν.“

ια'. Ὅτι δὲ δώδεκα τούτους ἅπαντας τοὺς λόγους, οὓς κατηρίθμημαι, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἀριστοτέλους τεχνῶν ἀπήγγειλεν ὁ Δημοσθένης, αὐτὸν Ἀριστοτέλη παρέξομαι μαρτυροῦντα. ἀρξάμενος γὰρ ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ τῶν τεχνῶν τοὺς τόπους ὁρίζειν, ἀφ' ὧν τὰ ἐνθυμήματα Φέρεται, καὶ τὸν ἐκ τοῦ χρόνου παραλαμβάνει, παρατιθεὶς αὐτῷ τὰ παραδείγματα. θήσω δ' αὐτὴν τὴν τοῦ Φιλοσόφου λέξιν· „Ἄλλος [g] εἰς τὸν χρόνον σκοπεῖ· οἷον, ὡς Ἰφικράτης ἐν τῇ πρὸς Ἁρμόδιον, ὅτι, Εἰ, πρὶν ποιῆσαι, ἠξίουν τῆς εἰκόνος τυχεῖν, ἐὰν ποιήσω, ἔδοτε ἄν· ποιήσαντι δ' [h] (ἄρ') οὐ δώσετε; μὴ τοίνυν [i] μέλλοντες μὲν, ὑπισχνεῖσθε· παθόντες δ', ἀφαιρεῖ-

cuius initium eſt: Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἀνεβάλετο τὸν πόλεμον, πᾶσιν ὑμῖν φανερὸν γέγονεν.

XI. Has autem vndecim orationes, quas ordine recenſui, ante editionem *Rhetoricorum Ariſtotelis* habuiſſe Demoſthenem, vel ipſum philoſophum teſtem laudare poſſum. *Libro* enim *Rhetoricorum ſecundo*, cum locos definire inciperet, è quibus enthymemata ducuntur, locum à tempore complectitur, additis etiam exemplis. Sed verba ipſius adſcribam: „Alius locus eſt incipere, an in ipſo tempore aliquid erui poſſit; vt Iphicrates in oratione *aduerſus Harmodium:* Si, antequam haec gererem, ſtatuam mihi poſtulaſſem, ſi ea geſſiſſem, certe decreuiſſetis: nunc confectis rebus, eam denegabitis? Nolite igitur committere, vt, quod facile polliciti eſſetis, cum à me beneficium exſpectabatis, id nunc beneficio affecti dene-

Ex ipſius etiam Ariſtotelis teſtimonio.

g Exſtat locus l. 2. c. 24. vbi legitur ἐκ τοῦ τὸν χρόνον σκοπεῖν.

h Incluſa ἄρ' addita ex vulgatis *Ariſtotelis* exemplaribus. *Sylb.*

i *Wolfii* editio habet μέλλοντος: verſio tamen eiuſdem agnoſcit vulgatum μέλλοντες, acce-

σθε. καὶ πάλιν, πρὸς τὸ διὰ Θηβαίων διϊέναι Φίλιππον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅτι, Εἰ, πρὶν βοηθῆσαι Φωκεῖς, ἠξίου, ὑπέσχοντο ἄν· ἄτοπον οὖν, „εἰ, διότι προεῖτο καὶ [k] διέσπευσεν, μὴ δώσουσιν.“ Ὁ δὲ χρόνος οὗτος, ἐν ᾧ Φίλιππος ἠξίου Θηβαίους ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν αὐτῷ δοῦναι δίοδον, ὑπερμιμνήσκων τῆς ἐν τῷ πρὸς Φωκεῖς πολέμῳ γενομένης βοηθείας, ἐκ τῆς κοινῆς γίνεται φανερὸς ἱστορίας. εἶχε γὰρ οὕτως. Μετὰ τὴν Ὀλυνθίων ἅλωσιν, ἄρχοντος Θεμιστοκλέους, συνθῆκαι Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους ἐγένοντο περὶ φιλίας καὶ συμμαχίας. αὗται διέμειναν ἑπταετῆ χρόνον ἄχρι Νικομάχου· ἐπὶ δὲ Θεοφράστου, τοῦ μετὰ Νικόμαχον ἄρξαντος, ἐλύθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φίλιππον αἰτιωμένων ἄρχειν τοῦ πολέμου, Φιλίππου δ᾽ Ἀθηναίοις ἐγκαλοῦντος. τὰς δ᾽ αἰτίας, δι᾽

denegetis. Et rurſus, ſi quis ſuadeat Thebanis, vt Philippo per fines ſuos iter in Atticam concedant: Nam ſi hoc petiiſſet, priusquam iis aduerſus Phocenſes auxilium ferret, certe promiſiſſent: valde igitur abſurdum eſt, ſi, quia prior eos beneficio prouocauit, fidemque eorum ſecutus eſt, nunc iter ei denegabunt“. Temporis vero huius ratio, quo Philippus volebat Thebanos dare ſibi tranſitum Athenas, facta mentione auxilii bello Phocenſi miſſi, ex edita hiſtoria clareſcit. Res enim ita geſta eſt. Capta Olynthiorum vrbe, Praetore Themiſtocle, pactum iniit Philippus amicitiae ſocietatisque cum Athenienſibus. Haec foedera ſeptem quidem annos durarunt, ad Nicomachi vsque Praeturam: tempore vero Theophraſti, qui poſt Nicomachum Archon fuit, rupta ſunt; Athenienſibus cum Philippo expoſtulantibus, quod bellum ipſe mouiſſet: Philippus contra de Athenienſibus querebatur. Cauſas

accepturi beneficium. Morellii margo, itidemque margo *Wolfii*, poſt hoc ipſum μέλλοντες μὲν addit εὖ πάσχειν. quod in verſione expreſſit idem *Wolf.* Pag. 740. v. 1. *Ariſtot.* exemplaria habent πρὸς τὸ Θηβαίους Φίλιππον διϊέναι εἰς τὴν Ἀττ. v. 2. *Ariſtotelis* exemplaria habent βοηθῆσαι εἰς Φωκεῖς: pro quo *Dionyſ.* paulo poſt, v. 6. dicit πρὸς Φωκεῖς, *aduerſum Phocenſes. Sylb.*

k Ariſtot. exemplaria pro διέσπευσεν habent ἐπίστευσε, et mox δώσουσι pro δώσουσι. *Sylb.*

l Ἀλαι-

ἃς εἰς τὸν πόλεμον κατέστησαν, ἀδικεῖσθαι λέγοντες ἀμφότεροι, καὶ τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τὴν εἰρήνην ἔλυσαν, ἀκριβῶς δηλοῖ Φιλόχορος ἐν τῇ ἕκτῃ Ἀτθίδος βίβλῳ. θήσω δ' ἐξ αὐτῆς τὰ ἀναγκαιότατα· "Θεόφραστος [l] Ἀλλαιεύς. ἐπὶ τούτου Φίλιππος τὸ μὲν πρῶτον ἀναπλεύσας, Περίνθῳ προσέβαλεν· ἀποτυχὼν δ' ἐντεῦθεν Βυζάντιον ἐπολιόρκει, καὶ μηχανήματα προσῆγεν." Ἔπειτα διεξελθὼν, ὅσα τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Φίλιππος ἐνεκάλει διὰ τῆς ἐπιστολῆς, καὶ Δημοσθένους παρακαλέσαντος [m] αὐτοὺς πρὸς τὸν πόλεμον καὶ ψηφίσματα γράψαντος, ἐχειροτόνησε, „Τὴν μὲν στήλην καθελεῖν τὴν περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον εἰρήνης καὶ συμμαχίας σταθεῖσαν, ναῦς δὲ πληροῦν, καὶ τὰ ἄλλα ἐνεργεῖν τὰ τοῦ πολέμου." Ταῦτα γράψας κατὰ Θεόφραστον ἄρχοντα

ſas vero, ob quas ad arma ventum eſt, cum vtrique iniurias ſibi illatas eſſe dicerent, atque tempus, quo pax ſoluta eſt, Philochorus accurate refert, *rerum Atticarum libro ſexto:* cuius ea potiſſimum hîc adferam, quae ad rem praeſentem maxime pertinere videbuntur: „Theophraſtus Allaeenſis. Sub hoc Philippus prima expeditione irruit in Perinthum. Cumque non ſatis ſucceſſiſſet ex ſententia, hinc Byzantium obſedit, machinasque admouit". Poſt vero narratis rebus, ob quas Philippus Athenienſes per epiſtolam accuſabat, et Demoſthene ad bellum hortante, et decreta ſcribente, populum ſciuiſſe, inquit, „Columnam deiiciendam, quae de pace et ſocietate cum Philippo inita poſita eſſet, naues vero implendas, parandaque ea, quae ad bellum neceſſaria eſſent". Haec autem geſta Theophraſto praetore narrat: mox ſubiicit, quae in ſequenti anno

l Ἀλλαιεὺς legendum eſſe docent *Mauſſacus* ad *Harpocr.* v. Ἀλαιεὺς, et *Holſtenius* ad *Steph. Byzant.* v. Ἀλαί. Vide etiam *Meurſii* Atticam Reliquam, lib. I. pag. 7.

m *Steph.* et *Morellius* habent αὐτόν: ego cum *Wolfio* malui plurale αὐτοὺς, *Athenienſes* videlicet. Idem *Wolf.* ſeq. v. ad explendam ſententiam legit: ἐχειροτόνησε Δημοσθένης, φησὶ, τὴν μὲν στήλ. Ego hanc lectionem malim: καὶ ὡς Δημοσθένους παρακαλέσαντος αὐτοὺς πρὸς τὸν πόλεμον, καὶ ψηφίσματα γράψαντος, ἐχειροτόνησεν ὁ δῆμος, τὴν μὲν στήλ. *Sylb.*

γεγονέναι, τῷ μετ' ἐκεῖνον ἐν αὐτῷ τὰ πραχθέντα μετὰ τὴν λύσιν τῆς εἰρήνης ἐπὶ Λυσιμαχίδου ἄρχοντος διεξέρχεται. θήσω δὲ καὶ τούτων αὐτῶν τὰ ἀναγκαιότατα: „Λυσιμαχίδης Ἀχαρνεύς. ἐπὶ τούτου τὰ μὲν ἔργα τὰ περὶ τοὺς νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην ἀνεβάλοντο διὰ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φίλιππον· τὰ δὲ χρήματ' ἐψηφίσαντο πάντ' εἶναι στρατιωτικά, Δημοσθένους γράψαντος. Φιλίππου δὲ καταλαβόντος Ἐλάτειαν καὶ Κυτίνιον, καὶ πρέσβεις [n] πέμψαντος εἰς Θήβας Θετταλῶν, Αἰνιάνων, Αἰτωλῶν, Δολόπων, Φθιωτῶν· Ἀθηναίων δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον πρέσβεις ἀποστειλάντων τοὺς περὶ Δημοσθένη, τούτοις συμμαχεῖν ἐψηφίσατο.“ Φανεροῦ δὲ γεγονότος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν εἰσῆλθον εἰς Θήβας [o] οἵ τ' Ἀθηναίων πρέσβεις οἱ περὶ Δημοσθένη, καὶ οἱ παρὰ Φιλίππου, ὅτι κατὰ Λυσιμαχίδην ἄρχοντα πίπτει, παρεσκευασμένων ἤδη τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἀμφοτέρων, αὐτὸς ὁ Δημοσθένης ποιήσει φανερὸν ἐν τῷ περὶ στεφάνου.

anno contigerunt, rupta pace Lyſimachide Archonte. Apponam et huius loci maxime neceſſaria: „Lyſimachides Acharnenſis. Sub hoc naualium opus et armamentarium intermiſſa ſunt, ob bellum cum Philippo exortum: pecunias vero omnes decreuerunt militiae impendi, rogationem perferente Demoſthene. Philippus vero Elateam cepit, et Cytinium, miſſisque ad Thebanos legatis Theſſalorum, Aenianorum, Aetolorum, Dolopum, et Phthiotarum; Athenienſes vero eodem tempore cum legatum illis miſiſſent Demoſthenem, decreuerunt ſocietatem inire“. Tempore iam patefacto, quo Thebas Athenienſium legati, ſocii Demoſthenis, peruenerunt, Philippi item legati, quod tempus in Lyſimachidae Praeturam incidit, paratisque iam ab vtrisque rebus omnibus, quae ad bellum opus forent, idem Demoſthenes oſtendit, in ea, quae *de* *Coro-*

n Malit fortaſſe aliquis πεμψάντων: ſed a Philippo miſſos eſſe legatos hoſce, indicant ſequentia, v. 14. et p. 743. v. 11. et p. 744. v. 7. *Sylb.*

o *Morellius* habet οἱ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεις. *Sylb.*

p Ὑμῶν

θήσω δ' ἐξ αὐτῆς λαβὼν τῆς ἐκείνȣ λέξεως τὰ συντείνοντα πρὸς τὸ πρᾶγμα· „Οὕτω διαθεὶς ὁ Φίλιππος τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας διὰ τȣ́των, καὶ τȣ́τοις ἐπαρθεὶς τοῖς ψηφίσμασι καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν, ἧκεν ἔχων τὴν δύναμιν, καὶ τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβεν, ὡς ȣ̓δ', ἂν, εἴ τι γένοιτο, ἔτι συμπνευσόντων [p] ἡμῶν ἂν καὶ τῶν Θηβαίων.“ Ἀλλὰ μὴν τὰ τότε συμβάντα διεξελθὼν, διεξελθὼν δὲ καὶ τȣ̀ς ῥηθέντας ὑφ' ἑαυτȣ̃ λόγȣς ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὡς πρεσβευτὴς ὑπ' Ἀθηναίων εἰς Θήβας ἐπέμφθη, ταῦτα κατὰ λέξιν ἐπιτίθησιν· „Ὡς δ' ἀφικόμεθα εἰς τὰς Θήβας, κατελαμβάνομεν Φιλίππȣ καὶ Θετταλῶν καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων παρόντας πρέσβεις, καὶ τȣ̀ς μὲν ἡμετέρȣς φίλȣς ἐν φόβῳ, τȣ̀ς δ' ἐκείνȣ θρασεῖς.“ Ἔπειτ' ἐπιστολήν τινα κελεύσας ἀναγνωσθῆναι, ταῦτ' ἐπιτίθησιν· „Ἐπειδὴ τοίνυν ἐποιήσαντο τὴν ἐκκλησίαν, προσῆγον ἐκείνȣς, διὰ τὸ τὴν τῶν συμμάχων τάξιν ἐκείνȣς ἔχειν. καὶ παριόντες ἐδημηγόρȣν, πολλὰ μὲν Φίλιππον ἐγκωμιάζοντες, πολλὰ δ' ὑμῖν ἐγκαλȣ̃ντες, πάνθ', ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπρά-

Corona habita ab illo eſt. Recitabo autem, quae huc pertinent: „Ita Philippus, concitatis inter ſe vrbibus, hisque decretis editis et reſponſionibus, aduentauit cum exercitu, et Elateam occupauit; tanquam, etiamſi quid accidiſſet, non iam conſpiraturis vobis et Thebanis‘. Verum relatis iis, quae poſt acciderunt, etiam orationibus, quas pro concione habuit, enumeratis, et legatum ſe miſſum ab Athenienſibus ad Thebanos, haec ad verbum ſcribit: „Simul vero atque Thebas peruenimus, Philippi et Theſſalorum et aliorum ſociorum legatos ibi inuenimus; ac noſtros amicos perterritos, illius confidentes“. Poſt, iuſſa recitari epiſtola, haec addit: „Conuocato igitur populo, priores illos produxerunt; propterea quod illi ſociorum loco habebantur: qui progreſſi concionem habebant, multum Philippum laudantes, ac vos accuſantes; omnia, quaecunque vnquam Thebanis contraria feciſſetis, commemorantes.

p Ὑμῶν in libris vulgatis *Demoſthenis*.

q Poſt

ξατε [q] Θηβαίȣς, ἀναμιμνήσκοντες. τὸ δ᾽ ȣ̃ν κεφάλαιον, ἠξίȣν, ὧν μὲν εὖ πεπόνθεσαν ὑπὸ Φιλίππȣ, χάριν αὐτȣ̀ς ἀποδȣ̃ναι· ὧν δ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν ἠδίκηνται, δίκην λαβεῖν, ὁποτέρως βȣ́λονται, ἢ διϊέντας [r] αὐτȣ̀ς ἐφ᾽ ὑμᾶς, ἢ συνεμβαλόντας εἰς τὴν Ἀττικήν." Εἰ δὴ κατὰ Λυσιμαχίδην μὲν ἄρχοντα, τὸν μετὰ Θεόφραστον, λελυμένης ἤδη τῆς εἰρήνης, οἱ παρὰ Φιλίππȣ πρέσβεις εἰς Θήβας ἀπεστάλησαν, παρακαλȣ̃ντες αὐτȣ̀ς μάλιστα μὲν συνεισβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, εἰ δὲ μὴ, δίοδον τῷ Φιλίππῳ παρασχεῖν, μεμνημένȣς τῶν εὐεργεσιῶν αὐτȣ̃ τῶν περὶ τὸν Φωκικὸν πόλεμον· ταύτης δὲ μέμνηται τῆς πρεσβείας Ἀριστοτέλης, ὡς ὀλίγῳ πρότερον [s] ἐπέδειξα, τὰς ἐκείνȣ λέξεις παρασχόμενος· [t] ἀναμφιλόγοις ἀποδέδεικται τεκμηρίοις, ὅτι πάντες οἱ Δημοσθένȣς ἀγῶνες,

rantes. Sed illud in ſumma petebant, vt pro acceptis à Philippo beneficiis gratiam referrent, et veſtras iniurias vlciſcerentur, vtro modo mallent, ſiue dato eis tranſitu ad vos, ſiue ipſi vna in Atticam facta impreſſione". Si igitur Praetore quidem Lyſimachide, qui Theophraſto ſucceſſit, rupta iam pace, miſſi ſunt à Philippo Thebas legati, hortantes potiſſimum, vt in Atticam ſimul irrumperent Thebani; ſin minus, iter Philippo concederent per agros ſuos, memores beneficiorum, quae bello Phocenſi ab illo accepiſſent: huius vero legationis meminit Ariſtoteles: (vt paullo ante allatis illius verbis oſtendi) certis itaque indubitatisque ſignis efficitur, omnes Demoſthenis orationes, cum in concione, tum in iudiciis verſatas,

q Poſt Θηβαίȣς diſtinguunt etiam caeterae editiones. ſed non minus recte ante id nomen diſtinxerimus: vt accuſatiuus iſte feratur ad ſequens verbum ἀναμιμνήσκοντες. *Sylb.* In vulgatis *Demoſth.* p. 743. v. 16. ἐκείνȣς προτέρȣς. v. 17. καὶ παρελθόντες. v. vlt. ὑμῖν ἐγκαλȣ̃ντες ἅπανθ᾽, ὅσα. p. 744. v. 1. Θηβαίοις. v. 3. αὐτοῖς.

r *Morellii* et *Wolfii* margo habet αὐτὸν, *eum*; recte. ſic enim et *Dionyſ.* pag. 740. v. 5. αὐτῷ δȣ̃ναι δίοδον: et hac ipſa p. v. 9. δίοδον τῷ Φιλίππῳ παρασχεῖν. *Sylb.*

s De ἐπέδειξα dicetur infra ad pag. 202. v. 13. [ſecundum *edit. Hudſ.*]

t Ἀναμφιβόλοις legitur in *Cod. MS.*

a In-

οἱ πρὸ τῆς Λυσιμαχίδου ἀρχῆς ἐν ἐκκλησίαις τε καὶ δικαστηρίοις γενόμενοι, πρότεροι τῶν Ἀριστοτέλους τεχνῶν [u] (εἰσιν.)

ιβ΄. Ἑτέραν προσθήσω μαρτυρίαν παρὰ τοῦ Φιλοσόφου λαβὼν, ἐξ ἧς ἔτι μᾶλλον ἔσται φανερὸν, ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον, τὸν συμβάντα τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς Φίλιππον, αἱ ῥητορικαὶ συνετάχθησαν ὑπ᾽ αὐτοῦ τέχναι, Δημοσθένους ἀκμάζοντος ἤδη κατὰ τὴν πολιτείαν, καὶ πάντας εἰρηκότος τούς τε δημηγορικοὺς καὶ τοὺς δικανικοὺς λόγους, ὧν ὀλίγῳ πρότερον ἐμνήσθην. διεξιὼν γὰρ τοὺς τόπους τῶν ἐνθυμημάτων ὁ Φιλόσοφος, καὶ τὸν ἐκ τῆς αἰτίας τίθησι. παρέξομαι δὲ τὴν ἐκείνου λέξιν· „Ἄλλος, παρὰ τὸ ἀναίτιον, ὡς αἴτιον· οἷον τῷ ἅμα, ἢ μετὰ τοῦτο, γεγονέναι. τὸ γὰρ μετὰ τοῦτο ὡς διὰ τοῦτο λαμβάνουσι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν ταῖς πολιτείαις· [x] ὡς ὁ Δημάδης τὴν Δημοσθένους πολιτείαν πάντων τῶν κακῶν αἰτίαν· μετ᾽ ἐκείνην γὰρ συνέβη ὁ πόλεμος."

ſatas, habitas eſſe ante Praeturam Lyſimachidae, et ante editos ab Ariſtotele *Rhetoricorum libros*.

Eadem de re magis adhuc luculentum ex Ariſtotele teſtimonium.

XII. Aliud teſtimonium adiiciam ex ipſo philoſopho depromtum, quo magis clareſcet, *Rhetoricos libros* ab ipſo conſcriptos poſt bellum, quod cum Philippo Athenienſes geſſerunt, Demoſthene iam tum in rep. florente, habitisque iam orationibus, tam ad populum, quam in ſenatu, quas paulo ante recenſui. Enthymematum autem locos explicans philoſophus etiam locum à cauſa adſert. Verba illius recitabo: „Alius, quae à cauſa non eſt, eam vt cauſam ponere: vt quia ſimul, aut poſtea, factum ſit. Quod enim poſtea euenit, quaſi propterea euenerit, accipiunt, et maxime in reip. tractatione; vt quod Demades Demoſthenis adminiſtrationem malorum omnium cauſam exſtitiſſe: poſtea enim contigit, vt bellum exci-

u Incluſum εἰσιν additum ex *Ed. Morell.* et *Wolf. Sylb.*

x *Ariſtotelis* exemplaria (*Rhetor.* l. 2. c. 24.) pro ὡς habent οἷον ὡς.

y Me-

Ποίους γοῦν ὁ Δημοσθένης κατεσκεύασεν ἀγῶνας, ταῖς Ἀριστοτελείοις τέχναις ὁδηγοῖς χρησάμενος, εἰ πάντες οἱ δημόσιοι λόγοι, δι' οὓς ἐπαινεῖταί τε καὶ θαυμάζεται, πρὸ τοῦ πολέμου γεγόνασιν, ὡς πρότερον ἐπέδειξα, πλὴν ἑνὸς τοῦ περὶ τοῦ στεφάνου; οὗτος γὰρ μόνος εἰς δικαστήριον εἰσελήλυθεν μετὰ τὸν πόλεμον, ἐπ' Ἀριστοφῶντος ἄρχοντος ὀγδόῳ μὲν [y] ἐνιαυτῷ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, ἕκτῳ δὲ μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτήν, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἀρβήλοις ἐνίκα μάχην. εἰ δέ τις ἐρεῖ τῶν πρὸς ἅπαντα φιλονεικούντων, ὅτι τοῦτον ἴσως ἔγραψε τὸν λόγον ταῖς Ἀριστοτέλους ἐντετυχηκὼς τέχναις, τὸν κράτιστον ἁπάντων λόγον· πολλὰ πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν ἔχων, ἵνα μὴ μακρότερος τοῦ δέοντος ὁ λόγος γένηταί μοι, καὶ τοῦτον ἐπιδείξειν ὑπισχνοῦμαι τὸν ἀγῶνα πρὸ τῶν Ἀριστοτέλους τεχνῶν ἐπιτετελεσμένον, αὐτῷ χρησάμενος τῷ φιλοσόφῳ μάρτυρι. προθεὶς γὰρ τόπον ἐνθυμημάτων τὸν ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα, ταῦτα κατὰ

excitaretur". Et quaenam igitur certamina Demoſthenes iniit, praeceptis inſtructus Ariſtotelis: cum omnes orationes publicae, ob quas et lai datur vehementer, et in ſumma admiratione eſt, habitae ſint ante bellum illud, vt paulo ante oſtendimus, una illa excepta, quae *de Corona* eſt? Hoc enim ſolum iudicium habitum poſt bellum, Ariſtophonte Praetore, anno octauo poſt pugnam ad Chaeroneam, ſexto vero ab exceſſu Philippi: quo tempore victor fuit Alexander pugna in Arbelis commiſſa. At dixerit quis eorum, qui de re omni contentioſe agunt, hanc ſaltem habitam orationem ab oratore, lectis *Ariſtotelis Rhetoricis;* et quidem optimam omnium orationum: quibus etſi quod reſpondeam ſuppetat, tamen, ne longior ſim, hoc etiam me oſtenſurum recipio, fuiſſe et hanc ſcriptam ante *Rhetoricen Ariſtotelis;* ipſo etiam philoſopho ad teſtimonium aduocato. Tractans enim Enthymematum locum ab iis, quae inter

y *Morellii* et *Wolfii* margo habet ἐνιαυτῷ: vnde recte legendum eſſe monuit Cl. *Bentleius:* ὀγδόῳ μὲν ἐνιαυτῷ — ἕκτῳ δὲ etc. [Vulgatae nempe ſic dant: ἄρχοντος μὲν ἐνιαυτὸν μετὰ — ὀκτὼ δὲ μετὰ —]

z Ari-

λέξιν γράφει· „Ἄλλος ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα· Εἰ γὰρ θατέρῳ ὑπάρχει τὸ καλῶς [z] καὶ τὸ δικαίως ποιῆσαι, θατέρῳ τὸ πεπονθέναι· καὶ, Εἰ κελεῦσαι, καὶ τὸ πεποιηκέναι· οἷον, ὡς ὁ τελώνης Διομέδων, περὶ τῶν [a] τελωνῶν· Εἰ γὰρ μηδ' ὑμῖν αἰσχρὸν τὸ πωλεῖν, ἐδὲ ἡμῖν τὸ ὠνεῖσθαι· [b] καὶ, Εἰ τῷ πεπονθότι τὸ καλῶς καὶ δικαίως ὑπάρχει, τῷ πεπραγμένῳ ὑπάρξει, καὶ τῷ ποιήσαντι, ἢ ποιᾶντι. ἔςι δ' ἐν τέτῳ παραλογίσασθαι. Οὐ γὰρ, εἰ δικαίως ἔπαθεν ἂν, καὶ δικαίως ὑπὸ τέτε πέπονθεν· ὡς ὁ Φόνε ἄξια ποιήσας πατὴρ, εἰ ὑπὸ τᾶ υἱᾶ τᾶ ἑαυτᾶ τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπάγεται, δεῖ σκοπεῖν χωρὶς, εἰ ἄξιος ὁ παθὼν παθεῖν, καὶ ὁ ποιήσας ποιῆσαι· εἶτα χρῆσθαι ὁποτέρως ἂν ἁρμόττῃ. ἐνίοτε γὰρ

inter ſe conferuntur, ſic ad verbum ſcribit: „Alius locus ex iis, quae inter ſe conferuntur. Si enim alteri ineſt, vt honeſte, aut iuſte, fecerit; alter quoque honeſte perpeſſus eſſe dicetur: et, Si honeſte facit, qui mandauit, honeſte etiam, qui exſecutus eſt; vt Diomedon publicanus de vectigalibus: Si enim vobis turpe non eſt locare; ne nobis quidem redimere: et, Si quid in quempiam iuſte ac honeſte factum eſt, iuſte etiam fecit; et contra. Fallit tamen interdum concludendi ratio. Non enim, ſi quis iuſte quidem perpeſſus eſt, ab hoc iuſte etiam pertulit: vt, ſi pater morte digna commiſerit, à filio morti addicatur. Quare ſeorſum haec conſiderare oportet, num, qui pertulit, dignus fuerit, qui perferret, et num is, qui fecit, dignus, qui faceret. Deinde utrum à nobis facit eo uti. Inter-

z *Ariſtotelis* exemplaria (*Rhet.* l. 2. c. 23.) pro copulatiua καὶ habent disiunctiuam ἢ. *Sylb.*

a *Ariſt.* exemplaria habent τελῶν: minus conuenienter. *Sylb.* In *Cod. MS.* illa περὶ τῶν τελωνῶν deſunt.

b In *Ariſtot.* exemplaribus ſic legitur hic locus: καὶ εἰ τῷ πεπονθότι τὸ καλῶς, ἢ δικαίως, ὑπάρχει. καὶ τῷ ποιήσαντι· καὶ εἰ τῷ ποιήσαντι, καὶ τὸ πεπονθότι. ἔςι δ' ἐν τέτῳ [vulg. ἔςι δὲ τῦτο] παραλογίσασθαι. εἰ γὰρ δικαίως ἀπέθανε, δικαίως πέπονθεν· ἀλλ' ἴσως ἐχ ὑπὸ σᾶ. διὸ δεῖ σκοπεῖν χωρ. *Sylb.*

c Poſt

[c] *διαφωνεῖ τὸ τοιοῦτον· ὥσπερ ἐν τῷ Ἀλκμαίωνι τοῦ Θεοδέκτου, καὶ οἷον ἡ περὶ Δημοσθένους δίκη, καὶ τῶν ἀποκτεινάντων Νικάνορα.“ Τίς οὖν ἐστιν ἡ Δημοσθένους δίκη, καὶ τῶν ἀποκτεινάντων Νικάνορα, περὶ ἧς ὁ Φιλόσοφος γέγραφεν, ἐν ᾗ τὸ κυριώτατον τῆς ἀμφισβητήσεως κεφάλαιον ἦν ἐκ τοῦ πρὸς ἄλληλα τόπου, ἢ ἡ πρὸς Αἰσχίνην, ὑπὲρ Κτησιφῶντος, τοῦ παρασχόντος Δημοσθένει τὸ περὶ τοῦ στεφάνου ψήφισμα, καὶ τὴν τῶν παρανόμων φεύγοντος γραφήν;* [d] *ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ ζητούμενον ἦν, οὐ τὸ κοινὸν, εἰ τιμῶν καὶ στεφάνων ἄξιος ἦν Δημοσθένης, ἐπιδιδοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κτημάτων τὴν εἰς τὰ τείχη δαπάνην· ἀλλ' εἰ καθ' ὃν χρόνον ὑπεύθυνος ἦν, κωλύοντος τοῦ νόμου τοὺς ὑπευθύνους στεφανοῦν. τὸ γὰρ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα τοῦτ' ἔστιν, εἰ, ὥσπερ τῷ δήμῳ τὸ δοῦναι,*

Interdum enim nihil vetat, quin haec diſſideant: vt in *Alcmaeone* Theodectis, et vt iudicium de Demoſthene, deque iis, qui interfecerant Nicanorem“. Quodnam, quaeſo, hoc Demoſthenis iudicium eſt, eorumque, qui Nicanorem trucidarunt, de quo hoc loco philoſophus, (in quo praecipuum controuerſiae caput erat ex loco relatorum) niſi illud aduerſus Aeſchinem *de Cteſiphonte*, qui decretum tulit, Demoſthenem corona dignum; et accuſatur legum violatarum? In hac enim cauſa quaeſtio erat, non in genere, an corona dignus Demoſthenes, praebens de ſua pecunia ſumtus muris aedificandis; ſed ſi, quo tempore accuſatur, interdiceretur lege, ne coronaretur, qui in iudicium vocatus eſſet. Hinc enim ductum eſt argumentum ex iis, quae inter ſe conferuntur: Si, quemadmodum

c Poſt *διαφωνεῖ τὸ τοιοῦτον* *Ariſt.* exemplaria habent hoc praeterea commation, *καὶ οὐδὲν κωλύει.* *Alcmaeonis* quoque *Theodectei* verba, ab *Ariſtotele* relata, *Dionyſius* breuitatis cauſa omiſit. *Sylb.*

d *Wolfianae* edit. margo pro *ἐν ταύτῃ* habet *ἐν τούτῳ.* Sed is, qui *Morellianae* editionis *διττογραφίας* ex illo margine in *Wolfianae* editionis marginem transſcripſit, *Morellianas* notas parum obſeruauit; annotatio enim *Morelliana*, *ἐν τούτῳ*, refertur ad *τοῦτο*, quod eſt p. 747. v. 8. [in vulgatis puta, pro *τούτῳ*] ſignificans ſcilicet, pro *Dionyſiano* *τοῦτο* apud *Ariſtot.* legi *ἐν τούτῳ.* *Sylb.*

e Ari-

οὕτως καὶ τῷ ὑπευθύνῳ τὸ λαβεῖν τὸν στέφανον ἐξῆν. ἐγὼ μὲν οὖν ταύτης οἴομαι τῆς δίκης μεμνῆσθαι τὸν Ἀριστοτέλη. εἰ δέ τις ἐρεῖ, ὅτι περὶ τῆς τῶν δώρων, ἣν ἐπ' Ἀντικλέους ἄρχοντος ἀπελογήσατο, περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, πολλῶν νεωτέρας ἔτι ποιήσει τὰς Ἀριστοτέλους τέχνας τῶν Δημοσθένους ἀγώνων. ἀλλὰ γὰρ ὅτι μὲν οὐχ ὁ ῥήτωρ παρὰ τοῦ φιλοσόφου τὰς τέχνας παρέλαβεν, ἃς εἰς τοὺς θαυμαστοὺς ἐκείνους κατεσκεύασε λόγους, ἀλλὰ τοὐναντίον τὰ Δημοσθένους [e] καὶ τὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ἔργα παραθέμενος Ἀριστοτέλης, ταύτας ἔγραψε τὰς τέχνας, ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι νομίζω.

modum populo coronam dare licebat, ita et reo accipere. Quare ſic exiſtimo, huius actionis mentionem facere Ariſtotelem: ſin vero quis dicat, intelligi actionem *de Donis*, quam Anticle Archonte habuit; qua ſe defendit circa obitum Alexandri, multo ſane poſteriores *Rhetoricos libros Ariſtotelis* fecerit *orationibus Demoſthenis.* Verum non mutuatum oratorem à philoſopho artificium, quo conſcripſit orationes; quin potius contra Demoſthenis aliorumque oratorum exemplis adiutum Ariſtotelem conſcripſiſſe *praeceptiones* illas, ſatis iam ſuperque oſtenſum arbitror.

Rhetorica praecepta vnde depromſerit Ariſtoteles.

e *Ariſtotelem* e veteribus *artis Rhetoricae* ſcriptoribus ſuas praeceptiones collegiſſe, teſtatur etiam *Cicero*, l. 2. de Inuentione, et l. 2. de Oratore. *Sylb.*

ΔΙΟΝΥ-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΠΡΟΣ
ΓΝΑΙΟΝ ΠΟΜΠΗΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

DIONYSII HALICARNASSENSIS
AD
CN. POMPEIVM EPISTOLA. *

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΓΝΑΙΩ ΠΟΜΠΗΙΩ
ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ἐπιστολήν τινα παρά σου κομισθεῖσαν ἐδεξάμην, εὐπαίδευτόν τε καὶ πάνυ μοι κεχαρισμένην· ἐν ῇ γράφεις, ὅτι, τὰς συντάξεις τὰς ἐμὰς ἐπιχορηγοῦντός σοι Ζήνωνος, τοῦ κοινοῦ φίλου, διαπορευόμενος, καὶ πάνυ διατιθέμενος οἰκείως ἐν αὐταῖς, τὰ μὲν ἄλλα θαυμάζεις, ἑνὶ δὲ μέρει δυσχεραίνεις τῶν ἐν αὐταῖς κατακεχωρισμένων, τῇ Πλάτωνος κατηγορίᾳ. ὅτι μὲν οὖν σεβαστικῶς διάκεισαι πρὸς τὸν ἄνδρα, ὀρθῶς ποιεῖς· ὅτι

DIONYSIUS CN. POMPEIO S.

Epiſtolam quandam à te miſſam accepi, quae et docta et mihi valde grata fuit: in qua ſcribis, te meas commentationes, quarum tibi Zeno, communis amicus, copiam fecit, percurrentem, et amico animo in eis affectum, alia quidem omnia ſuſpicere, ea vero parte offendi, in qua Platonis reprehenſionem collocauerim. Equidem, quod tanta reuerentia erga virum affectus es, recte facis: quod vero haec de me ſentis,

* Subiungit interpres: *in Platonis ſtylo conquerebatur. qua ille de reprehenſo ab eo*

δὲ περὶ ἡμῶν ταῦτα ὑπείληφας, οὐκ ὀρθῶς. εἰ γάρ τις ἄλλος [a] ἐκπλήττεται ταῖς Πλατωνικαῖς ἑρμηνείαις, εὖ ἴσθι, νῦν κἀγὼ τούτων εἷς εἰμι. ὃ δὲ πέπονθα πρὸς ἅπαντας, ὅσοι τὰς αὑτῶν ἐπινοίας εἰς τὴν κοινὴν φέρουσιν ὠφέλειαν, ἐπανορθοῦντες ἡμῶν βίους τε καὶ λόγους, ἐρῶ σοι· καὶ πείσω γε νὴ Δία πιστεύειν καινὸν οὐδὲν ἐρεῖν, οὐδὲ παράδοξον, οὐδ᾽ ὃ μὴ πᾶσιν ὁμοίως δοκεῖ.

Ἐγὼ οὖν νομίζω δεῖν, ὅταν μὲν ἔπαινον προέληται γράφειν τις πράγματος, εἴτε σώματος ὁποιουγέτινος, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, καὶ οὐ τὰ ἀτυχήματα, εἴ τι πρόσεστι τῷ πράγματι, ἢ τῷ σώματι, δεῖν προφέρειν· ὅταν δὲ βουληθῇ διαγνῶναι, τί τὸ κράτιστον ἐν ὁτῳδήποτε βίῳ, καὶ τί τὸ βέλτιστον τῶν ὑπὸ ταὐτὸ γένος ἔργων, τὴν ἀκριβεστάτην ἐξέτασιν προφέρειν, καὶ μηδὲν παραλείπειν τῶν προσόντων αὐτοῖς, εἴτε κακῶν, εἴτ᾽ ἀγαθῶν·

ſentis, non recte. Si quis enim alius Platonis eloquentiam cum ſtupore quodam admiratur, tum vel maxime ego. Quo vero animo erga eos omnes affectus ſim, qui ſuas cogitationes in communem utilitatem proferunt, et iis vitam noſtram ac rationem ab errore deducunt, aperiam tibi; faciamque profecto, vt credas, nihil me noui attuliſſe, nihil ab opinione hominum alienum, nihil, quod à peruagata omnium ſententia abhorreat.

Ego igitur ſic exiſtimo, eum, qui cuiuſuis rei, ſiue corporis, laudes literis mandare volet, virtutes, non vitia, (ſi qua rei, aut corpori, inſunt) proferre oportere: cum autem volet diſcernere, quid optimum in quolibet genere vitae, quid praeſtantiſſimum earum rerum, quae vno eodemque genere continentur, accuratiſſimam inquiſitionem et iudicium adhibere, nec quidquam eorum, quibus praedita ſunt, ſiue ſint mala, ſiue bona, ſilentio praeterire. Hac enim ratione veritas

a Nota hic ἐκπλήττεσθαι ταῖς Πλατωνικαῖς ἑρμηνείαις: cum in *Thucydide* hoc ſtructurae genus reprehendat, p. 135. [juxta *Ed. Sylb.*] ac pro dativo accuſatiuum caſum hic vſurpari velit. Incertum ergo, an *Dionyſii* voluntate, an librarii incuria, hic in ſtructura ſit facta ἐξαλλαγή. *Sylb.*

ἡ γὰρ ἀλήθεια οὕτως εὑρίσκεται μάλιστα, ἧς οὐδὲν χρῆμα τιμιώτερον. τοῦτο δὲ προθέμενος, ἐκεῖνο λέγω. εἰ μέν ἐστί μοι κατὰ Πλάτωνος λόγος τις, καταδρομὴν περιέχων τοῦ ἀνδρὸς, ὥσπερ Ζωΐλῳ, τῷ ῥήτορι, ἀσεβεῖν ὁμολογῶ· καὶ εἴ γε βουληθεὶς ἐγκώμιον αὐτοῦ γράφειν, λόγους τινὰς συγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις [b] νόμους. οὐ γὰρ ὅτι διαβολὰς οἴομαι δεῖν γράφειν ἐν αὐτοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀπολογίας. εἰ δὲ χαρακτῆρας λόγου προελόμενος σκοπεῖν, καὶ τοὺς πρωτεύοντας ἐν αὐτοῖς φιλοσόφους τε καὶ ῥήτορας ἐξετάζειν, τρεῖς μὲν ἐξ ἁπάντων ἐξελεξάμην, τοὺς δοκοῦντας εἶναι λαμπροτάτους, Ἰσοκράτην τε, καὶ Πλάτωνα, καὶ Δημοσθένη, ἐκ δὲ τούτων αὐτῶν πάλιν προέκρινα [c] Δημοσθένη, οὐδὲν ᾤμην, οὔτε Πλάτωνα, οὔτ' Ἰσοκράτην, ἀδικεῖν.

tas vel maxime inuenitur: qua nihil eſt melius, nihil pretioſius. His poſitis, illud dico. Si orationem contra Platonem haberem, ſicuti quondam orator Zoilus habuit, quae eius vitia omnia perſtringeret, perperam me facere profiterer: et ſi, laudes eius celebrare volens, orationes quaſdam abſurdas celebrationibus insererem: non enim criminationes eis, ſed ne defenſiones quidem adhibendas ſtatuo. Sin autem formas dicendi animo et cogitatione complecti volens, et eos philoſophos et oratores, qui primas tulerunt, in eis conſiderare et exquirere, tres quidem ex omnibus elegi, qui principes et clariſſimi habentur, Iſocratem dico, et Platonem, et Demoſthenem; quibus rurſus Demoſthenem antetuli: id faciens, nullam me exiſtimo, nec Platoni, nec Iſocrati, iniuriam intuliſſe.

Sed

b *Hoeſchelius* pro νόμους legendum putat παρανόμους: ut παράνομοι λόγοι hoc loco idem ſint, quod alibi παρανόμων γραφαί. Sed haud ſcio, an conuenientius ſit ἀνομοίους: vel, vt *Ilouius* interpres legit, ἀτόπους, *abſurdas. Sylb.*

c Nota hic Δημοσθένη, more perittoſyllaborum: et mox p. 753. v. 3. Δημοσθένην, more iſoſyllaborum nominum. P. 753 v. 1. pro φησὶν malim φήσεις, *dices. Sylb.*

d Ἐπέ-

Νὴ Δία, φησίν· ἀλλ' οὐκ ἔδεισε τὰ Πλάτωνος ἁμαρτήματα ἐξελέγχειν, βουλόμενον ἐπαινεῖν Δημοσθένην· ἔπειτα πῶς ἄν μοι τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος ἔλαβεν, εἰ μὴ τοὺς ἀρίστους λόγους τῶν Ἰσοκράτους τε καὶ Πλάτωνος τοῖς κρατίστοις Δημοσθένους ἀντιπαρέθηκα, καὶ καθ' ὃ μέρος ἥττους οἱ τούτων λόγοι εἰσὶ τῶν ἐκείνου, μετὰ πάσης ἀληθείας [d] ἐπέδειξα; οὐχ ἅπαντα τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις ἡμαρτῆσθαι λέγων· μανίας γὰρ τοῦτό γε· ἀλλ' οὐδ' ἅπαντα ἐπίσης κατωρθῶσθαι. εἰ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐποίουν, ἐπῄνουν δὲ Δημοσθένην, πάσας διεξιὼν αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς, ὡς μὲν ἀγαθὸς ὁ ῥήτωρ, ἔπεισα πάντως ἂν τοὺς ἀναγνωσομένους· ὡς δὲ καὶ κράτιστος πάντων τῶν πρωτευσάντων περὶ λόγους, οὐκ ἂν ἔπεισα, μὴ παρατιθεὶς αὐτῷ τοὺς ἀρίστους. πολλὰ γὰρ τῶν καθ' αὑτὰ φαινομένων καλῶν καὶ θαυμαστῶν, ἑτέροις [e] ἀντιπαρατεθέντα κρείττοσιν, ἐλάττω τῆς δόξης ἐφάνη. οὕτω

Sed mehercule, inquit, non decebat te Platonis errores et vitia coarguere, cum Demoſthenem in coelum ferre inſtitueres. At quomodo accuratiſſime ponderaſſem et perpendiſſem, ſi praeſtantiſſimas orationes Iſocratis et Platonis excellentiſſimis orationibus Demoſthenis non oppoſuiſſem; et qua ex parte eius orationes antecellunt, veriſſime non oſtendiſſem? non in omnibus eos viros deliquiſſe praedicans, (ſummae enim hoc eſſet inſaniae) ſed nec in omnibus etiam eos aeque rectam viam ſecutos eſſe. Sin hoc non feciſſem, laudibus vero ornaſſem Demoſthenem, omnes virtutes eius perſequens, bonum quidem eſſe oratorem perſuaſiſſem lectoribus: praeſtantiſſimum autem eſſe eorum omnium, qui principatum in dicendo tenent, non perſuaſiſſem, ſi clariſſimos oratores cum eo non comparaſſem. Multa enim, quae per ſe pulchra et ſuſpicienda videntur, aliis melioribus comparata, minora opinione

d Ἐπέδειξα in hac demonſtrandi, ſeu oſtendendi, ſignificatione legitur etiam ſupra, p. 744. v. 12. et p. 746. v. 4. alioqui vſitatius in ea ſignificatione ἀποδεῖξαι: ut illo ipſo in loco, p. 744. v. pen. Ἐπιδεῖξαι enim oſtentandi ſignificationem habet frequentius, vt paulo poſt, p. 754. v. pen. et p. 760. v. 2. *Sylb.*

e Παρατεθέντα in *MS. Reg.*

f For-

γέ τοι καὶ χρυσὸς, ἑτέρῳ χρυσῷ παρατεθεὶς, κρείττων τε καὶ χείρων εὑρίσκεται, καὶ πᾶν ἄλλο χειρούργημα, f καὶ ὅσων ἐνάργεια τὸ τέλος.

Εἰ δ' ἀχάριστον ὑπολήψεταί τις ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις τὴν ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασιν, καὶ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον ἀξιώσει σκοπεῖν, οὐδὲν κωλύσει τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν, καὶ μήτε ποίησιν ἀντεξετάζειν ἑτέρᾳ ποιήσει, μήθ' ἱστορικὴν σύνταξιν ἑτέρᾳ συντάξει, μήτε πολιτείαν πολιτείᾳ, μὴ νόμον νόμῳ, μὴ στρατηγὸν στρατηγῷ, μὴ βασιλεῖ βασιλέα, μὴ βίῳ βίον, μὴ δόγματι δόγμα· τοῦτο δ' οὐκ ἄν τις συγχωρήσειε νοῦν ἔχων. εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰς ἐκ τῶν μαρτυριῶν παρασχέσθαι σοι πίστεις, ἐξ ὧν μᾶλλόν σοι γενήσεται καταφανὲς, ὅτι κράτιστος ἐλέγχου τρόπος ὁ κατὰ σύγκρισιν γινόμενος, ἀφεὶς τοὺς ἄλλους, αὐτῷ χρήσομαι μάρτυρι Πλάτωνι. βουληθεὶς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐπιδείξασθαι τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἣν εἶχεν ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, οὐκ ἠρκέ-

nione apparent. Sic etiam aurum, auro comparatum, melius, vel deterius deprehenditur: tum etiam omne aliud opus manu effectum: denique ea omnia, quorum finis eſt illuſtratio et euidentia.

Quod ſi quis exiſtimet, iniucundiſſimum in oratione ciuili iudicium ex contentione profectum, et per ſe ſingula velit perpendere, nihil vetabit eandem rationem etiam in aliis ſequi, nec poëſin conferre poëſi, nec compoſitionem hiſtoriae compoſitioni, nec rempublicam reipublicae; non legem legi, non ducem duci, non regem regi, non vitam vitae, non decretum decreto: quod nemo ſanae mentis concedet. Quod ſi fides etiam, quae ex teſtimoniis ipſis depromitur, afferenda eſt, quibus planius tibi fiat, optimum id eſſe expendendi genus, quod rerum comparatione conſtat; omiſſis aliis, Platonem ipſum teſtem producam: qui cum voluiſſet ſpecimen dare, quantum valeret in oratione ciuili, non contentus fuit aliis

f Forſan καὶ ὅσων ἐνέργεια τὸ τέλος.

g Sen-

σθῃ ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, [g] ἀλλὰ καὶ κράτιστον τῶν τότε ῥητόρων ἕτερον αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον, ἐρωτικὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. καὶ οὐδ' ἄχρι τούτου προελθὼν ἐπαύσατο, καταλιπὼν ἐν τοῖς ἀναγνωσομένοις τὴν διάγνωσιν, ὁπότερός ἐστι κρείττων λόγος· ἀλλὰ καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἥψατο τῶν Λυσίου, τὰς μὲν λεκτικὰς μαρτυρῶν τῷ ἀνδρὶ ἀρετὰς, τῶν δὲ πραγματικῶν ἐπιλαμβανόμενος. ὁπότ' οὖν Πλάτων, τὸ φορτικώτατον καὶ ἐπαχθέστατον τῶν ἔργων προελόμενος, αὑτὸν ἐπαινεῖν κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων, οὐδὲν ᾤετο ποιεῖν κατηγορίας ἄξιον, εἰ παρὰ τὸν ἄριστον τῶν τότε ῥητόρων τοὺς ἰδίους ἐξετάζειν ἠξίου λόγους, ἐπιδεικνύμενος Λυσίαν τε ἐν οἷς ἡμάρτηκε, καὶ ἑαυτὸν ἐν οἷς κατώρθωκε, τί θαυμαστὸν ἐποίουν ἐγὼ τοῖς Δημοσθένους λόγοις συγκρίνων τοὺς Πλάτωνος, καὶ εἴ τι μὴ καλῶς ἐν αὐτοῖς ἔχειν

aliis ſcriptis, ſed aduerſus clariſſimum oratorem, ex his, qui tum florebant, alium ipſe *in Phaedro* conſcripſit dialogum, cuius argumentum eſt amatorium. neque eo vſque progreſſus finem fecit ac deſtitit, relicto iis, qui lecturi eſſent, iudicio de orationis eorum pulchritudine: verum etiam Lyſiae vitia attigit, adſcribens ei virtutes dicendi, auferens vero rerum. Cum igitur Plato, rem moleſtiſſimam et maxime odioſam aggreſſus, ſe ipſum, inquam, quoad oratio pateretur, laudibus in coelum ferendi, nihil ſe dignum reprehenſione facere putabat, ſi cum praeſtantiſſimo illius aetatis oratore ſuum dicendi genus contenderet, docens, in quibus et Lyſias peccaſſet et ipſe excelluiſſet: quid admiratione dignum feci ego, genus dicendi Demoſthenis cum illo Platonis comparans; et ſi quid mihi in eis non

g Senſum quidem loci huius (inquit *Steph.*) mihi videor aſſequi, ſed verborum ſeries et contextus non video qui ſtare poſſit eo modo, quo eſt. Hoc enim puto ſibi velle hoc in loco *Dionyſium; Platonem* ſtudio reprehendendi *Lyſiam* aduerſus ipſum ſcripſiſſe dialogum; cuius tamen argumentum ſit amatorium; ſed captatam in eo exagitandi *Lyſiae* occaſionem. lego igitur: *ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ κρατίστου τῶν τότε ῥητ.* Illud autem, quod ſequitur, *ἐρωτικὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν,* declarat, quod infra legitur, p. 762. v. 11. Haec *Steph.*

C 3 *b* Pro

ᾤμην, ἐπιλογιζόμενος; ἐῶ γὰρ τὰς ἄλλας αὐτοῦ γραφὰς παραφέρειν, ἐν αἷς κωμῳδεῖ τοὺς πρὸ ἑαυτοῦ, Παρμενίδην τε, καὶ Ἱππίαν, καὶ Πρωταγόραν, καὶ Πρόδικον, καὶ Γοργίαν, καὶ Πῶλον, καὶ Θεόδωρον, καὶ Θρασύμαχον, καὶ ἄλλους συχνοὺς, οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου πάντα περὶ αὐτῶν γράφων, ἀλλ', εἰ βούλει, καὶ ἀπὸ φιλοτιμίας. ἦν γὰρ, [h] ἦν μὲν τῇ Πλάτωνος φύσει πολλὰς ἀρετὰς ἐχούσῃ τὸ φιλότιμον. ἐδήλωσε δὲ τοῦτο μάλιστα δια τῆς πρὸς Ὅμηρον ζηλοτυπίας, ὃν ἐκ τῆς κατασκευαζομένης ὑπ' αὐτοῦ πολιτείας ἐκβάλλει, στεφανώσας καὶ μύρῳ χρίσας· ὡς δὴ τούτων αὐτῷ δέον ἐκβαλλομένῳ, δι' ὃν ἥ τ' ἄλλη παιδεία πᾶσα παρῆλθεν εἰς τὸν βίον, καὶ τελευτῶσα φιλοσοφία. ἀλλὰ θῶμεν, ἀπὸ τοῦ βελτίστου δι' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν πάντα λέγειν ἀληθῆ Πλάτωνα· τί οὖν ἄτοπον ἐποιοῦμεν, τοῖς ἐκείνου νόμοις χρώμενοι, καὶ ἀντιπαρεξετάζειν αὐτῷ τοὺς τῶν ἐπακμασάντων λόγους βουλόμενοι;

non praeclare ſe habere videbatur, perpendens? Nolo enim alia eius ſcripta in medium afferre, in quibus eos, qui ante eius aetatem vixerunt, reprehendit, Parmenidem, Hippiam, Protagoram, Prodicum, Gorgiam, Polum, Theodorum, Thraſymachum, et alios multos, non omnia ſincere de eis ſcribens, ſed, ſi vis, ambitioſe. Inerat enim, inerat Platonis naturae, quae multis virtutibus ornata erat, ſtudium honoris. Declarauit autem hoc vel maxime in aemulatione Homeri, quem corona donatum, vnguentiſque delibutum, ex ea republica, quam conſtituebat, exturbauit: quaſi his ipſe, qui eiiciebatur, egeret; per quem cum omnis alia inſtitutio in vitam ingreſſa eſt, tum etiam ad extremum philoſophia. Sed concedamus, Platonem ſincero animo, ipſius (inquam) veritatis cauſa, omnia vera dicere: quid tandem abſurdi faceremus, ſi, eius leges adhibentes, cum eo pertendere vellemus orationes eorum, qui poſt floruerunt?

Dein-

h Pro poſteriori ἦν, vel μὲν, *Sylb.* rectius fortaſſe legemus ἐν, *in.*

i Ex

Ἔπειτ' οὐδὲ μόνος, οὐδὲ πρῶτος, ἐπιφανήσομαι περὶ Πλάτωνος ἐπιχειρήσας τι λέγειν. οὐδ' ἄν τις ἔχοι κατ' αὐτὸ τοῦτο μέμψασθαί με τὸ μέρος, ὅτι τὸν ἐπιφανέστατον τῶν φιλοσόφων, καὶ πλείοσιν, ἢ δώδεκα, γενεαῖς ἐμαυτοῦ πρεσβύτερον, ἐξετάζειν ἐπεβαλόμην, ὡς δὴ διὰ τοῦτο δόξης τινὸς τευξόμενος. πολλοὶ γὰρ εὑρεθήσονται πρὸ ἐμοῦ τοῦτο πεποιηκότες, οἱ μὲν κατὰ τὸν ἐκείνου γενόμενοι χρόνον, οἱ δὲ λίαν ὕστερον ἐπακμάσαντες. καὶ γὰρ τὰ δόγματα διέβαλον αὐτοῦ τινες, καὶ τοὺς λόγους ἐμέμψαντο· πρῶτον μὲν ὁ γνησιώτατος αὐτοῦ μαθητής, Ἀριστοτέλης, ἔπειτα οἱ περὶ Κηφισόδωρόν τε, καὶ Θεόπομπον, καὶ Ζωΐλον, καὶ Ἱπποδάμαντα, καὶ Δημήτριον, καὶ ἄλλοι συχνοί, οὐ διὰ φθόνον, ἢ διὰ φιλαπεχθημοσύνην, κωμῳδοῦντες, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐξετάζοντες. τοσούτοις δὴ καὶ τηλικούτοις ἀνδράσι παραδείγμασι χρώμενος, καὶ παρὰ πάντας τῷ μεγίστῳ Πλάτωνι, οὐδὲν ἡγούμην τῆς φιλοσόφου ῥητορικῆς ποιεῖν ἀλλότριον, ἀγαθοὺς ἀγαθοῖς ἀντεξετάζων. περὶ μὲν οὖν τῆς προαιρέσεως, ἣν ἔσχον ἐν τῇ συγκρίσει τῶν χαρακτήρων, ἱκανῶς ἀπολελόγισμαι, καὶ σοί γε, ἡμῖν φίλτατε.

Deinde neque ſolus ego, neque primus exſiſtam, qui aliquid de Platone ingreſſus eſt dicere. Neque me quiſpiam hoc ipſo reprehendere poterit, quod in clariſſimum philoſophum, et pluſquam duodecim aetatibus me anteeuntem, inquirere ſtatui, quaſi aliquid inde gloriae conſecuturus. Multi enim inuenientur, qui ante me hoc ſecerunt; alii, qui eiuſdem temporibus ſpiritum ducebant; alii, qui multis poſt annis viguerunt. nam et eius decreta nonnulli reprehenderunt, et dialogos calumnia affecerunt: ac in primis proprius eius diſcipulus, Ariſtoteles, deinde Cephiſodorus, Theopompus, Zoilus, Hippodamas, Demetrius, et alii multi: non ob inuidiam, aut inimicitias, eum reprehendentes, ſed veritatis inueſtigandae gratia. Tot et tantorum virorum exempla ſecutus, et vel maxime Platonis, nihil me exiſtimaui à philoſophica arte dicendi alienum facturum, ſi bonos bonis contenderem. Sed de ſtudio, quod in comparandis formis poſui, ſatis tibi, V. C.

β΄. Λοιπὸν δ᾽ ἐςί μοι καὶ περὶ αὐτῶν, ὧν εἴρηκα, λόγων περὶ τἀνδρὸς, [i] ἐν τῇ περὶ τῶν Ἀττικῶν πραγματείᾳ ῥητόρων, εἰπεῖν. Θήσω δ᾽ αὐταῖς λέξεσιν, ὡς ἐκεῖ γέγραφα· Ἡ δὲ δὴ Πλατωνικὴ διάλεκτος βούλεται μὲν εἶναι καὶ αὐτὴ [k] δεῖγμα ἑκατέρων τῶν χαρακτήρων, τοῦ τε ὑψηλοῦ καὶ ἰσχνοῦ, καθάπερ εἴρηταί μοι πρότερον· πέφυκε δ᾽ οὐχ ὁμοίως πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας εὐτυχής. ὅταν μὲν οὖν τὴν ἰσχνὴν καὶ ἀφελῆ καὶ ἀποίητον ἐπιτηδεύῃ φράσιν, ἐκτόπως ἡδεῖά ἐςι καὶ φιλάνθρωπος. καθαρά τε γὰρ ἀποχρώντως γίνεται καὶ διαυγὴς, ὥσπερ τὰ διαφανέςατα τῶν [l] ναμάτων· ἀκριβής τε καὶ λεπτὴ παρ᾽ ἡντινοῦν ἑτέραν τῶν εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον

II. Reſtat, ut de dialogis huius viri, quorum mentionem in libello *de Oratoribus Atticis* fecimus, dicamus. Afferam autem eandem orationem, qua illic uſus ſum: Elocutio Platonis ex vtraque forma dicendi, nimirum ex ſublimi et tenui, temperata eſſe videtur, quemadmodum antea diximus: non tamen in vtraque dicendi forma aeque excellit. Quando enim tenuem, facilem, ſimplicem, ac nulla arte praeditam elocutionem affectat, dici non poteſt, quam ſuauis et humana eſt. Nam et pura ſatis et dilucida eſt, quemadmodum lucidiſſima corpora: accurata etiam et tenuis magis, quam quaeuis alia earum, quae ad eam ipſam elocutionem elaboratae ſunt. Nomini-

Iudicium de Platone.

i Ex hoc loco intelligimus, tertiam partem *de Atticis ſcriptoribus* (cuius ſupra meminit in *Praefatione ad Ammaeum*, p. 451. pen.) à *Dionyſio* abſolutam quidem fuiſſe, ſed ad nos non perueniſſe integram. *Sylb.* nos ſumma cum humanitate tranſmiſit vir egregius, *Jacobus Lequien.* Incertum plane, vtram ſcripturam ſequutus eſt *Sigonius*, qui loci huius interpretationem elegantiſſimam inſeruit in *Librum de Dialogo.*

k Pro δεῖγμα quidam Codices habent μίγμα, teſte *Steph.* Atque ita in *Cod. Reg.* quo vſus eſt forſan *Stephanus*, cuiusque variantes lectiones ad

l In *Codd.* quibuſdam, notante *Stephano*, ναμάτων pro σωμάτων. In *Cod. Reg.* ναγμάτων et σωμάτων, et mox p. 759. v. 4. ἱλαρὸν et χλοερόν.

m In

εἰργασμένων· τήν τε κοινότητα διώκει τῶν ὀνομάτων, καὶ τὴν σαφήνειαν ἀσκεῖ, πάσης ὑπεριδοῦσα κατασκευῆς ἐπιθέτου. ὅ τε [m] πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, χλοερόν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεστὸν ὥρας ἄνθος ἀναδίδωσι· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῶν εὐωδεστάτων λειμώνων αὖρά τις ἡδεῖα ἐξ αὐτῆς [n] φέρεται· καὶ οὔτε τὸ λιγυρὸν ἔοικεν ἐμφαίνειν λάλον, οὔτε τὸ κομψὸν θεατρικόν. ὅταν δ' εἰς τὴν περιττολογίαν καὶ τὸ κάλλιον εἰπεῖν· ὃ πολλάκις εἴωθε ποιεῖν· ἄμετρον ὁρμὴν λάβῃ, πολλῷ χείρων ἑαυτῆς γίγνεται. καὶ γὰρ ἀηδεστέρα τῆς ἑτέρας καὶ κάκιον ἑλληνίζουσα καὶ παχυτέρα φαίνεται. μελαίνει τε [o] γὰρ τὸ σαφὲς καὶ [p] ζόφῳ ποιεῖ παραπλήσιον, ἕλκει τε μακρὸν ἀποτείνουσα τὸν νοῦν. συστρέψαι δὲ δέον ἐν ὀλίγοις ὀνόμα-

minibus communibus utitur, perſpicuitati ſtudet, omnem compoſitionem nominis ad nomen appoſiti negligit. In eam etiam ſordes et antiqua illa inuenuſtas ſenſim atque latenter incurrit, et iucundum quendam florentemque ac tempeſtiuum florem edit, et quaſi à fragrantiſſimis pratis aura quaedam ſuauis ex ea manat; et neque vocis ſonitus videtur prae ſe ferre loquacitatem, neque ornatus inſolentiam. Cum autem ad loquacitatem et praeclarius dicendi genus (quod ſaepenumero facere ſolet) immenſo impetu ferri coepit, multo ſe deterior efficitur. Nam et minus ſuauis, et peius Graece loqui, et craſſior videtur eſſe, quam altera. Diluciditatem enim obſcurat, et tenebris ſimilem facit: longitudinem attrahit, mentem in longius ducens. cum eam paucis nominibus contrahi oporteret,

m In *Exemplari* illo, ex quo transſcriptum eſt *Bodleianum*, annotatum eſt ad marginem: πῖνος ὁ ῥύπος, ἤτοι ἐπικείμενος χνοῦς, ὡς ἐπὶ μήλων, καὶ ἀπίων, καὶ δαμασκηνῶν.

n Διαφέρεται in *Cod. Reg.* et mox κάλλιστον. In margine tamen: γρ. φέρεται et κάλλιον. Sed loco poſteriore (vt notat *Sylb.*) rectius forſan compoſite καλλιεπεῖν, ſicut praecedit περιττολογίαν.

o Quid ſi abeſſet γὰρ?

p ζοφοποιεῖ in *Cod. Reg.*

σιν, ἐκχεῖται εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις, [q] πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν· ὑπεριδοῦσά τε τῶν κυρίων καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένων, τὰ πεποιημένα ζητεῖ καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ. μάλιστα δὲ χειμάζεται περὶ τὴν τροπικὴν φράσιν· πολλὴ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, ἄκαιρος δ' ἐν ταῖς [r] ἐπωνυμίαις, σκληρὰ δὲ καὶ οὐ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίγνεται. ἀλληγορίας τε περιβάλλεται μακρὰς καὶ πολλάς, οὔτε μέτρον ἐχούσας, οὔτε καιρόν. σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχάτην προσβάλλουσιν ἀηδίαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γοργείοις, ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται· καὶ πολυτέλειά τις ἐστὶν ἐν τοῖς τοιούτοις παρ' αὐτῷ, ὡς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς εἴρηκέ που, καὶ ἄλλοι συχνοὶ [s] (πρότερον.) οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος.

Μηδεὶς δέ με ταῦτα ἡγείσθω λέγειν ἁπάσης καταγινώσκοντα τῆς ἐγκατασκεύου καὶ ἐξηλλαγμένης λέ-

teret, in circumlocutiones honeſtatis expertes effunditur, et diuitias orationis vanas oſtentat: verbis propriis, et quae ſunt in communi vſu poſita, neglectis, nouata et peregrina, atque ea, quae antiquitatem decent, inquirit. Maxime autem iactatur in figurata elocutione: multa enim et frequens eſt in nominibus ad nomen appoſitis, in appellationibus dandis inepta. dura eſt, nec ſeruat proportionem in tranſlationibus. Inuerſiones longe petitas et multas, ac eas, quae neque modum ſeruant, neque loci et occaſionis rationem habent, aſſumit. Figuris poëticis, quae ſummam ſatietatem afferunt, et maxime Gorgianis, intempeſtiue ac nimis pueriliter gloriatur; in quibus magnificentiam quandam ſeruat, quemadmodum quodam in loco Demetrius Phalereus ait, et alii multi. non enim à me haec eſt profecta oratio.

Neque me aliquis putet haec dicere, quod omnem ornatum et varietatem orationis, qua vtitur Plato, improbem. Non enim

q Πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένους κενὸν τῶν κυρίων in *MS. Reg.*

r Procul dubio legendum μετωνυμίαις: nam ἐπωνυμίαι ad τὴν τροπικὴν φράσιν parum faciunt. *Sylb.*

s Incluſum πρότερον in quibuſdam tantum codicibus legi, adnotat *Steph.*

t Bu-

ξεως, ᾗ κέχρηται Πλάτων· ȣ̓ γὰρ ἂν ȣ̔́τω σκαιὸς, μηδ' ἀναίσθητος, ἐγὼ γενοίμην, ὥστε ταύτην τὴν δόξαν περὶ ἀνδρὸς τηλικȣ́τȣ λαβεῖν· ἐπεὶ πολλὰ καὶ περὶ πολλῶν οἶδα μεγάλα καὶ θαυμαςὰ, καὶ ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως ἐξενηνεγμένα ὑπ' αὐτȣ̃· ἀλλ' ἐκεῖνο ἐνδείξασθαι [t] βȣλόμενον, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα ἐν ταῖς κατασκευαῖς εἴωθεν ἁμαρτάνειν· καὶ χείρων μὲν αὐτὸς αὑτȣ̃ γίνεται, ὅταν τὸ μέγα διώκῃ καὶ περιττὸν ἐν τῇ Φράσει· μακρῷ δέ τινι ἀμείνων, ὅταν τὴν ἰσχνὴν καὶ ἀκριβῆ, καὶ δοκȣ̃σαν μὲν ἀποίητον εἶναι, κατεσκευασμένην δ' ἀμωμήτῳ καὶ ἀφελεῖ κατασκευῇ διάλεκτον εἰσφέρῃ. ἢ γὰρ ȣ̓δὲν ἁμαρτάνει καθάπαξ, ἢ βραχύ τι κομιδῇ, καὶ ȣ̓κ ἄξιον κατηγορίας. ἐγὼ δ' ἠξίȣν τηλικȣ̃τον ἄνδρα πεφυλάχθαι πᾶσαν ἐπιτίμησιν. [u] ταῦτα γὰρ οἵ τε κατ' αὐτὸν γενόμενοι πάντες ἐπιτιμῶσιν· ὧν τὰ ὀνόματα ȣ̓δὲν δεῖ με λέγειν· καὶ αὐτὸς ἑαυτῷ· τȣ̃το γὰρ δὴ τὸ λαμπρότατον. ᾔσθετο γὰρ, ὡς

enim ſum adeo excors et ſtupidus, ut hanc ipſam laudem tanto viro praereptam velim: praeſertim cum me non praetereat, eum multa et admiratione digna, atque à ſumma vi profecta, in lucem attuliſſe. Sed illud oſtendere volui, eum in compoſitione talia peccata committere conſueuiſſe. Ac peior quidem ſe ipſo fit, quando amplum dicendi genus et eximium perſequitur: longe vero melior, quando tenuem elocutionem, accuratam, et quae nullo artificio elaborata videtur, ſed exornatam inculpabili et ſimplici exornatione inducit. Aut enim nullum omnino committit peccatum, aut leue admodum, aut nulla reprehenſione dignum. Equidem tantum virum cenſebam omnem vitaſſe reprehenſionem. haec enim ei omnes, qui aetate eius vixerunt, vitio vertunt, (quorum nomina non neceſſe eſt me proferre) ac ipſe ſibi, quod apertiſſimum eſt. Senſiſſe

t Βȣλόμενος] Malim βȣ́λομαι. *Sylb.*

u In *Codd.* quibuſdam ταῦτα μέντοι, καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον γενόμενοι, ὡς ἁμαρτάνοντι, τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμῶσιν· ὧν τὰ ὀνόματα ȣ̓δὲν δέομαι λέγειν, teſte *Steph.* atque ita quidem in *MS. Reg.*

x In-

ἔοικεν, τῆς ἰδίας ἀπειροκαλίας, καὶ ὄνομα ἔθετο αὐτῇ τὸν διθύραμβον· ὃ νῦν ἂν ᾐδέσθην ἐγὼ λέγειν, ἀληθὲς ὄν. τοῦτο δὲ παθεῖν ἔοικεν, ὡς ἐγὼ νομίζω, τραφεὶς μὲν ἐν τοῖς Σωκρατικοῖς διαλόγοις ἰσχνοτάτοις οὖσι καὶ ἀκριβεστάτοις, οὐ μείνας δ᾽ ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τῆς Γοργίου καὶ Θουκυδίδου κατασκευῆς ἐρασθείς. ὥστ᾽ οὐδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἔμελλε πείσεσθαι, σπάσας τινὰ καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς, ὧν ἔχουσιν οἱ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων χαρακτῆρες.

Παράδειγμα δὲ ποιοῦμαι τῆς γε ὑψηλῆς λέξεως ἐξ ἑνὸς βιβλίου τῶν πάνυ περιβοήτων, ἐν ᾧ τοὺς ἐρωτικοὺς διατίθεται λόγους ὁ Σωκράτης πρὸς ἕνα τῶν γνωρίμων, Φαῖδρον, ἀφ᾽ οὗ τὴν ἐπιγραφὴν εἴληφε τὸ βιβλίον. ἐν γὰρ δὴ τῷ συγγράμματι τούτῳ πολλὴν μὲν ὥραν ἔχει, καὶ χαρίτων ἐστὶ μεστὰ τὰ πρῶτα ταυτί· „Ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Φαι. Παρὰ Λυσίου, ὦ Σώκρατες, τοῦ Κεφάλου· πορεύομαι δὲ πρὸς περίπατον ἔξω τείχους. συχνὸν γὰρ ἐκεῖ διέτριψα χρόνον, καθή-

Senſiſſe enim videtur ſuas ineptias, quibus nomen Dithyrambo dedit: quod me in praeſentia, quamuis à veritate alienum non ſit, referre pudet. Hoc vero ei (mea quidem ſententia) accidiſſe videtur, quod, cum eſſet educatus in dialogis Socratis, tenui genere et accurate conſcriptis, in eis non permanſit, ſed Gorgiae et Thucydidis compoſitionem ſecutus ſit. Itaque nihil, quod à decoro abhorret, amplecti debuit, attrahens ſimul quaedam vitia cum virtutibus, quibus illorum formae dicendi praeditae erant.

Exemplum autem profero ſublimis dictionis ex vno libello eorum, qui vel maxime in ſermone omnium verſantur, in quo Socrates ſermones amatorios infert ad Phaedrum, qui vnus erat ex familiariſſimis eius, a quo etiam libellus inſcriptionem accepit. In eo enim libello multam habet venuſtatem, et cuius hoc principium ſumma iucunditate refertum eſt: „O amice Phaedre, quonam, et vnde? *Phae.* A Lyſia, o Socrates, Cephali filio. Pergo autem deambulandi gratia extra moenia. multum enim illic conſumſi temporis, ſedens a

matu-

μενος ἐξ ἑωθινοῦ," [x] μέχρι τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Λυσιακοῦ λόγου· καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἕως τινός. Εἶθ᾽ ὥσπερ ἐξ ἀέρος εὐδίου καὶ σταθεροῦ πολὺς ἄνεμος καταρραγεὶς, ταράττει τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως, εἰς ποιητικὴν ἐκφέρων ἀπειροκαλίαν, ἐνθένδε ἀρξάμενος· „Ἄγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, εἴτε δι᾽ ᾠδῆς εἶδος λίγειαι, εἴτε διὰ γένος τὸ Λιγύων μουσικὸν, ταύτην ἔσχετε τὴν ἐπωνυμίαν, [y] ξύμμοι λαβέσθε τοῦ μύθου." Ὅτι δὲ ψόφοι ταῦτ᾽ ἐστὶ καὶ διθύραμβοι, κόμπον ὀνομάτων πολὺν, νοῦν δ᾽ ὀλίγον ἔχοντες, αὐτὸς ἐρεῖ. διεξιὼν γὰρ, ἀφ᾽ ἧς αἰτίας ἔρως ἐτέθη τῷ πάθει τοὔνομα, καὶ τοῖσδε ἐχρήσατο· „Ἡ γὰρ ἄνευ λόγου δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμώσης κρατήσασα ἐπιθυμία, πρὸς ἡδονὴν ἀχθεῖσα κάλλους, καὶ ὑπὸ αὖ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ἐπὶ σωμάτων κάλλος ἐρρωμένως ῥωσθεῖσα, νικήσασα ἀγωγὴ, ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς

matutino," vſque ad lectionem Lyſiacae orationis, et finita lectione huc vſque. Deinde, quaſi ex aëre ſereno et ſtabili coortus ventus, puritatem dictionis turbat, in poëticam inelegantiam tendens, hinc exorſus: „Iam agite, o Muſae dulces, ſiue propter cantus ſpeciem, ſiue propter muſicum illud genus, ſuauium et ſtridularum hoc nomen habuiſtis, meum adiuuate ſermonem." Haec autem ſtrepitus eſſe et dithyrambos, qui quidem nullum ornatum habent, exiguamque ſententiam, ipſe dicit. exponens enim, quam ob cauſam impoſitum eſt amoris nomen affectui, his verbis vſus eſt: „Nam cupiditas, quae a ratione abhorrens, ſuperauit opinionem, ad id, quod rectum eſt, contendentem, et ad voluptatem formae rapit, atque a cognatis cupiditatibus circa corporis formam vehementer corroborata vicit et ſuperauit, ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς ῥώμης

nomen

x Incluſa in excuſis *Platonis* exemplaribus deſiderari, annotat *Stephanus*. recte: ſunt enim verba *Dionyſii*. *Sylb.* [In vulgatis nempe haec verba, μέχρι τῆς ἀναγνώσεως vſque ad ἕως τινὸς, vncis incluſa ſunt.]

y Nota poëticam tmeſin, ſiue hypallagen, ξύμμοι λαβέσθε, pro ξυλλάβεσθέ μοι. Sic paulo poſt, v. 13. καὶ ὑπὸ αὖ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν. *Sylb.*

ἐπὶ

ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβοῦσα, ἔρως ἐκλήθη. ἀτάρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τι σοὶ, ὥσπερ ἐμαυτῷ, πάθος πεπονθέναι; Φαι. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τις σὲ εἴληφε. Σω. Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε. τῷ ὄντι γὰρ θεῖος ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι. ὥστ', ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος, προϊόντος τοῦ λόγου, γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς. τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων φθέγγομαι." Ἐν τούτοις μὲν οὖν τὸ μὲν πραγματικὸν οὐδαμῇ μέμφομαι τοῦ ἀνδρὸς, τῆς δὲ λέξεώς τι μόριον τὸ περὶ τὴν τροπικήν τε καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἐκπίπτον, ἐν οἷς οὐ κρατεῖ τοῦ μετρίου. ἐπιτιμῶ τ' οὐχ ὡς τῶν τυχόντων τῳ, ἀλλ' ὡς ἀνδρὶ μεγάλῳ καὶ ἐγγὺς τῆς θείας ἐληλυθότι φύσεως, ὅτι τὸν ὄγκον τῆς ποιητικῆς κατασκευῆς [z] ἐπὶ λόγους ἤγαγε φιλοσόφους, ζηλώσας τοὺς περὶ Γοργίαν· ὥστε καὶ διθυράμβοις τινὰ ποιεῖν ἐοικότα, καὶ μηδ' ἀποκρύπτεσθαι τοῦτο τὸ ἁμάρ-

nomen inuenit, et ἔρως nominata eſt. Num tibi, o amice Phaedre, quemadmodum mihi, videor motu quodam impulſus, diuinum quiddam paſſus eſſe? *Phae.* Omnino quidem, o Socrates, praeter morem profluens quaedam amplitudo te cepit. *Socr.* Silentio igitur me audi. nam reuera diuinus hic videtur locus. Quare, ſi forte ſaepius nympharum afflatu, procedente ſermone, corripiar, ne mireris. ea enim, quae modo canebam, a dithyrambis non multum diſtant." In his quidem genus, quod in rebus cernitur, minime reprehendo: verum elocutionis quandam partem, nempe eam, quae in figuratam et dithyrambicam dictionem delabitur, in quibus modum et decorum non retinet. Reprehendo autem non quorumuis aliquem, ſed virum magnum, et qui prope ad diuinam naturam acceſſit; quod faſtum poëticae compoſitionis * et genus dicendi philoſophorum proprium induxit, imitatus Gorgiam: ita vt etiam orationem dithyrambis ſimilem faciat; nec hoc vitium celet, ſed palam profiteatur. Ac tu etiam ipſe,

z Ἐπὶ pro vulgatis καὶ cum *Hoeſchelio* repoſui: nec dubito, quin ea ſit vera lectio. *Sylb.*

* *In ſermones philoſophicos inuexit.*

a Tūt

τημα, ἀλλ᾽ ὁμολογεῖν. καὶ σύ γ᾽ αὐτὸς, ὦ βέλτιστε Γναῖε, ὁμοίαν ἐμοὶ γνώμην περὶ τἀνδρὸς ἔχων φαίνῃ δι᾽ αὐτῆς γέ τοι τῆς ἐπιστολῆς, ἐν οἷς κατὰ λέξιν οὕτω γράφεις· „Ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἑτέροις σχήμασι ῥᾴδιον πεσεῖν μέσον τι ἐπαίνου καὶ μέμψεως· ἐν δὲ τῇ κατασκευῇ τὸ μὴ ἐπιτευχθὲν πάντῃ ἀποτυγχάνεται. διό μοι δοκεῖ τούτους τοὺς ἄνδρας οὐκ ἐκ τῶν ἐπικινδυνοτάτων, οὐδὲ ἐλασσόνων, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν πλείστων καὶ εὐτυχηθέντων ἐξετάζειν.“ Καὶ μετ᾽ ὀλίγα πάλιν ἐπιλέγεις ταυτί· „Ἐγὼ δὲ, καίπερ ἔχων ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ ἁπάντων, ἢ τῶν γε πλείστων, οὐ τολμῶ σοι ἐναντία λέγειν. ἓν δὲ τοῦτο διϊσχυρίζομαι, ὅτι οὐκ ἔστι μεγάλων ἐπιτυχεῖν ἐν οὐδενὶ τρόπῳ, μὴ τοιαῦτα τολμῶντα καὶ παραβαλλόμενον, ἐν οἷς καὶ σφάλλεσθαί ἐστιν ἀναγκαῖον.“ Οὐδὲν διαφερόμεθα πρὸς ἀλλήλους. σύ τε γὰρ ὁμολογεῖς, ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν ἐπιβαλλόμενον μεγάλοις καὶ σφάλλεσθαί ποτε· ἐγώ τέ φημι τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς καὶ παρακεκινδυνευμένης φράσεως ἐφιέμενον Πλάτωνα, μὴ περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθοῦν, πολλο-

ipſe, iucundiſſime Cnei, idem, quod ego, de homine ſentire videris; quantum ex tuis literis intelligere potui, in quibus ad verbum ſic ſcribis: „In aliis quidem dicendi formis facile eſt tenere medium quiddam inter laudem et reprehenſionem: in compoſitione vero, quod non ſucceſſit, omni ex parte aberrat. Itaque mihi ſentire videris, hos viros non ex rebus periculoſiſſimis, neque paucioribus, ſed ex plurimis, et ex iis, in quibus rectum curſum tenuerunt, perpendendos eſſe.“ Et paulo poſt infers: „Equidem quamuis poſſem reſpondere, et rationem reddere horum omnium, aut ſaltem plurium; tamen tibi contradicere non audeo: hoc tamen vnum affirmo, eum res magnas nullo modo conſequi poſſe, qui non eiuſmodi etiam audeat et ſuſcipiat, in quibus errare neceſſe eſt.“ Nulla eſt inter nos diſſenſio. nam et tu fateris, neceſſe eſſe, eum, qui rebus magnis ſtudet, nonnunquam labi: et ego aio, ſublimem et magnificam ac multis periculis opportunam elocutionem conſectatum Platonem, non in omnibus

στὴν μέντοι μοῖραν ἔχειν τῶν κατορθουμένων τὰ διαμαρτανόμενα ὑπ' αὐτοῦ. καὶ καθ' ἓν τοῦτο Πλάτωνά φημι λείπεσθαι Δημοσθένους, ὅτι παρ' ᾧ μὲν ἐκπίπτει ποτὲ τὸ ὕψος τῆς λέξεως [a] τῶν λόγων εἰς τὸ καινὸν καὶ ἀηθὲς, παρ' ᾧ δ' οὐδέποτε, ἢ σπανίως γε κομιδῇ. καὶ περὶ μὲν Πλάτωνος τοσαῦτα.

γʹ. Περὶ δὲ Ἡροδότου καὶ Ξενοφῶντος ἐβουλήθης μαθεῖν, τίνα περὶ αὐτῶν ὑπόληψιν ἔχω, καὶ γράψαι με περὶ αὐτῶν ἐβουλήθης. [b] πεποίηκα καὶ τοῦτο εἰς Δημήτριον ὑπομνηματισμὸν περὶ μιμήσεως. τούτων ὁ μὲν πρῶτος αὐτὴν περιείληφε τὴν [c] περὶ τῆς μιμήσεως ζήτησιν· ὁ δὲ δεύτερος, περὶ τοῦ τίνας ἄνδρας μιμεῖσθαι δεῖ ποιητάς τε καὶ φιλοσόφους, ἱστοριογράφους καὶ ῥήτορας·

bus partibus rectam viam aſſecutum eſſe: minimum tamen locum obtinere peccata, ſi cum recte factis eius conferantur. Atque hoc vno dico Platonem a Demoſthene vinci, quod apud illum nonnunquam ſublime genus dicendi cadit in vanum et inſuaue: apud vero hunc nunquam, aut certe admodum raro. Ac de Platone hactenus.

III. De Herodoto et Xenophonte quid ſentiam, ſcire cupis; ac me etiam de eis ſcribere vis: quod iam feci in illo Commentario, quem *de Imitatione* ad Demetrium ſcripſimus. Primus liber * ipſam imitationem de inueſtigatione comprehendit: ſecundus, qui poëtae, philoſophi, hiſtorici, et oratores

a τῶν λόγων redundat hoc loco: et pro ſeq. καινὸν legendum fortaſſe κενὸν, *inane. Sylb.*

b Legendum hîc videtur vel cum *Hoeſchelio* πεποίηκα καὶ τοῦτο ἐν τοῖς πρὸς Δημήτριον ὑπομνηματισμοῖς: vel (quod minus aptum eſt) πεποίηκα καὶ εἰς τοῦτο πρὸς Δημήτριον ὑπομνηματισμούς: ut infra, p. 214. v. 7. [ſecundum *edit. Hudſon.*] Huius commentarii (inquit *Steph.*) *Dionyſius* meminit etiam in tractatu de *Thucydide*, quem *Q. Aelio Tuberoni* dicauit. *Sylb.*

c Τὴν περὶ τῆς ζητήσεως μίμησιν] Rectius τὴν περὶ τῆς μιμήσεως ζήτησιν. *Sylb.*

* *Ipſam de imitatione diſquiſitionem continet.*

d For-

ὁ δὲ τρίτος, περὶ τοῦ πῶς δεῖ μιμεῖσθαι· [d] περὶ τούτου δ' ἀτελής. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ Ἡροδότου τε, καὶ Θουκυδίδου, καὶ Ξενοφῶντος, καὶ Φιλίστου, καὶ Θεοπόμπου· τούτους γὰρ ἐκκρίνω τοὺς ἄνδρας εἰς μίμησιν ἐπιτηδειοτάτους· τάδε γράφω· εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, περὶ μὲν Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου ταῦτα φρονῶ. πρῶτον, ὅτι καὶ σχεδὸν ἀναγκαιότατον ἔργον ἁπάντων ἐστὶ τοῖς γράφουσιν [e] ἱστορίας, ὑπόθεσιν ἐκλέξασθαι καλὴν καὶ κεχαρισμένην τοῖς ἀναγνωσομένοις. τοῦτο Ἡρόδοτος κρεῖττόν μοι δοκεῖ πεποιηκέναι Θουκυδίδου. ἐκεῖνος μὲν γὰρ κοινὴν Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβάρων πράξεων ἐξενήνοχεν ἱστορίαν, ὡς [f] μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων ἐξίτηλα γένηται, μήτε τὰ ἔργα, καὶ ἅπερ αὐτὸς εἴρηκε. τὸ γὰρ αὐτὸ προοίμιόν τε καὶ ἀρχὴ καὶ τέλος ἐστὶ τῆς ἱστορίας. ὁ δὲ Θουκυδίδης πόλεμον ἕνα γράφει, καὶ τοῦτον

tores ſequendi ſint: tertius, quomodo imitandi; ſed ea de re nondum abſolutus. In ſecundo vero de Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Philiſto, et Theopompo (hos enim viros ad imitandum aptiſſimos iudico) haec ſcribo: quod ſi etiam de his dicendum eſt, de Herodoto quidem et Thucydide haec ſentio. Primum officium eſſe puto, et id vel maxime omnibus neceſſarium, qui res geſtas hominum monumentis annalium mandare ſtudent, materiam eligere pulchram et iucundam, ac eam, quae animos legentium voluptate afficiat atque perfundat: quod Herodotus mea quidem ſententia melius vidiſſe et expreſſiſſe videtur, quam Thucydides. Ille enim communem Graecorum et barbarorum hiſtoriam conſcripſit; ne et res geſtae maiorum obliterarentur, et ne eorum facta, et alia, quae enumerat, interciderent, atque ex hominum memoria tollerentur. idem enim eſt ipſum prooemium, idem exorſus et finis hiſtoriae. Thucydides autem vnum tantummodo bellum ſcriptura perſequitur, et id neque honeſtum, neque

Iudicium de Herodoto et Thucydide.

d Forſan legendum ὅτος δὲ ἀτελής. *Sylb.*

e Ἱστορίαν in *MS. Reg.*

f Principium quidem *Herodoteae* hiſtoriae cum his *Dionyſianis* conſentit, at non finis. Ibidem fortaſſe legendum καθάπερ pro καὶ ἅπερ. *Sylb.*

οὔτε καλὸν, οὔτ᾽ εὐτυχῆ· ὃς μάλιστα μὲν ὤφειλε μὴ γενέσθαι· εἰ δὲ μὴ, σιωπῇ καὶ λήθῃ παραδοθεὶς, ὑπὸ τῶν ἐπιγιγνομένων ἠγνοῆσθαι. ὅτι δὲ πονηρὰν εἴληφεν ὑπόθεσιν, καὶ αὐτός γε τοῦτο ποιεῖ φανερὸν ἐν τῷ προοιμίῳ. „Πόλεις τε γὰρ δι᾽ αὐτὸν ἐξερημωθῆναί φησιν Ἑλληνίδας πολλὰς, τὰς μὲν ὑπὸ βαρβάρων, τὰς δ᾽ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν, καὶ φυγὰς, καὶ φόνους ἀνθρώπων, ὅσους οὔπω πρότερον γενέσθαι, σεισμούς τε καὶ αὐχμοὺς καὶ νόσους, καὶ ἄλλας πολλὰς συμφοράς.“ ὥστε τοὺς ἀναγνόντας τὸ προοίμιον ἠλλοτριῶσθαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Ἑλληνικῶν μέλλοντας ἀκούειν. ὅσῳ δὲ κρείττων ἡ τὰ θαυμαστὰ ἔργα δηλοῦσα Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων γραφὴ, τῆς τὰ οἰκτρὰ καὶ δεινὰ πάθη τῶν Ἑλλήνων διαγγελλούσης, τοσούτῳ φρονιμώτερος Ἡρόδοτος Θουκυδίδου κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὑποθέσεως. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἔνεστιν εἰπεῖν, ὅτι δι᾽ ἀνάγκην ἦλθεν ἐπὶ ταύτην τὴν γραφὴν, ἐπιστάμενος ἐκεῖνα καλλίω, βουλόμενος

neque fortunatum, et quod nunquam geri oportuit: ſin minus, obliuioni et ſilentio traditum a poſteris ignorari debuit. Quod autem malam materiam ſibi ſumſerit, etiam ipſe in exorſu planum facit. „Ciuitates enim multas (ait) eo bello, partim a barbaris, partim a ſe ipſis, vaſtatas et funditus euerſas fuiſſe: et exſilia, proſcriptiones, caedes hominum tantas factas eſſe, quantas poſt hominum memoriam nunquam; et terrae motus, ſiccitates, morbos, inualetudines, et alias multas calamitates importatas.“ ita vt ſtatim in principio lectores, qui totius Graeciae calamitates ſint audituri, abalienentur. Quanto autem ea ſcriptio, quae admiranda opera et facta, tam Graecorum, quam barbarorum, aperit, antecellit eam, quae miſeranda et funeſta mala Graecorum nunciat; tanto meliores partes Herodotum Thucydide in eligenda materia ſecutum eſſe video. Neque enim illud aſſerere licet, eum neceſſitate coactum ad eam ſe ſcriptionem contuliſſe; cum eum non praeteriret, et illa pulchriora eſſe, et nollet haec in aliorum manus veni-

g καὶ φυγάδας καὶ φθόρους in ταῦτα. et v. 2. μάλιστα pro κάλ- MS.Reg. et mox p.769. v.1. μετὰ -λιστα.

h κά-

δὲ μὴ ταῦτα ἑτέροις γράφειν. πᾶν γὰρ τοὐναντίον, ἐν τῷ προοιμίῳ διασύρων τὰ παλαιὰ ἔργα, κάλλιστα καὶ θαυμασιώτατα τὰ καθ᾽ αὐτὸν ἐπιτελεσθέντα φησὶν εἶναι· καὶ φανερός ἐστι ταῦτα ἑκὼν ἑλόμενος. οὐ μὴν Ἡρόδοτός γε τοῦτ᾽ ἐποίησεν, ἀλλὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων γενομένων Ελλανίκου τε καὶ [h] Χαίρωνος [i] τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν προεκδεδωκότων, οὐκ ἀπετράπετο, ἀλλ᾽ ἐπίστευσεν αὐτῶν κρεῖσσόν τι ἐξοίσειν· ὅπερ καὶ πεποίηκε.

Δεύτερόν ἐστι τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἔργον, γνῶναι, πόθεν τ᾽ ἄρξασθαι καὶ μέχρι [k] τοῦ προελθεῖν δεῖ. φαίνεται δὴ κἀν τούτῳ Θουκυδίδου πολὺ Ἡρόδοτος φρονιμώτερος, ὃς ἄρχεταί τ᾽ ἀφ᾽ ἧς αἰτίας ἤρξαντο πρῶτον κακῶς ποιεῖν τοὺς Ἕλληνας οἱ βάρβαροι καὶ προελθὼν, εἰς τὴν βαρβάρων κόλασιν καὶ τιμωρίαν λήγει. ὁ δὲ Θουκυδίδης ἀρχὴν μὲν ἐποιήσατο ἀφ᾽ ἧς ἤρ-

venire. Aliter enim ſe res habet, dum maiorum res geſtas in exordio conviciis afficit, et ſua aetate pulchras et admirandas geſtas eſſe aſſerit: quae manifeſte declarant, eum non praeter voluntatem ad hanc ſe materiam contuliſſe. Hoc tamen Herodotus minime fecit: et quamuis Hellanicus et Charon, qui ante eius tempora vixerunt, eandem materiam perſecuti ſint, non tamen eum à propoſito auocarunt: quinetiam ſperabat ſe ipſis aliquid pulchrius allaturum; quod etiam fecit.

Secundum munus eſt eius, qui facta hominum memoriae mandare volet, ſcire, vnde principium ſumendum eſt, et quouſque progrediendum. qua in re Herodotus longe prudentior Thucydide eſſe videtur. Primo enim loco cauſam deſcribit, ob quam barbari Graecis iniurias inferre coeperunt et progrediens, in barbarorum punitione et ultione deſcribenda conquieſcit. Thucydides vero exordium ſumit ſuae hiſtoriae a pa-

h Χάρωνος (*ſc.* Λαμψακηνοῦ, cuius meminit infra p. 138. iuxta *Ed. Sylb*) cum *H. Stephano* legendum puto.

i τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν in *MS. Reg.*

k τοῦ interrogatiue hîc accipiendum pro τίνος, vel legendum ποῦ. *Sylb.*

ξατο καλῶς πράττειν τὸ Ἑλληνικόν· ὅπερ Ἕλληνα ὄντα καὶ Ἀθηναῖον οὐκ ἔδει ποιεῖν· καὶ ταῦτα, οὐ τῶν ἀπερριμμένων ὄντα, ἀλλ᾽ ὧν ἐν πρώτοις ἦγον Ἀθηναῖοι, στρατηγιῶν τε καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν ἀξιοῦντες· καὶ οὔτε γε φανερῶς, ὥστε καὶ τῇ πόλει τῇ ἑαυτοῦ τὰς φανερὰς αἰτίας τοῦ πολέμου περιάπτειν, ἑτέραις ἔχοντα πολλαῖς ἀφορμαῖς περιάψαι τὰς αἰτίας. καὶ ἄρξασθαί γε τῆς διηγήσεως μὴ ἀπὸ τῶν Κερκυραϊκῶν, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν κρατίστων τῆς πατρίδος ἔργων, ἃ μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εὐθὺς ἔπραξαν· ὧν ὕστερον καὶ ἐν ἐπιτηδείῳ τόπῳ μνήμην ἐποιήσατο φαύλως πως καὶ ἐξ ἐπιδρομῆς. διελθόντα δὲ ταῦτα μετὰ πολλῆς εὐνοίας, ὡς ἄνδρα φιλόπολιν, ἔπειτ᾽ ἐπενεγκεῖν, ὅτι [l] τούτων φθόνῳ καὶ δέει προελθόντες Λακεδαιμόνιοι, προφάσεις ὑποθέντες [m] ἑτέρας, ἦλθον ἐπὶ τὸν πόλεμον· καὶ τότε λέγειν τὰ Κερκυραϊκὰ καὶ τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, καὶ εἴ

a parum felici et florenti ſtatu rerum Graecarum: quod eum facere (cum et Graecus eſſet et ciuis Athenienſis) non oportebat; et vel maxime, cum non eſſet ex humili et plebeio genere ciuium, ſed ex his, quibus Athenienſes primas deferebant, et quos militari praefectura ac aliis ſummis honoribus dignos cenſebant: neque ita aperte, ut apertiſſime belli cauſas ſuae vrbi adſcriberet; cum alias multas occaſiones haberet, quibus eas attribueret. Ac initium narrationis facere debebat, non à Corcyrenſibus, ſed à praeſtantiſſimis patriae factis, quae ſtatim poſt bellum Perſicum ediderant: quorum deinde tamen in conuenienti loco non ita recte, ſed quaſi curſim, mentionem facit. At cum haec narraſſet, ſumma cum beneuolentia et ſtudio, vt vir amans ciuitatis, deinde inferre debebat, Lacedaemonios, horum inuidia et metu commotos, alias interim cauſas praetendentes, bellum ſuſcepiſſe: ac tum demum Locrenſium res, et contra Megarenſes ſcitum, et ſi qua

l Τούτῳ in *Cod. Reg.*

m In exemplari [et *MS. Reg.*] ἑτέροις. Ego ἑτέρας, à *Stephano* ex aliis codicibus adnotatum, ſequi malui. *Sylb.*

n In

τι ἄλλο τοιοῦτο λέγειν ἐβούλετο. τὰ δὲ τέλη πλείονος ἁμαρτίας πλήρη· καίπερ γὰρ λέγων, ὅτι παντὶ τῷ πολέμῳ παρεγένετο, καὶ πάντα δηλώσειν ὑποσχόμενος, εἰς τὴν ναυμαχίαν τελευτᾷ τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα γεγενημένην Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων, ἣ συνέβη κατὰ ἔτος εἰκοστὸν καὶ δεύτερον. κρεῖττον δ' ἦν, διεξελθόντα τὰ πάντα, τελευτὴν ποιήσασθαι τῆς ἱστορίας τὴν θαυμασιωτάτην καὶ μάλιστα τοῖς ἀκούουσι [n] κεχαρισμένην, τὴν κάθοδον τῶν φυγάδων τῶν ἀπὸ Φυλῆς, ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἀρξαμένη τὴν ἐλευθερίαν ἐκομίσατο.

[o] Τρίτον ἐστὶν ἀνδρὸς ἱστορικοῦ, τίνα τε δεῖ παραλαβεῖν ἐπὶ τὴν γραφὴν πράγματα, καὶ τίνα παραλιπεῖν. δοκεῖ δή μοι κἀν τούτῳ λείπεσθαι Θουκυδίδης. συνειδὼς γὰρ Ἡρόδοτος, ὅτι πᾶσα μῆκος ἔχουσα ἀπὸ λόγου διήγησις, ἂν μὲν ἀναπαύσεις τινὰς λαμβάνῃ, τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων ἡδέως διατίθησιν· ἐὰν δ' ἐπὶ τῶν

qua alia voluit, exponere debuit. Fines autem pluribus erroribus ſcatent. quamuis enim dicat, ſe omni bello interfuiſſe, et ſe omnia polliceatur eſſe narraturum: tamen in nauale proelium Athenienſium et Peloponneſiorum, quod prope Cynoſſema geſtum fuit anno XXII. finem facit. Satius vero erat, dum perſequeretur omnia, hiſtoriam terminare admirando et auditoribus gratiſſimo * reditu exſulum à Phyle; qui fuit initium ciuitati recuperandae libertatis.

Tertium munus eſt hiſtorici, conſiderare, quae res illi in hiſtoriam referendae, quae ſilentio praetereundae ſint. qua etiam in re poſtremas mihi partes ferre videtur Thucydides. Nam cum Herodotum non praeteriret, omnem narrationem, quae longitudine quadam ſermonis praedita eſſet, ſi reſpirationes et moras quaſdam reciperet, animos auditorum ſumma ſuauitate perfundere: ſin autem in eodem rerum ſtatu permaneret,

n In margine *Cod. Reg.* κεχαρμένην.

o Poſt τρίτον ἐστὶν ſubaudiendum ſubſtantiuum ἔργον, vt p. 769. v. 10. et p. 773. v. 1. *Sylb.*

* *Phylaſiorum exſulum reditu.*

 p Ἀψευ-

αὐτῶν μένῃ πραγμάτων. κἂν τὰ μάλιστα ἐπιτυγχάνηται, λυπεῖ τὴν ἀκοὴν τῷ κόρῳ· ποικίλην ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὁμήρου ζηλωτὴς γενόμενος. καὶ γὰρ τὸ βιβλίον ἢν αὐτοῦ λάβωμεν, μέχρι τῆς ἐσχάτης συλλαβῆς ἀγάμεθα, καὶ ἀεὶ τὸ πλεῖον ἐπιζητοῦμεν. Θουκυδίδης δὲ πόλεμον ἕνα καί τινας [p] ἀπνευστὶ διεξέρχεται μάχας ἐπὶ μάχαις, καὶ παρασκευὰς ἐπὶ παρασκευαῖς, καὶ λόγους ἐπὶ λόγοις συντιθείς· ὥστε μοχθεῖν μὲν τὴν διάνοιαν τῶν ἀκροωμένων· [q] „Κόρον δ' ἔχει, φησὶν ὁ Πίνδαρος, καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπνα ἀφροδίσια.“ ἤδη δ' ἐγὼ κἀκεῖνο ἐνεθυμήθην, ὡς ἡδὺ χρῆμα ἐν ἱστορίαις γραφῆς μεταβολὴ καὶ ποικίλον· καὶ τοῦτ' ἐν δυο, ἢ τρισὶ τόποις ἐποίησεν, ἐπί τε τῆς Ὀδρυσῶν ἀρχῆς, δι' ἃς αἰτίας ἐγένετο μεγάλη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων.

neret, etiamſi res maxime ſuccederet, auribus tamen quandam ſatietatem parere; Homerum ſecutus, in omnem partem effuſam, ac ſumma varietate conditam efficere voluit ſcriptionem. Libros enim eius cum in manus ſumimus, vſque ad extremam ſyllabam ſuſpicimus, et ſemper neſcio quid magis requirimus. Thucydides autem vnum bellum et aliquot pugnas ſine vlla interſpiratione perſequitur, pugnas pugnis, apparatus belli apparatibus, orationes orationibus congerens; ita vt mens eorum, qui audiunt, laborare cogatur. *Satietatem enim gignit*, ait Pindarus, *et mel et dulces res venereae.* Iam vero et illud in animo meo reputaui, quam iucunda res ſit in hiſtoria ſcriptionis varietas et immutatio: atque hoc in duobus, aut tribus locis fecit, tum in Odryſarum principatu exponendo, quibus de cauſis ad magnam deuenerint poteſtatem; tum in Siciliae vrbibus.

Ad

p Ἀψευστὶ in *Cod. Reg.* In margine ἴσ. ἀπνευστί.

q Apud *Pindarum* (in *Nemeis* Od. VII. v. 78.) ſic ſe habet: —— „κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' ἀφροδίσια. atque ita *Dionyſium* ſcripſiſſe ſuſpicor ex veſtigiis corruptae lectionis in *MS. Reg.* καὶ τὰ τερπίθεα ἀφροδίσια.

r Τῶν

Μετὰ τοῦτο, ἔργον ἐστὶν ἱστορικοῦ, διελέσθαι τε καὶ τάξαι τῶν δηλουμένων ἕκαστον ἐν ᾧ δεῖ τόπῳ. πῶς οὖν ἑκάτερος διαιρεῖ τε καὶ τάττει τὰ λεγόμενα; Θουκυδίδης μὲν, τοῖς χρόνοις ἀκολουθῶν, Ἡρόδοτος δὲ, ταῖς περιοχαῖς τῶν πραγμάτων. καὶ γίνεται Θουκυδίδης μὲν ἀσαφὴς καὶ δυσπαρακολούθητος· πολλῶν γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος καὶ χειμῶνα γιγνομένων ἐν διαφόροις, ὡς εἰκὸς, τόποις, ἡμιτελεῖς τὰς πρώτας πράξεις καταλιπὼν, ἑτέρων ἅπτεται [r] τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος, ἢ χειμῶνα, γιγνομένων. πλανώμεθα δὴ, καθάπερ εἰκὸς, καὶ δυσκόλως τοῖς δηλουμένοις παρακολουθοῦμεν, ταραττομένης τῆς διανοίας. Ἡρόδοτος δὲ, ἀπὸ τῆς Λυδῶν βασιλείας ἀρξάμενος, καὶ μέχρι τῆς Κροίσου καταβὰς, ἐπὶ Κῦρον εὐθέως, τὸν καταλύσαντα τὴν Κροίσου ἀρχὴν, μεταβαίνει· Αἰγυπτίων τ' ἄρχεται διηγημάτων, καὶ Σκυθικῶν, καὶ Λιβυκῶν, τὰ μὲν ὡς ἀκόλουθα δηλῶν, τὰ δὲ ὡς χαριεστέραν ποιήσοντα τὴν διήγησιν ἐπεισάγων. διεξελθών τε πράξεις Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἔτεσιν

Ad haec eſt etiam munus hiſtorici, in partes tribuere, et vnumquodque eorum, quae exponuntur, ſuo loco collocare. Quae eſt igitur vtriuſque diſpoſitio? Thucydides tempora ſequitur, Herodotus rerum complexiones. Fit autem Thucydides obſcurus, et cuius ſententiam difficile animo comprehendere poſſis. cum enim multa eadem aeſtate et hyeme in diuerſis (vt fit) locis gererentur, imperfectas primas res geſtas relinquens, alias attingit, quae eadem aeſtate et hyeme geſtae fuerunt. Erramus igitur, quemadmodum par eſt, et ſumma cum difficultate res expoſitas mente iam turbata aſſequimur. Herodotus vero, initium capiens ab imperio Lydorum, et vſque ad Croeſum deſcendens, ad Cyrum confeſtim, qui Croeſi imperium euertit, tranſit: atque deinde res Aegyptiorum, Scytharum, Libycorum, exponere aggreditur, partim propter rerum ſeriem, partim vt iucundiorem redderet narrationem ſuam. Perſequens autem et exponens res geſtas Graecorum et

r τῶν κατὰ θέρος, ἢ τὴν αὐτὴν χειμῶνα in *MS. Reg.*

ὁμοῦ διακοσίοις καὶ εἴκοσι γενομένας ἐν ταῖς τρισὶν ἠπείροις, καὶ παραγράψας τῆς Ξέρξου φυγῆς τὴν ἱστορίαν, οὐ διέσπασε τὴν διήγησιν, ἀλλὰ συμβέβηκε, τῷ μὲν, μίαν ὑπόθεσιν λαβόντι, πολλὰ ποιῆσαι μέρη τὸ ἓν σῶμα· τῷ δὲ, τὰς πολλὰς καὶ οὐδὲν ἐοικυίας ὑποθέσεις προελομένῳ, σύμφωνον ἓν σῶμα πεποιηκέναι.

Μιᾶς δ' ἰδέας [s] ἐπιμνησθήσομαι πραγματικῆς, ἣν οὐδεμιᾶς τῶν εἰρημένων ἧττον ἐν ἁπάσαις ἱστορίαις ζητοῦμεν, τὴν αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως διάθεσιν, ᾗ κέχρηται πρὸς τὰ πράγματα, περὶ ὧν γράφει. ἡ μὲν Ἡροδότου διάθεσις ἐν ἅπασιν ἐπιεικὴς, καὶ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς συνηδομένη, τοῖς δὲ κακοῖς συναλγοῦσα· ἡ δὲ Θουκυδίδου διάθεσις αὐθέκαστός τις καὶ πικρὰ, καὶ τῇ πατρίδι τῆς φυγῆς μνησικακοῦσα. τὰ μὲν γὰρ ἁμαρτήματα ἐπεξέρχεται καὶ μάλα ἀκριβῶς, τῶν δὲ κατὰ νοῦν κεχωρηκότων καθάπαξ οὐ μέμνηται, ἢ ὥσπερ ἠναγκασμένως.

et barbarorum, quae ducentis et viginti annis geſtae ſunt in tribus continentibus, et fugam Xerxis deſcribens, non diuellit orationem: ſed accidit huic quidem, vt, vno ſumto argumento, vnum corpus multas in partes diducat: illi vero, vt, multis et variis argumentis aſſumtis, vnum corpus ſibi conſentiens faciat.

Vnum * autem genus hiſtoriae negotioſae commemorabo; quod non minus, quam quae recenſuimus, in hiſtoriis requirimus; animum (inquam) ſcribentis, quo in rebus conſcribendis vtitur. Herodoti quidem animus in omnibus lenis et manſuetus eſt; et qui bonis quidem collaetatur, malis vero condolet: Thucydidis vero animus natura ſua quadam rigidus et acerbus eſt, ac patriae exſilii recordatione offenſus. peccata enim accuratiſſime perſequitur: eorum vero, quae ex animi ſententia geſta ſunt, omnino non meminit, aut velut inuitus.
Atque

s Poſſis etiam legere ἔτι μνησθήσομαι. *Sylb.*

* *Vnam adhuc notam in rebus poſitam comm.*

t In

καὶ κατὰ μὲν τὸν πραγματικὸν [t] τύπον ἥττων ἐστὶν Ἡροδότου διὰ ταῦτα Θουκυδίδης· κατὰ δὲ τὸν λεκτικὸν τὰ μὲν ἥττων, τὰ δὲ κρείττων, τὰ δ' ἴσος. ἐρῶ δὲ καὶ περὶ τούτων, ὡς ὑπείληφα.

Πρώτη τῶν ἀρετῶν γένοιτ' ἄν, ἧς χωρὶς οὐδὲν τῶν ἄλλων τῶν περὶ τοὺς λόγους ὄφελος. [u] τίς; ἡ καθαρὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα σώζουσα διάλεκτος. ταύτην ἀκριβοῦσιν ἀμφότεροι. Ἡρόδοτός τε γὰρ τῆς Ἰάδος ἄριστος κανών· Θουκυδίδης τε τῆς Ἀτθίδος. [x] τρίτην ἔχει χώραν ἡ καλουμένη συντομία· ἐν ταύτῃ δοκεῖ προέχειν Ἡροδότου Θουκυδίδης. καίτοι λέγοι τις ἄν, ὡς μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον ἡδὺ φαίνεται τὸ βραχύ· εἰ δ' ἀπολείποιτο τούτου, πικρόν. ἀλλὰ

Atque ob haec in ea parte, quae ad res pertinet, vincitur ab Herodoto Thucydides. In ea vero parte, quae continet elocutionem, alias ſuperior, interdum inferior: in nonnullis etiam aequas partes tenet. Dicam vero etiam de iis, quemadmodum ſentio.

Virtus omnium prima eſt, ſine qua nulla alia eſt orationis vtilitas. Quaenam illa eſt? Sermo purus, proprietatem linguae Graecae retinens. hanc ambo ſtudioſe conſeruant. Herodotus enim Ionicae linguae optima regula eſt; Thucydides vero Atticae. Tertium locum habet breuitas; in qua videtur Thucydides Herodotum antecelluiſſe; quanquam dicere aliquis poſſet, breuitatem iucundam videri, ſi cum perſpicuitate coniuncta et elaborata fuerit: ſin ea caruerit, acerbam et auſteram. verum nihil eſto praeterea. Poſt haec euidentia collo-

t In exemplari [et *MS. Reg.*] τοῦτον: perperam. τύπον vero in hoc loquendi genere ſupra quoque habuimus aliquoties, et pro eodem χαρακτῆρα dicit alibi. Reperitur tamen et τόπου vocabulum in eadem ſignificatione, vt ſupra adnotaui ad p. 3. v. ult. *Sylb.*

u In *MS. Reg.* τίς ἡ; ἡ καθ. etc.

x Secunda dicendi virtus hîc omiſſa eſt, τὸ κυρίοις καὶ κοιναῖς λέξεσι χρῆσθαι: ut ex *Lyſia* videre licet p. 455. v. ult. p. 482. v. 2. et ex *Iſocrate* p. 537. v. pen. *Sylb.*

μηδὲν ἔξω παρὰ τοῦτο. ἐνάργεια μετὰ ταῦτα τέτακται πρώτη μετὰ τῶν ἐπιθέτων ἀρετῶν. ἱκανῶς ἐν ταύτῃ κατορθοῦσιν ἀμφότεροι. μετὰ ταύτην συνίσταται τὴν ἀρετὴν τῶν ἠθῶν τε καὶ παθῶν μίμησις. διῄρηνται τὴν ἀρετὴν ταύτην οἱ συγγραφεῖς. Θουκυδίδης μὲν γὰρ τὰ πάθη δηλῶσαι κρείττων· Ἡρόδοτος δὲ τά γ' ἤθη παραστῆσαι δεινότερος. μετὰ ταῦτα αἱ τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἐκφαίνουσαι τῆς κατασκευῆς ἀρεταί. ἴσοι κἀν ταύταις οἱ συγγραφεῖς. ἕπονται ταύταις αἱ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν τόνον καὶ τὰς ὁμοιοτρόπους δυνάμεις τῆς φράσεως ἀρεταὶ περιέχουσαι. κρείττων ἐν ταύταις Ἡροδότου Θουκυδίδης. ἡδονὴν δὲ καὶ πειθὼ καὶ τέρψιν καὶ τὰς ὁμοιογενεῖς ἀρετὰς εἰσφέρεται μακρῷ Θουκυδίδου κρείττονας Ἡρόδοτος. τῆς δὲ φράσεως τῶν ὀνομάτων τὸ μὲν κατὰ φύσιν Ἡρόδοτος ἐζήλωκε, τὸ δὲ δεινὸν Θουκυδίδης, ὁμοειδὴς πᾶς ὢν ἐν λόγοις. ἀρετῶν ἡ κυριωτάτη τὸ πρέπον. ταύτην ὁ Ἡρόδοτος ἀκριβοῖ μᾶλλον, ἢ Θουκυδίδης. ὁμοειδὴς γὰρ οὗτος ἐν πᾶσι, κἀν ταῖς δημηγορίαις μᾶλλον, ἢ ταῖς

collocata eſt; quae cum virtutibus adiunctis primas tenet: in qua ſatis diligenter ambo elaborarunt. Poſt hanc virtutem conſtituitur lenium et vehementium affectuum imitatio: quam inter ſe partiti ſunt ſcriptores. Thucydides enim in grauioribus affectibus exprimendis melior; Herodotus in lenioribus effingendis praeſtantior. Secundam haec ſtatuuntur illae virtutes, quae ſummum et admirandum ſtudium et apparatum oſtendunt: in quibus hiſtorici pares ſunt. Succedunt iis aliae, quae orationis vim et vehementiam et ſimiles facultates complectuntur: quibus Herodotum Thucydides ſuperat. Suauitatem autem, perſuaſionem, delectationem, et alias virtutes cognatas, longe praeſtantiores Herodotus Thucydide inducit. In verborum electione proprietatem naturae Herodotus ſecutus eſt; grauitatem Thucydides, qui et in verbis ſui ſimilis eſt totus. Virtutum omnium maxima et quaſi princeps eſt Decorum: quam diligentius Thucydide Herodotus ſeruauit. Similis enim hic in omnibus, ac in concionibus magis, quam in narra-

διηγήσεσιν. ἐμοὶ μέντοι καὶ τῷ y φιλτάτῳ Καικιλίῳ δοκεῖ τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ μάλιστά γε καὶ ζηλῶσαι Δημοσθένης. ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφότεραι· οὐ γὰρ ἂν αἰσχυνθείην ποιήσεις αὐτὰς λέγων· διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἱλαρόν ἐστι, φοβερὸν δὲ τὸ Θουκυδίδου. ἀπόχρη ταῦτ᾽ εἰρῆσθαι περὶ τούτων τῶν συγγραφέων, πολλῶν καὶ ἄλλων ἐνόντων λέγεσθαι, περὶ ὧν καὶ ἕτερος ἔσται καιρός.

δ΄. Ξενοφῶν δὲ καὶ Φίλιστος, οἱ τούτοις ἐπακμάσαντες, οὔτε φύσεις ὁμοίας εἶχον, οὔτε προαιρέσεις. Ξενοφῶν μὲν γὰρ Ἡροδότου ζηλωτὴς ἐγένετο κατ᾽ ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας, τόν τε πραγματικὸν καὶ τὸν λεκτικόν· πρῶτον μὲν γὰρ τὰς ὑποθέσεις τῶν ἱστοριῶν ἐξελέξατο καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀνδρὶ φιλοσόφῳ προσηκούσας· τήν τε Κύρου παιδείαν, εἰκόνα βασιλέως

narrationibus. Mihi quidem et cariſſimo Caecilio Demoſthenes eius enthymemata vel maxime expreſſiſſe et imitatus eſſe videtur. Vt autem vno verbo omnia complectar, elegantiſſimae ſunt vtriuſque poëſes: (non enim verebor poëſes eas appellare) ſed hoc vel maxime à ſe inuicem differunt, quod conſtructio Herodoti hilaris eſt, horribilis vero Thucydidis. Sed de his hiſtoricis haec dixiſſe ſufficiat, cum multa nobis alia dicenda ſint, de quibus alius erit differendi locus.

IV. Xenophon autem et Philiſtus, qui iiſdem temporibus floruerunt, neque idem ingenium, neque inſtitutum, ſecuti ſunt. Xenophon enim Herodotum in vtroque genere, tum in eo, quod in materia cernitur, tum quod in elocutione, imitatur. Nam in primis materiam ſuae hiſtoriae elegit pulchram et magnificam, ac eam, quae virum ſapientiae ſtudioſum decet; ut *Inſtitutionem Cyri*, boni atque felicis regis effi-

Iudicium de Xenophonte.

y Ille fuit *Rhetor Siculus*, cuius meminit *Dionyſius Longinus* ſub initium aureoli libelli περὶ ὕψους: et quem, ex hoc ipſo loco, *Dionyſii* familiarem, ſub Iulio et Octauio Caeſaribus Romae vixiſſe coniicit *T. Faber* in notis ad *Longinum.*

z Πάν-

ἀγαθοῦ καὶ εὐδαίμονος· καὶ τὴν Ἀνάβασιν τοῦ νεωτέρου Κύρου· ᾧ καὶ αὐτὸς συνανέβη· μέγιστον ἐγκώμιον ἔχουσαν τῶν συστρατευσαμένων Ἑλλήνων· καὶ τρίτην ἔτι τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ ἣν κατέλιπεν ἀτελῆ Θουκυδίδης· ἐν ᾗ καταλύονταί τε οἱ τριάκοντα, καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων, ἃ Λακεδαιμόνιοι καθεῖλον, αὖθις ἀνίστανται. οὐ μόνον δὲ τῶν ὑποθέσεων χάριν ἄξιος ἐπαινεῖσθαι, ζηλωτὴς Ἡροδότου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκονομίας. ταῖς τε γὰρ ἀρχαῖς αὐτῶν ταῖς πρεπωδεστάταις κέχρηται, καὶ τελευτὰς ἑκάστῃ τὰς ἐπιτηδειοτάτας ἀποδέδωκε. μεμέρικέ τε καλῶς καὶ τέταχε καὶ πεποίκιλκε τὴν γραφήν. ἦθός τ' ἐπιδείκνυται θεοσεβὲς, καὶ δίκαιον, καὶ καρτερικὸν, καὶ εὐπετὲς, ἁπάσαις τε συλλήβδην κεκοσμημένον ἀρεταῖς· καὶ ὁ μὲν πραγματικὸς τύπος αὐτῷ τοιοῦτος.

Ὁ δὲ λεκτικὸς πῇ μὲν ὅμοιος Ἡροδότου, πῇ δ' ἐνδεέστερος. καθαρὸς μὲν γὰρ τοῖς ὀνόμασιν ἱκανῶς, καὶ σαφὴς, καθάπερ ἐκεῖνος· ἐκλέγει δ' ὀνόματα συνήθη

effigiem; ac etiam *Expeditionem minoris natu Cyri;* (cui ipſe interfuit) quae maximam commendationem continet eorum Graecorum, qui ſimul cum eo militabant; praeterea etiam tertium opus, *Graecarum hiſtoriarum*, quod inchoatum et imperfectum reliquit Thucydides; in quo imperium triginta virorum diſſoluitur, et moenia Athenienſium, quae Lacedaemonii ſuſtulerant atque funditus euerterant, rurſus inſtaurantur. Non ſolum vero ob materiam in coelum ferendus eſt, (in qua Herodotum ſequitur) ſed etiam propter diſpoſitionem ſuſpiciendus. nam et principiis earum aptiſſimis vtitur, et finem conuenientem vnicuique attribuit. Digeſſit eleganter et diſpoſuit, ac variis ornamentis ſuam ſcriptionem affecit. Mores prae ſe fert ſanctos, iuſtos, fortes, faciles; ac in ſumma omnibus virtutibus ornatos. Atque haec quidem eſt forma rei et argumenti eius.

Forma vero elocutionis partim ſimilis Herodoto, partim non adeo redundans et fluens. Purus quidem ſatis in verbis et apertus, quemadmodum et Herodotus: delegit autem verba

τε καὶ προσφυῆ τοῖς πράγμασι, καὶ συντίθησιν [z] αὐτὰ ἡδέως πάνυ καὶ κεχαρισμένως, οὐχ ἧττον Ἡροδότου. ὕψος δὲ καὶ κάλλος καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ λεγόμενον ἰδίως πλάσμα ἱστορικὸν [a] Ἡρόδοτος ἔχει. οὐ γὰρ μόνον οὐκ ἴσχυσε τοῦτο παρ' αὐτοῦ λαβεῖν, ἀλλὰ κἄν ποτε διεγεῖραι βουληθείη τὴν φράσιν, ὀλίγον ἐμπνεύσας, ὥσπερ ἀπόγειος αὖρα, ταχέως σβέννυται. μακρότερος [b] γὰρ γίνεται τοῦ δέοντος ἐν πολλοῖς καὶ τοῦ πρέποντος, καὶ οὐχ, ὡς Ἡρόδοτος, ἐφάπτεται τῶν προσώπων εὐτυχῶς, ἀλλ' ἐν πολλοῖς ὀλιγωρός ἐστιν, ἄν τις ὀρθῶς σκοπῇ.

ε'. Φίλιστος δὲ Θουκυδίδῃ μᾶλλον δόξειεν ἐοικέναι, καὶ κατ' ἐκεῖνον κοσμεῖσθαι τὸν χαρακτῆρα. [c] οὔτε γὰρ

ba vſitata, et rebus ipſis a natura inſita; quae omnino non minus ſuauiter et iucunde, quam Herodotus ipſe, componit. Excellentiam vero et ſplendorem, amplitudinem iucundam et ſuauem conformationem hiſtoricam, quemadmodum Herodotus, non habet. non modo enim hoc ab ipſo mutuari non potuit, ſed etiam, ſi aliquando voluit ſuam excitare elocutionem, paululum inſpirans, veluti * terrena aura, extemplo langueſcit et exſtinguitur. In multis enim plus aequo longior fit; nec adeo feliciter, vt Herodotus, perſonarum dignitatem attingit et exprimit: ſed in multis, ſi quis recte conſideret et perpendat, eum negligentiorem reperiet.

V. Philiſtus autem ad Thucydidem magis acceſſiſſe videtur, et eius exemplo formam orationis, ſeu dicendi ſtylum, ornaſ-

Iudicium de Philiſto.

z Πάντα ἡδέως in *MS. Reg.*

a *Stephano* videtur legendum Ἡροδότου οὐκ ἔχει: vel ὥσπερ Ἡρόδοτος, οὐκ ἔχει. niſi mauis (inquit) particulam, quae ex aduerſo reſpondeat τῷ ἧττον, reponere. Sed ſiue hoc, ſiue illo modo legas, deſideratur negatio. *Sylb.* In margine *Cod. Reg.* ἴσ. Ἡρόδοτος μεῖζον ἔχει.

b Pro γὰρ aptius fortaſſe legeris δέ. *Sylb.*

c In margine *MS. Reg.* ἴσ. οὔτε γὰρ μόνον . . . . ἀλλὰ καὶ μίαν etc.

* *Abterranea aura, id eſt, quae à terra conſurgens per altum pergit: quos altanos ventos Latine nominari docet* Plin. *lib.* 2. *cap.* 43.

d Sa-

ὑπόθεσιν εἴληφε [d] πολυωφελῆ καὶ κοινὴν, ὥσπερ Θουκυδίδης, ἀλλὰ μίαν, καὶ ταύτην τοπικήν· διῄρηκε δ' αὐτὴν εἰς ἐπιγραφὰς δύο, περὶ Σικελίας μὲν τὴν προτέραν ἐπιγράφων, περὶ Διονυσίου δὲ την ὑστέραν. ἔστι δὲ μία· καὶ τοῦτο γνοίης ἂν ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς Σικελικῆς. τάξιν δ' οὐ τὴν κρατίστην ἀποδέδωκε τοῖς δηλουμένοις, ἀλλὰ δυσπαρακολούθητον, [e] χεῖρον τῆς Θουκυδίδου. καὶ πρᾶγμα ἔξωθεν οὐ βούλεται περιλαμβάνειν, ὥσπερ οὐδὲ Θουκυδίδης, ἀλλ' ἔστιν ὁμοειδής. ἦθός τε κολακικον καὶ φιλοτύραννον ἐμφαίνει, καὶ ταπεινὸν καὶ μικρολόγον. τῆς δὲ λέξεως, ᾗ Θουκυδίδης κέχρηται, [f] ᾗ μὲν σημειῶδες καὶ περίεργον πέφυκε, το δὲ στρογγύλον καὶ πικρὸν καὶ ἐνθυμηματικον μέμικται. τῆς μέντοι καλλιλο-

ornaſſe. neque enim materiam ſumſit nimis ſimplicem, neque nimis peruagatam, ſicuti et Thucydides; verum vnam, * et eam de loco: quam in duas inſcriptiones digeſſit; quarum primam *de Sicilia* inſcripſit; alteram *de Dionyſio.* eſſe vero eas vnam et eandem, etiam ex fine *Siculae hiſtoriae* cognoſcere poteris. Ordine vero optimo hiſtoriam non ornauit, ſed obſcuro, et quem ſumma cum difficultate animo conſequi poſſis, ac ſane longe peiore, quam Thucydides. Res etiam alienas hiſtoriae ſuae inſerere noluit, quemadmodum Thucydides: ſed in vno argumento permanet. Mores adulatorios, et tyrannorum ſtudioſos, humiles ac ſordidos prae ſe fert. Dictione eadem vtitur, qua et Thucydides, nimirum inuſitata et difficili: caeterum rotunditate et acerbitate ac arguto genere temperata eſt. Ab illius bene dicendi ornatu et commentationum

d Sane pro πολὺ ὠφελῆ [quod vulgatae dant] rectius, meo iudicio, πολυωφελῆ: vt infra, p. 161. [iuxta *Ed Sylb.*] Sequentium vero expoſitionem è *Cicerone* habes in Epiſt. ad *Quintum* fratrem, l. 2. qua de re plura *Petr. Vict.* Var. lect. lib. 32. c. 19. *Sylb.*

e Forſan rectius χείρονα, et mox παραλαμβάνειν. *Sylb.*

f Pro ᾗ μὲν conuenientius legemus τὸ μέν. Sequ. verſu pro πέφυκε legendum videtur πέφευγε: et mox μεμίμηται pro μέμικται. quae confer cum p. 427. v. 7. ſqq. *Sylb.*

* *Eamque localem*, i. e. *vnius certi loci.*

g *Ste-*

γίας τῆς [ἐκείνου καὶ τοῦ πλούτου τῶν ἐνθυμημάτων κατὰ πολὺ ὑστερεῖ. οὐ μόνον δὲ τούτοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς σχηματισμούς. ἡ μὲν γὰρ πλήρης σχημάτων· καὶ οὐδὲν οἶμαι περὶ τῶν φανερῶν ἐπιπλέον δεῖν λέγειν· ἡ δὲ Φιλίστου φράσις ὁμοειδὴς πᾶσα δεινῶς καὶ ἀσχημάτιστός ἐστι· καὶ πολλὰς εὕροι τις ἂν περιόδους ὁμοίως ἐφεξῆς ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζομένας, οἷον ἐν ἀρχῇ τῆς δευτέρας τῶν περὶ Σικελίας· „Συρακούσιοι δὲ παραλαβόντες Μεγαρεῖς καὶ Ἐνναίους, Καμαριναῖοι δὲ Σικελοὺς καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους, πλὴν Γελώων, ἀθροίσαντες, Γελῷοι δὲ οὐ Συρακουσίους οὐκ ἔφασαν πολεμήσειν· Συρακούσιοι δὲ πυνθανόμενοι Καμαριναίους τὸν Ὕρμινον διαβάντας.“ Ταῦτα δ' ἀηδῆ πάνυ ὄντα ἐμοὶ φαίνεται. μικρός τε περὶ πᾶσαν ἰδέαν ἐστὶ καὶ ἀτελής, ἐάν τε πολιορκίας διηγῆται, ἐάν τ' οἰκισμούς, ἐάν τ' ἐπαίνους, ἐάν τε ψόγους

tionum diuitiis multum abeſt. non ſolum vero ab iis, verum etiam à formationibus et ornamentis. Illius enim elocutio multis figuris et ornamentis referta eſt *: Philiſti vero vniformis, grauis, ac nullis ornamentis et figuris praedita eſt, cuius etiam multas circumſcriptiones inuenire poſſumus, quae ab ipſo eodem habitu formatae ſunt; veluti illa in principio ſecundae inſcriptionis *de Sicilia:* „Syracuſani autem, aſſumtis ſibi ſociis Megarenſibus et Ennaeis; Camarinenſes vero, Siculos et alios belli ſocios praeter Geloos congregantes: Geloi autem cum Syracuſanis negarunt ſe bellum geſturos: Syracuſani vero, audientes, Camarinenſes Hyrminum traieciſſe“. Haec mihi omnino nulla iucunditate condita eſſe videntur. Humilis etiam in omni forma ac imperfectus eſt, ſiue obſeſſionem exponat, ſiue colonias deductas; ſiue laudationes, ſiue vituperatio-

g *Stephano* legendum videtur Συρακουσίοις οὐκ ἔφασαν πολεμήσειν. *Sylb.*

* Illa, καὶ οὐδὲν οἶμαι περὶ τῶν φανερῶν ἐπιπλέον δεῖν λέγειν, (i. e. *minimeque neceſſarium puto, de manifeſtis plura dicere*) quaſi non ſuo loco poſita, praetermiſit *Interpres.*

b Su-

διαπορεύηται. ἀλλ' οὐδὲ τοῖς μεγέθεσι τῶν ἀνδρῶν συνεξισῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ ψοφοδεεῖς καὶ τοὺς δημηγοροῦντας καταλείπειν τὰς δυνάμεις καὶ τὰς προαιρέσεις ὁμοίως ἅπαντας ποιεῖ. εὐστομίαν δέ τινα φυσικὴν εἰσφέρεται κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ σύνεσιν ἐπιτευκτικὴν τοῦ μετρίου. πρὸς δὲ τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτηδειότερος Θουκυδίδου.

ϛʹ. Θεόπομπος δὲ [h] Χῖος, ἐπιφανέστατος πάντων Ἰσοκράτους μαθητῶν γενόμενος, καὶ πολλοὺς μὲν πανηγυρικοὺς, πολλοὺς δὲ συμβουλευτικοὺς συνταξάμενος λόγους, ἐπιστολάς τε τὰς [i] ἀρχαϊκὰς γραφομένας καὶ ὑποθήκας ἄλλας, λόγου ἀξίαν ἱστορίαν πεπραγματευμένος, ἄξιος ἐπαινεῖσθαι· πρῶτον μὲν τῆς ὑποθέσεως τῶν ἱστοριῶν· καλαὶ γὰρ ἀμφότεραι· ἡ μὲν τὰ λοιπὰ τοῦ Πελο-

rationes perſequatur. Neque ſermones fortitudini et magnitudini virorum aptos adſcribit, ſed ad omnem ſtrepitum expaueſcentes facit: et qui apud eum concionantur, ii ſuas facultates et ſtudia pariter omnes relinquunt. Naturalem autem quandam oris ſuauitatem in elocutione, et prudentiam inducit mediocrem. Caeterum ad vera certamina * exponenda Thucydide accommodatior eſt.

Iudicium de Theopompo.

VI. Theopompus autem Chius, cum ſit clariſſimus inter omnes Iſocratis diſcipulos, et cum multas orationes, tum in genere demonſtratiuo, tum in deliberatiuo, conſcripſerit, et epiſtolas ** Achaicas, et adhortatorias alias, et memorabilem compoſuerit hiſtoriam, dignus eſt, qui laudibus in coelum feratur: primum quidem, ob materiam hiſtoriarum; (ambae enim praeclarae ſunt: vna quidem partem belli Peloponneſiaci

h Supra (p. 428. v. 4.) cum articulo habuimus ὁ Χῖος. *Sylb.*

i Pro ἀρχαϊκὰς quidam codices (teſte *Stephano*) habent Ἀχαϊκάς: quae lectio trahi poſſit ad famoſos libellos ab *Anaximene* ſub *Theopompi* nomine diuulgatos; vel ἀρχαϊκαὶ ſunt antiquo ſtilo ſcriptae: vel de priſci ſaeculi virtutibus. *Athenaeus* meminit epiſtolae ad *Alexandrum* ſcriptae; et alius praeterea ad Chios. Forſan etiam compoſite legendum ibidem ἐπιγραφομένας. *Sylb.*

* *Peragenda.*

** al. *Archaïcas, vetere ſtylo.*

k Πολ.

κοννησιακοῦ πολέμου περιέχουσα· ἡ δὲ τὰ Φιλίππῳ πεπραγμένα· ἔπειτα τῆς οἰκονομίας· ἀμφότεραι γάρ εἰσιν εὐπαρακολούθητοι καὶ σαφεῖς· μάλιστα δὲ τῆς ἐπιμελείας τε καὶ φιλοπονίας τῆς κατὰ τὴν συγγραφήν. δῆλος γάρ ἐστιν, εἰ καὶ μηδὲν ἔγραψε, πλείστην μὲν παρασκευὴν εἰς ταῦτα παρεσκευασμένος, μεγίστας δὲ δαπάνας εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν τετελεκώς. καὶ πρὸς τούτοις πολλῶν μὲν αὐτόπτης γεγενημένος, [k] πολλοῖς δ' εἰς ὁμιλίαν ἐλθὼν ἀνδράσι τοῖς τότε πρωτεύουσι καὶ στρατηγοῖς δημαγωγοῖς τε καὶ φιλοσόφοις [l] διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας ἐποιήσατο· ἔργον δὲ τὸ πάντων ἀναγκαιότερον. γνοίη δ' ἄν τις αὐτοῦ τὸν πόνον, ἐνθυμηθεὶς τὸ πολύμορφον τῆς γραφῆς. καὶ γὰρ καὶ ἐθνῶν εἴρηκεν οἰκισμοὺς, καὶ πόλεων κτίσεις ἐπελήλυθε, βασιλέων τε βίους καὶ [m] τρόπων ἰδιώματα δεδήλωκε, καὶ

ſiaci continet; altera vero res geſtas Philippi comprehendit) deinde etiam propter diſpoſitionem; utraeque enim facile percipi poſſunt, et apertae ſunt. Et vel maxime laudandus eſt ob diligentiam et ſtudium, quod in ſcriptione poſuit. Perſpicuum enim eſt, eum, etiam ſi nihil poſteritati reliquiſſet, multum apparatum huic rei impendiſſe, et maximos ſumtus his colligendis feciſſe. Ad haec multorum ipſe ſpectator fuit, et in multorum hominum, qui tum principatum tenebant, et imperatorum, et oratorum, et philoſophorum * amicitiam veniens, propter conſcriptionem hiſtoriae, rem omnium maxime neceſſariam ad finem perduxit. Cuius ſtudium et laborem cognoſcere poteris, ſi varietatem ſcriptionis eius reputaueris. Nam et gentium conſtitutiones retulit, et ciuitatum exſtructiones narrauit; et regum vitas, et mores cuiuſque proprios expoſuit:

k Πολλὴν δ' εἰς ὁμιλίαν in *MS. Reg.*

l Διὰ tollenda videtur: vel addendum ei genitiui caſus nomen, τούτων, aut aliud conſimile: vel denique ſic legendum: διὰ τὴν συγγραφὴν, τὰς ἱστορίας ἐποιήσατο. V. 12. rectius ſuperl. ἀναγκαιότατον. *Sylb.*

m Et τρόπων retineri poteſt, et τόπων admitti. *Sylb.*

* *Familiaritatem ſe hiſtoriae conſcribendae gratia inſinuauit: rem hiſtoriarum conditori omnium maxime neceſſariam.*

n For-

εἴ τι θαυμαστὸν, ἢ παράδοξον, ἑκάστη γῆ καὶ θάλασσα φέρει, συμπεριείληφεν ἐν τῇ πραγματείᾳ. καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ, ψυχαγωγίαν ταῦτ' εἶναι μόνον· οὐ γὰρ οὕτως ἔχει· ἀλλὰ πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὠφέλειαν παρέχει.

Ἵνα δὲ πάντ' ἀφῶ τἄλλα, τίς οὐχ ὁμολογήσει τοῖς ἀκούουσι τὴν φιλόσοφον ῥητορικὴν, ἀναγκαῖον εἶναι, πολλὰ μὲν ἔθνη καὶ βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων ἐκμαθεῖν, πολλοὺς δὲ νόμους ἀκοῦσαι, πολιτειῶν σχήματα, καὶ βίους ἀνδρῶν, καὶ πράξεις, καὶ τέλη, καὶ τύχας. τούτοις τοίνυν ἅπασιν ἀφθονίαν δέδωκεν, οὐκ ἀπεσπασμένην τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ συμπαροῦσαν· πάντα δὲ ταῦτα ζηλωτὰ τοῦ συγγραφέως. καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, ὅσα φιλοσοφεῖ παρ' [n] *ὅλην τὴν δικαιοσύνην καὶ εὐσέβειαν, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν πολλοὺς καὶ καλοὺς διεξερχόμενος λόγους; τελευταῖόν ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηρικώτατον, ὃ παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων συγ-*

poſuit: et ſi quid admiratione dignum, aut ab opinione alienum, aliqua regio tulit, opere ſuo comprehendit. Nec quiſquam autumet, haec ſolummodo animi oblectationem habere; (non enim ita ſe res habet) ſed omnibus, vt paucis dicam, ſummam vtilitatem afferunt.

Vt vero multa alia ſilentio praeteream, quis eſt, qui inficias ibit, eos, qui philoſophicae eloquentiae dant operam, oportere multas gentes et barbarorum et Graecorum cognoſcere, multas leges audire, rerumpublicarum formas, vitas virorum atque mortes et fortunam perſpectas habere? His omnibus copiam praebuit Theopompus, non abſtractam a rebus, ſed cohaerentem: quae omnia ad imitationem valent. Ad haec, * quantum ex philoſophia de pietate et de aliis virtutibus, multis pulchris orationibus editis diſſerit? Vltimum eſt eius opus maxime inſigne, quod a nullo alio eorum, qui res geſtas

n Forſan legendum *παρ' ὅλην τὴν ἱστορίαν περὶ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας, καὶ π.* Verſu vlt. nota *χαρακτηρικώτατον*: et p. 792. v. pen. *χαρακτηριστικώτατα. Sylb.*

* *In quibus philoſophatur de p.*

Com-

γραφέων οὕτως ἀκριβῶς ἐξείργασται, [o] καὶ δύναται οὔτε τῶν πρεσβυτέρων, οὔτε τῶν νεωτέρων. τί δὲ τοῦτό ἐστι; τὸ καθ' ἑκάστην πρᾶξιν μὴ μόνον τὰ φανερὰ τοῖς πολλοῖς ὁρᾶν καὶ λέγειν, ἀλλ' ἐξετάζειν καὶ τὰς ἀφανεῖς αἰτίας τῶν πράξεων καὶ τῶν πραξάντων αὐτὰς, καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ἃ μὴ ῥάδια τοῖς πολλοῖς εἰδέναι· καὶ πάντα ἐκκαλύπτειν τὰ μυστήρια τῆς τε δοκούσης ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνοουμένης κακίας. καί μοι δοκεῖ ὡς ὁ μυθευόμενος εἶναι τῶν ψυχῶν ἀπολυθεισῶν τοῦ σώματος ἐξετασμὸς ἐπὶ τῶν ἐκεῖ δικαστῶν, οὕτως ἀκριβὴς εἶναι ὁ διὰ τῆς Θεοπόμπου γραφῆς γιγνόμενος. διὸ καὶ βάσκανος ἔδοξεν εἶναι, προλαμβάνων τινὰ τοῖς ἀναγκαίοις ὀνειδισμοῖς καὶ τὰ τῶν ἐνδόξων προσώπων οὐκ ἀναγκαῖα πράγματα· ὅμοιόν τι ποιῶν τοῖς ἰατροῖς, οἳ τέμνουσι καὶ καίουσι τὰ διεφθαρμένα τοῦ σώματος, [p] ὡς βάθους τὰ καυτήρια καὶ τὰς τομὰς φέροντες, οὐδὲ τῶν ὑγιαινόντων καὶ κατὰ φύσιν

geſtas ſcriptura perſecuti ſunt, adeo diligenter elaboratum eſt; nec quiſquam, neque priſcorum, neque recentiorum, eius praeſtantiam aſſequi poſſet. Quod vero hoc eſt? Illud, inquam, quod in ſingulis rebus non modo ea, quae multis manifeſta ſunt, videat et recenſeat, ſed quod cauſas abditas rerum, et eorum, qui eas effecerunt, animum, quem haud facile eſt multis noſſe, exquirat, et quod omnia ſecreta virtutis fucatae et vitii latentis detegat ac in apertum proferat. Ac mihi quidem videtur inquiſitio iudicum, quae fit ſcriptis Theopompi, non minus diligens et exacta, quam illa, quam fabulantur animis corpore ſolutis apud inferos fieri, ab iis, qui illic ſunt, iudicibus. Proinde etiam obtrectator videtur eſſe, dum nonnullos debitis conuiciis afficit, et facta virorum illuſtrium non neceſſaria perſtringit: ſimile quiddam faciens, ac medici, qui corruptas corporis partes ſecant et vrunt, quam profundiſſime cauteria et ſectiones immittentes, non tamen ſanas

o Commation iſtud, *καὶ δύναται*, tollendum eſt: aut pro *δύναται* reponendum *διαπεπόνηται, διεσκεύασται*, vel ſimile quid. *Sylb.*

p *Hoeſchelius* legit *εἰς βάθος.* poſſis etiam legere *ὡς οἷόν τε βάθους. Sylb.*

q De

ἐχόντων στοχαζόμενοι. τοιοῦτος μὲν δή τις ὁ πραγματικὸς Θεοπόμπου χαρακτήρ.

Ὁ δὲ λεκτικὸς Ἰσοκράτει μάλιστα ἔοικε. καθαρὰ γὰρ ἡ λέξις, καὶ κοινὴ, καὶ σαφὴς, ὑψηλή τε καὶ μεγαλοπρεπὴς, καὶ τὸ πομπικὸν ἔχουσα πολὺ, συγκειμένη τε κατὰ τὴν μέσην ἁρμονίαν, ἡδέως καὶ μαλακῶς ῥέουσα. διαλλάττει δὲ τῆς Ἰσοκρατείου κατὰ τὴν πικρότητα καὶ τὸν τόνον ἐπ' ἐνίων, ὅταν ἐπιτρέψῃ τοῖς πάθεσι, μάλιστα δ', ὅταν ὀνειδίζῃ πόλεσιν, ἢ στρατηγοῖς, πονηρὰ βουλεύματα καὶ πράξεις ἀδίκους. πολὺς γὰρ ἐν τούτοις, καὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος οὐδὲ κατὰ μικρὸν διαφέρει, ὡς ἐξ ἄλλων πολλῶν ἄν τις ἴδοι, κἀκ τῶν [q] ἀρχαϊκῶν ἐπιστολῶν, ἃς τῷ πνεύματι ἐπιτρέψας γέγραφεν. εἰ δ' ὑπερεῖδεν ἐν τούτοις, ἐφ' οἷς μάλιστ' ἂν ἐσπούδακε, τῆς τε συμπλοκῆς τῶν φωνηέντων γραμμάτων,

ſanas corporis partes et bene affectas attingunt. Atque huiuſmodi eſt character Theopompi, qui res continet.

Ea autem forma, quae in elocutione cernitur, maxime ad ſimilitudinem Iſocrateae accedit. Pura enim dictio, vulgaris, ſimplex, perſpicua, ſublimis, magnifica, et ſummam pompam prae ſe fert, et quadam harmonia temperata eſt, iucunde et ſuauiter fluens. Differt autem ab elocutione Iſocratis in auſteritate et vehementia in aliquibus; nimirum cum ſe in affectus concitandos dederit, et vel maxime, cum vrbibus et ducibus improba conſilia et res geſtas exprobrat atque vitio dat. Multus enim eſt in iis, et a Demoſthenis acrimonia ne paululum quidem abeſt: quod tum multis in aliis libris, tum ex epiſtolis * Achaicis, quas concitato affectu ſcripſit, perſpici poteſt. Quod ſi in iis, in quibus ſummum ſtudium poſuit, colliſionem vocalium et numeroſas circumſcriptiones ac figu-

q De Ἀχαϊκῶν dictum ad pag. 782. v. 11. In ſeq. periodo (inquit *Steph.*) non video quid ſit opus particula ἄν. ſed nec illud ἐν τούτοις mihi ſatis placet. Senſus autem planus eſt: reprehendit enim *Theopompi* nimiam curam et diligentiam in vitando concurſu et hiatu vocalium: quam etiam *Cicero* et *Quinctilianus* reprehenderunt. *Sylb.*

* al. *Archaïcis*, *quas ingenio indulgens ſcripſit.*

r Et

καὶ τῆς κυκλικῆς εὐρυθμίας τῶν περιόδων, καὶ τῆς ὁμοειδείας τῶν σχηματισμῶν, πολὺ ἀμείνων ἂν ἦν αὐτὸς ἑαυτοῦ κατὰ τὴν φράσιν. ἔστι δὲ ἃ καὶ κατὰ τὸν πραγματικὸν [r] τόπον ἁμαρτάνει, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς παραβολάς. οὔτε γὰρ ἀναγκαῖαί τινες αὐτῶν, οὔτ' ἐν καιρῷ γινόμεναι, πολὺ δὲ τὸ παιδιῶδες ἐμφαίνουσαι. ἐν οἷς ἐστι καὶ περὶ Σειληνοῦ, τοῦ φανέντος ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τὰ περὶ τοῦ δράκοντος, τοῦ διαναυμαχήσαντος [s] πρὸς τὴν τριήρη, καὶ ἄλλα τούτοις οὐκ ὀλίγα ὅμοια. [t] τούτοις παραληφθέντες οἱ συγγραφεῖς ἀρκέσουσι τοῖς ἀσκοῦσι τὸν πολιτικὸν λόγον, ἀφορμὰς ἐπιτηδείους παραδειγμάτων παρασχεῖν εἰς ἅπασαν ἰδέαν.

figuras ſimiles neglexiſſet, longe melior in elocutione ſe ipſo euaſiſſet. Sunt etiam nonnulla in ea parte hiſtoriae, quae ad res ſpectat, in quibus deliquit, et potiſſimum in comparationibus. neque enim neceſſariae quaedam earum, neque tempeſtiue, inducuntur; multas vero ineptias prae ſe fert: ex quo genere illa ſunt, quae de Sileno commemorat, qui in Macedonia apparuit, et quae de dracone, ad triremem pugna nauali contendente, et alia nonnulla iis ſimilia. . . . .

r Et τόπον ferri poteſt, et τύπον reponi: qua de re ad pag. 3. v. ult. *Sylb.*

s In *Cenſura Scriptorum veterum* p. 429. v. ult. (vbi eadem fere habet de *Sileno* et *Dracone*) πρὸς τῇ τριήρει.

t Senſus eſt: ταῦτα παραληφθέντα παρὰ τῶν συγγραφέων. *Sylb.* Verba autem illa, et quae ſequuntur, (vt corrupta et mutila) neglexit *Interpres.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

[a] ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΜΜΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

DIONYSII HALICARNASSENSIS

EPISTOLA AD AMMAEVM II.

DE

IIS, QVAE THVCYDIDI PROPRIA SVNT.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΜΜΑΙΩ ΤΩ ΦΙΛΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ἐγὼ μὲν ὑπελάμβανον ἀρκούντως δεδηλωκέναι τὸν Θουκυδίδου χαρακτῆρα, τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα τῶν ὑπαρχόντων περὶ αὐτὸν ἰδιωμάτων ἐπεξελθών· ἐν οἷς γε δὴ μάλιστα διαφέρειν ἔδοξέ μοι τῶν πρὸ αὐτοῦ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων· πρότερον μὲν [b] ἐν τοῖς περὶ

DIONYSIUS AMMAEO CARISSIMO S.

Putabam, ſatis ſufficienterque me Thucydidis characterem et ſtylum iam declaraſſe, vt qui maximas et propriiſſimas eiuſdem proprietates ſim proſecutus; in quibus ſane maxime ab iis, qui ante illum fuere, oratoribus et ſcriptoribus diſcrepare mihi viſus eſt: primum quidem in commentariolo, quod *de*

a Verba illa, ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμμαῖον δευτέρα, adiecta eſſe volui ad titulum complendum.

b Ex hoc etiam loco intelligimus, tertiam de *ſcriptoribus Atticis* partem a *Dionyſio* abſolutam fuiſſe: eam ſcilicet, qua poſt vtriuſque generis oratores egit de philoſophis et hiſtoricis Atticis, vt eſt *Plato*

τῶν ἀρχαίων ῥητόρων πρὸς τὸ σὸν ὄνομα συνταχθεῖσιν ὑπομνηματισμοῖς, ὀλίγοις [c] δὲ πρόσθεν χρόνοις, ἐν τῇ περὶ αὐτοῦ τοῦ Θουκυδίδου κατασκευασθείσῃ γραφῇ, προσειπὼν τὸν Αἴλιον Τουβέρωνα· ἐν ᾗ πάντα τὰ δεόμενα λόγου μετὰ τῶν οἰκείων ἀποδείξεων διεξελήλυθα κατὰ τὴν [d] ἐμαυτοῦ δύναμιν. σοῦ δὲ ὑπολαμβάνοντος, ἧττον ἠκριβῶσθαι τὰς γραφὰς, ἐπειδὴ προεκθέμενος ἅπαντα τὰ συμβεβηκότα τῷ χαρακτῆρι, τότε τὰς περὶ αὐτῶν πίστεις παρέχομαι· ἀκριβεστέραν δὲ τὴν δήλωσιν τῶν ἰδιωμάτων τοῦ χαρακτῆρος ἔσεσθαι νομίζοντος, εἰ παρὰ μίαν ἑκάστην τῶν [e] παραθέσεων τὰς λέξεις τοῦ [f] συγγραφέως παρατιθείην· ὃ οἱ τὰς τέχνας καὶ τὰς εἰσαγωγὰς τῶν λόγων πραγματευόμενοι ποιοῦσι· προελόμενος εἰς μηδὲν ἐλλείπειν, καὶ τοῦτο πεποίηκα, τὸ διδασκαλικὸν σχῆμα λαβὼν ἀντὶ τοῦ ἐπιδεικτικοῦ.

Thucydidis character a Dionyſio tribus in locis expoſitus.

de antiquis Oratoribus compoſui et tibi dedicaui: deinde haud ita multo ante in tractatu, quem *de hoc ipſo Thucydide* edidi, quem Aelio Tuberoni inſcripſi; in quo omnia, quae dicenda erant, additis exemplis ab ipſo petitis, ſum pro virili proſecutus. Cum vero tibi haec parum accurate ſcripta eſſe videantur, vbi omnia, quae characteri huic accidunt, propoſuero, argumentis euidentibus ad oculum tunc confirmabo: cum vero credas, accuratiorem demonſtrationem proprietatum characteris futuram, ſi praeter ſingulas propoſitiones ſcriptoris etiam verba apponerem, (quod qui praecepta et inductiones in artem oratoriam conficiunt, praeſtant) et mihi animo ſedeat, nihil omnino praetermittere, hoc etiam praeſtiti, docentis officio functus, cum demonſtrare potius deberem.

II. Vt

Plato (p. 758. v. 4.), *Thucydides, aliique. Sylb.*

c Exemplar habet δή. ego *Stephanum* in *Thucydidis* editione ſequi malui. Seq. v. rectius fortaſſe περὶ τοῦ αὐτοῦ Θουκ. *de eodem Thuc. Sylb.*

d Pro vulgato αὐτοῦ legendum vel ἐμαυτοῦ cum *Stephano*, vel reciproce αὑτοῦ. *Sylb.*

e Haud ſcio, conuenientiusne παραδόσεων, *traditionum;* an προθέσεων, *propoſitionum*, vt paulo poſt, p. 790. v. 3.

f Ξυγγραφέως *Reg.* 2.

g Ὅσα-

β΄. Ἵνα δὲ εὐπαρακολούθητος ὁ λόγος σοι γένηται, προθεὶς κατὰ λέξιν, [g] ὅσα περὶ τοῦ συγγραφέως τυγχάνω προειρηκὼς, ἐπιτροχάδην ἀναλήψομαι τῶν προθέσεων ἑκάστην, καὶ τὰς ἀποδείξεις παρέξομαι, καθάπερ [h] ἠξίους. ἕπεται δὲ τοῖς περὶ Ἡροδότου γραφεῖσι τὰ μέλλοντα δηλοῦσθαι. τούτῳ γὰρ Θουκυδίδης τῷ ἀνδρὶ ἐπιβαλὼν, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν πρότερον ἐμνήσθην, καὶ συνιδὼν, ἃς ἕκαστος αὐτῶν ἔσχεν ἀρετὰς, ἴδιόν τι γένος χαρακτῆρος, οὔτε πεζὸν αὐτοτελῶς, οὔτ' ἔμμετρον ἀπηρτισμένως, κοινὸν δέ τι καὶ μικτὸν ἐξ ἀμφοῖν ἐργασάμενος, εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν ἐσπούδασεν εἰσαγαγεῖν· ἐπὶ μὲν τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τὴν τροπικὴν, καὶ γλωττηματικὴν, καὶ ἀπηρχαιωμένην, καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων πολλάκις ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώποις· ἐπὶ δὲ τῶν σχηματισμῶν, ἐν οἷς μάλιστα ἐβουλήθη διενεγκεῖν τῶν πρὸ αὐτοῦ, πλείστην εἰσενεγκάμενος πραγματείαν, τοτὲ

Thucydidis character in dicendo quis, et vnde formatus.

II. Vt vero, quae dicturus ſum, facile aſſequaris, ſummatim, quae de hoc auctore alias ſcripſi, complexus, ſingulas mox propoſitiones reſumam, et re ipſa tibi, vti petiiſti, ad oculum demonſtrabo. Quae vero demonſtraturus ſum, ſequuntur immediate ea, quae de Herodoto alias tradidi. Huic enim et caeteris, quorum ſuperius memini, ſuperueniens Thucydides, cum, quas quiſque dicendi virtutes haberet, animaduertiſſet, propriam ipſe dicendi formam, nec eam omnino pedeſtrem, nec etiam penitus numeroſam, ſed mixtam quandam ex ambabus et nouam conſectatus, ad hiſtoricum artificium ſtuduit traducere: in delectu quidem verborum tropicam, gloſſematicam, obſoletam, ac peregrinam dictionem communi ſuaque aetate vſitatae locutioni antepoſuit: in figuris autem adhibendis, quibus in primis ſuperiores ſuperare contendebat, ſummam diligentiam adhibuit; nunc quidem ex nomine orationem

g Ὅσαπερ τοῦ *Reg.* 1. et *Colb.*

h Ἠξίουν] Fortaſſe rectius ἠξίους, *petiiſti.* Sequentia petita ſunt e tractatu *ad Q. Aelium Tuberonem,* p. 147. iuxta *Ed. Sylb.*

i Vt

μὲν λόγον ἐξ ὀνόματος ποιῶν, τοτὲ δ' εἰς ὄνομα συνάγων τὸν λόγον· καὶ νῦν μὲν τὸ ῥηματικὸν [i] ὀνομαστικῶς ἐκφέρων, αὖθις δὲ τοὔνομα ῥῆμα ποιῶν· καὶ αὐτῶν γε τούτων ἀναστρέφων τὰς χρήσεις, ἵνα τὸ μὲν ὀνοματικὸν, ῥηματικὸν, τὸ δὲ ῥηματικὸν, ὀνοματικὸν [k] λέγηται· καὶ τὰ μὲν παθητικὰ ῥήματα, δραστήρια, τὰ δὲ δραστήρια, παθητικά· πληθυντικῶν δὲ καὶ ἑνικῶν ἀλλάττων τὰς φύσεις, καὶ ἀντικατηγορῶν ταῦτ' ἀλλήλων· θηλυκά τ' ἀρσενικοῖς, καὶ ἄῤῥενα θηλυκοῖς, καὶ οὐδέτερα τούτων τισὶ συνάπτων· ἐξ ὧν ἡ κατὰ φύσιν ἀκολουθία πλανᾶται· τὰς δ' ὀνοματικῶν, ἢ μετοχικῶν, πτώσεις τοτὲ μὲν πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος ἀποστρέφων, τοτὲ δὲ πρὸς τὸ σημαῖνον ἀπὸ τοῦ σημαινομένου· ἐν δὲ τοῖς συνδετικοῖς, καὶ τοῖς προθετικοῖς μορίοις, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν νοημάτων δυνά-

nem conſtituens, rurſuſque in nomen orationem contrahens, interdum autem verbalia nominatim efferens, ac rurſum nomen verbaliter; atque omnem eorum vſum inuertens, vt nominale in verbale, verbale contra in nominale commutaret; atque verba inſuper paſſiua, actiua facit; quae vero actionem denotant, paſſiuam iis addit ſignificationem; pluralium etiam et ſingularium naturam et ordinem mutat, et eadem inter ſe libere commiſcet; maſculina inſuper foemininis, et foeminina maſculinis attribuit; neutra vero ita his connectit, vt tota illa naturalis coaptatio conſtructioque apud illum libera ſit et diuagetur; nominum et participiorum caſus ab eo, quod ſignificare debet, ad id, quod ſignificatum eſt, et contra ab eo, quod ſignificatum, ad ſignificans transfert: in coniunctionibus et praepoſitionibus, iis praeſertim, quae ſententiarum robur et

i Vt hîc ὀνομαστικῶς ἐκφέρων dicit, ita ὀνομαστικὴν λέξιν infra p. 794. v. 8. itidemque p. 795. v. 9. et pen. et p. 796. v. 3. ſed verior ſcriptura videtur eſſe ὀνοματικῶς; vt verſu 4. et 5. et ſupra in libro De compoſitione, ſeu collocatione verborum; vt adnotaui ad p. 8. v. 9. atque ita etiam in ſequentibus dicit ῥηματικὰ, μετοχικὰ, ἀντωνυμικά. *Sylb.*

k Forſan rectius γένηται. *Sylb.*

l In

μεις, ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων. πλεῖστα δ' ἄν τις εὕροι παρ' αὐτῷ τῶν σχημάτων προσώπων τ' ἀποστροφαῖς, καὶ χρόνων ἐναλλαγαῖς, καὶ τοπικῶν σημειώσεων μεταφοραῖς ἐξηλλαγμένα, καὶ σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν ἀποστέγειν· ἢ τὰ πράγματα ἀντὶ σωμάτων, ἢ τὰ σώματα ἀντὶ πραγμάτων, καὶ ἐφ' ὧν ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων αἱ μεταξὺ παρεμπτώσεις πολλαὶ γινόμεναι, διὰ μακροῦ τὴν ἀκολουθίαν κομίζονται, τά τε σκολιὰ, καὶ [l] πολύπλοκα, καὶ δυσεξέλικτα, καὶ τὰ ἄλλα τὰ συγγενῆ τούτοις. εὕροι δ' ἂν τις οὐκ ὀλίγα καὶ τῶν θεατρικῶν σχημάτων κείμενα παρ' αὐτῷ· τὰς παρισώσεις λέγω, καὶ παρομοιώσεις, καὶ παρονομασίας, καὶ ἀντιθέσεις· ἐν αἷς ἐπλεόνασε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, καὶ οἱ περὶ Πῶλον καὶ Λικύμνιον, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν κατ' αὐτὸν ἀκμασάντων. ἐκδηλότατα δ' αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστικώτατά ἐστι [m] τό τε πειρᾶσθαι δι' ἐλαχίστων ὀνομάτων πλεῖστα σημαίνειν

et vim diſtinguunt, poëtica prorſus vtitur licentia. Plurimae quoque in eo figurae occurrunt, quae perſonarum apoſtrophis, temporum commutationibus, et notionum localium diſcrepantia a communi conſuetudine diſcrepant, ac quandam ſoloeciſmorum ſpeciem praeferunt. Ad haec ſaepius in ipſo res videbis pro corporibus, et vice verſa corpora pro rebus ſumi: in enthymematis vero et ſententiis (in quibus cum crebrae interiectiones occurrant, longo deinde interuallo ad rem et conſecutionem redit) tortuoſa, perplexa, intricata, aliaque his cognata inuenies. Multas quoque figuras theatrales ipſum adhibuiſſe comperies, vt paria, ſimiliter cadentia et deſinentia, et antitheſes: quibus ad nauſeam vſus eſt Gorgias Leontinus, Polus, Licymnius, et alii, qui eadem tempeſtate floruere. E quibus autem maxime et potiſſime character illius dignoſci poteſt, haec fere ſunt: ſtudet, vt quam pauciſſimis verbis

l In *Ed. Thucyd.* πολυπλόκα, itidemque infra p. 136. iuxta *Ed. Sylb.*

m Πεπειρᾶσθαι] Rectius πειρᾶσθαι, praeſ. tempore. *Sylb.*

n Δη-

πράγματα, καὶ πολλὰ συντιθέναι νοήματα εἰς ἓν, καὶ ἔτι προσδεχόμενόν τι τὸν ἀκροατὴν ἀκούσεσθαι καταλείπειν. ὑφ' ὧν ἀσαφὲς γίγνεται τὸ βραχύ. ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, τέσσαρα μέν ἐστιν ὥσπερ ὄργανα τῆς Θουκυδίδου λέξεως, τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων, τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας, τὸ τάχος τῆς σημασίας· χρώματα δ' αὐτῆς, τό τε στρυφνὸν, καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὸ πυκνὸν, καὶ τὸ αὐστηρὸν, καὶ τὸ ἐμβριθὲς, καὶ τὸ δεινὸν, καὶ τὸ φοβερόν· ὑπὲρ ἅπαντα δ' αὐτοῦ ταῦτα, τὸ παθητικόν. τοιουτοσὶ μὲν [n] δή τις ἐστὶν ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν τῆς λέξεως χαρακτῆρα, ᾧ παρὰ τοὺς ἄλλους διήνεγκε.

γ΄. Γλωσσηματικὰ μὲν οὖν, καὶ ἀπηρχαιωμένα, καὶ δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς ἐστι, τό τε „Ἀκραιφνὲς,“ καὶ ὁ [o] „Περιλογισμὸς,“ καὶ ἡ „Περιωπὴ,“ καὶ ἡ

bis quamplurima exprimat, ac tum maxime auditorem, cum ſuſpenſus adhuc eſt et exſpectans, deſerat. Atque hinc fit, vt breuitas obſcuritatem quandam inducat. Vt autem paucis complectar, quatuor ſunt in Thucydide velut inſtrumenta et organa dictionis, qua ipſe delectatur; poëtica ſcilicet verborum ſtructura, figurarum multiplex varietas, harmoniae et concentus aſperitas, et ſignificationis celeritas: colores vero, quibus hic vtitur, ſunt acerbus, amarus, denſus, auſterus, vehemens, grauis, et terribilis; et inprimis affectibus maioribus excitandis accommodatior. Talis igitur eſt in charactere dictionis, in quo a caeteris diſcrepat.

Thucydideae dictionis inſtrumenta et colores.

III. Gloſſematica itaque et obſoleta et populo obſcura ſunt haec, ἀκραιφνὲς, et περιλογισμὸς, et περιωπὴ, et ἀνακωχὴ, hiſque

Thucydidearum fi-

n Δηλονότι τις *Reg.* 2.

o In vulgatis *Thucyd.* ἐπιλογισμός: et p. 794. v. 2. πρέσβυσις. Pro ſequenti autem καταβολὴ legas fortaſſe καταβοή. Porro notandum, ex his, quae hic in *Thucydide* velut poëtica notantur, ab ipſo *Dionyſio* in *Antiqu. Rom.* vſurpari nonnulla, vt eſt hoc ipſum καταβοὴ, cum ſeq. duobus ἀχθηδὼν et δικαίωσις. Sic etiam e praecedentibus, quae notantur, vt gloſſematica, obſoleta, et obſcura, uſurpantur ab eodem in iiſdem *Antiqu.* ἀκραιφνὴς et ἀνακωχή.

„Ἀνακωχή,“ καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. ποιητικὰ δὲ, ἥ τε Κωλύμη,“ καὶ ἡ „Πρεσβευσία,“ καὶ ἡ „Καταβολή,“ καὶ ἡ „Ἀχθηδών,“ καὶ ἡ „Δικαίωσις,“ καὶ τὰ παραπλήσια. ἡ δ' ἐν τοῖς σχηματισμοῖς καινότης τε καὶ πολυτροπία, καὶ ἡ ἐξαλλαγὴ τῆς συνήθους χρήσεως, ἐν ᾗ μάλιστα διαφέρειν αὐτὸν ἡγούμεθα τῶν ἄλλων, ἐπὶ τούτων γίγνεται τῶν ἔργων φανερά.

δ'. Ὅταν μὲν οὖν μίαν λέξιν, εἴτ' ὀνομαστικὴν, εἴτε ῥηματικὴν, ἐν πλείοσιν ὀνόμασιν, ἢ ῥήμασιν, ἐκφέρῃ, περιφράζων τὴν αὐτὴν νόησιν, τοιαύτην ποιεῖ τὴν λέξιν· „Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας, καὶ [p] διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι.“ καὶ μὴν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ γέγραφεν· „Οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος [q] ἀφανείᾳ κεκώλυται.“ καὶ γὰρ ἐν

gurarum exempla in ſequentibus.

hiſque ſimilia. Poëtica vero ſunt, κωλύμη, et πρεσβευσία, et καταβολὴ, et ἀχθηδὼν, et δικαίωσις, et alia his affinia. Ipſa vero figurarum nouitas ac varietas, et a communi loquendi genere diſcrimen, in quo maxime illum ab aliis differre puto, ex his, quae ſequuntur hîc, fiet manifeſta.

IV. Cum igitur vnam dictionem, ſiue nominalem, ſiue verbalem, multis nominibus et verbis, eandem ſententiam varie circumſcribendo, effert, huiuſmodi dictionem conſtituit: Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας, καὶ διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι. Et ſane in *Funebri oratione* ſcripſit: Οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται. Nam et in his ſignificatum ipſum

κωχή. *Sylb.* Pro περιλογισμὸς in *Reg.* 1. et 2. ἐπιλογισμός. pro ποιητικὰ in *Reg.* 2. ποιητική. pro πρεσβευσία in *Reg.* 2. et *Colb.* πρέσβευσις. et pro καταβολὴ in *Reg.* 2. καταβοή.

p Διαφερόντως τις αὐτὸν μᾶλλον *Reg.* 2. Sed noſtra lectio (inquit *Sylb.*) et infra reperitur p. 136. [iuxta *Ed. Sylb.*] vbi *Scholiaſtes* ἐς αὐτὸ exponit ἐς τὴν ἰσχὺν τῆς φύσεως.

q Ita in *MSS. Reg.* 1. et 2. et *Colb.* In *Ed. Steph.* ἀφανίᾳ: minus vſitate, vt notauit *Sylb.*

r Τὸν

τούτοις τὸ σημαινόμενον ποιεῖ [r] τὸν λόγον, ὡς ἐπὶ τοῦ Λακεδαιμονίου [s] Βρασίδα τέθεικεν, ὅτε μαχόμενος περὶ Πύλον ἀπὸ τῆς νεὼς τραυματίας γενόμενος ἐξέπεσε. πεσόντος δ' αὐτοῦ, φησίν· „Εἰς τὴν παρεξειρεσίαν ἡ ἀσπὶς περιεῤῥύη [t] εἰς θάλατταν.“ βούλεται γὰρ δηλοῦν τό· [u] „Ὄντος δὲ αὐτοῦ ἔξω τῆς νεὼς ἐπὶ τὰ προέχοντα μέρη τῆς εἰρεσίας.“

έ. Ἐν οἷς δὲ τὰ ῥηματικὰ μόρια τῆς λέξεως [x] ὀνομαστικῶς σχηματίζει, τοιαύτην ποιεῖ τὴν φράσιν· ἔστι δ' αὐτῷ πρὸς Ἀθηναίους ὁ Κορίνθιος ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ τάδε λέγων· „Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιάνδε.“ τὸ γὰρ „Παραινεῖν“ καὶ „Ἀξιοῦν,“ ῥήματα ὄντα, ὀνομαστικῶς γέγονε, „Παραίνεσις“ καὶ „Ἀξίωσις.“ ταύτης δ' ἐστὶ τῆς ἰδέας ἥ τε „Οὐκ ἀποτείχισις τοῦ

ipſum orationem facit, vti in Braſida Lacedaemonio, quando circa Pylon pugnando ſaucius e naui delapſus eſt: lapſum vero eius ita effert: Εἰς τὴν παρεξειρεσίαν ἡ ἀσπὶς περιεῤῥύη εἰς θάλατταν. vult porro hoc ſignificare: Ὄντος δὲ αὐτοῦ ἔξω τῆς νεὼς ἐπὶ τὰ προέχοντα μέρη τῆς εἰρεσίας.

V. In quibus partes orationis verbales nominaliter effert, huiuſmodi facit phraſin: nam in *primo libro* Corinthius quidam haec apud Athenienſes eloquitur: Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιάνδε. Nam τὸ παραινεῖν et ἀξιοῦν, cum verba ſint, nomina fecit, παραίνεσις et ἀξίωσις. Huius formae eſt, οὐκ ἀποτείχισις τοῦ Πλημμυρίου, quam in

r Τὸν λόγον τοιοῦτον *Reg.* 1. et *Colb.*

s Βρασίδου *Reg.* 2.

t In *Codd.* quibuſdam illa εἰς θάλατταν hîc omittuntur, et in ſequentis periodi fine poſt τῆς εἰρεσίας collocantur: in aliis tam hîc, quam illic, reperiuntur.

u Pro ὄντος rectius legi πεσόντος manifeſtum eſt ex hoc ipſo loco *Thucydidis* [p. 221. v. 16. *Ed. Oxon.*] vbi, quid ſit παρεξειρεσία, explicat *Scholiaſtes. Sylb.*

x Ὀνομαστικῶς *Reg.* 1. 2. et *Colb.* vt et v. pen. in *Reg.* 1. et 2. verum ibi ὀνομαστικὰ habet *Colb.* Vide *Var. Lect.* ad p. 791. v. 3.

y Re-

Πλημμυρίου," ἣν ἐν τῇ ἑβδόμῃ βίβλῳ τέθεικεν ἐν δημηγορίᾳ. τὸ γὰρ „Ἀποτειχίσαι" καὶ „Ἀπολοφύρασθαι," [y] ῥηματικὰ ὄντα, ὀνομαστικῶς ἐσχημάτικεν, „Ἀποτείχισιν" καὶ „Ὀλόφυρσιν."

ϛʹ. Ὅταν δ' ἀντιστρέψας ἑκατέρου τούτων τὴν φύσιν, τὰ ὀνόματα ποιῇ ῥήματα, τοῦτον τὸν τρόπον ἐκφέρει τὴν λέξιν, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ περὶ τῆς αἰτίας τοῦ πολέμου γράφει· „Τὴν μὲν [z] οὖν ἀληθεστάτην αἰτίαν, λόγῳ δὲ ἀφανεστάτην, τοὺς Ἀθηναίους οἴομαι μεγάλους γινομένους, ἀναγκάσαι εἰς τὸ πολεμεῖν." βούλεται γὰρ δηλοῦν, ὅτι μεγάλοι [a] γινόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου· πεποίηκε δ' ἀντὶ τῆς „Ἀνάγκης" καὶ τοῦ „Πολέμου," [b] ὀνομαστικῶν ὄντων, ῥηματικά, τό τε „Ἀναγκάσαι" καὶ τὸ „Πολεμεῖν."

ζʹ. Ὅταν δὲ τῶν ῥημάτων [c] ἀλλάττῃ τὰ εἴδη τῶν παθητικῶν [d] καὶ ἐνεργητικῶν, οὕτω σχηματίζει

in *ſeptimo libro* in concione quadam vſurpauit. Nam τὸ ἀποτειχίσαι et ἀπολοφύρασθαι, cum verba ſint, vt nomina effert, ἀποτείχισιν et ὀλόφυρσιν.

VI. Cum vero, ambarum ordinem inuertens, nomina commutat in verba, hoc modo dictionem effert, vti *libro primo*, de belli cauſa cum ſcribit: Τὴν μὲν οὖν ἀληθεστάτην αἰτίαν, λόγῳ δὲ ἀφανεστάτην, τοὺς Ἀθηναίους οἴομαι μεγάλους γινομένους ἀναγκάσαι εἰς τὸ πολεμεῖν. Oſtendere ſiquidem volens, Athenienſes, maiores iam et potentiores factos, belli ineundi neceſſitatem praebuiſſe, ex τῷ ἀνάγκη et πόλεμος, quae nomina ſunt, verba facit, ἀναγκάσαι et πολεμεῖν.

VII. Cum vero verborum formas paſſiuas et actiuas commutat,

y Rectius forſan ῥήματα ὄντα, vt p. 795. v. 13. vel ῥηματικὰ ſunt deflexa a verbis, vt v. 13. etc. *Sylb.*

z In *Thucydidis* exempl. vulgatis pro οὖν legitur γὰρ, et mox πρόφασιν pro αἰτίαν.

a In *Ed. Steph.* et *MSS. Reg.* 1. et *Colb.* γινόμενοι; quod rectius viſum eſt *Sylburgio.*

b Ὀνομαστικῶν *Reg.* 1. 2. et *Colb.* et ſic vbique.

c In *Ed. Steph.* eſt ἀπαλλάττῃ: minus vſitate. *Sylb.* Ἀλλάττῃ habet *Reg.* 2.

d Καὶ ποιητικῶν *Reg.* 2. et *Colb.*

e Τοιοῦ-

τὸν λόγον· „Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε.“ τὸ γὰρ „Κωλύει,“ ῥῆμα ἐνεργητικὸν ὑπάρχον, ἀντὶ τοῦ „Κωλύεται,“ παθητικοῦ ὄντος, παρείληπται. ἦν δὲ τὸ σημαινόμενον ὑπὸ τῆς λέξεως [e] τοιοῦτον· „Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύεται ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε.“ καὶ ἔτι τὰ ἐν τῷ προοιμίῳ λεγόμενα· „Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ᾽ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις.“ καὶ γὰρ ἐν τούτοις τὸ „Ἐπιμιγνύντες,“ ἐνεργητικὸν ὑπάρχον ῥῆμα, τοῦ „Ἐπιμιγνύμενοι,“ παθητικοῦ ὄντος, χώραν ἐπέχει.

η΄. Ὅταν δ᾽ ἀντὶ τοῦ [f] ἐνεργητικοῦ τὸ παθητικὸν παραλαμβάνῃ, τοῦτον σχηματίζει τὸν τρόπον· „Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν.“ βούλεται μὲν γὰρ δηλοῦν· „Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις συνήλλαξαν.“ παρείληφε δὲ τὸ „Ἐνηλλάγησαν,“ παθητικὸν ὑπάρχον, ἀντὶ ἐνεργητικοῦ, τοῦ „Συνήλλαξαν.“ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον τούτῳ· „Τοὺς δ᾽ ἐν τῇ μεσογείᾳ μᾶλλον κατῳκημένους·“ ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐνεργητικοῦ ῥήματος, τοῦ „Κατῳκηκότας,“ τὸ παθητικὸν παρείληφε, τὸ „Κατῳκημένους.“

mutat, ſic orationem componit: Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. nam illud κωλύει, quod verbum actiuum, pro κωλύεται, quod paſſiuum, ſumitur. Ipſa vero ſignificatio talis eſt: Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύεται ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. Ad haec illa, quae *in prooemio* dicta ſunt: τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ᾽ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις. nam et τὸ ἐπιμιγνύντες, quod verbum actiuum eſt, τοῦ ἐπιμιγνύμενοι, quod paſſiuum, locum tenet.

VIII. Dum vero pro actiuo paſſiuum vſurpat, ſic orationem efficit: Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν. Vult enim ſignificare: Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις συνήλλαξαν. Vſurpauit enim verbum ἐνηλλάγησαν, quod paſſiuum eſt, pro actiuo συνήλλαξαν. Et quod his proxime ſubnectitur: τοὺς δ᾽ ἐν τῇ μεσογείᾳ μᾶλλον κατῳκημένους: nam pro actiuo κατῳκηκότας paſſiuum κατῳκημένους adhibuit. IX. Quo-

e Τοιοῦτο *Reg.* 1. *Reg.* 2. vt et mox (v. 16.)

f Ποιητικοῦ pro ἐνεργητικοῦ *Reg.* 2. et *Colb.*

g Τῶν

θ΄. Παρὰ δὲ τὰς τῶν ἑνικῶν τε καὶ πληθυντικῶν διαφορὰς, ὅταν ἐναλλάττῃ τὴν ἑκατέρου τούτων τάξιν, ἑνικὰ μὲν ἀντὶ πληθυντικῶν οὕτως ἐκφέρει „Καὶ οὕτως ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, αὐτὸν δὲ οὐ πολέμιον εἶναι [g] τὸν Ἀθηναῖον.“ βούλεται μὲν γὰρ τοὺς Συρακουσίους λέγειν καὶ τοὺς Ἀθηναίους· πεποίηκε δὲ τῶν ὀνομάτων ἑκάτερον ἑνικόν. καὶ ἐν οἷς φησι „Καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν, μὴ ῥᾳδίας αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως.“ τοὺς γὰρ „Πολεμίους“ ἐσχημάτικεν ἑνικῶς, οὐχὶ πληθυντικῶς. ἀντὶ δὲ τοῦ ἑνικοῦ τὸ πληθυντικὸν παραλαμβάνει, τοῦτον τὸν τρόπον ἐξαλλάττων τὴν συνήθη φράσιν· κεῖται δὲ ἡ λέξις ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ ἐπιταφίου· „Μέχρι γὰρ τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοί εἰσι περὶ ἑτέρων λεγόμενοι, εἰς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαί τι ὧν ἤκουσε.“ τὸ γὰρ „Ἕκαστος“ καὶ τὸ „Ἤκουσεν,“ ἑνικά· τὰ δ᾽ ἐπιφερόμενα τούτοις πληθυντικῶς ἐξενήνεκται· [h] „Τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι αὐτῶν

IX. Quoad ſingularium et pluralium commutationes, quando amborum ordinem inuertit, ſingularia loco pluralium ita effert: Καὶ οὕτως ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, αὐτὸν δὲ οὐ πολέμιον εἶναι τὸν Ἀθηναῖον. Vult enim et Syracuſanos et Athenienſes in plurali dicere, et tamen vtrumque in ſingulari extulit. Et dum dicit: Καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν, μὴ ῥᾳδίας αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως. ſingulariter enim πολεμίους, non pluraliter, poſuit. Pro ſingulari plurale ponens, ita communiter locutionem conſtituit: in exordio enim *Funebris orationis* haec habet: Μέχρι γὰρ τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοί εἰσι περὶ ἑτέρων λεγόμενοι, εἰς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαί τι ὧν ἤκουσε. nam τὸ ἕκαστος et ἤκουσεν ſingularia: quae vero his ſubnectuntur, pluraliter prolata ſunt: τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι αὐτῶν φθονοῦν-

g Τῶν Ἀθηναίων *Reg.* 2. et *Colb.* quae ſcriptura (inquit *Sylb.*) cum ſequenti expoſitione nequaquam congruit.

h Τὸ δὲ ὑπερβάλλον (vt in *Codd.* quibuſdam) nec cum ſtructura vſitatiore, nec cum *Thucydidis* exemplaribus, conſentit. *Sylb.*

i *Ste-*

φθονοῦντες ἤδη καὶ ἀπιστοῦσιν·" οὐ καθ' ἑνὸς λέγεσθαι πεφύκασιν, ἀλλὰ κατὰ πολλῶν.

ι΄. Ἀρσενικῶν δὲ καὶ θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων ἀντιμετατάξεις, ἐκβεβηκυῖαι τῶν συνήθων σχημάτων, αἱ τοιαίδε εἰσίν· οἷον, τὴν μὲν ταραχὴν, „Τάραχον" καλεῖ, τὸ θηλυκὸν ἐκφέρων ἀρσενικῶς· καὶ τὴν ὄχλησιν, „Ὄχλον·" τὴν δὲ βούλησιν καὶ τὴν δύναμιν, το „Βουλόμενον" λέγει καὶ τὸ Δυνάμενον·" ὡς ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων τέθεικεν, ὅτε τὴν ἐς Σικελίαν ἀπέστελλον στρατιάν· „Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸ μὲν βουλόμενον οὐκ ἀφῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς." καὶ ἐν οἷς περὶ τῶν Θεσσαλῶν εἴρηκεν· „Ὥστε εἰ μὴ δυναστεία μᾶλλον, ἢ ἰσονομία, ἐχρῶντο τῷ ἐπιχωρίῳ οἱ Θεσσαλοί." καὶ γὰρ ἐνταῦθα οὐδέτερον πεποίηκε τὸ θηλυκόν. ἦν δὲ τὸ σημαινόμενον [i] ὑπὸ τῆς λέξεως τοιόνδε τι· „Ὥστε εἰ μὴ δυναστείᾳ μᾶλλον, ἢ ἰσονομίᾳ, ἐχρῶντο τῇ ἐπιχωρίῳ οἱ Θεσσαλοί."

ια΄. Ἐν οἷς δὲ τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τῶν προσηγοριῶν, καὶ τῶν μετοχῶν, καὶ συναπτομένων

φθονοῦντες ἤδη καὶ ἀπιστοῦσιν: non enim de vno, ſed de pluribus, dici ſolent.

X. Maſculinorum vero et foemininorum et neutrorum commutationes, quae a communi loquendi genere alienae ſunt, huiusmodi ſunt: ſcilicet, pro ταραχὴ foeminino maſculinum τάραχον dixit, pro ὄχλησιν quidem ὄχλον, et pro βούλησιν et δύναμιν poſuit βουλόμενον et δυνάμενον; vti vſurpauit de Athenienſibus, cum exercitum in Siciliam miſiſſent: Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸ μὲν βουλόμενον οὐκ ἀφῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς. Et in iis, quae de Theſſalis ſcripſit. Ὥστε εἰ μὴ δυναστεία μᾶλλον, ἢ ἰσονομία, ἐχρῶντο τῷ ἐπιχωρίῳ οἱ Θεσσαλοί. hîc enim neutrum foemininum facit quod vero deſignare vult, huiuſmodi eſt: Ὥστε εἰ μὴ δυναστείᾳ μᾶλλον, ἢ ἰσονομίᾳ ἐχρῶντο τῇ ἐπιχωρίῳ οἱ Θεσσαλοί.

XI. In quibus nominum, et appellatiuorum, et participiorum, et partium illis coniunctarum, caſus a communi alienos

i *Stephanus* ante ὑπὸ habet καὶ: neſcio, quorſum. *Sylb.*

τούτοις ἄρθρων ἐξαλλάττει τοῦ συνήθους, οὕτω σχηματίζει τὴν φράσιν· „Σωφροσύνην γὰρ λαβοῦσαι αἱ πόλεις, καὶ ἄδειαν τῶν πρασσομένων, ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἄντικρυς ἐλευθερίαν, τῆς [k] ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπούλου εὐνομίας οὐ προτιμήσαντες." οἱ μὲν γὰρ ἀκολούθως τῇ κοινῇ συνηθείᾳ σχηματίζοντες τὴν φράσιν, [l] τῷ τε θηλυκῷ γένει τῆς προσηγορίας τὸ θηλυκὸν ἀντέζευξαν μόριον, καὶ πτῶσιν τῆς μετοχῆς τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ τῆς γενικῆς ἔταξαν, τὸν τρόπον τόνδε· „Σωφροσύνην γὰρ λαβοῦσαι αἱ πόλεις, καὶ ἄδειαν τῶν πρασσομένων, ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἄντικρυς ἐλευθερίαν, τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕπουλον εὐνομίαν οὐ προτιμήσασαι." [m] οἱ δὲ τὰ ἀρσενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συνέταττον, ὥσπερ οὗτος πεποίηκε, τὰς γενικὰς ἀντὶ τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων παραλαμβάνοντες. σολοικίζειν ἂν ὑφ' ἡμῶν λέγοιτο καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα· „Καὶ μὴ τῷ πλήθει αὐτῶν καταπλα-

nos et diſcrepantes inducit, ita componit ſuam phraſin: Σωφροσύνην γὰρ λαβοῦσαι αἱ πόλεις, καὶ ἄδειαν τῶν πρασσομένων, ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἄντικρυς ἐλευθερίαν, τῆς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπούλου εὐνομίας οὐ προτιμήσαντες. Qui vero communi loquendi genere vtuntur, et vulgarem phraſin conſtructionemque ſectantur, foeminino generi appellatiui foemininam apponunt particulam, et caſum accuſatiuum participii pro genitiuo ponere ſolent, hoc modo: Σωφροσύνην γὰρ λαβοῦσαι αἱ πόλεις καὶ ἄδειαν τῶν πρασσομένων, ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἄντικρυς ἐλευθερίαν, τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕπουλον εὐνομίαν οὐ προτιμήσασαι. Alii vero maſculina foemininis coniunxere, vti hic ipſe praeſtitit, genitiuos loco accuſatiuorum vſurpantes. Quin et ſoloeciſmos loqui nobis videatur et in aliis eiuſdem generis: Καὶ μὴ τῷ πλήθει αὐτῶν καταπλαγέντες. non enim

k Thucyd. ὑπὸ et ὕπουλον εὐνομίαν, p. 502. *Ed. Oxon.*

l Τό τε θηλυκὸν ἀντέζευξαν μόριον, καὶ τὴν πτῶσιν τῆς μετοχ. *Steph.*

m Steph. ſic habet: εἰ δὲ τὰ ἀῤῥενικὰ τοῖς θηλυκοῖς συνέταττον, ὥσπερ οὗτος πεποίηκε, τὰς γενικὰς ἀντὶ τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων παραλαμβάνοντες, σολοικίζειν ἂν ὑφ' ἡμῶν λέγοιντο. καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα· „Καὶ etc. diuerſa ſcilicet periodorum connexione et diſtinctione. *Sylb.*

n In-

γέντες." οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς δοτικῆς πτώσεως ἐσχηματίσθαι τὴν λέξιν ἥρμοττεν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς· Καὶ μὴ τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων καταπλαγέντες." οὐδὲ γὰρ „Τῇ παρὰ τῶν θεῶν ὀργῇ φοβεῖσθαι" λέγοιτ' ἄν τις, ἀλλὰ „Τὴν τῶν θεῶν ὀργήν."

ιβ'. Ἡ δὲ παρὰ τοὺς χρόνους τῶν ῥημάτων ἐκβεβηκυῖα τὸ κατάλληλον φράσις, τοιαύτη τίς ἐστι· „Καίτοι εἰ ῥαθυμίᾳ μᾶλλον, ἢ πόνων μελέτῃ, καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλέον, ἢ τρόπων ἀνδρείας, ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, [n] [περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,] καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέροις τῶν ἀεὶ μοχθούντων, φαίνεσθαι." ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν „Ἐθέλοιμεν" ῥῆμα τοῦ μέλλοντός ἐστι χρόνου δηλωτικόν· τὸ δὲ „Περιγίνεται" τοῦ παρόντος. [o] ἀκόλουθον δ' ἂν ἦν, εἰ συνέζευξε τῷ „Ἐθέλοιμεν" τὸ „Περιέσται." „Τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζω, ὃ, μενόντων μὲν ἡμῶν, σύμμαχον γίγνεται· ὑποχωρήσασι δὲ, καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὔπορον ἔσται." τὸ μὲν γὰρ

enim in dandi caſu dictionem conſtrui conueniebat, ſed in accuſatiuo, καὶ μὴ τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων καταπλαγέντες. neque enim dicendus eſt aliquis τῇ παρὰ τῶν θεῶν ὀργῇ φοβεῖσθαι, ſed τὴν τῶν θεῶν ὀργήν.

XII. Phraſis vero, quae circa verborum tempora, a compoſitione vulgari conuenientique deflectit, huiuſmodi eſt: Καίτοι εἰ ῥαθυμίᾳ μᾶλλον, ἢ πόνων μελέτῃ, καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλέον, ἢ τρόπων ἀνδρείας, ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέροις τῶν ἀεὶ μοχθούντων, φαίνεσθαι. Hîc enim verbum ἐθέλοιμεν futurum tempus ſignificat, at περιγίγνεται praeſens. Conſequens eſſet et populare, ſi cum ἐθέλοιμεν illud περιέσται coniunxiſſet: Τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζω, ὃ, μενόντων μὲν ἡμῶν, σύμμαχον γίνεται· ὑποχωρήσασι δὲ, καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὔπορον ἔσται. nam τὸ

n Incluſa abſunt a *Steph.* editione. *Sylb.*

o In exemplari eſt: ἀκόλουθον δ' ἦν, ἂν συνέζ. ego *Stephanum* ſequi malui. *Sylb.*

p Idem

„Γίγνεται“ τοῦ παρόντος ἐστὶ, τὸ δὲ „Ἔσται“ τοῦ μέλλοντος χρόνου δηλωτικόν. γέγονε δὲ καὶ παρὰ τὰς πτώσεις ὁ σχηματισμὸς ἀκατάλληλος. ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς γενικῆς πτώσεως ἐξενήνοχε τό τε μετοχικὸν ὄνομα, τὸ „Μενόντων,“ καὶ τὸ [p] ἀντωνυμικὸν, τὸ „Ἡμῶν·“ ἐπὶ δὲ τῆς δοτικῆς τὸ „Ὑποχωρήσασιν.“ οἰκειότερον δ᾽ ἦν καὶ τοῦτο κατὰ τὴν αὐτὴν ἐξενηνέχθαι πτῶσιν.

ιγ΄. Ὅταν δὲ [q] πρὸς τὸ σημαῖνον ἀπὸ τοῦ σημαινομένου πράγματος τὴν ἀποστροφὴν ποιῆται, ἢ πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος, οὕτω σχηματίζει τὸν λόγον· „Τῶν δὲ Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν.“ προθεὶς γὰρ ἑνικὸν ὄνομα, „Τὸν δῆμον,“ [r] ἀπέστρεψεν ἀπὸ τούτου τὸν λόγον ἐπὶ τὸ σημαινόμενον πρᾶγμα, πληθυντικὸν ὑπάρχον, τοὺς Συρακουσίους.“ καὶ αὖθις· „Λεοντῖνοι γὰρ, ἀπελθόντων Ἀθηναίων ἐκ Σικελίας μετὰ τὴν σύμβασιν, πολίτας τε

τὸ γίγνεται praeſentis temporis eſt, *ἔσται* vero futuri. Quin circa caſus ipſos ſchematiſmus hic diſſentaneus et nouus eſt; in genitiuo enim participium *μενόντων* et pronomen *ἡμῶν* poſuit, in datiuo vero *ὑποχωρήσασιν.* Conuenientius fuiſſet et magis proprium, ſi et hoc in eodem caſu extuliſſet.

XIII. Quando ad ſignificans a re ſignificata conuertitur, vel ad ſignificatum a ſignificante, ita ſtructuram efformat: *Τῶν δὲ Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν.* Praeponens enim nomen ſingularis numeri, *τὸν δῆμον*, orationem ab hoc conuertit ad rem ſignificatam, quae pluralis eſt numeri, ſcilicet *Συρακουσίους*. et ſtatim: *Λεοντῖνοι γὰρ, ἀπελθόντων Ἀθηναίων ἐκ Σικελίας μετὰ τὴν σύμβασιν, πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος*

p Idem exemplar habet *ἀντωνυμαλικόν*: perperam. *Sylb.*

q Structuram, quam hîc volunt *ἐξηλλαγμένην* in *Thucydide* notat, ipſe vſurpat ſupra, p. 408. v. 7. *ἐώρα τὸ στρατόπεδον ἀγανακτοῦντας ὑπὲρ Ἀχιλλέως.* ibi enim quia *τὸ στρατόπεδον* ſignificat *τοὺς στρατιώτας*, propterea pluralis numeri adiectiuum ei tribuit, cuius generis alia vide apud *Pauſan. Sylb.*

r *Ἐπέστρεψεν* *Reg.* 1. et *Colb.*

s Thu-

ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος ἐπενόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι.“ ἀπὸ γὰρ τοῦ πληθυντικοῦ ὀνόματος, τοῦ „Λεοντῖνοι,“ ἀπέτρεψε τὸν λόγον ἐπὶ τὸ ἑνικὸν ὄνομα, „Τὸν δῆμον.“

ιδ΄. Πρόσωπα δὲ παρ᾽ αὐτῷ τὰ πράγματα γίνεται, καθάπερ ἐν τῇ Κορινθίων πρὸς Λακεδαιμονίους δημηγορίᾳ γέγονεν. ἀξιῶν γὰρ ὁ Κορίνθιος τοὺς προεστηκότας τῆς Πελοποννήσου φυλάττειν αὐτῆς τὸ ἀξίωμα πρὸς τὰς ἔξω πόλεις, οἷον παρὰ τῶν πατέρων παρέλαβον, ταῦτα λέγει [s] „Πρὸς τάδε βουλεύεσθε εὖ, καὶ τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἔλαττον ἐξηγεῖσθαι, ἢ οἱ πατέρες ὑμῖν παρέδοσαν.“ τὸ γὰρ „Ἐξηγεῖσθαι“ νῦν τέθεικεν ἐπὶ τοῦ προάγειν ἔξω τὴν Πελοπόννησον ἡγουμένους αὐτῆς. τοῦτο δὲ τῇ χώρᾳ μὲν ἀδύνατον ἦν συμβῆναι, τῇ δὲ δόξῃ, καὶ τοῖς πράγμασι τοῖς περὶ αὐτὴν ὑπάρχουσι, δυνατὸν, καὶ βούλεται τοῦτο δηλοῦν. πράγματα δὲ ἀντὶ σωμάτων τὰ τοιαῦτα ὑπ᾽ αὐτοῦ γίγνεται. λέγεται δὲ ὑπὸ τοῦ Κορινθίου πρεσβευτοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους συγκρίνοντος τά τε Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων· [t] „Οἱ

δῆμος ἐπινόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι. nam a verbo pluralis numeri, Λεοντῖνοι, orationem conuertit ad ſingulare, τὸν δῆμον.

XIV. Perſonae apud illum interdum res fiunt, vti in Corinthiorum ad Lacedaemonios concione factum. Cupiens enim Corinthius praefectos Peloponneſi illius dignitatem, quam a maioribus acceperant, apud exteras ciuitates tueri ac protegere, haec habet: Πρὸς τάδε βουλεύεσθε εὖ, καὶ τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἔλαττον ἐξηγεῖσθαι, ἢ οἱ πατέρες ὑμῖν παρέδοσαν. Namque ἐξηγεῖσθαι nunc poſuit, cum voluit προάγειν ἔξω τὴν Πελοπόννησον ἡγουμένους αὐτῆς. Illud vero regioni et loco contingere non poterat, gloriae vero et rebus, quae ad illam ſpectant, facillime; atque hoc vult dicere. Res vero pro corporibus et perſonis poſitas huiuſmodi efformauit. Dicitur ab eodem Corinthio legato ad Lacedaemonios res Athenienſium et Lacedaemoniorum inter ſe comparante: Οἱ μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆ-

[s] *Thucyd.* p. 40. *Ed. Oxon.* [t] P. 38.

μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν· ὑμεῖς δὲ, τὰ ὑπάρχοντά τε σώζειν, καὶ ἐπιγνῶναι μηδὲν, καὶ ἔργῳ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξικέσθαι.‟ μέχρι μὲν οὖν τούτων τὸ σχῆμα τῆς λέξεως σώζει τὴν ἀκολουθίαν, ὡς ἐπὶ προσώπων ἀμφοτέρων κείμενον. ἔπειτα ἀποστρέφεται κατὰ θάτερον τῶν μερῶν ὁ λόγος, καὶ ἀντὶ τῶν σωμάτων πρᾶγμα γίγνεται περὶ τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅταν φῇ· „Αὖθις δὲ, [u] οἱ μὲν, καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες· τὸ δὲ ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, τῆς τε γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι, τῶν δὲ δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι.‟ τὸ γὰρ „Ὑμέτερον‟ ἀντὶ τοῦ „Ὑμεῖς‟ παρείληπται, πρᾶγμα ὑπάρχον ἀντὶ τοῦ σώματος.

ιέ. Ἐν δὲ τοῖς ἐνθυμήμασί τε καὶ νοήμασιν, αἱ μεταξὺ παρεμπτώσεις πολλαὶ γινόμεναι, καὶ μόλις ἐπὶ τὸ τέλος ἀφικνούμεναι, δι' ἃς ἡ φράσις δυσπαρακολούθητος γίνεται, πλεῖστα μέν εἰσι καθ' ὅλην τὴν ἱστορίαν·

ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν· ὑμεῖς δὲ, τὰ ὑπάρχοντά τε σώζειν, καὶ ἐπιγνῶναι μηδὲν, καὶ ἔργῳ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξικέσθαι. Huc vſque dictionis ſchema aptam conſequentiam ſeruat, vt quod in vtraque perſona verſetur; deinde conuertitur oratio ad alteram partem, et pro perſonis res prodit circa Lacedaemonios, cum ait: Αὖθις δὲ οἱ μὲν, καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες· τὸ δὲ ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, τῆς τε γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι, τῶν δὲ δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι. nam ὑμέτερον pro ὑμεῖς ſumtum eſt, res quidem pro perſona.

XV. In enthymematis et ſententiis intercurrentes interiectiones, quae crebrae admodum ſunt, et vix ad finem perueniunt, quibus phraſis ipſa plane turbatur et diſſoluitur, ſaepenumero in vniuerſa illius hiſtoria occurrunt. Sufficient autem

[u] Locus hic repetitur p. 808. v. 10. *Sylb.*

x Lo-

ἀρκέσȣσι δ᾽ ἐκ τȣ̃ προοιμίȣ δύο ληφθεῖσαι μόναι, ἥ τε δηλȣ̃σα τὴν ἀσθένειαν τῶν ἀρχαίων τῆς Ἑλλάδος πραγμάτων, καὶ τὰς αἰτίας ἀποδιδȣ̃σα· [x] „Τῆς γὰρ ἐμπορίας ȣ̓κ ȣ̓́σης, ȣ̓δὲ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, ȣ̓́τε κατὰ γῆν, ȣ̓́τε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιȣσίαν χρημάτων ȣ̓κ ἔχοντες, ȣ̓́τε γῆν φυτεύοντες· ἄδηλον ὄν, ὁπότε τις ἐπελθών, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται· τῆς τε καθ᾽ ἡμέραν ἀναγκαίȣ τροφῆς πανταχȣ̃ ἂν ἡγȣ́μενοι ἐπικρατεῖν, ȣ̓ χαλεπῶς ἀπανίσταντο.“ προστεθὲν τῇ πρώτῃ περιόδῳ καὶ σχηματισθὲν ȣ̃τω· „Τῆς γὰρ ἐμπορίας ȣ̓κ ȣ̓́σης, ȣ̓δ᾽ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, ȣ̓́τε κατὰ γῆν, νεμόμενοι δὲ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, ȣ̓ χαλεπῶς [y] ἀπανίσταντο·“ φανερωτέραν ἂν ἐποίει τὴν διάνοιαν· τῇ δὲ παρεμβολῇ τῶν μεταξὺ πραγμάτων, πολλῶν ὄντων, ἀσαφῆ καὶ δυσπαρακολȣ́θητον πεποίηκε. καὶ ἡ περὶ τῆς Εὐρυσθέως [z] στρατιᾶς ἐπὶ τὴν Ατ-

tem duae ſolum ex *ipſo prooemio* petitae; quarum prima veterum Graeciae rerum imbecillitatem oſtendit, et eius rei cauſam reddit: τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, ȣ̓δὲ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιȣσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὔτε γῆν φυτεύοντες· ἄδηλον ὄν, ὁπότε τις ἐπελθών, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται· τῆς τε καθ᾽ ἡμέραν ἀναγκαίȣ τροφῆς πανταχȣ̃ ἂν ἡγȣ́μενοι ἐπικρατεῖν, ȣ̓ χαλεπῶς ἀπανίσταντο. Additum primae periodo, et ita ordinatum: τῆς γὰρ ἐμπορίας ȣ̓κ ȣ̓́σης, ȣ̓δ᾽ ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, ȣ̓́τε κατὰ γῆν, νεμόμενοι δὲ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, ȣ̓ χαλεπῶς ἀπανίσταντο: clariorem efficeret ſententiam: ſed rerum aliarum multarum interiectio obſcuram et intricatam eam reddidit. Altera vero, de Euryſthei exercitu in Atticam

x Locus hic citatus etiam ſupra p. 164. v. 13. in auſterae compoſitionis deſcriptione. exſtat autem in ipſo *Thucydidis* exordio, pag. 2. *Sylb.*

y Ἀνίσταντο *Reg.* 1. et *Colb.*

z *Steph.* στρατείας: vſitatius. Idem *Steph.* ſeq. v. habet ἐν μὲν τ. noſtra lectio conſentit cum *Thucyd.* [p. 6. *Ed. Oxon.*] *Sylb.*

τικὴν, ἥδε· „Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος, Ἀτρέως δὲ μητρὸς ἀδελφȣ̃ ὄντος αὐτῷ, καὶ ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως, ὅτ' ἐςράτευε, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκεῖον, Ἀτρεῖ· τυγχάνειν δὲ αὐτὸν φεύγοντα τὸν πατέρα, διὰ τὸν Χρυσίππȣ θάνατον· καὶ ὡς ȣ̉κέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεὺς, βȣλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων, φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ἅμα δυνατὸν δοκȣ̃ντα εἶναι, καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων τε, καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε, τὴν βασιλείαν Ἀτρέα παραλαβεῖν."

ιϛ'. Ἐν οἷς δὲ σκολιὰ, καὶ [a] πολύπλοκος, καὶ δυσεξέλικτος ἡ τῶν ἐνθυμημάτων κατασκευὴ γίνεται, τȣ̃τον τὸν τρόπον ἔχει παρ' αὐτῷ. κεῖται δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἡ λέξις· „Τὴν δὲ τῶν ἐναντίων τιμωρίαν ποθεινοτέραν αὐτῶν λαβόντες, καὶ κινδύνων ἅμα τόνδε κάλλιςον νομίσαντες, [b] ἐβȣλήθησαν τȣ̀ς μὲν τιμωρεῖσθαι, τῶν δὲ [c] ἐφίεσθαι· ἐλπίδι μὲν τὸ ἀφανὲς τȣ̃ κατορθώσειν

ticam ingreſſo, haec eſt: Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος, Ἀτρέως δὲ μητρὸς ἀδελφȣ̃ ὄντος αὐτῷ, καὶ ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως, ὅτ' ἐςράτευε, Μυκήνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκεῖον, Ἀτρεῖ· τυγχάνειν δὲ αὐτὸν φεύγοντα τὸν πατέρα, διὰ τὸν Χρυσίππȣ θάνατον· καὶ ὡς ȣ̉κέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεὺς, βȣλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων, φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ἅμα δυνατὸν δοκȣ̃ντα εἶναι, καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα, τῶν Μυκηναίων τε, καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε, τὴν βασιλείαν Ἀτρέα παραλαβεῖν.

XVI. In quibus tortuoſa, implicata, intricataque Enthymematum conſtructio eſt, hoc modo apud illum conſtrui ſolet. In *Funebri* autem *oratione* reperitur haec dictio: Τὴν δὲ τῶν ἐναντίων τιμωρίαν ποθεινοτέραν αὐτῶν λαβόντες, καὶ κινδύνων ἅμα τόνδε κάλλιςον νομίσαντες, ἐβȣλήθησαν τȣ̀ς μὲν τιμωρεῖσθαι, τῶν δὲ ἐφίεσθαι, ἐλπίδι μὲν τὸ ἀφανὲς τȣ̃ κατορθώσειν ἐπιτρέψαντες, ἔργῳ δὲ περὶ τȣ̃ ἤδη

a *Steph* πολυπλόκος, vt ſupra dictum ad p. 792. v. 9. *Sylb.*

b *Thucydidis* exemplaria habent ἐβȣλήθησαν μετ' αὐτȣ̃ τȣ̀ς μ. *Sylb.*

c Ἐφίεσθαι *Reg.* 2.

d In

ἐπιτρέψαντες, ἔργῳ δὲ περὶ τοῦ ἤδη ὁρωμένου σφίσιν αὐτοῖς ἀξιοῦντες πεποιθέναι· [d] ἐν τῷ ἀμύνεσθαι παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι, ἢ τῷ ἐνδόντες σώζεσθαι, τὸ μὲν αἰσχρὸν τοῦ λόγου ἔφυγον, τὸ δ' ἔργον τῷ σώματι ὑπέμειναν, καὶ δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης μᾶλλον, ἢ τοῦ δέους, ἀπηλλάγησαν." τοιαῦτά ἐστι καὶ τὰ περὶ Θεμιστοκλέους [e] εἰρημένα ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ· „Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας, καὶ διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι. οἰκείᾳ γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, καὶ τῶν μελλόντων ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής. καὶ ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· ὧν δὲ ἄπειρος [f] εἴη, κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο. τό τε ἄμεινον, ἢ χεῖρον, ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι [g] προεώρα, καὶ

ἤδη ὁρωμένου σφίσιν αὐτοῖς ἀξιοῦντες πεποιθέναι· ἐν τῷ ἀμύνεσθαι παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι, ἢ τῷ ἐνδόντες σώζεσθαι, τὸ μὲν αἰσχρὸν τοῦ λόγου ἔφυγον, τὸ δ' ἔργον τῷ σώματι ὑπέμειναν, καὶ δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους, ἀπηλλάγησαν. Talia ſunt et ea, quae de Themiſtocle ſcripta ſunt in *libro primo:* "Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆ βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας, καὶ διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἄξιος θαυμάσαι. οἰκείᾳ γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, καὶ τῶν μελλόντων ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής. καὶ ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· ὧν δὲ ἄπειρος εἴη, κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο. τό τε ἄμεινον, ἢ χεῖρον, ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα, καὶ τὸ ξύμπαν εἰπεῖν, φύσεως μὲν δυνά-

d In *Thucyd.* [*Ed. Oxon.* p. 77.] καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνασθαι καὶ παθεῖν. *Sylb.*

e Εἰρημένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως *Reg.* 1.

f *Steph.* pro ἂν κρῖναι habet ἐπικρῖναι. [atque ita in *Reg.* 1. 2. et *Colb.*] noſtra lectio cum *Thucydidis* exemplaribus conſentit. *Sylb.*

g In iiſdem exemplaribus cum aduerbio legitur προεώρα μάλιστα *Sylb.*

τὸ ξύμπαν εἰπεῖν, Φύσεως μὲν δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι, κράτιςος δὲ ὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο."

ιζʹ. Οἱ δὲ μειρακιώδεις σχηματισμοὶ τῶν ἀντιθέτων τε καὶ παρομοίων καὶ παρισώσεων, ἐν οἷς οἱ περὶ τὸν Γοργίαν μάλιςα ἐπλεόνασαν, ἥκιςα τῷ χαρακτῆρι τούτῳ προσήκοντες, αὐςηρὰν ἔχοντι τὴν ἀγωγὴν, καὶ τοῦ κομψοῦ πλεῖςον ἀφεςηκότι, τοιοῦτοί τινές εἰσι παρὰ τῷ συγγραφεῖ· „Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη." καὶ ἔτι δὲ· „Οἱ μὲν, [h] καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες· τὸ δ' ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, τῆς τε γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιςεῦσαι, τῶν δὲ δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι." καὶ ἐν οἷς τὰς καταλαβούσας τὴν Ἑλλάδα συμφορὰς διὰ τὰς ςάσεις ἐπεξέρχεται, τοιάδε γράφων· „Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιςος, [i] ἀνδρεία Φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον, πρόσχημα

δυνάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι, κράτιςος δὲ ὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο.

XVII. Pueriles vero antitheſeon, comparium, ſimiliterque tum cadentium, tum deſinentium, ſchematiſmi, quibus Gorgias inprimis ſtuduit, qui characteri huius auſtero et faſtum ſpiranti minime conueniunt, hoc in ſcriptore occurrentes hi ſunt: φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη. quin et hic: οἱ μὲν, καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ, καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες· τὸ δ' ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, τῆς τε γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιςεῦσαι, τῶν δὲ δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι. Vbi vero calamitates, Graeciam ex ſeditionibus opprimentes, exſequitur, haec habet: Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιςος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον, πρόσχημα τοῦ ἀνάνδρου, καὶ

τὸ

h Citatur et hic locus etiam pag. 804. v. 8. *Sylb.*

i In *Thucyd.* (p. 195. *Ed. Oxon.*) ἀνδρία, et mox (v. vlt.) τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα, καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν etc.

k Ἱκα-

τοῦ ἀνάνδρου, καὶ τὸ εἰσάπαξ συνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν." πολλὰ τοιαῦτά τις ἂν εὕροι δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ἱστορίας λεγόμενα. [k] ἱκανὸν δὲ καὶ ταῦτα δείγματος ἕνεκα εἰρῆσθαι. ἔχεις, ὦ φίλε Ἀμμαῖε, τὰ παρατηρήματα καθ' ἕκαστον αὐτῶν, ἐκ τῆς κοινῆς ἐξητασμένα πραγματείας, ὡς ἐπεζήτεις. εὐτυχῶς Ἀμμαίῳ.

τὸ εἰσάπαξ συνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν. Plurima huiuſmodi in vniverſa illius hiſtoria quis reperiat. Sed ſufficiat haec exempli loco demonſtrationiſque gratia attuliſſe. Habes, cariſſime Ammaee, ipſas de horum ſingulis obſeruationes, ex communi tractatu diſquiſitas, vti poſtulaſti. Vale, Ammaee.

k Ἱκανὰ *Reg.* 1. 2. et *Colb.*

ΔΙΟΝΥ-

[a] ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ
ΛΟΙΠΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

DIONYSII ALEXANDRI F. HALICARNASSENSIS
DE THVCYDIDIS CHARACTERE
AC
RELIQVIS EIVS PROPRIETATIBVS.

Ἐν τοῖς προεκδοθεῖσι περὶ τῆς μιμήσεως ὑπομνηματισμοῖς ἐπεληλυθὼς, οὓς ὑπελάμβανον ἐπιφανεστάτους εἶναι, ποιητάς τε καὶ συγγραφεῖς, ὦ Κόϊντε Αἴλιε Τουβέρων, καὶ δεδηλωκὼς ἐν ὀλίγοις τινὰς, ἃς ἕκαστος αὐτῶν εἰσφέρεται, πραγματικάς τε καὶ λεκτικὰς ἀρετάς· καὶ πῇ μάλιστα χείρων ἑαυτοῦ γίνεται κατὰ τὰς

In iis libris, Q. Aeli Tubero, quos iam antea *de Imitatione* conſcriptos emiſimus, tam de iis, qui carmine, quam qui ſoluta oratione ſcripſerunt, quos quidem praeter caeteros putanimus excellere, diſſeruimus; et quas quiſque verborum ac ſententiarum virtutes haberet, breuiter oſtendimus; atque illud praeterea examinauimus, qua maxime in parte quiſque, a propo-

a Variant codices in *Titulo* exprimendo. nunc quidem Διονυσίου Ἀλεξ. τοῦ Ἁλικαρ. nunc vero ſimplicius Διονυσίου Ἁλικαρ. nunc demum Διονυσίου Ἀλεξ. Ἁλικαρ.

b Περὶ

ἀποτυχίας, εἴτε τῆς προαιρέσεως οὐχ ἅπαντα κατὰ τὸν ἀκριβέστατον λογισμὸν ὁρώσης, εἴτε τῆς δυνάμεως οὐκ ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις κατορθούσης· ἵνα τοῖς προαιρουμένοις γράφειν τε καὶ λέγειν εὖ, καλοὶ καὶ δεδοκιμασμένοι κανόνες ὦσιν, ἐφ᾽ ὧν ποιήσονται τὰς κατὰ μέρος γυμνασίας, μὴ πάντα μιμούμενοι τὰ παρ᾽ ἐκείνοις κείμενα τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρετὰς αὐτῶν λαμβάνοντες, τὰς δ᾽ ἀποτυχίας φυλαττόμενοι· ἁψάμενός τε τῶν συγγραφέων, ἐδήλωσα καὶ περὶ Θουκυδίδου τὰ δοκοῦντά μοι, συντόμῳ τε καὶ κεφαλαιώδει γραφῇ περιλαβών, οὐ δι᾽ ὀλιγωρίαν καὶ ῥᾳστώνην, οὐδὲ διὰ σπάνιν τῶν δυνησομένων βεβαιῶσαι τὰς προθέσεις, ἀλλὰ τῆς εὐκαιρίας τῶν γραφομένων στοχαζόμενος, ὡς καὶ [b] περὶ τῶν ἄλλων ἐποίησα. οὐ γὰρ ἦν ἀκριβῆ καὶ διεξοδικὴν δήλωσιν ὑπὲρ ἑκάστου τῶν ἀνδρῶν ποιεῖσθαι, προελόμενον εἰς ἐλάχιστον ὄγκον συναγαγεῖν τὴν πραγματείαν. σοῦ

propoſito aberrans, ſe ipſo interdum deterior eſſe videatur; idque, ſiue quod, quae literis mandaret, parum ſcienter delegerit; ſiue quod vires ad praeſtandum defuerint: vt ii, qui bene ſcribendi ac bene dicendi laudem ſequerentur, rectam et probatam normam haberent, ad quam ſuas exercitationes dirigerent; neque prorſus omnia, quae apud illos ſcripta reperiuntur, ad imitationem ſibi proponerent; ſed ex illis, ſi quae ſunt dicendi virtutes, caperent, vitia vero ſtudioſe declinarent. Atque cum de hiſtoricis nonnulla attigiſſem, etiam ea, quae mihi de Thucydide viderentur, oſtendi, breuiter omnia et ſummatim complexus; non contemtu et negligentia, neque quod eorum, quibus propoſitum ſtabilire poſſemus, copia me deficeret; ſed quia iſtam ſcriptionem ad ea, quae maxime ad rem facere viderentur, veluti ad ſcopum, referebam; quemadmodum feci, cum de aliis ſcriptoribus agerem. neque enim fieri poterat, vt, de quibus accurate et copioſe agere ſtatuiſſem, eos ſtrictim ac leuiter attingerem. Cum vero

b Περὶ hoc loco per ellipſin quandam ſignificat idem, quod ἐπὶ, ſeu ἐν. Idem enim eſt, ac ſi dixiſſet auctor ἐπὶ τῶν ἄλλων, ſeu ἐν τοῖς περὶ τῶν ἄλλων. *Sylb.*

c Vi-

δὲ βουληθέντος ἰδίαν συντάξασθαί με περὶ Θουκυδίδου γραφὴν, ἅπαντα περιειληφυῖαν τὰ δεόμενα λόγων, ἀναβαλόμενος την περὶ Δημοσθένους πραγματείαν, ἣν εἶχον ἐν χερσὶν, ὑπεσχόμην τε ποιήσειν, ὡς προῄρου· καὶ τελέσας, τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδίδωμι.

β΄. Μέλλων δὲ τῶν κατὰ μέρος ἅπτεσθαι λόγων, ὀλίγα περὶ ἐμαυτοῦ τε καὶ τοῦ γένους τῆς πραγματειας βούλομαι προειπεῖν· οὐ σοῦ, μὰ Δία, καὶ τῶν σοὶ παραπλησίων ἕνεκα, τῶν ἀπὸ παντος τοῦ βελτίστου κρινόντων τα πράγματα, καὶ μηδὲν ἡγουμένων χρῆμα τιμιώτερον τῆς ἀληθείας· ἀλλα τῶν ἄλλων, [c] ὅσοις τὸ αὐτὸ φιλαίτιον ἔνεστι τῶν ἀρχαίων γινομένων, εἴτε κατὰ τὴν ταῦτα τα πάθη, κοινα της ἀνθρωπίνης ὄντα φύσεως. ὑποπτευω γὰρ ἔσεσθαί τινας τῶν ἀναγνωσομένων τὴν γραφὴν, τοὺς [d] ἐπιτιμήσοντας ἡμῖν, ὅτι τολμῶμεν

vero cupere te animaduertiſſem, vt ſeparatim *de Thucydide* commentarios conficerem, in quibus omnia animaduerſione digna perſequerer, eo libro, quem *de Demoſthene* tum in manibus habebam, reiecto, pollicitus ſum tuae me voluntati obtemperaturum. nunc vero, re confecta, quod tunc promiſeram, tibi perſoluo.

Suam Thucydidis cenſuram excuſat Dionyſius.

II. De ſingulis autem verba facturus, pauca quaedam de me ipſo, deque huius tractationis genere praemittam; non tua ſane, neque tui ſimilium cauſa, qui nihil non optime iudicatis, nihilque ducitis veritate praeſtantius; ſed ad illos ſpectaui, qui veterum ſcripta plus aequo admirantur ſuam aetatem adſpernati; quo plerique homines vitio laborant. Suſpicor autem, fore nonnullos, qui, cum haec legent, nos reprehendant,

c Vitiatum hoc loco exemplar eſt. *Udithius* ſic vertit: *ſed ad illos ſpectaui, qui veterum ſcripta plus aequo admirantur ſuam aetatem aſpernantes: quo plerique homines vitio laborant.* vt talis quaedam conſtitui poſſit lectio: ὅσοις τὸ αὐτὸ φιλαίτιον ἔνεστι, τὰ μὲν τῶν ἀρχαίων μόνα ἀγάμενοι, τὰ δὲ τῶν κατ' αὑτοὺς παντελῶς περιορῶν· ἃ κοινά ἐστι τῆς ἀνθρωπίνης πάθη φύσεως. *Sylb.*

d Scriptus liber habet ἐπιτιμή-

ἀποφαίνειν Θουκυδίδην τὸν ἁπάντων κράτιστον τῶν ἱστοριογράφων, καὶ κατὰ τὴν προαίρεσίν ποτε τῶν λόγων ἁμαρτάνοντα, καὶ κατὰ τὴν δύναμιν ἐξασθενοῦντα. καὶ οὐδ' οὗτος ἡμᾶς ὁ λογισμὸς εἰσῆλθεν, ὅτι παράδοξα καινοτομεῖν πράγματα πρῶτοι καὶ μόνοι δόξομεν, εἴ τι τῶν ὑπὸ Θουκυδίδου γραφέντων συκοφαντεῖν ἐπιβαλοίμεθα· οὐ ταῖς κοιναῖς μόναις ἐναντιούμενοι δόξαις, ἃς ἅπαντες, ἐκ τοῦ μακροῦ χρόνου παραλαβόντες, ἀναφαιρέτους ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἰδίαις τῶν ἐπιφανεστάτων φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις ἀπιστοῦντες· οἳ κανόνα τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἐκεῖνον ὑποτίθενται τὸν ἄνδρα, καὶ τῆς περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους δεινότητος ὅρον. ὧν οὔτε προαιρέσεις ἰσχυρὰς, ταύτας δὴ τὰς ἐπιτιμήσεις ἀπολύσασθαι βουλόμενος, ἐχούσας τι θεατρικὸν, καὶ τῶν πολλῶν ἀγωγὸν, περὶ μὲν ἐμαυτοῦ τοσοῦτον ἀρκεσθήσομαι μόνον εἰπεῖν, ὅτι τὸ φιλόνεικον τοῦτο καὶ δύσερι, καὶ προσυλακτοῦν εἰκῇ τισιν, ἐν παντὶ πεφυλα-

hendant, quod Thucydidem omnium, qui vnquam hiſtorias ſcripſerunt, facile principem, tum in rebus deligendis aberraſſe, tum in narrando defeciſſe, audeamus oſtendere. Neque vero illud quidem nos fugit, ſi Thucydidis ſcripta notare aggrederemur, futurum, vt primi ac ſoli res nouas, atque ab hominum opinione abhorrentes, tentare videremur: non ſolum aduerſantes communi, atque a multis ſaeculis receptae opinioni, quae vix ex hominum animis euelli poſſit; verum etiam praeſtantiſſimorum philoſophorum atque oratorum praeclara de illo teſtimonia reiicientes, qui quidem illum veluti regulam quandam ſcribendae hiſtoriae proponunt, ac quaſi terminum quendam ſtatuunt, extra quem egredi non liceat iis, qui dicendo in republ. volunt excellere. Ad quorum equidem accuſationes refellendas (quae theatrale neſcio quid habere, ac ad colligendam multitudinis gratiam peraccommodatae videntur) illud ſatis fuerit, ſi dixero, ita me totam antea-actam vitam ad haec vſque tempora inſtituiſſe, vt me a male-

τιμήσαντας: minus recte. Sic p. 814. v. 7. idem perperam habet *συνήθει*, dandi caſu. *Syll.*

In

γμένος τῷ βίῳ μέχρι τοῦ παρόντος, καὶ οὐδεμίαν ἐκδεδωκὼς γραφὴν, ἐν ᾗ κατηγορῶ τινος, ἔξω μιᾶς πραγματείας, ἣν συνεταξάμην ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας πρὸς τοὺς κατατρέχοντας αὐτῆς ἀδίκως, οὐκ ἂν ἐπεχείρησα νῦν πρῶτον εἰς τὸν ἐπιφανέστατον τῶν συγγραφέων τὴν οὔτ' ἐλευθέροις ἤθεσι πρέπουσαν, οὔτ' ἐμαυτῷ συνήθη κακοήθειαν ἐναποδείκνυσθαι. περὶ δὲ τοῦ γένους τῆς γραφῆς πλείονα μὲν εἶχον λέγειν, ἀρκεσθήσομαι δ' ὀλίγοις. εἰ δὲ ἀληθεῖς καὶ προσήκοντας ἐμαυτῷ προήρημαι λόγους, σύ τε κρινεῖς, καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων ἕκαστος.

γ'. Ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγματείας οὐ καταδρομὴ τῆς Θουκυδίδου προαιρέσεώς τε καὶ δυνάμεως· οὐδ' ἐκλογισμὸς τῶν ἁμαρτημάτων, οὐδ' ἐξευτελισμὸς, οὐδ' ἄλλο τι τοιοῦτον ἔργον οὐδὲν, ἐν ᾧ τὰ μὲν κατορθώματα καὶ τὰς ἀρετὰς οὐδενὸς ἠξίωκα λόγου, τοῖς δὲ μὴ κατὰ τὸ κράτιστον εἰρημένοις ἐπιφύομαι· ἐκλογισμὸς δέ τις τοῦ χαρακτῆρος τῶν λόγων, ἅπαντα περιειληφὼς,

maledicendi ac fruſtra oblatrandi ſtudio quam longiſſime abducerem; neque vllum vnquam ſcriptum edidiſſe, quo quenquam inſectarer, praeter illud *de Ciuili philoſophia* quam contra eos, qui eam immerito oppugnarent, defendi. quod cum ita ſit, non ego nunc primum indignam homine libero, a me vero longe alienam improbitatem, Thucydidis, hiſtoricorum omnium clariſſimi, ſcripta inſectando, hominibus patefacere ſum aggreſſus. De quo quidem ſcribendi genere multo plura, quae dicerem, habebam: ſed ero contentus paucis. nam quam ſint vera, quae attuli, quamque mihi conueniant, et tu ipſe, et qui elegantis doctrinae ſtudio tenentur, iudicabunt.

Quid ſibi in hoc opere propoſitum habuerit Auctor.

III. In Thucydidis vero ſcriptis excutiendis non id mihi negotii, vt eius inſtitutum ac dicendi facultatem oppugnarem, eiuſque ſcripta reprehenderem. neque vt vitia ipſius colligerem, aut eiuſmodi aliquid facerem; neque vt, quae in eo praeclare confecta animaduerterem, ſilentio praeterirem; ea vero, quae non optime dicta eſſent, inuaderem: ſed vt, quae mea de eius oratione eſſet ſententia, explicarem; atque omnia

ὅσα συμβέβηκεν αὐτῷ κοινά τε πρὸς ἑτέρους, καὶ διαφέροντα παρὰ τοὺς ἄλλους. ἐν οἷς ἀναγκαῖον ἦν μὴ τὰς ἀρετὰς λέγεσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς γειτνιώσας αὐταῖς κακίας. οὐδὲ μία γὰρ αὐτάρκης ἀνθρώπου φύσις, οὔτ᾽ ἐν λόγοις, οὔτ᾽ ἐν ἔργοις, ἀναμάρτητος εἶναι· κρατίστη δὲ, ἡ πλεῖστα μὲν ἐπιτυγχάνουσα, ἐλάχιστα δὲ [c] ἀστοχοῦσα· ἐπὶ ταύτην δὴ τὴν ὑπόθεσιν ἀναφέρων ἕκαστος τὰ ῥηθησόμενα, μὴ τῆς προαιρέσεώς μου γενέσθω κατήγορος, ἀλλὰ τῶν ἰδίων τοῦ χαρακτῆρος ἔργων ἐξεταστὴς δίκαιος. ὅτι δ᾽ οὐκ ἐγὼ τοῦτο πρῶτος ἐπικεχείρηκα ποιεῖν, ἀλλὰ πολλοὶ, καὶ πάλαι, καὶ καθ᾽ ἡμᾶς, οὐ φιλαπεχθήμονας προελόμενοι γραφὰς, ἀλλὰ θεωρητικὰς τῆς ἀληθείας, μυρίους παρασχέσθαι δυνάμενος μάρτυρας, δυοῖν ἀνδράσιν ἀρκεσθήσομαι μόνοις, Ἀριστοτέλει καὶ Πλάτωνι. Ἀριστοτέλης τε γὰρ οὐχ ἅπαντα κατὰ τὸ κράτιστον εἰρῆσθαι πείθεται τῷ καθηγητῇ Πλάτωνι· ὧν ἐστὶ καὶ τὰ περὶ τῆς ἰδέας, καὶ τὰ περὶ τά-

omnia complectens, quid ille cum aliis commune haberet, qua in re differret, oſtenderem. Quod mihi facere inſtituenti, non virtutes tantum eius, ſed, quae virtutibus plerumque annexa ſolent eſſe, vitia quoque perſequi neceſſe fuit. non enim id praeſtare poteſt cuiuſquam hominis natura, nihil vt neque verbo, neque re, vnquam peccet. illa vero optima eſt exiſtimanda, quae in plurimis ſcopum attingit, in pauciſſimis aberrat. Ad hanc igitur rationem ea, quae dicentur, quiſque examinet; neque meum inſtitutum reprehendat, ſed eorum, quae de dicendi ratione allaturi ſumus, aequus ſit aeſtimator. Quod vero non ego primus hoc ſcribendi genus aggrediar, ſed multi ante me, et noſtra et veterum memoria, nulla maleuolentia ſuffuſi, ſed veritatis ſtudio ducti, in eadem ſe palaeſtra exercuerint, poſſum ſexcentis prope teſtibus comprobare. duobus tamen ero contentus, Ariſtotele et Platone. Atque Ariſtoteles quidem non optime omnia a magiſtro ſuo Platone tradita exiſtimat: qualia ſunt, quae Plato de ideis, de ipſo bono,

Licere veterum cenſuram agere, oſtendit Ariſtotelis exemplo et Platonis.

c In *Cod. Bodl.* (qui transſcriptus erat ex exemplari *Duditbiano*) ἀποτυχοῦσα.

γαθοῦ, καὶ τὰ περὶ τῆς πολιτείας. αὐτός τε ὁ Πλάτων Παρμενίδην, καὶ Πρωταγόραν, καὶ Ζήνωνα, καὶ τῶν ἄλλων φυσιολόγων οὐκ ὀλίγους, ἡμαρτηκότας ἀποδεικνύναι βούλεται· καὶ οὐδεὶς αὐτῷ κατ' αὐτό γε τοῦτο ἐπιτιμᾷ· ἐνθυμούμενος, ὅτι τῆς φιλοσόφου θεωρίας σκοπός ἐστιν ἡ τῆς ἀληθείας γνῶσις· ἀφ' ἧς καὶ τὸ τοῦ βίου τέλος γίνεται φανερόν. ὅπου δὴ τοὺς περὶ δογμάτων διαφερομένους οὐδεὶς μέμφεται τῆς προαιρέσεως, εἰ μὴ πάντα τὰ τῶν πρεσβυτέρων ἐπαινοῦσιν· ἦ που τούς γε προελομένους χαρακτήρων ἰδιότητα δηλῶσαι, μέμψαιτ' ἄν τις, εἰ μὴ πάσας μαρτυροῦσι τοῖς πρὸ αὐτῶν καὶ τὰς μὴ προσούσας ἀρετάς;

δ'. Ἓν ἔτι λείπεταί μοι μέρος ἀπολογίας δεόμενον, ἐπίφθονον [f] μέν τι κατηγόρημα, καὶ τοῖς πολλοῖς κεχαρισμένον, ῥᾳδίως δ' ἐξελεγχθῆναι δυνησόμενον, ὡς οὐκ ἔστιν ὑγιές. οὐ γάρ, εἰ τῇ δυνάμει λειπόμεθα Θουκυδί-

bono, de rep. diſſeruit. Plato etiam ipſe Parmenidis, Protagorae, Zenonis, atque aliorum, qui rerum natura conſtantium philoſophiam profiterentur, errores conatur indicare. neque tamen eſt quiſquam, qui hoc illi vitio vertat: cum ſciat, vnam veritatis cognitionem recte philoſophantibus eſſe propoſitam; quae etiam optimam ineundae vitae rationem nobis oſtendit. Cum igitur nemo illos, qui in dogmatibus diſſentiunt, propterea reprehendat, quod non omnia veterum dicta probent; quis eſt, qui eos reprehendendos exiſtimet, qui cuiuſque dicendi generis proprietates explicet? niſi ſi quis tantum veteribus tribuat, vt iis etiam virtutibus eos ornet, quibus omnino caruerunt?

IV. Supereſt vnum, quod a nobis refelli oporteat, inuidioſum illud quidem et plauſibile in vulgus crimen; eiuſmodi tamen, quod in ſe nihil boni continere oſtendi facile poſſit. Non enim, ſi ea, qua Thucydides aliique viri polluerunt,

f In ſcripto libro particula poſt μὲν pinguiori litura eſt obſcurata; ita vt neſcias, τι ne ſit, an το, an mixta ex hiſce τοι, ſed cum accentus habeat enclisin, videtur referre voluiſſe μέν τι, aut μέν τοι. *Sylb.*

g Fre-

δου τε καὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, καὶ τὸ θεωρητικὸν αὐτῶν ἀπολωλέκαμεν· οὐδὲ γὰρ τὰς [g] Ἀπέλλου, καὶ Ζεύξιδος, καὶ Πρωτογένους, καὶ τῶν ἄλλων γραφέων τῶν διωνομασμένων τέχνας, οἱ μὴ τὰς αὐτὰς ἔχοντες ἐκείνοις ἀρετὰς, κρίνειν κεκώλυνται· οὐδὲ τὰ Φειδίου, καὶ Πολυκλείτου, καὶ Μύρωνος ἔργα οἱ μὴ τηλικοῦτοι δημιουργοί. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι πολλῶν ἔργων οὐχ ἥττων τοῦ τεχνίτου κριτὴς ὁ ἰδιώτης, τῶν τε δι' αἰσθήσεως ἀλόγου [h] τοῖς πάθεσι καταλαμβανομένων· καὶ ὅτι πᾶσα τέχνη τούτων στοχάζεται τῶν κριτηρίων, καὶ ἀπὸ τούτων λαμβάνει τὴν ἀρχήν. ἅλις ἔστω μοι προοιμίων, ἵνα μὴ λάθω περὶ ταῦτα κατατρίψας τὸν λόγον.

έ. Μέλλων δὲ ἄρχεσθαι τῆς περὶ Θουκυδίδου γραφῆς, ὀλίγα βούλομαι περὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων εἰπεῖν, τῶν τε πρεσβυτέρων, καὶ τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἀκμασάντων ἐκείνῳ χρόνους. ἐξ ὧν ἔσται καταφανὴς ἥ τε

runt, ingenii vi deficimur, idcirco fit, vt eorum iudicandi facultate careamus. Nam neque iis, de Apellis, aut Zeuxidis, aut Protogenis, aut aliorum pictorum, qui fama claruerunt, artibus iudicare, plane illicitum, qui earum artium ſcientia deſtituti ſunt: neque de Phidiae, aut Polycleti, aut Myronis operibus caeteri opifices ſententiam minus ferre potuerunt; cum ab eorum tamen laude longe diſtarent. vt illud praetermittam, quod ſaepe vſu contingit, ut homo inſcius atque idiota, ſi quid ſit iudicandum iis in rebus, quae ſub ſenſum cadunt, ne artifice quidem ipſo ſit inferior. hoc enim omnis ars intendit, hincque iudicandi ſumit initium. Verum ne longiorem hac in parte imprudens ſermonem conſumam, haec prooemii loco ſufficiant.

De Hiſtoricis, qui ante Thucydidem, iiſdem-

V. Sed antequam aggrediar ad ea, quae de Thucydide ſum dicturus, pauca quaedam libet commemorare de caeteris hiſtoricis, tum vetuſtioribus, tum iis, qui temporibus iiſdem, quibus ille, floruerunt. ex quo et illius in rebus deligendis conſi-

g Frequentius Ἀπελλοῦ, vt *Sylb.* cum alibi, tum ſupra p. 644. v. 16. etiam in manuſcripto.

h Καὶ τοῖς πάθεσι. *H. Steph.*

i Nota

προαίρεσις τοῦ ἀνδρὸς, ᾗ χρησάμενος διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἡ δύναμις. ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ, καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ [i] Πελοπονησιακοῦ πολέμου· ἐν οἷς ἐστιν [k] Εὐγέων τε ὁ Σάμιος, καὶ Δηΐοχος ὁ [l] Προικονήσιος, καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος, καὶ Δημοκλῆς ὁ [m] Φυγελεὺς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος, καὶ ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων, καὶ ὁ Χαλκηδόνιος [n] Ἀμελησαγόρας. ὀλίγῳ δὲ πρεσβύτεροι τῶν Πελοποννησιακῶν, καὶ μέχρι τῆς Θουκυδίδου παρεκτείναντες ἡλικίας, Ἑλλάνικός τε ὁ Λέσβιος, καὶ Δαμάστης ὁ [o] Σιγεὺς, καὶ Ξενομήδης ὁ Χῖος, καὶ Ξάνθος

que temporibus floruerunt.

conſilium, quo ſuperiores vicit, et in exponendis facultas, dilucide patebit. Veteres igitur hiſtorici, ante bellum in Peloponneſo geſtum, et multi et multis in locis fuere: in his Eugeon Samius, et Deiochus Proconneſius, et Eudemus Parius, et Democles Phygeleus, et Hecataeus Mileſius, et Acuſilaus Argiuus, et Charon Lampſacenus, et Ameleſagoras Chalcedonius. qui autem paulo ante Peloponneſiaca tempora vixerunt, et ad vſque Thucydidis aetatem proceſſerunt, Hellanicus Lesbius, et Damaſtes Sigieus, et Xenomedes Chius, et

i Nota hîc Πελοπονησιακοῦ ſimplici ν ſcriptum, in ſequentibus autem gemino: quam poſteriorem ſcripturam agnoſcit apud *Dionyſium Periegeten* etiam *Euſtathius. Sylb.* Malim geminare liquidam auctoritate *Strabonis*, l. 13. p. 618. *Ed. Pariſ.*

k Apud *Suidam* diphthongos habemus Εὐγαίων. An is ipſe ſit, cuius hîc loci meminit *Dionyſius*, plane incertum. Sed de eo non opus eſt vt contendamus, quum et γέα et γαῖα dicatur.

l Gentile eſt Προκονήσιος apud *Steph. Byzant.* verum *Straboni* cum duplici ν Προκοννήσιος, l. 13. p. 618.

m Vera lectio eſt Φυγαλεύς. De prima quidem ſyllaba diſcrepant ſcriptores: quia alii Φυγάλεια malunt, vt *Polybius* l. 5. alii item Φιγάλεια, vt eſt apud *Steph. Byzant.* alii Φιγαλία, vt apud *Athenaeum* l. 11. Sed tamen de ſecunda vocali omnes conſpirant. *Voſſ.*

n Heſychio, *Clementi Alex.* et *Max. Tyrio* Μελησαγόρας. *Antigonus Caryſtius* meminit Ameleſagorae, ſed Athenienſis. Vtrum rectius, non facile dixerim. *Voſſ.*

o Al. Σιγιεύς.

p Καὶ

ὁ Λυδὸς, καὶ ἄλλοι συχνοί. οὗτοι προαιρέσει τε ὁμοία ἐχρήσαντο περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑποθέσεων· καὶ δυνάμεις οὐ πολύ τι διαφερούσας ἔσχον ἀλλήλων. οἱ μὲν, τὰς Ἑλληνικὰς ἀναγράφοντες ἱστορίας· οἱ δὲ, τὰς βαρβαρικάς· p *καὶ αὐτὰς δὲ ταύτας οὐ συνάπτοντες ἀλλήλαις, ἀλλὰ κατ' ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις διαιροῦντες, καὶ χωρὶς ἀλλήλων ἐκφέροντες, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν φυλάττοντες σκοπὸν, ὅσαι διεσώζοντο παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις μνῆμαι κατὰ ἔθνη τε καὶ κατὰ πόλεις, εἴτ' ἐν ἱεροῖς, εἴτ' ἐν βεβήλοις ἀποκείμεναι* q *γραφαὶ, ταύτας εἰς τὴν κοινὴν ἁπάντων γνῶσιν ἐξενεγκεῖν, οἵας παρέλαβον· μήτε προστιθέντες αὐταῖς τι, μήτ' ἀφαιροῦντες· ἐν αἷς καὶ μῦθοί τινες ἐνῆσαν ὑπὸ τοῦ πολλοῦ πεπιστευμένοι χρόνου, καὶ θεατρικαί τινες περιπέτειαι, πολὺ τὸ ἠλίθιον ἔχειν τοῖς νῦν δοκοῦσαι. λέξιν τε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν αὐτὴν ἅπαντες ἐπετήδευσαν, ὅσοι τοὺς αὐτοὺς προείλοντο τῶν διαλέκτων χαρακτῆρας, τὴν σαφῆ καὶ κοινὴν, καὶ κα-*

et Xanthus Lydus, et alii complures; quorum et conſilium in deligendo argumento non diſſimillimum fuit, et facultas paene par. Hiſtorias porro alii Graecas, alii barbaricas conſcripſere; neque has ipſas mutuo inter ſe connectere, ſed per nationes et vrbes diuidere, et ſeparatim placuit emittere; ſcopo ſcilicet eodem ſibi propoſito, vt, quae apud incolas monumenta rerum per nationes atque vrbes, ſiue in ſacris locis, ſiue in profanis, aſſeruata iacebant, ea ipſa, qualia plane accepiſſent, nulla re addita, nulla detracta, ad communem omnium ſcientiam emitterent. atque in iis monumentis tum fabulae quaedam inerant, quibus a vetuſtate fides acceſſerat; tum theatrales nonnullae caſuum viciſſitudines, quae fatuitatis multum noſtri temporis hominibus habere videantur. Genus autem dicendi, qui eadem lingua ſcripſerunt, omnes idem fere ſecuti ſunt; perſpicuum, vſitatum, purum, breue, ad rerum ipſa-

p Καὶ αὐτάς τε ταύτας] Poſſis etiam legere καὶ αὐτὰς δὲ ταύτας, repoſita ſcilicet δὲ pro τε. et mox pro ἕνα perperam in exemplari eſt ἵνα. *Sylb.*

q Rectius γραφαῖς, dandi caſu. *Sylb.*

r Haec

θαρὰν, καὶ σύντομον, καὶ τοῖς πράγμασι προσφυῆ, καὶ μηδεμίαν σκευωρίαν ἐπιφαίνουσαν τεχνικήν· ἐπιτρέχει μέντοι τὶς ὥρα τοῖς ἔργοις αὐτῶν· καὶ χάρις τοῖς μὲν πλείων, τοῖς δ' ἐλάττων· δι' ἣν ἔτι μένουσιν αὐτῶν αἱ γραφαί. ὁ δ' Ἁλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος, γενόμενος [r] ὀλίγῳ πρότερον τῶν Περσικῶν, παρεκτείνας δὲ μέχρι τῶν Πελοποννησιακῶν, τήν τε πραγματικὴν προαίρεσιν ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξήνεγκε καὶ λαμπρότερον, οὔτε πόλεως μιᾶς, οὔτ' ἔθνους ἑνὸς ἱστορίαν προελόμενος ἀναγράψαι· πολλὰς δὲ καὶ διαφόρους πράξεις ἔκ τε τῆς Εὐρώπης, ἔκ τε τῆς Ἀσίας, ἐς μίαν περιγραφὴν πραγματείας ἀγαγεῖν. ἀρξάμενος οὖν ἀπὸ τῆς τῶν Λυδῶν δυναστείας, μέχρι τοῦ Περσικοῦ πολέμου κατεβίβασε τὴν ἱστορίαν, πάσας τὰς ἐν τοῖς [s] τεσσαράκοντα καὶ διακοσίοις ἔτεσι γενομένας πράξεις ἐπιφανεῖς Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων

ipſarum naturam accommodatum, nullo prorſus, quod quidem emineat, artificio elaboratum. quorum ſcripta ſpecies quaedam exornat: et venuſtatis quidem in aliis plus, in aliis minus elucet. quo fit, vt adhuc eorum ſcripta vigeant. Herodotus autem Halicarnaſſeus, qui ad Peloponneſiaca tempora vitam perduxit, cum paulo ante Perſica natus eſſet, tum materiam hiſtoriae paulo altius extulit atque illuſtrauit; neque vnius tantum vrbis, aut vnius gentis, ſed Europae Aſiaeque res geſtas, eaſque multas et varias, vno in libro complexus eſt: (nam a Lydorum imperio exorſus, ad vſque bellum Perſicum opere perducto, quaecunque per annos ducentos et quadraginta geſta a Graecis et a barbaris erant, ex iis illuſtriora

r Haec verba non ἁπλῶς de bello Perſico, ſed de expeditione Xerxis in Graeciam, vera ſunt. *Voſſ* de *Hiſt. Gr.* l. 1. c. 3. Non opus ideo eſt coniectura *T. Fabri*, qui, in notis ad *Dionyſ Longinum*, ὀλίγῳ ὕστερον reponit pro ὀλίγῳ πρότερον. Vide *Scaligeri* Animaduerſiones in *Euſebium*, ad an. MDLXXII.

s Pro τεσσαράκοντα ſupra (p 774. v. 1.) legitur εἴκοσι, per librariorum incuriam confuſis notis numeralibus κ'. et μ'. *Sylb.* Atque ρκ'. non ρμ'. legendum eſſe docuit *Scalig.* in *Animaduerſionibus* ad *Euſebium*, an. MCCCXVIII.

t Du-

μιᾷ συντάξει περιλαβών· καὶ τῇ λέξει προσεπέδωκε τὰς [t] παραληφθείσας ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτȣ͂ συγγραφέων ἀρετάς.

ϛʹ. Τȣ́τοις ἐπιγενόμενος Θȣκυδίδης, ȣ̓́τ' ἐφ' ἑνὸς ἐβȣλήθη τόπȣ καθιδρύσαι τὴν ἱςορίαν, ὡς οἱ περὶ τὸν Ἑλλάνικον ἐποίησαν, ȣ̓́τε τὰς ἐξ ἁπάσης χώρας Ἕλλησιν, ἢ βαρβάροις, ἐπιτελεσθείσας πράξεις εἰς μίαν ἱςορίαν συναγαγεῖν, μιμησάμενος Ἡρόδοτον· τῆς μὲν προτέρας ὑπεριδὼν, ὡς εὐτελȣ͂ς καὶ ταπεινῆς, [u] καὶ πολλὰ ȣ̓ δυνησομένης τȣ̀ς ἀναγινώσκοντας ὠφελῆσαι· τῆς δὲ [x] ὑςεραίας, ὡς μείζονος, ἢ δυνατῆς πεσεῖν εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνȣ λογισμȣ͂, κατὰ τὸν ἀκριβέςατον τῶν τρόπων· ἕνα δὲ προχειρισάμενος πόλεμον, ὃν ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι πρὸς ἀλλήλοις, τȣ͂τον ἐσπȣ́δασεν ἀναγράψαι· ἐῤῥωμένος τε τὸ σῶμα,

ora quaeque delegit, et in vnum quaſi corpus hiſtoriae contulit) tum omiſſas a ſuperioribus dicendi virtutes ad ſuam orationem adiunxit.

VI. Succeſſit Thucydides: qui neque, vt Hellanicus, quaſi deſidem eſſe hiſtoriam, et in vno loco conſiſtere paſſus eſt; neque, Herodoti exemplo, Graecorum barbarorumque facta ex omni regione in vnum eſſe colligenda exiſtimauit: cum quidem inſtitutum illud Hellanici ob eam cauſam contemneret, quod abiectum et humile videretur, planeque eiuſmodi, quod legentibus haud multum vtilitatis afferre poſſet: Herodoti autem rationem ideo non probaret, quod latior ac fuſior eſſet, quam vt eam humana cogitatio perfecte poſſet vniuerſam comprehendere. vnum autem bellum, quod inter Athenienſes et Peloponnenſes geſtum eſt, animo complexus, in eo componendo, cum et corpore et animo aeque valeret, ſuum

t *Dudithius* mauult παραλειφθείσας, *omiſſas*. videtur tamen et haec ferri poſſe lectio: ſicut ſcilicet infra dicit auctor, [p. 147. iuxta *Ed. Sylb.*] συνειδὼν ἃς ἕκαςος αὐτῶν ἔσχεν ἀρετάς. *Sylb.*

u Poſſis etiam, transpoſita negatiua, legere καὶ ȣ̓ πολλὰ δυν. *Sylb.*

x Ὑςεραίας poſitum pro ὑςέρας, vt infra p. 144. iuxta *Ed. Sylb.*

 y De

καὶ τὴν διάνοιαν ὑγιαίνων, καὶ μέχρι παντὸς αὐτοῦ βιώσας· καὶ οὐκ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων τὰς πράξεις συντιθείς· ἀλλ' οἷς μὲν αὐτὸς παρῆν, ἐξ ἐμπειρίας· ὧν δ' ἀπελείφθη διὰ τὴν φυγὴν, παρὰ τῶν ἄριστα γινωσκόντων πυνθανόμενος. πρῶτον μὲν δὴ κατὰ τοῦτο διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων, λέγω δὲ κατὰ τὸ λαβεῖν ὑπόθεσιν, μήτε μονόκωλον παντάπασιν, μηδ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια· ἔπειτα κατὰ τὸ μηδὲν αὐτῇ μυθῶδες προσάψαι, μηδ' εἰς ἀπάτην καὶ γοητείαν τῶν πολλῶν ἐκτρέψαι τὴν γραφὴν, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ πάντες ἐποίησαν, λαμίας τινὰς ἱστοροῦντες ἐν ὕλαις καὶ νάπαις ἐκ γῆς ἀνιεμένας, καὶ ναΐδας ἀμφιβίους ἐκ ταρτάρων ἐξιούσας, καὶ διὰ πελάγους νηχομένας καὶ μιξόθηρας, καὶ ταύτας εἰς ὁμιλίαν ἀνθρώποις συνερχομένας, καὶ ἐκ θνητῶν καὶ θείων συνουσιῶν γονὰς ἡμιθέους, καὶ ἄλλας τινὰς ἀπίστους τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ, καὶ πολὺ τὸ ἀνόητον ἔχειν δοκούσας ἱστορίας.

ſuum ſtudium induſtriamque collocauit: cumque ad exitum belli vita proceſſiſſet, non quaecunque in ſermonibus audiſſet, ſed quibus ipſe affuiſſet, quaeque eſſet expertus, in ſua ſcripta retulit; quae vero propter exſilium ſuum noſſe minus potuit, ea ſumſit ab iis, qui optime ipſi cognouiſſent. Ac ſuperiores quidem hiſtoricos duabus rebus excelluit: vna, quod ſcribendi argumentum delegit neque ſimplex omnino, ex vno tantum quaſi membro formatum, neque valde permixtum, in multa atque incongrua capita diſſectum: altera, quod fabuloſum in ſuos libros nihil induxit, neque in eam partem deflexit, vt multitudini fraudem et tanquam impoſturam faceret. quo in genere ſuperiores omnes peccauerant: qui Lamias commemorarunt neſcio quas in ſiluis et ſaltibus, e terra prodeuntes; et Naïdas in terra atque aqua pariter degentes ab inferis profectas, pelago innatantes, ſemiferas, cum hominibus coëuntes, et ex mortali diuinoque concubitu ſemideam ſobolem, et alia quaedam, quae noſtra aetas, vt incredibilia planeque delira, contemnat.

Quibus rebus ſuperiores hiſtoricos excelluerit.

VII. Ne-

ζʹ. Ταῦτα δ' εἰπεῖν προήχθην, οὐκ ἐπιτιμῶν ἐκείνοις τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἔχων συγγνώμην, εἰ καὶ τῶν μυθικῶν ἥψαντο πλασμάτων, ἐθνικὰς καὶ τοπικὰς ἐκφέροντες ἱστορίας· ἐν ἅπασι γὰρ ἀνθρώποις, καὶ κοινῇ κατὰ τόπους, καὶ κατὰ πόλεις ἰδίᾳ, μνῆμαί τινες ἐσώζοντο καὶ τῶν τοιούτων ἀκουσμάτων, ὥσπερ ἔφην· ἃς διαδεχόμενοι παῖδες παρὰ πατέρων, ἐπιμελὲς ἐποιοῦντο παραδιδόναι τοῖς ἐκγόνοις· καὶ τοὺς βουλομένους αὐτὰς εἰς τὸ κοινὸν ἐκφέρειν, οὕτως ἠξίουν συγγράφειν, ὡς παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐδέξαντο. ἐκείνοις μὲν οὖν τοῖς ἀνδράσιν ἀναγκαῖον ἦν ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς. Θουκυδίδῃ δὲ, τῷ προελομένῳ μίαν ὑπόθεσιν, ᾗ παρεγίνετο αὐτὸς, οὐχ ἥρμοττεν ἐγκαταμιγνύειν τῇ διηγήσει τὰς θεατρικὰς γοητείας, οὐδὲ πρὸς τὴν ἀπάτην ἁρμόττεσθαι τῶν ἀναγνωσομένων, ἣν ἐκεῖναι πεφύκασι φέρειν αἱ συντάξεις· ἀλλὰ πρὸς τὴν ὠφέλειαν, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ἱστορίας δεδήλωκε, κατὰ λέξιν οὕτω γράφων· „Καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φα-

VII. Neque vero, vt haec dicerem, eo ſum adductus, quod illos viros accuſem: quibus etiam veniae multum tribuo, ſi, cum in explicanda nationum et locorum hiſtoria verſarentur, fabuloſa figmenta receperint: quandoquidem apud omnes homines, tum communiter de locis, tum proprie de vrbibus, monumenta quaedam ſeruabantur huiuſmodi, quas dixi, rerum auditione perceptarum: quas filii a patribus acceptas, ſuis deinde poſteris vt traderent, elaborarunt. quod ſi qui literis eas conſignare vellent, ab his vt ita plane exponerentur, quo modo de veteribus acceperant, dignum putabant. quapropter illos viros, vt locorum deſcriptiones fabuloſis additamentis variarent, neceſſitas compulit. Thucydidem autem, qui materiam vnam ad ſcribendum cepiſſet eorum, quibus ipſe affuerat, theatrales ludificationes inducere non decebat; neque ſe ad eum errorem, quem eiuſmodi ſcripta parere conſueuerunt, ſed potius ad vtilitatem legentium, accommodare: quod ipſe in hiſtoriae *prooemio* teſtatum reliquit; in quo haec ſcripſit ad verbum: „Et auditu quidem, vt quaeque pars fabularum expers,

νεῖται· ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, τοιούτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ, ἀρκούντως ἕξει· [y] κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα, ἀκούειν ξύγκειται."

η΄. Μαρτυρεῖται δὲ τῷ ἀνδρὶ τάχα μὲν ὑπὸ πάντων φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων, εἰ δὲ μή, τῶν γε πλείστων, ὅτι καὶ τῆς ἀληθείας, ἧς [z] ἱερὰν εἶναι τὴν ἱστορίαν βουλόμεθα, πλείστην ἐποιήσατο πρόνοιαν· οὔτε προστιθεὶς τοῖς πράγμασιν οὐδὲν, ὃ μὴ δίκαιον, οὐδὲ ἀφαιρῶν, οὐδὲ ἐνεξουσιάζων τῇ γραφῇ· ἀνέγκλητον δὲ καὶ καθαρὰν τὴν προαίρεσιν ἀπὸ παντὸς φθόνου, καὶ πάσης κο-

pers, ita minus iucunda videbitur. quicunque autem et praeteritas res, et, * quantum humano conſilio licet, etiam futuras, praeteritis ſimiles, conſiderare planeque inſpicere voluerint, his, dum illa vtilitatem pariant, ſatis erit: emolumentumque potius, quod ſemper idem ſit, quam ſpectaculum, quod in praeſens oblectet, in ſcribendo cogitamus".

VIII. Ac de ipſo quidem et philoſophi et oratores omnes, aut, ſi non omnes, plerique certe, ita conſentiunt; de retinenda veritate, cui conſecratam eſſe hiſtoriam volumus, plurimum laboraſſe; nihil addidiſſe rebus, quod iuſtum non eſſet, nihil detraxiſſe, * nihil ad ſuam libidinem ſcripſiſſe; viam ſecutum eſſe, quae ab omni prorſus inuidia, omnique aſſentatio-

y De hoc loco ita *Plinius* Ep. lib. 5. ep. 8. *Nam plurimum refert, vt Thucydides ait, κτῆμα ſit, an ἀγώνισμα: quorum alterum oratio, alterum hiſtoria eſt.* Κτῆμα res perpetuae poſſeſſionis eſt, vt memoria hiſtoriarum: ἀγώνισμα conflictus, vt in contentione oratorum. *Quinctilianus* l. 10. c. 1. huc videtur reſpexiſſe. *Hiſtoria* (inquit) *ſcribitur ad narrandum, non ad probandum: totumque opus non ad actum rei pugnamque praeſentem, ſed ad memoriam poſteritatis et ingenii famam componitur. Cellarius.*

z In margine *Cod. Bodl.* ἱσ. ἱέρειαν.

* *Vt res humanae ferunt.*

* *Nulla in ſcribendo licentia vſum eſſe.*

a Ni-

λακείας φυλάττων, μάλιστα δ' ἐν ταῖς περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν γνώμαις. καὶ γὰρ Θεμιστοκλέους ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ μνησθεὶς, τὰς ὑπαρχούσας αὐτῷ ἀρετὰς ἀφθόνως ἐπελήλυθε· καὶ τῶν Περικλέους πολιτευμάτων ἁψάμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ, τῆς διαβεβοημένης περὶ αὐτοῦ δόξης ἄξιον εἴρηκεν ἐγκώμιον· περί τε Δημοσθένους τοῦ στρατηγοῦ, καὶ Νικίου τοῦ [a] Νικηράτου, καὶ Ἀλκιβιάδου τοῦ Κλεινίου, καὶ ἄλλων στρατηγῶν τε καὶ ῥητόρων ἀναγκασθεὶς λέγειν, ὅσα προσήκοντα ἦν ἑκάστῳ, δεδήλωκε. παραδείγματα δὲ περὶ αὐτῶν φέρειν οὐ δέομαι τοῖς διεληλυθόσιν αὐτοῦ τὰς ἱστορίας. ταῦτα μὲν οὖν ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν, ἃ περὶ τὸν πραγματικὸν τόπον ὁ συγγραφεὺς κατορθοῖ, καλὰ, καὶ μιμήσεως ἄξια. κράτιστον δὲ πάντων, τὸ μηδὲν ἑκουσίως ψεύδεσθαι, μηδὲ μιαίνειν τὴν αὐτοῦ συνείδησιν.

θ'. Ἃ δ' ἐλλιπέστερον κατεσκεύασε, καὶ ἐφ' οἷς ἐγκαλοῦσιν αὐτῷ τινὲς, περὶ τὸ τεχνικώτερον μέρος ἐστὶ

tatione, praeſertim vbi de inſignibus ad laudem viris iudicat, longiſſime abeſſet. Nam cum in *primo libro* de Themiſtocle loqueretur, virtutes, quibus ille floruit, copioſe admodum commemorauit: cum vero de Periclis in adminiſtranda rep. conſiliis mentionem in *ſecundo libro* faceret, laudes in eum effudit, quas tanti viri gloria poſtulabat. eodemque modo, cum de Demoſthene duce, cum de Nicia, Nicerati, de Alcibiade, Cliniae filio, deque aliis, et ducibus et oratoribus, dicendum ei neceſſario eſſet, quae cuique conueniebant, expoſuit. quae probare exemplis non puto mihi opus eſſe apud eos, qui hiſtorias eius peragrarunt. Haec igitur, quae Thucydides, quod ad res attinet, egregie praeſtet, poſſit aliquis dicere. Quae cum praeclara ſint, atque imitatione digna; tamen hoc in illo ſummum eſt, quod neque mendacium voluntario dicit, neque ſuam ipſe conſcientiam contaminat.

IX. Quae autem in eo minus abſoluta videntur, et in quibus carpitur a nonnullis, in ea hiſtoricae materiae parte ſunt

Quae in Thucydide deſunt

a Νικοστράτου] Omnino cum *Thucydidis* exemplaribus ſcribendum Νικηράτου.

b Περὶ

τοῦ πραγματικοῦ, τὸ λεγόμενον μὲν οἰκονομικὸν, ἐν ἁπάσαις δὲ γραφαῖς ἐπιζητούμενον, ἐάν τε φιλοσόφους προέληταί τις ὑποθέσεις, ἐάν τε ῥητορικάς. ταῦτα δέ ἐστι τὰ περὶ τὴν διαίρεσιν, καὶ τὰ [b] περὶ τὴν τάξιν, καὶ τὰ περὶ τὰς ἐξεργασίας. ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῆς διαιρέσεως, προειπὼν, ὅτι τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων συγγραφέων, ἢ κατὰ τόπους μεριζόντων τὰς ἀναγραφὰς, ἢ κατὰ χρόνους εὐπαρακολουθήτους, ἐκεῖνος οὐδετέραν τούτων τῶν διαιρέσεων ἐδοκίμασεν. οὔτε γὰρ τοῖς τόποις, ἐν οἷς αἱ πράξεις ἐπετελέσθησαν, ἀκολουθῶν ἐμέρισε τὰς διηγήσεις, ὡς Ἡρόδοτός τε καὶ Ἑλλάνικος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων ἐποίησαν· οὔτε τοῖς χρόνοις, ὡς οἱ τὴν τοπικὴν ἐκδόντες ἱστορίαν, προείλοντο, ἤτοι ταῖς διαδοχαῖς τῶν βασιλέων μερίζοντες τὰς ἀναγραφὰς, ἢ ταῖς τῶν ἱερέων, ἢ ταῖς περιόδοις τῶν ὀλυμπιάδων, ἢ τοῖς ἀποδεικνυμένοις ἄρχουσιν ἐπὶ τὰς ἐνιαυσίους ἀρχάς. καινὴν δέ τινα καὶ ἀτριβῆ τοῖς ἄλλοις πο-

ſunt poſita, quae plus habet artificii, atque oeconomiae nomine appellata, in omnibus, ſiue quis philoſophicam, ſiue oratoriam materiem ſumſerit, inprimis requiritur. Haec vero ea ſunt, quae ad diſtributionem, ad ordinem, ad amplificandi ſtudium pertinent. Ordiar autem ab ipſa diuiſione; praefatus illud, quod, cum ſuperiores hiſtorici ſua ſcripta, vel locis, vel temporibus apte continuatis, diſtinxerint; vnus hic ex his diuiſionibus neutram probarit. narrationes enim ita diſpoſuit, vt neque loca perſequeretur, vbi geſtae res erant; (quod Herodotus, Hellanicuſque, et alii nonnulli ante illius aetatem hiſtorici fecerant) neque tempora, quod eos, qui agentem de locis hiſtoriam edidere, ſecutos eſſe conſtat: quibus vel ad regum, aut ſacerdotum, ſucceſſiones, vel ad Olympiadum ambitus, vel ad Archontum annuos principatus, ſuorum librorum diuiſionem placuit accommodare. Cumque nouam quandam, neque ab

ſiderentur.

b Περὶ τάξιν] Malim cum articulo περὶ τὴν τάξιν, vt in praeced. et ſeq. commate. *Sylb.*

ε Θε-

ϱευθῆναι βουληθεὶς ὁδὸν, [c] θερείαις καὶ χειμερείαις ἐμέριϛε τὴν ἱϛορίαν. ἐκ δὲ τούτου συμβέβηκεν αὐτῷ τοὐναν-

ab aliis tritam viam inire voluiſſet, in aeſtates et hyemes hiſtoriam partitus eſt. cuius conſilii non is, quem ipſe putauerat, exitus

c θερείαις καὶ χειμερείαις ἐμέριϛε τὴν ἱϛορίαν] Carpit hic *Thucyd.* quod in aeſtates et hyemes hiſtoriam ſuam diuiſerit; quo factum ſit, vt res minime perpetua ſerie cohaerentes, ſed breuibus conciſae ſegmentis, obſcuram et difficilem narrationem effecerint. Haec ille. Ego autem non video, quomodo haec in aeſtates et hyemes rerum diuiſio ita conciſam et minutam efficiat narrationem. Tollatur enim hyemis, tollatur aeſtatis mentio: nihilo minus eodem res ordine ſtabunt. Nec dubito, quin, ſi, omiſſa hac partitione, ſecundum Archontum, vel Olympiadum, annos *Thucydides* narraſſet, eadem interualla et eundem rerum ordinem obſeruaturus fuerit. Inſpiciatur autem totus *Thucydides*, nuſquam aeſtatis, vel hyemis, mentione narrationem conſcindere, vel in medio rerum ordine ſeriem abrumpere, coactum ſcriptorem reperies. Nec dubia cauſa eſt: cum hyemis namque aduentu arma plerumque et res omnes ponuntur, interim alia tempori apta et conuenientia aguntur: aeſtatis initio omnia reſumuntur, et res de integro geruntur. Vnde qui ſecundum aeſtates et hyemes ſcribit auctor ipſam rerum geſtarum naturam ſequitur, neque res cohaerentes diuellit, ſed per ſe ſeparatas ſeparatim recenſet. Quod vero non ſemper integram aliquam abſoluit, ſed aliquo vſque perducta narratione ſubſiſtit, et aliis quibuſdam interiectis, tandem coepta pertexit: id profecto cum omnibus fere Hiſtoricis, qui modo vel paulo amplam hiſtoriam ſcripſere, *Thucydidi* commune eſt. Nec id eorum vitio euenit, ſed rerum geſtarum conditio et euentus requirit. Nam cum in vno bello ſaepe res quatuor, aut quinque, locis diuerſae gerantur; et ſaepe in alio loco res fiant, ſine quarum cognitione ea, quae poſtea in hoc euenerunt, intelligi non poſſint: non ſane video, quid aliud agere Hiſtoricus poſſit, quam vt vna narratione ad ſtabilem quendam terminum, vt vrbis alicuius obſidionem, inducias, aut ſimile, perducta, ea, quae in aliis locis eodem tempore geſta ſunt, recenſeat, indeque ad priora reuerſus vna cum modo rerum geſtarum vel ſubſiſtat in narrando, vel pergat. Si hoc a ſcriptore requiras, vt ſingula plane ſeparatim, et ſecundum loca potius, quod placet *Diony-*

τίον, ἢ προσεδόκησεν. οὐ γὰρ σαφεστέρα γέγονεν ἡ διαίρεσις τῶν χρόνων, ἀλλὰ δυσπαρακολουθητοτέρα κατὰ τὰς ὥρας. ἐφ' ᾧ θαυμάζειν ἄξιον, πῶς αὐτὸν ἔλαθεν, ὅτι, πολλῶν ἅμα πραγμάτων κατὰ πολλοὺς τόπους γινομένων, εἰς μικρὰς κατακερματιζομένη τομὰς ἡ διήγησις, οὐκ ἀπολήψεται τὸ τηλαυγὲς φῶς ἐκεῖνο καὶ καθαρὸν, ὡς ἐξ αὐτῶν γίνεται τῶν πραγμάτων φανερόν. ἐν γοῦν τῇ τρίτῃ βίβλῳ· ταύτῃ γὰρ ἀρκεσθήσομαι μόνον· τὰ περὶ Μιτυληναίους ἀρξάμενος γράφειν, πρὶν ὅλην ἐκπληρῶσαι τὴν διήγησιν, ἐπὶ τὰ Λακεδαιμονίων ἄπεισιν ἔργα· καὶ οὐδὲ ταῦτα συγκορυφώσας, τῆς Πλαταιέων μέμνηται πολιορκίας. ἀφεὶς δὲ καὶ ταύτην ἀτελῆ, τοῦ Μιτυληναϊκοῦ μέμνηται πολέμου· εἶτ' ἐκεῖθεν ἄγει τὴν

Partitionem hiſtoriae non recte inſtituit.

exitus eſt conſecutus. factum eſt enim, non vt apertior fuerit temporum diſtributio ad anni partes facta; ſed eiuſmodi, quam animi minus facile aſſequerentur. Qua in re licet illum iure mirari, qui non viderit futurum, vt, cum multae ſimul res multis in locis gererentur, breuibus quaſi ſegmentis conciſa narratio, praeclarum illud purumque lumen capere nequiret. quod ipſis ex rebus perſpicue patet. Nam in *tertio libro* (vt hoc vno exemplo contentus ſim) de Mitylenaeis aggreſſus ſcribere, narrationem priusquam vniuerſam abſolueret, ad Lacedaemoniorum res geſtas diuertit: quibus nondum impoſito fine, Plataeenſium obſidionem commemorat. eamque mox imperfectam dimittens, Mitylenenſis belli mentionem infert: deinde

Dionyſio, recenſeat: de vno plerumque bello hiſtoriae decem, vel plures, erunt ſcribendae; vt de praeſente bello, alio libro erunt explicanda, quae per 27. annos in Attica geſta ſunt, alio, quae in Sicilia, alio, quae in Peloponneſo, (niſi et hunc in quinque ſuas regiones diuidere malis) alio, quae in Thracia, alio, quae apud Acarnanes, alio, quae in Aſia, etc. quo modo hiſtoria fieret plane nulla, et nec intelligi, nec retineri, quidquam poſſet. Vnum enim hoc fuit et cohaerens bellum, et ſaepe, quae in Sicilia, vel Thracia, euenerunt, cauſſa fuerunt illorum, quae in Attica, aut Peloponneſo, acciderunt: rurſus in his locis geſta ſunt, quae in illis effectum ſunt ſortita. *Acacius.*

d Κα-

διήγησιν ἐπὶ τὰ περὶ Κέρκυραν, ὡς ἐστασίασαν, οἱ μὲν Λακεδαιμονίους, οἱ δ᾽ Ἀθηναίους ἐπαγόμενοι. ἀφεὶς δὲ καὶ ταῦτα ἡμιτελῆ, περὶ τῆς εἰς Σικελίαν στρατείας τῆς προτέρας Ἀθηναίων ὀλίγα λέγει. εἶτα Ἀθηναίων ἔκπλουν ἐπὶ Πελοπόννησον ἀρξάμενος λέγειν, καὶ Λακεδαιμονίων τὴν ἐπὶ Δωριεῖς στρατείαν, τὰ περὶ Λευκάδα πραχθέντα ὑπὸ Δημοσθένους τοῦ στρατηγοῦ, καὶ τὸν πρὸς Αἰτωλοὺς πόλεμον ἐπιπορεύεται· ἐκεῖθεν δ᾽ ἄπεισιν ἐπὶ Ναύπακτον. ἀτελεῖς δὲ καὶ τοὺς ἠπειρωτικοὺς πολέμους καταλιπὼν, Σικελίας ἅπτεται πάλιν. καὶ μετὰ τοῦτο Δῆλον [d] καθαίρει, καὶ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος πολεμούμενον ὑπὸ Ἀμβρακιωτῶν καταλείπει. καὶ τί δεῖ πλείω λέγειν; ὅλη γὰρ ἡ βίβλος οὕτω συγκέκοπται, καὶ τὸ διηνεκὲς τῆς ἀπαγγελίας ἀπολώλεκε. πλανώμεθα δὴ, καθάπερ εἰκὸς, καὶ δυσκόλως τοῖς δηλουμένοις παρακολουθοῦμεν, ταραττομένης ἐν τῷ διασπᾶσθαι τὰ

deinde ſermonem eo conuertit, vt, quo modo Corcyrae, ſeditione facta, alii Lacedaemonios, alii Athenienſes accerſiuerint, exponat. Hanc vero partem omittens inchoatam, de Athenienſium priori expeditione in Siciliam pauca narrat. poſtea, cum Athenienſium in Peloponneſum nauigationem et Lacedaemoniorum aduerſus Dorienſes expeditionem demonſtrare eſſet exorſus, ad ea, quae ad Leucadem a Demoſthene duce geſta ſunt, et ad Aetolorum bellum tranſit. inde Naupactum abit. nec, * Epiroticis bellis ad exitum perductis, Siciliam rurſus attingit. poſtea, quemadmodum Delus expurgaretur, oſtendit; Argoſque Amphilochicos, ab Ambraciotis oppugnatos, relinquit. Quid multis opus eſt? totus enim liber ita conciſus perpetuam hiſtoriae ſeriem amiſit. Accidit autem, id quod conſentaneum eſt, vt vagemur, nec facile, quae traduntur, ſtudio conſequamur; cum ex diuulſione rerum perturbata

d Καθαιρεῖ] Barytonως legendum *καθαίρει, purgat, expiat:* vt manifeſtum eſt ex his *Thucyd.* [p. 207. *Ed. Oxon.*] τοῦ δ᾽ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Δῆλον ἐκάθηραν Ἀθηναῖοι, κατὰ χρησμὸν δή τινα. *Sylb.*

* *Abſolutis bellis, quae per continentem gerebantur, Sic. r. e Sc.*

πράγματα τῆς διανοίας, καὶ τὰς ἡμιτελεῖς τῶν ἀκουσθέντων μνήμας οὐ ῥᾳδίως, οὐδ᾽ ἀκριβῶς, ἀναφερούσης. χρὴ δὲ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν εἰρομένην καὶ ἀπερίσπαστον εἶναι, ἄλλως τε ἐπειδὰν περὶ πολλῶν γίνηται πραγμάτων καὶ δυσκαταμαθήτων. ὅτι δ᾽ οὐκ ὀρθὸς ὁ κανὼν οὗτος, οὐδ᾽ οἰκεῖος ἱστορίᾳ, δῆλον. οὐδεὶς γὰρ τῶν μεταγενεστέρων συγγραφέων θερείαις καὶ χειμῶσι διεῖλε τὴν ἱστορίαν· ἀλλὰ πάντες [e] τὰς τετριμμένας ἄγειν ἐπὶ τὴν σαφήνειαν μετῆλθον.

ι΄. Αἰτιῶνται δὲ καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ τινὲς, ὡς οὔτ᾽ ἀρχὴν τῆς ἱστορίας εἰληφότος, ἣν ἐχρῆν, οὔτε τέλος ἐφηρμοκότος αὐτῇ τὸ πρέπον· οὐκ ἐλάχιστον μέρος εἶναι λέγοντες οἰκονομίας ἀγαθῆς, ἀρχήν τε λαβεῖν, ἧς οὐκ ἂν εἴη τι πρότερον, καὶ τέλει περιλαβεῖν τὴν πραγματείαν, ᾧ δόξῃ μηδὲν ἐνδεῖν· ὧν οὐδετέρου πρόνοιαν αὐτὸν πεποιῆσθαι τὴν προσήκουσαν. τὴν δ᾽ ἀφορμὴν αὐτοῖς τῆς κατηγορίας ταύτης ὁ συγγραφεὺς παρέσχηται·

turbata mens, imperfectas notitias ipſa ſibi commode perfecteue referre non poſſit. hiſtoricam enim narrationem perpetuo veluti filo ductam et colligatam oportet eſſe; praeſertim vbi res exponuntur et multae, et quae percipi non facile queant. Non eſſe autem rectam, qua ille vſus eſt, neque aptam hiſtoriae regulam, ſatis conſtat. neque enim de poſterioribus hiſtoricis, qui ſua ſcripta in aeſtates et hyemes diſtribueret, quiſquam fuit: omneſque potius id maluerunt, vt ad perſpicuas rerum intelligentias tritis itineribus narrationem perducerent.

Ordo eius et diſpoſitio reprehenditur.

X. Sunt etiam, qui, quod ad ordinem ſpectat, illum accuſent; quod hiſtoriam neque, quo opus erat, principio ſit ingreſſus; neque, quo decebat, fine concluſerit: cum ita dicant, diſponendi laudem non eſſe minimam, principium, quo non aliquid ſit prius, capere, et fine, cui nihil videatur deeſſe, comprehenſam narrationem terminare: quarum rerum ab ipſo neutram ſatis accurate animaduerſam eſſe. Occaſionem porro huius accuſationis hiſtoricus praebuit, qui cum ita propo-

e Sc. ὁδούς.

f Sc.

προειπὼν γὰρ, ὡς μέγιςος ἐγένετο τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων ὁ Πελοποννησιακὸς, χρόνου τε μήκει, καὶ παθημάτων πολλῶν συντυχίαις, τελευτῶν τοῦ προοιμίου τὰς αἰτίας βούλεται πρῶτον εἰπεῖν, ἀφ' ὧν τὴν ἀρχὴν [f] ἔλαβε. [g] διττὰς δὲ ταύτας ὑποθέμενος, τήν τ' ἀληθῆ

propoſuiſſet; omnium bellorum, et temporum diuturnitate, et multarum calamitatum euentis, illud fuiſſe maximum, quod in Peloponneſo geſtum eſt, in extremo *prooemio* cauſas primum, vnde principium duxit, aggreditur explicare. duaſque cum oſtendiſſet, vnam veram, nec tamen vulgo notam, Athenienſium

[f] *Sc.* ὁ πόλεμος.

[g] Διττὰς δὲ ταύτας ὑποθέμενος] Hic ordinem narrationis *Thucydideae* reprehendit *Dionyſius*; quod, cum duas praepoſuiſſet belli cauſas, alteram veram, de potentia Athenienſium, alteram fictam et praetextam, de rebus ad Epidamnum et Potidaeam geſtis, falſam tamen et poſteriorem prius, veram de incrementis et viribus Athenienſium poſterius narrarit. At vero naturam poſtulare, vt priora poſterioribus, vera falſis, prius narrentur. Ego autem viciſſim non video, cur ſemper priora ſequentibus, et multo minus, cur vera falſis, in narrando ſint praeponenda. *Fabius* certe oratorem non ſemper eo ordine, quo quid eſt actum, narrare iubet, ſed eo modo, quo expedit: itaque interim, ait, re expoſita, cauſſas ſubiungi poſſe, quae anteceſſerunt. Quod ſi *Thucydides*, praemiſſa falſa cauſa, ipſum bellum narrare orſus, poſtea demum veram aperuiſſet, reprehendi fortaſſe poſſet. Nunc, antequam belli initium faciat, vtramque cauſſam abſolute, tam veram, quam falſam, enarrans, nihil hac in parte peruertit. Sed nec illud omnino verum eſt, quod *Thucydides* falſas cauſſas ante veras enarret. Veram enim cauſſam ait fuiſſe Athenienſium potentiam, quae Lacedaemoniis nimis creſcere viſa, eos in arma compulerit. Hanc vero in ipſo prooemio (vtpote rem ſui iudicii, non ab omnibus approbatam et conclamatam) ſtatim indicauerat, oſtendens, quomodo ex parua et humili maximam et florentiſſimam rempub. fecerint Athenienſes, quomodo cum Medis bella geſſerint, quomodo Graecos ſibi ſubiecerint, quomodo cum Lacedaemoniis contenderint. Tandem vero, apertiſſimis verbis indicata vera cauſſa, ad reliquas belli occaſiones, quibus tamdiu ſopitus ignis eruperit, enarrandas tranſit. Nam vt illas priores pluribus explicaret, nec

μὲν, ȣ̓κ εἰς ἅπαντας δὲ λεγομένην, τὴν αὔξησιν τῆς Ἀθηναίων πόλεως· καὶ τὴν ȣ̓κ ἀληθῆ μὲν, ὑπὸ δὲ Λακεδαιμονίων πλαττομένην, τὴν Ἀθήνηθεν ἀποςαλεῖσαν Κερκυραίοις κατὰ Κορινθίων συμμαχίαν, ȣ̓κ ἀπὸ τῆς ἀληθȣ͂ς καὶ αὐτῷ δοκȣ́σης, τὴν ἀρχὴν πεποίηται τῆς διηγήσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑτέρας, κατὰ λέξιν ȣ̔́τω

ſium ciuitatis incrementum; alteram falſam, quam tamen Lacedaemonii fingerent, ſubſidium Corcyraeis aduerſus Corinthios ab Athenienſibus miſſum: non a vera cauſa, neque ab ea, quam ipſe probaret, ſed ab altera, ſumſit initium. ſcripſit enim

nec *Dionyſius*, nec alius iniquior, requirere potuiſſet: peculiarem enim illa potius et longiorem inſtituto hiſtoriam flagitarent: et cauſſae bellorum repetendae ſunt proximae, non vltimae; vt monet *Ant. Viperanus* in lib. de ſcribenda hiſt. Potius igitur longe fuit, *Thucydidem*, indicata perſpicuis et paucis verbis vera belli cauſſa, inde ad occaſiones (et illas belli cauſſas tantas, vt, ſi non interueniſſent, nondum protinus bellum cooriturum fuiſſe, multae circumſtantiae doceant) percenſendas tranſire, quam ab ipſis Athenarum primordiis auſpicando, ingens ſibi praeter animi ſententiam onus imponere; quod ſi faciendum neceſſario eſſet, nemo quiſquam particularem hiſtoriam ſcribere, ſed omnes quam longiſſime res arceſſere deberent; quandoquidem is eſt rerum humanarum ordo, vt mutuo quodam nexu omnia cohaereant, et ſemper poſteriora habeant aliquam cognationem cum prioribus. At vero, inquit *Dionyſius*, ipſe *Thucyd.* hunc locum hiſtoria dignum, vtpote ab aliis praetermiſſum, iudicauit: itaque et ſuo ordine et copioſius omnia narrare debuiſſet. Sed nego, id ex *Thucydidis* verbis ſequi: digreſſione enim illum locum *Thucyd.* non abſoluta hiſtoria, ſe expoſiturum, dicit. Id vero non potuiſſet commodiore loco facere: poſuit enim ante initium belli, et poſuit eo in loco, vbi maxime de bello ſuſcipiendo deliberatur. Quod ſi ab initio hanc hiſtoriam collocaſſet, copioſius omnia, praeter inſtitutae hiſtoriae argumentum, explicari oportuiſſet, ne vel principium ſequenti narrationi belli Peloponneſiaci inaequale videretur, vel ipſe negligentiae alicuius, aut imprudentiae, accuſari poſſet. *Acacius.*

b In

γράφων· [h] „Ἤρξαντο δὲ Ἀθηναῖοι αὐτοῦ καὶ Πελοποννήσιοι, λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς, αἳ αὐτοῖς ἐγένοντο [i] μετὰ τὴν Εὐβοίας ἅλωσιν. διότι δὲ ἔλυσαν, τὰς αἰτίας προέγραψα πρῶτον, καὶ τὰς διαφορὰς τοῦ μή τινας ζητῆσαί ποτε, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη. τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ, τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι, μεγάλους γιγνομένους, καὶ φόβον παρέχοντας τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν. αἱ δὲ ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι, αἵδ' ἦσαν ἑκατέρων· ἀφ' ὧν λύσαντες τὰς σπονδὰς, ἐς τὸν πόλεμον κατέστησαν· Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος.“ καὶ μετὰ τοῦτο διεξέρχεται τὰ περὶ Ἐπίδαμνον, καὶ τὰ περὶ Κέρκυραν, καὶ τὰ περὶ Ποτίδαιαν, καὶ τὴν Πελοποννησίων σύνοδον εἰς Σπάρτην, καὶ τοὺς ῥηθέντας ἐκεῖ

enim haec ad verbum: „Origo autem ipſius ab Athenienſibus et Peloponneſiis, ſoluto, quod in annos triginta poſt captam Euboeam percuſſum erat, foedere, manauit. qui cur initum foedus diremerint, et cauſas, et diſſenſiones, primum oſtendi; ne quis, vnde tantum inter Graecos bellum exſtiterit, aliquando poſſet exquirere. Veriſſimam enim cauſam, licet in ſermonibus occultam, opinor hanc fuiſſe, quod, Athenienſibus eas vires adeptis, vt Lacedaemoniis formidabiles eſſent, bellum neceſſario ſit excitatum. quae vero palam iactabantur cauſae, quibus factum eſt, vt foedera rumperentur, et bellum inter eos gereretur, huiuſmodi erant. Epidamnus eſt vrbs ad dexteram ſita nauigantibus in Ionium ſinum. incolunt autem ipſam, Illyrica natio, barbari Taulantii“. Mox, quae ad Epidamnum, ad Corcyram, ad Potidaeam geſta ſunt, et Peloponnenſium conuentum in vrbem Spartam, et orationes illic

h In *Thucyd.* [*Ed. Oxon.* p. 14.] tranſpoſito pronomine, ſic legitur: ἤρξαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθ. καὶ Πελ. itidemque infra p. 146. [iuxta *Ed. Sylb.*] *Sylb.*

i Μετὰ Εὐβοίας ἅλωσιν in *Thucyd.* exemplaribus, et mox δ' ἔλυσαν et ἔγραψα.

κατὰ τῆς Ἀθηναίων πόλεως λόγȣς. ταῦτα δὲ μέχρι δισχιλίων ἐκμηκύνας ςίχων, τότε περὶ τῆς ἑτέρας αἰτίας τὸν λόγον ἀποδίδωσι τῆς ἀληθȣ̃ς τε καὶ αὐτῷ δοκȣ́σης, ἐνθένδε ἀρξάμενος· Ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς σπονδὰς λελῦσθαι καὶ [k] πολεμεῖν Ἀθηναίοις, ȣ̓ τοσȣ̃τον τῶν συμμάχων πεισθέντες τοῖς λόγοις, ὅσον φοβȣ́μενοι τȣ̀ς Ἀθηναίȣς, μὴ [l] ἐπὶ μεῖζον δυνηθῶσιν, ὁρῶντες αὐτοῖς τὰ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος ὑποχείρια ἤδη ὄντα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι τρόπῳ τοιῷδε ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, ἐν οἷς ηὐξήθησαν.“ οἷς ἐπιτίθησι τὰ ἔργα τῆς πόλεως, ὅσα μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον ἕως τȣ̃ Πελοποννησιακȣ̃ διεπράξαντο, κεφαλαιωδῶς καὶ ἐπιτροχάδην ἐν ἐλάττοσιν, ἢ πεντακοσίοις ςίχοις. ἀναμνησθεὶς δ', ὅτι πρότερα τῶν Κερκυραϊκῶν ἦν, καὶ ȣ̓κ ἀπ' ἐκείνων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ὁ πόλεμος, ἀλλ' ἀπὸ τȣ́των, ταῦτα πάλιν κατὰ λέξιν γράφει „Μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη γίγνεται ȣ̓ πολλοῖς ἔτεσιν ὕςερον τὰ προειρημένα, τά τε

lic habitas aduerſus Athenienſium ciuitatem, commemorat; atque haec ita producit, vt ad verſuum duo millia conſumat. quo demum in loco altera de cauſa, quae et eſt et ipſi videtur eſſe vera, differit; hinc exorſus: „Decreuerunt autem Lacedaemonii, ſolutum eſſe foedus, atque Athenienſibus inferri bellum oportere: non tam ſociorum ſermonibus in eam mentem adducti, quam metu, ne nimium creſcerent vires Athenienſium, quorum ditioni iam ſubiectam Graeciae maiorem partem viderent. Athenienſes enim ad eas res, quae incrementum illis attulerunt, huiuſmodi ratio perduxit“. Deinde ea, quae a Perſico bello ad Peloponneſiacum ciuitas geſſit, per capita curſimque ſubiungit, in paucioribus, quam quingentis verſibus. Rurſus, cum illa rebus Corcyraeis anteire, neque ab illis, ſed ab his, manaſſe principium belli recordatus eſſet, ſcribit haec ad verbum: „Poſt haec autem, quae iam expoſuimus, haud multis poſt annis, conſecutae ſunt * inter Corcyram

k In *Thucyd.* p. 49. *Ed. Oxon.* πολεμητέα εἶναι pro πολεμεῖν.

l In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. ἔτι.

* *Res Corcyraïcae ac Potidaea-*

Κερκυραϊκὰ καὶ τὰ Ποτιδαιατικὰ, καὶ ὅσα πρόφασις [m] *τȣ̃δε τȣ̃ πολέμȣ κατέϛη. ταῦτα δὲ ξύμπαντα, ὅσα ἔπραξαν οἱ Ἕλληνες πρός τε ἀλλήλȣς καὶ (πρὸς) τὸν βάρβαρον, ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιϛα, μεταξὺ τῆς τε Ξέρξȣ ἀναχωρήσεως, καὶ τῆς ἀρχῆς τȣ̃δε τȣ̃ πολέμȣ· ἐν οἷς οἱ Ἀθηναῖοι τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεϛέραν κατεϛήσαντο, καὶ αὐτοὶ ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, αἰσθόμενοι, ȣ̓́τε ἐκώλυον, εἰ μὴ ἐπὶ βραχὺ,* [n] *ἡσυχάζοντες τὸ πλέον τȣ̃ χρόνȣ, ὄντες μὲν καὶ πρὸ τȣ̃ μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τȣ̀ς πολέμȣς, εἰ μὴ ἀναγκάζοιντο, τὸ δέ τι καὶ πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι· πρὶν δὴ ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων σαφῶς ἤρετο, καὶ τῆς ξυμμαχίας αὐτῶν ἥπτοντο· τότε δὲ ȣ̓κέτι ἀνασχετὸν ἐποιȣ̃ντο, ἀλλ᾽ ἐπιχειρητέα ἐδόκει εἶναι πάσῃ*

cyram et Potidaeam diſſenſiones, et quaecunque hoc bellum ſuſcitarunt. quae ſimul omnia, et quae inter ipſos, et quae aduerſus barbarum Graeci geſſerunt, annis ſummum quinquaginta perfecta ſunt; quot a diſceſſu Xerxis ad huius belli principium numerantur: cum interim Athenienſes et principatum confirmarunt, et maiores opes ipſi ſibi compararunt. quod Lacedaemonii cum intelligerent, non tamen, vt obſiſterent, niſi ad breue ſpatium, adducebantur; et maiorem temporis partem quieſcebant: quippe qui nec antea, niſi neceſſitas cogeret, facile bella ſuſciperent; et tunc domeſticis etiam contentionibus diſtinerentur. * Verum enimuero cum Athenienſes opibus manifeſto creſcerent, initamque inter eos ſocietatem laederent: tunc non iam eſſe vltra ferendum cenſuerunt,

daeaticae, et quaecunque huic bello anſam praebuere.

m Μεταξὺ [quod in vulgatis inter πρόφασις et τȣ̃δε legitur] additum e vulg. editionibus. et rurſum ab eiſdem abeſt incluſa πρὸς v. 3. Exſtat autem locus [*Ed. Oxon.* p. 64.] *Sylb.*

n In *Thucyd.* et *Cod. Bodl.* ἡσύχαζόν τε, *quieſcebantque.* ſeq. v. 11. (vt notauit *Sylb.*) τὸ δέ τι ſignificat *partim etiam.*

* *Interea.*

προθυμίᾳ, καὶ καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, [o] ἣν δύνωνται, ἀραμένοις τόνδε τὸν πόλεμον.“

ιά. Ἐχρῆν δ᾽ αὐτὸν, ἀρξάμενον τὰς αἰτίας τȣ̃ πολέμȣ ζητεῖν, πρώτην ἀποδȣ̃ναι τὴν ἀληθῆ καὶ ἑαυτῷ δοκȣ̃σαν. ἥ τε γὰρ φύσις ἀπῄτει τὰ πρότερα τῶν ὑςέρων ἄρχειν, καὶ τἀληθῆ πρὸ τῶν ψευδῶν λέγεσθαι· ἥ τε τῆς διηγήσεως εἰσβολὴ κρείττων ἂν ἐγίνετο μακρῷ, τοιαύτης οἰκονομίας τυχȣ̃σα. ȣ̓δὲ γὰρ ἐκεῖνό τις ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τῶν ἀπολογεῖσθαι περὶ αὐτȣ̃ βȣλομένων, ὅτι μικρὰ καὶ ȣ̓κ ἄξια λόγȣ τὰ πράγματα ἦν, ἢ κοινὰ καὶ [p] κατημαξευμενα τοῖς πρὸ αὐτȣ̃, ὥςε μηδὲν δεῖν ἀπὸ τȣ́των ἀρχὴν ποιεῖσθαι. αὐτὸς γὰρ ὡς ἐκλειφθέντα τὸν τόπον τȣ̃τον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἄξιον ἱςορίας ὑπείληφεν, αὐταῖς λέξεσιν ȣ̔́τω γράφων· „Ἔγραψα δὲ αὐτὰ, καὶ τὴν ἐκβολὴν τȣ̃ λόγȣ ἐποιησάμην διὰ τόδε, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμȣ̃ ἅπασιν [q] ἐκλιπὲς τὸ χωρίον τȣ̃το ἦν· καὶ ἢ τὰ

runt, ſed omni ſtudio conandum, vt eorum potentiam, ſumtis armis, ſi fieri poſſet, euerterent.‘

XI. Oportebat autem illum, cum belli cauſas indagare coepiſſet, eam, quae vera eſſet, quaeque ipſi probaretur, primo loco tradere: cum et natura poſtulabat, vt priora poſterioribus anteirent, vera prius, quam falſa, dicerentur; et ipſe narrationis ingreſſus, ſi eiuſmodi ordine inſtitutus eſſet, longe futurus erat praeſtantior. non enim, ſi quis partem illius tueri velit, ea ratione poſſit vti, quod vel paruae res eſſent, nec ſatis dignae oratione; vel communes, et ab aliis antea ſic protritae, vt nihil opus eſſet ab his initium ducere. ipſe enim hunc locum, vt a veteribus praetermiſſum, hiſtoria dignum exiſtimauit, qui ad verbum ita ſcripſerit: „Scripſi autem ea, et ab inſtituto ſermone propterea diuerti, quod ſuperiores omnes hunc locum omiſerunt, et aut res Graecas ante Medicas,

o Pro ἦν ſcriptus liber habet articulum ἣν: perperam. *Sylb.*

p Κατημαξευμένα legitur etiam apud *Heſychium*; apud *Suidam* vero καθημαξευμένα: ſicut etiam ἅμαξαν alii malunt, alii ἄμαξαν: hi, quaſi ἅμας ἄγȣσαν; illi, velut ἅμα ἄγȣσαν τὰ ἐπιτιθέμενα. *Sylb.*

q In *Thucyd.* p. 54. *Ed. Oxon.* ἐκλιπὲς τȣ̃το ἦν τὸ χωρίον, et

πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά. τούτων δὲ, ὅσπερ καὶ ἥψατο ἐν τῇ Ἀττικῇ ξυγγραφῇ Ἑλλάνικος, βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη· ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη."

ιβ΄. Ἱκανὸν μὲν οὖν καὶ τοῦτο τεκμήριον ἦν τοῦ μὴ κατὰ τὸν ἄριστον τρόπον ᾠκονομῆσθαι τὴν διήγησιν ὑπ᾽ αὐτοῦ· λέγω δὴ τὸ μὴ κατὰ φύσιν ἔχειν· πρόσεστι δὲ τούτῳ καὶ τὸ μὴ, εἰς ἃ δεῖ κεφάλαια, τετελευτηκέναι τὴν ἱστορίαν. ἔτη γὰρ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι περιειληφότος τοῦ πολέμου, πάντα τὸν χρόνον τοῦτον ἕως τῆς καταλύσεως αὐτοῦ βιώσας, μέχρι τοῦ δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ κατεβίβασεν ἔτους τὴν ἱστορίαν, τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα ναυμαχίᾳ τὴν ὀγδόην βίβλον παρεκτείνας· καὶ ταῦτα προειρηκὼς ἐν τῷ προοιμίῳ, πάντα περιλήψεσθαι τὰ πραχθέντα κατὰ τόνδε τὸν πόλεμον· καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ βίβλῳ πάλιν συνανακεφαλαιῶν τε τοὺς χρόνους, ἀφ᾽ οὗ τ᾽ ἤρξατο, καὶ μέ-

cas, aut Medicas duntaxat, compoſuerunt. Eas autem res, quas et Hellanicus in Attica hiſtoria perſecutus eſt, neque copioſe, neque temporibus ſatis accurate diſtinctis, explicauit: ſimul etiam, quod Athenienſium principatus qua ratione ſit conſtitutus, declarat".

XII. Satis igitur et hinc aperte colligitur, narrationem ab ipſo non optime, id eſt, non vt natura poſtulat, eſſe digeſtam. Huc accedit, quod nec hiſtoriam quo debuit fine concluſit. cum enim annos VII et XX bellum comprehenderit; atque, hoc quantum temporis eſt, vſque ad belli exitum ipſe vixerit; tamen vſque ad annum XXII hiſtoria perducta, octauum librum maritima illa pugna, quae ad eum locum, quem Cynoſſema appellant, eſt commiſſa, terminauit. * Adde, quod, cum in *prooemio*, quaecunque hoc in bello geſta ſunt, omnia ſe eſſe perſcripturum affirmaſſet; itemque in *quinto libro* tempora collegiſſet, et vnde ortum bellum eſt, et quouſque proceſſit, ſcripſit

et p. 837. v. 2. ὅσπερ. In *Editis* tamen quibuſdam ὥσπερ.

* *Praeſertim cum.*

χρις οὗ προελθὼν κατελύθη, ταῦτα κατὰ λέξιν γέγραφε· »Καὶ τοῖς [r] (ἀπὸ) χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις, μόνον δὲ τοῦτο ὀχυρῶς ξυμβάν. ἀεὶ γὰρ ἐγὼ μέμνημαι, καὶ ἀρχομένου τοῦ πολέμου, καὶ μέχρις οὗ ἐτελεύτησε, προφερόμενον ὑπὸ πολλῶν, ὅτι τρὶς ἐννέα ἔτη δέοι γενέσθαι αὐτόν. ἐπεβίων δὲ διὰ παντὸς αὐτοῦ, αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ, καὶ προσέχων τὴν γνώμην, ὅπως ἀκριβῶς τι εἴσομαι· καὶ ξυνέβη μοι φεύγειν τὴν ἐμαυτοῦ, ἔτη εἴκοσι μετὰ τὴν ἐς Ἀμφίπολιν στρατηγίαν· καὶ γενομένῳ παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασι, καὶ οὐχ ἧσσον [s] τοῖς Πελοποννησίοις διὰ τὴν φυγήν, καθ' ἡσυχίαν τι αὐτῶν μᾶλλον αἰσθέσθαι. τὴν οὖν μετὰ (τὰ) δέκα ἔτη διαφοράν τε καὶ ξύγχυσιν τῶν σπονδῶν, καὶ τὰ ἔπειτα, ὡς ἐπολεμήθη, ἐξηγήσομαι.«

ſcripſit haec ad verbum: „Hoc ſolum exitu comprobatum ex iis, quae futura ex oraculis affirmabantur. ſemper enim, et initio belli, et vſque ad extrema tempora, recordor a multis eſſe nunciatum, oportere ad annos xxvii bellum perdurare. mihi autem per totum illud tempus vita ſuppeditauit: cum et id aetatis eſſem, vt rerum ſenſum haberem, et in eam curam animum intenderem, vt ſingulas notitias optime conſequerer. cumque * anno xx poſt Amphipolitanam expeditionem patria mea exſularem, et apud vtroſque, dum res agerentur, nec minus apud Peloponnenſes ob exſilium, verſatus eſſem; factum eſt, vt aliquid ego peritius ipſis potuerim in otio cognoſcere. Diſſenſionem igitur poſt decem annos exortam, et foederum perturbationem, et quae deinde in bello conſecuta ſunt, explicabo".

XIII. Prae-

r Incluſa praepoſitio ἀπὸ addita ex vulgatis *Thucydidis* exemplaribus in iiſdem ſeq. v. pro ὀχυρῶς legitur ἐχυρῶς: et mox ἔγωγε pro ἐγώ. Iidem libri v. 7. habent ἀκριβές τι. alioqui ἀκριβῶς τι ſic accipiendum foret, vt διαφερόντως τι ſupra p. 794. v. 12. *Sylb.*

s Iidem libri habent τοῖς Πελοποννησίων, ſc. πράγμασιν. Ex iiſdem verſu 12. inſertus eſt incluſus articulus τά. Exſtat autem locus [p. 306, 307. *Ed. Oxon.*] *Sylb.*

* *Annum, poſtquam ad Amphipolim dux fuiſſem, vigeſimum primum.*

t Scri-

ιγ΄. Ὅτι δὲ καὶ περὶ τὰς ἐξεργασίας τῶν κεφαλαίων ἧττον ἐπιμελής ἐστιν, ἢ πλείονας τοῦ δέοντος λόγους ἀποδιδοὺς τοῖς ἐλαττόνων δεομένοις, [t] ἢ ῥαθυμότερον ἐπιτρέχων τὰ δεόμενα πλείονος ἐξεργασίας, πολλοῖς τεκμηρίοις βεβαιῶσαι δυνάμενος, [u] ὀλίγοις χρήσομαι, τὰς μὲν πρώτας Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων ναυμαχίας ἀμφοτέρας περὶ τὴν τελευτὴν τῆς δευτέρας βίβλου γράφειν ἀρξάμενος· ἐν αἷς πρὸς ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα ναῦς Πελοποννησίων εἴκοσι ναυσὶν Ἀθηναῖοι μόνοι πρὸς πολλαπλασίους τῶν βαρβάρων ναυμαχήσαντες, ἃς μὲν διέφθειραν, ἃς δ᾽ αὐτάνδρους ἔλαβον, οὐκ ἐλάττους, ἢ

XIII. Praeterea et vbi amplificationibus res perſequitur, minus illum eſſe diligentem; et vel ea, quae breuitatem poſtulant, verboſius exponere; vel, quae longiori ſunt oratione pertractanda, leuiter nimis attingere, multis argumentis probare poſſim: ſed paucis tamen vtar, et a naualibus primum Athenienſium Peloponnenſiumque pugnis, quae in extremo *ſecundo libro* narrantur, initium capiam: cum Athenienſes, contra naues Peloponnenſium XLVII ſoli XX nauium claſſe * aduerſus barbaros multis partibus plures, ita maritimo proelio decertarunt, vt, quot ad bellum naues emiſerant, totidem plane

In capitum tractatione non ſatis accuratus eſt.

t Scriptus liber copulatiue habet καὶ ῥαθυμότερον. ſed diſiunctiuam ἢ ſenſus ipſe poſtulat; et ſic legendum eſſe declarant etiam ſequentia, p. 840. v. 8. et p. 846. v. 12. *Sylb.*

u Mutilatus eſt locus, et hoc fere modo complendus. primum poſt ὀλίγοις χρήσομαι ponenda eſt diſtinctio periodica. deinde poſt μόνοι, v. 9. tale quidpiam inſerendum: ἐμαχέσαντο, μακρᾷ καὶ διεξοδικῇ χρῆται διηγήσει· τοὐναντίον δὲ ἐν τῇ προτέρᾳ βίβλῳ βραχέως πάνυ ἐπιτρέχει τήν τε πεζομαχίαν, καὶ τὴν ναυμαχίαν, ἐν ᾗ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς πολλ. τ. β. Significare enim vult, alterum nauale proelium, in quo minorem virtutis ſplendorem cum Peloponneſiis dimicatum fuit, prolixius a *Thucydide* denarratum eſſe: alterum vero, quo terra marique, vno eodemque die, ſumma cum gloria *Perſae* ſuperati fuerunt, admodum breuiter ab eo eſſe perſtrictum. *Sylb.*

* *Locus in Graeco mutilatus.*

ὅσας ἔστειλαν ἐπὶ τὸν πόλεμον. θήσω δὲ καὶ τὴν λέξιν αὐτοῦ· „Ἐγένετο [x] (δὲ) μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία, καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους· καὶ ἐνίκων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀμφότερα Ἀθηναῖοι, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, καὶ εἷλον τριήρεις Φοινίκων, καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας.“ ὅμοια δ' ἐστὶ παρ' αὐτῷ καὶ τὰ κατὰ τὰς πεζικὰς μάχας, ἢ μηκυνόμενα πέρα τοῦ δέοντος, ἢ συναγόμενα εἰς ἔλαττον τοῦ μετρίου. τὰ μέν γε περὶ Πύλον Ἀθηναίοις πραχθέντα, καὶ τὰ περὶ τὴν Σφακτηρίαν καλουμένην νῆσον, ἐν ᾗ Λακεδαιμονίους κατακλείσαντες ἐξεπολιόρκησαν, ἀρξάμενος ἐν τῇ τετάρτῃ βίβλῳ διηγεῖσθαι, καὶ μεταξὺ τοῦ πολέμου τοῦδε πράξεις τινὰς ἑτέρας παραδιηγησάμενος· εἶτ' αὖθις ἐπιστρέψας ἐπὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἑξῆς, ἅπαντα τὰ γεγενημένα κατὰ τὰς μάχας ὑπ' ἀμφοτέρων διελήλυθεν ἀκριβῶς καὶ δυνατῶς· πλείους, ἢ τριακοσίους στί-

plane alias depreſſerint, alias cum ipſis hominibus ceperint. qua de re ipſius verba ſubiiciam: „Poſtea ſimul cum ſociis Athenienſium, apud flumen Eurymedontem in Pamphylia, terreſtri naualique certamine aduerſus Medos pugnarunt: eodemque die bis Athenienſes, duce Cimone, Miltiadis filio, victoria potiti ſunt, captis ac depreſſis omnibus Phoenicum nauibus ad ducentas“. Atque his quidem non diſſimilia ſunt ea, quibus de terreſtribus proeliis agit: nam aut longius, quam par ſit, prouehitur; aut rem praeter modum contrahit. Cum enim ea, quae ab Athenienſibus circa Pylum et Sphacteriam inſulam geſta ſunt, cum obſeſſos in ea Lacedaemonios Athenienſes expugnarunt, in *quarto libro* narrare coepiſſet, atque interim pauca quaedam leuiter attigiſſet, ad ea tum demum, quae ſunt poſt conſecuta, ſermonem conuertit; atque omnes vtrinque commiſſas pugnas, cum neque multi in illis cecidiſſent, et perpauci ſeſe dedidiſſent, diligenter et accurate pluribus, quam verſibus ccc eſt perſecutus. quam quidem

x Illud δὲ additum ex *Thucyd.* exemplar. p. 55. *Ed. Oxon.*

y Pro

χους [y] αὐτὸς ἀποδεδωκὼς ταῖς μάχαις· καὶ ταῦτα οὐ πολλῶν ὄντων, οὔτε τῶν ἀπολομένων, οὔτε τῶν παραδόντων τὰ ὅπλα. αὐτός γέ τοι συγκεφαλαιούμενος τὰ περὶ τὴν μάχην, κατὰ λέξιν οὕτω γράφει· „Ἀπέθανον δὲ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν τοσοίδε· εἴκοσι μὲν ὁπλῖται διέβησαν καὶ τετρακόσιοι οἱ πάντες. τούτων ζῶντες ἐκομίσθησαν ὀκτὼ ἀποδέοντες τριακόσιοι· οἱ δ' ἄλλοι ἀπέθανον. καὶ Σπαρτιᾶται τούτων ἦσαν τῶν ζώντων [z] (περὶ) εἴκοσι καὶ ἑκατόν· Ἀθηναίων δὲ οὐ πολλοὶ διεφθάρησαν.“

ιδ'. Τῆς δὲ Νικίου στρατηγίας μνησθεὶς, ὅτι ναῦς ἑξήκοντα καὶ δισχιλίους ὁπλίτας Ἀθηναίων ἐπαγόμενος, ἐπὶ Πελοπόννησον ἔπλευσε· κατακλείσας δὲ Λακεδαιμονίους εἰς τὰ φρούρια, τοὺς ἐν [a] Κυθάροις κατοικοῦντας ἐξεπολιόρκησε, καὶ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου πολλὴν ἐδῄωσεν· ἐξ ἧς αἰχμαλώτων πλῆθος [b] ἐπαγόμενος, ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας· οὕτως εἴρηκεν ἐπιτροχάδην, περὶ μὲν τῶν ἐν Κυθήροις πραγμάτων· [c] „Καὶ

dem pugnam ipſe ſummatim explicans, haec ad verbum ſcribit: „In inſula quidem caeſi, aut viui capti, tot fuerunt. armati in eam traiecerant CCCCXX. ex his viui capti CCXCII, reliqui occiſi. ac ex illis quidem, qui viui capti fuerant, Spartani erant numero CXX: ex Athenienſibus pauci ſunt interemti“.

XIV. De Niciae autem imperio illata mentione, qui ſexaginta nauibus et duobus Athenienſium grauis armaturae millibus in Peloponneſum ductis, ac Lacedaemoniis in caſtella concluſis, Cytherios expugnauit; magnamque Peloponneſi partem depopulatus, ingenti captiuorum multitudine abducta, Athenas renauigauit, ſic curſim de rebus ad Cythera geſtis ait:

y Pro αὐτὸς rectius fortaſſe legerimus ταύταις, *hiſce. Sylb.*

z Incluſa περὶ addita ex vulg. libr. *Thucyd.* [p. 238. *Ed. Oxon.*] *Sylb.*

a Nota hic Κυθάροις: et mox v. ult. Κυθήροις: vereor, ne librariorum vitio. alioquin illud Doricae, hoc communi linguae adſcribendum foret. *Sylb.*

b In margine *Cod. Bodl. lc.* ἀπαγόμενος.

c *Thucyd.* p. 244. *Ed. Oxon.*

d Ex-

μάχης γενομένης, ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυθήριοι· ἔπειτα τραπόμενοι, κατέφυγον εἰς τὴν ἄνω πόλιν· καὶ ὕστερον ξυνέβησαν πρὸς Νικίαν καὶ τοὺς ξυνάρχοντας, Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν, πλὴν θανάτου.“ περὶ δὲ τῆς Αἰγινητῶν ἁλώσεως τῶν ἐν Θυρέᾳ· [d] „Ἐν τούτῳ δ᾽ οἱ Ἀθηναῖοι κατασχόντες, καὶ χωρήσαντες εὐθὺς πάσῃ τῇ στρατιᾷ, αἱροῦσι τὴν Θυρέαν· καὶ τήν τε πόλιν κατέκαυσαν, καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν. τούς τε Αἰγινήτας, ὅσοι μὴ ἐν χερσὶ διεφθάρησαν, ἄγοντες, ἀφίκοντο εἰς τὰς Ἀθήνας.“ γενομένων δὲ περὶ τὰς [e] πόλεις ἀμφοτέρας εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου μεγάλων συμφορῶν, δι᾽ ἃς ἐπεθύμησαν ἀμφότεραι τῆς εἰρήνης, περὶ μὲν τῆς [f] προτέρας, ὅτε Ἀθηναῖοι, τετμημένης μὲν αὐτοῖς τῆς χώρας, [g] οἰκοφθορημένης δὲ τῆς πόλεως ὑπὸ λοιμοῦ, πᾶσαν ἀπογνόντες βοήθειαν ἄλλην, ἀπέστειλαν πρεσβείαν εἰς Σπάρτην, εἰρήνης τυχεῖν δεόμενοι· οὔτε τοὺς ἀποσταλέντας ἄνδρας εἴρηκεν, οὔτε

ait: „Pugna commiſſa, Cytherii, cum non diu reſtitiſſent, fuga ſe in ſuperiorem vrbis partem receperunt; ac poſt, cum Nicia et collegis ſalutem pacti, ſe cum rebus omnibus ei dediderunt“. De Aeginetis vero captis, qui Thyreae erant, ita ſcribit: „Interea Athenienſes, cum appuliſſent, ſtatim omni exercitu admoto, Thyream capiunt, oppidum incendunt, omnia diripiunt. Aeginetis autem, ſi qui a caede ſeruati erant, abductis, Athenas reuerterunt“. Cum autem magnis vtraque ciuitas in ipſo ſtatim belli initio calamitatibus conflictaretur, fiebat, vt pacis vtraque cupiditate teneretur. Iam de priori verba faciens, cum Athenienſes, omni ſua regione vaſtata, ciuitate vero propter peſtilentiam exhauſta, auxilium prorſus omne deſperantes, Spartam legatos miſerunt, * qui pacem, qua maxime egebant, poſcerent, non modo legatorum nomina

d Exſtat locus, pag. 246. *eiuſdem Editionis.*

e Id eſt, Spartam et Athenas.

f Referri poteſt ad Athenas.

g Nota hic οἰκοφθορημένης ſine augmento initiali: at non item ᾠκονομῆσθαι, p. 837. v. 7. *Sylb.*

* Al. *pacem conſequi poſtulantes.*

b Ex-

τοὺς ῥηθέντας ἐκεῖ λόγους ὑπ' αὐτῶν, οὔτε τοὺς ἐναντιωθέντας· ὑφ' ὧν πεισθέντες Λακεδαιμόνιοι, τὰς διαλλαγὰς ἀπεψηφίσαντο. Φαύλως δέ πως καὶ ῥαθύμως, ὡς περὶ μικρῶν καὶ ἀδόξων πραγμάτων, ταῦτα εἴρηκε· [h] „Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν εἰσβολὴν τῶν Πελοποννησιων οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς ἥ τε γῆ αὐτῶν ἐτέτμητο τὸ δεύτερον, καὶ ἡ νόσος ἐπέκειτο ἅμα καὶ ὁ πόλεμος, ἠλλοίωντο τὰς γνώμας· καὶ τὸν Περικλέα ἐν αἰτίᾳ εἶχον, ὡς πείσαντα σφᾶς πολεμεῖν, καὶ δι' ἐκεῖνον ταῖς συμφοραῖς περιπεπτωκότες· πρὸς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ὥρμηντο συγχωρεῖν. καὶ πρέσβεις τινὰς πέμψαντες [i] πρὸς αὐτοὺς, ἄπρακτοι ἐγένοντο.“ περὶ δὲ τῆς [k] ὑστέρας, ὅτε Λακεδαιμόνιοι τοὺς περὶ Πύλον ἁλόντας τριακοσίους κομίσασθαι προθέμενοι, πρεσβείας ἀπέστειλαν εἰς τὰς Ἀθήνας· καὶ τοὺς λόγους εἴρηκε τοὺς ὑπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου ῥηθέντας τότε, καὶ τὰς αἰτίας [l] ἐπελήλυθε, δι' ἃς οὐκ ἐπετελέσθησαν αἱ σπονδαί.

na praetermiſit, ſed illud ſimul, quam apud eos orationem habuerint, quique eorum petitioni aduerſantes effecerint, vt foedus Lacedaemonii reiicerent. quae leuiter ac negligenter, quaſi contemnenda, his verbis expoſuit: „Poſt ſecundum Peloponneſiorum irruptionem Athenienſes, cum iam iterum eorum vaſtata eſſet regio, ac bello et morbo vexarentur, mutata voluntate, Periclem, quod bellum ſuaſiſſet, incuſabant; illius effectum opera exiſtimantes, vt in tot calamitates inciderent: ac, cum cedere Lacedaemoniis ſtatuiſſent, miſſis hac de re legatis, nihil apud eos effecerunt“. De poſteriore vero verba faciens, cum Lacedaemonii captos ad Pylum trecentos, miſſa Athenas legatione, recuperare quam maxime vellent, eam orationem, quam Spartanus ad Athenienſes habuit, et cauſas, cur pactionibus non ſteterint, percenſet.

XV. Quod

h Exſtat locus *Thucyd.* p. 116. *Ed. Oxon.*

i In vulgatis *Thucydidis* ὡς αὐτούς.

k Spartam quidem innuit.

l Ὑπελήλυθε] Rectius forſan ἐπελήλυθε: itidemque paulo infra, p. 845. v. 11. ἐπιτρέχει [pro vulgari ὑποτρέχει.] ſic enim et p. 839. v. 4. dicit ῥαθυμότερον ἐπιτρέχων,

ιέ. Εἰ μὲν οὖν ἡ ἐπὶ τῆς Ἀθηναίων πρεσβείας τὰ κεφάλαια τῶν γινομένων περιειληφυῖα δήλωσις ἤρκει· λόγων δὲ καὶ παρακλήσεων, αἷς ἐχρήσαντο οἱ πρέσβεις, οὐδὲν ἔδει, μήτε πεισθέντων, μήτε δεξαμένων τὰς σπονδὰς Λακεδαιμονίων· τί δή ποτε οὐ τὴν αὐτὴν προαίρεσιν ἐφύλαξε καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς Σπάρτης ἀφικομένων εἰς τὰς Ἀθήνας; οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνοι διαπραξάμενοι τὴν εἰρήνην ἀπῆλθον. εἰ δ' ἀκριβῶς δεῖ ταῦτα εἰρῆσθαι, διὰ τί παρέλιπε ῥαθύμως ἐκεῖνα; οὐ γὰρ δή γε ἀσθενείᾳ δυνάμεως ἐξείργετο περὶ ἀμφοτέρων τοὺς ἐνόντας εὑρεῖν τε καὶ ἐξειπεῖν λόγους. εἰ δὲ δὴ κατὰ λογισμόν τινα τὴν ἑτέραν προείλετο πρεσβείαν ἐξεργάσασθαι, οὐκ ἔχω συμβαλεῖν, κατὰ τί τὴν Λακωνικὴν προέκρινε τῆς Ἀττικῆς μᾶλλον, τὴν ὑςέραν τοῖς χρόνοις ἀντὶ τῆς προτέρας, καὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἀντὶ τῆς ἰδίας, καὶ τὴν ἐπ' ἐλάττοσι κακοῖς γενομένην, ἀντὶ τῆς ἐπὶ μείζοσι. πόλεων δὲ ἁλώσεις καὶ κατασκαφὰς, καὶ ἀνδραποδι-

XV. Quod ſi ergo capita rerum ab Athenienſium legatis geſtarum perſequi ſatis fuiſſet; neque adhortationes, neque orationes, quibus vſi ſunt, aut qui ſuaſerunt, aut qui foedus admiſerunt, commemorare opus eſſet: cur non idem in iis, qui Lacedaemone Athenas venerunt, inſtitutum ſeruauit, cum illi quoque pace infecta diſceſſerint? Sin autem et hîc diligentia opus eſſe non ignorauit, cur illa per negligentiam praetermiſit? neque enim putandum, eum facultatis imbecillitate prohibitum, ne aut inuenire, aut, quae vtrobique rebus ipſis conuenirent, eloqui poſſet. Quod ſi, ſuis rationibus quibuſdam adductus, alteram legationem exaggerare maluit; nequeo ſane coniicere, cur Laconicam Atticae, hoc eſt, eam, quae poſterior eſſet, ei, quae praeiret tempore, anteferret; cur propriam alienae; cur eam denique, quae minorum, quam quae maiorum calamitatum cauſa miſſa fuerat. Cum vero vrbium expugnationes et euerſiones, et hominum ſeruitutem,

τρέχων, et p. 846. v. 12. ῥαθύμως ἐπιτετροχασμένα, *negligenter percurſa, leuiter perſtricta. Sylb.*

m Pro

σμοὺς, καὶ ἄλλας τοιαύτας συμφορὰς πολλάκις ἀναγκασθεὶς γράφειν, ποτὲ μὲν οὕτως ὠμὰ, καὶ δεινὰ, καὶ οἴκτων ἄξια φαίνεσθαι ποιεῖ τὰ πάθη, ὥστε μηδεμίαν ὑπερβολὴν μήτε ἱστοριογράφοις, μήτε ποιηταῖς, καταλιπεῖν· ποτὲ δὲ οὕτω ταπεινὰ καὶ μικρὰ, ὥστε μηδ' εἰς αἴσθησιν ἡμῶν τὶ πεσεῖν γνώρισμα τοῖς ἀναγινώσκουσι τὸν ἄνδρα. λέγων τε, ἃ περὶ τῆς Πλαταιέων πόλεως εἴρηκε, καὶ περὶ τῆς Μιτυληναίων, καὶ περὶ τῆς Μηλίων, οὐδὲν δέομαι τὰς λέξεις ἐκείνας φέρειν, ἐν αἷς ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως ἐξείργασται τὰς συμφορὰς αὐτῶν· ἐν αἷς δ' ἐπιτρέχει καὶ μικρὰ ποιεῖ τὰ πάθη αὐτῶν, κατὰ πολλοὺς τόπους τῆς ἱστορίας, τούτων μνησθήσομαι· „Περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους [m] τούτους Σκιωναίους Ἀθηναῖοι ἐκπολιορκήσαντες, ἀπέκτειναν τοὺς ἡβῶντας· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἠνδραπόδισαν· καὶ τὴν γῆν Πλαταιεῦσιν [n] ἔδωκαν νέμεσθαι.“ „Καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν ἐς Εὔ-

tutem, aliaque id genus ſcribere cogitur, ita interdum animos crudelium, grauium, et miſerabilium commemoratione perturbat, vt nullam reliquis hiſtoricis, nullam poëtis rei altius extollendae facultatem relinquat: interdum vero adeo puſilla, adeoque humilia nobis oſtendit, vt eorum cognitio ne leuiter quidem animos afficiat. Cum autem de Plataeenſium, cum de Mitylenenſium ac Melienſium ciuitatibus ageret, ſummam in illarum calamitatibus deſcribendis vim adhibuit. ac verba quidem, quibus calamitates eorum ſummis viribus exaggerauit, non puto neceſſarium eſſe nunc in medium adducere. ea vero loca, in quibus hanc diligentiam vitauit, et aerumnas eorum propemodum extenuat, quod in hiſtoria ſua non raro fecit, afferam: „Iiſdem temporibus Athenienſes, Scionaeis expugnatis, omnem iuuentutem deleuerunt; et, pueris ac mulieribus in ſeruitutem abductis, regionem ipſam Plataeenſibus vtendam dederunt“. „Et Athenienſes rurſum cum in Euboeam

m Pro τούτους in *Thucyd.* [p. 310. *Ed. Oxon.*] legitur τοῦ θέρους τούτου, et mox Σκιωναίους μέν: quam vocis Σκιωναίους ſcripturam confirmat diphthongus ει in corrupto Σικυωνείους, [quod vulgatae exhibent.] *Sylb.*

n In *Thucydidis* exemplaribus

βοιαν διαβάντες, Περικλέους στρατηγοῦντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν· καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ [o] κατέστησαν· Ἑστιαιεῖς δ' ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον.“ [p] „Ἀνέστησαν δὲ Αἰγινήτας τῷ αὐτῷ χρόνῳ τούτῳ ἐξ Αἰγίνης Ἀθηναῖοι, αὐτούς τε, καὶ γυναῖκας, καὶ παῖδας· ἐπικαλέσαντες, οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου σφίσιν αἰτίους εἶναι· καὶ τὴν Αἴγιναν [q] ἀσφαλέστερον ἂν ἐφαίνοντο, τῇ Πελοποννησίων ἐπικειμένην, αὐτῶν πέμψαντες ἐποίκους, ἔχειν.“

ιϛ'. Πολλὰ καὶ ἄλλα τις ἂν εὕροι δι' ὅλης τῆς ἱστορίας, ἢ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα, καὶ μήτε πρόσθεσιν δεχόμενα, μήτ' ἀφαίρεσιν· ἢ ῥαθύμως ἐπιτετροχασμένα, καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔμφασιν ἔχοντα τῆς δεινότητος ἐκείνης, μάλιστα δ' ἐν ταῖς δημηγορίαις,

boeam duce Pericle pertranſiſſent, vniuerſam ſubegerunt: ac reliqua quidem eius regionis parte pactionibus in deditionem recepta, Heſtiaeis vero ſedibus ſuis eiectis, eorum terram ipſi occuparunt“. „Aeginetas quoque eodem tempore Athenienſes, vna cum vxoribus ac liberis, Aegina eiecerunt; incuſantes, quod belli cauſam potiſſimum praebuiſſent; atque exiſtimantes, ſi ex ſuis incolas eo mitterent, propterea quod Aegina Peloponneſo adiaceret, tutius ſe Aeginae imperium habituros“.

XVI. Nec vero pauca praeterea in illius hiſtoria liceat inuenire, quorum aliis ſummam in ſcribendo amplificationem adhibuit, vt neque addi quidquam, neque detrahi poſſit: alia ita ſunt negligenter decurſa, vt eximiam illius in dicendo facultatem ne nimium quidem prae ſe ferant; potiſſimum in concio-

ribus ἔδοσαν: in margine tamen ἔδωκαν.

o Locus occurrit *Thucyd.* p. 62. *Ed. Oxon.* vbi pro κατέστησαν media forma ſcriptum κατεστήσαντο, et mox Ἑστιαίας δὲ ἐξ.

p *Thucyd.* p. 109. legitur: ἀνέστησαν δὲ καὶ Αἰγινήτας τῷ αὐτῷ θέρει τούτῳ ἐξ Αἰγίνης Ἀθηναῖοι, αὐτούς τε καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας.

q Apud *Thucyd.* ibid. ἀσφαλέστερον ἐφαίνετο τῇ Πελοποννήσῳ. Poſſes etiam (inquit *Sylb.*) coniuncte legere ἀνεφαίνοντο: vel ἂν cum infinitiuo ἔχειν iuncta futuri ſignificationem efficit.

r Scri-

καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ῥητορείαις. ὧν προνοούμενος, ἔοικεν ἀτελῆ τὴν ἱστορίαν καταλιπεῖν, ὡς καὶ Κράτιππος, ὁ συνακμάσας αὐτῷ, καὶ τὰ [r] παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγὼν, γέγραφεν· οὐ μόνον ταῖς πράξεσιν αὐταῖς ἐμποδὼν γεγενῆσθαι λέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὀχληρὰς εἶναι. τοῦτό γε τοι συνέντα αὐτὸν, ἐν τοῖς τελευταίοις τῆς ἱστορίας φησὶ μηδεμίαν τάξαι ῥητορείαν, πολλῶν μὲν κατὰ τὴν Ἰωνίαν γενομένων, πολλῶν δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὅσα [s] διὰ λόγων καὶ δημηγοριῶν ἐπράχθη. εἰ γέ τοι τὴν πρώτην καὶ τὴν ὀγδόην βίβλον ἀντιπαρεξετάζοι τις ἀλλήλαις, οὔτε τῆς αὐτῆς ἂν προαιρέσεως δόξειεν ἀμφοτέρας ὑπάρχειν, οὔτε τῆς αὐτῆς δυνάμεως· ἡ μὲν γὰρ, ὀλίγα πράγματα καὶ μικρὰ περιέχουσα, πλήθει τῶν ῥητορειῶν· ἡ δὲ, περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις, δημηγορικῶν σπανίζει λόγων.

concionibus, in colloquiis, atque aliis eiuſmodi elaboratis orationibus. quae cum diligenter curaſſet, hiſtoriam ipſam reliquiſſe videtur imperfectam; vti Cratippus (qui et eius fuit aequalis, et, quae ipſe omiſerat, in vnum coëgit) ſcriptum reliquit; eas orationes ita adhibitas dicens, vt non modo rebus ipſis ſint impedimento, verum etiam auditoribus permoleſtae: idque ſentientem Thucydidem, nullas in vltima hiſtoriae parte orationes adiunxiſſe, etſi multa in Ionia ac multa Athenis eueniſſent, quae ſermonum et orationum interuentu tranſigerentur. Quod ſi quis *primum* cum *octauo libro* conferat, neque idem in illis inſtitutum, neque eandem in explicando vim ineſſe iudicabit. alter enim, cum paucas admodum, nec magni momenti res habeat, totus concionibus ad artem factis abundat: in altero contra, et multis et magnis rebus referto, magna eſt concionum infrequentia.

XVII. Iam

r Scriptus liber habet παραληφθέντα: parum apte. In eodem, v. 7. perperam ſcriptum αὐτῶν. *Sylb.*

s In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. διαλόγων.

ιζ΄. Ἤδη δ᾽ ἔγωγε καὶ ἐν αὐταῖς ἔδοξα ταῖς ῥητορείαις τȣ̃το συμβεβηκέναι τῷ ἀνδρὶ τὸ πάθος, ὥστε περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, καὶ [t] ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ τιθέναι μὲν, ἃς ȣ̓κ ἔδει, παραλιπεῖν δὲ, ἃς ἔδει λέγεσθαι. οἷόν τι καὶ περὶ τῆς Μιτυληναίων πόλεως ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ πεποίηκε. μετὰ γὰρ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς, καὶ τὴν τῶν αἰχμαλώτων ἄφιξιν, ȣ̓̀ς ἀπέστειλεν ὁ στρατηγὸς Πάχης, διττῶν ἐκκλησιῶν γενομένων ἐν ταῖς Ἀθήναις, τȣ̀ς μὲν ἐν τῇ προτέρᾳ ῥηθέντας ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν λόγȣς παρέλειπεν, ὡς ȣ̓κ ἀναγκαίȣς· ἐν ᾗ τȣ́ς τ᾽ αἰχμαλώτȣς ἀποκτεῖναι ὁ δῆμος ἐψηφίσατο, καὶ τȣ̀ς ἄλλȣς Μιτυληναίȣς ἡβηδὸν, γυναῖκας δὲ καὶ παῖδας ἀν-

XVII. Iam vero et in ipſis concionibus lapſum illum in hunc errorem videor animaduertiſſe, ut in eodem argumento, eodemque tempore, quae ad rem facerent, omiſerit; quae vero maxime aliena eſſent, in orationem induxerit. cuius generis illud in *tertio libro*, vbi de Mitylenenſium ciuitate verba facit, videtur eſſe. Nam poſt vrbem captam, ac poſt captiuorum aduentum, quos Paches dux miſerat, cum bis conuentus Athenis ageretur, orationes ab iis, qui populi factionum principes erant, habitas, quaſi minime neceſſarias, omiſit: in quo quidem conuentu populus decreuerat, vt captiui atque omnis Mitylenaeorum iuuentus trucidaretur, ac mulieres cum pueris in captiuitatem abducerentur. ea vero, quae in

t Ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ τιθέναι μὲν, ἃς οὐκ ἔδει, παραλιπεῖν δὲ, ἃς ἔδει λέγεσθαι] Inceſſit hic *Thucydidem Dionyſius*, quod, prioribus orationibus, quibus impulſi Athenienſes decretum de nece Mitylenaeorum fecerant, omiſſis, poſteriores has, non aeque magni momenti, prodiderit. At ego multis de cauſſis ita euenire potuiſſe puto, vt melius et commodius fuerit, illis omiſſis, has potius nobis relinqui. Et cum ita fecerit *Thucydides*, pro eo potius praeſumendum puto, ita conſultius fuiſſe, donec aliud edoceamur. Nam ſi ſibi vult credi *Dionyſius*, neceſſe eſt, vt illas priores nobis orationes proferat, vnde iudicemus, fuerintne aeque, aut potius, ac hae poſteriores, edendae. *Acacius.*

u Ἐν-

θραποδίσαι· τοὺς δ' ἐν τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ῥηθέντας, ἐν ᾗ μετάνοιά τις ὑπεισῆλθε τοὺς πολλούς, περὶ τὴν αὐτὴν συνταχθέντας ὑπόθεσιν, παρέλαβεν ὡς ἀναγκαίους.

ιη'. Ὁ δὲ περιβόητος ἐπιτάφιος, ὃν ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ διελήλυθε, κατὰ τίνα δή ποτε λογισμὸν ἐν τούτῳ κεῖται τῷ τόπῳ μᾶλλον, ἢ οὐκ ἐν ἑτέρῳ; εἴτε γὰρ ἐν ταῖς μεγάλαις συμφοραῖς τῆς πόλεως, ἐν αἷς Ἀθηναίων πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ μαχόμενοι διεφθάρησαν, τοὺς εἰωθότας ὀλοφυρμοὺς ἐπ' αὐτοῖς ἐχρῆν λέγεσθαι· εἴτ' ἐπὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις, ἐξ ὧν δόξα τις ἐπιφανής, ἢ δύναμις, ἐγένετο τῇ πόλει, τιμᾶσθαι τοῖς ἐπιταφίοις ἐπαίνοις τοὺς ἀποθανόντας· [u] ἐν ᾗ βούλεταί τις μᾶλλον

in ſecundo conuentu ab iiſdem eſſent dicta, tanquam maxime neceſſaria, aſſumſit; in quo conuentu populum, qui eadem de re iterum coactus erat, prioris decreti poenituit.

XVIII. Illa vero tam celebrata Funebris laudatio, quam in *ſecundo libro* collocauit, qua factum eſt ratione, vt eum potius, quam alium locum, occupauerit? Nam ſiue id factum eſt, quod in magnis vrbis calamitatibus, in quibus multi forteſque ex Athenienſibus viri pugnantes occubuerunt, vſitatos luctus commemorare neceſſe fuit; ſiue quod eos, qui cecidiſſent, propter magnas res feliciter geſtas, ex quibus ciuitati ipſi et vires acceſſerunt et gloria eſt parta, laudationibus Funebribus proſequendos exiſtimauit: haec profecto Funebris laudatio

cuiuis

u Ἐν ᾗ βούλεταί τις μᾶλλον βίβλῳ, ἢ ἐν ταύτῃ] Obiicit hoc loco *Thucydidi*, cur ex multis funebribus laudationibus, quae hoc toto bello in honorem pro patria caeſorum habitae ſunt, hanc vnam et ſolam expoſuerit: cum hoc primo anno perpauci, nec inſigni morte, aliis vero annis, ad Pylum in Sicilia, multo plures et fortiores, maioreque praeconio digni, occubuerint. Sed multae potuerunt eſſe cauſſae, cur hanc, et non alias, nobis tradiderit *Thucyd.* laudationem: quas etſi nec *Dionyſio*, nec nobis, indicauit, non tamen idcirco poterit reprehendi. Forte enim illas, quas maxime voluit, cognoſcere nequiuit: aut nullam reliquarum dignam, quae huic operi inſereretur, iudicauit: aut quia nihil aliae ab hac prima (quod verba eius aliquo modo velle videntur, cum di-

 cit,

βίβλῳ, ἢ ἐν ταύτῃ, τὸν ἐπιτάφιον ἥρμοττεν εἰρῆσθαι· ἐν ταύτῃ μὲν γὰρ οἱ κατὰ τὴν πρώτην τῶν Πελοποννησίων εἰσβολὴν πεσόντες Ἀθηναῖοι κομιδῇ τινες ἦσαν ὀλίγοι, καὶ οὐδ' οὗτοι λαμπρόν τι πράξαντες ἔργον, ὡς αὐτὸς ὁ Θουκυδίδης γράφει. προειπὼν γὰρ περὶ τοῦ Περικλέους, ὅτι τὴν πόλιν ἐφύλασσε, καὶ δι' ἡσυχίας μάλιστα, ὅσον ἐδύνατο, εἶχεν· „Ἱππέας μέντοι [x] (τινὰς) ἐξέπεμπεν ἀεὶ, τοῦ μὴ προδρόμους, ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐπιπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως, κακουργεῖν· καὶ ἱππομαχίαν, φησὶ, γενέσθαι βραχεῖαν ἐν Φρυγίοις, τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἑνὶ τῶν ἱππέων, καὶ Θεσσαλοῖς μετ' αὐτῶν, πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας· ἐν ᾗ οὐκ ἔλαττον ἔσχον οἱ Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, μέχρις οὗ, προσβοηθησάντων τοῖς Βοιωτοῖς τῶν ὁπλιτῶν, τροπὴ ἐγένετο αὐτῶν· καὶ ἀπέθανον τῶν Θεσσαλῶν καὶ Ἀθη-

cuiuis alii potius, quam huic loco, conuenire videatur. ſiquidem qui in prima Peloponnenſium irruptione cecidiſſe in hoc libro memorantur, perpauci numero Athenienſes erant; neque ita memorabile facinus vllum, vt ipſe teſtatur Thucydides, ediderant. nam cum antea de Pericle dixiſſet: „Quod nimirum is cuſtodia ciuitatem contineret, ac, quantum quidem poſſet, quietam conſeruaret, ita tamen, vt frequenter equites aliquot emitteret, qui hoſtium emiſſarios ab agris, qui vicini vrbi erant, prohiberent, ne quid ipſis agris damni inferretur; deinde breuem quandam pugnam ab Athenienſium equitum turma, vna cum Theſſalis, in Phrygiis (ait) eſſe commiſſam cum Boeotorum equitibus: in quo conflictu Athenienſes et Theſſalos nihilo fuiſſe inferiores, quoad, grauis armaturae militibus ſubſidio Boeotis miſſis, in fugam ſint conuerſi. qua in pugna Theſſali atque Athenienſes occubuere pauci: quos

cit, hunc fuiſſe ritum ſepeliendi, quo toto bello ſint vſi Athenienſes) differebant, hiſque primis et laudator Periclis et omnium pulcherrima oratio contigit, primo ſtatim anno exemplum inſequentium dare voluit. *Acacius.*

x Incluſum τινὰς abeſt a vulg. exemplaribus *Thucydidis*: et ſeq. v. in iiſdem legitur ἐσπίπτοντας: [p. 98, 99. *Ed. Oxon.*] *Sylb.*

y Pro-

ναίων οὐ πολλοί· ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπένδους· καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τρόπαιον τῇ ὑστεραίᾳ ἔστησαν. ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ βίβλῳ οἱ μετὰ Δημοσθένους, περὶ Πύλον, ἀγωνισάμενοι πρὸς Λακεδαιμονίων δύναμιν καὶ ἐκ γῆς καὶ ἐκ θαλάττης, καὶ νικήσαντες ἐν ἀμφοτέραις ταῖς μάχαις, δι' οὓς ἡ πόλις αὐχήματος ἐπληρώθη, πολλῷ πλείους τε καὶ κρείττους ἦσαν ἐκείνων. τί δή ποτ' οὖν ἐπὶ μὲν τοῖς ὀλίγοις ἱππεῦσι, καὶ οὐδεμίαν οὔτε δόξαν, οὔτε δύναμιν, τῇ πόλει κτησαμένοις, τάς τε ταφὰς ἀνοίγει τὰς δημοσίας ὁ συγγραφεὺς, καὶ τὸν ἐπιφανέστατον τῶν δημαγωγῶν, Περικλέα, τὴν ὑψηλὴν τραγῳδίαν ἐκείνην εἰσάγει διατιθέμενον· ἐπὶ δὲ τοῖς πλείοσι καὶ κρείττοσι, δι' οὓς ὑπέπεσον Ἀθηναίοις οἱ τὸν πόλεμον ἐξενέγκαντες κατ' αὐτῶν, ἐπιτηδειοτέροις οὖσι ταύτης τῆς τιμῆς τυγχάνειν, οὐκ ἐποίησε τὸν ἐπιτάφιον; ἵνα δὲ πάσας ἀφῶ τὰς ἄλλας μάχας, τάς τε κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ἐν αἷς πολλοὶ διεφθάρησαν, οὓς πολὺ δικαιότερον ἦν κοσμεῖσθαι τοῖς ἐπιταφίοις ἐπαί-

quos tamen illi eodem die ſine vlla pactione receperunt: ſequenti vero die Peloponnenſes tropaeum erexerunt". At illi, quorum in *quarto libro* meminit, qui, Demoſthene duce, circa Pylum et terra et mari contra Lacedaemoniorum exercitum dimicarunt, ac vtriuſque pugnae victoriam reportarunt, quae amplam ciuitati attulit gloriandi materiam, multo profecto illis et numero et virtute ſuperiores erant. Quid igitur venit in mentem Thucydidi, vt cum paucis iſtis equitibus, qui neque gloriam vllam, neque potentiam, ciuitati pepererunt, publica monumenta aperuerit, ac clariſſimum oratorem, Periclem, arduam illam tragoediam induxerit agentem; illis vero, qui et plures et fortiores erant, quorum opera factum eſt, vt, qui bellum Athenienſibus intulerant, ii ſe ad illorum pedes abiicerent, quique longe, vt hoc honore afficerentur, digniores erant, cur (inquam) nullam iis Funebrem laudationem ſcriberet? Ac, vt omnes alias et terreſtres et nauales pugnas praeteream, in quibus multi ſunt interemti, quos quidem multo iuſtius Funebribus illis laudationibus exornaſſet,

νοις, ἢ τοὺς y πολλοὺς τῆς Ἀττικῆς, ἱππεῖς δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα ὄντας· οἱ ἐν Σικελίᾳ μετὰ Νικίου καὶ Δημοσθένους ἀποθανόντες Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων, ἔν τε ταῖς ναυμαχίαις, ἔν τε τοῖς κατὰ γῆν ἀγῶσι, καὶ τὸ τελευταῖον ἐν τῇ δυστήνῳ φυγῇ τετράκις μυρίων οὐκ ἐλάττους ὄντες, καὶ οὐδὲ ταφῆς δυνηθέντες τυχεῖν τῆς νομίμου, πόσῳ μᾶλλον ἦσαν ἐπιτηδειότεροι τυγχάνειν οἴκτων τε καὶ κόσμων ἐπιταφίων; ὁ δ' οὕτως ἠμέληκε τῶν ἀνδρῶν, ὥστε μηδὲ τοῦτ' αὐτὸ εἰπεῖν, ὅτι πένθος δημοσίᾳ προὔθετο ἡ πόλις, καὶ τοὺς εἰωθότας ἐναγισμοὺς τοῖς ἐπὶ ξένης ἀποθανοῦσιν, ἐπετέλεσε, καὶ τὸν ἐροῦντα ἐπ' αὐτοῖς ἀπέδειξεν, ὃς τῶν τότε ῥητόρων λέγειν ἦν ἱκανώτατος. οὐ

quam * plebem illam ex Attico agro collectam, qui vix decem, aut quindecim equitum numerum explerent; nonne illi Athenienſes, eorumque ſocii, qui in Sicilia cum Nicia et Demoſthene in pugnis, quae terra marique fierent, ac poſtremo in illa infelici fuga ceciderunt: nonne, inquam, hi, quibus ne ſepultura quidem legitima contigit, cum paullo eſſent quadraginta millibus pauciores, multo erant digniores, quos et luctu et ornamentis Funebribus proſequeretur? quos tamen viros ita ille contemtui habuit, vt ne hoc quidem diceret; ciuitatem publice eos luxiſſe, ac, quae in peregrina terra cadentibus iuſta fieri ſolent, perſoluiſſe: ac in illis alteris talem laudationem fingit, vt, qui illam haberet, omnium oratorum praeſtantiſſimum eligeret. Ac ſane non decebat Athenienſes publice

y Pro πολλοὺς rectius cum *Dudithio* legemus περιπόλους, *circuitores*: quo vocabulo vtitur etiam *Thucyd.* lib. 4. p. 252. vbi *Scholiaſtes* adnotat, duo eſſe φυλάκων genera: nam alteros vocari ἱδρυμένους, qui ſcilicet perpetuo vnum eundemque locum inſident, vel obſident: alteros autem περιπόλους dici, qui agros et caſtella obeunt, ad hoſtiles incurſiones vel arcendas, vel ſignificandas. Sic *Ariſtoph.* in *Auib.* περιπόλους ἐχρῆν πέμψαι. et *Simocatus* apud *Suidam*: τῆς περιπόλου δυνάμεως. Eiuſmodi περιπόλους intelligit etiam *Dionyſius* ipſe *Antiq. Rom.* p. 172. v. 22. [edit. Hudſ.] et alibi, at p. 130, v. 2. [eiuſd. edit.] περιπόλους ἀγρῶν tales circuitores vocat, qui obſeruant, an agri diligenter a ruſticis colantur. *Sylb.*

* *Atticae regionis circuitores, quod.*

z Δὲ

γὰρ δὴ εἰκὸς ἦν Ἀθηναίους ἐπὶ μὲν τοῖς πεντεκαίδεκα ἱππεῦσι δημοσίᾳ πενθεῖν· τῶν δ' ἐκ καταλόγου πλείους διαφθαρέντας, ἢ πεντακισχιλίους, μηδὲ μιᾶς ἀξιῶσαι τιμῆς. ἀλλ' ἔοικεν ὁ συγγραφεύς· εἰρήσεται γάρ, ἃ φρονῶ· τῷ Περικλέους προσώπῳ βουλόμενος ἀποχρήσασθαι, καὶ τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον ὡς ὑπ' ἐκείνου ῥηθέντα συνθεῖναι· ἐπεὶ [z] δὲ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτησεν ἀνὴρ τοῦδε τοῦ πολέμου, καὶ οὐδὲ μιᾷ τῶν μετὰ ταῦτα γενομένων τῇ πόλει συμφορῶν παρεγένετο, εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸν, καὶ οὐκ ἄξιον σπουδῆς ἔργον, τὸν ὑπὲρ τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος ἔπαινον ἀποθέσθαι.

ιθ'. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἴδοι τις ἂν τὸ περὶ τὰς ἐξεργασίας τοῦ συγγραφέως ἀνώμαλον, ἐπιλογισάμενος, ὅτι πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα παραλιπὼν, [a] προοί-

publice xv hominum caſum lugere; * iis vero, quos vel ex tabulis, in quibus militum nomina ſcribebantur, amplius quinque millibus occiſos conſtat, nullum honorem impertiri. Verum cum Periclis perſonam ad ſuum vſum vellet accommodare, (dicam enim, quod ſentio) ideo Funebrem laudationem, vt ab ipſo Pericle habitam, compoſuiſſe videtur. ac, quoniam is ſecundo illius belli anno vita functus eſt, nec vllis aliis vrbis calamitatibus ſuperſtes fuit, idcirco in res tam minutas, quaeque infra operae pretium, tantas, praeter illarum dignitatem, laudes contulit.

XIX. Porro quam inaequali ſit ratione vſus in amplificando, facile quis animaduertat, ſi conſideret, multis eum magniſque rebus praetermiſſis hiſtoriae ſuae prooemium ad D verſus *Prooemii vitia.*

* *At quinque millibus et amplius, ſolenni delectu conſcriptis, et proelio caeſis, nullum honorem impertiri.*

z Δὲ redditiue accipienda: vel legendum ἐπειδή. atque mox malim ὁ ἀνὴρ, cum articulo. *Sylb.*

a Προοίμιον τῆς ἱστορίας μέχρι πεντακοσίων ἐμηκύνει στίχων] *Thucydidem,* multis magniſque rebus praetermiſſis, prooemium ſuum ad quingentos verſus protraxiſſe, vt ea, quae ante hoc bellum a Graecis ſunt geſta, parui fuiſſe momenti oſtenderet: hanc vero non artificioſam amplificationem eſſe; nec enim, quod inter minima excellat, ſed quod magna eſupe-

μιον τῆς ἱστορίας μέχρι πεντακοσίων ἐκμηκύνει στίχων, τὰ πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου πραχθέντα τοῖς Ἕλλησι, μικρὰ

verſus protraxiſſe, vt, quae ante hoc bellum geſta a Graecis, non magnum habuiſſe momentum, neque eiuſmodi fuiſſe, vt conferri

ſuperet, vere magnum eſſe: adhuc prooemia notas tantum eſſe debere, quibus capita eorum, de quibus dicturi ſumus, demonſtremus. Sic *Dionyſius.* At vero, quae illa multa magnaque ab *Thucydide* praetermiſſa ſint, non video: nec *Dionyſius* vllum oſtendit. Sed poſtea id prooemium corrigens, nihil adiicit, ſed detractis ſolum quibuſdam, caetera vt recta relinquit; tacite quaſi, nihil abeſſe, confeſſus. Quod vero de comparationis ratione dicit, quod omnia praecedentia parua fuiſſe abſolute *Thucydides* contendat, id falſum eſt, nec ab *Thucydide* inſtitutum. Manifeſte quippe demonſtrat, imo argumentis aliquando probat, priorum quoque rerum ab Graecis geſtarum aliquas magnas fuiſſe. Non autem ab vna parte narrationis de toto, quod *Dionyſius* facit, argumentatio iuſta eſt. Antiquiſſimas enim res Graecorum paruas et humiles fuiſſe dicit; nec id diſſimile veri eſt, cum nulla gens non aliquando parua fuerit et obſcura. Poſtea vero paulatim creuiſſe, hominum numero, vrbibus, opibus, armis, imperiis, ſociis, rebus geſtis, terra marique auctam Graeciam, multis argumentis, multis exemplis, oſtendit. Simul hoc vno labore multa vtilia nobis et neceſſaria praeſtat. Primo namque continua comparatione, quantae quantae res praecedentes fuerint, non tamen Peloponneſiaco bello fuiſſe maiores, demonſtrat. Inde pulcherrime faciem nobis et imaginem priſcae Graeciae depingit, et hiſtoriam a Poëtarum fabulis, veritatem a figmentorum inuolucris ſeparando, quid de vnoquoque poſteritas credere debebat et ſentire, oſtendit. Denique eadem opera totam hiſtoriam ſequentem mirifice illuſtrat, et multa, quae alias per digreſſionem ab hiſtoria fieri debuiſſent, in exordio praemittit. Si enim alioquin gentis alicuius, vel ciuitatis, cuius in hiſtoria mentio occurrit, originem, mores, incrementa, memorari ab Hiſtorico, vtile et neceſſarium eſt; quis hoc loco id alienum eſſe putabit, ſi ea gens, cuius longe maximum hic et internecinum ad narrandum propoſitum eſt bellum, paulo diligentius deſcribatur? in praefatione praeſertim et principio, quod inprimis in hiſtoria liberum eſſe grauiſſimi ſcriptores tradiderunt. Ipſe quidem

βουλόμενος ἀποδεῖξαι, καὶ οὐκ ἄξια τῶδε παραβάλλεσθαι. οὔτε γὰρ τἀληθὲς οὕτως εἶχεν, ὡς ἐκ πολλῶν ἐςι παραδεῖξαι πραγμάτων· οὔτε ὁ τῆς τέχνης ὑπαγορεύει λόγος, οὕτω μεθοδεύειν τὰς αὐξήσεις. οὐ γὰρ, εἴ τι τῶν μικρῶν μεῖζόν ἐςι, διὰ τοῦτό ἐςιν ἤδη μέγα· ἀλλ' εἴ τι τῶν μεγάλων ὑπερέχει. γέγονέ τε αὐτῷ τὸ προοίμιον τοσαύτας εἰληφὸς ἀποδεικτικὰς τῆς προθέσεως ἐξεργασίας, ἱςορία τις αὐτὴ καθ' αὐτήν. οἱ δὲ τὰς ῥητορικὰς συνταξάμενοι τέχνας, παραγγέλλουσι δείγματα τῶν λόγων τὰ προοίμια ποιεῖν, αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι προσλαμβάνοντας. ὃ δὴ καὶ πεποίηκεν ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ προοιμίου, μέλλων ἄρχε-

conferri cum hoc debeant, monſtraret. Nam praeterquam quod haec veritatem non habent, vt ex multis rebus oſtendi poteſt; non haec eſt ratio ineunda iis, qui ex arte rem exaggerare volunt. non enim, quae res inter minimas excellit, ſed quae magnas exſuperat, vera magna eſt iudicanda. Ipſius vero prooemium ita eſt comparatum, itaque multas ad inſtitutum ſuum demonſtrandum exaggerationes habet, vt ipſum per ſe hiſtoria quaedam eſſe videatur. At qui de arte dicendi praecepta tradiderunt, prooemia veluti notas quaſdam volunt eſſe, quibus capita rerum, de quibus eſt dicendum, commonſtremus. quod quidem et ille in extremo *prooemio*, cum narratio-

quidem *Dionyſius*, tam rigidus *Thucydidis* cenſor, in praefatione ſuae hiſtoriae bene longa, argumentum ſe delegiſſe elegans, magnificum, vtile oſtenſurus, Romanum imperium, de quo ſcribere propoſuit, comparat cum Aſſyrio, Medico, Perſico, Macedonico, Attico, Lacedaemonio, imperiis; hiſque omnibus illud, velut exemplo Thucydidis, maius fuiſſe contendit. In ipſa vero hiſtoria ſua, de antiquiſſimis Italiae cultoribus, Aboriginibus, Pelaſgis, Oenotris, etc. dum ſedes ſingulorum et migrationes inueſtigat, dum ab Graecis oriundos Romanos, ambitioſo magis, quam vtili, aut certo labore, contendit: tam copioſus, tam minutus eſt, vt, qui eum carpere vellet, iuſtius id profecto et ſpecioſius, quam ipſe *Thucydidem* reprehendit, facere poſſet. *Acacius.*

 b Scri-

θαι τῆς διηγήσεως, ἐν ἐλάττοσιν, ἢ πεντήκοντα, στίχοις. ὥστε τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος, οὐκ ἀναγκαίως αὐτῷ παρέλκεσθαι· ὅτι κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον οὔπω σύμπασα ἐκαλεῖτο ἑνὶ ὀνόματι ἡ Ἑλλάς· καὶ ὅτι περαιοῦσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους οἱ τροφῆς ἀπορούμενοι ἤρξαντο· καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. τί δ' ἦν ἀναγκαῖον περὶ τῆς Ἀθηναίων τρυφῆς, ᾗ τὸ παλαιὸν ἐχρῶντο, λέγειν; ὅτι κρωβύλους τε ἀνεπλέκοντο, καὶ χρυσοῦς τέττιγας εἶχον ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς· καὶ ὅτι Λακεδαιμόνιοι ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι, καὶ εἰς τὸ φανερὸν ἀποδύντες, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο; ὁ δὲ δὴ ναυπηγὸς ὁ Κορίνθιος, Ἀμεινοκλῆς, ὁ κατασκευάσας Σαμίοις πρῶτος τέτταρας τριήρεις· καὶ ὁ Σάμου τύραννος, Πολυκράτης, ὁ Ῥήνειαν ἑλὼν, καὶ ἀναθεὶς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ· καὶ οἱ Φωκαεῖς οἱ Μασσαλίαν [b] *οἰκίσαντες, ὅτι ναυμαχίᾳ Καρχηδονίους ἐνίκων·*

rationem exordiri vellet, videtur paucioribus, quam L, verſibus feciſſe; vt ſatis appareat, nihil opus fuiſſe, vt multa illa, quae de Graeciae dignitate detraherent, in medium proferret: quod ſcilicet Troiani belli tempore nondum vno nomine vniuerſa Graecia appellaretur: quod illi primum, qui cibi inopia laborarent, nauibus inter ſe vltro citroque commeare coeperint; qui, ſi in ciuitates nondum muris ſeptas, quaeque vicatim habitabantur, incidiſſent, eas diripiebant, hincque maiorem ſibi victus partem petebant. Quid autem hîc de Athenienſium luxu, quo illorum maiores diffluebant, meminiſſe neceſſe fuit? quod nimirum illi capillos cincinnis intorquerent; quod aureas cicadas in capite geſtarent: quod primi Lacedaemonii in publico, veſtibus detractis, nudati in palaeſtra ſe oleo inunxerint: quod Aminocles Corinthius, nauium fabricator, primus Samiis quatuor triremes exſtruxerit: quod Sami tyrannus, Polycrates, Rheniam a ſe captam Apollini Delio dedicauerit: quod Phocaënſes, qui Maſſiliam condidere, nauali proelio

b Scriptus liber habet *οἰκήσαντες*: et mox *Καλχηδονίους*: ego impreſ-

καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα τούτοις ἐςὶν ὅμοια, τίνα καιρὸν εἶχε πρὸ τῆς διηγήσεως λέγεσθαι;

κ΄. Εἰ δ᾽ ἔςιν ὅσιόν μοι καὶ θεμιτὸν εἰπεῖν, ἃ φρονῶ, δοκεῖ μοι κράτιςον ἂν γενέσθαι προοίμιον, εἰ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ μέρος τῇ προθέσει προσήρμοσε, πάντα τὰ ἐν μέσῳ παραλιπών· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον αὐτὸ κατεσκεύασε· „Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους· ἀρξάμενος εὐθὺς καθιςαμένου, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων· τεκμαιρόμενος, ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιςάμενον πρὸς ἑκατέρους, τὸ μὲν εὐθὺς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον. κίνησις γὰρ αὕτη μεγίςη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δ᾽ εἰπεῖν, καὶ ἐπιπλεῖςον ἀνθρώπων. τὰ γὰρ πρὸ

lio Carthaginenſes ſuperarint: atque alia, quae his ſunt ſimilia, cur ante narrationem commemoranda eſſe voluit?

XX. Quod ſi, quae mea ſit ſententia, fas eſt dicere; optime prooemium inſtituiſſet, ſi, omnibus, quae in medio ſunt poſita, ſublatis, extremaque eius parte cum propoſitione coniuncta, in hunc modum confeciſſet: „Thucydides Athenienſis bellum, quod inter ſe Peloponnenſes et Athenienſes geſſerunt, conſcripſit; incipiens ſtatim exorto eo, et magnum, atque omnium, quae vnquam antea geſta ſint, memoratu digniſſimum exiſtimans: hac coniectura ductus, quod vtraque pars, rebus maxime florentibus, omni cum apparatu id geſſerit; cum videret, aliam quidem Graeciae partem ſtatim alteri parti adhaerere, aliam id facere cogitare. Hic autem fuit Graecis maximus motus, neque vero illis ſolum, ſed et barbaris, atque adeo plerisque mortalibus. Ac ea quidem, quae ante

impreſſos ſequi malui. Exſtat autem locus in *prooemio*, [pag. 6. *Ed. Oxon.*] Porro ſequens prooemium a *Dionyſio* correctum hoc vno diſcrepat a *Thucydideo*, quod *Dionyſius* ea omnia, quae a paginae primae verſu 9. vſque ad pag. 12. v. 17. interiecta ſunt, omittit. *Sylb.*

αὐτῶν, καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὑρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατον ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων, [c] ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα· οὔτε, ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμοῦντες, μᾶλλον πιστεύων· οὔτε, ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, ὄντα ἀνεξέλεγκτα, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα· εὑρῆσθαι δὲ ἡγησάμενος ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων, ὡς παλαιὰ εἶναι, ἀποχρώντως. καὶ ὁ πόλεμος οὗτος, καίπερ τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ μὲν ἂν πολεμῶσι, τὸν παρόντα ἀεὶ μέγιστον κρινόντων, παυσαμένων δὲ, τἀρχαῖα μᾶλλον θαυμαζόντων, ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι, δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος αὐτῶν. καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, ἢ μέλλοντες πολεμήσειν, ἢ ἐν

ante haec geſta eſſent, quaeque his vetuſtiora, plane in apertum produci, propter vetuſtatem, nulla ratione potuerunt: ſed, quantum ex ſignis quibuſdam colligere licet, equidem, cum haec ab vltima origine repeto, non puto, illorum res neque in bellis, neque aliis in rebus, inſignes fuiſſe. in his vero neque magnam poëtis, qui res plerumque extollunt, fidem adhibui; neque hiſtoricis, qui ſe totos in rebus non optime examinatis ad demulcendas aures magis, quam ad veritatem tradendam, compoſuerunt. quarum quidem rerum maxima pars temporis diuturnitate in fabularum naturam abiit, ſed tamen, vt in rebus obſoletis fieri potuit, ſatis ex clariſſimis coniecturis rem ſibi videtur in apertum produxiſſe. Atque hoc quidem bellum; etſi homines, quibus ipſi bellis interſunt atque depugnant, ea omnium arbitrantur eſſe maxima; abſoluta vero cum ſunt, vetera admirantur; tamen oſtendet iis, qui ex rebus geſtis iudicabunt, longe maximum exſtitiſſe. Ac omnia quidem, quae dicerent ſinguli, qui aut geſturi bellum eſſent,

[c] Ὡς pro ὧν in margine *Cod. Bodl.*

d In-

αὐτῷ ἤδη ὄντες, χαλεπὸν τὴν [d] (ἀκρίβειαν) αὐτὴν τῶν λεχθέντων (διαμνημονεῦσαι) ἦν, ἐμοί τε ὧν αὐτὸς ἤκουσα, καὶ τοῖς ἄλλοθέν ποθεν ἐμοὶ [e] ἀπαγγέλλουσιν. ὡς δ' ἂν ἐδόκουν μοι ἕκαστοι περὶ τῶν αἰεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται. τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος ἠξίωσα γράφειν, οὐδ' ὡς ἐμοὶ ἐδόκει· ἀλλ' οἷς τε αὐτὸς παρῆν, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, ὅσον δυνατὸν, ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου [f] ἐπεξελθών. ἐπιπόνως δὲ εὑρίσκετο, διότι οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις ἑκάστοις οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας, ἢ μνήμης, ἔχοι· καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φανεῖται· ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις κατὰ τὸ ἀν-

eſſent, aut iam gererent, quae aut ipſe audiui, aut aliis narrantibus cognoui, difficile fuerit exacte memorare. verum, vt quiſque ſemper de rebus praeſentibus maxime conſentanea dicere mihi videbatur, et proxime ad veritatem accedere, ita a me commemorata ſunt. Res vero in bello geſtas, non quas a quocunque audiui, hiſtoria dignas exiſtimaui, nec vt mihi libitum eſſet; ſed eas, quibus ipſe interfui, quaſque ex aliis quam potui diligentiſſime perquiſiui. nec facillima fuit inuentio: propterea quod qui ſingulis rebus affuerant, non eadem de eiſdem affirmabant; ſed vt quiſque aut in alterutram partem ſtudio propenſior erat, aut reminiſcebatur. Et auditu quidem, vt quaeque pars fabularum expers in ipſis eſt, ita minus iucunda fortaſſe videbitur. quicunque autem et praeteritas res, et, quantum humano conſilio licet, etiam futuras, praeter-

d Incluſa in ſcripto libro deſunt. *Sylb.*

e Ἀπαγγέλλουσιν legitur etiam in vulg. libris: cum aptius eſſe videatur praeteritum ἀπαγγείλασιν. *Sylb.*

f Participium ἐπεξελθὼν agnoſcit etiam ſcholiaſtes *Thucydidis*, qui exp. ἐρευνῶν, *inueſtigans. Sylb.*

g In-

θρώπινον, τοιούτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ, ἀρκούντως ἕξει· κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα, ἀκούειν ξύγκειται. τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν· καὶ τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν g (καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν) τὴν κρίσιν ἔσχε· τούτου δὲ τοῦ πολέμου μῆκός τε μέγα προὔβη, παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. οὔτε γὰρ πόλεις τοσαίδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δ' ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων· εἰσὶ δὲ αἳ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον ἁλισκόμεναι· οὔτε φυγαὶ τοσαίδε ἀνθρώπων, καὶ φόνος, ὁ μὲν κατ' αὐτὸν (τὸν) πόλεμον, ὁ δὲ διὰ τὸ στασιάζειν. τά τε πρότερον ἀκοῇ μὲν λεγόμενα, ἔργῳ δὲ σπανιώτερον βεβαιούμενα, οὐκ ἄπιστα κατέστη, σεισμῶν τε πέρι, οἳ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότεροι οἱ αὐτοὶ ἐπέσχον, ἡλίου τε ἐκλεί-

praeteritis ſimiles, conſiderare planeque inſpicere voluerint, his, dum illa vtilitatem pariant, ſatis erit; emolumentumque potius, quod ſemper idem ſit, quam ſpectaculum, quod in praeſenti tantum oblectet, in ſcribendo cogitamus. Ac earum quidem rerum, quae ſuperiore aetate geſtae ſunt, maximae erant Medicae; quae tamen duobus naualibus proeliis, totidemque pedeſtribus, ad exitum peruenerunt. Huius vero belli tum longitudo in immenſum proceſſit, tum magnas in vniuerſam Graeciam calamitates inuexit; quales eodem ſpatio temporis nullae vnquam contigerunt. nam neque tot vrbes expugnatae vaſtataeque ſunt, vel barbarorum impetu, vel domeſticis contentionibus; (ſunt etiam, quae incolas captae mutauerunt) neque tot exitia, totue neces audiuit quiſquam, vel belli, vel ſeditionum cauſa. Atque ſuperiora illa, quae auditione quidem percipiuntur: re autem ipſa rariſſime confirmantur, ſidem tamen acceperunt: qualia narrantur de terrae motibus, qui hoc in bello pleriſque orbis terrae partibus exſtiterunt;

g Incluſa deſunt in ſcripto libro: itidemque articulus τὸν

v. 12. *Sylb.*

h Vul.

ψεις, αἱ πυκνότεραι [h] παρὰ τὰς ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευομένας ξυνέβησαν· αὐχμοί τε ἔστι παρ᾽ οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν καὶ λιμοί· καὶ ἡ οὐχ ἥκιστα βλάψασα, καὶ μέρος τι φθείρασα, ἡ λοιμώδης νόσος· ταῦτα γὰρ πάντα μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα [i] ξυνεπέθετο. ἤρξαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι, λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς, αἱ αὐτοῖς ἐγένοντο μετὰ Εὐβοίας ἅλωσιν. διότι δὲ ἔλυσαν, τὰς αἰτίας [k] προέγραψα πρῶτον, καὶ τὰς διαφορὰς τοῦ μή τινας ζητῆσαί ποτε, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη."

κα΄. Τὰ μὲν δὴ περὶ τὸ πραγματικὸν μέρος ἁμαρτήματά τε καὶ κατορθώματα τοῦ συγγραφέως, ταῦτά ἐστι· τὰ δὲ περὶ τὸ λεκτικὸν, ἐν ᾧ μάλιστα ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ διάδηλός ἐστι, μέλλω νυνὶ λέγειν. ἀνάγκη δ᾽ ἴσως καὶ περὶ ταύτης τῆς ἰδέας προειπεῖν, εἰς πόσα μέρη διαιρεῖσθαι πέφυκεν ἡ λέξις, καὶ τίνας περιείληφεν

runt; quae de ſolis defectionibus crebrioribus, quam vnquam antea; quae de ſiccitatibus, vnde fames ingens, ex fame vero peſtilentia exorta; quae non mediocribus ciuitatem malis afflixit: quae ſimul omnia cum hoc bello ciuitatem inuaſerunt. Origo autem ipſius ab Athenienſibus et Peloponneſiis, ſoluto, quod in annos xxx poſt captam Euboeam percuſſum erat, foedere, manauit. qui cur initam foederis ſocietatem diremerint, et cauſas et diſſenſiones, primum oſtendi; ne quis, vnde tantum inter Graecos bellum, aliquando poſſet exquirere".

XXI. Haec ſunt, quae in Thucydidis ſcriptis recte, quaeque male, quod ad eam partem ſpectat, quae res continet, compoſita arbitramur. nunc ad eam partem, quae in elocutione eſt poſita, aggrediamur: in qua quidem, qualis ſit eius dicendi ratio, conſpicitur. Quod ante quam faciamus, non abs re fortaſſe fuerit, ſi hoc de genere nonnulla prius attingamus;

Thucydideae dictionis character.

h Vulgati libri *Thucydidis* habent παρὰ τὰ μνημονευόμενα. *Sylb.*

i In ſcripto libro ξυνετίθετο: minus apte. *Sylb.*

k Vulgati libri *Thucydidis* habent ἔγραψα, ſine praepoſitione. *Sylb.*

l Ἀπο-

ἀρετάς· ἔπειτα δηλῶσαι, πῶς ἔχουσαν αὐτὴν ὁ Θουκυδίδης παρὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων συγγραφέων παρέλαβε· καὶ τίνα μέρη πρῶτος απάντων ἐκαίνωσεν, εἴτ' ἐπὶ τὸ κρεῖττον, εἴτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον, μηδὲν [1] ἀποκρυψάμενον.

κβ'. Ὅτι μὲν οὖν ἅπασα λέξις εἰς δύο μέρη διαιρεῖται τὰ πρῶτα, εἴς τε τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ὑφ' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα, καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ἐλαττόνων τε καὶ μειζόνων μορίων· καὶ ὅτι τούτων αὖθις ἑκάτερον εἰς ἕτερα μόρια διαιρεῖται· ἡ μὲν ἐκλογὴ τῶν στοιχειωδῶν μορίων, ὀνοματικῶν λέγω καὶ ῥηματικῶν καὶ συνδετικῶν, εἴς τε τὴν κυρίαν φράσιν, καὶ εἰς τὴν τροπικήν· ἡ δὲ σύνθεσις εἴς τε τα κόμματα, καὶ τὰ κῶλα, καὶ τὰς περιόδους· καὶ ὅτι τούτοις ἀμφοτέροις συμβέβηκε, λέγω δὴ τοῖς τε ἁπλοῖς καὶ ἀτόμοις ὀνόμασι, καὶ τοῖς ἐκ τούτων συνθέτοις, τὰ καλούμενα σχήματα· καὶ ὅτι τῶν καλουμένων ἀρετῶν αἱ μέν εἰσιν

mus; quotque in partes ipſa diſtribuatur dictio, quaſque in ſe habeat virtutes, indicemus; tum qualis illa fuerit, quam a vetuſtioribus vſurpatam aſſumſit Thucydides; qualeſque ille partes, aut in melius, aut in deterius, commutarit, nihil occultantes oſtendamus.

XXII. Primum illud perſpicuum eſt, omnem dictionem in duas diſtribui partes; in verborum delectum, per quae ipſae res explicantur; atque in partium maiorum, vel minorum, compoſitionem: atque horum vnumquodque rurſus in alias particulas diſpertitur; delectus particularum (vt ita dicam) elementarium, i. e. nominalium, verbalium, et coniunctiuarum, in propriam elocutionem, aut in figuratam; compoſitio vero in inciſa, membra, circuitus: atque huic quidem vtrique parti, hoc eſt, tam ſimplicibus inſectilibuſque, quam ex his compoſitis nominibus, inſunt figurae quaedam, quae ſchemata vocantur; atque earum, quae virtutes appellantur, aliae ſunt neceſſa-

1 Ἀποκρυψάμενος] Conuenientius ἀποκρυψάμενον, vel pluraliter ἀποκρυψαμένους. *Sylb.*

m Ὑφι-

ἀναγκαῖαι, καὶ ἐν ἅπασιν ὀφείλουσι παρεῖναι τοῖς λόγοις· αἱ δ' ἐπίθετοι καὶ ὅταν [m] ὑφεστῶσιν αἱ πρῶται, τότε τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβάνουσιν, εἴρηται πολλοῖς πρότερον. ὥστ' οὐδὲν δεῖ περὶ αὐτῶν ἐμὲ νυνὶ λέγειν· οὐδ' ἐξ ὧν θεωρημάτων τε καὶ πραγμάτων τούτων τῶν ἀρετῶν ἑκάστη γίνεται, πολλῶν ὄντων· καὶ γὰρ ταῦτα τῆς ἀκριβεστάτης τέτευχεν ἐξεργασίας.

κγ΄. Τίσι δ' αὐτῶν ἐχρήσαντο πάντες οἱ πρὸ Θουκυδίδου γενόμενοι συγγραφεῖς, καὶ τίνων ἐπὶ μικρὸν ἥψαντο, ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ὥσπερ ὑπεσχόμην, κεφαλαιωδῶς διέξειμι. ἀκριβέστερον γὰρ οὕτω γνώσεταί τις τὸν ἴδιον τοῦ ἀνδρὸς χαρακτῆρα. οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι πάνυ, καὶ ἀπ' αὐτῶν μόνον γινωσκόμενοι τῶν ὀνομάτων, ποίαν τε λέξιν ἐπετήδευσαν, οὐκ ἔχω συμβαλεῖν, πότερα τὴν λιτὴν, καὶ ἀκόσμητον, καὶ μηδὲν ἔχουσαν περιττὸν, ἀλλ' αὐτὰ τὰ χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα· ἢ τὴν

ceſſariae, quas quidem in omnibus adhiberi ſermonibus oporteat; aliae vero adiectitiae, quas tum primum vires aſſumere, cum primae illae ſubſiſtunt, vberius antea oſtendimus. Adeo vt nihil ſit neceſſe nunc de illis denuo orationem inſtituere: neque vero, quibus ex praeceptis, aut rebus, harum virtutum quaelibet enaſcatur, cum multae illae ſint, meminiſſe oportet: cum haec iam a nobis omnia ſint quam diligentiſſime pertractata.

XXIII. Quo vero dicendi genere ſint vſi, qui ante Thucydidem hiſtorias ſcripſere, quaſque ex his leuiter attigerint partes, ab initio, vt eram pollicitus, rem repetens, ſummatim percurram. ſic enim proprium huius viri characterem pernoſcere cuiuis licebit. Ac veteres quidem illi, qui multo antea fuerunt, quique non niſi ex ipſis ſunt nominibus noti, quam ſint dicendi rationem ſecuti, non ſatis queo coniicere, ſimplexne illa fuerit et inornata, ac nihil ſuperuacaneum, nihil non vtile, non neceſſarium habuerit; aut contra magnifica fuerit,

m Ὑφιστῶσιν [vti vulgatae dant pro ὑφεστῶσιν] poſitum hic videtur pro ὑποστῶσι. *Sylb.*

πομπικὴν καὶ ἀξιωματικὴν, καὶ ἐγκατάσκευον, καὶ τοὺς ἐπιθέτους προσειληφυῖαν κόσμους. οὔτε γὰρ διασώζονται τῶν πλειόνων αἱ γραφαὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων· οὔθ' αἱ διασωζόμεναι παρὰ πᾶσιν, ὡς ἐκείνων οὖσαι τῶν ἀνδρῶν, πιστεύονται· ἐν αἷς εἰσιν αἵ τε Κάδμου τοῦ Μιλησίου, καὶ Ἀρισταίου τοῦ [n] Προικοννησίου, καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις. οἱ δὲ πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ γενόμενοι πολέμου, καὶ μέχρι τῆς Θουκυδίδου παρεκτείναντες ἡλικίας, ὁμοίας ἔσχον ἅπαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προαιρέσεις· οἵ τε τὴν Ἰάδα προελόμενοι διάλεκτον, [o] τήν τε τοῖς τότε χρόνοις μάλιστ' ἀνθοῦσαν, καὶ οἱ τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα, μικράς τινας ἔχουσαν διαφορὰς παρὰ τὴν Ἰάδα. πάντες γὰρ οὗτοι, καθάπερ ἔφην, περὶ τὴν κυρίαν λέξιν μᾶλλον ἐσπούδασαν, ἢ περὶ τὴν τροπικήν· ταύτην δὲ ὥσπερ ἥδυσμα παρελάμβανον. σύνθεσίν τε ὀνομάτων ὁμοίαν ἅπαντες ἐπετήδευσαν, τὴν ἀφελῆ καὶ

fuerit, et plena dignitatis et opificii rhetorici, varioque ornamentorum fuco depicta. maximae enim partis ſcripta ad noſtra tempora non peruenerunt; aut, ſi qua ſeruata ſunt, non omnes eſſe illorum, quibus tribuuntur, exiſtimant: vt ſunt illa, quae Cadmo Mileſio, quaeque Ariſtaeo Proconneſio et eiuſmodi aliis adſcribuntur. Scriptores autem, qui ante Peloponneſiacum bellum fuerunt, atque ad Thucydidis vſque aetatem peruenerunt, omnes fere idem conſilium ſecuti ſunt. quos quidem aut Ionica lingua, vt quae illis temporibus maxime floreret; aut Attica illa vetus, non admodum ei diſſimilis, oblectauit. Hi ſane omnes, vt eſt ante dictum, ſermonis proprietatem magis, quam dicendi tropos, adamauerunt; tropos vero velut condimenta orationi inſperſerunt. verborum autem compoſitionem omnes eandem fere affectarunt, ſimplicem et minime

n Προικοννήσιος ſupra quoque diphthongοs ſcriptum, p. 818. v. 5. ſed vnico ι. apud *Herodotum* p. 143. legitur Ἀριστέης Προκοννήσιος, aliquoties: apud *Suidam* Ἀριστέας Προικοννήσιος, vt hic. *Sylb.*

o Illud τε poſt articulum τὴν rectius expungendum. *Sylb.*

p Scri-

ἀνεπιτήδευτον· καὶ οὐδ' ἐν τῷ σχηματίζειν τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις ἐξέβησαν ἐπὶ πολὺ τῆς τετριμμένης καὶ κοινῆς καὶ συνήθους ἅπασι διαλέκτου. τὰς μὲν οὖν ἀναγκαίας ἀρετὰς ἡ λέξις αὐτῶν πάντων ἔχει· καὶ γὰρ καθαρὰ, καὶ σαφὴς, καὶ σύντομός ἐστιν, ἀποχρώντως σώζουσα τὸν ἴδιον ἑκάστης διαλέκτου χαρακτῆρα· τὰς δ' ἐπιθέτους, ἐξ ὧν μάλιστα διάδηλος ἡ τοῦ ῥήτορος γίνεται δύναμις, οὔτε ἁπάσας, οὔτ' εἰς ἄκρον ἡκούσας, ἀλλ' ὀλίγας καὶ ἐπὶ βραχύ· ὕψος λέγω, καὶ p *καλλιῤῥημοσύνην, καὶ σεμνολογίαν, καὶ μεγαλοπρέπειαν· οὐδὲ δὴ τόνον, οὐδὲ βάρος, οὐδὲ πάθος, διεγείροντα τὸν νοῦν· οὐδὲ τὸ ἐῤῥωμένον καὶ ἐναγώνιον πνεῦμα, ἐξ ὧν ἡ καλουμένη γίνεται δεινότης, πλὴν ἑνὸς Ἡροδότου. οὗτος δὲ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν, καὶ κατὰ τὴν τῶν σχηματισμῶν ποικιλίαν, μακρῷ δή τινι τοὺς ἄλλους ὑπερεβάλετο, καὶ παρεσκεύασε τῇ κρατίστῃ ποιήσει τὴν πεζὴν φράσιν ὁμοίαν γενέσθαι, πει-*

minime affectatam: neque vero in ſententiis figura aliqua exornandis tantum diligentiae poſuerunt, vt ſupra communem vulgoque tritam, atque ab omnibus vſurpatam dicendi rationem efferrent. Itaque virtutes neceſſarias illorum omnium habet dictio. eſt enim et pura, et perſpicua, et breuis, ſatis proprium cuiuſque dialecti characterem ſeruans. virtutes autem adiectitias, quibus omnis oratoria vis maxime ſit perſpicua, neque omnes, neque ſummas adhibuerunt, ſed paucas, ac modice: ſublimitatem videlicet, elegantiam, grauitatem, magnificentiam: neque item contentionem, neque pondus, neque affectum vllum, quo animi excitarentur; neque ſpiritus illos magnos et certaminibus aptos, ex quibus illa (quae dicitur) admiranda dicendi vis; vno Herodoto excepto. Is enim et in verborum delectu, et in compoſitione, atque in ipſa figurarum varietate, longe caeteris antecelluit; et ita orationem inſtituit, vt vel optimae poëſi ſimilem faciat, propter ſuade-

p Scriptus codex habet *καλιῤῥημοσύνην*, vno *λ*; contra morem. *Sylb.*

θοῦς τε, καὶ χαρίτων, καὶ τῆς εἰς ἄκρον ἡκούσης ἡδονῆς ἕνεκα· ἀρετάς τε τὰς μεγίστας καὶ λαμπροτάτας ἔξω τῶν ἐναγωνίων οὐδὲν ἐν ταύταις ἐνέλιπεν· εἴτ' οὐκ εὖ πεφυκὼς πρὸς αὐτάς, εἴτε κατὰ λογισμόν τινα ἑκουσίως ὑπεριδὼν, ὡς οὐχ ἁρμοττούσων ἱστορίαις. οὐδὲ γὰρ δημηγορίαις πολλαῖς ὁ ἀνὴρ, οὐδ' ἐναγωνίοις κέχρηται λόγοις, οὐδ' ἐν τῷ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα, τὴν ἀλκὴν ἔχει.

κδʹ. Τούτῳ δὲ δὴ τῷ ἀνδρὶ Θουκυδίδης ἐπιβαλὼν, καὶ τοῖς ἄλλοις, [q] ὧν πρότερον ἐμνήσθην, καὶ συνιδὼν, ἃς ἕκαστος αὐτῶν ἔσχεν ἀρετὰς, ἴδιόν τινα χαρακτῆρα, καὶ παρεωραμένον ἅπασι, πρῶτος εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν ἐσπούδασεν εἰσαγαγεῖν· ἐπὶ μὲν τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τὴν τροπικὴν, καὶ γλωττηματικὴν, καὶ ἀπηρχαιωμένην, καὶ ξένην λέξιν προελόμενος ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τοῖς κατ' αὐτὸν ἀνθρώποις· ἐπὶ δὲ

ſuadelam illam et venuſtatem, ac ad ſummam vſque perductam voluptatem: qui ne illas quidem maximas, et praeclariſſimas dicendi virtutes omiſit, praeter genus illud certaminibus aptum; idque ſiue quod natura ab eo abhorrebat, ſiue quod rationibus quibuſdam adductus, ſponte illud, tanquam hiſtoriis minus aptum, contemſit. is enim neque concionibus multis, neque aliis ad contentionem accommodatis orationibus vtitur; neque vllam ad concitandos affectus et res amplificandas vim habet.

XXIV. * Huic, et caeteris, quorum ſuperius eſt facta mentio, ſuperueniens Thucydides, cum, quas quiſque dicendi virtutes haberet, vidiſſet, ipſe propriam quandam dicendi formam, ab aliis non animaduerſam, primus in hiſtoriam induxit; in electione quidem verborum, figuratam, cuique genti peculiarem, et obſoletam ac peregrinam dictionem, communi ſuoque tempore vſitatae linguae anteponens; in iungendis

q Hic locus ſupra citatur a *Dionyſio* iiſdem prope verbis, p. 790. v. 6. *Sylb.*

* *In hunc et caeteros coniectis oculis, Thucyd.*

r De

τῆς συνθέσεως τῶν τ' ἐλαττόνων καὶ τῶν μειζόνων μορίων, τὴν ἀξιωματικὴν, καὶ αὐστηρὰν, καὶ στιβαρὰν, καὶ βεβηκυῖαν, καὶ τραχύνουσαν ταῖς τῶν γραμμάτων ἀντιτυπίαις τὰς ἀκοὰς, ἀντὶ τῆς λιγυρᾶς, καὶ μαλακῆς, καὶ συνεξεσμένης, καὶ μηδὲν ἐχούσης ἀντίτυπον· ἐπὶ δὲ τῶν σχηματισμῶν, ἐν οἷς μάλιστα ἐβουλήθη διενέγκαι τῶν πρὸ αὐτοῦ, πλείστην εἰσενεγκάμενος σπουδήν. διετέλεσε γέ τοι τὸν ἑπτακαιεικοσαετῆ χρόνον τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἕως τῆς τελευτῆς, τὰς ὀκτὼ βίβλους, ἃς μόνας κατέλιπεν, στρέφων ἄνω καὶ κάτω, καὶ καθ' ἓν ἕκαστον τῶν τῆς φράσεως μορίων ῥινῶν καὶ τορεύων· καὶ τοτὲ μὲν λόγον ἐξ ὀνόματος ποιῶν, τοτὲ δ' εἰς ὄνομα συνάγων τὸν λόγον· καὶ νῦν μὲν τὸ ῥηματικὸν [r] ὀνομαστικῶς ἐκφέρων, αὖθις δὲ τοὔνομα ῥῆμα ποιῶν, καὶ αὐτῶν γε τούτων ἀναστρέφων τὰς χρήσεις, ἵνα τὸ μὲν ὀνομαστικὸν προσηγορικὸν γένηται, τὸ δὲ προσηγορικὸν ὀνομαστικῶς λέγηται· καὶ τὰ μὲν παθητικὰ ῥήματα, δραστήρια, τὰ δὲ δραστήρια, παθητικά· πληθυντικῶν

gendis autem maioribus et minoribus particulis, grandem, auſteram, neruoſam, firmam, et literarum aſperitate aures ferientem compoſitionem, pro ſuaui, molli, et polita, nihilque in ſe aſperitatis habente, conſectatus eſt; in figuris autem adhibendis, quibus in primis vetuſtiores ſuperare contendebat, nimiam diligentiam poſuit. Totos certe XXVII annos in illis octo libris, quos ſolos reliquit, immutandis conſumſit; quos ſurſum deorſum voluтans, ſingulas locutionum particulas limabat, nunc ex vno nomine orationem conficiens, rurſuſque in nomen orationem contrahens: interdum autem verbalia nominaliter proferens, ac rurſus nomen verbum faciens, atque omnem eorum vſum peruertens; ita vt, quod proprium eſt, eo pro appellatiuo abutatur; quod vero eſt appellatiuum, pro nomine proprio vſurpet: inſuper verba patiendi, actiua facit; quae vero actionem notant, iis ipſe paſſionem attribuit: eorum

r De ὀνομαστικῶς ſupra dictum ad p. 791. v. 2.

τε καὶ ἑνικῶν ἐναλλάττων τὰς φύσεις, καὶ [s] ἀντικατηγορῶν ταῦτα ἀλλήλων· θηλυκά τ' ἀρσενικοῖς, καὶ ἀρσενικὰ θηλυκοῖς, καὶ οὐδέτερα τούτων τισὶ συνάπτων, ἐξ ὧν ἡ κατὰ φύσιν ἀκολουθία πλανᾶται· τὰς δὲ τῶν ὀνοματικῶν, ἢ μετοχικῶν, πτώσεις ποτὲ μὲν πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος ἀποστρέφων, ποτὲ δὲ πρὸς τὸ σημαῖνον ἀπὸ τοῦ σημαινομένου· ἐν δὲ τοῖς συνδετικοῖς καὶ τοῖς προθετικοῖς μορίοις, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν ὀνομάτων δυνάμεις, ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων. πλεῖστα δ' ἄν τις εὕροι παρ' αὐτῷ σχήματα, προσώπων τ' ἀποστροφαῖς, καὶ χρόνων ἐναλλαγαῖς, καὶ τοπικῶν σημειώσεων μεταφοραῖς ἐξηλλαγμένα τῶν συνήθων, καὶ σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίας· ὁπόσα τε γίγνεται πράγματα ἀντὶ σωμάτων, ἢ σώματα ἀντὶ πραγμάτων· καὶ ἐφ' ὧν ἐνθυμημάτων αἱ μεταξὺ παρεμπτώσεις πολλαὶ γινόμεναι, διὰ πολλοῦ τὴν ἀκολουθίαν κομίζονται· τά τε σκολιά,

eorum item, quae multitudinis, quaeue vnius numero efferri debent, naturam commutat, atque alia de aliis dici cogit: maſculina foemininis coniungit; et foeminina rurſus maſculinis attribuit; quae autem neutrius ſunt generis, ita his connectit, vt tota naturalis illa coaptatio et conſecutio diuagetur: nominum et participiorum caſus ab eo, quod ſignificare debet, ad id, quod eſt ſignificatum; et contra, quod eſt ſignificatum, ad ſignificans transfert: in coniunctiuis autem ac praepoſitiuis particulis, iis praeſertim, quae vocabulorum vires diſtinguunt, poëtica prorſus vtitur licentia. Plurimas etiam in eo figuras inuenias, quae perſonarum apoſtrophis, temporum commutationibus, et localium notationum diſcrepantia, a communi conſuetudine ſint deflexae, ac ſoloeciſmorum ſpeciem praeferant: praeterea, quot in ipſo res videas pro corporibus, et corpora viciſſim pro rebus ſumi? in enthymematibus vero (in quibus interpoſitiones cum multae ſint, longo interuallo conſecutionem ſuam recuperant) adſunt tortuoſa illa, et

s Scriptus codex habet ἐγκατηγορῶν: parum conuenienter. *Sylb.*

Δυσ-

καὶ πολύπλοκα, καὶ [t] δυσεξέλικτα, καὶ τὰ ἄλλα τὰ συγγενῆ τούτοις. εὕροι δ' ἄν τις οὐκ ὀλίγα καὶ τῶν θεατρικῶν σχημάτων κείμενα παρ' αὐτῷ· τὰς παρισώσεις λέγω, καὶ παρονομασίας, καὶ ἀντιθέσεις· ἐν αἷς ἐπλεόνασε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, καὶ οἱ περὶ Πῶλον, καὶ Λικύμνιον, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν κατ' αὐτὸν ἀκμασάντων. ἐκδηλότατα δ' αὐτοῦ καὶ [u] χαρακτικώτατά ἐστι, τό τε πειρᾶσθαι δι' ἐλαχίστων ὀνομάτων πλεῖστα σημαίνειν πράγματα, καὶ πολλὰ συντιθέναι νοήματα εἰς ἕν, καὶ ἔτι προσδεχόμενόν τι τὸν ἀκροατὴν ἀκούσεσθαι, καταλιπεῖν· ὑφ' ὧν ἀσαφὲς γίνεται τὸ βραχύ. ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, τέτταρα μέν ἐστιν ὥσπερ ὄργανα τῆς Θουκυδίδου λέξεως· τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων, τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας, τὸ τάχος [x] τῶν σχημάτων. χρώματα δ' αὐτῆς, τό τε

et perplexa, et inextricabilia, atque alia his ſimilia. Nec paucas item figuras theatrales ab eo vſurpatas inuenias, vt paria paribus relata, adnominationes, oppoſitiones; quibus nimio frequenter vſus eſt Gorgias Leontinus, Polus, Licymnius, et multi alii, qui eodem tempore floruerunt. Maxime vero inſignia, et ex quibus character eius praecipue cognoſcitur, haec ſunt; ſtudere, vt pauciſſimis verbis quamplurimas res comprehendat, multaſque in vnum ſententias cogat, ac tum maxime auditorem, cum exſpectat adhuc aliquid, relinquat: quo fit, ut breuitas obſcuritatem pariat. Sed vt haec paucis complectar, quatuor eſſe animaduerti veluti inſtrumenta Thucydideae dictionis; poëticam verborum ſtructuram, in figuris multiplicem varietatem, concentus aſperitatem quandam, et ſignificationis celeritatem. Colores autem, quibus vtitur, ſunt acerbus,

t Δυσέλικτα in *Cod. Bodl.* vitioſe, vt puto: quum et antea habuerimus δυσεξέλικτα, p. 792. v. 10.

u Rectius χαρακτηριστικώτατα, vt ſupra p. 792. v. pen. ſed et alibi tamen χαρακτηρικώτατα legitur perſaepe. *Sylb.*

x Pro τῶν σχημάτων congruentius legemus τῆς σημασίας, vt ſupra p. 793. v. 7. quo modo etiam paulo poſt, p. 870. v. 9. hic ſequitur, τὸ τάχος τῆς ἐπαγγελίας, *enunciationis celeritas.* Sic etiam p. 870. v. 5. pro περὶ [quod vulgatae dant] rectius legemus

στρυφνὸν, καὶ τὸ πυκνὸν, καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὸ αὐστηρὸν, καὶ τὸ ἐμβριθὲς, καὶ τὸ δεινὸν, καὶ τὸ φοβερόν· ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα τὸ παθητικόν. τοιοῦτος μὲν δή τίς ἐστιν ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν τῆς λέξεως χαρακτῆρα, ᾧ παρὰ τοὺς ἄλλους διήνεγκεν. ὅταν μὲν οὖν ἥ τε προαίρεσις αὐτοῦ καὶ ἡ δύναμις συνεκδράμῃ, τέλεια γίνεται κατορθώματα καὶ δαιμόνια· ὅταν δ' ἐλλείπῃ τὸ τῆς δυνάμεως, οὐ παραμείναντος μέχρι πάντων τοῦ τόνου διὰ τὸ τάχος τῆς ἀπαγγελίας, ἀσαφής τε ἡ λέξις γίνεται, καὶ ἄλλας τινὰς ἐπιφέρει κῆρας οὐκ εὐπρεπεῖς. τὸ γὰρ ἐν ᾧ δεῖ y τόπῳ τὰ ξένα καὶ πεποιημένα λέγεσθαι, καὶ μέχρι πόσου προελθόντα πεπαῦσθαι, καλὰ καὶ ἀναγκαῖα θεωρήματα ἐν πᾶσιν ὄντα τοῖς ἔργοις, οὐ διὰ πάσης τῆς ἱστορίας φυλάττει.

κέ. Προειρημένων δὲ τούτων κεφαλαιωδῶς, ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν ὥρα τρέπεσθαι· ποιήσομαι δ' οὐ χωρὶς ὑπὲρ ἑκάστης ἰδέας τὸν λόγον, ὑποτάττων αὐταῖς

acerbus, denſus, amarus, auſterus, vehemens, grauis, et terribilis; atque in primis * affectionibus mouendis peraccommodatus. Talis quidem eſt Thucydides in ſuo illo charactere dicendi, quo caeteros anteiuit. Cum autem et inſtitutum eius et facultas vna decurrunt, perfectam abſolutamque, atque adeo diuinam orationem efficit. cum vero non eſt par viribus, quippe cum nerui illi ob dicendi celeritatem non vſquequaque perdurent, oratio ſit obſcura; vitia quaedam, quae minime deceant, ſecum afferens. Nam praeclara illa, rebuſque in omnibus neceſſaria praecepta, quibus traditur, qua ratione ſit peregrinis ac nouatis vtendum, ac quatenus illa ſint aſſumenda, non per omnes hiſtoriae partes ſeruauit.

XXV. Iam, cum haec per capita attigerimus, ſupereſt, vt iam ad ea demonſtranda deueniamus. Non autem de ſingulis ſeparatim Thucydidis dicendi formis ſermonem faciemus,

mus παρὰ, vt ſupra p 793. v. 11. et p. 864. v. 12. *Sylb.*

y Τρόπῳ [quod vulgatae exhibent] agnoſcit etiam *Dudithii* verſio. ſi quis malit τόπῳ, per me licet. *Sylb.*

* Al. *affectibus maioribus excitandis peraccom.*

z Τῇ

τὴν Θουκυδίδου λέξιν, ἀλλὰ κατὰ περιοχάς τινας καὶ τόπους, μέρη λαμβάνων τῆς τε διηγήσεως καὶ τῶν ῥητορειῶν, καὶ παρατιθεὶς τοῖς τε πραγματικοῖς καὶ τοῖς λεκτικοῖς κατορθώμασιν, ἢ ἁμαρτήμασι, τὰς αἰτίας, δι᾽ ἃς τοιαῦτά ἐστι· δεηθεὶς σου πάλιν, καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων, τῶν ἐντευξομένων [z] τῇ γραφῇ, τὸ βούλημά μου τῆς ὑποθέσεως, ἧς προῄρημαι, σκοπεῖν, ὅτι χαρακτῆρός ἐστι δήλωσις, ἅπαντα περιειληφυῖα τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ καὶ δεόμενα λόγου, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ὠφέλειαν αὐτῶν τῶν βουλησομένων μιμεῖσθαι τὸν ἄνδρα. ἐν ἀρχῇ μὲν οὖν τοῦ προοιμίου προθέσει χρησάμενος, ὅτι μέγιστος ἐγένετο τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων ὁ Πελοποννησιακὸς, κατὰ λέξιν οὕτω γράφει· „Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν, καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὑρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατον ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα.

mus, illius verba ſubiungendo; ſed diuerſis ex locis particulas quaſdam ſumendo narrationis et orationum, hiſque cauſas apponendo, ex quibus facile appareat, quibus in locis, tam in rebus, quam verbis, bene maleue ſe geſſerit: illud iterum abs te, Q. Aeli, atque ab aliis philologis, ſi qui forte haec legent, enixe petentes, vt conſilium noſtrum perpendant; nihil enim aliud conamur, quam vt characterem Thucydidis oſtendamus, ac ſimul omnia animaduerſione digna, quae illi contigerint, comprehendamus; nihil omnino, praeter eorum, qui ad huius ſe viri imitationem componere volunt, vtilitatem, propoſitum habentes. Itaque in ipſo ſtatim *prooemii* exordio hac vtens propoſitione, bellum Peloponneſiacum, de quo ſcripturus erat, omnium, quae antea geſta eſſent, fuiſſe maximum, haec ad verbum ſcribit: „Ac bella quidem ante geſta, atque his vetuſtiora, in apertum produci, temporis longinquitas vetuit. ſed, quantum ex ſignis colligere licet, equidem, haec a vetuſtiſſima origine repetens, magnas fuiſſe illorum res, neque in bello, neque aliis in rebus, exiſtimo. Nam in ea, quae

z τῇ γραφῇ ταύτῃ in *Cod. Bodl.*

Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη· ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ πρότερα, καὶ ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες, βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. τῆς γὰρ [a] *ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες* [b] . . . . *(τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐκέτι ὀξέως ἐπεκθεῖν, ᾗ προσπίπτοιεν, δυναμένων, γνόντες αὐτοὺς οἱ ψιλοὶ βραδυτέρους ἤδη ὄντας τῷ ἀμύνασθαι, καὶ αὐτοὶ τῇ ὄψει τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες, πολλαπλάσιοι φαινόμενοι, καὶ ξυνειθισμένοι μᾶλλον μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι,*

quae nunc Graecia appellatur, perpetuum olim incolas domicilium habuiſſe, non videtur. nam cum a maiore aliqua multitudine coactus ſuam quiſque patriam facile relinqueret, perſaepe migrationes fiebant: quippe cum nulla adhuc inter eos negotiatio eſſet, neque vllum citra formidinem vel terra, vel mari, commercium haberent; ſed ita ſuis rebus vterentur, quatenus ad vitam exiliter traducendam ſatis eſſe exiſtimarent; pecuniae copiam non habentes, neque terram ſerentes. . . . . (Sed cum Lacedaemonii non amplius irruere poſſent, qua impetum feciſſent; milites leuiter armati, cum ipſos ſemet defendendo fatigatos animaduertiſſent, et ipſi ſpectaculo animis magis confirmati, quod longe plures eſſent, et iam aſſueti minus illos formidabiles exiſtimare, quia non tam grauia perpeſſi fuerant, ac

a Scriptus codex habet ἐμπειρίας: minus apte. ἐμπορίας legitur non tantum in vulg. editionibus *Thucydidis*, p. 1. ſed etiam ſupra p. 164. v. 13. et p. 797. v. 7. et p. 805. v. 11. *Sylb.*

b *Thucydidis* verba, quae ſententiae explendae deſunt, facile potuiſſent e vulgatis libris addi. ſed quia non conſtat, quouſque locum citarit *Dionyſius*, et qua phraſi planiore *Thucydidis* mentem expreſſerit, ideo manca haec relinquere malui. In ſequenti autem loco ex *Thucydide* addenda putaui, ſine quibus *Dionyſia-*

ὅτι οὐκ εὐθὺς ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν, ὥσπερ ὅτε πρῶτον ἐπέβαινον τῇ γνώμῃ) δεδουλωμένοι ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους. καταφρονήσαντες (οὖν αὐτῶν,) καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς.“ ἦν δ' ἡ περιοχὴ ὠφελίμη κατεσκευάσθαι μὴ τοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τὸν τρόπον, ἀλλὰ κοινότερον μᾶλλον καὶ ὠφελιμώτερον, τοῦ τελευταίου μορίου τῷ πρώτῳ προστεθέντος, τῶν δὲ διὰ μέσου, τὴν μετὰ ταῦτα χώραν λαβόντων. ἀγκυλωτέρα μὲν οὖν ἡ φράσις οὕτω σχηματισθεῖσα γέγονε, καὶ δεινοτέρα· σαφεστέρα δὲ καὶ ἡδίων ἐκείνως ἂν κατασκευασθεῖσα· „Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐκέτι ἀπελθεῖν, ἢ προσπίπτειν, δυναμένων, γνόντες αὐτοὺς οἱ ψιλοὶ βραδυτέρους ἤδη, συστραφέντες καὶ ἐμβοήσαντες, ὥρμησαν ἐπ' αὐτοὺς ἀθρόοι· ἔκ τε τῆς ὄψεως τὸ θαῤῥεῖν προσειληφότες, ὅτι πολλαπλάσιοι ἦσαν· καὶ, ἐκ τοῦ μηκέτι δεινοὺς

ac ſperauerant, quum primum egreſſi ſunt) abiecto ſeruilique animo, vt qui contra Lacedaemonios proficiſcerentur. eos igitur contemnentes, ſublato clamore, confertim impetum in eos fecere". Multo autem haec comprehenſio erat vtilior futura, ſi ipſe non hoc modo eam comprehendiſſet, ſed communiorem et vtiliorem ſecutus fuiſſet rationem; atque ita haec verba collocaſſet, vt extremam cum prima parte coniungeret, quae vero in medio, ea reiiceret in ſequentem locum. hoc ſane pacto contorta et grauior eſt oratio; multo vero fuiſſet clarior et iucundior, hoc ordine collocata: „Cum Lacedaemonii non iam amplius abire, aut irruere in illos poſſent, leuis armaturae milites, tardiores eos eſſe factos animaduertentes, facto globo ac clamore ſublato, confertim in illos impetum fecerunt. ex quo fiebat, ut, cum ſe plurimos eſſe cernerent, animus etiam accederet; et, cum non aeque, ac prius, eſſe

nyſiana non potuiſſent intelligi; ea ſcilicet, quae a p. 872. v. 9. vſque ad p. 873. v. 2. his ſignis () incluſa ſunt. Quae vero mox verſu 3. iiſdem ſignis incluſa ſunt, *οὖν* et *αὐτῶν*, a vulgatis *Thucydidis* exemplaribus abſunt. *Sylb.* Exſtat autem locus apud *Thucyd.* p. 235. *Ed. Oxon.*

s In

αὐτοὺς ὁμοίως σφίσιν φαίνεσθαι, καταφρονήσαντες, ἐπειδὴ οὐκ εὐθὺς ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν, ἣν ἔσχον ὑπόληψιν, ὅτε πρῶτον ἐπέβαινον, τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι, ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους.«

κϛ'. Ὑπεξαιρουμένης δὲ τῆς περιγραφῆς πάσης, τἄλλα πάντα ὠνόμασταί τε τοῖς προσφυεστάτοις ὀνόμασι, καὶ περιείληπται τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις σχηματισμοῖς. ἀρετῆς τ' οὐδεμιᾶς, ὡς εἰπεῖν, οὔτε λεκτικῆς, οὔτε πραγματικῆς, ἐνδεῶς ἔσχηκεν· ἃς οὐδὲν δέομαι πάλιν ἐξαριθμεῖσθαι. ἐν δὲ τῇ ἑβδόμῃ βίβλῳ τὴν ἐσχάτην ναυμαχίαν Ἀθηναίων καὶ Συρακουσίων ἀφηγούμενος, οὕτως ὠνόμακέ τε καὶ ἐσχημάτικε τὰ πραχθέντα· „Ὁ δὲ Δημοσθένης καὶ Μένανδρος καὶ [c] Εὐθύδημος· οὗτοι γὰρ ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἐπέβησαν· ἄραντες ἀπὸ τοῦ ἑαυτῶν στρατοπέδου, εὐθὺς ἔπλεον πρὸς τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος· καὶ τὸν [d] παραλειφθέντα διέκ-

eſſe terribiles illos arbitrarentur, contemtu haberent: cum non ſtatim, quae exſpectauerant, experti ſunt, vt, cum primum in terram deſcenderent, putabant, deiecti animo, tanquam aduerſus Lacedaemonios pugnaturi“.

XXVI. Detracta hac tota circumſcriptione, reliqua omnia nominibus ac figuris maxime accommodatis comprehendit. neque vllam, prope dixerim, aut ad dictionem, aut ad res ſpectantem, virtutem praetermiſit: quas quidem virtutes denuo enumerare nihil neceſſe eſt. In *ſeptimo* autem *libro* extremam Athenienſium et Syracuſanorum naualem pugnam narrans, ſic et verbis et figuris in explicandis rebus vſus eſt: „Demoſthenes autem et Menander et Euthydemus, qui duces Atheniensium naues conſcenderant, cum ſe loco mouiſſent, ſine mora ad portus fauces, captas iam et occupatas, adnauigarunt,

c In *Thucydide* p. 455. *Ed. Oxon.* Εὔδημος. Vide notas paginae illi ſubiectas.

d Apud *Thucyd.* καταλειφθέντα. *Duditbius* legit καταληφθέντα, *occupatum.* Seq. v. *Thucyd.* exempl. habent προεξαγαγόμενοι: et p. 875. v. 6. παραβοηθεῖ, praeſ. temp. *Sylb.*

e Scri-

πλουν βουλόμενοι βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω. προεξαναγόμενοι δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ναυσὶ παραπλησίαις τὸν ἀριθμὸν, καὶ πρότερον κατά τε τὸν ἔκπλουν, μέρει αὐτῶν ἐφύλασσον, καὶ κατὰ τὸν ἄλλον κύκλῳ λιμένα, ὅπως πανταχόθεν ἅμα προσπίπτοιεν τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ὁ πεζὸς αὐτοῖς ἅμα παρεβοήθει, ᾗπερ καὶ αἱ νῆες κατίσχοιεν. ἦρχον δὲ τοῦ ναυτικοῦ τοῖς Συρακουσίοις [e] Σικανὸς μὲν καὶ Ἀγάθαρχος, κέρας ἑκάτερος τοῦ παντὸς ἔχων, Πυθὴν δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι τὸ μέσον. [f] ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι προσέμισγον τῷ ζεύγματι, τῇ μὲν πρώτῃ ῥύμῃ ἐπιπλέοντες, ἐκράτουν τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ, καὶ ἐπειρῶντο λύειν τὰς κλείσεις· μετὰ δὲ τοῦτο, πανταχόθεν σφίσι τῶν Συρακουσίων [g] καὶ τῶν ξυμμάχων ἐπιφερομένων, οὐ μόνον πρὸς τῷ ζεύγματι ἡ ναυμαχία, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ἐγίγνετο· καὶ ἦν καρτερὰ, καὶ οἵα οὐχ ἑτέρα τῶν πρότερον. πολλὴ

garunt, vt per vim ſibi exitum pararent. quibus Syracuſani eorumque ſocii cum totidem nauibus occurrerunt: ac primum partem illarum ad exitum cuſtodiendum collocarunt, altera totum vndique portum tutabantur. quod eo faciebant, vt omni ex parte a peditatu adiuti, quocunque in loco naues conſtitiſſent, in Athenienſes irruerent. Praeerant autem claſſi apud Syracuſanos Sicanus et Agatharchus, alterum vterque totius exercitus cornu tenens: Pythen et Corinthii medium habebant. Atque Athenienſes quidem alii, poſtquam ad fauces ſubiere, primo impetu nauium, quae ad eum locum erant, potiti, clauſtra conabantur aperire. ſed mox, inuectis in eos vndique Syracuſanis ac ſociis, non iam pro anguſtiis exitus tantum, ſed etiam intra portum nauale proelium gerebatur: quod quidem omnium, quae ante facta eſſent, atrociſſimum fuit.

e Scriptus liber habet Εἰκανός: perperam. *Sylb.*

f In *Thucyd.* exempl. (p. 456.) ἐπειδὴ δ' οἱ Ἀθ. omiſſo καὶ et ἄλλοι. eadem v. 12. habent κλῄσεις: quod *Suidas* quoque *Thucydidi* cum tragicis commune eſſe adnotat. *Sylb.*

g In *Thucyd.* καὶ ξυμμ. et mox οὐ πρὸς τῷ ζεύγματι ἔτι μόνον ἡ ναυμαχία.

h Scri-

μὲν γὰρ ἑκατέροις προθυμία ἀπὸ τῶν ναυτῶν ἐς τὸ ἐπιπλεῖν, ὁπότε κελευσθείη, ἐγίγνετο, πολλὴ δ' ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους. οἵ τε ἐπιβάται ἐθεράπευον, ὅτε προσπέσοι ναῦς νηῒ, μὴ λείπεσθαι τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς ἄλλης τέχνης· πᾶς τέ τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι. ξυμπεσουσῶν δ' ἐν ὀλίγῳ πολλῶν νεῶν· πλεῖσται γὰρ δὴ αὗται [h] ἐν ἐλαχίστῳ ἐναυμάχησαν· βραχὺ γὰρ ἀπέλιπον ξυναμφότεραι διακόσιαι γενέσθαι· αἱ μὲν [i] ἐμβολαὶ, διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους, ὀλίγαι ἐγίγνοντο· αἱ δὲ προσβολαὶ, ὡς τύχοι ναῦς νηῒ προσπεσοῦσα, ἢ διὰ τὸ φυγεῖν, ἢ ἄλλῃ ἐπιπλέουσα, πυκνότεραι ἦσαν. καὶ ὅσον μὲν χρόνον προσφέροιτο ναῦς, οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων τοῖς ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι καὶ λίθοις ἀφθόνως ἐπ' αὐτὴν ἐχρῶντο· ἐπειδὴ δὲ προσμίξειαν, οἱ ἐπιβάται

fuit. Magnum enim erat vtriuſque partis nautarum ſtudium ad naues in hoſtes impellendas, cum iuberentur: magna gubernatorum artis aemulatio, mutuaque contentio. eorum, qui naues conſcenderant, haec erat cura, vt, ſi nauis in nauem incurreret, ne ii, qui in tabulatis inſiſtebant, reliquorum deſtituerentur artificio: ac quiſque, in eo, quem ſortitus erat, loco, primus eſſe contendebat. Caeterum, multis non magno in ſpatio nauibus inter ſe concurſantibus, ac proelio decertantibus, cum paulo ducentis eſſent pauciores, rari fiebant excurſus; propterea quod neque progredi, neque inhiberi, naues poſſent; ſed frequentiores implicationes erant, vt quaeque, ſiue fugiendo, ſiue alteram incurſando, in alteram incidiſſet. Interea vero, dum naues mutuo ſibi occurrerent, ii, qui in tabulatis erant, miſſilium, ſagittarum, ſaxorum ingentem in illos vim coniiciebant: cum vero conſerebantur, milites,

h Scriptus liber habet ἐν ὀλίγῳ, vt in praeced. membro. mihi vulgata ſcriptura viſa eſt magis conſentanea. *Sylb.*

i 'Εκβολαὶ] Vulgata *Thucyd.* exempl. habent ἐμβολαί: et v. 12. φευγειν, pr. temp. *Sylb.*

k In-

εἰς χεῖρας ἰόντες ἐπειρῶντο ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν. ξυνετύγχανέ τε πολλαχοῦ, διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι, δύο τε περὶ μίαν, καὶ ἔστιν ᾗ καὶ πλείους ναῦς κατ' ἀνάγκην ξυνηρτῆσθαι· καὶ τοῖς κυβερνήταις τῶν μὲν φυλακὴν, τῶν δ' ἐπιβουλὴν, μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, κατὰ πολλὰ δὲ πανταχόθεν περιεστάναι. καὶ τὸν κτύπον [k] (μέγαν) ἀπὸ πολλῶν (τῶν) νεῶν ξυμπιπτουσῶν, ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς, ὧν οἱ κελευσταὶ ἐφθέγγοντο, παρέχειν. πολλὴ γὰρ δὴ παρακέλευσις καὶ (ἡ) βοὴ ἀφ' ἑκατέρων τοῖς κελευσταῖς κατά τε τὴν τέχνην καὶ πρὸς τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐγίγνετο· τοῖς μὲν Ἀθηναίοις βιάζεσθαί τε τὸν ἔκπλουν ἐπιβοῶντες, καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις, προθύμως [l] ἀντιλαμβάνεσθαι· τοῖς δὲ Συρακουσίοις καὶ ξυμμάχοις καλὸν εἶναι κωλῦσαί τε αὐτοὺς

tes, commiſſa pugna, in aduerſariorum naues inſilire conabantur. Fiebat autem locorum anguſtiis, vt, dum alterutri vna ex parte hoſtes adorirentur, ipſi altera ex parte inuaderentur; ac duae interdum naues cum una, alicubi etiam plures, neceſſario inter ſe complicarentur; cum gubernatores partim adoriendis aliis, partim ſibi cauendo, idque non vna in parte, ſed vndequaque, occuparentur. Magnus autem erat multarum inter ſe concurſantium nauium ſtrepitus, qui et terrorem nautis incutiebat, et earum rerum, quae a praefectis iuberentur, auditum auferebat. multa enim vtraque ex parte adhortatio, et ingens praefectorum clamor exaudiebatur, tum ex arte gubernatoria, tum ex praeſenti contentione vincendi: cum Athenienſes quidem ſuos, vt exitum ſibi per vim pararent, clamore incitarent, vtque, ſi vnquam alias, nunc maiore contentione pro incolumi in patriam reditu elaborarent: Syracuſanis vero ac ſociis pulchrum videretur, prohibere, ne ſui fugam

k Incluſa addita ſunt e vulg. ex. V. 10. eadem habent φθέγγοιντο: et mox omittunt incluſum articulum ἡ. *Sylb.*

l Eadem habent ἀντιλαβέσθαι: et p. 878. v. 1. ἑκάστους, *ſingulos. Sylb.*

m In-

διαφυγεῖν, καὶ τὴν οἰκείαν ἑκάστου πατρίδα νικήσαντες ἐπαυξῆσαι. καὶ οἱ στρατηγοὶ προσέτι ἑκατέρων, εἴ τινά που ὁρῷεν μὴ κατ' ἀνάγκην πρύμναν κρουόμενον, ἀνακαλοῦντες ὀνομαστὶ τὸν τριήραρχον, ἠρώτων· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, εἰ τὴν πολεμιωτάτην [m] *(γῆν) οἰκειοτέραν ἤδη τῆς οὐ δι' ὀλίγου (πόνου) κεκτημένης θαλάσσης ἡγούμενοι ἀποχωροῦσιν· οἱ δὲ Συρακούσιοι, εἰ οὓς σαφῶς ἴσασι προθυμουμένους Ἀθηναίους παντὶ τρόπῳ διαφυγεῖν, τούτους αὐτοὶ φεύγοντας φεύγουσιν. ὅ τ' ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων, ἰσοῤῥόπου τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας, πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε· φιλονεικῶν μὲν ὁ αὐτόθεν περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ· δεδιότες δὲ οἱ ἐπελθόντες, μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι. πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, ὅ τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενὶ ἐοι-*

fugam caperent, ſed vincendo ſuam quiſque patriam honeſtaret. Praeterea vero duces ipſi vtriuſque partis, ſi quam nauem vlla neceſſitate coactam cedere animaduertiſſent, trierarchum nomine appellabant: atque Athenienſes quidem ita percunctabantur, num terram inimiciſſimam magis hoſpitalem, quam mare non exiguo labore partum, arbitrarentur: Syracuſani vero, num Athenienſes, quos certo ſcirent de fuga cogitare, hos fugientes ipſi fugerent. Interea, dum iſti aequo marte nauali pugna decertant, vtrorumque peditatum, qui in terra ſtabat, ingens certamen et contentio tenebat; Syracuſanis quidem, maioris gloriae cupiditate incenſis; Athenienſibus vero, ne ſecum peius, quam ante, ageretur, metuentibus. Nam cum omnis in nauibus Athenienſium ſpes eſſet, ſummus de rei

m Incluſum γῆν additum ex iiſdem. Ex iiſdem etiam mox τῆς οὐ δι' ὀλίγου repoſitum pro eo, quod in ſcripto libro vitioſe legitur τοῖς οὐδὲ ὀλίγου. Sequens incluſum πόνου abeſt quidem a vulg. exemplaribus: ſed agnoſcit illud cum ſcripto *Dudithii* libro etiam ſcholiaſtes *Thucydidis*, cum ait τῆς μετὰ πόνου κεκτημένης θαλάσσης. *Sylb.*

n Ad

κῶς, καὶ [n] διὰ τὸ, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν· δι' ὀλίγου γὰρ οὔσης τῆς θέας, καὶ οὐ πάντων ἅμα ἐς τὸ αὐτὸ σκοπούντων, εἰ μέν τινες ἴδοιέν πῃ τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν, καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο· [o] οἱ δὲ, ἐπὶ τὸ ἡσσώμενον βλέψαντες, ὀλοφυρμῷ τε ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο· καὶ ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως, καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο· ἄλλοι δὲ, καὶ πρὸς [p] ἀντιπάλου τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ ἀπώλλυντο· ἦν τε ἐν τῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμὸς, βοὴ, νικῶντες, κρατούμενοι, ἄλλα, ὅσα ἐν

rei exitu erat timor; quippe cum pugna videretur anceps, et eam illi e terra ſpectare cogerentur: nam cum eſſet propinquum ſpectaculum, et non omnes pariter eodem intuerentur, ſi qui ſuos alicubi vincentes adſpexiſſent, animos attollebant, et ad deorum opem implorandam, ne ſe deſererent, conuertebantur: qui vero ſuos ſuperari videbant, ii magno cum eiulatu lugebant; adeo vt magis ex earum rerum adſpectu, quam illi ipſi, qui in opere verſarentur, animum abiicerent: alii autem, cum anceps certamen viderent, aduerſariis acriter reſiſtentibus, ipſo corporum motu animi affectionem imitarentur, praeque metu modo huc modo illuc, nutarent, et magna ex eo moleſtia afficerentur; aſſidue enim exiguum intra ſpatium aut fugiebant, aut trucidabantur: licebatque ex Athenienſium exercitu, quam diu aequo marte pugnabatur, omnia ſimul exaudire; lamentationes, clamores; victores, victos; et alia eiuſ-

n Ad διὰ τὸ, in ſcripti exemplaris margine, appoſitum hoc exegema: διὰ τοῦτο. *Sylb.*

o Idem exemplar habet οὐδέ. rectius in libris vulg. οἱ δέ. *Sylb.*

p Iidem libri habent ἀντιπαλόν τι. et mox (v. 14.) τῷ αὐτῷ στρατ. *Sylb.*

μεγάλῳ κινδύνῳ μέγα στρατόπεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι. παραπλήσια δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπασχον· πρίν γε δὴ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπὶ πολὺ ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας, ἔτρεψάν τε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι, κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν. τότε δὴ ὁ μὲν ναυτικὸς στρατὸς, ἄλλος ἄλλῃ, ὅσοι μὴ μετέωροι ἑάλωσαν, κατενεχθέντες, ἐξέπεσον ἐς τὸ στρατόπεδον. ὁ δὲ πεζὸς, οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ, πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ναῦς παρεβοήθουν, οἱ δὲ πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ τείχους ἐς φυλακήν· ἄλλοι δὲ, καὶ οἱ πλεῖστοι ἤδη, περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ ὅπῃ σωθήσονται διεσκόπουν. ἦν τε ἐν τῷ παραυτίκα οὐδὲ μιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἔκπληξις· παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύλῳ. διαφθαρεισῶν γὰρ τῶν νεῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, προσαπώλλυντο [q] αὐταῖς καὶ οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες διαβε-

eiusmodi, quae magno in periculo magnus exercitus multis modis clamare cogitur. His aequalia et iis eueniebant, qui in nauibus erant: donec Syracuſani ac ſocii, cum inter eos diu pugnatum eſſet, Athenienſium claſſem in fugam vertunt; ſtrenueque inuecti, magno clamore et inhortatione terram verſus perſequuntur. Tunc ex nautico exercitu, alia atque alia parte, quicunque in alto capti non erant, in caſtra ſe receperunt. pedites autem non iam diuerſi, ſed vno eodemque impetu, ea, quae iam euenerant, et luctu et gemitu proſequentes, partim ad ſubueniendum nauibus, partim ad reliquam murorum partem tuendam contendunt: alii, quorum maxima erat pars, iam, qua ſibi ſalutem parent, pro ſe ipſis circumſpectant. Fuit autem eo tempore tantus pauor, vt maior nunquam exſtiterit: ac tale quiddam perpeſſi ſunt, quale ipſi fecerant ad Pylum. nam cum Lacedaemonii naues amiſiſſent, homines etiam ipſos, qui in inſulam deſcenderant, una perdi-

q Αὐτοῖς]Codices nonnulli habent αὐταῖς. P.881.v.2. ſcriptus liber pro ἦν habet εἰ. ſed cum ea coniunctione mutato verbi modo-

βηκότες. καὶ τότε τοῖς Ἀθηναίοις ἀνέλπιστον ἦν τὸ κατὰ γῆν σωθήσεσθαι, ἢν μή τι παρὰ λόγον γίγνηται. γενομένης δ' ἰσχυρᾶς τῆς ναυμαχίας, καὶ πολλῶν νεῶν ἀμφοτέροις καὶ ἀνδρῶν ἀπολομένων, οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι [r] ἐπικρατοῦντες, τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο· καὶ ἀποπλεύσαντες πρὸς τὴν πόλιν, τρόπαιον ἔστησαν.

κζ'. Ἐμοὶ μὲν δὴ ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις ἄξια ζήλου τε καὶ μιμήσεως ἐφάνη· τήν τε μεγαληγορίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν καλλιλογίαν, καὶ τὴν δεινότητα, καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, ἐν τούτοις τοῖς ἔργοις ἐπείσθην τελειοτάτας εἶναι· τεκμαιρόμενος, ὅτι πᾶσα ψυχὴ τούτῳ τῷ γένει τῆς λέξεως ἄγεται, καὶ οὔτε τὸ ἄλογον τῆς διανοίας κριτήριον, ᾧ πεφύκαμεν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἡδέων, ἢ ἀνιαρῶν, ἀλλοτριοῦται πρὸς αὐτό· οὔτε τὸ λογικὸν, ὑφ' οὗ διαγιγνώσκεται τὸ ἐν ἑκά-

perdiderunt. ac tum quidem Athenienſes, niſi quid inopinatum diuinitus accideret, omnem in terra ſalutem deſperabant. Poſt decertatam acerrime hanc naualem pugnam, in qua multae naues vtrinque et multi viri perierunt, Syracuſani eorumque ſocii, victoria potiti, nauium etiam fragmenta et caeſorum corpora obtinuerunt; reuectique ad vrbem, tropaeum erexerunt.

XXVII. Haec quidem, hiſque ſimilia, digna mihi imitatione viſa ſunt; in quibus et magnificentiam ſcriptoris, et venuſtatem, et grauitatem, atque alias virtutes in hiſce perfectiſſime adhibitas iudicaui; coniectura inde ducta, quod omnium hominum mentes hoc dicendi genus maxime afficit, neque vero expers illud rationis iudicium, quo iucunda moleſtaue percipimus, hoc auerſatur, neque alterum rationis particeps, qua, quid in quaque ſit arte pulchrum, dignoſcimus: neque eſt

modo legendum eſſet γένοιτο, vel γίγνοιτο. Ibidem vulg. libri compoſite habent παράλογον: et v. 4. ἀνθρώπων, pro ἀνδρῶν. *Sylb.*

r In vulgatis *Thucydidis* exemplaribus legitur ἐπικρατήσαντες, praet. aor. *Sylb.*

ϛῇ τέχνῃ καλόν· οὐδ᾽ ἂν ἔχοιεν οὔθ᾽ οἱ μὴ πάνυ λόγων ἔμπειροι πολιτικῶν εἰπεῖν, ἐφ᾽ ὅτῳ δυσχεραίνουσιν ὀνόματι, ἢ σχήματι· οὔθ᾽ οἱ πάνυ περιττοὶ, καὶ τῆς τῶν πολλῶν ὑπερορῶντες ἀμαθίας, μέμψασθαι τὴν κατασκευὴν ταύτης τῆς λέξεως· ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν πολλῶν καὶ τῶν [s] *ἀλόγων τὴν αὐτὴν ὑπόληψιν ἕξει. ὁ μέν γε πολὺς ἐκεῖνος ἰδιώτης οὐ δυσχεραίνει τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως καὶ σκολιὸν καὶ δυσπαρακολούθητον· ὁ δὲ σπάνιος, καὶ οὐδ᾽ ἐκ τῆς τυχούσης ἀγωγῆς γιγνόμενος τεχνίτης, οὐ μέμψεται τὸ ἀγενὲς καὶ χαμαιτυπὲς καὶ ἀκατάσκευον· ἀλλὰ συνῳδὸν ἔϛαι τό τε λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον κριτήριον· ὑφ᾽ ὧν ἀμφοτέρων ἀξιοῦμεν ἅπαντα κρίνεσθαι κατὰ τὰς τέχνας* [t] *ἐργάσηται θάτερον οὐκέτι καλὸν, οὐδὲ τέλειον, ἀποδίδωσι τὸ ἕτερον.*

κη´. Ἐγὼ γοῦν οὐκ ἔχω, πῶς ἐκεῖνα ἐπαινέσω τὰ δοκοῦντα μεγάλα καὶ θαυμαϛὰ εἶναί τισιν, ὅσα μηδὲ τὰς

eſt quiſquam, aut ex iis, qui non admodum ſunt in ciuilibus orationibus exercitati, qui dicere poſſit, quibus aut verbis, aut figuris, offendatur; aut ex iis, qui ſunt exquiſiti, quique promiſcuae multitudinis inſcitiam contemnunt, qui dictionis huius apparatum incuſare queat: ſed eadem erit et multitudinis et peritorum ſententia. ille enim ex imperita multitudine homo idiota et inſcius moleſto illo et tortuoſo atque obſcuro dicendi genere non offendetur: ille autem, qui raro inuenitur, ac non ex vulgari aliqua diſciplina factus artifex, humile illud, minimeque generoſum, et incompoſitum genus non damnabit. quo fit, vt tam illud, quod rationis eſt expers, quam quod eiuſdem eſt particeps, iudicium conſentiat. a quorum vtroque omnia, quae ad artes attinent, iudicari volumus. . . .

XXVIII. Ego vero non video, quo pacto illa, quae magna atque admirabilia quibuſdam videntur, laudibus afficiam;

quae

s Pro *ἀλόγων* legendum fortaſſe *ἀκριβολόγων.* V. 1. dicit *λόγων πολιτικῶν ἔμπειροι*: et mox *περιττοί*. *Sylb.*

t Mutilus eſt locus: et aliquis quidem elici poteſt ſenſus, ſi pro *ἐργάσηται* reponantur haec: *ἔργα. εἰ γὰρ ἁμάρτοι θάτ.* Sed vereor, ne maius ſubſit mendum. *Sylb.*

u Vul-

πρώτας ἀρετὰς ἔχει καὶ κοινοτάτας, ἀλλ' ἐκνενίκηται τῷ περιέργῳ καὶ περιττῷ, μήτε ἡδέα εἶναι, μήτ' ὠφέλιμα· ὧν ὀλίγα παρέξομαι δείγματα, παρατιθεὶς εὐθὺς ἑκάστοις τὰς αἰτίας, δι' ἃς περιέστηκεν εἰς τὰς ἐναντίας ταῖς ἀρεταῖς κακίας. ἐν μὲν οὖν τῇ τρίτῃ βίβλῳ τὰ περὶ Κέρκυραν ὠμὰ καὶ ἀνόσια ἔργα διὰ τὴν στάσιν εἰς τοὺς δυνατωτάτους ἐκ τοῦ δήμου γενόμενα διεξιὼν, ἕως μὲν ἐν τῷ κοινῷ καὶ συνήθει τῆς διαλέκτου τρόπῳ τὰ πραχθέντα δηλοῖ, σαφῶς τε καὶ συντόμως καὶ δυνατῶς ἅπαντα εἴρηκεν· ἀρξάμενος δ' ἐπιτραγῳδεῖν τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συμφορὰς, καὶ τὴν διάνοιαν ἐξαλλάττειν ἐκ τῶν ἐν ἔθει, μακρῷ τινι γίγνεται χείρων αὐτὸς ἑαυτοῦ. ἔστι δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ὧν οὐδεὶς ἂν ὡς ἡμαρτημένων ἐπιλάβοιτο, ταῦτα· „Κερκυραῖοι δὲ, [u] αἰσθανόμενοι τάς τε Ἀττικὰς ναῦς προσπλεούσας, τάς τε τῶν πολεμίων οἰχομένας, λαβόντες τούς τε Μεσσηνίους ἐς τὴν πόλιν ἤγαγον, πρότερον ἔξω ὄντας· καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι

quae tantum abeſt vt primas illas maximeque communes habeant virtutes, vt, cum et nimiam et inanem diligentiam prae ſe ferant, neque iucunditatem, neque fructum afferant. ex quibus pauca quaedam exempla afferam; ſimul et cauſas, cur a virtutibus ad vitia declinarint, commonſtrabo. Atque in *tertio* quidem *libro*, vbi crudelia illa atque nefaria, quae in Corcyrenſi ſeditione contra potentiſſimos quoſque a populo commiſſa ſunt, enarrat, quouſque intra communis vſitataeque linguae terminos manſit, perſpicue omnia, breuiter, pleneque dixit: ſed ſimul atque tragico more communes Graecorum calamitates exaggerare incipit, animoque extra conſueta euagatur, longe ſe ipſo fit deterior. Sunt autem de illo priore genere haec; quae vix errata eſſe quiſquam opinetur: „Corcyrenſes vero, vbi inimicas diſcedentes, et Atticas naues aduenſantes ſenſere, in vrbem Meſſenios, qui prius extra erant, inducunt; nauibuſque, quas expleuerant, iuſſis Hyllaïcum adire portum,

u Vulgata *Thucydidis* exemplaria (p. 193. *Ed. Oxon.*) habent αἰσθόμενοι. Ibid. ſcriptus liber habet τούς τε: et tamen mox foem. gen. οἰχομένας. *Sylb.*

x In

κελεύσαντες, ἃς ἐπλήρωσαν, ἐς τὸν [x] Ὑλαϊκὸν λιμένα, ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. καὶ ἐκ τῶν νεῶν ὅσους ἔπεισαν ἐσβῆναι, ἐκβιβάζοντες, ἀνεχώρησαν· ἐς τὸ Ἥραιόν τε ἐλθόντες, τῶν ἱκετῶν ὡς πεντήκοντα ἄνδρας δίκην ὑποσχεῖν ἔπεισαν, καὶ κατέγνωσαν ἁπάντων θάνατον. οἱ δὲ πολλοὶ τῶν [y] ἱκετῶν, ὅσοι οὐκ ἐπείσθησαν, ὡς ἑώρων τὰ γιγνόμενα, διέφθειραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους· καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο· οἱ δ', ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο, ἀνηλοῦντο. ἡμέρας τε ἑπτὰ, ἃς ἀφικόμενος ὁ Εὐρυμέδων ταῖς ἑξήκοντα ναυσὶ παρέμεινεν, οἱ Κερκυραῖοι σφῶν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς [z] δοκοῦντας εἶναι ἐφόνευον, τὴν μὲν αἰτίαν ἐπιφέροντες τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσιν· ἀπέθανον δέ τινες καὶ ἰδίας ἔχθρας ἕνεκα, καὶ ἄλλοι

portum, dum circumuehuntur, ſi quem hoſtium nacti eſſent, occidebant. illis vero, quibus, vt in naues ingrederentur, perſuaſerant, eiectis, abierunt; atque in Iunonis templum delati, cum ex ſupplicibus circiter triginta, vt iudicium ſubirent, perſuaſiſſent, omnes morte damnarunt. Quae cum caeteri ſupplices vidiſſent, qui perſuaſi non fuerant, in eodem ſe fano mutuo interemerunt; quidam ſe ex arboribus laqueis ſuſpenderunt: omnes, vt cuique licuit, ſibi mortem conſciuerunt. Corcyrenſeſque ſeptem intra dies, quibus Eurymedon cum ſexaginta nauibus eſt commoratus, quos ex ſuis inimicos ſuſpicarentur, occiderunt; crimini dantes, quod ſtatum popularem diſſoluerent: quidam etiam ob priuatas inimicitias; quidam

x In libris vulgatis Ὑλλαϊκὸν, gemino λλ. V. 4. eadem ex. habent ἀπεχώρησαν, et mox Ἡραῖόν τε. Apud *Suid.* quoque legitur Ἡραῖον, ὁ τῆς Ἥρας ναός. ſed agnoſcit tamen idem etiam Ἥραιον. *Stephanus Byzantius* hoc videtur ſtatuere diſcriminis, vt adiectiue quidem dicatur Ἥραιον τεῖχος, ſubſtantiue autem Ἡραῖον, ſiue oppidi nomen ſit, ſiue Iunonis aedem ſignificet. *Sylb*

y Scriptus liber habet οἰκετῶν. ſed verius eſſe ἱκετῶν, ſatis tum praecedentia declarant, tum ſequentia. *Sylb.*

z Idem liber habet δοκοῦντες, nominandi caſu: quod retinere ſi velis, accipiendum erit pro νομίζοντες. *Sylb.*

a In-

χρημάτων σφίσιν ὀφειλομένων ὑπὸ τῶν λαβόντων. πᾶσά τε ἰδέα κατέστη θανάτου· καὶ, οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίγνεσθαι, οὐδὲν, ὅ τι οὐ ξυνέβη, καὶ ἔτι περαιτέρω. καὶ γὰρ πατὴρ παῖδα ἀπέκτεινε, καὶ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀπεσπῶντο, καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐκτείνοντο· οἱ δέ τινες καὶ [a] περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. οὕτως ὠμὴ στάσις προυχώρησε, καὶ ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο· ἐπεὶ ὕστερόν γε καὶ πᾶν, ὡς εἰπεῖν, τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὐσῶν ἑκασταχοῦ, τοῖς τε τῶν δήμων προστάταις τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοῖς ὀλίγοις τοὺς Λακεδαιμονίους.“

κθ΄. Ἃ δὲ τούτοις ἐπιφέρει, σκολιὰ καὶ δυσπαρακολούθητα, καὶ τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκὰς σολοικοφανεῖς ἔχοντα· καὶ οὔτε τοῖς κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν βίον γενομένοις ἐπιτηδευθέντα, οὔτε τοῖς ὕστερον, ὅτε μάλιστα ἤκμασεν ἡ πολιτικὴ δύναμις· ἃ μέλλω νυνὶ λέγειν· [b] „Ἐστα-

dam et a debitoribus, creditarum pecuniarum cauſa, interfecti. nullum denique mortis genus non viſebatur: nec fieri quidquam in huiuſmodi caſu ſolet, quod tum non euenerit; immo vero et maiora. nam pater filium trucidabat: abſtractique a templis ſupplices, ad ea ipſa necabantur: quidam etiam, in Bacchi templo aedificiis circumſepti, in eo mortem obierunt. Eo vſque cruenta haec ſeditio proceſſit; ob id quoque viſa maior, quod prima haec apud eos exſtitit. nam poſtea in omni prope Graecia graſſata eſt, vbique factionibus exortis, cum ii, qui in populo eſſent principes, Athenienſes; optimates vero Lacedaemonios accerſerent“.

XXIX. Quae vero his adiungit, perplexa ſunt, et quae facile percipi nequeunt, quaeque figurarum nexus quoſdam ſoloeciſmis ſimiles habent: quorum nec illa aetate, neque vero poſt, cum maxime ciuilis floreret eloquentia et dicendi vis, vllus erat vſus. atque ea nunc oſtendam: Ἐστασίαζόν τε οὖν

τὰ

a Incluſus articulus *οἱ* [qui in editt. Sylb. et Hudſ. ante *περιοικοδομηθέντες* legitur] abeſt a vulgatis libris. *Sylb.*

b Iidem libri ſingulari fine habent

σιάζόν τε οὖν τὰ τῶν πόλεων, καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που, πύστει τῶν προγενομένων, πολλὴν ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ." ἐν τούτοις τὸ μὲν πρῶτον τῶν κώλων περιπέφρασται πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον· [c] „Ἐστασιάζετο οὖν τὰ τῶν πόλεων." ὑγιέστερον γὰρ ἦν εἰπεῖν· "Ἐστασίαζον αἱ πόλεις." τὸ δ' ἐπὶ τούτῳ λεγόμενον· „Καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που·" δυσείκαστόν ἐστι. σαφέστερον δ' ἂν ἐγένετο ῥηθὲν οὕτω· "Αἱ δ' ὑστεροῦσαι πόλεις." οἷς ἐπίκειται· [d] „Ἐπὶ πύστει τῶν προγεγενημένων, πολλὴν ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν ἐς τὸ καινοῦσθαι τὰς διανοίας." βούλεται μὲν γὰρ λέγειν· Οἱ δὲ ὑστερίζοντες, ἐπιπυνθανόμενοι τὰ γεγενημένα παρ' ἑτέρων, ἐλάμβανον ὑπερβολὴν ἐπὶ τὸ διανοεῖσθαί τι καινότερον. χωρὶς δὲ τῆς πλοκῆς, οὐδὲ οἱ τῶν ὀνομάτων σχηματισμοὶ ταῖς ἀκοαῖς εἰσιν ἡδεῖς. τούτοις ἐπιφέρει κεφάλαιον ἄλλο

τὰ τῶν πόλεων, καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που, πύστει τῶν προγενομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ. In his in prima membri parte, ſine neceſſitate, circumlocutione vſus eſt, cum dixit: ἐστασιάζετο οὖν τὰ τῶν πόλεων. quod multo ſane melius erat hoc modo: ἐστασίαζον αἱ πόλεις. Quod deinde ſequitur, καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που, difficulter coniectare licet quid ſibi velit. ſic vero magis fuiſſet perſpicuum: αἱ δὲ ὑστεροῦσαι πόλεις. Quibus ſubiungit: ἐπὶ πύστει τῶν προγεγενημένων, πολλὴν ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν ἐς τὸ καινοῦσθαι τὰς διανοίας. vult enim ita dicere; „Ii vero, qui poſteriores fuerunt, cum res ab aliis geſtas audirent, magis ad res nouas excogitandas incitabantur". In quibus, ſi ſtructuram demas, ne verborum quidem figurae audientibus iucundae ſunt. His poſtea aliud caput adiungit, quod poëtico, vel

habent ἐστασίαζέ τε οὖν: more Attico. *Sylb.*

c Rectius ἐστασίαζέ τε οὖν: vt modo dictum eſt. *Sylb.*

d Praepoſitio ἐπὶ ante πύστει nec in vulgatis *Thucydidis* exemplaribus, [p. 194. *Ed. Oxon.*] nec paulo ante v. 2. Pro προγεγενημένων etiam habemus προγενομένων: et pro πολλὴν ibid. πολύ. [in vulgatis puta.] *Sylb.*

e Re-

ποιητικῆς, μᾶλλον δὲ διθυραμβικῆς, σκευωρίας οἰκειότερον· „Τῶν τ' ἐπιχειρήσεων [e] ἐπιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ· καὶ τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει.“ ὃ γὰρ βέλεται δηλῦν ἐν τῇ δυσεξελίκτῳ πλοκῇ, τοιῦτόν ἐςι· „Πολλὴν τὴν ἐπίδοσιν ἐλάμβανον εἰς τὸ διανοεῖσθαί τι καινότερον περὶ τὰς τέχνας τῶν ἐγχειρημάτων, καὶ περὶ τὰς ὑπερβολὰς τῶν τιμωριῶν· τά τ' εἰωθότα ὀνόματα ἐπὶ τοῖς πράγμασι λέγεσθαι μετατιθέντες, ἄλλως ἠξίυν αὐτὰ καλεῖν.“ [f] ἡ δ' „Ἐπιτέχνησις“ καὶ ἡ τῶν τιμωριῶν ἀτοπία,“ καὶ ἡ „Εἰωθυῖα τῶν ὀνομάτων ἀξίωσις,“ καὶ ἡ „Εἰς τὰ ἔργα ἀντηλλαγμένη δικαίωσις,“ περιφράσεως ποιητικῆς ἐςιν οἰκειοτέρα· οἷς ἐπιτίθησι τὰ θεατρικὰ σχήματα ταυτί [g] „Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιςος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής.“ παρομοιώσεις γὰρ ἀμφότερα ταῦτα καὶ παρισώσεις περιέχει, καὶ τὰ ἐπίθετα καλλωπισμῦ χάριν

vel potius dithyrambico, apparatui magis, quam huic loco, videtur conuenire: τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ· καὶ τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. Quod autem in hoc perplexo ac difficili nexu intelligi vult, tale eſt: „Multa illis eſt facta acceſſio ad cognoſcendam rem aliquam nouam, quae ad aggreſſionum artes et ad exquiſitas poenas valeret. quae vero vulgo rebus vocabula tribuebantur, ea ipſi immutantes, alia nomina rebus impoſuerunt“. nam illa τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτέχνησις, et illa τῶν τιμωριῶν ἀτοπία, et illa εἰωθυῖα τῶν ὀνομάτων ἀξίωσις, et illa εἰς τὰ ἔργα ἀντηλλαγμένη δικαίωσις, periphraſi cuidam poëticae ſunt accommodatiores. Quibus addit etiam figuras iſtas theatrales: τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιςος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής. Haec vtraque eas figuras habent, quae paria paribus, ſimilia ſimilibus referunt; quibus epitheta fuci cauſa acce-

[e] Rectius περιτέχνησις, vt p. 886. v. 3. *Sylb.*

[f] Rectius ἡ δὲ τῶν ἐπιχειρήσεων περιτέχνησις. *Sylb.*

[g] Hic locus etiam exſtat *Thucyd.* p. 195. *Ed. Oxon.*

κεῖται· τὸ γὰρ οὔτε θεατρικὸν, ἀλλ' ἀναγκαῖον, τῆς λέξεως σχῆμα, τοιοῦτ' ἂν ἦν· „Τὴν μὲν γὰρ τόλμαν ἀνδρείαν ἐκάλουν· τὴν δὲ μέλλησιν δειλίαν.“ ὅμοια δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὰ συναπτόμενα· „Τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν.“ κυριώτερον δ' ἂν οὕτως ἐλέχθη· „Οἱ δὲ σώφρονες, ἄνανδροι· καὶ οἱ συνετοὶ πρὸς ἅπαντα, ἐν ἅπασιν ἀργοί.

λ'. Εἰ μέχρι τούτων προελθὼν ἐπαύσατο, τὰ μὲν καλλωπίζων, τὰ δὲ σκληραγωγῶν τὴν λέξιν, ἧττον ἂν ὀχληρὸς ἦν. νῦν δ' ἐπιτίθησιν [h] *ἀσφαλείᾳ· „Ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος. καὶ ὁ μὲν χαλεπαίνων, πιστὸς ἀεί· ὁ δ' ἀντιλέγων αὐτῷ, ὕποπτος.“ καὶ γὰρ ἐν τούτοις πάλιν ἄδηλον μέν ἐστι, τίνα βούλεται δηλοῦν τὸν χαλεπαίνοντα καὶ περὶ τίνος· τίνα δὲ τὸν ἀντιλέγοντα, καὶ ἐφ' ὅτῳ.*

accedunt. talis autem fuiſſet neceſſaria, minimeque theatrica figura: „Audaciam illi fortitudinem; cunctationem timiditatem nominabant“. Atque his quidem ea etiam, quae ſubſequuntur, ſimilia ſunt: τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν. Magis autem proprie ſic dixiſſet: „Qui prudentes, ii parum viriles: qui ad omnia ſe caute comparant, in omnibus ignaui vocantur“.

XXX. Quod ſi hucuſque, partim orationem fucando, partim vero duriter tractando, progreſſus, ceſſaſſet, non ita moleſtum ſe fortaſſe praebuiſſet. ſed alia etiam his adiungit: Ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος. καὶ ὁ μὲν χαλεπαίνων, πιστὸς ἀεί· ὁ δ' ἀντιλέγων αὐτῷ, ὕποπτος. In his rurſus illud incertum eſt, cui vocabulum χαλεπαίνων accommodari, aut de quo dici velit; ita illud ἀντιλέγων, ad quem referatur, et

qua

h Poſterius ἀσφάλεια nominandi caſu legitur etiam in vulg. ex. *Thucyd.* Sed cum *Scholiaſtes* ſic exponat: τὸ ἐπὶ πολὺ βουλεύσασθαι δι' ἀσφάλειαν: videtur et ille dandi caſu legiſſe ἀσφαλείᾳ, et is, qui haec transſcripſit, vtramque lectionem in contextum inſeruiſſe. veriorque ſcriptura videtur eſſe haec: νῦν δ' ἐπιτίθησιν· „Ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβ. *Sylb.*

i Re-

„Ἐπιβȣλεύσας δέ [i] τι, φησὶ, τυχών τε, ξυνετός· καὶ ὑπονοήσας, ἔτι δεινότερος· προβȣλεύσας δὲ, ὅπως μηδὲν αὐτῶν [k] δεήσει, τῆς τε ἑταιρίας διαλυτὴς, καὶ τȣ̀ς ἐναντίȣς ἐκπεπληγμένος.“ ȣ̓́τε γὰρ ὁ „Τυχὼν“ ἐμφαίνει μᾶλλον, ὃ βȣ́λεται δηλȣ͂ν, ȣ̓́τε ὁ αὐτὸς „Τυχών“ τε καὶ „Ἐπινοήσας“ ἅμα [l] νοῆσθαι δύναται· εἴγε ὁ μὲν „Τυχὼν“ ἐπὶ τȣ͂ κατορθώσαντος καὶ ἐπιτυχόντος, ὃ ἤλπισε, λέγεται· ὁ δὲ „Νοήσας“ ἐπὶ τȣ͂ προαισθομένȣ τὸ μήπω πραχθὲν, ἀλλ᾽ ἔτι μέλλον κακόν. καθαρὸς δὲ καὶ τηλαυγὴς ὁ νȣ͂ς ȣ̔́τως ἂν ἦν· „Οἵ τ᾽ ἐπιβȣλεύοντες ἑτέροις, εἰ κατορθώσειαν, δεινοί· καὶ οἱ τὰς ἐπιβȣλὰς προεπινοȣ͂ντες, εἰ φυλάξαιντο, ἔτι δεινότεροι· ὁ δὲ προειδόμενος, ὅπως μηδὲν αὐτῷ δεήσει μήτ᾽ ἐπιβȣλῆς, μήτε φυλακῆς, τάς τε ἑταιρίας διαλύειν ἐδόκει, καὶ τȣ̀ς ἐναντίȣς ἐκπεπλῆχθαι.“

qua de re ſit dictum. Deinde ait: Ἐπιβȣλεύσας δέ τις, τυχών τε, ξυνετός· καὶ ὑπονοήσας, ἔτι δεινότερος· προβȣλεύσας δὲ, ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσει, τῆς τε ἑταιρίας διαλυτὴς, καὶ τȣ̀ς ἐναντίȣς ἐκπεπληγμένος. Hîc quid ſibi τυχὼν velit, non apparet; neque cognoſcitur, an ad vnum eundemque haec duo verba, τυχὼν et ὑπονοήσας, ſint referenda. Quod ſi τυχὼν ad eum referri debet, qui, re bene geſta, quod ſperauerat, eſt conſecutus; illud autem ὑπονοήσας ad eum, qui rem nondum effectam ante praeſenſerit: res adhuc peius habebit. purus autem, atque vndique conſpicuus horum verborum talis eſſe poterat intellectus: „Qui ſociis inſidiantur, ſi rem bene geſſiſſent, ingenioſi; qui inſidias praeſentientes, ſibi cauiſſent, ingenioſiores dicebantur: qui ita cauebat, vt nec inſidiis, nec cautione, opus eſſet, is amicitias diſſoluere et inimicos horreſcere videbatur.

XXXI. His

i Rectius τις, vt in vulg. libris eſt, et infra [p. 164. iuxta *Ed. Sylb.*] Eod. v. coniunctio τε poſt τυχὼν abeſt a vulg. libris; ſed infra quoque in altero exemplari ſcripto exſtat, [p. 164. iuxta *Ed. Sylb.*] et ſenſum magis explet. *Sylb.*

k Vulg. libri habet δεήσοι, opt. verbi modo. noſtrum δεήσει legitur etiam infra [pag. 164. iuxta *Ed. Sylb.*]

l In νοῆσθαι ambiguus eſt error. conuenientius tamen eſſe vide-

λα΄. Μίαν δὲ τούτοις ἐπιθεὶς περίοδον ἀγκύλως εἰρημένην καὶ δυνατῶς μετὰ τοῦ σαφῶς· „Ἁπλῶς δὲ ὁ φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾶν, ἐπῃνεῖτο· καὶ ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διανοούμενον·“ ποιητικῇ πάλιν ἐχρήσατο μεταλήψει· „Καὶ μὴν καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀπροφασίστως τολμᾶν.“ τὸ γὰρ „Συγγενὲς“ καὶ τὸ „Ἑταιρικὸν“ κείμενον μετείληπται· τό τε „Ἀπροφασίστως τολμᾶν,“ ἄδηλον, εἴτε ἐπὶ τῶν φίλων κεῖται νῦν, εἴτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν. αἰτίαν γὰρ ἀποδιδοὺς, δι᾽ ἣν τοὺς συγγενεῖς ἀλλοτριωτέρους ἔκρινον τῶν φίλων, ἐπιτίθησιν, ὅτι τόλμαν ἀπροφάσιστον παρείχοντο. σαφὴς δ᾽ ἂν ἦν λόγος, εἰ τοῦτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ βούλησιν σχηματίζων· „Καὶ μὴν καὶ τὸ ἑταιρικὸν, οἰκειότερον ἐγένετο τοῦ συγγενοῦς, διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀπροφασίστως τολμᾶν.“ περιπέφρασται δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις, καὶ οὔτ᾽ ἰσχυρῶς, οὔτε σαφῶς, ἀπήγγελται· „Οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφε-

XXXI. His vnam contorte, potenter, perſpicueque prolatam periodum adiungit: Ἁπλῶς δὲ ὁ φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾶν, ἐπῃνεῖτο· καὶ ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διανοούμενον. mox poëtica vſus eſt metalepſi: Καὶ μὴν καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀπροφασίστως τολμᾶν. Hoc in exemplo ξυγγενὲς et ἑταιρικὸν commutata inter ſe ſunt: illud autem, ἀπροφασίστως τολμᾶν, incertum eſt, ad ξυγγενὲς, an ad ἑταιρικὸν, referri debeat. Nam, cum cauſam afferat, cur propinquos ac neceſſarios amicis iudicarent eſſe alieniores; addit, quod audaciam, nulla allata excuſatione, afferebant. Perſpicua fuiſſet oratio, ſi ſic eam protuliſſet, ſuis, quibuſcunque libuiſſet, figuris eam exornans: Καὶ μὴν καὶ τὸ ἑταιρικὸν, οἰκειότερον ἐγένετο τοῦ συγγενοῦς, διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀπροφασίστως τολμᾶν. Quod enim ſequitur, per circuitionem enunciatum, neque vim vllam, neque perſpicuitatem habet: Οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμέ-

videtur νοεῖσθαι, quam νοῆσαι. Seq. etiam v. legendum fortaſſe ὁ δ᾽ ὑπονοήσας, vt p. 889. v. 2. *Sylb.*

m Apud

λείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ." ὁ μὲν νοῦς ἐστὶ τοιόσδε· „Οὐ γὰρ ἐπὶ ταῖς κατὰ νόμον ὠφελείαις αἱ τῶν ἑταιρειῶν ἐγίγνοντο σύνοδοι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ παρὰ τοὺς νόμους τι πλεονεκτεῖν." „Καὶ ὅρκοι, φησὶν, εἴ που ἄρα [m] ἐγίγνοντο ξυναλλαγῆς, ἐν τῷ αὐτίκα πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι, ἴσχυον, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν." ἐν τούτοις ὑπέρβατόν τε καὶ περίφρασις· οἱ μὲν γὰρ „Ὅρκοι τῆς συναλλαγῆς" τὸ σημαινόμενον ἔχουσι τοιοῦτον· „Οἱ δὲ περὶ τῆς φιλίας ὅρκοι εἴ που ἄρα γένοιντο." τὸ δὲ „Ἴσχυον," δι' [n] ὑπερβάτου κείμενον, τῷ „Αὐτίκα" ἕπεται· βούλεται γὰρ δηλοῦν· „Ἐν τῷ παραυτίκα ἴσχυον." τὸ δὲ, „Πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν," σαφέστερον ἂν ἦν οὕτως ἐξενεχθέν· „Διὰ τὸ μηδὲ μίαν ἄλλην ἔχειν δύναμιν, κατὰ τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ [o] διδόμενοι." τὸ δὲ κατάλληλον τῆς διανοίας ἦν ἂν τοιοῦτο·

κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ. Sententia vero eſt huiuſmodi: „Neque vero ad vtilitates legibus conſtitutas ſocietatum fiebant coitiones; ſed eo, vt quiſque aliquid contra legum praeſcriptum poſſet adipiſci". Deinde ait: *Καὶ ὅρκοι, εἴ που ἄρα ἐγίγνοντο, ξυναλλαγῆς, ἐν τῷ αὐτίκα πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι, ἴσχυον, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν.* In his ineſt et hyperbatum et periphraſis: nam *ὅρκοι τῆς συναλλαγῆς* ſignificant, *οἱ δὲ περὶ τῆς φιλίας ὅρκοι εἴ που ἄρα γένοιντο.* Illud autem *ἴσχυον*, quod cum *αὐτίκα* coniungi debet, per hyperbaton dictum eſt. hoc enim vult ſignificare: *ἐν τῷ παραυτίκα ἴσχυον.* Illud autem, *πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν*, clarius ſic prolatum fuiſſet: *διὰ τὸ μηδὲ μίαν ἄλλην ἔχειν δύναμιν, κατὰ τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ διδόμενοι.* Quod autem ſententiae optime reſpondiſſet, tale fuiſſet: „Iusiurandum ſi quod

m Apud *Thucyd.* (p. 195. *Ed. Oxon.*) *γένοιντο*: itidemque v. 10. et p. 892. 1. et infra p. 164. iuxta *Ed. Sylb.*

n Nota hîc (inquit *Sylb.*) *ὑπερβάτου*, cum v. 7. ſcriptus liber habeat *ὑπερβατὸν*, oxytonως: itidemque infra p. 162. iuxta *Ed. Sylb.*

o Idem exemplar habet *δεδομένοι*: at non item v. 13. et p. 892. v. 2. *Sylb.*

p Thu-

„Οἱ δὲ περὶ τῆς φιλίας ὅρκοι, εἴ πȣ ἄρα γένοιντο, ἀπορίᾳ πίστεως ἄλλης, ἑκατέρῳ διδόμενοι, ἐν τῷ παραχρῆμα ἴσχυον."

λβ΄. Σκολιώτερα δὲ τȣ́των ἐστὶ καὶ ἃ μετὰ ταῦτα τίθησιν· p „Ἐν δὲ τῷ παρατυχόντι ὁ φθάσας θαρρῆσαι, εἰ ἴδοι ἄφρακτον, ἥδιον διὰ τὴν πίστιν ἐτιμωρεῖτο, ἢ ἀπὸ τȣ̃ προφανȣ̃ς· καὶ τό τε ἀσφαλὲς ἐλογίζετο, καὶ ὅτι ἀπάτῃ περιγενόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε." τὸ δὲ „Παρατυχὸν" ἀντὶ τȣ̃ „Παραχρῆμα" κεῖται· τό τε „Ἄφρακτον" ἀντὶ τȣ̃ „Ἀφυλάκτȣ·" καὶ τὸ, „Ἥδιον τιμωρεῖσθαι διὰ τὴν πίστιν μᾶλλον, ἢ ἀπὸ τȣ̃ προφανȣ̃ς," σκοτεινῶς περιπέφρασται, καὶ ἐλλείπει τὶ μόριον εἰς τὸ συμπληρωθῆναι τὴν νόησιν. εἰκάζειν δέ ἐστιν, ὅτι τȣ̃το βȣ́λεται λέγειν· „Εἰ δέ πȣ παρατύχοι τινὶ καιρὸς, καὶ μάθοι τὸν ἐχθρὸν ἀφύλακτον, ἥδιον ἐτιμωρεῖτο, ὅτι πιστεύσαντι ἐπέθετο μᾶλλον, ἢ φυλαττομένῳ· καὶ συνέσεως δόξαν προσελάμβανε, τό τε ἀσφαλὲς λογιζόμενος, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἀπάτην

quod inter vtroſque de amicitia fiebat, quod omni alia fide carerent, eo tempore vim obtinebat".

XXXII. His autem duriora etiam ſunt, quae ſequuntur: Ἐν δὲ τῷ παρατυχόντι ὁ φθάσας θαρρῆσαι, εἰ ἴδοι ἄφρακτον, ἥδιον διὰ τὴν πίστιν ἐτιμωρεῖτο, ἢ ἀπὸ τȣ̃ προφανȣ̃ς· καὶ τό τε ἀσφαλὲς ἐλογίζετο, καὶ ὅτι ἀπάτῃ περιγενόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε. Hîc παρατυχὸν pro παραχρῆμα poſitum eſt; ἄφρακτον pro ἀφύλακτον; atque illud, ἥδιον τιμωρεῖσθαι διὰ τὴν πίστιν μᾶλλον, ἢ ἀπὸ τȣ̃ προφανȣ̃ς, circuitione eſt obſcuratum, ſimulque aliqua ad ſententiam abſoluendam particula deeſt. quantum autem coniicere licet, hoc voluit dicere: „Quod ſi cui talis occaſio obiiciebatur, vt inimicum imparatum animaduerteret, maiori cum voluptate poenas ab eo ſumebat, quod fidentem et imparatum inſidiis circumueniſſet: ideoque prudentiae opinionem conſequebatur, quod ſuam animo ſecuritatem prouidiſſet, quodque aduerſa-

p *Thucyd.* p. 196. *Ed. Oxon.*

q Pag.

αὐτοῦ περιεγένετο.“ „Ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι, φησὶν, ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοί· καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται· ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται.“ ταῦτα γὰρ ἀγκύλως μὲν εἴρηται καὶ βραχέως, ἐν ἀφανεῖ δὲ κείμενον ἔχει τὸ σημαινόμενον. χαλεπὸν γὰρ μαθεῖν, τίνας δή ποτε νοεῖ τοὺς ἀμαθεῖς τε καὶ ἀγαθούς. εἴτε γὰρ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τοὺς κακούργους, οὐκ ἂν εἴησαν ἀμαθεῖς οἱ μὴ κακοί· εἴτ' ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ ἀφρόνων τίθησι τοὺς ἀμαθεῖς, κατὰ τί δή ποτε τούτους ἀγαθοὺς καλεῖ; „Καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται,“ τίνες; ἄδηλον γὰρ, πότερον ἀμφότεροι, ἢ οἱ ἀμαθεῖς. „Ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται“ κἀνταῦθα ἄδηλον, τίνες. εἰ μὲν γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρων τίθησιν, οὐκ ἔχει νοῦν· οὔτε γὰρ ἐπὶ τοῖς κακούργοις οἱ ἀγαθοὶ ἀγάλλονται, οὔτ' ἐπὶ τοῖς ἀμαθέσιν οἱ κακοῦργοι αἰσχύνονται.

λγ'. Οὗτος ὁ χαρακτὴρ τῆς ἀσαφοῦς καὶ πεπλεγμένης λέξεως, ἐν ᾗ πλείων ἔνεστι τῆς λέξεως ἡ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις, ἕως ἑκατὸν ἐκμηκύνεται στί-

uerſarium per dolum viciſſet“. Deinde ita ait: Ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοί· καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται· ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται. Haec, contorte ac breuiter dicta cum ſint, in obſcuro latentem habent ſententiam. non enim facile eſt intelligere, quos indoctos, quoſque bonos eſſe ſignificet. Nam ſi imperitos malis opponit, certe, qui probi non ſunt, minime erunt imperiti: quod ſi pro amentibus atque inſipientibus indoctos ponit, cur hos ipſos bonos vocet? inquit autem: καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται. qui, quaeſo? dubium eſt enim; vtriquene, an indocti tantum. Ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται: hîc quoque, qui ſint iſti, incertum eſt. Nam, ſi haec de vtriſque accipi vult, nullum illius verba habebunt ſenſum. neque enim improbis boni laetantur; neque ob imperitos mali erubeſcunt.

XXXIII. Atque hîc quidem obſcurae ac perplexae dictionis eſt character, in quo magna eſt toti ſententiae tenebras offundens orationis perturbatio; quae quidem ad centum vſque verſus

χων· θήσω δὴ καὶ τὰ ἑξῆς, οὐδὲ μίαν ἔτι λέξιν ἐμαυτοῦ προστιθείς· q „Πάντων δ' αὐτῶν αἴτιον ἡ ἀρχὴ ἡ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν· ἐκ δ' αὐτῶν καὶ ἐς τὸ φιλονεικεῖν καθισταμένων τὸ πρόθυμον. οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες, μετ' ὀνόματος ἑκάτεροι εὐπρεποῦς, πλήθους τε ἰσονομίας πολιτικῆς, καὶ ἀριστοκρατίας σώφρονος προτιμήσει, τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες ἆθλα ἐποιοῦντο· παντὶ δὲ τρόπῳ ἀγωνιζόμενοι ἀλλήλων περιγίγνεσθαι, ἐτόλμησάν τε τὰ δεινότατα, ἐπεξῄεσάν τε, τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου, προστιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες· καὶ ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως, ἢ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν, ἑτοῖμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπιμπλάναι. ὥστ' εὐσεβείᾳ μὲν οὐδέτεροι ἐνόμιζον, εὐπρεπείᾳ δὲ λόγου, οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι, ἄμεινον ἤκουον· τὰ δὲ μέσα τῶν πολιτῶν ὑπ' ἀμφοτέρων, ἢ ὅτι οὐ ξυνηγωνίζοντο, ἢ φθόνῳ τοῦ περιεῖναι, διεφθείροντο. οὕτω

verſus porrigitur. apponam autem et ea, quae ſequuntur, nihil iam de meo adiiciens: „Quarum rerum omnium cauſa eſt principatus ob auaritiam et ambitionem: quae faciunt, vt homines ad contentionem reddantur alacriores. Nam qui in ciuitatibus erant principes, honeſto vtrique nomine, alteri ſtatum popularem, aequalitatem; alteri paucorum imperium, optimatum appellantes, praeferebant; cum populum verbis paſcerent, ipſi vero inter ſe contenderent. Et cum omni modo alii alios ſuperare vellent, grauiſſima quaeque audebant, ac poenas atrociores irrogabant: non ex iuſtitia, aut ex vtilitate ciuitatis, ſed ſua illos voluptate metientes. atque illam voluptatem, ſiue per iniqua ſuffragia condemnatis, ſiue vi oppreſſis ciuibus, in hoc certamine explere cupiebant. neutri pietatem adhibebant: ſed, qui aliquid colore verborum, cum alterius iniuria tranſigebant, ii melius audiebant, ſi quis autem inter vtroſque medius, is ab vtraque parte, vel quod ab altera non ſtaret, vel * quod malorum immunis, ob inuidiam occideba-

q Pag. 196.

* *Ob inuidiam, quod ſuperſtes foret, occid.*

r In

πᾶσα ἰδέα κατέστη κακοτροπίας, διὰ τὰς στάσεις, τῷ Ἑλληνικῷ· καὶ τὸ εὔηθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει, καταγελασθὲν ἠφανίσθη· τὸ δὲ ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως, ἐπὶ πολὺ διήνεγκεν. οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων οὔτε λόγος ἐχυρὸς, οὔτε ὅρκος φοβερός. [r] κρείττους δὲ ὄντες ἅπαντες λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου, μὴ παθεῖν μᾶλλον προεσκόπουν, ἢ πιστεῦσαι ἐδύναντο. καὶ οἱ φαυλότεροι γνώμην, ὡς τὰ πλείω περιεγίγνοντο. τῷ γὰρ δεδιέναι τό τε αὑτῶν ἐνδεὲς, καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετὸν, μὴ λόγοις τε ἥττους ὦσι, καὶ ἐκ τοῦ πολυτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι, τολμηρῶς πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρουν· οἱ δὲ καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν σφᾶς δεῖν λαμβάνειν, ἃ γνώμῃ ἔξεστιν, ἄφρακτοι μᾶλλον διεφθείροντο.“ ἐκ πολλῶν ἔτι δυνάμενος παραδειγμάτων ποιῆσαι φανερὸν, ὅτι κρείττων ἐστὶν ἐν τοῖς διηγή-

debatur. Ita propter ſeditiones omne facinoris genus in Graecia exſtitit: et ſimplicitas, cuius plurimum generoſitas participat, cum ludibrio exterminabatur; mutuo vero inter ſe ſententiis pugnare, praeclarum putabatur. nulla enim res, neque oratio, nec vllius iurisiurandi terror, apud eos quicquam valebat. cumque omnes cogitatione ad diffidendum potius, quam ad fidendum, eſſent propenſiores, eo intendebant, vt cauere potius, ne quid mali caperent, quam credere cuiquam, mallent. et qui conſilio inferiores erant, vt plurimum vincebant: quippe qui et ſuae imbecillitatis conſcii et adverſariorum prudentiae, veriti, ne illorum et diſertae orationi eſſent impares, et ingenii praeſtantia ſuperarentur, audacter ad res gerendas aggrediebantur. at illi, tum prae horum contemtu, quod longius prouiderent, tum quia non oportebat ea, quae conſilio agere licet, facto aggredi, incauti magis opprimebantur“. Poſſem equidem multis praeterea exemplis perſpicuum facere, hunc noſtrum, cum communem vſitatamque dicendi formam in

r In vulgatis *Thucydidis* libris habemus κρείσσους, itidem (v. 10.) ἥσσους. *Sylb.*

μασιν, ὅταν ἐν τῷ συνήθει καὶ κοινῷ τῆς διαλέκτου χαρακτῆρι μένῃ, χείρων δὲ, ὅταν ἐκτρέψῃ τὴν διάλεκτον ἐκ τῆς συνήθους ἐπὶ τὰ ξένα ὀνόματα, καὶ βεβιασμένα σχήματα, ὧν ἔνια σολοικισμῶν παρέχεται δόξαν, ἀρκεσθήσομαι τούτοις, ἵνα μὴ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἡ γραφή μοι προβῇ.

λδʹ. Ἐπεὶ δὲ καὶ περὶ τῶν δημηγοριῶν αὐτοῦ τὰ δοκοῦντά μοι φανερὰ ποιήσειν ὑπεσχόμην, ἐν αἷς οἴονταί τινες τὴν ἄκραν τοῦ συγγραφέως εἶναι δύναμιν, διελόμενος καὶ ταύτην διχῇ τὴν θεωρίαν, εἴς τε τὸ πραγματικὸν μέρος, καὶ εἰς τὸ λεκτικὸν, χωρὶς ὑπὲρ ἑκατέρου ποιήσομαι τὸν λόγον· ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ. ἐν ᾧ πρώτην μὲν [s] ἔχοι μοῖραν ἡ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὕρεσις, δευτέραν δὲ ἡ τῶν εὑρεθέντων χρῆσις· ἐκείνη μὲν ἐν τῇ φύσει μᾶλλον ἔχουσα τὴν ἰσχὺν, αὕτη δὲ ἐν τῇ τέχνῃ. τούτων ἡ μὲν πλέον ἔχουσα τοῦ τεχνικοῦ τὸ φυσικὸν, καὶ διδαχῆς ἐλάττονος δεομένη, θαυμαστή

in narrationibus retinet, maiorem laudem mereri; tum vero, cum abducit a conſuetudine ſermonem, ac ad peregrina vocabula, et quaſi per vim figuras fertur, quarum nonnullae etiam ſoloeciſmi praebent ſpeciem, multo deteriorem fieri. ſed, ne noſtra longius labatur oratio, his ero contentus.

Concionum Thucydidearum examen.

XXXIV. Quoniam vero polliciti ſumus, etiam, quod noſtrum de illius concionibus eſſet iudicium, oſtendere, in quibus ſummam quandam ineſſe vim nonnulli opinantur, totam hanc tractationem in duas partes diſtribuentes, in eam ſcilicet, quae ad res, et eam, quae ad verba pertinet, de iis vtriſque ſeparatim agemus, ab ea parte, quam ad res pertinere diximus, initium ſumentes. Cuius quidem pars prima eſt enthymematum et ſententiarum inuentio: ſecunda vero, in vſu rerum, quae inuentae ſunt. atque illa quidem prior omnem a natura vim habet; haec accipit ab arte. Harum in altera, quae ſcilicet plus habet a natura, quam ab arte, quaeque minus

eget

s Malim ἔχει, indicatiuo verbi modo. *Sylb.*

z Περι-

τις ἐςὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ· φέρει γὰρ, ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας, ἄπειρόν τι χρῆμα νοημάτων καὶ ἐνθυμημάτων περιττῶν καὶ ξένων καὶ παραδόξων. ἡ δὲ πλεῖον ἔχουσα τὸ τεχνικὸν, καὶ λαμπροτέραν ποιοῦσα φαίνεσθαι τὴν ἑτέραν, ἐνδεεςέρα τοῦ δέοντος ἐπὶ πολλῶν. ὅσοι μὲν οὖν ἐκτεθαυμάκασιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτριον, ὡς μηδὲν τῶν θεοφορήτων διαφέρειν, διὰ τὸ πλῆθος ἐοίκασι τῶν ἐνθυμημάτων τοῦτ' ἐσχηκέναι τὸ πάθος. οὓς ἐὰν διδάσκῃ τις ἐφ' ἑκάςῳ πράγματι [t] παρατιθεὶς τὸν λόγον, ὅτι ταυτὶ μὲν οὐκ ἦν ἐπιτήδεια ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ, καὶ ὑπὸ τούτων τῶν προσώπων λέγεσθαι, ταυτὶ δ' οὐκ ἐπὶ τούτοις τοῖς πράγμασιν, οὐδὲ μέχρι τούτου, δυσχεραίνουσιν, ὅμοιόν τι πάσχοντες τοῖς κεκρατημένοις ὑφ' οἵας δή τινος ὄψεως ἔρωτι, μὴ πολὺ ἀπέχοντι μανίας. ἐκεῖνοί τε γὰρ πάσας τὰς ἀρετὰς, [u] ὁπόσαι γίνονται περὶ μορφὰς εὐ-

eget diſciplina, admirabilis ſane fuit Thucydides: affert enim, ac, velut ex vberrimo quodam fonte, ingentem ſententiarum et enthymematum aceruum ſecum trahit; quae quidem et exquiſita et peregrina et admirabilia ſunt. Illa vero pars altera, quae plus artis habet, quaeque efficit, vt illa altera etiam praeſtantior eſſe videatur, multis in rebus in eo minor eſt, quam par ſit. Quicunque autem eum plus aequo admirantur, atque ita ſtupent, vt nihil ab eis, qui diuino aliquo ſunt numine afflati, differant, ii omnes propter enthymematum copiam id videntur facere. Quos ſi quis ita admoneat ac doceat, vt rationem afferant, cur hoc non ſuo loco ſit poſitum, illud vero non iis perſonis, quibus opus erat, accommodatum; item, non haec hiſce rebus conuenire, neque eo vſque progreſſum fieri debuiſſe; magnam quidem eis moleſtiam afferet. * qui mihi ſane iis perſimiles videntur, qui incredibili alicuius rei adſpicien-

t Περιτιθεὶς] Conuenientius παρατιθεὶς, vt infra p. 899. v. vlt. *Sylb.*

u Scriptus liber habet ὁπόσοι, maſcul. genere: minus apte. *Sylb.*

* *Quibus ſane idem accidit, quod iis, qui, qualiſcunque formae adſpectu, tanto amore capiuntur, vt is parum a furore diſtet.*

πρεπεῖς, ταῖς καταδεδουλωμέναις αὐτοὺς προσεῖναι νομίζουσι, καὶ τοὺς [x] ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας, εἴ τις περὶ αὐτὰς ὑπάρχει σῖνος, ὡς βασκάνους καὶ συκοφάντας προβέβληνται· οὗτοί τε ὑπὸ τῆς μιᾶς ταύτης ἀρετῆς κεκαρωμένοι τὴν διάνοιαν, ἅπαντα καὶ τὰ μὴ προσόντα τῷ συγγραφεῖ μαρτυροῦσιν. ἃ γὰρ ἕκαστος εἶναι βούλεται περὶ τὸ φιλούμενόν τε καὶ θαυμαζόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ, ταῦτα οἴεται. ὅσοι δ' ἀδέκαστον τὴν διάνοιαν φυλάσσουσι, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων ἐπὶ τοὺς ὀρθοὺς κανόνας ἀναφέρουσιν, εἴτε φυσικῆς τινος κρίσεως μετειληφότες, εἴτε καὶ [y] διδαχῆς ἰσχυρὰ τὰ κριτήρια κατασκευάσαντες, οὔτε ἅπαντα ἐπαινοῦσιν ἐπίσης, οὔτε πρὸς ἅπαντα δυσχεραίνουσιν· ἀλλὰ τοῖς μὲν κατορθώμασι τὴν προσήκουσαν μαρτυρίαν ἀπονέμουσιν· εἰ δέ τι διημάρτηται μέρος ἐν αὐτοῖς, οὐκ ἐπαινοῦσιν.

adſpiciendae cupiditate flagrant; quae a furore non multum abeſt. Illi enim rei amatae eas pulchritudines, quas egregiae habent formae, omnes ineſſe arbitrantur: ac, ſi quis eſt, qui aliquod in ea vitium reprehendere conetur, ab eo, tanquam ab inuido et calumniatore, ſibi cauent. Atque hi quidem, hac vna virtute decepti, omnia, etiam ea, quibus caret, huic ſcriptori attribuunt. neque id mirum. nam quae quiſque illi, quod amat et admiratur, ineſſe vult, eadem re ipſa ineſſe arbitratur. At qui iudicio ſunt minime deprauato, et rationes ad rectas regulas examinant; (ſiue id naturali quodam iudicio faciunt; ſiue * quod, ſtabilem iudicandi rationem ſecuti, ita ſunt diſciplinis exculti) neque omnia ex aequo laudibus proſequuntur, neque ex omnibus offenſionem capiunt: ſed rebus bene et cum ratione adhibitis meritas laudes tribuunt; ea vero, in quibus peccatum eſt, commendatione indigna arbitrantur.

XXXV. Qua-

x Legendum videtur ἐξουδενίζειν; et mox πῖνος pro σῖνος, vel etiam σπίλος. *Sylb.*

y Rectius fortaſſe διδαχῇ, vel pluraliter διδαχαῖς. aut ſaltem poſt διδαχῆς diſtinguendum: vt referatur ille caſus ad participium μετειληφότες. *Sylb.*

* *Quod etiam diſciplinis iudicium confirmarunt, neque.*

z In

λε΄. [z] Οὔτ᾽ ȣ͂ν ἐπὶ πάντων ἐγὼ τῶν ἐμαυτȣ͂ θεωρημάτων κανόνας ὑποτιθέμενος, ȣ̓͂τε πρότερον ὤκνησα τὰ δοκȣ͂ντά μοι φέρειν εἰς μέσον, ȣ̓͂τε νῦν ἀποςρέψομαι. διδȣ̀ς δὴ τὸ πρῶτον, ὥσπερ κατ᾽ ἀρχὰς ἔφην, τὸ περὶ τὴν εὕρεσιν τȣ͂ συγγραφέως εὔςοχον, [a] (καὶ εἴ τις ἄλλως προσυπείληφεν, εἴτε διὰ φιλονεικίαν, εἴτε δι᾽ ἀναισθησίαν, ἁμαρτάνειν αὐτὸν οἰόμενος,) θάτερον ȣ̓κέτι δίδωμι, τὸ περὶ τὰς οἰκονομίας αὐτῷ τεχνικὸν, πλὴν ἐπ᾽ ὀλίγων πάνυ δημηγοριῶν. ὁρῶ δὲ καὶ περὶ τὴν λέξιν ἐλαττώματα, περὶ ὧν ἤδη προείρηκα, πλεῖςα καὶ μέγιςα ταύταις συμβεβηκότα ταῖς ἰδέαις· καὶ γὰρ αἱ γλωττηματικαὶ καὶ ξέναι καὶ πεποιημέναι λέξεις ἐν ταύταις μάλιςα ἐπιπολάζȣσι, καὶ τὰ πολύπλοκα καὶ ἀγκύλα καὶ βεβιασμένα σχήματα, πλεῖςα περὶ ταύτας ἐςίν. εἰ δὲ τὰ εἰκότα ἔγνωκα, σύ τε κρινεῖς, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαςος, ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν ἀγόμενος τῶν ἔργων. ἔςω δὲ κατὰ ταῦτα ἡ παράθεσις αὐτῶν ἀν-

XXXV. Quapropter, quod antea feci, vt omnibus meis commentationibus regulas quaſdam ſubiicerem; idem nunc faciam, vt, quae mihi videntur, in medium proferam. Sicut igitur in prima parte, de qua initio dixi, quae in inuentione rerum conſpicitur, praeclare hunc noſtrum ſcriptorem verſatum eſſe conceſſerim: ita altera in parte, quae in collocationis ac diſtributionis arte conſumitur, eum excelluiſſe non facile dederim; niſi in perpaucis quibuſdam concionibus. quarum in verbis quoque vitia, de quibus antea dixi, plurima et maxima animaduerto: ſiquidem inſunt in illis plurima cuiuſque linguae propria, et peregrina, ac facta vocabula; figurae vero perplexae, contortae, coactaeque non paucae. Quam vero haec, quae attuli, rationi ſint conſentanea, tu, et quilibet alius, qui haec ad rerum ipſarum examinationem accommodabit, iudicare poterit. Exempla vero ita mihi apponenda ſtatui,

z In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. τȣ́τȣς ȣ͂ν.

a Incluſa praetermiſſa ſunt a *Duditbio:* non videntur tamen eſſe ſuperuacua. *Sylb.*

 b In

τιπαρεξεταζομένων τοῖς ἄριστά μοι δοκοῦσιν ἔχειν τῶν οὔτε κατὰ τὰς οἰκονομίας κατορθουμένων, οὔτε κατὰ τὴν φράσιν ἀνεγκλήτων.

λϛʹ. Ἐν μὲν οὖν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ ἐπὶ Πλαταιὰς Λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν συμμάχων ἔλασιν ἀρξάμενος γράφειν, ὑποτίθεται, τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀρχιδάμου, μέλλοντος δῃώσειν τὴν γῆν, πρέσβεις παρὰ τῶν Πλαταιέων ἀφιγμένους πρὸς αὐτὸν, καὶ λόγους ἀποδίδωσιν, οὓς εἰκὸς ἦν ὑπ' ἀμφοτέρων εἰρῆσθαι τοῖς προσώποις πρέποντας, καὶ τοῖς πράγμασιν οἰκείους· καὶ μήτε λείποντας τοῦ μετρίου, μήτε ὑπεραίροντας· λέξει τε κεκόσμηκεν αὐτοὺς καθαρᾷ καὶ σαφεῖ καὶ συντόμῳ, καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐχούσῃ· τήν τε ἁρμονίαν οὕτως ἔναυλον ἀποδέδωκεν ἅμα τοῖς ἡδίστοις παρεξετάζεσθαι· „Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐς μὲν τὴν Ἀττικὴν οὐκ ἐσέβαλον· ἐστράτευσαν δ' ἐπὶ Πλάταιαν. ἡγεῖτο δ' Ἀρχίδαμος ὁ Ζευξιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς· καὶ καθίσας τὸν στρατὸν,

---

tui, vt, quae optima iudico, cum iis conferam, quae neque quod ad ipſam diſpoſitionem, neque quod ad elocutionem attinet, culpa vacent.

XXXVI. In *ſecundo* igitur *libro*, Lacedaemoniorum et ſociorum contra Plataeenſes bellum ſcripturus, ſubiungit miſſam a Plataeenſibus ad Archidamum, Lacedaemoniorum regem, legationem, cum ille regionem vaſtare ac diripere vellet. quo loco orationem, quam veriſimile eſt ab vtriſque habitam, perſonis illis et rebus accommodatam, ac neque modum excedentem, neque infra modum ſubſiſtentem, affingit. ibi tum locutione pura admodum, perſpicua, ac breui, adhibitis aliis, quae in hoc genere requiruntur, virtutibus, vſus eſt; tum, qui ex his enaſcitur, concentum recte temperatum effecit, qui iucunditatem omnem aequare poſſit. „Inſequente aeſtate, Peloponnenſes ſociique, non in Atticam, ſed aduerſus Plataeam, cum exercitu venerunt, duce Archidamo, Zeuxidami filio, Lacedaemoniorum rege. quem caſtra iam metatum,

ac

ἔμελλε δηώσειν τὴν γῆν. οἱ δὲ [b] Πλαταιεῖς, εὐθὺς πρέσβεις πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, ἔλεγον τοιάδε·« „Ἀρχίδαμε, καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὐ δίκαια ποιεῖτε, οὔτε ἄξια [c] οὔθ᾽ ὑμῶν, οὔτε πατέρων, ὧν ἐςὲ, ἐς γῆν τὴν Πλαταιέων ϛρατεύοντες. Παυσανίας γὰρ ὁ Κλεομβρότου Λακεδαιμόνιος, ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων, μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, ἣ παρ᾽ ἡμῖν ἐγένετο, θύσας ἐν τῇ Πλαταιέων ἀγορᾷ Διῒ ἐλευθερίῳ [d] ἱερὰ, καὶ ξυγκαλέσας πάντας τοὺς ξυμμάχους, ἀπεδίδου Πλαταιεῦσι, γῆν καὶ πόλιν τὴν σφετέραν ἔχοντας, αὐτονόμους οἰκεῖν, ϛρατεῦσαί τε μηδένα ποτὲ ἀδίκως ἐπ᾽ αὐτοὺς, μηδ᾽ ἐπὶ δουλείᾳ· εἰ δὲ μὴ, ἀμύνειν τοὺς παρόντας ξυμμάχους κατὰ δύναμιν. τάδε μὲν ἡμῖν πατέρες οἱ ὑμέτεροι ἔδοσαν, ἀρετῆς ἕνεκα, καὶ προθυμίας τῆς ἐν ἐκείνοις τοῖς κινδύνοις γενομένης. ὑμεῖς δὲ, τἀναντία

ac regionem vaſtare cogitantem, miſſi protinus a Plataeenſibus legati adiere, hiſque verbis allocuti ſunt«: „Archidame voſque Lacedaemonii, neque iuſte, neque e dignitate veſtra patrumque veſtrorum, facitis, quod in agrum Plataeenſem copias inducitis. Nam Pauſanias Lacedaemonius, Cleombroti filius, qui Graeciam Medorum dominatu liberauit, cum iis Graecis, qui pugnae apud nos commiſſae vltro ſubiere diſcrimen, victimis in foro Plataeenſi Ioui liberatori immolatis, conuocatiſque omnibus ſociis, et vrbem et agrum Plataeenſibus reddidit, vti ſuis legibus viuerent, ne quis iniuſte, neue dominandi cauſa, arma illis inferret: alioqui eos, qui aderant, ſocios pro viribus auxilio futuros. Haec patres veſtri, virtutis ergo operaeque ſtrenue nauatae, dedere nobis. At vos contra, quam illi,

b In *Thucyd.* (p. 125. *Ed. Oxon.*) et hic et in ſeq. legitur Πλαταιῆς, vetere ſcilicet Atticiſmo; vt ſupra quoque p. 875. v. 12. κλῄσεις pro communi κλείσεις. *Sylb.*

c οὔτε ὑμῶν apud *Thucyd.*

d Scriptus liber habet ἱερᾷ: quaſi pertineat ad ſubſtantiuum ἀγορᾷ: cum tamen referendum ſit ad participium θύσας. *Sylb.*

[e] (ἐκείνοις) δρᾶτε· μετὰ γὰρ Θηβαίων τῶν ἡμῖν ἐχθίστων, ἐπὶ δουλείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ ἥκετε. μάρτυρας δὲ θεοὺς, τούς τε ὁρκίους τότε γενομένους ποιούμενοι, καὶ [f] τοὺς ἡμετέρους πατρῴους, καὶ ἡμετέρους ἐγχωρίους, λέγομεν ὑμῖν, γῆν τὴν Πλαταιΐδα μὴ ἀδικεῖν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους· ἐᾶν δὲ οἰκεῖν αὐτονόμους, καθάπερ Παυσανίας ἐδικαίωσε.“ „τοσαῦτα εἰπόντων [g] (τῶν) Πλαταιέων, Ἀρχίδαμος ὑπολαβὼν [h] εἶπεν·“ „Δίκαια λέγετε, ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἢν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις. καθάπερ γὰρ Παυσανίας ὑμῖν παρέδωκεν, αὐτοί τε αὐτονομεῖσθε, καὶ τοὺς ἄλλους ξυνελευθεροῦτε, ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων, ὑμῖν τε ξυνώμοσαν, καί εἰσι νῦν ὑπ᾽ Ἀθηναίοις· παρασκευή τε τοσήδε καὶ πόλεμος γεγένηται αὐτῶν ἕνεκα καὶ τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως. ἧς μάλιστα μὲν μετασχόντες καὶ αὐτοὶ ἐμμείνατε τοῖς ὅρκοις· εἰ

illi, agitis: qui cum Thebanis nobis infeſtiſſimis, ad redigendos nos in ſeruitutem, veniſtis. itaque deos, tum illos, per quos tunc foedus iuratum eſt, tum veſtros patrios, et noſtros indigenas, teſtati, dicimus vobis, ne quod agro Plataeenſi damnum inferatis, neue iusiurandum violetis, ſed noſtro nos iure, quemadmodum Pauſanias ſtatuit, viuere permittatis“. „Haec tantum locutis Plataeenſibus, excepit Archidamus“: „Aequa dicitis, viri Plataeenſes, ſi verbis ſacta reſpondebunt. Quemadmodum enim Pauſanias vobis, vt veſtris legibus viuatis, conceſſit: ita vos eorum libertatem, qui et periculorum et iurisiurandi vobis ea tempeſtate participes ſuerunt, nunc vero Athenienſibus ſeruiunt, adiuuate: quorum cauſa, et vt caeterorum libertati conſulatur, tantus eſt apparatus, tantumque bellum excitatum. Cuius liberationis ſi ſimul curam ſuſceperitis, ita maxime iusiurandum ſeruaueritis: ſin minus, eadem, quae

e Incluſum ἐκείνοις abeſt a vulg. editt. *Thucyd. Sylb.*

f In eiſdem rectius legend. τοὺς ὑμετέρους, *veſtros:* ita ſcilicet, vt prior locus tribuatur Lacedaemoniis, poſterior Plataeenſibus. V. 5. in eiſdem editt. duplicato articulo legitur, τὴν γῆν τὴν Πλ. *Sylb.*

g Incluſus articulus τῶν abeſt ab eiſdem editt. *Thucyd.*

h Apud

δὲ μὴ, ἅπερ καὶ τὸ πρότερον ἤδη προὐκαλεσάμεθα, ἡσυχίαν ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν· καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων· δέχεσθε δ' ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδ' ἑτέρους. καὶ τάδε ἡμῖν [h] *ἀρκέσει.*" „*ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τοσαῦτα εἶπεν. οἱ δὲ Πλαταιῶν πρέσβεις, ἀκούσαντες ταῦτα, ἐσῆλθον ἐς τὴν πόλιν· καὶ τῷ πλήθει τὰ ῥηθέντα κοινώσαντες, ἀπεκρίναντο αὐτῷ·*" „*Ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν, ἃ προκαλεῖται, ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἴησαν. δεδιέναι δὲ καὶ* [i] *περὶ πάσῃ τῇ πόλει, μὴ, ἐκείνων ἀποχωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσιν οὐκ ἐπιτρέπωσιν· ἢ Θηβαῖοι, ὡς ἔνορκοι ὄντες, κατὰ τὸ ἀμφοτέρους δέχεσθαι, αὖθις σφῶν τὴν πόλιν πειράσωσι καταλαβεῖν.*" „*ὁ δὲ, θαρσύνων αὐτοὺς, πρὸς ταῦτα ἔφη·*" „*Ὑμεῖς δὲ πόλιν μὲν καὶ οἰκίας παράδοτε ἡμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις· καὶ γῆς ὅρους ἀποδείξατε, καὶ δέν-*

quae iam antea hortamur, otium agite, colentes, quae veſtra ſunt; neque ab altera parte ſtate; et tamen vtroſque pro amicis recipite, neutros pro hoſtibus. Haec ſat nobis erunt". „Quae cum eſſet locutus, tum legati Plataeenſes, ingreſſi in vrbem, re cum multitudine communicata, Archidamo reſponderunt"; „Facere ſe non poſſe, quae ſuaderentur, ſine Athenienſibus; apud quos ipſorum liberi atque vxores eſſent. timere quoque ſe toti ciuitati; ne ſcilicet, illis digreſſis, aut Athenienſes venirent, talia non permiſſuri; aut Thebani, qui et ipſi iureiurando continebantur, dum vtraque pars recipitur, rurſus vrbem occupare conarentur". „Ille, bene eos ſperare iubens, reſpondit": „Vos vero vrbem ac domos nobis Lacedaemoniis tradite; fines agri demonſtrate; arbores, et quidquid

h Apud *Thucyd.* p. 126. *ἀρέσκει*: et mox *Πλαταιέων*. *Πλαταιῶν* certe, licet ita contractum dici poſſit, vt *Πειραιῶς* ex *Πειραιέως*, tamen nec in praeced. vſurpatum fuit, (p. 901. v. 9. et p. 902. v. 7.) nec in ſequentibus. *Sylb.*

i Vulgati libri tranſpoſito articulo habent *περὶ τῇ πάσῃ πόλει.* Pro *εἴησαν* vero, quod praecedit, haud ſcio an rectius legerimus *ἦσαν*: vel *γὰρ* pro *ὅτι* poſita eſt. *Sylb.*

 k In-

δρα ἀριθμῷ τὰ ὑμέτερα, καὶ ἄλλο εἴ τι δυνατὸν εἰς ἀριθμὸν ἐλθεῖν· αὐτοὶ δὲ μεταχωρήσατε, ὅποι βούλεσθε, ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ· ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ, ἀποδώσομεν [k] (ὑμῖν, ἃ ἂν παραλάβωμεν.) μέχρι δὲ τοῦδε ἕξομεν παρακαταθήκην, ἐργαζόμενοι καὶ φορὰν φέροντες, ἣ ἂν ὑμῖν μέλλῃ ἱκανὴ ἔσεσθαι.“ „οἱ δὲ, ἀκούσαντες, αὖθις ἐσῆλθον ἐς τὴν πόλιν, καὶ βουλευσάμενοι μετὰ τοῦ πλήθους, ἔλεξαν·“ „Ὅτι βούλονται, ἃ προκαλεῖται, Ἀθηναίοις κοινῶσαι πρῶτον· καὶ, ἢν πείθωσιν αὐτοὺς, ποιεῖν ταῦτα.“ „μέχρι δὲ τούτου σπείσασθαι σφίσιν ἐκέλευον, καὶ τὴν γῆν μὴ δῃοῦν. ὁ δ' ἡμέρας τε ἐσπείσατο, ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, καὶ τὴν γῆν οὐκ ἔτεμεν. ἐλθόντες δὲ οἱ Πλαταιεῖς πρέσβεις ὡς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ βουλευσάμενοι μετ' αὐτῶν, πάλιν ἦλθον ἀπαγγέλλοντες τοῖς ἐν τῇ πόλει τοιάδε·“ „Οὔτ' ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ, (ὦ) ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἀφ' οὗ ξύμμαχοι ἐγενόμεθα, Ἀθηναῖοι φασὶν ἐν οὐδενὶ ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους, οὔτε νῦν περιόψεσθαι, βοηθήσειν δὲ κατὰ δύ-

quid aliud poteſt ſub numerum cadere, numerate: ipſi, quocunque libuerit, abſcedite, quoad bellum fuerit: quo confecto, reddemus vobis, quaecunque acceperimus, habebimuſque ea interim pro depoſito; colemus, vobiſque fructus, qui ad vſum vitae ſuppetant, reddemus“. „Ea cum audiſſent legati, vrbem iterum ingreſſi, habito cum multitudine conſilio, dixerunt“; „Ea, quae ſuaderentur, velle ſe prius communicare cum Athenienſibus; accepturoſque conditionem, ſi illis perſuaſerint“. „Interea iuſſerunt ſibi fidem dari, in ipſorum regione nihil eos hoſtiliter acturos. atque ita, interpoſita fide, intra quot dies credibile fuit acceptum iri reſponſum, a regionis vaſtatione temperarunt. Aditis Athenienſibus legati Plataeenſes, agitatoque cum eis conſilio reuerſi. haec ciuitati renunciant“: „Neque in ſuperiori tempore, viri Plataeenſes, ex quo ſocietatem iniuimus, inquiunt Athenienſes, ſe permiſiſſe vobis iniuriam fieri, neque nunc eſſe neglecturos, ſed pro

k Incluſa abſunt a vulg. ed. itidemque ὦ v. 16.

l Vul-

ναμιν· ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, οὓς οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν." „Τοιαῦτα τῶν πρέσβεων ἀπαγγειλάντων, οἱ Πλαταιεῖς ἐβουλεύσαντο Ἀθηναίους μὴ προδιδόναι, ἀλλ' ἀνέχεσθαι καὶ γῆν τεμνομένην, [l] εἰ δέοι, ὁρῶντας, καὶ ἄλλο πάσχοντας, ὅ τι ἂν ξυμβαίνῃ· ἐξελθεῖν τε μηδένα ἔτι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τείχους ἀποκρίνασθαι," „Ὅτι ἀδύνατα σφίσι ποιεῖν ἐστιν, ἃ Λακεδαιμόνιοι προκαλοῦνται." „ὡς δ' ἀπεκρίναντο, ἐντεῦθεν δὴ πρῶτον μὲν ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς κατέστη, λέγων ὧδε·" „Θεοὶ, ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιΐδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνίστορές ἐστε, ὅτι οὔτε τὴν ἀρχὴν ἀδίκως ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον, ἐπὶ γῆν τήνδε ἤλθομεν· ἐν ᾗ οἱ πατέρες ἡμῶν εὐξάμενοι ὑμῖν Μήδων ἐκράτησαν, καὶ παρέσχετε αὐτὴν εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν· οὔτε νῦν, ἤν τι ποιῶμεν, ἀδικήσομεν· προκαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα, οὐ τυγχάνομεν. ξυγγνώμονες δέ ἐστε, τῆς μὲν ἀδικίας

pro viribus adiuturos: voſque iurisiurandi admonent, quo veſtri ſe patres obſtrinxere, nihil noui ſe, quod ad ſocietatem attineat, tentaturos". „Haec cum legati renunciaſſent, Plataeenſes ſtatuerunt, non prodere Athenienſes, ſed reſiſtere, et, ſi etiam res ferat, vt vel ante ipſorum oculos agri vaſtentur, atque alia, quaecunque accidant, pati; neque vllum emittere, ſed de muro reſpondere", „Ea, quae Lacedaemonii vellent, ſe facere nullo modo poſſe". „Qui cum reſpondiſſent, tum vero Archidamus rex adſtitit, deos atque heroës indigenas his verbis conteſtatus": „Dii, quicunque terram Plataeenſem tenetis, voſque heroes, teſtes eſtote; iureiurando prius ab iſtis violato, non incipere a nobis iniuriam, quod in hanc terram venimus, in qua patres noſtri, votis apud vos nuncupatis, Medos ſuperauerunt, quamque vos propitii adiutricem Graecis in proelio praeſtitiſtis; neque nunc nos, ſi quid faciemus, iniuſte facturos. nam multis eos iuſtiſque rationibus adhortati, nihil profecimus. Itaque concedite, vt et ii, qui iniu-

l Vulgati libri habent εἰ δεῖ. *Sylb.*

m Συν-

κολάζεσθαι τοῖς ὑπάρχουσι προτέροις, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέρουσι νομίμως.“ „τοσαῦτα ἐπιθειάσας, καθίστη ἐς πόλεμον τὸν στρατόν.“

λζ΄. Ἐξετάσωμεν δὴ παρὰ τοῦτον τὸν διάλογον, οὕτω καλῶς καὶ περιττῶς ἔχοντα, ἕτερον αὐτοῦ διάλογον, ὃν μάλιστα ἐπαινοῦσιν οἱ τοῦ χαρακτῆρος τούτου θαυμασταί. ὑποτίθεται δὴ, στρατιὰν ἀποστειλάντων Ἀθηναίων ἐπὶ Μηλίους Λακεδαιμονίων ἀποίκους, πρὶν ἄρξασθαι τοῦ πολέμου, τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοὺς προβούλους τῶν Μηλίων, [m] συνιόντας εἰς λόγους περὶ καταλύσεως τοῦ πολέμου· καὶ κατ᾽ ἀρχὰς μὲν ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου δηλοῖ τὰ λεχθέντα ὑφ᾽ ἑκατέρων· ἐπὶ μιᾶς δ᾽ ἀποκρίσεως τοῦτο τὸ σχῆμα διατηρήσας, τὸ διηγηματικὸν, προσωποποιεῖ τὸν μετὰ ταῦτα διάλογον καὶ δραματικόν. ἄρχει δ᾽ ὁ Ἀθηναῖος τάδε λέγων· „Ἐπειδὴ οὐ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γίγνονται, ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν, ἀπατηθῶσι· γινώσκομεν γὰρ,

iniuriam facere coeperunt, poenas luant; et, qui merito punire parant, poenas ſumere queant.“ „His deos precatus, militi bellum permittit“.

XXXVII. Iam huic tam praeclare tamque exquiſite conſcripto dialogo, alium quendam, quem iſti eius characteris admiratores maxime extollunt, conferamus. is autem eſt eo in loco, vbi, miſſo ab Athenienſibus contra Melios, Lacedaemoniorum coloniam, exercitu, ante initium belli, ducem Athenienſium ait ad colloquium cum Meliorum ſenatoribus veniſſe, in quo de belli ſolutione ageretur: cumque ab ipſo ſtatim initio, quae ab vtriſque dicta ſunt, ex ſua perſona indicaſſet, in vna tantum reſponſo narratione vſus continua, poſt toto dialogo perſonas inducit loquentes, et veluti drama quoddam efficit. ita autem Athenienſis exorditur: Ἐπειδὴ οὐ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γίγνονται, ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν, ἀπατηθῶσι· γινώσκομεν γὰρ,

ὅτι

m Συνόντας [vti vulgatae dant] pro συνιόντας ſupra quoque notatum, ad p. 248. v. vlt. *Sylb.*

n In

ὅτι τȣ̃το φρονεῖ [n] ἡμῶν ἡ ἐς τȣ̀ς ὀλίγȣς ἀγωγὴ, ὑμεῖς οἱ καθήμενοι, ἔτι ἀσφαλέςερον ποιήσατε. καθ᾽ ἕκαςον γὰρ καὶ μηδ᾽ ὑμεῖς ἑνὶ λόγῳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μὴ δοκȣ̃ν ἐπιτηδείως λέγεσθαι, εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες, κρίνετε· καὶ πρῶτον, εἰ ἀρέσκει, ὡς λέγομεν, εἴπατε.“ „οἱ δὲ τῶν Μηλίων ξύνεδροι ἀπεκρίναντο·“ „Ἡ μὲν ἐπιείκεια τȣ̃ διδάσκειν καθ᾽ ἡσυχίαν ἀλλήλȣς, ȣ̓ ψέγεται· τὰ δὲ τȣ̃ πολέμȣ, παρόντα ἤδη, καὶ ȣ̓ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτȣ̃ φαίνεται.“ τȣ̃το τὸ τελευταῖον εἴ τις ἐν τοῖς σχήμασιν ἀξιώσει φέρειν, ȣ̓κ ἂν φθάνοι πάντας τȣ̀ς σολοικισμȣ̀ς, ὅσοι γίγνονται παρὰ τȣ̀ς ἀριθμȣ̀ς καὶ παρὰ τὰς πτώσεις, σχήματα καλῶν. προθεὶς γάρ· „Ἡ μὲν ἐπιείκεια τȣ̃ διδάσκειν καθ᾽ ἡσυχίαν, ȣ̓ ψέγεται·“ ἔπειτα συνάψας τῷ ἑνικῷ καὶ κατὰ τὴν ὀρθὴν [o] ἐξενηνεγμένα πτῶσιν· „Τὰ δὲ τȣ̃ πολέμȣ, παρόντα ἤδη,

ὅτι τȣ̃το φρονεῖ ἡμῶν ἡ ἐς τȣ̀ς ὀλίγους ἀγωγὴ, ὑμεῖς οἱ καθήμενοι, ἔτι ἀσφαλέςερον ποιήσετε καθ᾽ ἕκαςον· καὶ μηδ᾽ ὑμεῖς ἐν ὀλίγῳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μὴ δοκȣ̃ν ἐπιτηδείως λέγεσθαι, εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες, κρίνετε· καὶ πρῶτον, εἰ ἀρέσκει, ὡς λέγομεν, εἴπατε. οἱ δὲ τῶν Μηλίων ξύνεδροι ἀπεκρίναντο· Ἡ μὲν ἐπιείκεια τȣ̃ διδάσκειν καθ᾽ ἡσυχίαν ἀλλήλȣς, ȣ̓ ψέγεται· τὰ δὲ τȣ̃ πολέμȣ, παρόντα ἤδη, καὶ ȣ̓ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτȣ̃ φαίνεται. Atque hoc poſtremum ſi quis inter figuras numerare velit, is profecto, nihil obſtat, quin omnes etiam ſoloeciſmos, qui vel in numeris, vel in caſibus, admittuntur, figuras dicendi vocet. Nam cum praepoſuiſſet: ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ᾽ ἡσυχίαν, ȣ̓ ψέγεται: deinde ad ſingulare et nominatiuum accommodaſſet pluralia: τὰ δὲ τȣ̃ πολέμου, παρόντα ἤδη, καὶ ȣ̓ μέλλοντα:

n In vulgatis *Thucydidis* editionibus (p. 340. *Ed. Oxon.*) habemus ὑμῶν ἡ ἐς τȣ̀ς ὀλίγȣς ἀγωγή· ὑμεῖς οἱ καθήμενοι ἔτι ἀσφαλέςερον ποιήσατε. καθ᾽ ἕκαςον γὰρ καὶ μηδ᾽ ὑμεῖς ἑνὶ λόγῳ, ἀλλὰ πρ. *Sylb.* [vulgo hic legitur: ποιήσετε καθ᾽ ἕκαςον. καὶ μηδ᾽ ὑμεῖς ἐν ὀλίγῳ, ἀλλὰ πρ.

o Rectius ἐξενηνεγμένῳ. Rectius etiam p. 908. v. 3. ἀντωνυμίαν. *Sylb.* [in vulgatis enim eſt ἀντονομασίαν.]

p ȣ̓κ-

καὶ οὐ μέλλοντα·" ἐπιζεύγνυσι τούτοις ἑνικὸν, καὶ κατὰ τὴν γενικὴν ἐσχηματισμένον πτῶσιν, εἴτε ἄρθρον δεικτικὸν βούλεταί τις αὐτὸ καλεῖν, εἴτε ἀντωνυμίαν, τὸ „Αὐτοῦ·" τοῦτο δ' οὔτε τῷ θηλυκῷ καὶ ἑνικῷ καὶ ὀνομαστικῷ προσαρμοττόμενον σώζει τὴν ἀκολουθίαν, οὔτε τῷ πληθυντικῷ καὶ οὐδετέρῳ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἐσχηματισμένῳ πτῶσιν. ἦν δ' ἂν ὁ λόγος κατάλληλος, οὕτως σχηματισθείς· „Ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους, οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου παρόντα ἤδη, καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτῆς φαίνεται." τούτοις ἐπιτίθησιν ἐνθύμημα νενοημένον μὲν οὐκ ἀτόπως, ἡρμηνευμένον δὲ οὐκ εὐπαρακολουθήτως· „Εἰ μὲν τοίνυν ὑπονοίας τῶν μελλόντων λογιούμενοι, ἢ ἄλλο τι, ξυνήκετε, ἢ ἐκ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ὁρᾶτε, περὶ σωτηρίας p βουλεύσοντες τῇ πόλει, παυοίμεθ' ἄν· εἰ δ' ἐπὶ τοῦτο, λέγοιμεν ἄν."

λη΄. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀποστρέψας τοῦ διηγήματος τὸν διάλογον ἐπὶ τὸ δραματικὸν, ταῦτα τὸν Ἀθηναῖον

λοντα: his ſingulare et genitiuum αὐτοῦ coniungit; ſiue quis articulum vocet id demonſtratiuum, ſiue pronomen. nam neque ſi cum foeminino et ſingulari atque nominatiuo iungatur, neque ſi cum plurali ac neutro accuſatiuo, aptam efficiet compoſitionem et ordinem. Quod ſi ita dixiſſet, aptam et congruam orationem effeciſſet: Ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους, οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη, καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτῆς φαίνεται. His ſubiungit enthymema, non inepte quidem excogitatum, ſed obſcure explicatum: „Si de futuris igitur coniecturam facturi, aut aliud quidpiam de ſalute ciuitatis deliberaturi conueniſtis, diuerſum ab eo, quod adeſt, quodque cernitis, ſilebimus: ſin autem ad hoc veniſtis, loquemur.

XXXVIII. Poſtea, narratione ſublata, dialogum ſcenicis collocutionibus ſimilem efficit, Athenienſem ita reſponden- tem

p βουλεύσαντες] Rectius βουλεύσοντες in vulg. editt. *Thucydidis*: ſicut ſcilicet v. 13. λογιούμενοι. Mox etiam rectius fortaſſis ἐπὶ τούτῳ. *Sylb.*

ἀποκρινόμενον ποιεῖ· „Εἰκὸς μὲν καὶ ξυγγνώμη, ἐν τῷ τοιῷδε καθεστῶτας, ἐπὶ πολλὰ καὶ λέγοντας καὶ δοκοῦντας τρέπεσθαι.“ ἔπειτα εὐσχήμονα πρόθεσιν ὑποθέμενος· „Ἡ μέντοι ξύνοδος καὶ περὶ σωτηρίας ἥδε πάρεστι· καὶ ὁ λόγος, ᾧ προκαλεῖσθε τρόπῳ, εἰ δοκεῖ, γιγνέσθω.“ πρῶτον μὲν εὕρηκεν ἐνθύμημα οὔτε τῆς Ἀθηναίων πόλεως ἄξιον, οὔτ' ἐπὶ τοιούτοις πράγμασιν ἁρμόττον λέγεσθαι· „Ἡμεῖς τοίνυν οὔτε αὐτοὶ μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς ἢ δικαίως τὸν Μῆδον καταλύσαντες ἄρχομεν, ἢ ἀδικούμενοι νῦν ἐπεξερχόμεθα, λόγων μῆκος ἄπιστον παρέξομεν.“ τοῦτο δέ ἐστιν ὁμολογοῦντος τὴν ἐπὶ τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας στράτευσιν· ἐπειδὴ περὶ μηδετέρου τούτων βούλεται τὸν λόγον ὑπέχειν. οἷς ἐπιτίθησιν· „Οὔθ' ὑμᾶς ἀξιοῦμεν, ἢ ὅτι Λακεδαιμονίων ἄποικοι ὄντες, οὐ ξυνεστρατεύσατε· ἢ ὡς ἡμᾶς οὐδὲν ἠδικήκατε, λέγοντας, οἴεσθαι πείσειν· τὰ δυνατὰ δ' ἐξ ὧν ἑκάτεροι ἀληθῶς φρονοῦμεν διαπράσσεσθαι.“ τοῦτο δέ ἐστιν· „Ὑμεῖς μὲν ἀληθῶς φρονοῦντες, ὅτι ἀδικεῖσθε, τὴν ἀνάγ-

tem inducens: „Conſentaneum eſt ac venia dignum, homines in tali conditione conſtitutos multa dicere, et multa conſilia mutare“. Dein, ſpecioſam eſſe illam propoſitionem opinatus, ait: „Et conuentus quidem hic de ſalute noſtra inſtitutus eſt; et eo modo, ſi videtur, verba fiant, quo ſtatuiſtis“. Primum quidem argumentationem adhibuit, quae nec Athenienſium ciuitate erat digna, nec praeſentibus rebus accommodata: „Nobis igitur nec verborum elegantia, nec longa et incredibili oratione, vtendum, vt oſtendamus, vel iure penes nos, qui Medum eiecerimus, imperium eſſe, vel nulla iniuria nos laceſſitos nunc ad bellum exire“. Haec oratio confitentis eſt bellum innocentibus illatum; cum de neutro iſtorum rationem reddere velit. quibus addit: „Nec volumus vos cogitare, ſi dicatis, Lacedaemoniorum vos eſſe coloniam, ideoque nobiſcum non militaſſe, neque vllam nobis iniuriam feciſſe, nobis perſuaſuros: ſed ea ab vtriſque dicenda iudicamus, quibus effici poſſit, vt inter nos tranſigatur“. Hoc ſane eſt: „Vos, cum certo ſciatis, iniuria vos affici, neceſſitatem perferte,

κην φέρετε, καὶ εἴκετε· ἡμεῖς δὲ, οὐκ ἀγνοοῦντες, ὅτι ἀδικοῦμεν ὑμᾶς, τῆς ἀσθενείας ὑμῶν περιεσόμεθα τῇ βίᾳ.“ ταῦτα γὰρ ἑκατέροις δυνατά. ἔπειτα τὴν αἰτίαν ἀποδοῦναι τούτου βουληθεὶς, ἐπιλέγει· „Ὅτι δίκαια μὲν ἐν τῷ ἀνθρωπείῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἴσης ἀνάγκης κρίνεται· δυνατὰ δὲ οἱ προὔχοντες πράσσουσι, καὶ οἱ ἀσθενεῖς ξυγχωροῦσι.

λθ'. q Βασιλεῦσι γὰρ βαρβάροις ταῦτα πρὸς Ἕλληνας ἥρμοττε λέγειν· Ἀθηναίοις δὲ πρὸς τοὺς Ἕλληνας,

ferte, ac redite. nos contra, cum non ignoremus, * iniuriam nos inferre imbecillitati veſtrae, per vim erimus ſuperiores. Haec enim vtrique poſſunt euenire“. Deinde cauſſam huius afferre volens, addit: „Iuſta quidem humana ratione ea iudicantur, quae a pari neceſſitate: poſſibilia vero ſuperiores faciunt, inferiores admittunt.

XXXIX. Haec ad Graecos oratio barbaris regibus fortaſſe conuenire potuiſſet: Athenienſes ſane ad Graecos, ** quorum auxi-

* Al. *iniuriam nos inferre, imbecillitate veſtra per vim erimus ſuperiores.*

** *Quos a Perſis liberauerant, m.*

q Βασιλεῦσι γὰρ βαρβάροις] Haec, inquit *Dionyſius*, ad Graecos oratio barbaris fortaſſe regibus conueniebat: Athenienſes vero (omnium Graecorum ſapientiſſimos, quique Perſico bello vrbem et omnem regionem relinquere, quam turpi Perſarum mandato parere, maluerunt) ad Graecos, quos e manibus Medorum eripuerant, minime talia dicere decebat; nimirum, iuſta quae ſunt, aequalium inter ſe eſſe; quae vero per vim fiant, ea aduerſus imbecilles fieri a potentioribus debere. Tota haec argumentatio *Dionyſii* plane ſimilis eſt orationi *Athenagorae* lib. VI. *Thucydidis*: qui Syracuſanis perſuadere volens, nunquam venturos in Siciliam cum exercitu Athenienſes, ſic argumentatur: Athenienſes, ſi nos oppugnatum venirent, nihil penitus efficere poſſent. Athenienſes ſunt ſapientiſſimi et prudentiſſimi. Vnde hoc ipſum iampridem eos ſcire et conſiderare, ideoque nunquam ad nos oppugnandos animum adiicere, certum eſt. Sed illum tunc *Athenagoram*, et vna noſtrum *Dionyſium*, egregie ipſo facto Athenienſes refutarunt. Nam ipſi, omnium Graecorum ſapientiſſimi, ſtultiſſimo conſilio maximum apparatum in Siciliam miſerunt et perdiderunt.

οὓς ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τῶν Μήδων, οὐκ ἦν προσήκοντα εἰρῆσθαι, ὅτι τὰ δίκαια τοῖς ἴσοις ἐστὶ πρὸς ἀλλήλους, τὰ δὲ βίαια τοῖς ἰσχυροῖς πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. ὀλίγα δὲ πρὸς ταῦτα τῶν Μηλίων ἀποκρινομένων, ὅτι καλῶς ἂν ἔχοι τοῖς Ἀθηναίοις προνοεῖν τοῦ δικαίου, μὴ καὶ αὐτοὶ ποτὲ, σφαλέντες ὑπ' ἄλλων, ἐν ἐξουσίᾳ γένωνται, καὶ τὰ αὐτὰ πάσχωσιν ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων, ἀποκρινόμενον ποιεῖ τὸν Ἀθηναῖον· „Ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἢν καὶ [r] παυθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν.“

auxilio e Medorum manibus erepti eſſent, minime dicere decebat, *nim.* iuſta quae ſunt, aequalium eſſe; quae vero per vim, ea potentioribus aduerſus imbecilles eſſe licita. Quibus cum Melii paucis reſpondiſſent, recte Athenienſes facere, qui iuſtorum curam gererent, ne, ſi quando ipſi quoque lapſi, in aliorum poteſtatem venirent, eademque a potentioribus pati cogerentur, Athenienſem facit reſpondentem: * „Nos vero ſi noſtri imperii finem conſpiciamus, eius interitu non deſpondebiderunt.

Athenienſium ſapientiam prudentiamque multis celebrari non ignoro: ſed eoſdem raro his virtutibus vſos, cupiditatibus potius et ſtolidis conſiliis obſequi ſolitos, adeo peruulgatum fuit, vt in prouerbium abierit: Athenienſes peſſimis conſiliis, optima fortuna vti. Mirabimur ergo, illos, qui tot imprudenter, tot iniuſte egerunt, quaedam etiam iniuſta dixiſſe? Meliis quoque hoc loco per vim potius, quam iure, Athenienſes intuliſſe arma, non negat *Dionyſius;* ac ne poteſt quidem: verbis enim talia deſignari non poſſe opinatur; quaſi difficilius ſit, dicere quid iniuſtum, (praeſertim quod is iuſtum cenſeat, vt hîc Athenienſes id pro iure allegant) quam perpetrare. Ego ſi omnino ſcirem, colloquium hoc a *Thucyd.* confictum, nihil tamen hac in parte reprehendere poſſem, quod factis Athenienſium orationem conuenientem adiunxiſſet. Vbique enim ſunt apud veros hiſtoricos factorum et verborum iniuſtorum exempla. *Acacius.*

r Vulg. *Thucyd.* Edd. habent παυσθῇ, et mox p. 912. v. 3. poſt αὐτοὶ diſtinguunt, non ante.

* *Nos vero de imperii noſtri fine, etiamſi antiquetur, non deſpondemus animum.*

τούτου δ' αἰτίαν ἀποδιδόντα, ὅτι, κἂν καταλύσωσιν αὐτῶν Λακεδαιμόνιοι τὴν ἀρχὴν, συγγνώμην ἕξουσι, καὶ αὐτοὶ πολλὰ τοιαῦτα πράσσοντες. θήσω δὲ καὶ τὴν λέξιν αὐτοῦ· „Οὐ γὰρ οἱ ἄρχοντες ἄλλων, ὥσπερ καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὗτοι δεινοὶ τοῖς νικηθεῖσι.“ τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ λέγειν, ὅτι παρὰ τοῖς τυράννοις οὐ μισοῦνται τύραννοι. οἷς ἐπιτίθησι· „Καὶ περὶ μὲν τούτου ἡμῖν ἀφείσθω κινδυνεύεσθαι.“ ὃ μόλις ἂν εἶπε τῶν καταποντιστῶν τις, ἢ ληστῶν, οὐδὲν ἐπιστρεφόμενος τῆς μετὰ ταῦτα τιμωρίας, χαρισάμενος ἐπιθυμίαις ἐν τῷ παρόντι. ἔπειτ' ὀλίγων τῶν μεταξὺ γενομένων ἀμοιβαίων, καὶ τῶν Μηλίων εἰς ἐπιεικῆ συγκαταβαινόντων αἵρεσιν· „Ὥστε δὲ ἡσυχίαν ἄγοντας ἡμᾶς, φίλους μὲν εἶναι ἀντὶ πολεμίων, ξυμμάχους δὲ μηδετέρων, οὐκ ἂν δέξοισθε;“ ἀποκρινόμενον ποιεῖ τὸν Ἀθηναῖον· „Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἡμᾶς βλάπτει ἡ ἔχθρα ὑμῶν, ὅσον ἡ φιλία μὲν, ἀσθενείας· τὸ δὲ μῖσος, δυνάμεως παράδειγμα τοῖς ἀρχομένοις δηλούμενον.“ ἐνθύμημα πονηρὸν καὶ σκολιῶς ἀπηγγελμένον. εἰ δὲ τὸ νόημα βούλεταί τις αὐτοῦ σκοπεῖν, τοιόνδε

debimus“. cuius rei cauſſam affert; etiamſi Lacedaemonii imperium ipſorum diſſoluant, veniam tamen daturos eſſe; quod et ipſi multa faciant talia. Sed ponam etiam ipſa eius verba: „Neque enim, qui aliis imperant, vt Lacedaemonii, duriores ſunt in victos“: Hoc non abſimile eſt ab eo, ac ſi quis dicat, tyrannos tyrannis odio non eſſe. Deinde addit: „Sed de his noſtrum eſto periculum“. Hoc vix pirata aliquis, aut praedo, dixiſſet, qui, modo in praeſentia animo obſequatur ſuo, de futuro nihil laborat. Deinde paucis vltro citroque dictis, cum Melii aequas conditiones admitterent, dum inquiunt: „Itaque ſi nos quieſcamus, et vobis pro inimicis amici ſimus, neque ad alteram partem accedamus, nonne nos recipietis“? Athenienſem ita facit reſpondentem: „Inimicitia enim veſtra minus mali affert, quam boni amicitia. ſiquidem amicitia, imbecillitatis; odium vero, potentiae noſtrae, qui praeſumus, argumentum ſubditis praebet“. Praua ſane argumentatio atque implicite prolata. ſi quis eius ſententiam exquirat, talis erit:

ἐςίν· „Ὅτι φιλοῦντες μὲν ἡμᾶς, ἀσθενεῖς φαίνεσθαι πρὸς τοὺς ἄλλους ποιήσετε· μισοῦντες δὲ, ἰσχυρούς. οὐ γὰρ ζητοῦμεν εὐνοίᾳ τῶν ὑπηκόων ἄρχειν, ἀλλὰ φόβῳ.

μ΄. Τούτοις ἕτερα προσθεὶς πάλιν ἀμοιβαῖα περίεργα καὶ πικρὰ, τοὺς Μηλίους ὑποτίθεται λέγοντας, ὅτι κοινὰς τὰς τύχας φέρουσιν οἱ πολέμιοι· καὶ τὸ μὲν εἶξαι εὐθὺς, ἀνέλπιςον, μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ ςῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς. πρὸς ταῦτα ποιεῖ τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον λαβυρίνθων σκολιώτερα περὶ τῆς ἐλπίδος, ἐπὶ κακῷ τοῖς ἀνθρώποις γινομένης, κατὰ λέξιν οὕτως γράφων· „Ἐλπὶς δὲ, κινδύνῳ παραμύθιον οὖσα, τοὺς μὲν ἀπὸ περιουσίας χρωμένους αὐτῇ, κἂν βλάψῃ, οὐ καθεῖλε· τοῖς δὲ ἐσάπαν τὸ ὑπάρχον [rr] ἀναῤῥίπτουσι· δάπανος γὰρ φύσει, ἅμα τε γινώσκεται σφαλέντων· καὶ ἐν ὅτῳ ἔτι φυλάξεταί τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν, οὐκ ἐλλείπει. ὃ ὑμεῖς, ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, μὴ βούλησθε παθεῖν, μηδ᾽ ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς, οἷς

erit: „Si enim amici nobis ſitis, aliis imbecilles eſſe videbimur: ſin inimici, potentes iudicabimur. Non enim, vt diligentibus nos, ſed vt metuentibus imperemus, quaerimus.

XL. His iterum affectata quaedam et amara reſpondentes ſubiungit Melios: communem eſſe inimicis belli fortunam; ei vero, qui ceſſerit, nullam ſpem ſupereſſe; inter agendum autem adhuc melioris fortunae ſpem eſſe. ad quae Athenienſis reſpondet quaedam ipſis labyrinthis intricatiora de ſpe, quae plerumque homines fallere ſoleat; ita ad verbum: „Spes, periculi ſolatium, etſi damno afficiat, non euertit eos, qui illa ſupra modum vtuntur; ſed ab eis, qui omnia in fortunae aleam proiiciunt, (infert enim detrimentum e ſua natura, et cognoſcitur, poſtquam decepti ſunt) a qua qui ſibi cauet iam eam expertus, non errat. Quod vobis, qui infirmi eſtis, quorumque ſalus in diſcrimen adducta, ne velitis euenire; neque iis ſimi-

rr Apud *Thucyd.* (p. 443. *Ed. Oxon.*) ἀναῤῥιπτοῦσι, more verborum circumflexorum. *Sylb.*

παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σώζεσθαι, ἐπειδὰν πιεζομένους αὐτοὺς ἐπιλείπωσιν αἱ φανεραὶ ἐλπίδες, ἐπὶ τὰς ἀφανεῖς καθίστανται, μαντικήν τε καὶ χρησμοὺς, καὶ ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλπίδων λυμαίνεται." ταῦτα οὐκ οἶδα πῶς ἄν τις ἐπαινέσειεν ὡς προσήκοντα εἰρῆσθαι στρατηγοῖς Ἀθηναίων, ὅτι λυμαίνεται τοὺς ἀνθρώπους ἡ παρὰ τῶν θεῶν ἐλπὶς, καὶ οὔτε χρησμῶν ὄφελος, οὔτε μαντικῆς, τοῖς εὐσεβῆ καὶ δίκαιον προῃρημένοις τὸν βίον. εἰ γάρ τι ἄλλο τῆς Ἀθηναίων πόλεως, καὶ τοῦτ' ἐν πρώτοις ἐστὶν ἐγκώμιον, τὸ περὶ παντὸς πράγματος, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, τοῖς θεοῖς ἕπεσθαι, καὶ μηδὲν ἄνευ μαντικῆς καὶ χρησμῶν ἐπιτελεῖν. λεγόντων τε τῶν Μηλίων, ὅτι σὺν τῇ παρὰ τῶν θεῶν βοηθείᾳ, καὶ Λακεδαιμονίοις πεποίθασιν, οὓς εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, διὰ γοῦν τὴν αἰσχύνην αὐτοῖς βοηθήσειν, καὶ οὐ [s] περιόψεσθαι καὶ συγγενεῖς ἀπολλυμένους· αὐθαδέστερον ἔτι τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον εἰσάγει „Τῆς μὲν τοίνυν πρὸς τὸ θεῖον εὐ-

ſimiles eſſe, qui, cum adſit facultas, quatenus homini licet, euadendi, omni aperta ſpe deſtituti, ad obſcura ſe conferunt, ad diuinationem, et oracula, et ſi qua ſunt huius generis, quae homines ſpe illectos perdunt". Haec ſane neſcio qua ratione quis ita laudet, vt ea ab Athenienſium ducibus dici oportuiſſe putet; homines *nimirum*, quam in diis ſpem collocant, ea ſaepe fruſtrari, neque eos aut oraculis, aut vaticiniis, opus habere, qui vitam piam ac iuſtam delegerint. Nam ſi qua alia eſt Athenienſium laus, haec ſane in primis eſt maxima, quod omnibus in rebus, atque adeo temporibus omnibus, deos duces ſecuti ſunt, neque ſine vaticiniis, aut oraculis, quidquam perficere voluerunt. Cum vero Melii dicerent, ſe, praeter deorum auxilium, Lacedaemoniis quoque confidere; quos, ſi nullam aliam ob rem, certe ob verecundiam aſſuturos crederent, neque paſſuros, vt propinqui perirent; ita Athenienſem imprudentius inducit reſpondentem: „Quod ad beneuolentiam erga

s Forſan legendum περιόψεσθαι τοὺς συγγ. ἀπολλ. P. 915. v. 1. ſcriptus liber habet λελήψεσθαι: minus conuenienter. *Sylb.*

t In

μενείας οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελεῖφθαι· οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας, τῶν μὲν, ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δὲ, ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, δικαιοῦμεν, ἢ πράσσομεν. ἡγούμεθα γάρ τό τε θεῖον δόξῃ, [t] τἀνθρώπειόν τε σαφῶς διὰ παντὸς ὑπὸ φύσεως ἀναγκαίως, οὗ ἂν κρατῇ, ἄρχειν." τούτων ὁ νοῦς ἐστι μὲν δυσείκαστος, καὶ τοῖς πάνυ δοκοῦσιν ἐμπείρως τοῦ ἀνδρὸς ἔχειν· κατακλείεται δ' εἰς τοιοῦτόν τι πέρας· ὅτι τὸ μὲν θεῖον δόξῃ γινώσκουσιν ἅπαντες, τὰ δὲ πρὸς ἀλλήλους δίκαια τῷ κοινῷ τῆς φύσεως κρίνουσι νόμῳ· οὗτος δ' ἐστιν, ἄρχειν ὧν δύνηταί τις κρατεῖν. [u] ἀκόλουθα καὶ ταῦτα τοῖς πρώτοις, καὶ οὔτε Ἀθηναίοις, οὔτε Ἕλλησι, πρέποντα εἰρῆσθαι.

μα'. Πολλὰς δυνάμενος [x] εἰς διανοίας παρασχέσθαι, τὸ συνετὸν ἐχούσας πονηρόν· ἵνα μὴ πλείων ὁ λόγος

erga deos attinet, exiſtimamus, nos aliis inferiores non eſſe. nihil enim extra humanum inſtitutum, vel quod ſpectat ad opinionem de diis, vel ad voluntatem erga nos ipſos, aut ſentimus, aut agimus. Nam quod ad numina pertinet, de illis, quod opinione receptum eſt, ſentimus: de hominibus ita naturae neceſſitate comparatum, vt is victo dominetur, qui vicerit". Horum quidem ſententia perdifficilis: etiam iis, qui non mediocrem in eius ſcriptis vſum habere videntur. huc tamen eius oratio videtur ſpectare; numen quidem ipſum opinione omnes cognoſcere; quae vero inter homines iuſta, communi naturae lege iudicari; quae ſuadet, vt iis aliquis imperet, quos ſubiicere poteſt. Sunt et iſta a primis illis diuerſa: quae quidem neque Athenienſes, neque vero Graecos ipſos, dicere decebat.

XLI. Multa praeterea afferre poſſem, quae prudentiam vafram prae ſe ferunt. ſed ne praeter modum excreſcat oratio, vlti-

t In vulgatis *Thucydidis* τὸ ἀνθρώπειον ſine contractione. et ſeq. v. φύσεως ἀναγκαίως. eodem caſu. *Sylb.*

u Ἀνακόλουθα legiſſe videtur *Interpres.*

x Pro εἰς non dubito quin legendum ſit ἔτι, vt ſupra p. 895. v. pen. *Sylb.*

 y In

γένοιτό μοι τȣ̃ μετρίȣ, τὴν τελευταίαν ἔτι προϑήκην παραλήψομαι μόνην· ἣν ἀπαλλαττόμενος ἐκ τȣ̃ συλλόγȣ ὁ Ἀϑηναῖος εἴρηκεν· „Ἀλλ᾽ ὑμῶν τὰ μὲν [y] ἰσχυρὰ ὄντα ἐλπιζόμενα μέλλεται· τὰ δὲ παρόντα, βραχέα πρὸς τὰ ἤδη ἀντιτεταγμένα [z] περιγενέσϑαι. πολλήν γε ἀλογίαν, φησὶ, τῆς διανοίας παρέχετε, εἰ μὴ μεταστησάμενοι (ἔτι) ἡμᾶς, ἄλλο τι τῶνδε σωφρονέστερον γνώσεσϑε.“ οἷς ἐπιτίϑησιν· „Οὐ γὰρ δὴ ἐπί γε τὴν ἐν τοῖς αἰσχροῖς καὶ προὔπτοις κινδύνοις πλεῖστα διαφϑείρȣσαν ἀνϑρώπȣς αἰσχύνην τρέψεσϑε. πολλοῖς γὰρ προορωμένοις ἔτι, ἐς οἷα φέρονται, τὸ αἰσχρὸν καλȣ́μενον, ὀνόματος ἐπαγωγȣ̃ δυνάμει ἐπεσπάσατο ἡσσηϑεῖσι τȣ̃ ῥήματος, ἔργῳ ξυμφοραῖς ἀνηκέστοις ἑκόντας περιπεσεῖν.“ [a] τȣ́των τῶν λόγων ὅτι μὲν ȣ̓́τ᾽ αὐτὸς μετέσχεν ὁ

vltimam tantum partem additamenti loco aſſumam, quam Athenienſis a conuentu diſcedens dixit: „Caeterum quae vos vehementiſſime ſperatis, futura ſunt; at praeſens breue eſt tempus, ad ea ſuperanda, quae praeſto ſunt. magnamque declaratis amentiam, niſi, nobis iterum ſemotis, aliud prudentius decernatis“. Quibus ſubiungit: „Non enim vos ad verecundiam, quae hominibus in foedis et apertis periculis exſtitit plerumque pernicioſa, conuertetis. multos enim proſpicientes, quo ferantur, id quod turpe vocatur, nominis allicientis vi adduxit, vt, victi verbo, re in calamitates grauiſſimas ſponte prolaberentur“. Quod vero horum ſermonum minime

y In vulgatis *Thucydidis* libris pro ἰσχυρὰ ὄντα habemus ἰσχυρότατα: et mox ὑπάρχοντα pro παρόντα. *Sylb.*

z Vulgatae *Thucydidis* editiones habent περιγίγνεσϑαι: et mox πολλήν τε. Ex eiſdem v. 7. addita eſt incluſa particula ἔτι. *Sylb.*

a Τȣ́των τῶν λόγων ὅτι μὲν ȣ̓́τ᾽ αὐτὸς μετέσχεν ὁ συγγραφεὺς] Hoc colloquium multis modis exagitat *Dionyſius*. Ac de vniuerſo primum: Quod vero horum ſermonum (inquit) minime fuerit particeps *Thucydides*, cum neque ipſe conuentui interfuerit, neque, quae ab Athenienſibus, aut Meliis, dicerentur, audiuerit, ex iis, quae proxime ſuperiore libro commemorat, facile poſſumus cognoſcere. Nam poſtquam Amphipoli dux fuiſſet, eiectus e pa-

συγγραφεὺς, τῷ συλλόγῳ τότε παρατυχὼν, ὅτε τῶν διαθεμένων αὐτοὺς Ἀθηναίων, ἢ Μηλίων, ἤκουσεν, ἐξ ὧν αὐτὸς ἐν τῇ πρὸ αὐτῆς βίβλῳ περὶ αὐτοῦ γράφει, μα-

me fuerit particeps Thucydides, cum neque ipſi conuentui interfuerit, neque, quae ab Athenienſibus, aut Meliis, dicerentur, audiuerit, ex iis, quae ipſe praecedente libro commemorat, facile

e patria, per omne reliquum belli tempus in Thracia vixit. Hic primo manifeſte falſum *Dionyſius* dicit, *Thucydidem* patria eiectum, poſtea ſemper in Thracia longe a bello remotum vixiſſe. Ipſe enim de ſe *Thucyd.* ſcribit, cum in exſilium poſt Amphipolitanam praefecturam eiectus fuiſſet, factum eſſe, vt vtriuſque partis rebus geſtis interfuerit, nec parum Peloponneſiorum res, ob id exſilium, cognouerit. Hic aperte *Thucyd.* ſe, poſtquam patria pulſus ſit, rebus geſtis affuiſſe dicit. Et teſtatur in eius vita *Marcellinus*, *Thucydidem*, patria pulſum, in Aeginam ſe (quae vt plurimum vnius diei nauigatione ab Melo diſtat) contuliſſe. Deinde nihil magis miror, quam id quaerere *Dionyſium*, quo modo colloquium hoc potuerit edere *Thucydides*, cum conuentui non interfuerit. quo modo omnium hiſtoricorum fides eleuari poſſet: qui certe pleriſque rebus, quas ſcripſerunt, non modo non interfuerunt, ſed nec eodem tempore vixerunt. Sic ipſe *Dionyſius* res Romanorum ſcripſit, quibus aliquot ſeculis poſterior fuit. Optimum quidem foret, ab iis, qui ipſis rebus interfuerunt, omnia prodita eſſe, ſed quia id res humanae non patiuntur, non idcirco falſa ſcriptorum fides eſt, qui ab aliis accepta memoriae mandarunt. *Thucydides* tamen noſter his omnibus difficultatibus quam minime laborauit: qui totius Peloponneſiaci belli tempore vixit, et, cum id inciperetur, non puer, ſed iam in aetate fuit: rebus vero geſtis plurimis ipſe interfuit: caeteris ita in propinquo erat, vt quotidie homines, qui rebus interfuerunt, percontandi audiendique amplam habuerit facultatem. Igitur ſi quiſquam alius, certe *Thucydides* is eſt, cui minime omnium, quaſi incomperta ſcripſerit, obiici queat. *Ex Dionyſio* ego multo libentius, et, ni fallor, iuſtius, quaererem, vnde orationes Aeneae, Latini, Romuli, et inprimis elegans illud, omnique artificio oratorio elaboratum, Tulli Hoſtilii, Romani regis, cum Metio Suffetio Albano colloquium, non breuius hoc *Thucydideo*, acceperit, cum ipſe plus, quam ſeptingentis annis, poſterior vixerit. *Acacius.*

θεῖν ῥάδιον· ὅτι μετὰ τὴν ἐν Ἀμφιπόλει στρατηγίαν ἐξελαθεὶς τῆς πατρίδος, πάντα τὸν λοιπὸν τοῦ πολέμου χρόνον ἐν Θρᾴκῃ διέτριψε. λείπεται δὴ σκοπεῖν, εἰ τοῖς τε πράγμασι προσήκοντα, καὶ τοῖς συνεληλυθόσιν εἰς τὸν σύλλογον προσώποις ἁρμόττοντα πέπλακε διάλογον [b] ἐχόμενος, ὡς ἔγγιστα τῆς συμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ἱστορίας προείρηκεν. ἆρ᾽ οὖν, ὥσπερ τοῖς Μηλίοις οἰκεῖοι καὶ προσήκοντες ἦσαν οἱ περὶ τῆς ἐλευθερίας λόγοι, παρακαλοῦντες τοὺς Ἀθηναίους μὴ καταδουλοῦσθαι πόλιν Ἑλληνίδα μηδὲν ἁμαρτάνουσαν εἰς αὐτοὺς, οὕτως καὶ τοῖς Ἀθηναίων στρατηγοῖς πρέποντες ἦσαν οἱ περὶ τῶν δικαίων, μήτ᾽ ἐξετάζειν ἐῶντες, μήτε λέγειν, ἀλλὰ τὸν τῆς βίας καὶ πλεονεξίας νόμον εἰσάγοντες, καὶ ταῦτ᾽ εἶναι δίκαια τοῖς ἀσθενέσιν ἀποφαίνοντες, ὅσα τοῖς ἰσχυροτέροις δοκεῖ; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἴομαι, τοῖς ἐκ τῆς εὐνομωτάτης

facile eſt cognoſcere. nam, poſtquam in vrbe Amphipoli dux fuiſſet, eiectus ex patria, per reliquum belli tempus in Thracia vixit. Reſtat ergo, vt conſideremus, an vel rebus ipſis, vel perſonis ad id colloquium conuenientibus, aptum dialogum finxerit; cum eius fuerit muneris, ſicut in ipſo hiſtoriae *prooemio* ſe facturum profitetur, vt, quae vera eſſent, diceret. Num igitur, ſicuti illa Meliis de libertate oratio conueniebat, qua Athenienſes admonebant, ne ciuitatem Graecam, quae nihil mali admiſiſſet, ſeruire cogerent; ita et illa altera Athenienſium ducibus erat accommodata, qui de rebus iuſtis nec quaerere, nec dicere, permittebant, ſed, violentiae atque auaritiae legem inuehentes, ea demum iuſta eſſe dicebant in imbecilliores, quae potentioribus viderentur? Equidem ducibus, ab optime conſtituta rep. ad exteras ciuitates miſſis, hanc orationem

b Ἐχόμενον, ὡς εἴ τις τὰ τῆς etc.] Vitiatus eſt locus. paulo melior lectio haec eſſet: λεγόμενον, ὡς, εἴ τι μετὰ τῆς συμπάσης γνώμης καὶ ἀληθείας (vt infra p. 161. iuxta *Ed. Sylb.*) λεχθείη, *quod ſcilicet colloquium ita haberetur, ac ſi quid ſerio animi ſtudio et vere diceretur.* Sed, vt verum fatear, ea lectio mihi non ſatisfacit. *Sylb.*

c Et

τάτης πόλεως ἐπὶ τὰς ἔξω πόλεις ἀποστελλομένοις ἡγεμόσι ταῦτα προσήκειν λέγεσθαι· οὐδ' ἂν ἀξιώσαιμι τοὺς μὲν μικροπολίτας καὶ μηδὲν ἔργον ἐπιφανὲς ἀποδειξαμένους Μηλίους, πλέονα τοῦ καλοῦ ποιεῖσθαι πρόνοιαν, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς, καὶ πάντα ἑτοίμους εἶναι τὰ δεινὰ ὑποφέρειν, ἵνα μηδὲν ἄσχημον ἀναγκασθῶσι πράττειν· τοὺς δὲ προελομένους τήν τε χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον Ἀθηναίους, ἵνα μηδὲν αἰσχρὸν ὑπομείνωσιν ἐπίταγμα, τῶν [c] ταῦτα προαιρουμένων ὡς ἀνοήτων κατηγορεῖν. οἴομαι δ', ὅτι, κἂν εἴ τινες ἄλλοι, παρόντων Ἀθηναίων, ταῦτα ἐπεχείρουν λέγειν, ἐπαχθῶς ἤνεγκαν ἂν οἱ τὸν κοινὸν βίον ἐξημερώσαντες. ἐγὼ μὲν δὴ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας οὐκ ἐπαινῶ τὸν λόγον τοῦτον, ἀντιπαρεξετάζων τὸν ἕτερον. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ Ἀρχίδαμος ὁ Λακεδαιμόνιος δίκαιά τε προκαλεῖται τοὺς Πλαταιεῖς, καὶ λέξει κέχρηται καθαρᾷ καὶ σαφεῖ, καὶ οὐδὲν ἐχούσῃ [d] σχῆμα βεβασανισμένον, οὐδὲ ἀνα-

tionem minime dignam arbitror. Neque vero placet, vt Melii, paruae ciuitatis incolae, qui nihil illuſtre praeſtiterunt, maiorem dignitatis, quam ſecuritatis, rationem habuiſſe, ac, ne quid indignum facere cogerentur, ad grauiſſima perferenda promti fuiſſe videantur: Athenienſes vero, qui Perſico bello et ciuitatem et regionem relinquere, quam turpi alicui mandato obtemperare, malebant, Meliorum ſtultitiam reprehendant; qui idem, quod ipſi ante feciſſent, ſibi proponerent. Exiſtimo equidem, ſi quis haec coram Athenienſibus, qui vitam communem ad elegantiorem cultum traduxerunt, dicere aggreſſus eſſet, eius orationem ipſis futuram fuiſſe permoleſtam. His ſane adductus, hanc orationem cum illa altera conferens, minime laudo: nam in illa Archidamus Lacedaemonius ad ea, quae iuſta eſſent, Plataeenſes hortatur, dictione vtens pura, et dilucida, quaeque nullam dicendi figuram habeat vel coactam,

c Et *ταῦτα* ferri poteſt, et *ταὐτὰ* reponi. *Sylb.*

d Conuenientius *σχῆμα βεβιασμένον*, vt p. 921. v. 2. et ſupra p. 899. v. 14. *Sylb.*

κόλουθον· ἐν τούτῳ δὲ οἱ φρονιμώτατοι τῶν Ἑλλήνων αἴσχιστα μὲν ἐνθυμήματα φέρουσιν, ἀηδεστάτῃ δ' αὐτὰ περιλαμβάνουσι λέξει· εἰ μὴ ἄρα μνησικακῶν ὁ συγγραφεὺς τῇ πόλει διὰ τὴν καταδίκην, ταῦτα τὰ ὀνείδη κατεσκέδασεν αὐτῆς, ἐξ ὧν ἅπαντες μισήσειν αὐτὴν ἔμελλον. ἃ γὰρ οἱ προεστηκότες τῶν πόλεων, καὶ τηλικαύτας ἐξουσίας πιστευόμενοι, φρονεῖν τε καὶ λέγειν πρὸς τὰς πόλεις ὑπὲρ τῆς αὐτῶν [e] πατρίδος, ταῦτα κοινὰ ὑπολαμβάνουσιν ἅπαντες εἶναι τῆς ἀποστελλούσης πόλεως αὐτούς. καὶ περὶ μὲν τῶν διαλόγων ἅλις.

μβʹ. Τῶν δημηγορικῶν λόγων τεθαύμακα μὲν τὸν ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ ῥηθέντα ἐν Ἀθήναις [f] ὑπὸ Περικλέους περὶ τοῦ μὴ εἴκειν Λακεδαιμονίοις, τὸν ἔχοντα τήνδε τὴν ἀρχήν· „Τῆς μὲν γνώμης, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις·“ ὡς καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἡρμηνευμένον δαιμονίως, καὶ οὔτε

coactam, vel inconſequentem: in hac vero Graecorum ſapientiſſimi turpiſſimas ſententias maxime iniucunda oratione comprehendunt; niſi forte Thucydidem odio, quod eum eieciſſent, hac labe ciuitatem ſuam adſperſiſſe dicamus, vt omnibus eam inuiſam redderet. quae enim ciuitatum principes, quibus rerum ſumma concredita, et ſentire et dicere de ſua patria apud alias ciuitates conſueuerunt, ea omnes communia arbitrantur eſſe eius ciuitatis, quae eos legaſſet. Sed de dialogis quidem hactenus.

XLII. Ex concionibus vero illam admiratus ſum, in *primo libro* Athenis a Pericle habitam, in qua agitur, ne Lacedaemoniis Athenienſes cedant: cuius hoc eſt initium: „Sententiam equidem eandem ſemper retineo, Athenienſes; ne Lacedaemoniis cedamus“. quae, ſi ſententias ſpectemus, diuine eſt enun-

e Poſt πατρίδος deeſt verbum εἰώθασιν, εἰσάγονται, vel aliud ſimile. *Sylb.*

f Scriptus liber habet ὑπὲρ Περικλέους. ſed ὑπὸ legendum eſſe, ſatis declarant iſta *Thucydidis* (p. 78. *Ed. Oxon.*) καὶ παρελθὼν Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, παρῄνει τάδε. *Sylb.*

g Nota

κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν μορίων, οὔτε κατὰ τὴν ἐξαλλαγὴν τῶν σχηματισμῶν τῶν ἀνακολούθων καὶ βεβιασμένων ἐνοχλοῦντα τὰς ἀκοάς, πάσας δὲ περιειληφότα τὰς ἀρετάς, ὁπόσαι γίγνονται περὶ δημηγορικούς· καὶ τοὺς ὑπὸ Νικίου τοῦ στρατηγοῦ ῥηθέντας ἐν Ἀθήναις ὑπὲρ τῆς εἰς Σικελίαν στρατείας· τήν τε πεμφθεῖσαν ὑπὸ αὐτοῦ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστολήν, ἐν ᾗ χρῄζει συμμαχίας ἄλλης καὶ διαδόχου, κάμνων τὸ σῶμα ὑπὸ νόσου· καὶ τὴν παράκλησιν τῶν στρατιωτῶν, ἣν ἐποιήσατο πρὸ τῆς τελευταίας ναυμαχίας· καὶ τὸν παραμυθητικὸν λόγον, ὅτε πεζῇ τὴν στρατιὰν ἔμελλεν ἀπάγειν, ἀπολωλεκὼς τὰς τριήρεις ἁπάσας· καὶ εἴ τινες εἰσὶν ἄλλαι τοιαῦται δημηγορίαι καθαραὶ καὶ σαφεῖς, καὶ εἰς τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειοι. ὑπὲρ ἁπάσας δὲ τὰς ἐν ταῖς ἑπτὰ βίβλοις φερομένας τὴν Πλαταιέων ἀπολογίαν τεθαύμακα, παρ' οὐδὲν οὕτως ἕτερον, ὡς τὸ μὴ βεβασανίσθαι, μηδὲ [g] κατεπιτηδεῦσθαι, ἀληθεῖ δέ τινι καὶ φυσικῷ κεκοσμῆσθαι

enunciata; ſi vero compoſitionem partium, et figurarum non cohaerentium et coactarum mutationes, minime auribus eſt moleſta, omneſque virtutes, quae in concionibus vſurpantur, adhibitas in ea videmus. Eodem modo ſuſpicio illam Niciae ducis concionem Athenis habitam, qua de mittenda in Siciliam expeditione agit: et epiſtolam ab eodem ad Athenienſes miſſam; in qua, cum morbo laboraret, auxilium et ſucceſſorem ſibi dari poſtulat: item exhortationem illam, qua ante poſtremum proelium nauale vſus eſt ad milites: et conſolationem illam, cum, amiſſis triremibus omnibus, exercitum terreſtri itinere vellet abducere; ac ſi quae ſunt aliae eius generis conciones, purae ac dilucidae, et ad veras contentiones accommodatae. Illam profecto Plataeenſium reſponſionem ſupra omnes, quae ſeptem libris continentur, admiratus ſum; non aliam ob cauſſam magis, quam quod nullis fucatis et curioſe conquiſitis, ſed veris et naturalibus coloribus ſit depicta. Senten-

g Nota hic (inquit *Sylb.*) κατεπιτηδεῦσθαι, ſine augmento; vt ſupra οἰκοφθορημένης, p. 842. v. 14. at non item infra p. 161. et 172. iuxta *Ed. Sylb.*

b Re-

χρώματι. τά τε γὰρ ἐνθυμήματα πάθους ἐστὶ μεστά, καὶ ἡ λέξις οὐκ ἀποστρέφουσα τὰς ἀκοάς· ἥ τε γὰρ σύνθεσις εὐεπὴς, καὶ τὰ σχήματα τῶν πραγμάτων ἴδια. ταῦτα δὴ τὰ Θουκυδίδου ζηλωτὰ ἔργα, καὶ ἀπὸ τούτων τὰ μιμήματα τοῖς ἱστοριογραφοῦσιν [h] ὑποτίθεται λαμβάνειν.

μγ΄. Τὴν δ᾽ ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ Περικλέους ἀπολογίαν, ἣν ὑπὲρ αὐτοῦ διετίθετο, τραχυνομένων Ἀθηναίων, ὅτι τὸν πόλεμον ἔπεισεν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν, οὐχ ὅλην ἐπαινῶ· οὐδὲ τὰς περὶ τῆς Μιτυληναίων πόλεως δημηγορίας, ἃς διέθετο Κλέων καὶ Διόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ· οὐδὲ τὴν Ἑρμοκράτους τοῦ Συρακουσίου πρὸς Καμαριναίους· οὐδὲ τὴν Εὐφήμου, τοῦ πρεσβευτοῦ τῶν Ἀθηναίων, τὴν ἐναντίαν ταύτης· οὐδὲ τὰς ὁμοίας ταύταις. οὐ γὰρ ἀνάγκη πάσας ἐξαριθμεῖσθαι τὰς εἰς τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένας τῆς διαλέκτου χαρακτῆρα. ἵνα δὲ μὴ δόξῃ τις φάσεις ἀναποδείκτους με λέγειν, πολλὰς πα-

Sententiae in ea ſunt commiſerationibus plenae; ipſa vero dictio minime aures offendit: compoſitio iucunda, figurae rebus in primis aptae. Atque haec quidem ſunt e Thucydide ad imitationem aſſumenda, quae hiſtoriam ſcribentibus propoſita eſſe debent.

XLIII. Illam vero Periclis orationem in *ſecundo libro*, (qua reſpondet Athenienſibus ad iracundiam commotis, quod eis, vt bellum ſuſciperent, perſuaſiſſet) non plane totam probo: neque vero illas, quae *tertio libro* a Theone et Diodoto de Mitylenaeorum ciuitate ſunt habitae: neque Hermocratis Syracuſani ad Camarinaeos: neque Euphemi, Athenienſis legati, quae huic eſt aduerſaria: neque alias, quae his ſunt conſimiles, conciones laudo. alias praeterea, quae ad eandem dicendi formam ſunt elaboratae, nunc enumerare non placet. Sed ne cui videar res dicere, quas demonſtrare nequeam, cum multa

h Rectius plur. ὑποτίθενται, miratores. *Sylb.* *praecipiunt*: ſc. *Thucydidis* ad-

i Locus

ρασχέσθαι πίστεις δυνάμενος, δυσὶν ἀρκεσθήσομαι δημηγορίαις, ἵνα μὴ μακρὸς ὁ λόγος γένηται, τῇ Περικλέους ἀπολογίᾳ, καὶ τῇ Ἑρμοκράτους πρὸς Καμαριναίους κατηγορίᾳ κατὰ τῆς Ἀθηναίων πόλεως.

μδ'. Ὁ μὲν οὖν Περικλῆς ταῦτα λέγει· [i] „Καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς ἐμὲ γεγένηται· αἰσθάνομαι γὰρ τὰς αἰτίας· καὶ ἐκκλησίαν τούτου ἕνεκα ξυνήγαγον, ὅπως ὑπομνήσω καὶ μέμψωμαι, εἴ τι μὴ ὀρθῶς ἢ ἐμοὶ χαλεπαίνετε, ἢ ταῖς ξυμφοραῖς εἴκετε. ταῦτα Θουκυδίδῃ μέν, γράφοντι περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐν ἱστορικῷ σχήματι, προσήκοντα ἦν· [k] Περικλεῖ δέ, ἀπο-

multa alia, quibus fidem orationi meae facerem, afferre queam; ne tamen longius excurrat oratio, duabus concionibus ero contentus, Periclis defenſione, et Hermocratis ad Camarinaeos Athenienſium vrbis accuſatione.

XLIV. Ac Pericles quidem haec: „Veſtra in me indignatio, cum cauſſas minime ignorarem, non fuit inexſpectata: atque ea gratia concionem conuocaui, vt in memoriam reuocem, ac reprehendam, ſi qua in re immerito mihi ſuccenſetis, aut rebus ceditis aduerſis". Haec quidem Thucydidi, de hoc viro ſcribenti, ab hiſtorica dicendi figura minime abhorrent; ſed

i Locus apud *Thucyd.* eſt p. 117. *Ed. Oxon.*

k Περικλεῖ δὲ ἀπολογουμένῳ] Hanc orationem iracundiae quidem Periclis, non tamen praeſenti tempori, conuenire *Dionyſius* ait. Potius enim deprecationem humilem, quam iracundam et vehementem orationem, ei tribuendam fuiſſe; vtpote ipſi reo et auctori praeſentium malorum. Verum *Dion.* multo minus ſe rhetorum praecepta conſiderare declarat, dum non videt, eandem cauſſam aliter ab aliis agi debere. Hanc quoque orationem (quae nec eſt adeo ferox et inſolens, vt *Dionyſio* videtur) optime Periclis magnitudini conuenire, quiuis intelliget, qui mores, inſtituta, et grauitatem viri conſiderabit; quae tum alii, tum egregie Plutarchus in Vitis, et poſt orationem praeſentem *Thucydides*, deſcribunt. Tali igitur viro, ne in capitis quidem periculo, (in quo hoc loco Pericles non verſabatur) oratione humili et abiecta, ad plebem inprimis, vtendum eſt. Quod illuſtri exemplo *T. Liuius* lib. II. depingit in *Appio Claudio*, capitis ad plebem

λογουμένῳ πρὸς ἠρεθισμένον ὄχλον, οὐκ ἦν ἐπιτήδεια εἰρῆσθαι· καὶ ταῦτα ἐν ἀρχαῖς τῆς ἀπολογίας, πρὶν ἑτέροις τισὶν ἀπομειλίξασθαι λόγοις τὰς ὀργὰς τῶν εἰκότως ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ἀχθομένων, τετμημένης μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων τῆς κρατίστης γῆς, πολλοῦ δὲ κατὰ τὸν λοιμὸν ἀπολωλότος ὄχλου, τὴν δ' αἰτίαν τῶν κακῶν τούτων τοῦ πολέμου παρεσχηκότος, ὃν ὑπ' ἐκείνου πεισθέντες ἀνεδέξαντο. σχῆμά τ' οὐ τοῦτο τῇ διανοίᾳ πρεπωδέστατον ἦν τὸ ἐπιτιμητικὸν, ἀλλὰ τὸ παραιτητικόν. οὐ γὰρ ἐρεθίζειν προσῆκε τὰς τῶν ὄχλων ὀργὰς τοὺς δημηγοροῦντας, ἀλλὰ πραΰνειν. τούτοις ἐπιτίθησι διάνοιαν, ἀληθῆ μὲν καὶ δεινῶς ἀπηγγελμένην, οὐ μέντοι γε τῷ παρόντι καιρῷ χρησίμην· „Ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι, φησὶ, πόλιν [1] πλείω ξύμπασαν ὀρθουμένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώ-

ſed Pericli, ad iracundia permotum populum verba facienti, ſeque purganti, minime conueniunt; praeſertim in ipſo ſtatim defenſionis exordio, antequam aliis ſermonibus eorum animos demulceret, qui non abs re ob calamitates moleſtia afficiebantur; vt quorum regionis pars optima a Lacedaemoniis vaſtata eſſet, ac peſtilentia non exigua multitudo interiiſſet; quique harum calamitatum cauſſam, quod ipſe belli ſuſcipiendi auctor exſtitiſſet, in eum conferebant. praeterea non hac dicendi figura, quae reprehenſionem habet, ſed, qua deprecatio continetur, vtendum erat. non enim multitudinis irritare iracundiam, ſed mitigare, oratoris eſt munus. Deinde adiungit his ſententiam quandam, veram illam quidem, grauiterque prolatam, ſed praeſenti tempori minime vtilem: „Exiſtimo equidem, ſi ciuitas recte ſe habeat, multo cum ciuibus

plebem reo. Hoc nimirum eſt illud, quod adeo nobis Oratores commendant, decorum: cuius, ſi quiſquam alius, *T. Linius* praeclarus eſt artifex, qui aliter *Fabium Maximum* et *Scipionem Africanum*, aliter *Sp. Poſthumium* et *Terentium Varronem*, loquentes et agentes facit. Nec ignotum eſt *Socratis* exemplum, qui, quamuis in capitis iudicio verſans, non tamen oratione humili (quam ei attulerat *Lyſias*) voluit vti: de quo *Cicero* lib. I. de Oratore. *Acacius.*

l Thucydidis editiones habent

τας, ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. καλῶς μὲν γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος, οὐδὲν ἧσσον ξυναπόλλυται· κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ, πολλῷ μᾶλλον διασώζεται." εἰ μὲν γὰρ ἰδίᾳ τινὲς ἐβλάπτοντο τῶν πολιτῶν, εὐτύχει δὲ τὸ κοινὸν, καλῶς ταῦτ' ἔλεγεν· ἐπεὶ δ' ἐν ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς ἦσαν ἅπαντες, οὐκέτι καλῶς. οὐδὲ γὰρ ἡ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπὶς, ὅτι ταῦτα πρὸς ἀγαθοῦ τῇ πόλει γενήσεται τὰ δεινὰ, βέβαιον εἶχέν τι· ἀφανὲς γὰρ ἀνθρώπῳ τὸ μέλλον· καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς περὶ τῶν ἐσομένων γνώμας αἱ τύχαι τρέπουσι.

με'. Τούτοις ἐπιτίθησιν ἔτι φορτικωτέραν διάνοιαν, καὶ ἥκιστα τῷ παρόντι καιρῷ πρέπουσαν· „Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε· ὃς οὐδενὸς οἴομαι ἥσσων εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα· φιλόπο-

nibus melius agi priuatim, quam ſi ciues ſinguli bene habeant, ciuitas vero vniuerſa male ſit affecta. Nam cum patria euertitur, is, cui priuatim bene eſt, non minus tamen et ipſe vna cum ea interit; qui autem fortuna non optima vtitur, is in patria fortunata multo magis incolumis ſeruatur". Si qui ciues priuatim detrimenta caperent, ipſa vero reſp. praeclare ſe haberet, haec bene dixiſſet: ſed, cum omnes in extremis calamitatibus eſſent, non iam bene eum dixiſſe conſtat. Neque vero de rebus futuris vlla ſpes, quae has calamitates in melius commutaret, quidquam firmi habebat: ignotum enim eſt hominibus id, quod futurum eſt: ac fortuna quidem ſententias noſtras, quae de futuris ſunt, ad praeſentium rerum ſtatum conuertit.

XLV. His ſententiam multo etiam moleſtiorem addit, minimeque praeſenti negotio congruentem: „Atqui mihi, tali viro, ſuccenſetis, qui nullo me inferiorem eſſe arbitror, vel in pernoſcendis, vel in explicandis rebus opportunis, vel in amanda

bent πλέω, ſine ι. p. 117. *Ed. Oxon. Sylb.*

m Θαυ-

λίς τε, καὶ χρημάτων κρείσσων.“ [m] Θαυμαστὸν γὰρ, εἰ Περικλῆς, ὁ μέγιστος τῶν τότε ῥητόρων, ἠγνόει τȣ̃το, ὃ μηδεὶς ἂν τῶν ἐχόντων μέτριον νȣ̃ν ἠγνόησεν, ὅτι πανταχῇ μὲν οἱ μὴ τεταμιευμένως ἐπαινȣ̃ντες τὰς ἑαυτῶν ἀρετὰς, ἐπαχθεῖς τοῖς ἀκȣ́ȣσι φαίνονται· μάλιστα δ' ἐν τοῖς πρὸς τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας ἀγῶσιν· ἐν οἷς γε δὴ μὴ περὶ τιμῶν αὐτοῖς ἐστιν, ἀλλὰ περὶ τιμωριῶν, ὁ κίνδυνος. τότε γὰρ ȣ̓κ ἐπαχθεῖς μόνον εἰσὶν

amanda patria, vel in pecunia contemnenda“. Mirum mihi ſane videatur, Periclem, omnium, qui tunc eſſent, oratorum maximum, ignoraſſe, quod mediocribus etiam ingeniis ſatis eſt exploratum; eorum, qui ſe praeter modum laudant, orationem auditoribus eſſe permoleſtam: idque in illis praeſertim concionibus, quae vel in iudiciis, vel ad populum, habentur; in quibus non de praemiis, ſed de poenis, eſt periculum. tum enim non ſolum aliis moleſtiam, verum etiam, dum

m Θαυμαστὸν γὰρ, εἰ Περικλῆς] Mirum mihi videtur, inquit *Dionyſius*, Periclem, omnium, qui tunc eſſent, oratorum maximum, ignoraſſe, quod mediocribus etiam ingeniis eſt exploratum, eorum, qui ſe praeter modum laudant, orationes auditoribus eſſe permoleſtas: idque in illis praeſertim concionibus, quae vel in iudicio, vel ad populum, habentur, in quibus non de praemiis, ſed de poenis, eſt periculum. tunc enim non ſolum aliis moleſtiam, verum et ſibi, dum multitudinis inuidiam concitant, infortunium pariunt. Nam qui eoſdem et iudices habet et accuſatores, in hoc ipſo, vt eos ad audiendum beneuolos reddat, infinitis lacrymis opus habet etc. Huic obiectioni ſufficerent, quae modo in exordio huius orationis contra aliam eiuſdem obiectionem dixi. ſed tamen, vt appareat, etiam in capitis periculo laudationes aliquando gratas eſſe, aliud perilluſtre exemplum ex *T. L.* lib. 38. de Scipione Africano, domitore Annibalis et Carthaginis, in iudicium vocato, hic apponam: Iuſſus dicere, inquit, cauſſam, ſine vlla criminum mentione, orationem adeo magnificam de rebus ab ſe geſtis exorſus eſt, vt ſatis conſtaret, neminem vnquam neque melius, neque verius, laudatum eſſe; dicebantur enim ab eodem animo ingenioque, a quo geſta erant; et aurium faſtidium aberat, quia pro periculo, non in gloriam, referebantur. *Acacius.*

n Di-

ἑτέροις, ἀλλὰ καὶ δυστυχεῖς ἑαυτοῖς, ἐμβαλούμενοι τὸν παρὰ τῶν πολλῶν φθόνον. ὅταν δὲ τοὺς αὐτοὺς τις ἔχῃ δικαστάς τε καὶ κατηγόρους, μυρίων αὐτῷ δεῖ δακρύων τε καὶ οἴκτων εἰς αὐτὸ [n] τοῦτο, πρῶτον τὸ μετ' εὐνοίας ἀκουσθῆναι. ὁ δὲ δημαγωγὸς οὐκ ἀρκεῖται τούτοις· ἀλλ' ἐπεξεργάζεταί τε τούτοις, καὶ μεταφράζει τὰ ῥηθέντα· „Ὅ τε γὰρ γνοὺς, φησὶ, καὶ μὴ σαφῶς διδάξας, ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη· ὅ τε ἔχων ἀμφότερα, τῇ δὲ πόλει δύσνους, οὐκ ἂν ὁμοίως τι οἰκείως φράζοι. προσόντος δὲ καὶ τοῦδε, χρήμασι δὲ νικωμένου, τὰ ξύμπαντα τούτου ἑνὸς ἂν πωλοῖτο.“ οὐδ' οἶδ', εἴ τις ἂν ὁμολογήσειεν, ὥσπερ ἀληθῆ ταῦτα ἦν, οὕτως καὶ προσήκοντα εἶναι ὑπὸ Περικλέους ἐν Ἀθηναίοις ἠρεθισμένοις πρὸς αὐτὸν λέγεσθαι. ἦν δέ γ' οὐχ ἡ τῶν κρατίστων ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὕρεσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀξία σπουδῆς, εἰ μὴ καὶ τοῖς πράγμασιν εἴη προσήκοντα, καὶ τοῖς καιροῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν· ἀλλ', ὅπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ἔφην, τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποδεικνύμενος ὁ συγ-

dum multitudinis inuidiam concitant, infortunium ſibi parant. Nam qui eoſdem et iudices habet et accuſatores, in hoc ipſo, vt eos ad audiendum ſibi beneuolos reddat, infinitis lacrymis ei opus eſt. ſed hic noſter orator hiſce rebus non contentus, curioſius rem perſequitur, et, quae dicta ſunt, latius explicat. „Nam qui (inquit) rem intelligit, neque tamen clare docet, perinde eſt, ac ſi ne cogitaſſet quidem. qui vero vtrumque habet, nec eſt reip. ſtudioſus, is eodem pacto nihil e re dicet. cui autem hoc etiam ineſt, ſi is a pecunia vincatur, pro hac vna cuncta habebit venalia“. Neſcio equidem, an aliquis, vt haec vera eſſe fatebitur, ita Pericli conuenire exiſtimabit, praeſertim ad irritatos Athenienſes verba facienti. Neque enim ſententiarum, aut optimorum argumentorum, inuentio ipſa per ſe multo ſtudio digna videtur, niſi etiam rebus et perſonis ac temporibus, caeteriſque rebus omnibus conueniant: ſed, vt initio quoque dicebam, quae ſua eſſet de Periclis virtuti-

n Diſtinctio poſt τοῦτο eſt etiam in ſcripto libro. *Sylb.*

γραφεὺς, ἣν εἶχε περὶ τῆς Περικλέους ἀρετῆς, παρὰ τόπον ἔοικεν εἰρηκέναι ταῦτα. ἐχρῆν δέ γ' αὐτὸν μὲν, ὅ τι βούλεται, περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποφαίνεσθαι, τῷ δὲ κινδυνεύοντι τοὺς ταπεινοὺς καὶ παραιτητικοὺς τῆς ὀργῆς ἀποδοῦναι λόγους. τοῦτο γὰρ ἦν πρέπον τῷ μιμεῖσθαι βουλομένῳ συγγραφεῖ τὴν ἀλήθειαν.

μϛ'. Ὀχληρὰ δὲ κἀκεῖνα τὰ μειρακιώδη καλλωπίσματα τῆς λέξεως, καὶ τὰ πολύπλοκα τῶν ἐνθυμημάτων ὀνόματα· „Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε, [o] (καὶ ἀμύνεσθαι) μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. φρόνημα μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίνεται· καταφρόνησις δὲ, ὃς ἂν καὶ γνώμῃ πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν· ὃ ἡμῖν ὑπάρχει. καὶ τὴν τόλμαν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ὀχυροτέραν παρέχεται· ἐλπίδι τε ἧσσον πιστεύει, ἧς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχύς· γνώμῃ δὲ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ἧς βεβαιοτέρα ἡ πρόνοια.“ τά τε γὰρ

rutibus ſententia, oſtendere cupiens Thucydides, hanc illi intempeſtiuam orationem affingit. Oportebat autem ipſum prius, quid de hoc viro ſentiret, declarare; deinde vero eidem in periculo verſanti orationem, qua iracundiam deprecaretur, humilem adiungere. Hoc ſane facere decebat eum hiſtoricum, qui veritatem imitari vellet.

XLVI. Illa vero permoleſta ſunt, quae puerilia dictionis ornamenta, et nomina quaedam in ſententiis valde perplexa et intricata habent: Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε, καὶ ἀμύνεσθαι μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. φρόνημα μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίνεται· καταφρόνησις δὲ, ὃς ἂν καὶ γνώμῃ πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν· ὃ ἡμῖν ὑπάρχει. καὶ τὴν τόλμαν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ὀχυρωτέραν παρέχεται· ἐλπίδι τε ἧσσον πιστεύει, ἧς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχύς· γνώμῃ δὲ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ἧς βεβαιοτέρα ἡ πρόνοια. Hic vides et ipſas ſententias

o Incluſa abſunt a vulg. libr. *Thucyd.* [p. 119. *Ed. Oxon.*] Iidem v. 11. pro φρόνημα habent αὔχημα: (quod ibi agnoſcit etiam *Scholiaſtes*) et mox ἀπὸ pro ὑπό. *Sylb.*

p Nota

Φρονήματα ψυχρότερά ἐστι, καὶ τῆς Γοργίου προαιρέσεως μᾶλλον οἰκειότερα· ἥ τε τῶν ὀνομάτων ἐξήγησις ἀμφότερον, σοφιστικὴ καὶ ἀπειρόκαλος· ἥ τε τόλμα, ἣν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος [p] ὀχυρωτέραν παρέχεται,“ τῶν Ἡρακλητείων σκοτεινῶν ἀσαφεστέραν ἔχει τὴν δήλωσιν· „ἥ τε τῆς ἐλπίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἰσχὺς,“ καὶ „ἡ τῆς γνώμης ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων βεβαιοτέρα πρόνοια,“ ποιητικώτερον περιπέφρασται. βούλεται γὰρ λέγειν, ὅτι δεῖ τῇ γνώμῃ πιστεύειν μᾶλλον, ἣν ἐκ τῶν παρόντων λαμβάνομεν, ἢ ταῖς ἐλπίσιν, ὧν ἐν τῷ μέλλειν ἐστὶν ἡ ἰσχύς.

μζ΄. Ἤδη δ᾽ ἔγωγε κἀκεῖνο ἐνεθυμήθην, ὅτι παραμυθούμενος τὴν ὀργὴν τὴν κατειληφυῖαν αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς παρούσαις συμφοραῖς, ὧν αἱ πλείους παράλογοί τε συνέβησαν αὐτοῖς καὶ ἀπροσδόκητοι, καὶ παρακαλῶν τὰς συμφορὰς γενναίως ὑφίστασθαι, μὴ ἀφανίζοντας

tentias frigidiores eſſe, et eiuſmodi, quae Gorgiae potius inſtituto conuenire videantur. nominum expoſitio plane ſophiſtica, ac prorſus inepta eſt. haec vero, ἥ τε τόλμα, ἣν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ὀχυρωτέραν παρέχεται, obſcuriora ſunt Heracliti tenebris. Illa vero, ἥ τε τῆς ἐλπίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἰσχὺς, et, ἡ τῆς γνώμης ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων βεβαιοτέρα πρόνοια, poëtico more ſunt per circuitionem prolàta. Vult enim ſignificare, nos ei opinioni magis aſſentiri oportere, quam ex rebus praeſentibus colligimus, quam ſpei, cuius tota vis in futuris eſt.

XLVII. Iam vero illud etiam conſideraui, cum illorum in ſe iram, propter praeſentes calamitates concitatam, mitigare vellet, quarum quidem partem maximam praeter opinionem et exſpectationem ſubibant; ac hortaretur, vt fortiter atque

p Nota hîc ὀχυρωτέραν per ω, et p. 928. v. 15. ὀχυροτέραν per ο. vulgatae *Thucyd.* editiones habent ἐχυρωτέραν, per ε in prima ſyllaba, per ω in tertia. Nota ibidem etiam Ἡρακλητείων, per η in tertia ſyllaba: cum apud *Suid.* et alibi legatur Ἡράκλειτος. *Sylb.*

τὴν τῆς πόλεως ἀξίωσιν, ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι· καὶ μετὰ τοῦτο διεξελθὼν, ὅτι τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχὴν βεβαίως ἔχοντες, οὔτε ὑπὸ βασιλέως, οὔτε ὑπὸ Λακεδαιμονίων, οὔτε ὑπ᾽ ἄλλου ἀνθρώπων ἔθνους οὐδενὸς καταλυθήσονται· ὧν ἡ πίστις οὐχ ἡ παροῦσα ἦν, ἀλλ᾽ ἡ μέλλουσα· οὐδ᾽ ἐν τῇ προνοίᾳ τὸ βέβαιον ἔχουσα, ἀλλ᾽ ἐν ταῖς ἐλπίσιν· ἔπειτα τούτων ἐπιλαθόμενος, ἀξιοῖ μὴ πιστεύειν τῇ ἐλπίδι, ἧς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχύς. ἐναντία γὰρ ταῦτα ἀλλήλοις· εἴ γε δὴ τὸ μὲν λυποῦν τὴν αἴσθησιν εἶχεν ἤδη παροῦσαν, τῆς δ᾽ ὠφελείας ἡ δήλωσις ἔτι ἀπῆν. ἀλλ᾽ ὥσπερ ταῦτα οὐκ ἐπαινῶ, οὔτε κατὰ τὸ πραγματικὸν μέρος, οὔτε κατὰ τὸ λεκτικὸν, οὕτως ἐκεῖνα τεθαύμακα, ὡς νενοημένα τε ἀκριβῶς, καὶ ἡρμηνευμένα περιττῶς, καὶ συγκείμενα ἡδέως· „Καὶ γὰρ οἷς μὲν αἵρεσις γεγένηται [q] τὰ ἄλλα εὐτυχοῦσι, πολλὴ ἄνοια πολεμῆσαι· εἰ δ᾽ ἀναγκαῖον ἦν, ἢ εἴξαντας εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι, ἢ κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι, ὁ φυγὼν τὸν κίν-

que ita ea mala ferrent, ne ciuitatis dignitatem labefactarent; ac, rerum priuatarum dolore depoſito, de communi ſalute eſſent ſolliciti: deinde oratione percurrens, illos, cum tam firmum in mari imperium tenerent, neque a Perſarum rege, neque a Lacedaemoniis, neque ab vllo praeterea hominum genere, regno ſpoliari poſſe; quarum rerum fides non praeſens, ſed futura erat; non in prouidentia, ſed in ſpe, vim ſuam obtinens; horum poſtea oblitus, non iam eos vllam in ſpe, cuius in dubio vis ſit poſita, fidem vult habere. Haec ſane pugnant inter ſe: ſiquidem, quod dolorem illis faciebat, id praeſentem iam ſenſum habebat; vtilitatis vero ſignificatio adhuc aberat. Sed ſicut haec, neque quod ad res ipſas, neque quod ad verba attinet, laudo; ita iſta, vt acute excogitata, et excellenter expoſita, iucundeque coagmentata, admiror: „Etenim quibus optio datur, ſi ii pacem, quam bellum, malunt, cum ſecunda fortuna vtuntur, amentiſſimi ſunt: ſin vero neceſſe ſit, aut finitimis cedentes imperata facere, aut pro victoria bel-
li

q Apud *Thucyd.* [p. 117.] contracte τἄλλα. *Sylb.*

r A

δυνον τȣ͂ ὑποςάντος μεμπτότερος· καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμὶ, καὶ ȣ̓κ ἐξίςαμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε· ἐπειδὴ ξυνέβη ὑμῖν πεισθῆναι μὲν ἀκεραίοις, μεταμέλειν δὲ κακȣμένοις." καὶ ἔτι ἐκεῖνα· „Δȣλοῖ γὰρ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ [r] (τὸ) ἀπροσδόκητον, καὶ τὸ πλείςῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον· ὃ ὑμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις ȣ̓χ ἥκιςα καὶ κατὰ τὴν νόσον γεγένηται. ὅμως δὲ πόλιν μεγάλην οἰκȣ͂ντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένȣς, χρεὼν καὶ τὰς συμφορὰς ἐθέλειν ὑφίςασθαι, καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν· ἐν ἴσῳ γὰρ οἱ ἄνθρωποι δικαιȣ͂σι τῆς τε ὑπαρχȣ́σης δόξης αἰτιᾶσθαι, ὅςις [s] ἂν μαλακίᾳ ἐλλείπῃ, καὶ τῆς μὴ προσηκȣ́σης μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀρεγόμενον." καὶ ἔτι τὰ διεγείροντα τὰς ψυχὰς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τὸ φρόνημα τὸ πάτριον, ταυτί· „Τῆς τε πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τȣ͂ ἄρχειν, [t] ᾧ

li adire diſcrimen, qui cedunt, iis, qui reſiſtunt, reprehenſione ſunt digniores. equidem idem, qui antea, ſum, neque a ſententia mea diſcedo: vos vero inconſtantes; qui, antequam detrimentum ſuſtineretis, mihi aſſentiebamini; nunc vero calamitate accepta, conſilium mutaſtis". Praeterea illa etiam: „Repentina, minimeque exſpectata, quaeque praeter omnem rationem eueniunt, faſtum deiiciunt. quod vobis praeter alia in hoc potiſſimum morbo vſu venit. Verumtamen cum in magna ciuitate viuamus, iiſque inſtitutis, quae illius amplitudini conueniant, ſimus educati: decet nos calamitatibus nolle ſuccumbere, neque noſtram delere dignitatem. Nam qui per ignauiam gloriae, quam obtinet, deſertor eſt, is merito ab omnibus reprehenſione dignus iudicatur; is vero maleuolentia, qui temere gloriam, ad ſe non pertinentem, appetit". Deinde illa addit, quae Athenienſium animos ad maiorem faſtum excitent: „Decet item vos publicae ob imperium dignitati,

r A vulgatis *Thucydidis* libris (p. 118.) abeſt incluſus articulus τό. iidemque mox habent καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίςαις ἐθέλειν ὑφίςασθαι. *Sylb.*

s Illud ἂν non agnoſcunt editiones *Thucyd.*

t Eaedem *Thucydidis* editiones (p. 119.) habent ᾧπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε. *Sylb.*

ὑπὲρ ἅπαντας ἀγάλλεσθε, βοηθεῖν καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν· μηδὲ νομίσαι περὶ ἑνὸς μόνου δουλείας ἀντ᾽ ἐλευθερίας ἀγωνίζεσθαι· ἀλλὰ καὶ ἀρχῆς στερήσεως καὶ κινδύνου, ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθεσθε. ἧς οὐδ᾽ ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστιν, εἴ τις καὶ τόδε ἐν τῷ παρόντι δεδιὼς ἀπραγμοσύνῃ ἀνδραγαθίζεται. ὡς τυραννίδα γὰρ ἤδη ἔχετε αὐτὴν, ἣν λαβεῖν μὲν ἄδικον δοκεῖ εἶναι, ἀφεῖναι δὲ ἐπικίνδυνον.“ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· ὅσα τάς τ᾽ ἐξαλλαγὰς τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν σχημάτων μετρίας ἔχει, καὶ οὔτε περιέργους, οὔτε δυσπαρακολουθήτους.

μη΄. Ἐκ δὲ τῆς Ἑρμοκράτους δημηγορίας ἐπαινεῖν μὲν ἔχω ταῦτα τὰ κατορθώματα τοῦ συγγραφέως· „Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ δὴ τὴν [u] (τῶν) Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον

tati, qua laetamini, conſulere, neque vllum laborem recuſare; aut, ſi hoc non vultis, honores ne quaeratis; neque exiſtimate, vna tantum de re, de libertate in ſeruitutem commutanda, ſed de imperii priuatione, deque periculo, ob offenſas in imperio contractas, impendente, certamen eſſe. Quod quidem vobis imperium iam non eſt integrum deponere; etiamſi quis veſtrum, hoc veritus, quietam vitam agere inſtitueret. ſiquidem imperium iam vti tyrannidem adminiſtratis: quam ſumere quidem, videtur iniurium eſſe; relinquere vero, periculoſum“. atque alia his ſimilia, quaecunque et nominum et figurarum mediocres immutationes, neque affectatas, neque difficiles, habent.

XLVIII. In Hermocratis vero concione illa praeclara videntur laudanda, in quibus hic noſter ſe praeclare geſſit: „Neque vero huc venimus, vt, quantam Athenienſes, qui reprehenſu

u Incluſus articulus τῶν additus e vulg. editt. *Thucyd.* [p. 392. *Ed. Oxon.*] Eaedem p. 933. v. 3. legunt: τῶν τ᾽ ἐκεῖσ᾽ Ἑλλήνων. [pro τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων, quod alias hic legitur] Ibidem mox ſcriptus liber habet ἀμύνοντας: quod congruit quidem cum praeced. accuſ. ἡμᾶς αὐτοὺς, at non item cum coniunctione ὅτι. quare vel ἀμύνοντες cum vulg. editt. legendum, vel ἀμύνομεν, poſita ſcilicet poſt ἐδουλώθησαν diſtinctione. *Sylb.*

x Ταῦ-

οὖσαν πόλιν νῦν ἥκομεν ἀποφανοῦντες ἐν εἰδόσι, ὅσα ἀδικεῖ· πολὺ δὲ μᾶλλον ἡμᾶς αὐτοὺς αἰτιασόμενοι, ὅτι ἔχοντες παραδείγματα τῶν τ' ἐκεῖσ' Ἑλλήνων, ὡς ἐδουλώθησαν οὐκ ἀμύνοντες σφίσιν αὐτοῖς· καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς [x] ταῦτα παρόντα σοφίσματα, Λεοντίνων τε ξυγγενῶν κατοικίσεις, καὶ Αἰγεσταίων ξυμμάχων ἐπικουρίας, οὐ ξυστραφέντες βουλόμεθα προθυμότερον δεῖξαι αὐτοῖς, ὅτι οὐκ Ἴωνες ταῦτά εἰσιν, οὐδὲ Ἑλλησπόντιοι καὶ νησιῶται, οἳ δεσπότην ἢ Μῆδον, ἢ ἕνα γέ τινα ἀεὶ μεταβάλλοντες δουλοῦνται· ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. ἢ μένομεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν· εἰδότες, ὅτι ταύτῃ μόνον ἁλωτοί ἐσμεν;" ταῦτα γὰρ ἐν τῷ σαφεῖ καὶ καθαρῷ τῆς διαλέκτου τρόπῳ λεγόμενα προσεί-

prehenſu ſunt faciles, iniuriam faciant, apud vos, qui haec optime intelligitis, oſtendamus; ſed multo magis, vt nos accuſemus; quod, cum multa Graecarum vrbium exempla nobis obuerſentur, vt illae in ſeruitutem ſint redactae, non tamen nobis ipſis ſubuenimus, nec praeſentes fallacias, in nos confictas, diſſoluimus, Leontinorum *ſcil.* propinquorum reſtitutiones, atque Egeſtanorum ſociorum auxilium; ac non potius, viribus collectis, conamur oſtendere illis, non eſſe nos Iones, neque Helleſpontios, neque inſulanos, qui dominum, aut Medum, aut quemlibet alium, commutantes ſeruiunt; ſed Dores, liberos, e libera Peloponneſo, Siciliam habitantes. an exſpectamus, quoad omnes oppidatim capiamur; cum ſciamus, hac vna nos ratione in poteſtatem venire poſſe"? Haec cum in perſpicuo et puro orationis genere ſint prolata, fulmina quaedam

x ταὐτὰ] Vulg. *Thucyd.* editt. (p. 393.) habent ταῦτα, *haec.* Ibidem mox non cum ſcripto libro κατοικήσεις, ſed cum vulg. editt. κατοικίσεις legendum eſſe, ſatis declarat verbum κατοικίσαι p. 935. v. 7. Mox eaedem *Thucyd.* editt. habent Ἐγεσταίων, per ε in prima ſyllaba: de qua ſcripturae diuerſitate in ſuperiore tomo dictum ad pag. 41. v. 37. et 47. [*edit. Hudſ.*] Eaedem v. 8. legunt τάδ' εἰσὶν, pro ταῦτά εἰσιν. Eaedem v. 9. rectius habent οἳ δεσπότην, *qui dominum.* [pro ἢ δεσπότην, vti alias hic legitur.]

ληφε καὶ τὸ τάχος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὸν τόνον, καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὴν δεινότητα· καὶ πάθους ἐστὶν ἐναγωνίου μεστά· οἷς ἂν καὶ ἐν δικαστηρίῳ χρήσαιτό τις, καὶ ἐν ἐκκλησίαις καὶ φίλοις διαλεγόμενος. καὶ ἔτι πρὸς τούτοις ἐκεῖνα· „Εἴ τέ τις φθονεῖ μὲν, ἢ καὶ φοβεῖται· ἀμφότερα γὰρ τάδε πάσχει τὰ μείζω· διὰ δὲ αὐτὰ τὰς Συρακούσας κακωθῆναι μὲν, ἵνα σωφρονισθῶμεν, βούλεται· περιγενέσθαι δὲ ἕνεκα τῆς [y] ἑαυτοῦ ἀσφαλείας, οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει. οὐ γὰρ οἷόν τε ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης τὸν αὐτὸν ὁμοίως ταμίαν γενέσθαι.“ καὶ τὰ ἐπὶ τελευτῇ κείμενα τοῦ λόγου· „Δεόμεθα οὖν καὶ μαρτυρόμεθα (ἅμα,) εἰ μὴ πείσομεν, ὅτι ἐπιβουλευόμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων ἀεὶ πολεμίων· προδιδόμεθα (δὲ) ὑφ᾽ ὑμῶν Δωριεῖς Δωριέων. καὶ εἰ καταστρέψονται ἡμᾶς Ἀθηναῖοι, ταῖς μὲν ὑμετέραις γνώμαις κρατήσουσι, τῷ δ᾽ αὐτῶν

quaedam verborum, et pulchritudinem, et vim, et magnificentiam, et acrimoniam habent; ſuntque affectibus ad concertationes accommodatis referta; quibus quidem et in foro, et in concionibus, et in amicorum collocutionibus, locus eſſe poteſt. Praeterea et illa quoque: „Verum, ſi quis aut inuidet nobis, aut nos metuit, (haec enim vtraque faciunt inferiores) et ob id Syracuſas vult damno affici, vt nos modeſtiores fiamus; ac ſupereſſe, vt tutius degat; is non ea, quae in humana ſunt poteſtate, ſperat. non enim poſſunt homines et deſiderium et fortunam in ſuo arbitrio habere“. Deinde, quae in extrema oratione ſunt collocata: „Oramus vos, ſimulque proteſtamur, niſi perſuadebimus, nos ab Ionibus quidem, perpetuis hoſtibus, inſidiis appeti; a vobis autem Dorienſibus, cum et ipſi Dorienſes ſimus, prodi. qui, ſi ab Athenienſibus ſuperemur, propter veſtra conſilia ſuperabimur: ſed victoriae laus

y Thucyd. editt. (p. 394.) habent αὐτοῦ, et mox v. ſequ. ἀνθρωπίνης: et v. 12. δὲ pro οὖν. Ex eiſdem (p. 395.) addita ſunt incluſa iſta, ἅμα et δὲ, v. 13. et 14. Eaedem v. vlt. legunt ὑμετέραις, *veſtris.* [pro quo hic vulgo ἡμετέραις legitur.] *Sylb.*

ὀνόματι τιμηθήσονται, καὶ τῆς νίκης ȣ̓κ ἄλλον τινὰ ἆθλον, ἢ τὸν τὴν νίκην παρασχόντα, λήψονται. "ταῦτα μὲν δὴ, καὶ τὰ παραπλήσια τȣ́τοις, καλὰ καὶ ζήλȣ ἄξια ἡγȣ̃μαι· ἐκεῖνα δ' ȣ̓κ οἶδ' ὅπως ἂν ἐπαινέσαιμι· [z] „Ἥκȣσι γὰρ ἐς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ᾗ πυνθάνεσθε· διανοίᾳ δὲ, ἣν πάντες ὑπονοȣ̃μεν. καί μοι δοκȣ̃σιν ȣ̓ Λεοντίνȣς βȣ́λεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι.« ψυχρὰ γὰρ ἡ παρονομασία, καὶ ȣ̓ προσβάλλȣσα πάθος, ἀλλ' ἐπιτήδευσιν. καὶ ἔτι τὰ πεπλεγμένα καὶ πολλὰς τὰς ἕλικας ἔχοντα σχήματα ταυτί· „Καὶ ȣ̓ περὶ τῆς ἐλευθερίας ἄρα, ȣ̓́τε [a] οἵδε τῶν Ἑλλήνων, ȣ̓́τε οἱ Ἕλληνες τῆς ἑαυτῶν, τῷ Μήδῳ ἀντέστησαν· περὶ δὲ τῆς οἱ μὲν σφίσιν, ἀλλὰ μὴ ἐκείνῳ, καταδȣλώσεως· οἱ δ', ἐπὶ δεσπότȣ μεταβολῇ, ȣ̓κ ἀξυνετωτέρȣ, (κακοξυνετωτέρȣ) δέ.“ καὶ ἔτι τὸ κα-

laus tamen penes illos tantum erit, qui non aliud certaminis praemium conſequentur, quam vos ipſos, qui victoriae auctores exſtitiſtis". Haec equidem, hiſque ſimilia, tum pulchra, tum etiam imitatione digna exiſtimo: illa vero non video cur laudari debeant: "In Siciliam eo quidem nomine, quod audiſtis, veniunt; animo autem eo, quem omnes ſuſpicamur. ac, vt mihi videtur, non ideo, vt Leontinos in ſedem ſuam reducant, ſed vt nos potius e ſede noſtra abducant". Frigida haec adnominatio eſt, neque vllum mouet affectum, ſed affectationem potius oſtendit. Haec praeterea perplexa, quae figuras habent intricatas: „Neque vero aut iſti pro Graecorum, aut Graeci pro ſua libertate Medo reſtiterunt; ſed hi, vt ſibi, non Medo, ſeruiretur; illi, vt dominum commutarent non expertem prudentiae, ſed prudentia male vtentem". Ac praeterea illud,

z *Thucyd.* p. 392.

a Eaedem ibid. pro οἵδε habent ȣ̓́τοι: quod ſcripti quoque codicis margo agnoſcit. Ab eiſdem editt. v. 13. abeſt articulus τȣ̃: [qui vulgo pro τῆς poſt περὶ δὲ legitur] ſicut viciſſim v. vlt. in ſcripto codice deeſt incluſum κακοξυνετωτέρȣ. De ſequenti autem μεταγωγῇ dixit auctor etiam ſupra p. 798. v. 1. *Sylb.*

τακορὲς τῆς μεταγωγῆς ἔκ τε τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἑνικὸν, καὶ ἐκ τοῦ περὶ προσώπου λόγου εἰς τὸ τοῦ λέγοντος πρόσωπον· [b] „Καὶ εἴ τῳ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὸν δ' οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ· καὶ δεινὸν ἡγεῖται ὑπέρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν· ἐνθυμηθήτω οὐ περὶ τῆς ἐμῆς μᾶλλον, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχούμενος· τοσούτῳ δὲ καὶ ἀσφαλέστερον, [c] ὅσον οὐ προδιεφθαρμένου ἐμοῦ, ἔχων δὲ ξύμμαχον ἐμὲ, καὶ οὐκ [d] ἔρημος, ἀγωνιεῖται· τόν τε Ἀθηναῖον μὴ τὴν τοῦ Συρακουσίου ἔχθραν κολάσασθαι, τῇ δ' ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνου δουλείαν βεβαιώσασθαι βούλεσθαι.“ ταῦτα γὰρ καὶ μειρακιώδη καὶ περίεργα, καὶ τῶν λεγομένων αἰνιγμάτων ἀσαφέστερα. καὶ ἐκεῖνα ἔτι πρὸς τούτοις· „Καὶ εἰ γνώμῃ ἁμάρτοι, τοῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθεὶς, τάχ' ἂν ἴσως καὶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς ποτὲ βουληθείη αὖθις φθονῆσαι· ἀδύνατον δὲ προεμένῳ, καὶ μὴ τοὺς αὐτοὺς κινδύνους οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ περὶ τῶν

illud, quod ſatietatem affert; cum a plurali ad ſingulare, ex eo vero ſermone, qui eſt de perſona, ad dicentis perſonam fit tranſitio: „Quod ſi quis ſtatuit, non ſe, ſed Syracuſanum, Athenienſi inimicum eſſe; et graue ſibi eſſe putet pro mea patria periclitari; is cogitet, dum pugnat in mea, non magis pro mea ſe, quam pro ſua ipſius pugnare: idque eo tutius, quod me non iam perditum, ſed ſocium habens, non deſtitutus pugnabit. cogitet item, Athenienſem nolle vlciſci inimicitiam Syracuſanorum“. Haec ſane et puerilia, et nimium ſtudioſe conquiſita, et iis, quae aenigmata vocantur, obſcuriora ſunt. Illa praeterea: „Nam ſi aliter, quam exſpectauit, eueniat, tum calamitatem ſuam deflens, forſitan velit rurſus, vt antea, fortunae meae poſſe inuidere: quod ab eo, qui deſertor exſtitit, quique eadem non de nominibus, ſed de rebus peri-

b Thucyd. p. 393.

c Eaedem *Thucyd.* editt. ibid. dandi caſu habent ὅσῳ. *Sylb.*

d Scriptus cod. habet ἔρημον: vt feratur ad praeced. accuſ. ἐμέ. *Sylb.*

e Re-

ἔργων ἐθελήσαντι προσλαβεῖν.“ οἷς ἐπιτίθησιν οὐδὲ μειρακίῳ προσῆκον ἐπιφώνημα· „Λόγῳ μὲν γὰρ, τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώζοι ἄν τις· ἔργῳ δὲ, τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν.“

μθ'. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα ἐν τῇ δημηγορίᾳ ταύτῃ μέμψεως ἄξια· περὶ ὧν οὐδὲν δέομαι τὰ πλείω λέγειν· ἱκανῶς δ' οἴομαι καὶ διὰ τούτων φανερὸν πεποιηκέναι τὸ προκείμενον, ὅτι τῆς Θουκυδίδου λέξεως κρατίστη μὲν ἐστὶν ἡ μετρίως ἐκβεβηκυῖα τὰ συνήθη, καὶ τὰς πρώτας καὶ ἀναγκαίας ἀρετὰς φυλάσσουσα· χείρων δὲ, ἡ λαμβάνουσα πολλὴν ἐκτροπὴν ἐκ τῶν κοινῶν ὀνομάτων τε καὶ σχημάτων εἰς τὰ ξένα καὶ βεβιασμένα καὶ ἀνακολούθητα· δι' ἣν οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀρετῶν οὐδὲ μία τὸν ἑαυτῆς ἐπιδείκνυται δύναμιν. οὔτε γὰρ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις χρήσιμόν ἐστι τοῦτο τὸ γένος τῆς φράσεως, ἐν αἷς ὑπὲρ εἰρήνης καὶ πολέμου καὶ νόμων εἰσφορᾶς καὶ πολιτειῶν κόσμου, καὶ τῶν ἄλλων τῶν κοινῶν καὶ μεγάλων αἱ πόλεις βουλευσόμεναι συνέρχονται, οὔτ' ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔνθα περὶ θανάτου, καὶ φυγῆς, καὶ ἀτιμίας, καὶ δεσμῶν, καὶ

pericula ſuſcipere recuſauit, prorſus iam fieri nequit“. Quibus epiphonema addit, quod ne puero quidem conueniat: „Qui enim noſtram potentiam tutatur, is verbo quidem noſtram, re autem ipſa ſuam ſalutem ſeruat.

XLIX. Sunt alia etiam in hac concione reprehenſione digna; quae nihil opus eſſe arbitror in medium producere: cum iam ſatis explicatum ſit, Thucydidis dictionem tum optimam eſſe, cum verbis a conſuetudine remotis modice vtitur, primaſque ac neceſſarias virtutes retinet; tum vero peſſimam, cum a communi verborum ac figurarum vſu plurimum recedit, et peregrina quaedam ac minime cohaerentia conſectatur: quo fit, vt nulla aliarum virtutum ſuam in dicendo vim queat oſtendere. Quod genus orationis neque in concionibus vtilitatem habet, in quibus de pace, de bello, de legum latione, de rep. ordinanda, deque aliis rebus magnis et ad remp. ſpectantibus, a ciuitatibus deliberatio ſumitur; neque in foro, vbi de morte, de exſilio, de infamia, de vinculis, de pecunia abrepta,

χρημάτων ἀφαιρέσεως, οἱ λόγοι πρὸς τοὺς ἀνειληφότας τὴν ὑπὲρ τούτων ἐξουσίαν λέγονται, [e] αἳ λυποῦσι τὸν πολιτικὸν ὄχλον, οὐκ ὄντα τῶν τοιούτων ἀκουσμάτων ἐν ἔθει· οὐδ᾽ ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ὁμιλίαις, ἐν αἷς περὶ τῶν βιωτικῶν διαλεγόμεθα πολίταις, ἢ φίλοις, ἢ συγγενέσιν, διηγούμενοί τι τῶν συμβεβηκότων ἑαυτοῖς, ἢ συμβουλευόμενοι περί τινος τῶν ἀναγκαίων, ἢ νουθετοῦντες, ἢ παρακαλοῦντες, ἢ συνηδόμενοι τοῖς ἀγαθοῖς, ἢ συναλγοῦντες τοῖς κακοῖς· ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι τῶν οὕτως διαλεγομένων οὐδὲ αἱ μητέρες ἂν καὶ οἱ πατέρες ἀνάσχοιντο διὰ τὴν ἀηδίαν· ἀλλ᾽ ὥσπερ ἄλλου ἔθνους γλώσσης ἀκούοντες, τῶν ἑρμηνευσόντων ἂν δεηθεῖεν. ταῦτά ἐστιν, ἃ περὶ τοῦ συγγραφέως ἐπείσθην, μετὰ πάσης ἀληθείας εἰρημένα, κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν.

ν΄. Ἀνάγκη δὲ καὶ τὰ λεγόμενα ὑπὲρ αὐτοῦ τισὶν ἐξετάσαι δι᾽ ὀλίγων, ἵνα μηδὲν παρεικέναι δοκῶ. ὅτι μὲν οὖν οὔτ᾽ εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειός ἐστιν, οὔτ᾽ εἰς τὰς ὁμιλίας τὰς βιωτικάς, οὗτος ὁ χαρακτήρ, ἅπαντες

pta, ad eos, penes quos harum eſt rerum poteſtas, fiunt orationes; quae multitudini, raro haec audienti, moleſtiam afferunt: neque vero in ſermonibus familiaribus, in quibus de rebus ad vitam ſpectantibus agimus, aut cum ciuibus, aut amicis, aut propinquis: quibuſcum, aut de rebus, quae ipſis euenerunt, diſſerimus; aut neceſſaria aliqua de re conſilium capimus; aut admonemus; aut hortamur; aut bonis illorum gratulamur; aut rebus aduerſis vna dolore afficimur. vt interim illud taceam, ſermones eiuſmodi, propterea quod ſint iniucundi, ne patres, aut matres, pati poſſe; ſed illos quoque, non ſecus ac ſi alterius gentis lingua vtentem audirent, interprete opus habituros. Atque haec quidem ſunt, quae de Thucydide a me quam veriſſime pro viribus explicata ſunt.

L. Nunc non ab re fuerit, ea etiam perſequi, quae de ipſo nonnulli dixerunt; ne quid praetermiſiſſe videamur. Ac neque ciuilibus certaminibus, neque familiaribus collocutionibus, hanc illius dicendi formam conuenire, omnes, ſana mente

e Rectius neutro genere ἅ. *Sylb.*

f Poſt

ὁμολογήσουσιν οἱ μὴ διεφθαρμένοι τὴν διάνοιαν, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ φύσιν τὰς αἰσθήσεις ἔχοντες. ἐπιχειροῦσι δέ τινες οὐκ ἄδοξοι σοφισταὶ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν πρὸς τὰς ὀχλικὰς ἐντεύξεις παρεσκευασμένοις καὶ τὰ δίκαια λέγουσιν, οὐκ ἔστιν ἐπιτήδειος οὗτος ὁ χαρακτήρ· τοῖς δὲ τὰς ἱστορικὰς πραγματείας ἐκφέρουσιν, αἷς μεγαλοπρεπείας τε δεῖ καὶ σεμνολογίας καὶ καταπλήξεως, παντὸς μάλιστα προσήκει ταύτην ἀσκεῖν τὴν φράσιν τὴν γλωττηματικήν τε καὶ ἀπηρχαιωμένην, καὶ τροπικὴν, καὶ ἐξηλλαγμένην τῶν ἐν ἔθει σχημάτων ἐπὶ τὸ ξένον καὶ περιττόν. οὐ γὰρ ἀγοραίοις ἀνθρώποις, οὐδ' ἐπιδιφρίοις, ἢ χειροτέχναις, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις, οἳ μὴ μετέσχον ἀγωγῆς ἐλευθερίου, ταύτας κατασκευάζεσθαι τὰς γραφάς· ἀλλ' ἀνδράσι διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐπὶ ῥητορικήν τε καὶ φιλοσοφίαν ἐληλυθόσιν, οἷς οὐδὲν φανήσεται τούτων ξένον. ἤδη δέ τινες ἐπεχείρησαν λέγειν, ὡς οὐ τῶν μεθ' ἑαυτὸν ἐσομένων στοχαζόμενος ὁ συγγραφεὺς, οὕτως ἔγραψε τὰς ἱστορίας, ἀλλὰ τῶν καθ' ἑαυτὸν ὄντων,

te praediti, fatentur. Sed ſunt ſophiſtae quidam haud obſcuri, qui ad populares quidem ſe congreſſus parantibus, et de rebus iuſtis diſſerere volentibus, minime accommodatam eſſe hanc dicendi formam; ſed iis, qui ad hiſtoricas res tractandas accedunt, quae magnifico ac ſublimi dicendi genere, quod admirabilitatem faciat, opus habent, omnino aptum eſſe dicant: quibus quidem maxime conuenire, vt in hoc ſe dictionis genere exerceant, in quam non vſitata, et obſoleta vocabula, et tropi, ac figurae a communi conſuetudine abhorrentes, et peregrinae, et magnificum quiddam habentes, inducuntur. Non enim haec forenſibus, aut iis, qui ſedentarias (vt vocant) et manuarias artes exercent, aut aliis, qui nulla liberali doctrina ſint exculti; ſed viris in omni diſciplinarum genere, tum in rhetorica ac philoſophia exercitatis; quibus nihil horum peregrinum videbitur, ſcripta eſſe affirmant. Sunt etiam, qui dicant, hunc hiſtoricum, cum ita ſuam hiſtoriam conſcriberet, non ad poſteros ſpectaſſe; ſed ad eos, qui ſuo tempore viuerent;

οἷς ἦν [f] ἡ διάλεκτος χρήσιμος οὗτος ὁ χαρακτήρ· οὔτ' εἰς τοὺς συμβουλευτικοὺς, οὔτ' εἰς τοὺς δικανικοὺς ἀγῶνας, ἐν οἷς οἵ τ' ἐκκλησιάζοντες, καὶ οἱ δικάζοντες, οὐχ οἵους ὁ Θουκυδίδης ὑπέθετο, συνέρχονται.

να'. Πρὸς μὲν οὖν τοὺς οἰομένους μόνων εἶναι τῶν εὐπαιδεύτων, ἀναγνῶναί τε καὶ συνεῖναι τὴν Θουκυδίδου διάλεκτον, ταῦτα λέγειν ἔχω, ὅτι τὸ τοῦ πράγματος ἀναγκαῖόν τε καὶ χρήσιμον ἅπασιν· οὐδὲν γὰρ ἀναγκαιότερον γένοιτο, οὐδὲ πολυωφελέστερον· ἀναιροῦσιν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, ὀλίγων παντάπασιν ἀνθρώπων τοῦτο ποιοῦντες, ὥσπερ ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις, ἢ τυραννουμέναις πόλεσιν. εὐαρίθμητοι γάρ τινες εἰσὶν οἱ πάντα τὰ Θουκυδίδου συμβαλεῖν δυνάμενοι, καὶ οὐδ' οὗτοι χωρὶς ἐξηγήσεως γραμματικῆς ἔνια. πρὸς δὲ τοὺς ἐπὶ τὸν ἀρ-

rent; quibus haec dicendi ratio in vſu erat. quae neque ad ea certamina, in quibus aut conſilia capiuntur, aut iudicia exercentur, vtilitatem vllam aſſert: ad quae quidem certamina neque ſenatores, neque iudices eiuſmodi conuenire ſolent, quales vult Thucydides.

LI. Ad eos igitur, qui Thucydidis orationem ab eruditis tantum viris et legi et intelligi debere arbitrantur, haec habeo, quae dicam: quod res neceſſarias atque omnibus vtiles (nihil autem his aut vtilius, aut magis neceſſarium) e communi vita tollunt, ac paucis tantum hominibus propria faciunt, vt in ciuitatibus, quae aut paucorum dominatu, aut tyrannide, premuntur, fieri ſolet. Qui omnia, quae in Thucydide, coniectura aſſequi poſſint, ii facile numerari queunt: et ne illi quidem pauci nonnulla ſine grammatica explicatione conſequantur. Ad eos autem, qui Thucydidis orationem ad veterem

f Poſt ἡ διάλεκτος locus meo iudicio mutilatus eſt, videturque librarius a γνώριμος, quod hoc membrum finiret, ad χρήσιμος, quod in ſequenti eſſet poſitum, transſiluiſſe. quod ſaepe in conſcriptionibus accidit. coniicio igitur, talem quampiam in incorrupto exemplari fuiſſe lectionem: οἷς ἦν διάλεκτος γνώριμος. (vt infra in concluſione huius loci, p. 265. v. 49. iuxta *edit. Hudſ.*) ἀλλ' ἐὰν ἀκριβέστερον τὰ ὑπ' ἀμφοτέρων λεγόμενα ἐξετάσωμεν, τοὐναντίον εὑρήσομεν, ὡς οὔτ' εἰς ἱστορικὰς πραγματείας χρήσιμος οὗτος ὁ χαρ. *Sylb.*

g Ma-

χαῖον βίον ἀναφέροντας τὴν Θουκυδίδου διάλεκτον, ὡς δὴ [g] τότε ἀνθρώποις οὖσαν συνήθη, βραχὺς ἀπέχρη μοι λόγος καὶ σαφής, ὅτι, πολλῶν γενομένων Ἀθήνησι κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ῥητόρων τε καὶ φιλοσόφων, οὐδεὶς αὐτῶν κέχρηται ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ, οὐδ' οἱ περὶ Ἀνδοκίδην καὶ Ἀντιφῶντα καὶ [h] Λυσίαν ῥήτορες, οὔθ' οἱ περὶ Κριτίαν καὶ Ἀντισθένη καὶ Ξενοφῶντα, Σωκρατικοί. ἐκ δὴ τούτων ἁπάντων δῆλός ἐστιν [i] ἀνὴρ πρῶτος ἐπιτετηδευκὼς ταύτην τὴν ἑρμηνείαν, ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς. ὅταν μὲν οὖν τεταμιευμένως αὐτῇ χρήσηται καὶ μετρίως, θαυμαστός ἐστι, καὶ οὐδὲ [k] συγκριτικὸς οὐδ' ἑτέρῳ· ὅταν δὲ κατακόρως καὶ ἀπειροκάλως, μήτε τοὺς καιροὺς διορίζων, μήτε τὴν ποσότητα ὁρῶν, μεμπτός. ἐγὼ δ' οὔτ' αὐχμηρὰν καὶ ἀκόσμητον καὶ ἰδιωτικὴν τὴν ἱστορικὴν εἶναι πραγματείαν

rem ac illis temporibus vſitatam dicendi rationem referunt, neque obſcuro, neque prolixo mihi ſermone opus erit. quibus illud dici poteſt; cum multi eſſent Athenis et oratores et philoſophi, quum bellum inter Peloponnenſes atque Athenienſes gerebatur, neminem tamen repertum eſſe, qui hunc dicendi modum vſurparit, neque Andocidem, neque Antiphontem, neque Lyſiam, qui oratores erant; neque Critiam, neque Antiſthenem, neque Xenophontem, qui * Socratici omnes. Ex his omnibus hunc primum exſtitiſſe conſtat, qui hanc dicendi formam affectarit, vt omnibus aliis hiſtoricis in dicendo praeſtaret. quam quidem rationem cum mediocriter ac parce adhibet, ita ſe admirabilem praeſtat, vt nemo cum eo conferatur: cum vero eam inepte et ad ſatietatem vſque aſſumit, vt nec temporis, nec menſurae, rationem ducat, tum vero reprehendi debet. Equidem neque ſqualidam et incomtam, aut rudem in hiſtoria tractanda orationem probo; ſed talem, quae poëti-

g Malim cum articulo τοῖς τότε ἀνθρώποις. *Sylb.*

h Perperam in exemplari eſt Αὐσίαν. *Sylb.*

i Malim ὁ ἀνήρ: quanquam infra quoque haec articuli ellipſis reperitur. *Sylb.*

k Omnino legendum συγκριτὸς, *comparabilis. Sylb.*

* i. e. *Socraticam philoſophandi rationem ſectabantur.*

l Ἐπ'

ἀξιώσαιμ' ἂν, ἀλλ' ἔχουσάν τι καὶ ποιητικόν· οὔτε παντάπασι ποιητικὴν, ἀλλ' [l] ἐπ' ὀλίγον ἐκβεβηκυῖαν τῆς ἐν ἔθει. ἀνιαρὸν γὰρ ὁ κόρος, καὶ τῶν πάνυ ἀηδῶν· ἡ δὲ συμμετρία, πανταχῇ χρήσιμον.

νβ'. Εἷς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος περὶ τῶν μιμησομένων τὸν ἄνδρα, ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, [m] ὥσπερ τις καὶ ἄλλος, εἰς τὴν συντέλειαν τῆς ὑποθέσεως, ὄκνον δέ τινα καὶ πολλὴν εὐλάβειαν ἡμῖν παρέχων, μή τινα παράσχωμεν ἀφορμὴν διαβολῆς τοῖς πάντα συκοφαντεῖν εἰωθόσιν, ἀλλοτρίαν τῆς ἐπιεικείας, ᾗ κεχρήμεθα καὶ περὶ τοὺς λόγους καὶ περὶ τὰ ἤθη· οἷς τάχα βάσκανόν τι καὶ κακόηθες πρᾶγμα δόξομεν, εἰ τοὺς μὴ καλῶς τῇ μιμήσει χρησαμένους παράγομεν καὶ [n] παρεχόμεθα τὰς γραφὰς αὐτῶν, ἐφ' αἷς μέγιστον ἐφρόνουν ἐκεῖνοι, καὶ δι' ἃς πλούτους τε μεγάλους ἐκτή-

poëticum quiddam habeat; neque vero omnino ſit poëtica, ſed tamen paullo extra communem vſum euagetur. nihil enim eſt moleſtius, nihil ſatietate iniucundius: modus autem rebus in omnibus vtilis eſt.

Thucydidem imitati qui ſunt.

LII. Supereſt adhuc, vt de iis oratoribus et hiſtoricis, qui hunc noſtrum ſunt imitati, aliquid dicam: quod ad huius operis abſolutionem vel maxime requiri videtur. quae res verendum nobis eſſe monet, ne quam reprehenſionis occaſionem iis praebeamus, qui omnia calumniari ſolent; qui talem poſtea de nobis accuſationem proponant, quae a noſtra modeſtia, quam et in moribus et in ſermonibus ſecuti ſumus, longe abſit. quibus ſtatim odio ac maleuolentia facere videbimur, ſi quos in medium proferamus, qui rectam Thucydidis imitandi viam ignorarunt; eorumque ſcripta producamus, quibus illi magnopere gloriantur, ac magnas etiam diuitias cumu-

l Ἐπ' ὀλίγον ſic accipi hoc loco poteſt, vt ἐπὶ βραχὺ ſupra p. 865. v. 9. alioqui poſſet etiam legi ἐπ' ὀλίγων, *in paucis. Sylb.*

m Ante ὥσπερ deeſſe videtur tale quodpiam commation, συμφέρων μὲν, *conducens quidem.* Sic v. 12. poſt πρᾶγμα deſideratur ἐπιχειρεῖν, ποιεῖν, vel aliud eius generis verbum. *Sylb.*

n Rectius forſan παρερχόμεθα, *praeterimus. Sylb.*

o Scri-

σαντο, καὶ δόξης λαμπρᾶς κατηξιώθησαν. ἵνα δὲ μηδὲ μία ὑποψία καθ' ἡμῶν τοιαύτη γένηται, τὸ μὲν ἐπιτιμᾶν τισι καὶ μεμνῆσθαι τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς, ἐάσομεν· περὶ δὲ τῶν κατορθωσάντων ἐν τῇ μιμήσει, μικρὰ προσθέντες ἔτι, καταπαύσομεν αὐτοῦ τὸν λόγον. συγγραφέων μὲν οὖν ἀρχαίων, ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, Θουκυδίδου μιμητὴς οὐδεὶς ἐγένετο, κατὰ ταῦτά γε, καθ' ἃ δοκεῖ μάλιστα τῶν ἄλλων διαφέρειν, κατὰ τὴν o γλωσσηματικὴν, καὶ ἀπηρχαιωμένην, καὶ ποιητικὴν, καὶ ξένην λέξιν, καὶ κατὰ τὰς ὑπερβατοὺς καὶ πολυπλόκους, καὶ ἐξ ἀποκοπῆς πολλὰ σημαίνειν πράγματα βουλομένας, καὶ διὰ μακροῦ τὰς ἀποδόσεις λαμβανούσας νοήσεις· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις κατὰ τοὺς σκαιοὺς καὶ πεπλανημένους ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας, καὶ οὐδ' ἐν ἁπάσῃ ποιητικῇ χώραν ἔχοντας σχηματισμοὺς, ἐξ ὧν ἡ πάντα

cumularunt, illuſtremque ſunt gloriam conſecuti. Sed, ne qua de nobis eiuſmodi in animis hominum ſuſpicio haereat, ab omni reprehenſione abſtinebimus, nulla de cuiuſquam erratis mentione facta. de iis tantum paucula cum dixerimus, quae ad eius imitationem recte ſunt expreſſa, orationi noſtrae finem imponemus. Hiſtoricorum ergo veterum nullus, quod equidem ſciam, Thucydidem eſt imitatus in iis, in quibus ille maxime differre ab aliis videtur: qualia ſunt; * vocabula gloſſematica; item vetuſtarum, poëticarum, peregrinarumque dictionum vſus, hyperbata, et perplexitates quaedam, ſententiae breues, quae paucis plurimarum rerum ſignificationem comprehendant; in quibus redditiones, quae priori particulae reſpondeant, longe petuntur; praeterea rudes atque a naturali connexione abhorrentes quaedam figurae, quae vix in ipſa arte poëtica vllum reperiant locum; ex quibus illa in oratione

o Scriptus codex habet γλωσσημαντικήν: quae ex γλῶσσα et σημαίνειν facta ſit compoſitio. ſed eam ſcripturam tum compoſitionis inſolentia redarguit, tum duplici ττ ſcriptum γλωττηματικὴν pag. 939. v. 8. et alibi. *Sylb.*

* Vocabulis, quae non ab omnibus paſſim, ſed proprie ab aliqua gente, vſurpantur.

λυμαινομένη τὰ καλὰ, καὶ σκότον παρέχουσα ταῖς ἀρεταῖς ἀσάφεια παρῆλθεν εἰς τοὺς λόγους.

νγ'. Ῥητόρων δὲ Δημοσθένης μόνος, ὥσπερ τῶν ἄλλων ὅσοι μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἔδοξαν ποιεῖν ἐν λόγοις, οὕτω καὶ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἐγένετο κατὰ πολλὰ, καὶ προσέθηκε τοῖς πολιτικοῖς λόγοις παρ' ἐκείνου λαβὼν, ἃς οὔτ' Ἀντιφῶν, οὔτε Λυσίας, οὔτ' Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες τῶν τότε ῥητόρων, ἔσχον ἀρετὰς, [p] τὰ τάχη λέγω καὶ τὰς συστροφὰς, καὶ τοὺς τόνους, καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὸ στρυφνὸν, καὶ τὴν ἐξεγείρουσαν τὰ πάθη δεινότητα. τὸ δὲ κατάγλωσσον τῆς λέξεως, καὶ ξένον, καὶ ποιητικὸν, οὐχ ἡγησάμενος ἐπιτήδεια τοῖς ἀληθινοῖς ἀγῶσι, παρέλιπε. καὶ οὐδὲ τῶν σχημάτων τὸ πεπλανημένον ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας, καὶ τὸ σολοικοφανὲς, ἠγάπησεν· ἀλλ' ἐν τοῖς συνήθεσιν ἔμεινε, ταῖς μεταβολαῖς καὶ τῇ ποικιλίᾳ, καὶ τῷ μηδὲν ἁπλῶς ἀσχημάτιστον ἐκφέρειν νόημα, κοσμῶν τὴν φράσιν· τὰς δὲ πολυπλόκους νοήσεις, καὶ πολλὰ δηλούσας ἐν ὀλίγοις,

oratione obſcuritas exſiſtit, quae tum omnes venuſtates corrumpit, tum orationis virtutibus tenebras offundit.

LIII. Ex oratoribus vero Demoſthenes repertus eſt vnus, qui, vt alios quoque, qui magnum aliquid atque illuſtre in oratione habere viderentur, ita et Thucydidem in multis eſt rebus imitatus, ac ciuilibus orationibus eas ab illo ſumtas virtutes adiunxit, quas neque Antipho habuit, neque Lyſias, neque Iſocrates, oratorum ſui temporis principes: illa, inquam, quae veluti fulmina quaedam ſunt in oratione, et maximam quandam vim obtinent; atque illa, quae acerbum quiddam, et auſterum, et acrimoniam illam habent, quae ad motus animi concitandos plurimum valet. Illam autem obſcuram, quae vnius gentis eſt peculiaris, et peregrinam, ac poëticam dictionem, veris certaminibus minime aptam ratus, omiſit. neque, quod in figuris vagum eſt, et a conſequentia naturali aberrat, ac ſoloeciſmi ſpeciem prae ſe fert, id adamauit: ſed inter conſueta ſe continuit, orationem commutationibus ac varietate

p Vide p. 934. v. 1.

q Il-

καὶ διὰ μακροῦ κομιζομένας τὴν ἀκολουθίαν, καὶ ἐκ παραδόξου τὰ ἐνθυμήματα φερούσας. ἐζήλωσέ τε καὶ προσέθηκε τοῖς τε δημηγορικοῖς καὶ τοῖς δικανικοῖς λόγοις, ἧττον μὲν ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν, δαψιλέστερον δ' ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγώνων.

νδ'. Θήσω δ' ἐξ ἀμφοτέρων παραδείγματα, πολλῶν ὄντων ὀλίγα, καὶ τοῖς ἀνεγνωκόσι τὸν ἄνδρα ἀρκοῦντα. ἔστι δή τις αὐτῷ δημηγορία, τὴν μὲν ὑπόθεσιν ἔχουσα περὶ τοῦ πρὸς βασιλέα πολέμου, παρακαλοῦσα δὲ τοὺς Ἀθηναίους μὴ προχείρως αὐτὸν ἄρασθαι, ὡς οὔτε τῆς οἰκείας αὐτῶν δυνάμεως ἀξιομάχου πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ὑπαρχούσης, οὔτε τῆς συμμαχικῆς πιστῶς καὶ βεβαίως τῶν κινδύνων ἀντιληψομένης. παρακαλεῖ τ' αὐτοὺς, παρασκευασαμένους τὴν ἑαυτῶν δύναμιν, φανεροὺς εἶναι τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας κίνδυνον ὑπομενοῦσιν, ἐάν τις ἐπ' αὐτοὺς ἴῃ· πρὸ δὲ τοῦ παρεσκευάσθαι, πρέσβεις οὐκ ἐᾷ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀποστέλλειν, τοὺς καλέσοντας αὐτοὺς ἐπὶ τὸν πόλεμον,

rietate exornans, cum nullam ſententiam ſimpliciter ac ſine aliqua figura proferat. perplexas vero et intricatas illas ſententias, quae breuibus multa ſignificant, quaeque in longum protenduntur, atque admirabilia enthymemata habent, et imitatus eſt, et in forenſem ac ciuilem orationem intulit; parcius quidem in priuatis, copioſius in publicis ac popularibus orationibus.

LIV. Ex multis autem pauca quaedam exempla proferam; quae tamen iis, qui in eius ſcriptis verſati ſunt, ſatis eſſe queant. Eſt autem apud illum concio quaedam, cuius argumentum eſt *de bello aduerſus regem;* in qua hortatur Athenienſes, ne temere illud ſuſcipiant; quippe qui neque pares copias habeant, neque ſociis fideliter ac firmiter periculum ſubituris vti poſſint. Hortatur autem eos, vt, comparato exercitu, Graecis oſtendant, ſi quis aduerſus Graeciam bellum ſuſcipiat, ſe periculum pro communi libertate adituros. antequam autem res compareutur, legationem ad caeteros Graecos, quae eos ad bellum cohortetur, quod ſcilicet illi non ſint

P 2 obtem-

ὡς οὐχ ὑπακουσομένους. τοῦτο λαβὼν τὸ νόημα, κατεσκεύακέν τε καὶ ἐσχημάτικεν οὕτως· „Οὐδεὶς δήπου τῶν ἁπάντων Ἑλλήνων τηλικοῦτον ἐφ᾽ ἑαυτῷ φρονήσει, ὅστις ὁρῶν ὑμῖν χιλίους μὲν ἱππέας, q ὁπλίτας δὲ, ὅσους ἂν ἐθέλῃ τις, ναῦς δὲ τριακοσίας, οὐχ ἥξει καὶ δεήσεται, μετὰ τούτων ἀσφαλέστατ᾽ ἂν ἡγούμενος σωθῆναι· οὐκοῦν, ἐκ μὲν τοῦ καλεῖν ἤδη, τὸ δεῖσθαι, κἂν μὴ τύχητε, ἀφαμαρτεῖν· ἐκ δὲ τοῦ μετὰ τοῦ παρασκευάσασθαι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν, ἐπισχεῖν, δεομένους σώζειν, καὶ εὖ εἰδέναι πάντας ἥξοντάς ἐστι.“ Ταῦτα ἐξήλλακται μὲν ἐκ τῆς πολλῆς καὶ συνήθους τοῖς πολλοῖς ἀπαγγελίας, καὶ κρείττονά ἐστιν, ἢ κατὰ τὸν ἰδιώτην· οὐ μὲν ἐσκότισαί γε, οὐδ᾽ ἀσαφῆ γέγονεν, ὥστε ἐξηγήσεως δεῖσθαι. ἀρξάμενός τ᾽ ἀπὸ τῆς παρασκευῆς λέγειν, ταῦτα ἐπιτίθη-

obtemperaturi, mittendam non arbitratur. quo quidem ſumto argumento, ita hanc ſententiam diſpoſuit ac conformauit: „Nemo Graecorum omnium ita fretus erit ſuis opibus, quin, vbi viderit, vobis praeſto eſſe et mille equites, et armatos pedites, quot voletis, et naues trecentas, venturus et ſupplicaturus ſit, illis adiutoribus tutiſſime ſe putans incolumem fore. proinde ſi vos vocabitis, rogandi erunt; ac ſi preces non valebunt, ſpe decidetis: ſin autem, copiis inſtructis, veſtra continueritis, rogantes ſeruabitis; neque dubium eſt, quin omnes ad vos venturi ſint“. Haec quidem a communi et vſitata dicendi forma abhorrent, atque iis praeſtantiora ſunt, quibus multitudo vti conſueuit; neque tamen ita ſunt obſcura, vt enarratione egeant. Ab ipſo autem belli apparatu exorſus, haec

q Illud ὑπάρχειν [quod in vulgatis pone ἱππέας legitur] additum ex *Demoſthenis* exemplaribus, (in oratione *de Claſſibus*, p. 134. *Ed. Francof.*) ſed cum id verbum neque *Morelliana* editio agnoſcat, malim pro eo participium ὄντας: ſicut etiam *Vlpianus* in ſua expoſitione dicit: ὁρῶν ὑμᾶς μεγίστην δύναμιν ἔχοντας. Sequ. v. ſcriptus liber habet τριακοσίους, communis generis fine. quod cum vſitatum non ſit, ego vulgata exemplaria ſequi malui. In iiſdem v. 8. legitur ἀφαμαρτεῖν. [pro vulgari ἐφαμαρτεῖν] *Sylb.*

r Ea-

σιν· „Ἔστι τοίνυν πρῶτον μὲν τῆς παρασκευῆς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μέγιστον, οὕτω διακεῖσθαι τὰς [r] γνώμας ὑμᾶς, ὡς ἕκαστον ἑκόντα προθύμως, ὅ τι ἂν δέῃ, ποιήσοντα. ὁρᾶτε γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι, ὅσα μὲν πώποθ᾽ ἅπαντες (ὑμεῖς) ἐβουλήθητε, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ πράττειν αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο, οὐδὲν πώποθ᾽ ὑμᾶς ἐξέφυγεν· ὅσα δὲ ἐβουλήθητε μὲν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεβλέψατε εἰς ἀλλήλους, ὡς αὐτὸς μὲν ἕκαστος οὐ ποιήσων, τὸν δὲ πλησίον (τὰ δέοντα) πράξοντα, οὐδὲν πώποθ᾽ ὑμῖν ἐγένετο.“ καὶ γὰρ ἐνταῦθα πέπλεκται μὲν ἡ διάνοια πολυπλόκως, λέλεκται δ᾽ ἐκ τῆς κοινότητος εἰς τὴν ἀσυνήθη φράσιν ἐκβεβηκότα· φυλάττεται δὲ τὸ περιττὸν αὐτῶν ἐν τῷ σαφεῖ. ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ τῶν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν καὶ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς οὕτως κατεσκεύακε· „Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων, ὀλίγου δεῖν καθ᾽ ἑκάστην ἐκκλησίαν, περὶ ὧν Φίλιππος, ἀφ᾽ οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιή-

haec ſubiungit: „Prima itaque et maxima inſtructionis pars, Athenienſes, haec eſt; vt quiſque vltro alacriter omni officio fungi velit. illud enim videtis, Athenienſes; quaecunque vnquam vniuerſi vos voluiſtis, et poſtea quiſque pro ſe gerenda exiſtimauit, nihil vnquam vobis e manibus eſt elapſum: quae vero voluiſtis quidem, poſt autem alius alium reſpexiſtis, tanquam ipſe nihil, proximus omnia facturus eſſet, in iis nihil vnquam praeſtitiſtis“. Haec ſententia multis eſt modis inuoluta, ita tamen explicata, vt a communi vſu loquendi ad inſolitum dicendi genus tranſierit. ſeruata eſt tamen in perſpicuitate granditas. In maxima autem illa *aduerſus Philippum* oratione ſtatim initium quoque hoc pacto eſt comparatum: „Cum multae, Athenienſes, orationes in omni fere conſilio de iis iniuriis habeantur, quae non vobis modo, ſed reliquis etiam Graecis, a Philippo, ex quo pacem fecit, inferuntur; cumque certum

r Eadem exempl. habent *γνώμας ὑμῶν*. Ex iiſdem v. 5. additum incluſum *ὑμεῖς*. Eadem v. 8. habent *πρὸς ἀλλήλους*. Ab iiſdem v. 9. abſunt incluſa, *τὰ δέοντα*. *Sylb.*

σατο, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους [s] (Ἕλληνας) ἀδικεῖ· καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἂν, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο, καὶ λέγειν (δεῖν) καὶ πράττειν ἅπασι προσήκειν, ὅπως ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ δίκην δώσει, εἰς τοῦτο ὑπηγμένα πάντα τὰ πράγματα καὶ προειμένα ὁρῶ, ὥστε δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δ' ᾖ, εἰ καὶ λέγειν ἅπαντες ἐβούλονθ' οἱ παριόντες, καὶ χειροτονεῖν ὑμεῖς, ἐξ ὧν ὡς φαυλότατα ἔμελλε τὰ πράγμαθ' ἕξειν, οὐκ ἂν ἡγοῦμαι δύνασθαι χεῖρον, ἢ νῦν, διατεθῆναι." ὅμοια δὲ τούτοις ἐστι κἀκεῖνα· [t] „Εἶτ' οἴεσθε, οἳ μὲν οὐδὲν ἂν αὐτὸν ἐδυνήθησαν ποιῆσαι κακὸν, μὴ παθεῖν δ' ἐφυλάξαντ' ἂν ἴσως, τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἱρεῖσθαι μᾶλλον, ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι· ὑμῖν δὲ ἐκ προῤῥήσεως πολεμήσειν; καὶ ταῦθ' ἕως ἂν ἑκόντες ἐξαπατᾶσθε." ἐν δὲ τῷ κρατίστῳ τῶν

certum mihi plane ſit, dicturos eſſe omnes, etſi re non idem praeſtent, oportere tum verbis, tum vero rebus ipſis, proſpicere, vt ille abſtineat ab iniuria, meritaſque poenas luat: eo deducta proiectaque omnia cerno, vt verear, ne, quod dicam, contumelioſe illud quidem, ſed vere tamen, dici poſſit. ego, ſi, quod maxime contra remp. foret, oratores omnes ſuadere, voſque ſuffragiis veſtris comprobare voluiſſetis, nihilo deteriore loco, quam nunc eſt, fuiſſe remp. futuram arbitror". His ſimilia ſunt et illa: „An exiſtimatis, cum ille eos, qui nihil ei nocere, forſan, ne quod detrimentum acciperent, cauere potuerunt, per fraudem opprimere, quam indicto bello aggredi, maluerit; praedicturum vobis bellum eſſe, ac denunciaturum, antequam inferat? praeſertim dum ad illius fraudes ita conniuetis, vt voluntario decipi videamini". In illa autem omnium

s Incluſum Ἕλληνας, et v. 3. δεῖν, addita ex vulg. editionibus; in quibus haec oratio inſcribitur *Philippica tertia. Sylb.*

t Locus hic ſupra quoque citatus eſt p. 610. v. 8. et infra p. 168. iuxta *Ed. Sylb.* at vtroque in loco αὐτοὶ δὲ μὴ παθεῖν. eſt autem deſumtus ex eadem *Philippica. Sylb.*

u Scri-

δικανικῶν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου γραφέντι λόγῳ, τῆς Φιλίππου δεινότητος, ᾗ [u] κατεστρατήγει τὰς πόλεις, μνησθεὶς, οὕτω τὴν διάνοιαν ἐσχημάτικε· „Καὶ οὐκέτι προστίθημι, ὅτι τῆς μὲν ὠμότητος, ἣν ἐν οἷς καθάπαξ τινῶν κατέστη κύριος ὁ Φίλιππος, ἔστιν ἰδεῖν, ἑτέροις πειραθῆναι συνέβη, τῆς δὲ φιλανθρωπίας, ἣν τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλόμενος πρὸς ὑμᾶς ἐπλάττετο, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες τοὺς καρποὺς ἐκομίσασθε.“ καὶ ἐν οἷς τοὺς προδιδόντας τῷ Φιλίππῳ τὰ πράγματα πάντων αἰτίους ἀποφαίνει τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν, κατὰ λέξιν οὕτως γράφων· „Καίτοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεοὺς, εἴ γ᾽ ἐπ᾽ ἀληθείας δέοι σκοπεῖσθαι [x] τὸ καταψεύδεσθαι καὶ δι᾽ ἔχθραν τι λέγειν ἀνελόντας ἐκ μέσου, τίνες ὡς ἀληθῶς ἦσαν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες, τοὺς ὁμοίους τούτῳ

omnium iudicialium optima oratione, quae *de Corona* ſcripta eſt, de Philippi calliditate, qua ciuitates deuicit, mentione illata, ſic ſententiam conformauit: „Sed nihil praeterea addo de crudelitate, qua Philippus contra eos, quos vnquam ſuperauit, vſus eſt, quamque alii etiam experti ſunt; humanitatis autem, quam ille apud vos ſimulabat, qua reliquas ſibi res ſubiecit, vos, quod fauſtum felixque ſit, fructum tuliſtis“. Praeterea vbi eos, qui res Philippo prodidiſſent, omnium Graeciae calamitatum auctores fuiſſe oſtendit; haec ad verbum ſcribens: „Atque hoc, per Herculem, atque omnes deos, ſi, mendaciis remotis, ac omni in dicendo maleuolentia e medio ſublata, ex veritate conſiderari oporteat, qui fuerint illi, ad quos merito ac iure eorum, quae euenerunt, cauſſa referri debeat; ii ſane

u Scriptus liber habet κατεστραγήκει, errore ambiguo. mihi imperfectum κατεστρατήγει viſum eſt conuenientius, quam plusquamperfectum κατεστρατηγήκει. *Sylb.*

x Incluſa εἰς [quae in ſuperioribus editt. pone σκοπεῖσθαι legebatur] abeſt a vulg. editt. In eiſdem v. 14. εἶσιν ſcriptum pro ἦσαν: et p. 950. v. 1. εὕροι τις ἄν. Eſt autem petitus locus ex orat. *pro Corona. Sylb.*

y Ἱκα-

παρ' ἑκάστῃ τῶν πόλεων εὕροιτ' ἄν, οὐχὶ τοὺς ἐμοί· οἳ, ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῇ μικρὰ, πολλάκις προλεγόντων ἡμῶν καὶ παρακαλούντων καὶ διδασκόντων τὰ βέλτιστα, τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο, τοὺς ὑπάρχοντας ἕκαστοι πολίτας ἐξαπατῶντες καὶ διαφθείροντες, ἕως δούλους ἐποίησαν.“

νέ. Μυρία παραδείγματα φέρειν δυναίμην ἂν ἐκ τῶν τοῦ Δημοσθένους λόγων, τῶν τε δημηγορικῶν καὶ τῶν δικανικῶν, ἃ παρὰ τὸν Θουκυδίδου κατεσκεύασται χαρακτῆρα, τὸν ἐν τῇ κοινῇ καὶ συνήθει διαλέκτῳ τὴν ἐξαλλαγὴν ἔχοντα. ἀλλ', ἵνα μὴ μακρότερος τοῦ δέοντος ὁ λόγος γένοιτό μοι, τούτοις ἀρκεσθεὶς y ἱκανοῖς οὖσι βεβαιῶσαι τὸ προκείμενον, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικοὺς λόγους ὑποτίθεσθαι, τοῖς γε δὴ τὰς κρίσεις ἀδιαστρόφους ἔτι φυλάσσουσι, Δημοσθένει συμβούλῳ χρησαμένους, ὃν ἁπάντων ῥητόρων κράτιστον γεγενῆσθαι πειθόμεθα, ταύτας μιμεῖσθαι τὰς κατασκευὰς, ἐν αἷς

ſane in omnibus ciuitatibus, iſti, non mihi, ſimilis eſſe reperientur: qui, cum adhuc paruae, nec ſatis firmae, eſſent Philippi vires, etſi nos, quae optima eſſent, et doceremus, et ad ea hortaremur, ipſi tamen, priuati ac turpis lucri cauſſa, ſingulis decipiendis ac ſuis ciuibus corrumpendis, communem vtilitatem perdiderunt; donec eos ſeruos effecerunt“.

LV. Poſſem quidem ſexcenta ex iis Demoſthenis orationibus, quae vel in deliberatiuo, vel in iudiciali genere ſcriptae ſunt, exempla proferre; quae, a communi et vſitato dicendi genere abducta, ad Thucydidis imitationem ſunt expreſſa. ſed ne longius, quam par ſit, excurrat oratio, iis ero contentus, quibus rem propoſitam ſatis confirmatam putamus. Illud interim eos, qui ſe in ciuilibus orationibus exercent, quique iudicio ſunt integro, admonere non pigebit, vt Demoſthene, quem omnium oratorum optimum fuiſſe ſcimus, conſiliario vſi, ea tantum ab illo petant, in quibus et breuitas, et acrimonia, et

y Ἱκανῶς οὖσι] Forſan rectius ἱκανοῖς οὖσι. *Sylb.*

z Fere

ἥ τε βραχύτης, καὶ ἡ δεινότης, καὶ ἡ ἰσχὺς, καὶ ὁ τόνος, καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, καὶ αἱ συγγενεῖς ταύταις ἀρεταὶ, πᾶσιν ἀνθρώποις εἰσὶ φανεραί· τὰς δ' αἰνιγματώδεις καὶ δυσκαταμαθήτους, καὶ γραμματικῶν ἐξηγήσεων δεομένας, καὶ [z] πολὺ τὸ βεβασανισμένον, καὶ τὸ σολοικοφανὲς ἐν τοῖς σχηματισμοῖς ἐχούσας, μήτε θαυμάζειν, μήτε μιμεῖσθαι. ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, ἀμφότερα μὲν ἐπ' ἴσης ζηλωτὰ εἶναι, τά τε μὴ σαφῶς εἰρημένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, καὶ τὰ προσειληφότα σὺν ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς τὴν σαφήνειαν, οὐκ ἔχει λόγον. ἀνάγκη δὲ ὁμολογεῖν, κρείττονα τῶν ἀτελεστέρων εἶναι τὰ τελειότερα, καὶ τῶν ἀφανεστέρων τά γ' ἐμφανέστερα. [a] τί οὖν μαθόντες ἅπασαν τὴν διάλεκτον τοῦ συγγραφέως ἐπαινοῦμεν, καὶ βιαζόμεθα λέγειν, ὅτι τοῖς καθ' ἑαυτὸν οὖσιν ἀνθρώποις αὐτὰ ὁ Θουκυδίδης ἔγραψε, συνήθη πᾶσι καὶ γνώριμα ὄντα, ἡμῶν δὲ λόγος αὐτῷ τῶν

et vis, et robur, et magnificentia, aliaeque his affines virtutes omnibus perſpectae inſunt: aenigmatica autem illa, et intellectu difficilia, ac grammaticis enarrationibus indigentia, quaeque figuras nimis curioſe conquiſitas et ſoloeciſmi ſimiles habent, neque admirentur, neque imitanda ſibi proponant. atque (vt paucis dicam) ſi quis et ea, quae obſcuritatem habent, et quae cum aliis virtutibus etiam perſpicuitate ſunt praedita, pariter imitanda ſtatuat; id rectum non eſt. neceſſe eſt enim fateri, perfectiora imperfectis, clariora obſcuris eſſe meliora. Quo igitur argumento Thucydidis vniuerſam dicendi formam laudamus; quaeue nos ratio cogit, vt illum ſuae tempeſtatis hominibus, quibus nimirum illa et nota eſſent et vſitata, conſcripſiſſe; noſtri vero, qui poſt eramus futuri, nullam rationem

z Fere affirmare auſim, legendum eſſe πολὺ τὸ βεβιασμένον: de qua commutatione ſupra quoque dictum, ad p. 919. v. vlt. *Sylb.*

a Τί μαθόντες alibi quoque notaſſe memini. alioqui vſitatius τί παθόντες. *Sylb.*

ὕστερον ἐσομένων οὐκ ἦν; οὐδ' ἐκβάλλομεν ἐκ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἅπασαν τὴν Θουκυδίδου λέξιν ὡς ἄχρηστον· ἀλλ' ὁμολογοῦμεν, τὸ διηγηματικὸν μέρος αὐτῆς πλὴν ὀλίγων πάνυ θαυμαστῶς ἔχειν, καὶ εἰς πάσας εἶναι τὰς χρείας εὔθετον· τὸ δὲ δημηγορικὸν οὐχ ἅπαν εἰς μίμησιν ἐπιτήδειον εἶναι, ἀλλ' ὅσον ἐστὶν αὐτοῦ μέρος, γνωσθῆναι μὲν ἅπασιν ἀνθρώποις εὔπορον, κατασκευασθῆναι δ' οὐχ ἅπασι δυνατόν. τούτων [b] ἡδίω μὲν εἶχόν σοι περὶ Θουκυδίδου γράφειν, ὦ βέλτιστε Κόϊντε Αἴλιε Τουβέρων, οὐ μὴν ἀληθέστερα.

nem habuiſſe dicamus? Neque vero omnem Thucydidis orationem, tanquam inutilem, e foro atque iudiciis eiiciendam eſſe putamus; ſed eam quidem partem, quae in narrationibus conſumitur, praeter pauca quaedam, mirabiliter adhibitam, atque ad omnes vſus accommodatam, confitemur: eam vero, quae conciones habet, non plane omnem ad imitandum idoneam eſſe; et quae eiuſmodi eſt, facilem quidem omnibus ad intelligendum eſſe, ſed imitatione prorſus exprimi nequaquam poſſe. His ego tibi, Q. Aeli Tubero, vir optime, iucundiora quidem de Thucydide potuiſſem ſcribere, non tamen veriora.

b Perperam in exemplari ſcriptum ἰδίω. *Sylb.*

ΔΙΟΝΥ-

[ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΛΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
ΔΕΙΝΟΤΗΤΟΣ.]

[DIONYSII HALICARNASSENSIS
DE
ADMIRANDA VI DICENDI IN
DEMOSTHENE.]

[a] . . . . „ων, καὶ τὰ [b] ἐφυστερίζοντά πȣ, πύσει τῶν [c] προγενομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν ἐς τὸ καινȣ̃σθαι τὰς διανοίας, τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει, καὶ (τῇ) τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ. καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀν-

. . . „et illae, quae ſerius, res, quas alibi accidiſſe acceperant, ſuperare ſtudebant, vt, propter rerum a ſe inuentarum nouitatem, ingenii laudem quaererent, quod nouas inimicorum adoriendorum rationes magna cum ſolertia inueniſſent, et noua ſuppliciorum genera excitaſſent. Quin etiam vſitatam vocabulorum ſignificationem in rebus arbitrio ſuo muta-

a Ad explendum hoc *Thucydidis* exemplum deſunt quinque voces cum dimidia: „'Εστασίαζέ τε ȣ̃ν τὰ τῶν πόλε—. *Sylb.*

b In exemplari ἀφυστερίζοντα. Sed ἐφυστερίζοντα non ſolum in *Thucyd.* [p. 194. *Ed. Oxon.*] ſed et in praecedenti tractatu p. 886. v. 1. et 8. *Sylb.*

c In exemplari addita etiam alia ſcriptura προγεγενημένων, quae ſupra quoque exſtat p. 886. v. 10. Ibidem ἐς τὸ καινȣ̃σθαι legitur etiam ſupra p. 886. v. 11. ſed in *Thucydidis* exemplaribus eſt τȣ̃ καινȣ̃σθαι, itidemque ſupra p. 886. v. 3. *Sylb.*

d De

τήλλαξαν τῇ δικαιώσει. τόλμα μὲν ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν· τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη· [d] ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος· καὶ ὁ μὲν χαλεπαίνων, πιστὸς ἀεί· ὁ δὲ ἀντιλέγων αὐτῷ, ὕποπτος· ἐπιβουλεύσας δέ τις, τυχὼν [e] (τε,) ξυνετός· καὶ ὑπονοήσας, ἔτι δεινότερος· προβουλεύσας δὲ, ὅπως μηδὲν αὐτῷ δεήσει, τῆς τε ἑταιρίας διαλυτὴς, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληγμένος. ἁπλῶς δὲ, ὁ φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾷν, ἐπῃνεῖτο, καὶ ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διανοούμενον. καὶ μὴν καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀπροφα-

mutarunt. Nam inconſiderata audacia, fortitudo amicorum ſtudioſa exiſtimata eſt: conſiderata vero cunctatio, timiditas: ſpecioſa vero modeſtia, ignauiae praetextus: et adhibere prudentiam, ad rem omnem, quae ſuſcipitur, in re qualibet ſegnities exiſtimabatur: at veſana celeritas, viri fortis officio adſcribebatur: cautio vero in iteranda deliberatione, ſpecioſa negotii detrectandi materia, qui iracundus, is fide dignus, at qui ei reſiſtebat, ſuſpectus: qui vero inſidias parauerat, ſi res ipſi ſucceſſiſſet, prudens dicebatur: et ſi aliorum ſibi paratas prouidiſſet, prudentior habebatur. qui vero proſpexiſſet, ne qua re indigeret, is amicitiae diſſolutor, et aduerſariorum timens vocabatur. In ſumma is laudabatur, qui alterum in iniuria praeuertiſſet, et qui alium, nihil tale cogitantem, ad hoc ipſum impuliſſet. quin etiam ſodales cognatis anteponebantur, quod ſodales ad audendum ſine mora paratiores eſſent. Nam

d De ἀσφάλεια dictum ad p. 888. v. 11. *Sylb.*

e Incluſa τε abeſt a *Thucyd.* exemplaribus: minus recte. Seq. v. eaedem *Thucyd.* editiones habent: μηδὲν αὐτῶν δεήσοι. Ibidem codex noſter barytones habet διαλύτης: ſed conuenientius ſupra διαλυτὴς p. 889. v. 3. itidemque in *Thucyd.* editt. Sic p. 955. v. 3. rectius σφᾶς αὐτοὺς, vt in *Thucyd.* exempl. et ſupra p. 880. v. 13.

f Thu-

σίϛως τολμᾶν. οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεϛῶτας πλεονεξίᾳ. καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίϛεις οὐ [f] *τῷ θείῳ καὶ νομίμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο, ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι· τά τε ἀπὸ τῶν ἐναντίων καλῶς λεγόμενα, ἐνεδέχοντο ἔργων φυλακῇ,* [ff] *εἰ προὔχοιεν, καὶ οὐ γενναιότητι. ἀντιτιμωρήσασθαί τε τινὰ, περὶ πλείονος ἦν, ἢ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν. καὶ ὅρκοι εἴ που ἄρα γένοιντο ξυναλλαγῆς ἐν τῷ αὐτίκα πρὸς τὸ ἄπορον (ἑκατέρῳ διδόμενοι, ἴσχυον, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν) δύναμιν.“ ἡ μὲν οὖν ἐξηλλαγμένη καὶ περιττὴ* [g] *καὶ ἐγκατάσκευος, καὶ τοῖς ἐπιθέτοις κόσμοις ἅπασι συμπεπληρωμένη λέξις, ἧς ὅρος καὶ κανὼν ὁ Θουκυδίδης, ὃν οὐθεὶς οὔθ' ὑπερεβάλετο τῶν ἐπιγενομένων, οὔτ'* [h] *ἐμιμήσατο, τοιαύτη τις ἦν.*

Nam huiuſmodi coetus, non vtilitatis cauſa ex legibus, ſed auaritia contra leges ſtabilitas, fiebant: nec tam iurisiurandi religione, quam ſcelerum communicatione, fidem inter ſe confirmabant, et quae ab aduerſariis probe dicebantur, ea admittebant, ſi opibus praeſtarent ita, vt illorum inſidias cauere poſſent, non autem ex generoſitate animique ſimplicitate. Et vnuſquiſque hoc pluris faciebat, ſi alium pro iniuria vlciſci poſſet, quam ſi ipſe ab alio non laceſſeretur. Et ſi forte reconciliandae gratiae cauſa iusiurandum inter vtroſque interponeretur; id tum valebat, propter difficultatem praeſentem, quod vires aliunde non habebant“. Talis ſcilicet eſt dicendi modus, qui a communi ſermone deflectit, et multa habet ſuperflua, et artificio rhetorico varioque ornamentorum fuco plenus eſt, cuius Thucydides aliis norma eſt et regula, quem e poſterioribus nemo vnquam vel ſuperauit, vel imitatus eſt.

II. Al-

f Thucyd. editt. habent *τῷ θείῳ νόμῳ*. ſed noſtra lectio videtur magis conſentanea. *Sylb.*

ff Corrupte in exemplari eſt *εἴπως οὔχοιεν*. In eodem exempl. deſunt incluſa v. 8. *Sylb.*

g In *Cod. Bodl.* *καὶ ἡ ἐγκατ.*

h In exempl. eſt *ἐτιμήσατο*, ſed *ἐμιμήσατο* legendum eſſe, perſpicuum eſt etiam ex p. 943. v. 7.

β΄. Ἡ δὲ ἑτέρα λέξις, ἡ λιτὴ καὶ ἀφελὴς, καὶ δοκοῦσα κατασκευήν τε καὶ ἰσχὺν τὴν πρὸς ἰδιώτην ἔχειν λόγον καὶ ὁμοιότητα, πολλοὺς μὲν ἔσχε καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας προστάτας, συγγραφεῖς τε καὶ φιλοσόφους καὶ ῥήτορας. καὶ γὰρ οἱ τὰς γενεαλογίας ἐξενέγκαντες, καὶ οἱ τὰς τοπικὰς ἱστορίας πραγματευσάμενοι, καὶ οἱ τὰ φυσικὰ φιλοσοφήσαντες, καὶ οἱ τῶν ἠθικῶν διαλόγων ποιηταὶ, ὧν ἦν τὸ Σωκρατικὸν διδασκαλεῖον πᾶν, ἔξω Πλάτωνος· καὶ οἱ τοὺς δημηγορικοὺς, ἢ δικανικοὺς, συνταττόμενοι λόγους, ὀλίγου δεῖν πάντες ταύτης ἐγένοντο τῆς προαιρέσεως. ἐτελείωσε δ' αὐτὴν καὶ εἰς ἄκρον ἤγαγε τῆς ἰδίας ἀρετῆς [i] Λυσίας ὁ Κεφάλου, κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Γοργίᾳ τε καὶ Θουκυδίδῃ γενόμενος· τίς δὲ ἦν ἡ προαίρεσις αὐτοῦ, καὶ τίς ἡ δύναμις, ἐν τῇ πρὸ ταύτης δεδήλωται γραφῇ, καὶ οὐδὲν δεῖ νῦν πάλιν ὑπὲρ

Simplex genus dicendi, quod Lyſias perfecit.

II. Alterum autem dictionis genus, tenue *nimirum* et ſimplex, quod et compoſitione et robore communi et vulgari loquendi modo perſimile apparet, plurimi quidem egregii auctores, cum hiſtorici, tum philoſophi et oratores, amplexi ſunt. Nam et qui genealogias, reſque certo loco geſtas conſcripſere, quique de naturalibus ſcientiis tractauere, et qui dialogos morales, vti tota Socratis ſchola, vno excepto Platone, et orationes vel ad populum, vel ad iudices, compoſuere, hoc paene omnes dicendi genus vſurparunt. Verum ipſe Lyſias, Cephali F. qui Gorgiae Thucydidiſque aequalis, illud perfecit et ad ſummum perduxit, vt hoc illi proprium fuiſſe videatur. Quis autem eius fuerit character, et quaenam ipſius eloquentia, in priori tractatu demonſtrauimus, ſic vt de iiſdem iam

v. 7. Ibidem mox ἡ δ' ἑτέρα legitur etiam in *Lollini* ſchedis. alioqui maluerit fortaſſe aliquis ἡ δευτέρα: ſicut et p. 958. v. 13. τρίτη λέξις ἦν ἡ μικτή. *Sylb.*

i Perperam in exemplari eſt Λύρας, etiam in ſequentibus: et quidem aliquoties. V. pen. cum ait ἐν τῇ πρὸ ταύτης γραφῇ, ſubaudiendum τῇ περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, qua veterum oratorum Atticorum characteres expoſuit, Lyſiae ſcilicet, et Iſocratis, et Iſaei. vnde etiam cognoſcimus, quo ordine et loco poni debuerit hic tractatus; poſt *Iſaeum* ſcilicet. *Sylb.*

k In

τῶν αὐτῶν λέγειν· ἀρκέσει δὲ τοσοῦτο μόνον εἰπεῖν, ὅτι τὴν διαπασῶν ἁρμονίαν οὗτοι πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες [k] ἡρμόσαντο, τὰς ἀκρότητας ἀμφοτέρας τῆς λέξεως, αἳ πλεῖστον ἀλλήλων ἀπέχουσι, δαιμονίᾳ σπουδῇ προελόμενοί τε καὶ τελειώσαντες. καὶ ὅνπερ ἡ νήτη [l] πρὸς ὑπάτην ἐν μουσικῇ λόγον ἔχει, [m] τοῦτον ἡ Λυσίου λέξις ἐν πολιτικῇ διαλέκτῳ πρὸς τὴν Θουκυδίδου. ἡ μὲν γὰρ καταπλήξασθαι δύναται τὴν διάνοιαν· ἡ δὲ ἡδῦναι. καὶ ἡ μὲν συστρέψαι καὶ συντεῖναι τὸν νοῦν· ἡ δὲ ἀνεῖναι καὶ μαλάξαι· καὶ εἰς πάθος ἐκείνη προαγαγεῖν, εἰς δ' ἦθος αὕτη καταστῆσαι. [n] τί δεῖ τἄλλα. καὶ τὸ μὲν βιάσασθαι, καὶ προσαναγκάσαι τι τῆς Θουκυδίδου λέξεως ἴδιον· τὸ δ' ἀπατῆσαι, καὶ κλέψαι τὰ πράγματα, τῆς Λυσίου. καὶ ἡ μὲν νεωτεροποιΐα καὶ [o] τολμηρὸν, τῆς

iam quiddam dicere non ſit neceſſe. Hoc ſolum dixero, duos hoſce ſcriptores harmoniam quandam perfectam, quam *διαπασῶν* vocant, inter ſe feciſſe; quod vtriuſque ſtyli extremitates, multum a ſe inuicem diſtantes, diuino ſane ſtudio conatuque ſuam quiſque perfecerit. Quantum porro apud Muſicos, a ſummae et grauis chordae ſono ipſe acutus et imus diſtat; tantum Lyſiana dictio, in ciuili loquendi genere, a Thucydidea. Haec enim animum percellere, illa demulcere valet: haec contorquere mentem et incitare, illa diſſoluere et languidam reddere: haec concitatos et graues affectus, illa lenes et mites in animum ingerere. Quin et alia vtriuſque effecta. Nam ſibi proprium hoc habet Thucydides, vt violenter ad aliquid hominem impellat et abripiat; Lyſias autem furtim irrepat, et res clanculo demonſtret. Et ipſa quidem noua ſcribendi

Lyſiae et Thucydidis comparatio.

k In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. ἐνηρμόσαντο, vel ἐφηρμόσαντο, aut tale quippiam.

l Malim cum articulo πρὸς τὴν ὑπάτην. *Sylb.*

m τοσοῦτον] In ora *MS. Bodl.* ἴσ. τοῦτον.

n Imperfectum iſtud comma, ἤδη τἄλλα, [ita enim vulgatae dant, pro τί δεῖ τἄλλα] ſi expungatur, aptior erit membrorum cohaerentia. *Sylb.*

o Malim cum articulo, τὸ τολμηρόν. Seq. v. ἀσφάλεια ſat belle quadrat ad ſequens comma, καὶ τὸ ἀκίνδυνον. ſed cum potius

τοῦ συγγραφέως οἰκεῖον ἰδέας· ἡ δ' ἀσφάλεια καὶ τὸ ἀκίνδυνον, τῆς τοῦ ῥήτορος· . . . ὅτι οὐκ ἐπιτηδεύσει φαίνεται . . . . ἀνεπιτήδευτον εἶναι θέλει. p κατεσκεύασται μὲν οὖν ἑκατέρα, καὶ εἰς ἄκρον γε ἥκει τῆς ἰδίας κατασκευῆς· ῥέπει δὲ ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μᾶλλον, ἢ πέφυκεν, εἶναι δοκεῖν· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἧττον. παραδειγμάτων δὲ καὶ ταύτης τῆς λέξεως οὐθὲν ἐν τῷ παρόντι οἶμαι δεῖν. δύο μὲν δὴ χαρακτῆρες οὗτοι λέξεως, τοσοῦτον ἀλλήλων διάφοροι κατὰ τὰς ἀγωγάς· καὶ ἄνδρες οἱ πρωτεύσαντες ἐν αὐτοῖς, οὓς διεξῆλθον· δεινοὶ μὲν ἐν τοῖς αὐτῶν ἔργοις ἀμφότεροι· καθ' ὃ δ' ἴσοι ἀλλήλων ἦσαν, ἀτελεῖς.

γ'. Τρίτη λέξεως ἦν ἡ μικτή τε καὶ σύνθετος ἐκ τούτων τῶν δυεῖν· ἣν ὁ μὲν πρῶτος ἁρμοσάμενος καὶ καταστήσας εἰς τὸν νῦν ὑπάρχοντα κόσμον, εἴτε Θρασύ-

bendi forma et audax huius hiſtorici propria eſt: ſimplex vero tuteque incedens * inſtituti ipſius oratoris; quia artificio in oratione non videtur ** vti, ſed eam incompoſitam, nec affectatam, eſſe vult. Vterque igitur artificium ſectatur, et ad faſtigium ornatus quiſque ſui pertingit: ille ſpectat, vt maior, quam ſit, eſſe videatur; hic vero, vt tenuior. Caeterum arbitror, iam opus non eſſe exempla vtriuſque producere. Haec igitur duo ſunt dictionis genera multum inſtituto et ratione inter ſe diuerſa. Scriptores quoque, qui in iis excelluerunt, quos recenſui, in ſuo quiſque charactere et ſtylo excellunt, ſed ſibi mutuo prorſus diſſimiles ſunt.

Medium dicendi genus, et mixtum

III. Tertium dicendi genus mixtum eſt, et ex duobus his compoſitum; quod quiſnam primus ita temperarit, et ad illum, quo nunc eſt, ornatum perduxerit, ſiue Thraſymachus Chalcedo-

potius antitheton in praecedenti membro reſpicere debeat, opinor, verius eſſe ἀφέλεια: vt enim hic τὸ ἀκίνδυνον opponitur τῷ τολμηρῷ, ita τῇ νεωτεροποιΐᾳ magis oppoſita eſt ἡ ἀφέλεια, quam ἡ ἀσφάλεια. Eadem commutatio ſupra quoque notata eſt, ad p. 616. v. vlt. *Sylb.*

p In *MS. Bodl.* ἴσ. κατεσκευάσθη.

* Suppleui in Graeco προαιρέσεως. *Mart.*

** Addidi et χρώμενος, ἀλλὰ τὸν λόγον. *Mart.*

q For-

μαχος ὁ Χαλκηδόνιος ἦν, ὡς οἴεται Θεόφραστος· εἴτε ἄλλος τις, οὐκ ἔχω λέγειν. οἱ δ' ἐκδεξάμενοι καὶ ἀναθρέψαντες, καὶ οὐ πολὺ ἀποσχόντες τοῦ τελειῶσαι, ῥητόρων μὲν, Ἰσοκράτης ὁ Ἀθηναῖος ἐγένετο· φιλοσόφων δὲ, Πλάτων ὁ Σωκρατικός· τούτων γὰρ ἀμήχανον εὑρεῖν τῶν ἀνδρῶν ἑτέρους τινὰς, ἔξω Δημοσθένους, ἢ τἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα κρεῖττον ἀσκήσαντας, ἢ τὴν καλλιλογίαν καὶ τὰς ἐπιθέτους κατασκευὰς βέλτιον [q] ἀποδεξαμένους. ἡ μὲν οὖν Θρασυμάχου λέξις ἡ λοιπὴ, τῆς ὄντως μεσότητος αὐτὴν τὴν προαίρεσιν ἔοικεν ἔχειν σπουδῆς ἀξίαν· κέκραται γὰρ εὖ πως, καὶ αὐτὸ τὸ χρήσιμον εἴληφεν ἑκατέρας δυνάμεως· ὡς δ' οὐκ ἴσῃ [r] βουλήσει κέχρηται, παράδειγμα ἐξ ἑνὸς (θήσω) τῶν δημηγορικῶν λόγων τόδε· „Ἐβουλόμην μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι, μετασχεῖν ἐκείνου τοῦ χρόνου τοῦ παλαιοῦ καὶ τῶν πραγμάτων, ἡνίκα

cedonius, iudicio Theophraſti, ſiue quis alius, non auſim equidem affirmare. Verum ex oratoribus Iſocrates Athenienſis, e philoſophis Plato Socraticus, id coluerunt, reſumſeruntque, et ad faſtigium paene perduxerunt. Nam praeter hos vix vlli, vnico excepto Demoſthene, reperiantur; qui aut ea, quae ad dicendum et neceſſaria et vtilia ſunt, diligentius ſectati ſint, aut venuſtatem orationis, et aduentitium verborum ornamentum et ſplendorem melius demonſtrarint. Ipſe quidem poſtremus ſcribendi Thraſymachi modus medietatem illam praefert, et profecto concinnam. Decenter enim temperatus eſt, et ex vtroque genere, quod ſibi vtile foret, delegit. Oſtendam autem exemplo, vna ſcilicet ex orationibus popularibus, eum non ſimile vbique inſtitutum tenuiſſe; quae eſt: „Vellem, Athenienſes, in antiqua illa tempora et cauſſas

a Thraſymacho adinuentum, ab Iſocrate et Platone excultum a Demoſthene perfectum.

q Forſan rectius ἀποδειξ. V. II. perperam in exemplari ſcriptum εἴ πως. *Sylb.*

r In exemplari eſt βουλέσει, errore ambiguo. ego βουλήσει ex *Lollini* ſchedis repoſui. ſed videtur ante hoc ipſum βουλήσει deſiderari aduerbium ἀεὶ, vel datiui caſus nomen. Sequens incluſum θήσω ex iiſdem *Lollini* ſchedis additum eſt. *Sylb.*

σιωπᾷν ἀπέχρη τοῖς νεωτέροις, τῶν τε πραγμάτων οὐκ ἀναγκαζόντων ἀγορεύειν, καὶ τῶν πρεσβυτέρων ὀρθῶς τὴν πόλιν ἐπιτροπευόντων. [s] καὶ ἐπειδὴ εἰς [t] τοσοῦτον ἡμᾶς ἀνέθετο χρόνον ὁ δαίμων, ὥστε . . . . . τῆς πόλεως ἀκούειν· τὰς δὲ συμφορὰς . . αὐτοὺς καὶ τούτων τὰ μέγιστα μὴ θεῶν ἔργα εἶναι, μηδὲ τῆς τύχης, ἀλλὰ τῶν [u] ἐπιμεληθέντων, ἀνάγκη δὲ λέγειν· ἢ γὰρ ἀναίσθητος, ἢ καρτερώτατός ἐστιν, ὅστις ἐξαμαρτάνειν ἑαυτὸν ἔτι παρέξει τοῖς βουλομένοις, καὶ τῆς ἑτέρων ἐπιβουλῆς τε καὶ κακίας αὐτὸς ὑποσχήσει τὰς αἰτίας. ἅλις γὰρ ἡμῖν ὁ παρελθὼν χρόνος. καὶ ἀντὶ μὲν εἰρήνης, ἐν πολέμῳ γενέσθαι, καὶ διὰ κινδύνων, εἰς τόνδε τὸν χρόνον τὴν μὲν παρελθοῦσαν ἡμέραν ἀγαπῶσι, τὴν δ᾽ ἐπιοῦσαν [x] δεδιόσιν· ἀντὶ δ᾽ ὁμονοίας, εἰς ἔχθραν καὶ ταραχὰς πρὸς ἀλλήλους ἀφικέσθαι. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους

ſas incidiſſem, cum iunioribus tacere ſatis erat, ipſis cauſis ad dicendum non compellentibus, ipſiſque ſenibus remp. probe adminiſtrantibus. Verum, cum iam neſcio quo fato in haec tempora incidimus, vt . . . . ciuitatis attendere. damna autem . . . . . eos et horum praecipua, non eſſe deorum opera, nec fortunae, ſed ipſorum rectorum, neceſſario dicendum eſt. Nam profecto vel ſtupidus, vel patientiſſimus eſt, qui ſeipſum offerat iis, qui eum damno afficere geſtiunt, et ita aliorum perfidiae malitiaeque occaſionem praebeat. * Praeterita enim tempora ſatis id nobis oſtendunt, qui et in hoc vſque tempus per pericula praeteritos dies amemus, futuros metuamus, ſatis, inquam, oſtendunt, cum pro pace bellum, pro concordia mutua diſſidia, inter nos habeamus. Et alios quidem

s Paulo conuenientius ſic legeris: νῦν δ᾽, ἐπειδὴ εἰς τοιοῦτον. Ad ſequentium expletionem integrioribus libris opus eſt. *Sylb.*

t In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. τοῦτον.

u Rectius forſan ἐπιμελητῶν, *curatorum*: et mox δή. Quin et v. 9. rectius fortaſſis ἑαυτὸν ἐπιπαρέξει. *Sylb.*

x Haud ſcio, an verius ſit δεδίασιν, *metuunt*: et mox plur. ἔχθρας. *Sylb.*

* *Corrupta videntur et intricata.*

y For-

τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν ἐσωφρονοῦμεν· ἐν δὲ τοῖς κακοῖς [y] ἠμάνη μὲν, ὃς τοὺς ἄλλους σωφρονίζειν εἴωθεν. τί δῆτα μέλλοι τις ἂν γιγνώσκειν εἰπεῖν, ὅτῳ γε λυπεῖσθαι ἐπὶ τοῖς παροῦσι καὶ νομίζειν εἴωθεν; τί δῆτα [z] ἔχειν τοιοῦτον, ὡς μηδὲν ἔτι τοιοῦτον ἔσται; πρῶτον μὲν οὖν τοὺς διαφερομένους πρὸς ἀλλήλους καὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν ἄλλων ἀποδείξω γε, προλέγων πεπονθότας πρὸς ἀλλήλους, ὅπερ ἀνάγκη τοὺς ἄνευ γνώμης [a] φιλονικοῦντας πάσχειν· οἰόμενοι γὰρ ἐναντία λέγειν ἀλλήλοις, οὐκ αἰσθάνονται τὰ αὐτὰ πράττειν πράττοντες· οὐδὲ τὸν τῶν ἑτέρων λόγον ἐν τῷ ἑτέρῳ λόγῳ ἐνόντα. σκέψασθε γὰρ ἐξ ἀρχῆς, ἃ ζητοῦσιν ἑκάτεροι. πρῶτον μὲν, ἡ πάτριος πολιτεία ταραχὴν αὐτοῖς παρέχει, [b] ῥάστη γνωσθῆναι, καὶ κοινοτάτη τοῖς πολίταις οὖσα πᾶσιν. ὁπόσα μὲν οὖν ἐκείνων τῆς ἡμετέρας γνώμης ἔστιν ἀκούειν, ἀνάγκη λέγειν

dem abundantia bonorum ſapere docuimus: at is in malis inſanire viſus eſt, qui alios ſapientiores reddere ſolet. Quid ſcilicet quis commemorare queat, quo et ipſe dolere, et quod quaſi amplectendum aliis ſtatuere conſueuit? Quid vero conſequetur huiuſmodi, quod non amplius tale futurum eſt? Primum quidem digladiari inter ſe oratores et alios demonſtrabo, dicamque, id ſibi mutuo illos feciſſe, quod qui ſine ratione contendunt facere aequum eſſet. Rati enim, ſibi mutuo contraria dicere, non intelligunt, ſe eadem omnino agere, et alterius verba in alterius contineri. Attendite quaeſo ab initio, quod vtrique intendant. Primum quidem ipſa reip. conſtitutio diſſenſionis illis cauſſa eſt, quae tamen cognitu facilis eſt, et omnibus ciuibus communis. Quaecunque igitur ex iis rebus, quae noſtri inſtituti eſſent, licuit audire, ſeniores ipſi dicant: quae

y Forſan legendum μανῆναι πέφηνεν, ὃς τ. Seq. v. perperam in exempl. eſt μέμοι. *Sylb.*

z In *MS. Bodl.* ἔχειν τι τοιοῦτον.

a φιλονικοῦντας monophthongωs in exempl. quoque ſcriptum eſt. V. 10. redundare videtur alterum, πράττειν, vel πράττοντες. *Sylb.*

b In exempl. eſt ῥάστην accuſ. caſu: minus conuenienter. P. 962. v. 1. legendum τινὰ τῶν παλαιοτέρων, vel τοὺς παλαιοτέρους. *Sylb.*

τῶν παλαιοτέρων· ὁπόσα δ' αὐτοὶ ἐπεῖδον οἱ πρεσβύτεροι, ταῦτα δὲ παρὰ τῶν εἰδότων πυνθάνεσθαι. τοιαύτη μὲν οὖν τις ἡ Θρασυμάχειος ἑρμηνεία, μέση [c] τοῖν δυεῖν, καὶ εὔκρατος, καὶ εἰς . . . τέρους τοὺς χαρακτῆρας ἐπίκαιρον ἀφετήριον.

δ'. . . . . κράτους λέξις, ὃς μέγιςον ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησιν . . . ἀγῶνα μὲν οὔτε ἴδιον, οὔτε δημόσιον οὐδένα . . . νισαμένου, γραφὰς δὲ συνταξαμένου πολλὰς καὶ καλὰς εἰς ἅπασαν ἰδέαν λόγων, ὅντινα χαρακτῆρα ἔχειν ἐφαίνετό μοι, διὰ πλειόνων μὲν ἐδήλωσα πρότερον· οὐθὲν δὲ κωλύσει καὶ νῦν ἐπὶ κεφαλαίων αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν· ὅτι τῆς μὲν Λυσιακῆς λέξεως τὸ καθαρὸν ἔχει, καὶ τὸ ἀκριβές· οὔτε γὰρ ἀρχαίοις, οὔτε πεποιημένοις, οὔτε γλωττηματικοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ τοῖς κοινοτάτοις καὶ συνηθεςάτοις κέ-

quae vero ſciunt ſeniores, haec nos ab iis, cum ſciant, inueſtigemus". Tali itaque elocutionis modo vtitur Thraſymachus, qui inter duos alios medius eſt, et concinne commixtus, et, quaſi iaculum perappoſitum, ad vtrumque ſtylum comparatum.

Iſocratis dictio.

IV. Ipſa vero Iſocratis dictio, cuius eloquentiam tota obſtupuit Graecia, quique nullam quidem forenſem cauſam, nec priuatim, nec publice, perorauit, orationes tamen inſignes quamplurimas in omni orationum genere compoſuit, quem ſtylum conſectetur, ante haec latius oſtendi; nihil autem vetat iterum ea, quae cognitu perneceſſaria ſunt, breuiter et ſummatim complecti. Lyſiam itaque in verborum puritate et diligenti contextu imitatur: nec enim verbis obſoletis, nec fucatis, nec ſonoris, ſed maxime vulgaribus et in communi vſu

c Rectius τῶν δυεῖν, vt p. 958. v. pen. vel τοῖν δυοῖν, vt habent ſchedae *Lollini*. Ibidem in exempl. eſt ἔγκρατος: parum apte. Sequens comma ſic explendum videtur: καὶ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς χ. Verſu etiam 6. locus expleri ſic poteſt: ἡ δὲ Ἰσοκράτους λέξις, τοῦ μέγιςον ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ λόγοις ἐσχηκότος, καὶ ἀγῶνα μὲν οὔτε δημόσιον οὐδένα πώποτ' ἀγωνισαμένου, γρ. *Iſocratem* autem a forenſibus actionibus abſtinuiſſe, ſupra quoque auctor docuit p. 535. v. 7. *Sylb.*

d Poſt

χρῆται· ἠθική τε καὶ πιθανὴ καὶ ἡδεῖά ἐστι, καὶ πέφευγε τὴν τροπικὴν, ὥσπερ ἐκείνη [d] τὴν ἁπλῆν φράσιν· τῆς δὲ Θουκυδίδου καὶ Γοργίου τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ σεμνότητα καὶ καλλιλογίαν ἀνείληφε· καὶ εἰς μὲν τὸ διδάξαι τὸν ἀκροατὴν σαφέστατα, ὅ τι βούλοιτο, τὴν ἁπλῆν καὶ ἀκόσμητον ἑρμηνείαν ἐπιτηδεύει τὴν Λυσίου· εἰς δὲ τὸ καταπλήξασθαι τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων, σεμνότητά τε καὶ μεγαληγορίαν περιθεῖναι τοῖς πράγμασι, τὴν ἐπίθετον καὶ κατεσκευασμένην φράσιν τῶν περὶ Γοργίαν ἐκμέμακεν. ἁμαρτάνει δὲ, ἐν οἷς ὡραΐζεταί [e] ποτε, τοὺς Γοργίου νεαροὺς σχηματισμοὺς ζηλοῦσα· τὰ γὰρ ἀντίθετά τε καὶ πάρισα, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις, οὔτε μετριάζοντα, οὔτε καιρῷ γινόμενα, καταισχύνει τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτῆς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν οἷς τὴν εὐέπειαν διώκουσα καὶ τὴν εὐρυθμίαν, δι' εὐλαβείας

vſu poſitis vſus eſt: moribus eſt accommodatus, ad perſuadendum appoſitus, venuſtus, omne figuratum locutionis genus euitans, ſimplicem et tenuem phraſin ad eius imitationem amplexus: magnificentiam vero, grauitatem, ſplendorem, a Thucydidis et Gorgiae dictione accepit: atque, vt auditori quam apertiſſime ea, quae intendit, explicet, ſimplicem et inornatam Lyſiae dictionem adhibet: vt autem ornatu verborum in admirationem auditorem rapiat, et grauitatem ſplendoremque rebus ipſis addat, fictam illam et compoſitam Gorgianam expreſſit. Verum a decoro deflectit, cum pueriles Gorgiae figuras interdum imitans efflorеſcere ſatagit. Antitheta enim et ſimiliter deſinentia, aliaque id genus ornamenta, ſine modo, nedum ſuo loco collocata, magnificentiam illam peruertunt; et praeſertim cum numeroſe dicere, et inſtar verſus

d Poſt τὴν ἁπλῆν deeſſe puto verbum διώκει, vel aliud ſimile. *Sylb.*

e Ποτὲ poſt ὡραΐζεται, et mox νεαροὺς, habent etiam *Lollini* ſchedae, alioqui et illud expungendum exiſtimarit aliquis, et pro hoc νεανικοὺς forſitaſſe maluerit: ſicut ſupra μειρακιώδη καλλωπίσματα, p. 928. v. 7. quanquam νεαρὸς ſupra quoque pro νεανικὸς vſurpatum p. 185. v. 7. *Sylb.*

f Κατ'

μὲν λαμβάνει τὸ συγκροῦσαι τὰ φωνήεντα τῶν γραμμάτων, δι' εὐλαβείας δὲ ποιεῖται τὸ χρήσασθαί τινι τῶν τραχυνόντων· διώκει δ' ἐκ παντὸς τρόπου τὴν περίοδον, οὐδὲ ταύτην στρογγύλην καὶ πυκνὴν, ἀλλ' ὑπαγωγικήν τινα καὶ πλατεῖαν, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ [f] κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ ποιοῦσιν, [g] ἐγκαλλωπιζομένην. ταῦτα μέντοι πολλαχῇ μακροτέραν τε αὐτὴν ποιεῖ καὶ ἀληθεστέραν, ἀπαθῆ τε . . . καὶ πανηγυρικὴν μᾶλλον, ἢ [h] ἐναγώνιον. τοῖς δὲ παραδείγμασιν ὀλίγον ὕστερον, ὅταν ὁ καιρὸς ἀπαιτῇ, χρήσομαι.

ε'. Ἡ δὲ δὴ Πλατωνικὴ διάλεκτος βούλεται μὲν εἶναι καὶ αὐτὴ [i] μίγμα ἑκατέρων τῶν χαρακτήρων, τοῦ

verſus fluere geſtiens, religioſe et timide vocales euitat, cauetque, ne concurſus aſperitatem quandam inducat. Omni autem modo periodicam compoſitionem quaerit, et eam non rotundam conſtipatamque, ſed deductam et dilatatam, et multis anfractibus, vt flumina, quae non recto impetu, ſed multis flexibus deducta, feruntur, inſignitam. Illi autem flexus periodum longiorem faciunt, et vbique etiam veriorem, quin et affectus tollunt; vt magis cauſa panegyrica, quam forenſis, eſſe videatur. Paulo poſt autem exemplis, cum fuerit opus, id oſtendemus.

Platonis dictio.

V. Forma autem loquendi Platonica etiam a duobus dicendi generibus, vt antea diximus, compoſita eſt, e ſublimi nimi-

f Κατ' εὐθείας, ſcil. γραμμάς. alioqui et ſingulariter inuenitur κατ' εὐθεῖαν. *Sylb.*

g In exempl. eſt ἐγκαλοπεζομένην: mendoſe. Si quis ἐγκολπιζομένην malit, fruatur ſuo iudicio. Infra ſane κεκολπωμένη λέξις eſt, p. 174. [iuxta *Ed. Sylb.*] Sequens ἀληθεστέραν ita ferri hoc loco poteſt, vt p. 975. v. 6. πανηγυρικὴ et ἀληθινὴ opponuntur. *Sylb.*

h In exemplari eſt ἐγκώνιον: mendoſe. Sequens locus de *Platonis* dictione ſupra in epiſtola ad *Pompeium*, p. 758. v. 4. ex hoc libro citatus eſt; vbi tractatus hic latiori appellatione nominatur Πραγματεία περὶ τῶν Ἀττικῶν ῥητόρων. *Sylb.*

i Supra p. 758. v. 5. legitur δεῖγμα: minus conuenienter. *Sylb.*

k In-

τε ὑψηλοῦ καὶ ἰσχνοῦ, καθάπερ εἴρηταί μοι πρότερον· πέφυκε δ' οὐχ ὁμοίως πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας εὐτυχής. ὅταν μὲν οὖν τὴν ἰσχνὴν καὶ ἀφελῆ καὶ ἀποίητον ἐπιτηδεύῃ φράσιν, ἐκτόπως ἡδεῖά ἐστι καὶ φιλάνθρωπος. καθαρά [k] (τε) γὰρ ἀποχρώντως γίνεται καὶ διαυγής, ὥσπερ τὰ διαφανέστατα τῶν ναμάτων· ἀκριβής τε καὶ λεπτὴ παρ' ἡντινοῦν ἑτέραν τῶν εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον εἰργασμένων. τήν τε κοινότητα διώκει τῶν ὀνομάτων, καὶ τὴν σαφήνειαν ἀσκεῖ, πάσης ὑπεριδοῦσα κατασκευῆς ἐπιθέτου. ὅ τε [l] πῖνος αὐτῇ καὶ ὁ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει· χλοερόν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεστὸν ὥρας ἄνθος ἀναδίδωσι· καί, ὥσπερ ἀπὸ τῶν εὐωδεστάτων λειμώνων, αὔρα τις ἡδεῖα ἐξ αὐτῆς φέρεται· καὶ οὔτε τὸ λιγυρὸν ἔοικεν ἐμφαίνειν λάλον, οὔτε τὸ κομψὸν θεατρικόν. ὅταν δ' εἰς τὴν περιττολογίαν καὶ τὸ [m] κάλλιον εἰπεῖν, ὁ πολλάκις

nimirum et tenui: veruntamen in vtroque non aeque excellit. Quando enim tenuem, ſimplicem, et nulla arte praeditam elocutionem affectat, dici non poteſt, quam ſuauis et humana ſit. Nam et pura ſatis et perſpicua eſt inſtar aquae limpidiſſimae: ſimplex etiam et tenuior, quam vlla alia earum, quae ad eandem elocutionis formam elaboratae ſunt. Nominibus vtitur communibus, perſpicuitati ſtudet, omnem accerſitum ornatum negligit. In eam etiam ſordes et antiqua illa inuenuſtas, ſenſim atque latenter irrepit; et iucundum quendam vernantemque florem ſpirat, et tanquam a fragrantiſſimis pratis aura quaedam blanda et mollis ex illa promanat; et neque ſonoram et ſtridulam loquacitatem, nec ornatus inſolentiam videtur prae ſe ferre. Cum autem ad excellentem loquendi modum, et praeclarius genus dicendi, vt ſaepenumero

k Incluſa τε addita ex p. 758. v. 10. *Sylb.*

l Ad πῖνος in exemplaris margine adſcriptum eſt hoc ſcholion: ὁ ῥύπος, ἤτοι ὁ ἐπικείμενος χνοῦς, ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηνῶν. *Sylb.*

m Forſan rectius καλλιεπεῖν. *Sylb.*

εἴωθε ποιεῖν, ἄμετρον ὁρμὴν λάβῃ, πολλῷ χείρων ἑαυτῆς γίνεται· καὶ γὰρ ἀηδεστέρα τῆς ἑτέρας, καὶ κάκιον ἑλληνίζουσα, καὶ παχυτέρα φαίνεται· μελαίνει τε [n] (γὰρ) τὸ σαφὲς, καὶ ζόφῳ ποιεῖ παραπλήσιον· ἕλκει τε μακρὸν ἀποτείνασα τὸν νοῦν, συστρέψαι δέον ἐν ὀνόμασιν ὀλίγοις· ἐκχεῖται δ' εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις, πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν· ὑπεριδοῦσά τε τῶν κυρίων καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένων, τὰ πεποιημένα ζητεῖ καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ. μάλιστα δὲ χειμάζεται περὶ τὴν τροπικὴν φράσιν· πολλὴ μὲν [o] (γὰρ) ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, ἄκαιρος δ' ἐν ταῖς μετωνυμίαις· σκληρὰ δὲ καὶ οὐ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίνεται. ἀλληγορίας τε περιβάλλεται μακρὰς καὶ πολλὰς, οὔτε μέτρον ἐχούσας, οὔτε καιρόν. σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχάτην προσβάλλουσιν ἀηδίαν, καὶ μάλιστα τοῖς [p] Γοργιείοις, ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς

mero conſueuit, ingenti impetu ferri coepit, multo ſeipſo fit deterior. nam et minus ſuauis eſt, et peius loquitur Graecē, craſſiorque videtur, quam in altero: perſpicuitati etiam offundit tenebras, ſententiaſque longius deducit, quas contraxiſſe oportuit. Adhibet autem circamlocutiones inuenuſtas, et inanem verborum copiam oſtentat: verbis propriis et in communi ſermone poſitis reiectis, nouata, peregrina, obſoleta ſectatur. Maxime autem in figurata locutione inſoleſcit. multus enim eſt et frequens in * epithetis, in metonymiis vero ineptus: quin et durior, nec vllam in translationibus proportionem ſeruat. frequenter allegoriis longe deductis, et iis, quae nec modum ſeruant, nedum loci temporiſque rationem habent, vtitur: In figuris poëticis, quae faſtidium pariunt, et praeſertim Gorgianis, intempeſtiue nimium et pueriliter ſe iactat;

n γὰρ addita ex p. 759. v. 12. vbi etiam mox legitur ἀποτείνουσα τὸν νοῦν. συστρέψαι δὲ δέον ἐν ὀλίγοις ὀνόμασιν, ἐκχεῖται εἰς etc.

o γὰρ addita ex p. 760. v. 5. Ibidem mox in exemplari ſcriptum μετωνυμίαι: ſupra p. 760. v. 6. ἐπωνυμίαις, parum ad rem. *Sylb.*

* *Seu* nominibus ad nomen appoſitis.

p Γοργίοις]. Supra diphthongus

ἐναβρύνεται· καὶ πολυτέλειά τις (ἐστὶν) ἐν τοῖς τοιούτοις παρ' αὐτῷ, ὡς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς εἴρηκέ που, καὶ ἄλλοι συχνοὶ πρότερον. οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος.

ς'. Μηδεὶς δέ με [q] τὰ τοιαῦτα [r] ὑπολάβῃ λέγειν ἁπάσης καταγινώσκοντα τῆς ἐξηλλαγμένης καὶ ἐγκατασκεύου λέξεως, [s] (ᾗ) κέχρηται Πλάτων· μὴ γὰρ ἂν οὕτω σκαιὸς, μηδ' ἀναίσθητος, ἐγὼ γενοίμην, ὥστε ταύτην τὴν δόξαν ὑπὲρ ἀνδρὸς τηλικούτου λαβεῖν· ἐπεὶ πολλὰ (καὶ) περὶ πολλῶν οἶδα μεγάλα καὶ θαυμαστὰ, καὶ ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως ἐξενηνεγμένα ὑπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἐκεῖνο ἐνδείξασθαι βουλόμενος, ὅτι (τὰ) τοιαῦτα ἁμαρτήματα ἐν ταῖς κατασκευαῖς εἴωθεν ἁμαρτάνειν· καὶ χείρων μὲν αὐτὸς αὑτοῦ γίνεται, ὅταν τὸ μέγα διώκῃ καὶ περιττὸν ἐν τῇ φράσει· μακρῷ δέ τινι ἀμείνων, ὅταν τὴν ἰσχνὴν καὶ ἀκριβῆ καὶ δοκοῦσαν μὲν ἀποίητον εἶναι, κατεσκευασμένην δ' [t] ἀμωμήτῳ καὶ ἀφελεῖ κατασκευῇ

iactat; quibus tamen ſaepe, vt et alibi Demetrius Phalereus, atque ante eum plures pronunciarunt, vtitur. non enim hoc a me iudicium.

VI. Nemo itaque putet, haec me ideo dicere, quaſi omnem ornatum orationiſque varietatem, quam ipſe etiam Plato adhibet, improbem. Non enim ſum adeo excors et ſtupidus, vt hanc ipſam laudem tanto viro praereptam velim: praeſertim cum me non praetereat, eum multa admiratione digna, atque a ſumma eloquentia profecta, in lucem protuliſſe. Sed vnum hoc oſtendere volui, eum in compoſitione hoc modo errare conſueuiſſe: qui quidem ſeipſo fit deterior, quando amplum dicendi genus et eximium quaerit; longe vero melior, cum tenuem, ſimplicem, et nullo artificio elaboratam elocutionem, ſed inculpabili et ſimplici exornatione ornatam, indu-

γως Γοργείοις ſcriptum p. 760. v. 11. itidemque infra p. 179. v. 12. [ſecundum *edit. Sylb.*] Sequens incluſum ἐστὶν additum ex p. 760. v. 12. *Sylb.*

q Pro τὰ τοιαῦτα p. 760. v. pen. legitur ταῦτα. *Sylb.*

r Supra ἡγείσθω.

s Incluſum ᾗ additum ex eodem loco: itidemque καὶ p. 761. v. 3. et τὰ v. 6. *Sylb.*

t In exemplari eſt ἀμωμήτως: minus belle.

διάλεκτον εἰσφέρῃ. ἢ γὰρ οὐδὲν ἁμαρτάνει καθάπαξ, ἢ βραχύ τι κομιδῇ, καὶ οὐκ ἄξιον κατηγορίας. ἐγὼ δ' ἠξίουν τηλικοῦτον ἄνδρα πεφυλάχθαι πᾶσαν ἐπιτίμησιν. [u] ταῦτα μέντοι καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον γενόμενοι, ὡς ἁμαρτάνοντι, τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμῶσιν· ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν· καὶ (αὐτὸς) αὐτῷ· τοῦτο γὰρ δὴ τὸ λαμπρότατον. ᾔσθετο γὰρ, ὡς ἔοικε, τῆς ἰδίας ἀπειροκαλίας, καὶ ὄνομα ἔθετο αὐτῇ τὸν διθύραμβον· ὃ νῦν ἂν ᾐδέσθην ἐγὼ λέγειν, ἀληθὲς ὄν. τοῦτο δὲ παθεῖν ἔοικεν, ὡς [x] (μὲν) ἐγὼ νομίζω, τραφεὶς μὲν ἐν τοῖς Σωκρατικοῖς διαλόγοις ἰσχνοτάτοις (οὖσι) καὶ ἀκριβεστάτοις, οὐ μείνας (δ') ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τῆς Γοργίου καὶ Θουκυδίδου κατασκευῆς ἐρασθείς. ὥστ' οὐθὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἔμελλε πείσεσθαι, σπάσας τινὰ καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς, ὧν ἔχουσιν οἱ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων χαρακτῆρες.

inducit. tunc enim aut nihil omnino peccat, aut leuiter admodum, aut vix illa reprehenſione dignus eſt. Equidem tantum virum omnem vitaſſe reprehenſionem arbitrabar. Sed haec ei omnes, qui eodem tempore vixerunt, (nomina tamen eorum hic non commemorabo) vertunt vitio, atque adeo ipſe ſibi, quod apertiſſimum eſt. Suam enim videtur inuenuſtatem percepiſſe, vt cui nomen dithyrambi dedit; quod me in praeſentia, quamuis a veritate non alienum adeo ſit, referre puderet. Hoc porro ei, mea quidem ſententia, adhaeſit, quod eſſet in dialogis Socratis, tenuiter et ſimpliciter conſcriptis, educatus; in quibus tamen non permanſit, ſed Gorgiae et Thucydidis compoſitionem ſecutus eſt. Itaque nihil admodum feciſſe, cur reprehendi debeat, videtur; quod attraxerit vna cum virtutibus, quae illorum ſcriptorum characteri inerant, etiam vitia.

VII. Ex-

u Supra p. 761. v. 15. ſic legitur hic locus: ταῦτα γὰρ οἵ τε κατ' αὐτὸν γενόμενοι πάντες ἐπιτιμῶσιν: atque verſu 6. δεῖ με, pro δέομαι. Ex eodem loco additum incluſum αὐτός: quod hîc in exemplari deerat. *Sylb.*

x Incluſa μὲν abeſt a p. 762. v. 3. et ſine iactura expungi poteſt. rurſum ex eodem loco huc paulo poſt addita ſunt incluſa οὖσι et δέ. *Sylb.*

y Bu-

ζ'. Παράδειγμα δὲ ποιοῦμαι τῆς γε ὑψηλῆς λέξεως ἐξ ἑνὸς βιβλίου τῶν πάνυ περιβοήτων, ἐν ᾧ τοὺς ἐρωτικοὺς διατίθεται λόγους ὁ Σωκράτης πρὸς ἕνα τῶν γνωρίμων, Φαῖδρον, ἀφ' οὗ τὴν ἐπιγραφὴν εἴληφε τὸ [y] βυβλίον. ἐν γὰρ δὴ τῷ συγγράμματι τούτῳ πολλὴν μὲν ὥραν ἔχει, καὶ χαρίτων ἐστὶ μεστὰ τὰ πρῶτα ταυτί· „Ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; [z] (Φ.) Παρὰ Λυσίου, ὦ Σώκρατες, τοῦ Κεφάλου. πορεύομαι δὲ πρὸς περίπατον ἔξω τείχους. συχνὸν γὰρ ἐκεῖ διέτριψα χρόνον καθήμενος ἐξ ἑωθινοῦ, (μέχρι τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Λυσιακοῦ λόγου, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἕως τινός.“) εἶθ', ὥσπερ ἐξ ἀέρος εὐδίου καὶ σταθεροῦ πολὺς ἄνεμος καταῤῥαγεὶς, ταράττει τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως, εἰς ποιητικὴν ἐκφέρων ἀπειροκαλίαν, ἐνθένδ' ἀρξάμενος· „Ἄγετε δὴ, (ὦ) μοῦσαι, εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λίγειαι, εἴτε διὰ γένος τὸ Λιγύων μουσικὸν, ταύτην ἔσχετε τὴν ἐπωνυμίαν·

VII. Exemplum autem ſublimis dictionis ex vno eorum, qui vel maxime in ſermone omnium verſantur, libello proferam; in quo Socrates cum Phaedro, qui ex intimis eius erat, a quo etiam libellus nomen accepit, de amore diſputat. In eo enim libello multam habet venuſtatem, et cuius hoc principium admodum venuſtum eſt et ſuaue: „Phaedre, quonam et vnde? Phaed. A Lyſia, o Socrates, Cephali filio. Pergo autem deambulandi gratia extra moenia. multum enim illic conſumſi temporis, ſedens a matutino, vſque ad lectionem Lyſiacae orationis, et finita lectione huc vſque. Deinde, quaſi ex aëre ſereno et ſtabili coortus ventus, puritatem dictionis turbat, in poëticam inuenuſtatem tendens, ita exorſus: „Iam agite, o dulces Muſae, ſiue propter cantus ſpeciem, ſiue propter muſicam illam Ligurum nationem, hoc nomen inueniſtis,

y βυβλίον in exemplari quoque per υ hic ſcriptum eſt: at non item verſu 2. et licet βύβλος papyri ſignificatione habeat υ, βίβλος tamen, cum liber ſignificatur, per ι ſcribitur etiam apud *Suidam*. *Sylb.*

z Incluſum Φ. quo Φαίδρου perſona ſignificatur, ab exemplari abeſt: itidemque ὦ verſu ſequ. *Sylb.*

a Su-

ξύμμοι λάβεσθε τȣ͂ μύθȣ.“ ὅτι δὲ ψόφοι ταῦτ᾽ εἰσὶ καὶ διθύραμβοι, κόμπον ὀνομάτων πολὺν, νȣ͂ν δ᾽ ὀλίγον ἔχοντες, αὐτὸς ἐρεῖ. διεξιὼν γὰρ, ἀφ᾽ ἧς αἰτίας ἔρως ἐτέθη τῷ πάθει τȣ͂ὔνομα, καὶ [a] τῇδε χρησάμενος· „Ἡ γὰρ ἄνευ λόγȣ δόξης ἐπὶ τἀγαθὸν ὁρμώσης κρατήσασα ἐπιθυμία, πρὸς ἡδονὴν ἄγȣσα κάλλȣς, καὶ (ὑπὸ αὖ) τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμίαν λαβȣ͂σα, ἐῤῥωμένως ῥωσθεῖσα (καὶ) νικήσασα ἀγωγὴ, ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβȣ͂σα, ἔρως ἐκλήθη.“ καὶ τοσαύτην ἐκμηκύνας περίφρασιν ὀλίγοις τοῖς ὀνόμασι δυναμένȣ περιληφθῆναι πράγματος, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀκαιρίας αὐτὸς αὐτȣ͂, καί φησι· „Σιγῇ τοίνυν μȣ ἄκȣε. τῷ ὄντι γὰρ θεῖος [b] (ἔοικεν) εἶναι ὁ τόπος. ὥστε, ἂν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος γένωμαι, προϊόντος τȣ͂ λόγȣ,

niſtis, mecum adiuuate ſermonem“. Haec autem ſtrepitus eſſe et dithyrambos, qui magnam quidem verborum iactantiam habeant, ſed ſerii nihil, etiam ipſe de ſe teſtatur. exponens enim, quam ob cauſam impoſitum ſit amoris nomen affectui, his verbis vſus eſt: „Nam cupiditas, quae a ratione abhorret, ſuperauit opinionem, ad id, quod rectum eſt, contendentem, et ad voluptatem formae rapit, atque a cognatis cupiditatibus circa corporis formam vehementer corroborata vicit et ſuperauit, ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς ῥώμης nomen inuenit, et ἔρως nominata eſt“. Et hanc periphraſin, cum paucis res verbis explicari poſſet, late extendens, ſeipſum inſulſae, nec ſuo loco poſitae, compoſitionis arguit, et ſubiungit: „Silentio igitur me audi. nam reuera diuinus hic videtur locus. Quare, ſi forte ſaepius nympharum afflatu, procedente ſermone, corripiar, ne mire-

a Supra p. 763. v. 11. (vbi eadem fere occurrunt) paulo conuenientius ſcriptum τοῖσδε ἐχρήσατο. Ibidem pro τἀγαθὸν legitur τὸ ὀρθόν. Verſu 6. ibidem ἀχθεῖσα legitur pro ἄγȣσα. Ibidem ſequens membrum ſic legitur: ὑπὸ αὖ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ἐπὶ σωμάτων κάλλος ἐῤῥ. Ex eodem loco verſu 8. addita eſt incluſa καὶ. et mox verſu 9. pro ῥώμης et ἐπωνυμίαν in exemplari eſt γνώμης ἐπιθυμίαν: parum apte. *Sylb.*

b Incluſum ἔοικεν deeſt in exemplari. *Sylb.*

c In-

μὴ θαυμάσῃς. τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων [c] (τινῶν) φθέγγομαι" . . . πάλλων τοῖς [d] αὐτῶν λόγοις ἁλισκόμεθα . . ἂν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. ἃ δ' ἐν τῇ παλινῳδίᾳ τὸν ἔρωτα ἀφοσιούμενος αὖθις ὁ Σωκράτης εἴρηκεν, ἐνθένδε ἀρξάμενος· „Ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα, πρῶτος πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος· τῷ δ' ἕπεται στρατιὰ θεῶν [e] (τε) καὶ δαιμόνων, κατὰ ἕνδεκα μέρη κεκοσμημένη· μένει γὰρ Ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνη· τῶν (δὲ) ἄλλων ὅσοι ἐν τῷ τῶν δώδεκα (θεῶν) ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοὶ ἄρχοντες, ἡγοῦνται κατὰ τάξιν, ἣν ἕκαστος ἐτάχθη. πολλαὶ μὲν οὖν καὶ μακάριαι θέαι τε καὶ ἔξοδοι ἐντὸς οὐρανοῦ, ἃς θεῶν γένος εὐδαιμόνων ἐπιστρέφεται, πράττων ἕκαστος δι' αὐτοῦ τὰ αὐτῶν· ἕπεται

mireris. ea enim, quae modo loquor, non multum a dithyrambis diſtant" . . . . . . eorundem verbis capimur. . . . . diviniſſime Plato, dithyrambicos ſtrepitus et ineptias amantes. Haec autem ſunt, quae Socrates in palinodia amorem reſpuendo locutus eſt, hinc incipiens: „Magnus ille dux in coelo, Iupiter, volucri incitato curru, procedit, omnia adornans et praeparans: hunc ſequitur totus deorum diuûmque exercitus, vndecim partibus ordinibuſque diſtinctus. Nam ſola Veſta deorum in aedibus manet: caeteri, qui in numero duodeno ſunt, dii maiorum gentium, ducunt eo, quo collocati ſunt, ordine. Multa igitur in coelo et beata ſunt ſpectacula et diſcurſus, quos beatorum turba exhibet, vnuſquſque officium ſuum

c Incluſum τινῶν non exſtat ſupra p. 764. v. 8.

d In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. αὐτοῦ.

e Incluſum τε addita eſt ex vulgatis *Platonis* editionibus: itidemque δὲ v. 11. Rurſum θεῶν eodem verſu ab eiſdem editionibus abeſt. In eiſdem editionibus verſu pen. legitur διέξοδοι: et verſu vlt. ἕκαστος αὐτῶν τὸ αὐτοῦ: et mox, tranſpoſito articulo, ἕπεται δ' ὁ ἀεὶ θέλ. Exſtat autem locus apud *Platonem* in *Phaedro*, editionis *Stephaneae* p. 246. E. *Sylb.*

f In

δ' αἰεὶ ὁ θέλων τε καὶ δυνάμενος· Φθόνος γὰρ ἔξω θείȣ χορȣ̃ ἵϛαται.« ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τȣ́τοις, ἃ πολλά ἐϛιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμȣ̀ς, ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρȣ ποιήμασιν ἐοικέναι f δόξειεν ἂν, τοῖς εἰς τὸν ἥλιον εἰρημένοις, ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται· g „Ἀκτὶς ἀελίȣ, τί πολύσκοπ' ἐμῆς θεῶ μ'

ſuum peragens. ſubſequitur porro libenter et valenter: nam a diuino conſortio ipſa exſulat inuidia". Haec et ſimilia, quae plurima ſunt, ſi in certos modulos et numeros diſtincta eſſent, vt ſunt et dithyrambi ſaltantiumque cantilenae, Pindaricis meo iudicio verſibus, quos in Solem compoſuit, ſimilia viderentur: „*Multituens ſolis ocelle, ne te coecum lumine cernam.

f In exemplari eſt δίξειεν: corrupte. *Sylb.*

* Ex interpretatione Cl. *Barneſii* in Graecis mortalium doctiſſimi.

g Ἀκτὶς ἀελίου] Hoc *Pindari* canticum aperte et *Plinius* et *Philo* innuerunt. Sed nuſpiam tam correctum, quam hîc, leges. *Scaliger* ad *Propertii* l. 3. Eleg. 4. Nuperrime tamen vir amiciſſimus doctiſſimuſque, *I. Barneſius*, verſiculos aliquos ipſo *Scaligero* felicius aliquanto reſtituit: et canticum integrum ſumma cum elegantia tranſtulit. Vtrumque hoc ſcilicet modo:

Ἀκτὶς ἀελίȣ πολύσκοπε,	Multituens ſolis Ocelle,
Μή σε θεῶμ' ἄτερ ὀμμάτων·	Ne te coecum lumine cernam!
Ἄϛρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ	Sidus nempe ſupremum
Κλεπτόμενον ἔθηκας, ἀμάχανον	Fuſcatum medio die
Ἰσχὺν ποταίνιον ἀνδράσι,	Reddis, robur ingens illud renouabile mortalibus,
Καὶ σοφίας ὁδόν·	Et viam ſapientiae:
Ἐπισκότειον ἀτραπὸν ἐσσαμένα γ'	Obſcuram gradiens viam
Ἐλαύνεις τι νεώτερον, ἢ πάρος.	Quo prius haud veher. tramite.
Ἀλλὰ σὲ, πρὸς Διὸς,	At te per Iouis optimi
Ἵππȣς θοὰς, ἱκετεύω,	Nomen obteſtor, quadriiugos equos
Ἀπήμον' ἐς ὄλβον τινὰ	In laetum magis omen
Τράποιο Θήβαις.	Thebis non auerſus agas.
Ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας,	O Diua dux, orbis nunc terror vniuerſi,
Πολέμȣ δ' ἢ σᾶμα φέρεις τινὸς,	Seu belli tu ſigna refers mala,

Η

ἄτερ ὀμμάτων. ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν πτανὸν ἀνδράσι, καὶ σοφίας ὁδὸν [h] ἐπισκόπτεν ἄτροπον ἐσσαμένα ἐλαύνειν τι νεώτερον, ἢ πάρος. ἀλλά σε πρὸς Διὸς ἵππος θοὰς ἱκετεύω, ἀπήμονα ἐς ὄλβον τινὰ τρόποιο Θήβαις· ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας πολέμου δὶς ἅμα φέρεις τινὸς, ἢ καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομένην, ἢ πόντου κενεῶσιν ἀλλὰ πέδον, ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ ἱερὸν, ἢ γαῖαν κατακλύσασα, θήσει ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχῆς γένος ὀλοφυ‟ .

cernam. Sidus nempe ſupremum fuſcatum medio die reddis, robur ingens illud renouabile mortalibus, et viam ſapientiae; obſcuram gradiens viam, quo prius haud veheris tramite. At te per Iouis optimi numen obteſtor, quadriiugos equos in laetum magis omen Thebis non auerſus agas. O lux, orbis nunc terror vniuerſi, ſeu belli tu ſigna refers mala, ſeu blandae interitum Cereris, ſiue vim niuis horridam, ſeu populi fera damna rebellis, ſiue inductum frugibus aequor, ſeu glaciem, aut ver nimis humidum, vndanti vehemens pluuia, ſeu terram diluuio obruens, humanum nunc iterum genus miſerabile

Ἢ καρποῦ φθίσιν,	Seu blandae interitum Cereris,
Ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπερέρφατον,	Siue vim niuis horridam,
Ἢ στάσιν οὐλομέναν,	Seu populo fera damna rebelli,
Ἢ πόντου πλημμύραν ἀμπεδίον,	Siue inductum frugib. aequor,
Ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ νότιον θέρος,	Seu glaciem, aut ver nimis humidum
Ὕδατι ζακότῳ διερὸν,	Vndanti vehemens pluuia;
Ἢ γαῖαν κατακλύσασα θήσεις [ἴσ. κατακαύσασα.]	Seu terram diluuio obruens
Ἀνδρῶν νέων ἐξ ἀρχῆς	Humanum nunc iterum genus
Γένος ὀλοφυδνόν.	Miſerabile peſſundabis.

h Henricus Stephanus in *Pindari* fragmentis legit *ἐπισκώπτειν.* Verſu autem 5. rectius fortaſſe *τράποιο.* Sic v. pen. conuenientius fortaſſe *διερόν. Sylb.*

i Poſt

. πάντων μεταπείσομαι· καὶ ταῦθα οὐ . . . . ὡς παρὰ Πλάτωνι.

η'. Ἀλλὰ γὰρ, [i] ἵνα μὴ . . . ὁ λόγος μοι προβῇ, Πλάτωνα μὲν ἐάσω, πορεύσομαι δ' ἐπὶ τὸν Δημοσθένην, οὗ δὴ χάριν τούς τε χαρακτῆρας τῆς λέξεως, οὓς ἡγούμην εἶναι κρατίστους, καὶ τοὺς δυναστεύσαντας ἐν αὐτοῖς, κατηριθμησάμην, οὐχ ἅπαντας. Ἀντιφῶν γὰρ δὴ καὶ Θεόδωρος [k] καὶ Πολυκράτης, Ἰσαῖός τε καὶ Ζωΐλος καὶ Ἀναξιμένης, καὶ οἱ κατὰ τοὺς αὐτοὺς γενόμενοι τούτοις χρόνους, οὐθὲν οὔτε καινὸν, οὔτε περιττὸν, ἐπετήδευσαν, ἀλλὰ ἀπὸ τούτων τῶν χαρακτήρων, καὶ παρὰ τούτους τοὺς κανόνας τὰς ἑαυτῶν λέξεις κατεσκεύασαν. τοιαύτην δὴ καταλαβὼν τὴν πολιτικὴν λέξιν ὁ Δημοσθένης, οὕτω κεκινημένην ποικίλως, καὶ τηλικούτοις ἐπεισελθὼν ἀνδράσιν, ἑνὸς [l] οὐθενὸς ἠξίωσε γενέσθαι ζηλω-

bile peſſundabis". . . . . omnium mutabo ſententiam: atque haec non . . . vt apud Platonem.

Demoſthenis ſtylus.

VIII. Sed * ne immenſum creſcat oratio, Platonem omittam, ac ad Demoſthenem me conuertam, cuius profecto in gratiam aliquot dicendi genera, quae *nimirum* caeteris praeſtare exiſtimaui, et eorum principes artificeſque enumeraui, non tamen omnes. Antiphon enim, Theodorus, Polycrates, Iſaeus, Zoilus, Anaximenes, caeterique, qui iiſdem temporibus claruerunt, nullam nouitatem et excellentiam ſectati ſunt; ſed ad haec dicendi genera, et ad has normas et regulas, dictionem ſuam conformarunt. Talem itaque ciuilem dictionem amplectens Demoſthenes, adeo variam, et poſt tantos oratores natus, nullum omnino voluit imitari, nec ſtylum, nec orato-

i Poſt ἵνα μὴ breue commation deeſt, πέρα τοῦ μετρίου, vel ſimile. *Lollini* ſchedae, vt in ſuperioribus, ita et hîc breuius habent: ἀλλὰ Πλάτωνα μὲν ἐάσω, πορ. *Sylb.*

k In exemplari eſt καὶ Πολυκρικαὶ Πολυκράτης: vnde ſuſpicari aliquis poſſit, legendum hîc eſſe καὶ Πολυκράτης καὶ Κριτίας: ſicut in *Iſaeo* ſupra p. 627. v. 7. poſt Polycratem nominatur etiam Critias. *Sylb.*

l Οὐθενὸς poſitum hîc pro aduerbio negatiuo οὐκ. Sequenti v. corrupte in exemplari ſcriptum ἡμιούγους. *Sylb.*

* Μακρὰν addidi. *Mart.*

m Si-

τὴς, οὔτε χαρακτῆρος, οὔτ' ἀνδρός· ἡμιέργους τινὰς ἅπαντας οἰόμενος εἶναι καὶ ἀτελεῖς· ἐξ ἁπάντων δ' αὐτῶν, ὅσα κράτιστα καὶ χρησιμώτατα ἦν, ἐκλεγόμενος, συνύφαινε, καὶ μίαν ἐκ πολλῶν διάλεκτον ἀπετέλει, μεγαλοπρεπῆ, λιτήν· περιττὴν, ἀπέριττον· ἐξηλλαγμένην, συνήθη· πανηγυρικὴν, ἀληθινήν· αὐστηρὰν, ἱλαράν· σύντονον, ἀνειμένην· ἡδεῖαν, πικράν· ἠθικὴν, παθητικήν· οὐδὲν διαλλάττουσαν τοῦ μεμυθευμένου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς [m] Πρωτέως· ὃς ἅπασαν ἰδέαν μορφῆς ἀμογητὶ μετελάμβανεν· εἴτε θεὸς, ἢ δαίμων τις ἐκεῖνος ἄρα ἦν, παρακρουόμενος ὄψεις τὰς ἀνθρωπίνας· εἴτε διαλέκτου ποικίλον [n] δή χρῆμα ἐν ἀνδρὶ σοφῷ, πάσης ἀπατηλὸν ἀκοῆς· ὃ μᾶλλον ἄν τις εἰκάσειεν· ἐπειδὴ ταπεινὰς καὶ ἀσχήμονας ὄψεις οὔτε θεοῖς, οὔτε δαίμοσι, προσάπτειν ὅσιον. ἐγὼ μὲν τοιαύτην τινὰ δόξαν ὑπὲρ τῆς Δημοσθένους λέξεως ἔχω, καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον ἀποδίδωμι αὐτῷ, τὸν ἐξ ἁπάσης μικτὸν ἰδέας.

oratorem: ſed caeteros omnes medium tantum aſſecutos eſſe, nec partem aliquam perfeciſſe ratus, ex omnibus, quae optima eſſent, et quae plurimum illum iuuarent, delegit, et e multis vnum genus abſoluit perfecitque, ſplendidum, tenue; ſuperuacaneum, non ſuperuacaneum; nouum, commune; * panegyricum, verum; rigidum, iucundum; incitatum, remiſſum; venuſtum, amarum; lene, patheticum; vt nihil a Proteo antiquis poëtarum fabulis celebrato differat: qui omnes ſibi nullo negotio formas adaptabat; ſiue deus, ſiue daemon aliquis fuerit, hominum oculos praeſtigiis faſcinans, ſeu homo, qui variis loquendo linguis hominum aures falleret et demulceret; quod magis veriſimile eſt: cum nefas ſit et diis et diuis humiles ineptaſque formas affingere. Idem omnino de Demoſthene ſentio, et huiuſmodi ei ſtylum attribuo, qui ex omni genere compoſitus eſt.

IX. An

m Simile quid in Polydeuce, ſeu Polluce, refert *Philoſtratus. Sylb.*

n Et δή ferri poteſt, et τὶ pro eodem ſubſtitui.

* Al. *Panegyricum* et *ornatu compoſitum.*

o For.

θ'. Εἰ δὲ τὰ προσήκοντα ἔγνωκα, πάρεστι τῷ βουλομένῳ σκοπεῖν, ἐπ' αὐτῶν ποιουμένῳ [o] τῶν λόγων . . μάτων τὴν ἐξέτασιν. ἃ μὲν οὖν παρὰ τὸν Θουκυδίδου χαρακτῆρα κατεσκεύασται τῷ ῥήτορι „(Πολλῶν,) ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γινομένων, ὀλίγου δεῖν καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν, περὶ ὧν Φίλιππος, ἀφ' οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους [p] (Ἕλληνας) ἀδικεῖ, καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο, καὶ λέγειν [q] (δεῖν) καὶ πράττειν (ἅπασι προσήκειν,) ὅπως ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ δίκην δώσει, εἰς τοῦτο ὑπηγμένα πάντα τὰ πράγματα καὶ προειμένα ὁρῶ, ὥστε δέδοικα, μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δὲ ᾖ· εἰ καὶ λέγειν ἅπαντες ἐβούλοντο οἱ παριόντες, καὶ χειροτονεῖν ὑμεῖς,

IX. An autem recte ſenſerim, videre poterit is, qui orationes eius cupiet examinare. Haec igitur ſunt, quae ad formam Thucydideam compoſita ſunt: „Cum multae, Athenienſes, orationes in omni fere conſilio, de iniuriis, quae non modo vobis, ſed reliquis etiam Graecis, a Philippo, ex quo pacem fecit, inferuntur, habeantur: cumque probe ſciam, dicturos eſſe omnes, etſi re non idem praeſtent, oportere tum verbis, tum rebus ipſis, proſpicere, vt ille ab iniuria deſiſtat, debitaſque poenas luat: eo deducta proiectaque omnia cerno, vt verear, ne, quod dicam, contumelioſe illud quidem, ſed vere tamen, dici poſſet. Ego, ſi quod maxime contra rempublicam foret oratores omnes ſuadere, voſque ſuffragiis veſtris compro-

o Forſan legendum τῶν λόγων καὶ τῶν νοημάτων (vel ἐνθυμημάτων) τὴν ἐξ. Verſu mox ſequenti incluſum πολλῶν additum e vulg. editt. *Demoſthenis.* ſed deſiderari videntur ibidem etiam alia. *Sylb.*

p Incluſum Ἕλληνας, in exemplari omiſſum, infra in metaphraſi exprimitur, p. 977. v. 14. Eſt autem locus hic initium tertiae *Philippicae* in vulg. editt. *Dem.* et citatus eſt etiam ſupra p. 947. v. 15. *Sylb.*

q Incluſa addita ſunt ex eiſdem editt. Verſu 12. exempl. habet προϊέμενα: minus conuenienter. *Sylb.*

Ἐξ

[r] (ἐξ ὧν) ὡς φαυλότατα τὰ πράγματα ἔμελλεν ἕξειν, οὐκ ἂν ἡγοῦμαι δύνασθαι χεῖρον, ἢ νῦν, διατεθῆναι.“ κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου; καθ’ ὃ κἀκείνην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. [s] τουτὶ δ’ ἐστὶ τὸ μὴ κατ’ εὐθεῖαν ἑρμηνείαν ἐξενηνέχθαι τὰ νοήματα, μηδ’, ὡς ἐστὶ τοῖς ἄλλοις σύνηθες, λέγειν ἁπλῶς καὶ ἀφελῶς· ἀλλὰ ἐξηλλάχθαι καὶ ἀπεστράφθαι τὴν διάλεκτον ἐκ τῶν ἐν ἔθει καὶ κατὰ φύσιν, εἰς τὰ μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, μηδ’ ὡς ἡ φύσις ἀπαιτεῖ. ὃ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν. [t] ἁπλῶς ἂν ὁ λόγος ἐστὶ καὶ κατ’ εὐθεῖαν ἑρμηνείαν ἐκφερόμενος, εἴ τις οὕτως κατεσκεύασεν αὐτόν· „Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων καθ’ ἑκάστην σχεδὸν ἐκκλησίαν, περὶ ὧν ἀδικεῖ Φίλιππος ἐς ὑμᾶς τε καὶ τοὺς [u] (ἄλλους) Ἕλληνας, ἀφ’ οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο.“ νυνὶ δὲ τό τε „Ὀλίγου δεῖν“ παραληφθὲν ἀντὶ τοῦ „Σχεδόν·“ καὶ τὸ „Ἀδικεῖ Φίλιππος“ διαιρεθὲν, καὶ διὰ μακροῦ τὴν

comprobare voluiſſetis, nihil deteriore loco, quam nunc eſt, remp. arbitror ſuturam fuiſſe“. In quo autem putem hanc dictionem eſſe ſimillimam Thucydideae? quia caeteris prorſus diſſimilis eſt: hoc eſt, quod ſententias non recta et vulgari ratione proferat, neue, vt alii ſolent, ſimpliciter ingenueque: ſed ſermonem loquendi vulgarem et communem in nouum et affectatum conuertat commutetque. Ita porro ſe res, vt dico, habet. Sed ſi hoc illam collocaſſet modo, ſimplex omnino oratio fuiſſet, et rectam elocutionis formam habuiſſet: Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων καθ’ ἑκάστην σχεδὸν ἐκκλησίαν, περὶ ὧν ἀδικεῖ Φίλιππος ἐς ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, ἀφ’ οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο. Nunc vero illud ὀλίγου δεῖν ſumtum eſt loco vocis σχεδὸν: et illud ἀδικεῖ Φίλιππος diuiſum a prioribus, et longo

Dictio Demoſthenis Thucydideae ſimilis eſſe oſtenditur.

r Ἐξ ὧν addita ex vulg. editionibus: atque ita ſupra etiam legitur p. 948. v. 8. *Sylb.*

s In *Lollini* ſchedis pro τουτὶ ſcriptum τοιοῦτο: minus recte. *Sylb.*

t Ἁπλῶς ferri poteſt. ſi quis tamen ἁπλοῦς malit, per me licet. Pro ἐστὶ ſane mox legendum εἴη, vel ἦν. *Sylb.*

u Incluſum ἄλλους deeſt in exemplari. *Sylb.*

 x Συμ-

ἀκολουθίαν κομισάμενον· καὶ τὸ „Οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας," δυνάμενον καὶ χωρὶς ἀποφάσεως διὰ τῆς [x] συμπλοκῆς τὸ πρᾶγμα δηλῶσαι, τοῦ συνήθους ἐξηλλαγμένην καὶ περίεργον πεποίηκε τὴν λέξιν. ὁμοίως δὲ καὶ (τὸ) ἐπιλεγόμενον τούτῳ, εἰ μὲν ἁπλῶς καὶ ἀπεριέργως ἔδει ῥηθῆναι, [y] τοῦτον ἂν δή που τὸν τρόπον ἀπηγ . . . „ἁπάντων λεγόντων, καὶ εἴ τινες τοῦτο μὴ ποιοῦσι . . . . . δεῖ καὶ λέγειν (καὶ) πράττειν ταῦτα, ἐξ ὧν ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ δίκην δώσει." οὕτω δ' ἐξενεχθέν· „Καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν" οὐ σώζει τὴν εὐθεῖαν τῆς λέξεως ὁδόν. τό τε γὰρ „Οἶδ' ὅτι" χώραν οὐκ ἀναγκαίαν ἔχει" καὶ τὸ „Φησάντων γ' ἄν," ἀντὶ τοῦ „Φασκόντων" παρειλημμένον, οὐ τὴν ἀφελῆ διάλεκτον, ἀλλὰ τὴν ἐξηλλαγμένην καὶ περίεργον ἐμφαίνει. ὅμοια δὲ τούτοις ἐστὶ κἀκεῖνα· „Εἶτ' οἴεσθε, οἱ μὲν [z] (οὐδὲν) ἂν

longo interuallo ſubſequens: atque hoc οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, cum poſſet ſine negatione rem continenter ſignificare, inuſitatam et ſuperuacaneam dictionis formam adhibet. Ad eundem etiam modum id, quod mox ſequitur, ſi ſimpliciter et non artificioſe dixiſſet, hac paene ratione fuiſſet proferendum: Καὶ ἁπάντων λεγόντων, καὶ εἴ τινες τοῦτο μὴ ποιοῦσι, ὡς δεῖ καὶ λέγειν καὶ πράττειν ταῦτα, ἐξ ὧν ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὕβρεως, καὶ δίκην δώσει. Similiter illud, καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν, non debitum et legitimum ordinem ſeruat. Nam illud οἶδ' ὅτι non neceſſario ponendum fuit; atque φησάντων γ' ἄν pro φασκόντων acceptum, non ſimplici ſermone, ſed nouo prorſus et ſuperuacaneo, dictum eſt. His ſimilia ſunt et illa: „An exiſtimatis,

x Συμπλοκῆς nomine intelligit copulatiuas particulas τε et καί. breuius enim dicere orator potuiſſet: ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλλ. Verſu 5. incluſum τὸ deeſt in exemplari. *Sylb.*

y Locus ſic videtur explendus: τοῦτον ἂν δή που τὸν τρόπον ἀπήγγελτο· Καὶ ἁπάντων λεγόντων, εἰ καὶ τινὲς τοῦτο μὴ ποιοῦσιν, ὡς δεῖ καὶ λέγειν καὶ πρ. *Sylb.*

z Incluſum οὐδὲν in exemplari omiſſum eſt, et corrupta ibidem etiam alia. Citatus idem

αὐτὸν ἐδυνήθησαν ποιῆσαι κακὸν, αὐτοὶ δὲ μὴ παθεῖν ἐφυλάξαντ' ἂν ἴσως, τούτοις μὲν ἐξαπατᾶν αἱρεῖσθαι μᾶλλον, ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι;“ ἐνταυθοῖ γὰρ οὐθὲν ἂν εἶχεν περίεργον ἡ λέξις, οὐδὲ σκολιὸν, εἰ τοῦτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον· „Εἶτ' οἴεσθε αὐτὸν, οὓς μὲν ἑώρα μηδὲν [a] δυναμένους αὐτῶν, αὐτὸν διαθεῖναι κακὸν, φυλαξαμένους δὲ ἂν ἴσως μὴ παθεῖν, τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἱρεῖσθαι μᾶλλον, ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι;“ ἐναλλαγείσης δὲ τῆς πτώσεως, καὶ τῶν συνδέσμων πολλῶν εἰς βραχὺ συναχθέντων, οἶμαι, περίεργός τε καὶ ἀσυνήθης καὶ ἐξηλλαγμένη γέγονεν ἡ διάλεκτος. ἔτι κἀκεῖνα τῆς αὐτῆς ἐστιν ἰδέας· „Νῦν δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸν δῆμον ἐτίμησεν ἂν, οὐδ' ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδέν. ἐμοὶ δὲ, ὃς, εἴτε τις, ὦ Ἀθηναῖοι, βούλεται νομίσαι μανίαν· μανία γὰρ ἴσως ἐστὶν ὑπὲρ δύναμιν [b] τὶ

matis, cum ille eos, qui nihil ei nocere, fortaſſe autem, ne quod ipſi detrimentum acciperent, cauere potuerunt, per fraudem opprimere, quam in dicto bello aggredi, maluerit? Nihil ſuperuacaneum, nec otioſum, nec intortum, ſi hoc modo dixiſſet: Εἶτ' οἴεσθε αὐτὸν, οὓς μὲν ἑώρα μηδὲν δυναμένους αὐτῶν, αὐτὸν διαθεῖναι κακὸν, φυλαξαμένους δὲ ἂν ἴσως μὴ παθεῖν, τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἱρεῖσθαι μᾶλλον, ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι; mutato enim caſu et coniunctionibus multis in vnum compactis, eum in ſuperuacaneam et inuſitatam atque nouam loquendi formam exiſtimo incidiſſe. Quin et haec illis non admodum diſſimilia ſunt: Iam vero id quidem non fecit, in quo populum honore afficere potuiſſet, nec vllum tale generoſitatis ſpecimen edidit. Sed me, ſiue quis, Athenienſes, inſaniam exiſtimare vult, (eſt enim fortaſſe inſaniae, niti ſupra vires) ſiue liberalitatem, (quod vltro aedi-

idem locus etiam ſupra p. 948. v. 11. et p. 610. v. 8. *Sylb.*

a Forſan rectius δυναμένους αὐτὸν διαθ. expuncto genitiuo αὐτῶν. Verſu 8. exemplar habet ἀναλλαγείσης: quod non eſt vſitatum. *Sylb.*

b In eodem hîc eſt εἴ τι: at non item infra p. 980. v. vlt. Sequentis pag. verſu 2. poſt φανερῶς mutilatus videtur locus. *Sylb.* [In vulgatis enim eſt φανερῶς ἱματίων, intermediis omiſſis.]

c For-

ποιεῖν· εἴτε καὶ φιλοτιμίαν· χορηγὸς ὑπέστην· οὕτω φανερῶς καὶ μιαρῶς ἐπηρεάζων παρηκολούθησεν, ὥστε μηδὲ τῶν ἱματίων, μηδὲ τοῦ χοροῦ, μηδὲ τοῦ σώματος, τὼ χεῖρε τελευτῶν ἀποσχέσθαι μου.“ τί δὴ πάλιν ἐστὶν ἐν τούτοις τὸ συνταράττον τὴν κατὰ φύσιν ἀπαγγελίαν; πρῶτον μὲν, τὸ, πρὶν ἀπαρτίσαι τὸ ἡγούμενον, εἴτε νόημα χρὴ λέγειν, εἴτε κῶλον, ἕτερον παρεμβαλεῖν· καὶ μηδὲ τοῦ δευτέρου τέλος ἔχοντος, τὸ τρίτον ἐπιζεῦξαι· εἶτα τὴν τοῦ δευτέρου νοήματος ἀκολουθίαν ἐπὶ τῷ τρίτῳ τέλος εἰληφότι, θεῖναι· κἄπειτα ἐπὶ πᾶσιν, ὃ τοῦ πρώτου μέρος ἦν, διὰ μακροῦ, καὶ [c] οὐκ τῆς διανοίας αὐτῷ προσεχομένης, ἀποδοῦναι. Ἐμοὶ γὰρ, ὃς . οὔπω τοῦτο τέλος ἔχει. „Εἴτε τις, ὦ Ἀθηναῖοι, βούλεται νομίσαι μανίαν“ ἕτερον τοῦτο κεχωρισμένον τοῦ προτέρου, ἀτελὲς καὶ αὐτό· „Μανία γὰρ ἴσως ἐστὶν ὑπὲρ δύναμιν τὶ ποιεῖν· [d] οὐδετέρου τοῦτο πάλιν τῶν προειρημέ-

aedilitatem ſubii,) * adeo palam et nefarie inſultans affectatus eſt, vt neque a ſacris veſtibus, neque a choro, denique nec a corpore meo, manus abſtineret“. Quid iterum hîc naturalem elocutionem turbat et confundit? Primum quidem, quod, antequam abſoluat, quod prius poſitum erat, ſiue ſententia, ſiue colon, dicendum eſt, aliud interiecerit; et cum ſecundum nondum finitum ſit, tertium nouum ſubiunxerit; deinde quod ſecundae ſententiae conſequentiam in tertia iam finita poſuerit; et tertio in omnibus, quod primi membri partem longo interuallo, cum nihil amplius intelligeretur, reddiderit. Nam illud, ἐμοὶ δὲ, ὃς, ſuſpenditur, nec finem habet. Εἴτε τις, ὦ Ἀθηναῖοι, βούλεται νομίσαι μανίαν: aliud iterum membrum ſeparatum a priore, et etiam imperfectum. Μανία γὰρ ἴσως ἐστὶν ὑπὲρ δύναμιν τὶ ποιεῖν: nec etiam illud membrum ad praece-

* Hoc modo locum ſuppleui: καὶ μιαρῶς ἐπηρεάζων παρεκολούθησεν, ὥστε μηδὲ τῶν ἱερῶν etc. *Mart.* [vid. not. b.]

c Forſan legendum οὐκέτι τῆς δ. Sequentia ſic videntur explenda: τὸ γάρ· Ἐμοὶ δ', ὃς, ἀπήρτηται, καὶ οὔπω τέλος ἔχει. *Sylb.*

d Fortaſſe legendum: οὐδὲ τοῦτο πάλιν τῶν προειρ. μέρος. [in vulgatis pro τοῦτο legitur τοῦ]

P.

των μέρος, ἀλλ᾽ αὐτὸ καθ᾽ αὐτό· κεφαλαιώδης γάρ τίς ἐστιν ἀπόφασις· εἴτε φιλοτιμίαν· τοῦτο δὲ τοῦ δευτέρου μέρος ἦν, τοῦ, „Εἴτε τις βούλεται νομίσαι μανίαν. τὸ δ᾽ ἐπὶ τούτοις λεγόμενον ἅπαν, τὸ, „Χορηγὸς ὑπέστην,“ τοῦ πρώτου μέρος ἦν, τοῦ, „Ἐμοὶ δὲ, ὃς.“ μυρία τοιαῦτα ἐστὶ παρὰ Δημοσθένει, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς κατὰ Φιλίππου λόγοις· [e] μᾶλλον δὲ σπάνια τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα· πλὴν ἑνὸς λόγου τοῦ περὶ Ἁλοννήσου· πολλὰ δὲ καὶ ἐν τοῖς δικανικοῖς ἀγῶσι· τοῖς γ᾽ οὖν δημοσίοις· καὶ σχεδὸν ἔν τε τούτοις, καὶ ταῖς δημηγορίαις· ὥσπερ ἔφην ἂν διαγνοίης σημείῳ προχειροτάτῳ τὸν Δημοσθένους χαρακτῆρα. τῷ δὲ ἧττον, ἢ μᾶλλον, αὐτοῖς κεχρῆσθαι τὸν ἄνδρα πρὸς τὰς φύσεις ἀποβλέποντα τῶν ὑποθέσεων, καὶ τὰς ἀξιώσεις τῶν προσώπων, πλανηθήσεταί τις· ὅπερ ἴσως οὐκ ἄλογον.

ι΄. Φέρε δὴ καὶ τίνι διαλλάττει τῆς Θουκυδίδου λέξεως ἡ Δημοσθένους, ἡ παρὰ τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένη

praecedentia pertinet, ſed ipſum per ſe ſubſiſtit. eſt namque ſententia ad alias non ſpectans. ἡ φιλοτιμία eſt pars ſecundi membri, nempe, εἴτε τις βούλεται νομίσαι μανίαν. quod mox ſequitur totum, viz. χορηγὸς ὑπέστην, primi pars eſt, eius ἐμοὶ δὲ, ὅς. Sexcenta huiuſmodi in Demoſthene aliquis reperiat, praeſertim vero *in Philippicis:* et vero pauca admodum ſunt, quae ita translata non ſint, praeter vnicam orationem *de Haloneſo:* plurima autem in cauſis iudicialibus, iiſque publicis, occurrunt, et ferme in ſolis his et concionibus popularibus; quo ſigno optime Demoſthenis ſtylum, vt dixi, agnoſcas. Si quis autem putet, hunc oratorem, quod ad argumentorum naturam perſonarumque dignitatem reſpexerit, his minus ſaepe vſum eſſe, errabit profecto: quod fortaſſe non abſurdum fuerit.

X. Age ergo, qua in re Demoſthenica dictio a Thucydidea, quae ad eundem modum compoſita eſt, differat, attendamus. *Diſcrimen*

P.981. v.2. ἡ φιλοτιμία [vt in vulgatis eſt pro εἴτε φιλοτιμίαν] reſpicit membrum iſtud p.980. v. 1. εἴτε καὶ φιλοτιμίαν. *Sylb.*

e Forſan legendum μᾶλλον δὲ ὀλίγα τὰ μὴ οὕτως ἔχ. *Sylb.* [in vulgatis enim σπάνια τὰ deſunt.]

χαρακτῆρα, εἴπωμεν. ἀπαιτεῖ γὰρ ὁ λόγος. οὐχὶ τῷ ποιῷ, μὰ Δία· τοῦτο μὲν γὰρ ὁμοίως ἐπιτηδεύουσιν ἀμφότεροι· λέγω δὲ τὸ ἐξαλλάττειν ἐκ τοῦ συνήθους, καὶ μὴ τὸ κοινὸν, ἀλλὰ τὸ περιττὸν διώκειν· τῷ δὲ πόσῳ, καὶ ἔτι μᾶλλον τοῖς καιροῖς. ὁ μὲν γὰρ ἀταμιεύτως τῇ κατασκευῇ κέχρηται· καὶ [f] ἄγεται μᾶλλον ὑπ' αὐτῆς ἄγει· καὶ οὐδὲ τὸν καιρὸν αὐτῆς ἐπίσταται λαβεῖν δεξιῶς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦτον πολλάκις ἁμαρτάνει. [g] καθ' ὃ ἡ μὲν ἀμετρία τῆς ἐξαλλαγῆς ἀσαφῆ ποιεῖ τὴν λέξιν αὐτοῦ· τὸ δὲ μὴ κρατεῖν τῶν καιρῶν, ἀηδῆ. ὁ δὲ ῥήτωρ τοῦ τ' ἀρκοῦντος στοχάζεται, καὶ τοὺς καιροὺς συμμετρεῖται· οὐκ εἰς ἀνάθημα καὶ κτῆμα [h] κα . . . . . . τὴν λέξιν μόνον, ὥσπερ ὁ συγγραφεὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς χρῆσιν. ὥστε οὔτε τὸ σαφὲς ἐκβέβηκεν, οὗ πρώτου τοῖς ἐναγωνίοις λόγοις δεῖ· τό τε δεινὸς εἶναι δοκεῖν, ἐφ'

Thucydidis et Demoſthenis.

damus. res enim poſtulat, vt dicatur, non quantum diſtet qualitate et forma; (eandem enim vterque ſectatur, a vulgari nimirum ſermone vt deflectant, nec communem, ſed eximium, quaerant) at quantum quantitate, et adhuc magis oportunitate. Hic quidem aperte compoſitione vſus eſt, et ab ea magis ducitur, quam ducat; verum occaſionem et locum eius accipiendae non probe nouit: ſed ſaepenumero in hoc delinquit, ideoque inconueniens locutionis nouitas dictionem eius obſcuram reddit, et, quia occaſiones non captat, etiam inuenuſtam. Ipſe autem Demoſthenes, cum ſatis, tum etiam tempore et loco, ea vtitur; non modo dictionem ad oſtentationem componens, vt Thucydides, verum etiam ad hominum vſum. Quare et perſpicuitati, quae maxime in cauſis forenſibus requiritur, ſtuduit, grauitatem vt in dicendo, quam eum quaefuiſſe

f Forſan legendum ἄγεται μᾶλλον ὑπ' αὐτῆς, ἢ αὐτὸς ἄγει. *Sylb.*

g In exemplari καθ' ὃ ἡ μὲν τῇ ἀμετρίᾳ: nullo plane ſenſu. Verſu 10. etiam perperam ibidem ſcriptum ἀμηδῆ. *Sylb.*

h Quatuor tantum ſyllabarum additione locus ſic videtur explendus: οὐκ εἰς ἀνάθημα καὶ κτῆμα κατασκευάζων τὴν λέξιν μόνον. reſpicit autem ad ſententiam illam, quam *Thucydides* ipſe de ſua hiſtoria dicit ſupra p. 824. v. 4. *Sylb.*

i Con-

ᾧ μάλιστα φαίνεται σπουδάζων, προσείληφε. τοιαῦτα μὲν δή τινά ἐστιν, ἃ παρὰ τὸν ὑψηλὸν καὶ ἐγκατάσκευον καὶ ἐξηλλαγμένον τοῦ συνήθους [i] χαρακτῆρος, οὗ τὸ κράτος ἅπαν ἦν ἐν τῇ δεινότητι, καὶ Θουκυδίδην τὸν ἐν αὐτῷ πείσαντα μιμούμενος ὁ Δημοσθένης κατεσκεύακεν.

ιά. [k] Ἃ δὲ παρὰ τὸν βο . . . τε καὶ ἀκριβῆ καὶ καθαρὸν καὶ ζηλωτὸν ἀπὸ τοῦ διαλάμψαντος ἐν αὐτῷ· Λυσιακὸς δ' ἂν εἰκότως λέγοιτο· τοιαῦτα. κωλύσει δ' οὐδὲν, ἴσως δὲ χαριεστέραν ποιήσει τὴν θεωρίαν, τεθεῖσα πρῶτον ἡ Λυσίου λέξις, ᾗ τὴν Δημοσθένους ἐοικέναι πείθομαι, διήγησίν τινα περιέχουσα ὑβριστικήν· „Ἄρχιππος γὰρ [l] οὑτος, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀπεδύσατο μὲν εἰς τὴν αὐτὴν παλαίστραν, οὗπερ καὶ Τίσις ὁ φεύγων τὴν δίκην. ὀργῆς δὲ γενομένης, ἐς κόμματά τε αὐτῆς καὶ

ſiuiſſe apparet, coluiſſe videretur. Haec ſunt nonnulla, quae ad ſublimis, elaborati, et inuſitati ſtyli imitationem, cuius tota vis eſt in grauitate, Thucydidem, qui in eo vnus excelluit, aemulando Demoſthenes formauit.

XI. Quae vero ad imitationem characteris ſimplicis, accurati, puri, et imitatione digni, (qui Lyſianus merito dici debet, ab eo, qui in illo nimirum excelluit) orator reddidit, haec ſunt. Nihil autem vetabit, imo tractatum noſtrum venuſtiorem reddet, Lyſiae verba primum ponere, deinde ea Demoſthenis, quae putem Lyſianis eſſe quam ſimillima. Lyſiae ſunt narratio quaedam iniuriae acceptae: „Archippus iſte, Athenienſes, et Tiſis ille, qui modo reus eſt, in eandem palaeſtram deuenere. iracundia autem motus vterque calumniari,

Lyſiae cum Demoſthenis dictione comparatio.

i Concinnius χαρακτῆρα, accuſ. caſu. Verſu 5. pro πείσαντα requirit ſenſus προύχοντα, vel ſimile quid. *Sylb.*

k Talis quaepiam hîc inſtituenda lectio: ἃ δὲ παρὰ τὸν λιτόν τε καὶ ἀκριβῆ καὶ καθαρὸν καὶ ζηλωτόν· Λυσιακὸς δ' ἂν εἰκότως λέγοιτο, ἀπὸ τοῦ διαλάμψαντος ἐν αὐτῷ· τοιαῦτα. *Sylb.*

l Pro οὗτος mendoſe in exemplari ſcriptum οὐ τύρ. Verſu vlt. legendum opinor ἐς σκώμματά τε ἐξ αὐτῆς. *Sylb.* In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. εἰς σκώμματά τε αὐτοῖς.

m In-

ἀντιλογίαν καὶ ἔχθραν καὶ λοιδορίαν κατέστησαν. ἔστιν οὖν Πυθέας ἐραστὴς μὲν τοῦ μειρακίου· πάντα γὰρ εἰρήσεται τἀληθῆ πρὸς ὑμᾶς· ἐπίτροπος δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς καταλελειμμένος. οὗτος, ἐπειδὴ Τίσις πρὸς αὐτὸν [m] *(τὴν) ἐν τῇ παλαίστρᾳ λοιδορίαν διηγήσατο, βουλόμενος χαρίζεσθαι, καὶ δοκεῖν δεινὸς καὶ ἐπίβουλος εἶναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν, ὡς ἡμεῖς ἔκ τε τῶν πεπραγμένων ᾐσθήμεθα, καὶ τῶν εὖ εἰδότων ἐπυθόμεθα, ἐν μὲν τῷ παρόντι διαλλαγῆναι, σκοπεῖν δὲ, ὅπως αὐτὸν μόνον που λήψεται. πεισθεὶς δὲ ταῦτα καὶ ἀπαλλαγεὶς, καὶ χρώμενος, καὶ προσποιούμενος ἐπιτήδειος εἶναι, εἰς τοῦτο μανίας,* [n] *τηλικοῦτος ὢν, ἀφίστατο . . τ' ἐτύγχανεν μὲν οὖσα ἱπποδρομία ἀνακείων . . . δ' αὐτὸν μετ' ἐμοῦ παρὰ τὴν θύραν παριόντων . . . . ἀλλήλων τυγχάνουσιν ὄντες· τὸ μὲν πρῶτον . . . ἐκέλευεν· ἐπειδὴ δὲ οὐ μετ' αὐτοῦ . . . δειπνήσαντες οὖν, ἤδη συσκοτάζοντος, ἐλθόντες, κόπτομεν τὴν θύραν. οἱ δ' ἡμᾶς ἐκέλευον εἰσιέναι. ἐπειδὴ δὲ ἔνδον ἐγενό-*

ri, litigare, iurgare, conuiciarique inceperunt. Pytheas vero, adoleſcentis amator, (vera enim vobis omnibus narrabo) ei a patre tutor relictus eſt. Cum itaque huic Tiſis conuicia in ſe in palaeſtra narraſſet; ipſe gratificari, et videri callidus, et inſidiari cupiens, ſuaſit (vt quidem nos e rei ſerie cognouimus, et ab iis, qui probe nouerunt, intelleximus) inpraeſentiarum quidem in gratiam redire, at occaſionem quaerere, vt eum ſolum alibi nanciſceretur. His ille credens, et ab iniuria deſiſtens, et cum aduerſario familiariter loquens, ſeque amicum ſimulans, eo inſaniae, cum tam iuuenis eſſet, redactus eſt . . . . cum coenaſſemus, circa veſperum egreſſi pulſamus oſtium. illi nos ingredi iuſſerunt. Cum

m Incluſus articulus *τὴν* in exemplari omiſſus eſt. Ibidem v. *6.* verius meo iudicio eſt *ἐπήβολος*: id eſt *ἔνοχος*. *Sylb.*

n Τηλικοῦτος ſignificat hîc *tam paruo natu.* Sequentia integrioris codicis opem deſiderant. nam inter vulgatas *Lyſiae* orationes haec non exſtat. *Sylb.*

o In

μεθα, ἐμὲ μὲν ἐκβάλλουσιν οἰκίας· τουτονὶ δὲ συναρπάσαντες, ἔδησαν πρὸς τὸν κίονα· καὶ λαβὼν μάστιγά τις, ἐντείνας πολλὰς πληγὰς, εἰς οἴκημα αὐτὸν καθεῖρξε. καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ ταῦτα μόνον ἐξαμαρτεῖν· ἀλλ' ἐζηλωκὼς μὲν τῶν νέων τοὺς πονηροτάτους ἐν τῇ πόλει, νεωστὶ δὲ τὰ πατρῷα παρειληφὼς, καὶ προσποιούμενος νέος καὶ πλούσιος εἶναι, πάλιν τοὺς οἰκέτας ἐκέλευεν, ἡμέρας ἤδη [o] γενομένης, πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν δήσαντες μαστιγοῦν. οὕτω δὲ τοῦ σώματος ἤδη πονήρως διακειμένου, Ἀντίμαχον μεταπεμψάμενος, [p] τῶν μὲν δειπνῦν τύχοι· οὗτος δὲ μεθύων ἔλθοι· ἐκκόψας δὲ τὴν θύραν, καὶ εἰσελθὼν, κακῶς λέγοι αὐτὸν, καὶ τὸν Ἀντίμαχον, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Ἀντίμαχος δὲ ὠργίζετο μὲν αὐτοῖς, ὡς μεγάλα ἡμαρτηκόσιν· ὅμως δὲ μάρτυρας παρακαλέσας, ἠρώτα αὐτὸν, πῶς εἰσέλθοι· ὁ δὲ, κελεύσαντος Τίσιδος καὶ τῶν οἰκετῶν, ἔφασκε. συμβουλευόντων δὲ τῶν εἰσελθόντων ὡς τάχιστα λῦσαι, καὶ τὰ

Cum iam eſſemus ingreſſi, me domo exturbant; hunc autem rapientes ad columnam ligauerunt: et ecce non nemo, accepto flagello, multa ei verbera inflixit, et in domum concluſit. neque his contentus, ſed peſſimos in ciuitate adoleſcentes imitatus, propter paternas opes recens iam acceptas iactans ſe et iuuenem et diuitem, iuſſit iam iterum, exorto ſole, famulos, qui eum ad columnam ligauerant, flagellare. Iam itaque tali modo conſtituto aduerſario, Antimachum arceſſiuit, qui tum forte coenabat. Ille vero ebrius venit, pulſatoque vehementius oſtio, intrans, ei et Antimacho et eorum vxoribus conuiciari coepit. Antimachus quidem illis iratus eſt, quia multum deliquerant, tamen, aduocatis teſtibus, rogat, quomodo hic intrarit: ille, hortatu Tiſidis et domeſticorum, dixit. Suadentibus autem iis, qui ingreſſi erant, vt quam citiſſime ſolue-

o In exemplari eſt γενημένης, errore ambiguo. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. γεγενημένης.

p Hic quoque mutilatus et corruptus eſt locus. *Sylb.* Forſan reponendum ὁ μὲν δειπνῶν τυχὸν, quanquam nondum recte. *Mart.*

q Ad

γεγενημένα δεινὰ νομιζόντων εἶναι, ἀπέδοσαν αὐτὸν τοῖς ἀδελφοῖς. οὐ δυναμένου δὲ βαδίζειν, ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ [q] Δεῖγμα ἐν κλίνῃ, καὶ ἐπέδειξαν πολλοῖς μὲν Ἀθηναίων, πολλοῖς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ξένων, οὕτως διακείμενον· ὥστε τοὺς ἰδόντας μὴ μόνον τοῖς ποιήσασιν ὀργίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς πόλεως κατηγορεῖν, ὅτι οὐ δημοσίᾳ, οὐδὲ παραχρῆμα, τοὺς τὰ τοιαῦτα ἐξαμαρτάνοντας τιμωρεῖται.

ιβʹ. Αὕτη μὲν ἡ [r] Λυσίου διήγησις ἐκ τοῦ κατὰ Τίσιδος λόγου. ἣν δὲ νῦν μέλλω λέγειν, Δημοσθένους, ἐκ τοῦ κατὰ Κόνωνος· ἧς τὴν πραγματικὴν ὁμοιότητα ἐάσαντες, [s] . . . . τὴν ἐν τῇ λέξει σκοπῶμεν· [t] „Ἐξήλθομεν ἔτος (τουτὶ τρίτον) εἰς Πάνακτον, Φρουρᾶς ἡμῖν προγρα-

ſolueretur, et putantibus, haec acerba eſſe, tradiderunt eum fratribus ſuis. cum autem incedere nequiret, tulerunt eum lecto in Digma, multiſque Athenienſibus adeo crudeliter afflictum, et multis etiam peregrinis, oſtenderunt: vt, qui viderent, non modo iis, qui feciſſent, iraſcerentur; verum etiam ciuitatem iniuſtitiae coarguerent, quod non publice et ex tempore huius iniuriae auctores caſtigaret.

Demoſthenis locus in Cononem de iniuria.

XII. Haec eſt narratio Lyſiae ex oratione *aduerſus Tiſidem.* haec vero, quam iam ſum dicturus, ex oratione Demoſthenis *in Cononem* depromta eſt: cuius ſimilitudinem, quae in reipſa conſiſtit, cum Lyſiana, omittentes, quaſi nihil ad ea, quae tractanda ſuſcepimus, neceſſariam, eam, quae in dictione ipſiſque verbis conſiſtit, conſideremus: „Abhinc triennium, cuſtodia nobis denunciata, Panactum ingreſſi ſumus. habuerunt

q Ad Δεῖγμα in exemplari additum hoc ſcholion: ὁ τόπος ἐν τῷ Πειραιεῖ, ἔνθ' ἐδείκνυτο σῖτος καὶ τἄλλα, ὥσπερ ὑποδείγματα. quod idem fere cum *Harpocratione* tradit *Suidas. Sylb.*

r In exemplari pro Λυσίου corrupte ſcriptum Λώρου. *Sylb.*

s Si quid hîc deeſt, tale quodpiam deſideratur comma: ὡς οὐδὲν πρὸς τὰ ἐν χερσὶ προσήκουσαν. *Sylb.*

t In vulg. editt. *Demoſth.* ſingulariter legitur ἐξῆλθον. Sequentia incluſa deſunt in exemplari. *Sylb.*

u In-

Φείσης· [u] (ἐσκήνωσαν οὖν οἱ υἱεῖς) οἱ τουτουῒ Κόνωνος ἐγγὺς ἡμῶν, (ὡς) οὐκ ἂν ἐβουλόμην. ἡ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἔχθρα καὶ τὰ προσκρούματα ἐκεῖθεν ἡμῖν συνέβη· ἐξῆς δ' ἀκούσεσθε. ἔπινον ἑκάστοτε [x] οὗτοι τὴν ἡμέραν ὅλην, ἐπειδὴ τάχιστα ἀριστήσειαν· καὶ τοῦθ', [y] ἕωσπερ ἦμεν ἐν τῇ Φρουρᾷ, διετέλουν ποιοῦντες. ἡμεῖς δ', ὥσπερ ἐνθάδε εἰώθειμεν, οὕτω διήγομεν καὶ ἔξω· [z] καὶ ἣν δειπνοποιεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ὥραν συμβαίνει, ταύτην ἂν οὗτοι ἐπαρῴνουν ἤδη, τὰ μὲν πολλὰ εἰς τοὺς ἀκολούθους ἡμῶν, τελευτῶντες [a] (δὲ καὶ εἰς) ἡμᾶς αὐτούς. Φήσαντες γὰρ καπνίζειν αὐτοὺς ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας, ἢ κακῶς λέγειν, ὅ τι τύχοιεν, ἔτυπτον, καὶ τὰς ἀμίδας [b] κατεσκεδάννυσαν, καὶ προσεούρουν, καὶ ἀσελγείας καὶ

runt autem Cononis filii tabernacula prope nos, quod vtinam factum non eſſet. primae enim inimicitiae et offenſae inde nobis ortae ſunt, ſicut audietis. Potabant iſti quotidie, cum primum pranſi eſſent, totos dies: idque, dum in praeſidio fuimus, facere non deſtiterunt. Nos vero, vt hîc ſoliti eramus, ita foris quoque degebamus. Qua igitur hora alii coenam parare conſueuerunt, ea iſti iam bacchabantur plerumque in pueros noſtros pediſſequos, tandem etiam in noſmetipſos. illos enim, dum cibos coquerent, fumo, aut conuiciis, quicquid eis in buccam veniebat, moleſtos ſibi eſſe cum dicerent, et matulis petebant et permingebant, neque vllum petulantiae genus,

u Incluſa addita ſunt e vulgatis editionibus; in quibus ibidem, ſublato poſteriore articulo, et poſtpoſito pronomine demonſtratiuo, ſic legitur: οἱ υἱεῖς Κόνωνος τουτουί. Verſu 3. eaedem pro ἐξῆς δὲ habent ἐξ ὧν, *ex iis occaſionibus, quas audietis. Sylb.*

x In vulgatis libris: οὗτοι τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ τάχιστα ἀριστήσαιεν, ὅλην καὶ τοῦτο.

y In exemplari eſt ὥσπερ: quod pro *dum* vſurpari non ſolet. *Sylb.*

z Vulg. editt. pro καὶ ἣν habent ἣν οὖν, *quam igitur*, et mox συμβαίνοι, ταύτην ἂν ἤδη ἐπαρῴνουν (al. ἐπαροίνουν) οὗτοι, τὰ μὲν πολλὰ εἰς τοὺς παῖδας ἡμῶν τοὺς ἀκολούθους· τελ.

a Incluſa deſunt in exemplari. *Sylb.*

b In vulgatis κατεσκεδάννυον. *Sylb.*

c Τῷ

ὕβρεως οὐδ᾽ ὁτιοῦν ἀπέλειπον. ὁρῶντες δὲ ἡμεῖς ταῦτα, καὶ λυπούμενοι, τὸ μὲν πρῶτον ἀπεπεμψάμεθα· ὡς δ᾽ ἐχλεύαζον ἡμᾶς, καὶ οὐκ ἐπαύοντο, [c] (τῷ στρατηγῷ) τὸ πρᾶγμα εἴπομεν, κοινῇ πάντες οἱ σύσσιτοι προσελθόντες, οὐδὲν ἐγὼ τῶν ἄλλων ἔξω. λοιδορηθέντος δ᾽ αὐτοῖς ἐκείνου, καὶ κακίσαντος αὐτοὺς, οὐ μόνον περὶ ὧν εἰς ἡμᾶς ἠσέλγαινον, ἀλλὰ καὶ [d] περὶ ὧν ἐποίουν ὅλως ἐν τῷ στρατοπέδῳ, τοσούτου ἐδέησαν παύσασθαι, ἢ αἰσχυνθῆναι, ὥστε, ἐπειδὴ θᾶττον συνεσκόταζεν, εὐθὺς ὡς ἡμᾶς εἰσεπήδησαν ταύτῃ τῇ ἑσπέρᾳ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον κακῶς ἔλεγον, [e] ἔπειτα δὲ καὶ πληγὰς ἐνέτειναν ἐμοί· καὶ τοσαύτην κραυγὴν καὶ θόρυβον περὶ τὴν σκηνὴν ἐποίησαν, ὥστε [f] (καὶ τὸν στρατὸν) καὶ τὸν στρατηγὸν καὶ τοὺς ταξιάρχους ἐλθεῖν, [g] καὶ τῶν ἄλλων τινὰς στρατιωτῶν· οἳ διεκώλυσαν μηδὲν ἡμᾶς ἀνήκεστον παθεῖν, μηδ᾽

genus, aut contumeliae, praetermittebant. quae cum nos videremus et aegre ferremus, primum diſſimulauimus: vt autem nos ſubſannabant, nec deſinebant, duci rem indicauimus, eumque communiter omnes contubernales conuenimus, non ego ſeorſim ab aliis. qui cum eos obiurgaſſet, et eorum vecordiam accuſaſſet; non ob ea ſolum, de quibus nos queſti eramus, ſed propter omnia eorum in exercitu edita facinora: tantum abfuit, vt deſinerent, et erubeſcerent; vt, cum primum tenebrae factae eſſent, ſtatim in nos eodem die veſperi impetum fecerint. ac primum maledixerunt, tandem verberibus etiam me affecerunt, et tantum clamorem et tumultum circa tentorium excitarunt, vt et exercitus et dux et centuriones venirent, et aliorum militum quidam, qui obſtiterunt, ne quid in nos grauius conſulerent, aut a nobis paterentur, ea

c Τῷ στρατηγῷ deeſt in exemplari. Paulo poſt vulg. editt. pro οὐδὲν habent οὐκ: verius fortaſſe οὐδέ. *Sylb.*

d Περὶ ὧν ὅλως ἐποίουν in editis *Demoſth.*

e Vulgati pro ἔπειτα habent τελευτῶντες. *Sylb.*

f Incluſum iſtud comma, καὶ τὸν στρατόν, abeſt a vulgatis editionibus: recte. *Sylb.*

g In iiſdem editt. καὶ τῶν ἄλλων στρατιωτῶν τινὰς, οἵπερ ἐκώλυσαν.

h Vulg.

αὐτοὺς ποιῆσαι, παροινουμένους ὑπὸ τούτων. τοῦ δὲ πράγματος εἰς τοῦτο [h] παρελθόντος, ὡς δεῦρο ἀνήλθομεν, (ἦν ἡμῖν,) οἷον εἰκὸς, ἐκ τούτων ὀργὴ καὶ ἔχθρα πρὸς ἀλλήλους· [i] οὐ μὴν ἔγωγε (μὰ τοὺς θεοὺς) ᾤμην δεῖν οὔτε δίκην λαχεῖν αὐτοῖς, οὔτε λόγον ποιεῖσθαι τῶν συμβάντων [k] (οὐδένα·) ἀλλ' ἐκεῖνα ἁπλῶς ἐγνώκειν, τὸ λοιπὸν εὐλαβεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι, μὴ πλησιάζειν ὡς τοὺς τοιούτους. πρῶτον μὲν οὖν, ὧν εἴρηκα, τούτων βούλομαι τὰς μαρτυρίας παρασχόμενος, μετὰ ταῦτα ὅσα ὑπὸ τούτου πέπονθα, ἐπιδεῖξαι· ἵνα [l] εἰδῆτε, ὅτι (ᾧ) προσῆκε τοῖς τὸ πρῶτον ἁμαρτηθεῖσιν ἐπιτιμᾶν, οὗτος [m] αὐτὸς πρὸς τούτοις πολλῷ δεινότερα διαπέπρακται. Μάρτυρες. Ὧν μὲν τοίνυν [n] οὐθένα ᾤμην δεῖν λόγον ποιεῖσθαι, ταῦτα ἐστί. χρόνῳ δ' ὕστερον οὐ πολλῷ, περιπατοῦντος, ὥσπερ εἰώ-

ea debacchatione irritatis. Re hactenus progreſſa, vt huc rediuimus, irae, vt fieri ſolet, inter nos et inimicitiae ſane fuerunt: non tamen ego vel in ius propterea vocandos, vel vllam rationem eorum, quae acciderant, habendam putabam. Sed illud omnino decreueram, cauere ac dare operam, ne poſthac in ſimiles homines inciderem. Exhibito igitur inprimis de his, quae dixi, teſtimonio, poſtea quid ab eo ſim perpeſſus, oſtendam: vt ſciatis, eum, cui prima delicta caſtiganda fuiſſent, ipſum priorem multo atrociora commiſiſſe. Teſtes. Quae igitur prorſus negligenda eſſe duxi, haec ſunt. Non multo autem poſt deambulante me pro meo more veſperi in foro

h Vulg. Editt. habent προελθόντος: rectius. et mox: ὡς δεῦρ' ἐπανήλθομεν. Ex eiſdem addita ſunt ſequentia incluſa. *Sylb.*

i In vulgatis: μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ μὴν ἔγωγε ᾠόμην.

k Incluſum οὐδένα additum e vulgatis, in quibus mox ἁπλῶς ἐκεῖνο, et ſequ. v. πλησιάζειν τοῖς τοιούτοις. πρῶτον μὲν οὖν τούτων, ὧν εἴρηκα, βούλ. τ. μ. π. μ. ταῦτα, οἷα ὑπ' αὐτοῦ τούτου πέπ.

l Pro εἰδῆτε in exemplari eſt ἴδητε: errore ambiguo. mox ᾧ additum ex vulgatis. *Sylb.*

m Pro αὐτὸς perperam in exemplari eſt αὐτοῖς. Mox in vulg. editt. πρότερος πολλῷ δεινότερα εἴργασται. Μαρτυρίαι. *Sylb.*

n In vulgatis οὐδένα, et mox ποιήσασθαι. et mox ex eiſdem p.990.v.1.additum ἑσπέρας. *Sylb.*

o In

θειν, (ἑσπέρας) ἐν ἀγορᾷ μȣ μετὰ Φανοςράτȣ τȣ̃ [o] Κηφισέως, τῶν ἡλικιωτῶν τινος, παρέρχεται Κτησίας, ὁ υἱὸς ὁ τȣ́τȣ, μεθύων, κατὰ τὸ Λεωκόριον, ἐγγὺς [p] τῶν Πυθοδώρȣ. κατιδὼν δὲ ἡμᾶς, καὶ κραυγάσας, καὶ διαλεχθείς τι πρὸς αὑτὸν ȣ̓́τως, ὡς ἂν μεθύων, ὥςε μὴ μαθεῖν, ὅ τι λέγει, παρῆλθε πρὸς μελέτην ἄνω. ἔπινον δ᾽ ἄρα [q] ἐνταῦθα παρὰ Παμφίλῳ τῷ γραφεῖ Κόνων ȣ̓τοσὶ, Θεόδωρός τις, Ἀλκιβιάδης, Σπίνθαρος ὁ Εὐβȣ́λȣ, Θεογένης ὁ Ἀνδρομένȣς, πολλοί τινες· ȣ̔̀ς ἐξαναςήσας ὁ Κτησίας, ἐπορεύετο εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ ἡμῖν συμβαίνει ἀναςρέφȣσιν [r] ἐκ τȣ̃ Φερρεφαττίȣ καὶ περιπατȣ̃σι πάλιν κατ᾽ αὐτό πως τὸ Λεω-

foro cum Phanoſtrato Cephiſienſe, quodam ex aequalibus meis: praeterit Cteſias, filius iſtius, ebrius, circa Leocorium, prope Pythodóri aedes. Conſpicatus autem nos, clamore ſublato, ſecumque murmurans more ebrii hominis, vt non intelligeremus, quid loqueretur, praeteriit, Melitem verſus adſcendens. Potarant autem ibi apud Pamphilum fullonem, Conon, Theotimus quidam, Alcibiades, Spintharus, Eubuli filius, Theagenes, Andromenis F. multique alii. Quibus Cteſias concitatis in forum venit: atque ita accidit, nobis a Proſerpinae fano reuertentibus et deambulantibus, vt iterum pro-
pe

o In exemplari proparoxytonως ſcriptum Κηφίσεως: minus recte. Perperam idem verſu 2. pro ὁ υἱὸς habet ȣ̔̃ς. *Sylb.*

p In vulgatis editt. τῶν Πυθοδώρȣ, et v. 6. λέγοι. Eaedem pro μελέτην habent Μελίτην. *Stephano Byzantio* Μελίτη eſt pagus Oeneidis tribus: cuius localia aduerbia eſſe dicit, εἰς Μελίτην, ἐκ Μελίτης, ἐν Μελίτῃ. ſed intelligendus hic potius locus vrbanus. *Sylb.*

q Poſt ἐνταῦθα in eiſdem legitur haec parentheſis: ταῦτα γὰρ ὕςερον ἐπυθόμεθα. Eaedem pro γραφεῖ habent κναφεῖ: verius, opinor. Eaedem v. 8. pro Θεόδωρος et Ἀλκιβιάδης habent Θεότιμος et Ἀρχεβιάδης. Verſ. 9. exemplar noſtrum habet Ἀνδρομέδȣς. ſed cum p. 991. v. 4. pro eodem habeat Ἀνδρομένȣς, ego vtrobique eandem cum vulgatis editionibus ſcripturam ſum ſecutus. *Sylb.*

r Vulg. editt. habent ἀπὸ τοῦ Φεῤῥεφαττίȣ: et p. 991. verſu 1. pluraliter τȣ́τοις, *hiſce. Sylb.*

s Per-

κόριον εἶναι, καὶ τούτῳ περιτυγχάνομεν. ὡς δ' ἀνεμίχθημεν, εἷς μὲν αὐτῶν, [s] ἀγνώς τις, τῷ Φανοστράτῳ προσπίπτει, καὶ κατεῖχεν ἐκεῖνον· Κόνων δὲ οὑτοσὶ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ὁ Ἀνδρομένους υἱὸς, ἐμοὶ περιπεσόντες, τὸ μὲν πρῶτον [t] ἐξέδυον· εἶτα ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες (εἰς τὸν βίον) εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε τὸ μὲν χεῖλος διακόψαι, τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς (συγκλεῖσαι.) οὕτω δὲ κακῶς ἔχοντα κατέλειπον, ὥστε μὴ ἀναστῆναι, μήτε φθέγξασθαι δύνασθαι. κείμενος δ' αὐτῶν ἤκουον πολλὰ καὶ δεινὰ λεγόντων· καὶ τὰ μὲν ἄλλα [u] βλασφημίας ἔχει τινὰς, ἃς καὶ ὀνομάζειν ὀκνήσαιμι· ὃ δὲ τῆς ὕβρεώς ἐστι τῆς τούτου σημεῖον, καὶ τεκμήριον, ὡς πᾶν τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τούτου γενόμενον, τοῦθ' ὑμῖν ἐρῶ. ᾖδε γὰρ, (τοὺς)

pe Leocorium eſſemus, et in iſtos incideremus. Vt autem congreſſi ſumus, vnus eorum, homo ignotus, in Phanoſtratum irruit, eumque detinet. Conon autem, et filius eius, et Andromenis filius, in me facto impetu, primum me exuunt: deinde ſupplantatum et proſtratum in coenam ſic tractarunt, inſultando et contumelioſe vexando, vt labrum diſcinderent et oculos occluderent, et tam male affectum relinquerent, vt neque ſurgere, neque loqui, poſſem. Iacens autem multa ex iis et amara audiebam; ac caetera quidem conuicia ſunt, quorum quaedam apud vos nominare erubeſcerem. Quod vero inſolentiae Cononis ſignum, et argumento eſt, ductu eius et auſpiciis facta eſſe omnia, id vobis dicam. Cantabat enim gallos

s Perperam in exemplari eſt ἐγνώστως: paulo rectius ἀγνώστως, *ita vt agnoſci non poſſet. Sylb.*

t Vulg. editt. habent ἐξέδυσαν, εἶθ' ὑπ. Ibidem mox in exemplari ſcriptum ῥέξαντες, errore ambiguo. Sequens commation, εἰς τὸν βίον, abeſt a vulg. editt. nec immerito. Contra ex eiſdem v. 8. additum συγκλεῖσαι. Eaedem ſeq. v. habent καταλιπεῖν: et mox, μήτε ἀναστῆναι. *Sylb.*

u Eaedem habent βλασφημίαν ἔχει τινά· καὶ ὀνομάζειν ὀκνήσαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια: et v. pen. τεκμήριον τοῦ πᾶν τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τούτου γεγενῆσθαι. Ex eiſdem additus articulus τοὺς v. vlt. *Sylb.*

ἀλεκτρυόνας μιμούμενος τοὺς νενικηκότας· [x] οἱ δὲ κροτεῖν αὐτὸν ἠξίουν τοῖς ἀγκῶσιν ἀντὶ πτερύγων τὰς πλευράς."

ιγ'. Ταῦτα οὐ καθαρὰ καὶ ἀκριβῆ καὶ σαφῆ καὶ διὰ τῶν κυρίων καὶ κοινῶν ὀνομάτων κατεσκευασμένα, ὥσπερ τὰ Λυσίου; ἐμοὶ μὲν γὰρ ὑπάρχειν δοκεῖ. τί δ' οὐχὶ σύντομα, καὶ στρογγύλα, καὶ ἀληθείας μεστὰ, καὶ τὸν ἀφελῆ καὶ ἀκατάσκευον ἐπιφαίνοντα φύσιν, καθάπερ ἐκεῖνα; πάντων μὲν οὖν μάλιστα. οὐχὶ δὲ καὶ πιθανὰ, καὶ ἐν ἤθει λεγόμενά τινι, καὶ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις τε καὶ πράγμασι φυλάττοντα; ἡδονῆς δ' ἄρα, καὶ πειθοῦς, καὶ χαρίτων, καιροῦ τε, [y] καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, ἃ τοῖς Λυσιακοῖς ἐπανθοῦσιν, ἆρα οὐχὶ πολλὴ μοῖρα; οὐκ ἔνεστ' ἄλλως εἰπεῖν. εἰ γοῦν μὴ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς, οὕτινός ἐστιν, ἑκάτερος τῶν λόγων γνώριμος ἦν, ἀλλ' ἀνεπιγράφοις περιετύχομεν αὐτοῖς, οὐ πολλοὺς ἂν ἡμῶν οἴομαι διαγνῶναι ῥᾳδίως; [z] πό-

gallos victores imitans, alii autem iubebant eum alarum vice latera cubitis plangere.

XIII. Nonne haec pura ſunt et admodum accurata, aperta, propriis vulgaribuſque verbis more Lyſiano compoſita? ſic equidem cenſeo. Quid, nonne breuia et rotunda et omnino vera ſunt, ac ſimplicem, nec affectatum naturae ſtylum, vt illa Lyſiae, exprimunt? maxime. Nonne etiam veriſimilia ſunt, morata, ipſiſque perſonis et rebus conuenientia decoro ſubſeruiunt? annon et magnam venuſtatem, perſuadendi vim, ſuauitatem, opportunitatem, aliaſque virtutes quamplurimas, quae in Lyſiae orationibus emicant, oſtendunt? Omnino, nec aliter dicere fas eſt. Si igitur non e titulo oratio aperte oſtenderet, cuiuſnam foret, ſed in eas incideremus titulo carentes; paucos fore putem, qui ex tempore internoſcerent, vtra

x In vulgatis οἱ δὲ κρατεῖν τοῖς ἀγκῶσιν αὐτὸν ἠξίουν.

y Legendum videtur: καὶ τῶν ἄλλων, ἃ πᾶσι τοῖς Λυσιακοῖς ἐπανθεῖ λόγοις: et ſequenti verſu πολλὴ αὐτοῖς μοῖρα. *Sylb.*

z Si aduerbialiter malis πότερον, per me licet. *Sylb.*

a Clau-

τερος Δημοσθένους ἐστὶν, ἢ Λυσίου. τοσαύτην οἱ χαρακτῆρες ὁμοιότητα πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι. τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ πρὸς Ἀπολλόδωρον ὑπὲρ Φορμίωνος, καὶ ὁ κατ' Ὀλυμπιοδώρου τῆς βλάβης, καὶ ὁ πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος· ἥ τε πρὸς Εὐβουλίδην ἔφεσις, καὶ ἡ πρὸς Μακάρτατον διαδικασία, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ ἰδιωτικοὶ λόγοι, οὐ πολλῷ πλείους τῶν εἴκοσι ὄντες· οἷς γε δὴ κατὰ τὸ παρὸν ἐντετυχηκὼς, [a] γνώσῃ, οἷς οἶδα ἐγώ. καὶ τῶν δημοσίων δὲ ἀγώνων πολλὰ μέρη τούτῳ κατεσκεύασται τῷ χαρακτῆρι. ἔφερον δ' ἂν ἐξ ἑκάστου τὰ παραδείγματα· εἰ μὴ πλείων ἔμελλε τοῦ μετρίου γενέσθαι ὁ λόγος· ἐν οἷς δῆλός ἐστι περὶ καλλιλογίαν καὶ σεμνότητα, καὶ πάσας τὰς ἐπιθέτους κατασκευὰς μᾶλλον ἐσπουδακὼς, ἢ περὶ τὴν ἀκρίβειαν. [b] ὁ δὲ

vtra Demoſthenis, vtra vero Lyſiae foret. Adeo illae inter ſe orationes ſimiles ſunt. Huius generis etiam eſt oratio *aduerſus Apollodorum pro Phormione*, et illa *aduerſus Olympiodorum damni dati*, et iſta *aduerſus Boeotum de nomine*, vt et appellatio *aduerſus Eubulidem*, diſceptatio *aduerſus Macartatum*, et aliae plurimae orationes priuatae, fere viginti: in quas ſi iam incideris, cognoſces ex eis argumentis, quibus ego ipſe noui. Quin etiam orationes de cauſis publicis vt plurimum hoc ſtylo compoſitae ſunt. De ſingulis autem, in quibus plus de ſplendore, grauitate, aliiſque accerſitis ornamentis, quam de verborum ornatu, ſolicitus fuiſſe apparet, exempla produxiſſem, niſi vererer, ne multitudine modum ipſa excederet oratio.

a Clauſulae huius, ſi mendo caret, ſententia eſt: *cognoſces ex iis argumentis*, *quibus ego rem perſpectam habeo.* (alloquitur autem *Ammaeum*, ſicut infra in epilogo) cuiuſmodi locutione *Demoſthenes* infra p. 176. [iuxta *Ed. Sylb.*] quoque vtitur. *Sylb.*

b Rectius ὁ δὲ πρὸς τὴν ἐπιστολήν: vt ſignificet orationem, qua orator reſpondet ad Philippi epiſtolam. *Sylb.* Haec etiamnum exſtat, et in libris vulgatis inſcribitur *de Haloneſo*: ſed rectius fortaſſe (vt inquit *Libanius*) inſcriberetur: *reſponſio ad Philippi epiſtolam.* Idemque ille, contra quam ſentit *Dionyſius*, hanc orationem *Hegeſippo* potius, quam *Demoſtheni*, adſcribendam eſſe arbi-

S 2

περὶ τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππου ῥηθεὶς λόγος, ὃν ἐπιγράφει Καλλίμαχος ὑπὲρ Ἀλονήσου· ὁ τὴν ἀρχὴν ἔχων τήνδε· „Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν, ὅπως αἱ αἰτίαι, ἃς Φίλιππος αἰτιᾶται·“ ὅλος ἐστὶν ἀκριβὴς καὶ λεπτὸς, καὶ τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα· ἐξαλλαγῆς δὲ, ἢ σεμνολογίας, ἢ δεινότητος, ἢ τῶν ἄλλων τινὸς, ἃ τῇ Δημοσθένους δυνάμει παρακολουθεῖν πέφυκεν, ὀλίγην ἐπίδειξιν ἔχει. τίς οὖν ἐστι κἀν τούτοις ἡ διαφορά; καὶ πῶς ἂν διαγνοίη τις, ὅταν εἰς τὸν ἀναγκαῖον καταβῇ χαρακτῆρα ὁ Δημοσθένης, [c] πῇ κρείττων ἐστὶ Λυσίου καὶ κατὰ τὴν λέξιν; ἀξιοῖς γὰρ δὴ καὶ τοῦτο μαθεῖν. Φυσική τις ἐπιτρέχει τοῖς Λυσίου λόγοις εὐστομία καὶ χάρις, ὥσπερ ἔφην καὶ πρότερον· ᾗ προὔχει, πλὴν Δημοσθένους, τῶν ἄλλων ῥητόρων. αὕτη μέντοι, καθάπερ νότιός τις αὔρα, μέχρι προοιμίου καὶ διηγήσεως αὐτὸν ἄγει. ὅταν [d] (δὲ) εἰς

oratio. Ipſa autem oratio *ad Philippi epiſtolam et eius legatos*, quam Callimachus *de Haloneſo* inſcribit, (cuius initium; Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν, ὅπως αἱ αἰτίαι, ἃς Φίλιππος αἰτιᾶται) tota ſimplex eſt, et ad amuſſim Lyſiae characterem expreſſit: raro autem nouitatem, magnificentiam, grauitatem, et alias virtutes, quas adhibere Demoſthenes ſolet, oſtentat. Quomodo autem hi inter ſe differant, et quomodo diſcernere licebit, qua ratione Lyſiam in dictione Demoſthenes, cum debito et neceſſario loquendi modo vtitur, ſuperet, cupies hoc forſitan intelligere. Naturalem quandam venuſtatem et elegantiam Lyſiae orationes prae ſe ferunt, vt et antea a me dictum eſt; qua alios omnes oratores ſuperat, praeter Demoſthenem. Haec autem elegantia, veluti auſtralis quidam ventus, vltra exordium narrationemque non extenditur. Cum vero ad confirma-

arbitratur. Videſis *Argumentum Libanii*.

c In exemplari pro πῇ perperam eſt τῇ. *Sylb.*

d Incluſa δὲ deeſt in exempl. Sic p. 997. v. 1. deeſt in eodem articulus τά. ſic enim hîc τὰ ἑπόμενα dicit, vt pag. 998. v. 8. τὰ συναπτόμενα. *Sylb.*

e Scil.

τοὺς ἀποδεικτικοὺς ἔλθῃ λόγους, ἀμυδρά τις γίνεται καὶ ἀσθενής· ἐν δὲ δὴ τοῖς παθητικοῖς εἰς τέλος ἀποσβέννυται· τόνος γὰρ οὐ πολὺς αὐτῇ πρόσεστιν, οὐδ᾽ ἰσχύς. παρὰ δὲ τῷ Δημοσθένει πολὺς μὲν ὁ τόνος, αὐταρκὴς δ᾽ ἡ χάρις· ὥστε κἂν [e] ταύτῃ τῷ διαρκεῖ καὶ μετρίῳ νικᾶν, κἂν ἐκείνῳ τῷ παντὶ προέχειν. τοῦτο παρατήρημα δεύτερον, ᾧ διαγνοίη τις ἂν τὴν Δημοσθένους διάλεκτον, ὅταν εἰς ταῦτα τἀναγκαῖα συνάγηται. οὐ γάρ, ὥσπερ τὴν ἐξαλλαγήν, καὶ περιττολογίαν, καὶ πάντας τοὺς ἐπιθέτους ἐκδύεται κόσμους, οὕτως καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὸν τόνον· ἀλλ᾽ ἔστιν [f] αὐτῆς ἀναφαίρετος οὗτος, εἴτ᾽ ἄρα συγγενής, εἴτ᾽ ἀσκήσει παρὼν εἰς ῥῆσιν. ἐπιτάσεις μέντοι καὶ ἀνέσεις λαμβάνει τινὰς ἀναλόγους. καὶ ταῦτ᾽ ἤδη γνώριμα οἷς λέγω, καὶ οὐθὲν δεόμεθα παραδειγμάτων.

ιδ΄. [g] Ὥστε περὶ μὲν τοῦ μεταξὺ τῶν ἄκρων ἑκατέρου, ὃν ἀτελῆ παραλαβὼν ὁ Δημοσθένης παρ᾽ Ἰσοκράτους τε καὶ

firmationem deſcendit, paulatim deficit; tandem circa finem in concitatis affectibus omnino exſtinguitur: non enim neruoſa eſt, nec valida. in Demoſthene vero vires magnae, venuſtas etiam ſatis multa; vt venuſtate ſatis eum vincat, neruoſitate et robore omnino antecellat. Haec ſecunda eſt obſeruatio, qua quis Demoſthenis loquendi modum, cum debite loquitur, et prout res exigit, queat dignoſcere. non enim, vt nouitatem et ſuperuacaneam locutionem, et omnes non ad rem pertinentes elegantias omittit, ita et magnitudinem et neruos: ſed adeo firmiter et conſtanter eos adhibet, vt vel ei adnati, vel ipſa exercitatione ad dictionem parati et in promtu eſſe videantur. nam eos cum proportione quadam intendit et remittit. Et haec, quae dico, perſpicua ſunt, ita vt exemplis nullis opus ſit rem aſſerere.

XIV. Iam autem de medio illo ſtylo aliquid dicamus, quem ab Iſocrate, et prius a Thraſymacho, demum a Platone imper-

e *Scil.* χάριτι: et mox ἐκείνῳ, *ſc.* τόνῳ.

f *Scil.* τῆς Δημοσθένους διαλέκτου.

g Illud ὥστε redundare mihi videtur.

ἔτι πρότερον Θρασυμάχου καὶ τελευταίου Πλάτωνος, ἐτελείωσεν, ὅσον ἦν ἀνθρωπίνῃ φύσει δυνατόν, πολλὰ μὲν ἄν τις ἐκ τῶν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν, πολλὰ δ' ἐκ τῶν δημοσίων λόγων παραδείγματα λάβοι· πλεῖστα δὲ καὶ κάλλιστα ἐκ τῆς περὶ Κτησιφῶντος [h] ἀπολογίας· οὗτος γὰρ δή μοι δοκεῖ καλλίστῃ καὶ μετριωτάτῃ κατασκευῇ λέξεως κεχρῆσθαι ὁ λόγος· εἰ μὲν οὖν χρόνον ἀρκοῦντα εἶχον, καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς ἂν παρετίθην. πολλῶν δέ μοι καὶ ἀναγκαίων ἔτι καταλειπομένων, τοῦτο μὲν ἐάσω, δείγμασι δὲ μόνον ἐν τῷ παρόντι χρήσομαι βραχυτάτοις, ὡς ἐν εἰδόσι λέγων. ἔστι δὴ τὰ τοιαῦτα τοῦ μέσου χαρακτῆρος παραδείγματα, ἐκ μὲν [i] τῆς Αἰσχίνου κατηγορίας· „Ἀεὶ μὲν γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσήκει μισεῖν καὶ κολάζειν τοὺς προδότας καὶ δωροδόκους· μάλιστα δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ καιροῦ τούτου γένοιτ' ἄν, καὶ πάντες ὠφελήσειεν ἀνθρώπους κοινῇ. νόσημα γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ χαλεπόν· ὃ πολλῆς τινος συντυχίας καὶ παρ' ὑμῶν ἐπιμελείας δεόμε-

imperfectum mutuatus Demoſthenes, quantum humano ingenio fas erat, perfecit. cuius rei multa aliquis exempla proferre queat ex orationibus *in Philippum* aliiſque publicis, plurima et pulcherrima ex oratione *pro Cteſiphonte*: (haec enim optime et maxime temperata in verbis compoſita videtur) ſi ſatis temporis habuiſſem, et verba ipſa appoſuiſſem. Sed cum etiam multa et quidem neceſſaria, omiſerim, hoc etiam relinquam, breuiſſimis modo exemplis vſurus, et dicis gratia dicturus. Exempla e medio genere petita ſunt, haec ex accuſatione *aduerſus Aeſchinem:* „Semper quidem par eſt, proditores, et eos, qui ſe muneribus corrumpi patiuntur, Athenienſes, odiſſe et punire. et hoc praeſertim tempore ſi fieret, multis hominibus magnam publice vtilitatem afferret. Grauis enim et periculoſus, Athenienſes, morbus Graeciam inuaſit, qui magnam opem diligentiamque a vobis eflagitat, etc".

Ex

h In editis aliis hoc modo diſtinguitur: ἀπολογίας. οὗτος γὰρ — — ὁ λόγος. εἰ μὲν — παρετίθην· πολλῶν etc.

i Sc. ex oratione *de Falſa Legatione.*

k Vul-

νον" καὶ (τὰ) ἑπόμενα τȣ́τοις. ἐκ δὲ τῆς Ἀριςοκράτȣς κατηγορίας· „Πολλὰ μὲν δὴ παρ' ἡμῖν ἐςι τοιαῦτα, οἷα ȣ̓χ ἑτέρωθι· ἓν δ' ȣ̓̃ν [k] ἰδιώτατον πάντων καὶ σεμνότατον, τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαςήριον, περὶ ȣ̃ τοσαῦτά ἐςιν (εἰπεῖν) καλὰ παραδεδομένα καὶ μυθώδη, καὶ ὧν αὐτοὶ μάρτυρες ἐσμὲν, ὅσα περὶ ȣ̓δενὸς ἄλλȣ δικαςηρίȣ·" καὶ τὰ ἑξῆς. ἐκ δὲ τȣ̃ περὶ τῶν ἀτελειῶν λόγȣ· „Πρῶτον μὲν τοίνυν Κόνωνα σκοπεῖτε, εἰ ἄρα [l] ἄξιον καταμεμψαμένȣς ἢ τὸν ἄνδρα, ἢ τὰ πεπραγμένα (αὐτῷ,) ἄκυρόν τι ποιῆσαι τῶν ἐκείνῳ δοθέντων. ȣ̃τος γὰρ (ἀνὴρ,) ὡς ὑμῶν τινων ἔςιν ἀκȣ̃σαι, τῶν κατὰ [m] τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὄντων, μετὰ τὴν τȣ̃ δήμȣ κάθοδον, τὴν ἐκ Πειραιέως, ἀσθενȣ̃ς ἡμῶν τῆς πόλεως ȣ̓́σης· καὶ τὰ ἀκόλȣθα." ἐκ δὲ τῆς περὶ Κτησιφῶντος ἀπολογίας· „Ἃ μὲν ȣ̃ν πρὸ τȣ̃ πολιτεύεσθαι (καὶ) δημηγορεῖν ἐμὲ προὔλαβε καὶ κατέσχε Φίλιππος, ἐάσω·

Ex oratione etiam *aduerſus Ariſtocratem*: „Multa apud nos ſunt talia, qualia apud alios non reperiuntur; vnum porro maxime proprium et ſanctiſſimum Areopagitarum iudicium, de quo tot praeclarae narrationes, tum fabuloſae, tum noſtris teſtimoniis confirmatae, dicendae ſunt, quot de vllo alio in terris iudicio, etc". Ex oratione autem *de Immunitate*: „Primum igitur Cononem intuemini, vtrum par ſit, vel illum virum, vel res ab eo geſtas reprehendi, ac donationes illi factas abrogari. Is enim, vt e veſtrum quibuſdam, qui aequales illius fuerunt, audire licet, poſt populi e Pyraeeo reditum, vrbe noſtra imbecilla, etc". Ex oratione autem *de Corona*: „Sed quae, antequam ego me reipublicae traderem, et conciones ad populum haberem, Philippus inuaſit et occupauit, iam praeter-

k Vulgatae editiones *Demoſthenis* habent ἰδιαίτατον: et mox ὑπὲρ ȣ̃. Ex eiſdem verſu 5. additum incluſum εἰπεῖν. V. 7. ὁ περὶ τῶν ἀτελειῶν λόγος eſt oratio *aduerſus Leptinem* de immunitatibus. *Sylb.*

l Perperam in exempl. eſt ἄξιον μέμψασθαι μεμψαμένȣς. Sequens αὐτῷ additum ex vulg. editt. itidemque ἀνὴρ v. 11. *Sylb.*

m In exemplari eſt τὴν αὐτῶν. Ibidem mox vulg. editt. habent ἐκ τοῦ Πειραιῶς. Ex eiſdem v. pen. addita incluſa καί. *Sylb.*

ȣ̓δὲν γὰρ ἡγȣ̃μαι τȣ́των εἶναι πρὸς ἐμέ· ἃ δὲ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπὶ ταῦτα ἐπέϛην ἐγὼ, [n] διεκώλυον λαβεῖν, ταῦτα ἀναμνήσω, καὶ (περὶ) τȣ́των ὑφέξω λόγον, τοσȣ̃τον ὑπειπών· πλεονέκτημα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, ȣ̓ τισὶν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, [o] Φορὰ προδοτῶν καὶ δωροδόκων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων συνέβη, ὅσην ȣ̓δεὶς τὸ πρότερον μέμνηται γεγονυῖαν· καὶ τὰ συναπτόμενα τȣ́τοις.

ιε'. [p] Τȣ̃τον ἔγωγε τὸν χαρακτῆρα, εἴ τις μὴ μάλιϛα ἀποδέχοιτο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ȣ̓́τε τὰ Θȣκυδίδεια ἐκεῖνα, περιττὰ καὶ ἐξηλλαγμένα τȣ̃ συνήθȣς, κράτιϛα ἡγȣ̃μαι, ȣ̓́τ' ἐπὶ τοῖς Λυσιακοῖς τοῖς ἰσχνοῖς καὶ συνεσπασμένοις, τὴν τελείαν τῆς λέξεως ἀρετὴν τίθεμαι, τȣ̃τ' ἂν εἴποιμι πρὸς αὐτόν· οἱ συνιόντες εἰς

praeteribo. Eorum autem, quae iam ab eo tempore, quo ego ad remp. acceſſi, occupare prohibitus eſt, mentionem faciam, et de iis dicam, ſi hoc praepoſuero: Magnam, Athenienſes, Philippus praerogatiuam habuit. nam Graecos, non aliquos, ſed vniuerſos, ingens proditorum et largitionibus inhiantium, hominum diis inuiſorum, copia exſtitit, qualis vix antea fuit," etc.

XV. Hunc ſtylum egregie conuenienterque temperatum et commixtum maxime probo, de aliis ſi quis me interroget cauſam, cur nec ſublimia illa et nouata Thucydidea optima cenſeam, nec in Lyſiacis illis tractis et diuulſis perfectam dictionem conſtituam, hoc ei reſponderem. Non omnes, qui ad

n In eiſdem paſſiue legitur διεκωλύθη: et mox: καὶ τȣ́των ὑφέξω λόγον, ſine praepoſitione. *Sylb.*

o Eaedem habent: φορὰν, προδ. — συνέβη γενέσθαι, καὶ τοσαύτην, ὅσην ȣ̓δείς πω πρότ. μ. *Sylb.*

p Mutilus videtur locus: primum enim ἐπίκρισις requiri videtur, talis quaepiam: τȣ̃τον ἔγωγε τὸν χαρακτῆρα, ὡς μετρίως καὶ προσφυῶς κεκραμένον, μάλιϛα ἀποδέχομαι: deinde progreſſio ad ſequentia: περὶ δὲ τῶν ἑτέρων, εἴ τις ἔροιτό με τὴν αἰτίαν, δ. De auditorum vero diuerſitate quod ſequitur, tractatum etiam in praecedenti libro, p. 939. v. 11. *Sylb.*

q Ἐπι-

τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ἄλλους συλλόγους, ἔνθα πολιτικῶν δεῖ λόγων, οὔτε δεινοὶ καὶ περιττοὶ πάντες εἰσὶ, καὶ τὸν Θουκυδίδου νοῦν ἔχοντες, οὔθ' ἅπαντες ἰδιῶται, καὶ κατασκευῆς λόγων γενναίων ἄπειροι· ἀλλ' οἱ μὲν ἀπὸ γεωργίας· οἱ δ' ἀπὸ θαλαττουργίας· οἱ δ' ἀπὸ τῶν βαναύσων τεχνῶν συνεῤῥυηκότες· οἷς ἁπλούστερον καὶ κοινότερον διαλεγόμενος, μᾶλλον ἄν τις ἀρέσαι. τὸ γὰρ ἀκριβὲς καὶ περιττὸν καὶ ξένον, καὶ πᾶν, ὅ τι μὴ σύνηθες αὐτοῖς ἀκούειν τε καὶ λέγειν, ὀχληρῶς διατίθησιν αὐτούς· καὶ ὥσπερ τι τῶν πάνυ ἀνιαρῶν ἐδεσμάτων, ἢ ποτῶν, ἀποστρέφει τοὺς στομάχους, οὕτως ἐκεῖνα ὀχληρῶς διατίθησι τὰς ἀκοάς. οἱ δὲ, πολιτικοί τε, καὶ ἀπ' ἀγορᾶς καὶ διὰ τῆς ἐγκυκλίου παιδείας ἐληλυθότες· οἷς οὐκ ἔνι τὸν αὐτὸν, ὅνπερ ἐκείνοις, διαλέγεσθαι τρόπον, ἀλλὰ δεῖ τὴν ἐγκατάσκευον καὶ περιττὴν καὶ ξένην διάλεκτον τούτοις προσφέρειν. εἰσὶ μὲν οὖν ἴσως ἐλάττους οἱ τοιοῦτοι τῶν ἑτέρων, μᾶλλον δὲ πολλοστὸν ἐκείνων μέρος· καὶ τοῦτο οὐθεὶς ἀγνοεῖ· οὐ μὴν καταφρονεῖσθαί γε διὰ ταῦτα ἄξιοι. ὁ μὲν οὖν τῶν ὀλίγων καὶ εὐπαιδεύτων στοχαζόμενος

ad populares conciones, iudicia, alioſque conuentus, vbi ciuilibus orationibus opus eſt, veniunt, graues et ſublimes ſunt, neque Thucydidis ingenium habent, neque etiam omnes imperiti, et compoſitionis oratoriae ignari ſunt: ſed hi quidem a re ruſtica, alii a re nautica, alii ab aliis opificiis confluunt; quibus magis is, qui ſimplicius et vulgarius dicit, placebit. At omnis accurata conſtructio, varietas, redundantia, ac nouitas, et ea demum omnia, quae nec audire, nec dicere, conſueuerunt, moleſte illis accidunt; et vt ſtomachus inſuauem cibum, vel potum, reſpuit, ſic et eorum aures moleſte haec audiunt. Alii vero ſunt ciuiles, quique forum tractauerunt, et omnium artium liberalium genere inſtructi; quibus non eodem ſemper, ſicut illis, modo dicendum eſt: ſed elaboratum, et excellens, et nouum loquendi genus illis depromendum. Sunt fortaſſe illi aliis pauciores, et iſtorum maxima pars eſt, idque nemo ignorat; non ideo tamen contemnendi ſunt. Oratio ſane a paucis doctiſque expetita, ignobili et indoctae

Auditorum differentia.

λόγος οὐκ ἔσται τῷ φαύλῳ καὶ ἀμαθεῖ πλήθει πιθανός· ὁ δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις ἀρέσκειν ἀξιῶν καταφρονηθήσεται πρὸς τῶν χαριεστέρων· ὁ δ᾽ ἀμφότερα τἀκροατήρια πείθειν ζητῶν ἧττον ἀποτεύξεται τοῦ τέλους. ἔστι δὲ οὗτος, ὁ μεμιγμένος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χαρακτήρων. διὰ ταῦτα ἐγὼ τὴν οὕτως κατεσκευασμενην λέξιν μετριωτάτην εἶναι τῶν ἄλλων νενόμικα· καὶ τῶν λόγων τούτους μάλιστα ἀποδέχομαι, τοὺς πεφευγότας ἑκατέρου τῶν χαρακτήρων τὰς ὑπερβολάς.

ιϛ´. Εἰρηκὼς δὲ κατ᾽ ἀρχὰς, ὅτι μοι δοκοῦσιν Ἰσοκράτης τε καὶ Πλάτων κράτιστα τῶν ἄλλων ἐπιτετηδευκέναι τοῦτο τὸ γένος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ προαγαγεῖν μὲν αὐτὸ ἐπὶ μήκιστον, οὐ μὴν καὶ τελειῶσαι· ὅσα δ᾽ ἐνέλιπεν ἐκείνων ἑκάτερος, ταῦτα Δημοσθένην ἐξειργασμένον q ἐπιδείξειν ὑποσχόμενος, ἐπὶ τοῦτ᾽ ἤδη πορεύσομαι, τὰς ἄριστα δοκούσας ἔχειν παρ᾽ ἑκατέρῳ τῶν ἀνδρῶν λέξεις προχειρισάμενος, καὶ ἀντιπαραθεὶς αὐταῖς τὰς Δημοσθένους, ὅσαι παρὰ τὰς αὐτὰς συνετάχθησαν ὑπο-

plebeculae non videbitur veriſimilis: qui autem populo et imperitis cupiet placere, a doctioribus exſibilabitur: qui autem vtriuſque voluntati conabitur ſatisfacere, neutrum conſequetur. Hic autem orator ex vtroque dicendi genere compoſitus eſt. ideoque dictionem eius tali modo temperatam et compoſitam caeteris omnibus praeſtare exiſtimaui; et eas illius orationes maxime probo, quae nimirum neutro genere valde excellere et eminere volunt.

XVI. Dixi autem initio, Platonem Iſocratemque prae caeteris hoc dicendi genus quam rectiſſime coluiſſe, magnumque ei quidem incrementum dediſſe, non tamen omnino ad ſummum perduxiſſe. Quae vero vterque perficienda aliis reliquit, ea Demoſthenem noſtrum perfeciſſe me demonſtraturum pollicitus, illud oſtendere incipiam, cum primum orationes, quae apud vtrumque optimae videntur, produxero, et eis orationes Demoſthenis, quas ad idem argumentum compoſuit,

q Ἐπιδείξειν pro ἀποδείξειν, ſupra quoque notatum aliquoties. Seq. v. exemplar habet ἑκατέρων: minus apte. *Sylb.*

r Ἐκ

θέσεις· ἵνα μᾶλλον αἱ τῶν ἀνδρῶν προαιρέσεις τε καὶ δυνάμεις γένωνται καταφανεῖς, τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ἐπὶ τῶν ὁμοίων ἔργων λαβοῦσαι.

ιζ'. Εἰσαγέσθω δὲ πρῶτος Ἰσοκράτης, καὶ τούτου λαμβανέσθω λέξις [r] ἐκ τοῦ περὶ τῆς εἰρήνης λόγου, χαριέστατα δοκοῦσα ἔχειν· ἣν αὐτὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως λόγῳ προφέρεται, μέγα ἐπ' αὐτῇ φρονῶν· δι' ἧς συγκρίνει τὴν ἐπὶ τῶν προγόνων πολιτείαν τῇ τότε καθεστώσῃ, καὶ τὰς πράξεις τὰς παλαιὰς ἀντιπαρατίθησι ταῖς νέαις, τὰς μὲν ἀρχαίας ἐπαινῶν, τὰς δ' ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν χρόνῳ μεμφόμενος, τῆς τε μεταβολῆς τῆς ἐπὶ τὰ χείρω τοὺς δημαγωγοὺς ἀποφαίνων αἰτίους, ὡς οὐ τὰ κράτιστα εἰσηγουμένους, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἡδονὴν τῷ πλήθει δημαγωγοῦντας. μακροτέρας δ' οὔσης τῆς συγκρίσεως, αὐτὰ τὰ κυριώτατα ὑπ' ἐμοῦ παρείληπται. ἔστι δὲ ταυτί· „Τίς γὰρ [s] (ἂν) ἄλλοθεν ἐπελθὼν, καὶ μὴ

poſuit, oppoſuero: vt inſtitutum eorum et facultatem euidentius perſpicias, quae valde affines inter ſe ſunt.

Iſocratis oratio de Pace.

XVII. Proferam primum Iſocratem; eiuſque orationis partem, quae *de Pace* eſt, et optima omnium habetur, excutiam: (quam ipſe orationem, in ea, quae *de Permutatione*, citat, magnum quid et ſublime de illa ſentiens) qua nimirum remp. maiorum cum ea, quae tunc erat, et res geſtas antiquas cum recentibus comparat, antiquas laudat, praeſentes redarguit, oſtendens, oratores tum deterioris mutationis cauſam exſtitiſſe, quod non optima quaeque dicerent, ſed populum ad voluptatem et delicias incitarunt. Sed cum aequo longior ea ſit comparatio, quae maxime ad rem ſunt ponam. Ita porro incipit: „Quis enim, obſecro, eſt, qui peregre adueniens, et noſtri

r Ἐκ τοῦ τε περὶ] Rectius ἐκ τοῦ περὶ τῆς εἰρήνης, ſublata coniunctione τε. *Sylb.*

s Incluſa ἂν abeſt a vulg. editt. *Iſocratis:* et rurſus ex eiſdem ſeq. v. additum πω: ſicut etiam ſupra in *Iſocrate,* p. 573. v. pen. at non item infra in repetitione, p. 284. v. 19. [iuxta edit. Hudſ.] Mox p. 1002. v. 2. exemplar habet γενομένοις: minus conuenienter. ſermo enim eſt de praeſentibus. *Sylb.*

t Ex-

(πω) συνδιεφθαρμένος ἡμῖν, ἀλλ᾽ ἐξαίφνης ἐπιστὰς τοῖς γινομένοις, οὐκ ἂν μαίνεσθαι καὶ παραφρονεῖν ἡμᾶς νομίσειεν; οἳ φιλοτιμούμεθα μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις, καὶ τὴν πόλιν ἐκ τῶν τότε πραχθέντων ἐγκωμιάζειν ἀξιοῦμεν, οὐδὲν δὲ τῶν αὐτῶν ἐκείνοις πράττομεν, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον. οἱ μὲν γὰρ, ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τοῖς βαρβάροις πολεμοῦντες διετέλεσαν· ἡμεῖς δὲ, τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας τὸν βίον ποριζομένους, ἐκεῖθεν ἀναστήσαντες, ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἠγάγομεν. κἀκεῖνοι μὲν, ἐλευθεροῦντες τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας, καὶ βοηθοῦντες [t] αὐταῖς, τῆς ἡγεμονίας ἠξιώθησαν· ἡμεῖς δὲ, καταδουλούμενοι, καὶ τἀναντία τοῖς τότε πράττοντες, ἀγανακτοῦμεν, εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἕξομεν. οἳ τοσοῦτον ἀπολελείμμεθα καὶ τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς διανοίαις τῶν κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν, ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας τήν τε πατρίδα τὴν [u] ἑαυτῶν ἐκλιπεῖν ἐτόλμησαν, καὶ

noſtri erroris expers adhuc, ſi his rebus de improuiſo interueniat, nonne delirare nos et inſanire arbitretur? qui cum res praeclare a maioribus geſtas laudi nobis ducamus, et remp. noſtram eo nomine celebrare poſſumus, tantum abeſt, vt eos vlla ex parte imitemur, vt plane contraria faciamus. Nam illi quidem pro Graecis contra barbaros pugnare non deſtiterunt: nos vero eos, qui in Aſia victum quaeritabant, huc retractos, contra Graecos duximus. Illi, dum Graecis vrbibus libertatem reſtituunt, dum opem ferunt, Graeciae principatum acceperunt: nos, qui ſeruitute eas premimus, qui plane diuerſum agimus, indignamur, eundem honorem nobis non haberi: cum inter dicta et facta noſtra atque illorum tantum interſit, vt ipſi pro conſeruandis Graecis patriam deſerere non dubi-

t Exemplar accuſandi caſu habet αὐτάς, etiam infra in repetitione, p. 284. v. 36. [iuxta edit. Hudſ.] contra ſyntaxews conſuetudinem. *Sylb.*

u Vulg. editt. habent τὴν αὐτῶν. Ex eiſdem p. 1003. v. 2. additum αὐτῶν. Verſu mox ſequenti eaedem habent στρατεύεσθαι, forma paſſiua. *Sylb.* et v. 5. ἅπαντας pro πάντας.

x Eae-

μαχόμενοι καὶ ναυμαχοῦντες τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν· ἡμεῖς δ', οὐδ' ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας (αὐτῶν) πλεονεξίας κινδυνεύειν ἀξιοῦμεν· ἀλλ' ἄρχειν μὲν ἁπάντων ζητοῦμεν, στρατεύειν δ' οὐκ ἐθέλομεν. καὶ πόλεμον μὲν μικροῦ δεῖν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀναιρούμεθα, πρὸς δὲ τοῦτον οὐχ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀσκοῦμεν· ἀλλ' ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἀπόλιδας, τοὺς δ' αὐτομόλους, τοὺς δ' ἐκ τῶν ἄλλων κακουργιῶν συνεῤῥυηκότας· οἷς [x] ὁπόταν τινὲς διδῶσι πλείω μισθὸν, μετ' ἐκείνων ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσιν· ἀλλ' ὅμως οὕτως αὐτοὺς ἀγαπῶμεν, ὥσθ' ὑπὲρ μὲν τῶν παίδων τῶν ἡμετέρων, [y] εἴπερ τινὲς ἐξαμαρτάνοιεν, οὐκ ἂν ἐθελήσαιμεν δίκας ὑποσχεῖν· ὑπὲρ δὲ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς καὶ βίας καὶ [z] παρανομίας μελλόντων τῶν ἐγκλημάτων ἐφ' ἡμᾶς [a] ἥκειν, οὐχ ὅπως ἀγανακτοῦμεν, ἀλλὰ καὶ χαίρομεν, ὅταν ἀκούσωμεν αὐτοὺς τοιοῦτόν τι διαπεπραγμένους. εἰς τοῦτο δὲ μωρίας ἐληλύθαμεν, ὥστ'

dubitarint, et terra marique barbaros vicerint; cum nos ne pro noſtris diuitiis dimicare velimus, verum omnes quidem imperio premere ſtudemus, ſed militare recuſamus. Ac nemo fere eſt mortalium omnium, quem bello non laceſſamus, ſed rei militaris exercitationem prorſus negligimus: et cum hi, quorum operas conducimus, partim exſules, partim transfugae, partim omni flagitiorum genere cooperti, huc confluxerint, (ſic animati, vt, ſi quis plus ſtipendii numeret, eius ductu nos oppugnaturi ſint) adeo tamen eos diligimus, vt, etiamſi liberis noſtris vim, aut iniuriam, fecerint, poenas eos dare nollemus; ſed illorum rapinis et violentiae et auaritiae (tametſi nobis crimini dari ſoleat, quod illi commiſerint) adeo non ſuccenſemus, vt laetemur etiam, ſi quid eos huiuſmodi perpetraſſe audierimus. In eam denique ſtultitiam incidimus, vt

x Eaedem habent ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν διδῷ, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμ. ἀκ. *Sylb.*

y In vulg. ἦν περί τινας.

z Eaedem pro παραν. habent πλεονεξίας. *Sylb.*

a Eaedem habent ἥξειν: et v. pen. διαπράττοντας. *Sylb.* In editis nonnullis διαπραττομένους.

b In-

αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς ἐσμεν τῶν καθ᾽ ἡμέραν, ξενοτροφεῖν δὲ ἐπικεχειρήκαμεν· καὶ τȣ̀ς συμμάχȣς τȣ̀ς ἡμετέρȣς αὐτῶν [b] (ἰδίᾳ) λυμαινόμεθα, καὶ δασμολογȣ͂μεν, ἵνα τοῖς ἁπάντων κοινοῖς (ἀνθρώπων) ἐχθροῖς τὸν μισθὸν ἐκπορίζωμεν. τοσȣ́τῳ δὲ (καὶ) χείρȣς ἐσμὲν τῶν προγόνων, ȣ̓ μόνον τῶν εὐδοκιμησάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν μισηθέντων, ὅσον ἐκεῖνοι μὲν, εἰ πολεμεῖν πρός τινας ψηφίσαιντο, μεϛῆς ȣ̓́σης ἀργυρίȣ καὶ χρυσίȣ τῆς ἀκροπόλεως, ὅμως ὑπὲρ τῶν δοξάντων τοῖς αὐτῶν σώμασιν ᾤοντο δεῖν κινδυνεύειν· ἡμεῖς δ᾽, εἰς [c] (τοσαύτην ἀπορίαν ἐληλυθότες, καὶ) τοσȣ͂τοι τὸ πλῆθος ὄντες, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας, μισθωτοῖς χρώμεθα τοῖς ϛρατοπέδοις. καὶ τότε μὲν, εἰ τριήρεις [d] ἐπληρȣ͂μεν, τȣ̀ς μὲν ξένȣς καὶ τȣ̀ς δȣ́λȣς ναύτας ἐνεβιβάζομεν, τȣ̀ς δὲ πολίτας μεθ᾽ ὅπλων ἐξεπέμπομεν· νῦν δὲ, τοῖς μὲν ξένοις ὁπλίταις χρώμεθα, τȣ̀ς δὲ [e] πολίτας ἐλαύ-

vt ipſi, annonae penuria laborantes, peregrinum alere militem ſtudeamus, et a ſociis noſtris per iniuriam tributa extorqueamus, quo mercedem communibus omnium hoſtibus numeremus. Poſtremo tanto deteriores ſumus maioribus noſtris, non laudatis illis tantum, ſed iis etiam, qui in odio fuerunt: vt illi, ſi quibus inferre bellum decreuiſſent, quamuis auro et argento refertum eſſet aerarium, tamen ſuis corporibus exſequenda, quae ſtatuerant, cenſerent; nos ad tantam egeſtatem redacti, in tanta ciuium multitudine, perinde vt magnus rex, conductitiis exercitibus vtamur. Illi, claſſe in mare deducta, peregrinos et ſeruos nauibus agendis praeficiebant, ciues armis ornatos mittebant: nos conductitiis militibus grauem armatu-

b Incluſum ἰδίᾳ abeſt a vulg. editionibus: itidemque v. 4. ἀνθρώπων, et καὶ v. 5. *Sylb.*

c Incluſa deſunt in exemplari: at non item infra in repetitione, p. 285. v. 14. [iuxta *edit. Hudſ.*] *Sylb.*

d Vulg. editt. habent πληροῖεν: itidemque in ſeq. εἰσεβίβαζον et ἐξέπεμπον. *Sylb.*

e Poſt πολίτας in exemplari e ſuperioribus repetitum commation iſtud, μεθ᾽ ὅπλων ἐξεπεμπόμενος: perperam. *Sylb.*

f Vulg.

νειν ἀναγκάζομεν· ὥσθ', ὁπόταν [f] ἀναβαίνωσιν εἰς τὴν τῶν πολεμίων, οἱ μὲν ἄρχειν τῶν Ἑλλήνων ἀξιοῦντες, ὑπηρέσιον ἔχοντες ἐκβαίνουσιν· [g] (οἱ δὲ τοιοῦτοι τὰς φύσεις ὄντες, οἵους ὀλίγῳ πρότερον διῆλθον, μεθ' ὅπλων κινδυνεύουσιν.) ἀλλὰ γὰρ [h] (καὶ) τὰ κατὰ τὴν πόλιν ἰδὼν ἄν τις καλῶς διοικούμενα, καὶ περὶ τῶν ἄλλων θαρσήσειεν, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐπ' αὐτοῖς τούτοις μάλιστ' ἀγανακτήσειεν; οἵτινες αὐτόχθονες μὲν εἶναι φαμὲν, καὶ τὴν πόλιν ταύτην προτέραν οἰκισθῆναι τῶν ἄλλων· προσῆκον δ' ἡμᾶς [i] εἶναι τῶν ἄλλων παράδειγμα τοῦ καλῶς τε καὶ τεταγμένως πολιτεύεσθαι, χεῖρον καὶ ταραχωδέστερον τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διοικοῦμεν, τῶν ἄρτι τὰς πόλεις οἰκιζόντων. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ [k] μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τῷ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι· ῥᾷον δὲ μεταδίδομεν τοῖς βουλομένοις ταύτης τῆς εὐγενείας, ἢ Τριβαλλοί τε καὶ Λευκανοὶ τῆς [l] (αὐτῶν) δυσγενείας."

maturam damus, ciues remigrare cogimus. vnde fit, vt in hoſtilem agrum ingreſſi, qui ſibi imperium in Graecos arrogant, nauticum inſtrumentum geſtent: illi vero talibus ingeniis praediti, qualia paulo ante deſcripſimus, armati in acie verſentur. At vero domi reſpublica ſic adminiſtratur, vt in eam intuenti bona ſpes fiat etiam de caeteris? imo illud ipſum eſt, quod maxime indigneris. Nam cum nos indigenas eſſe atque hanc vrbem ante caeteras eſſe conditam dicamus, et nos vniuerſis exemplum praebere conueniat bonae ordinataeque reip. noſtram ciuitatem deterius et perturbatius adminiſtramus iis, qui oppida modo condunt. Splendore porro natalium ſuperbimus, et aliis generoſiores eſſe volumus: ſed facilius quibuſuis hanc nobilitatem impertimus, quam Triballi, aut Lucani, ſuam ignobilitatem". XVIII.

f Vulg. editt. habent ἀποβαίνωσιν: ſicut infra quoque legitur p. 285. v. 37. [iuxta *edit. Hudſ.*] *Sylb.*

g Incluſa omiſſa hîc erant in exemplari: at non infra p. 285. v. 39. [iuxta *edit. Hudſ.*] *Sylb.*

h Incluſa καὶ abeſt a vulg. editt. et mox habent ἄν τις ἰδών. *Sylb.*

i Vulg. editt. habent ἅπασιν εἶναι παράδειγμα τ. *Sylb.*

k Eaedem ſoluta compoſitione habent μέγα φρονοῦμενος, et mox γεγονέναι τῶν ἄλλων. *Sylb.*

l Incluſum αὐτῶν additum ex eiſdem editionibus. Λευκανοὺς,

ιη΄. Ἡ μὲν οὖν Ἰσοκράτους λέξις ἡ κάλλιστα τῶν ἄλλων δοκοῦσα ἔχειν, τοιαύτη τίς ἐστι, πολλῶν μὲν ἕνεκα θαυμάζειν ἀξία· καθαρεύει τε γὰρ, εἴ τις ἄλλη, τοῖς νοήμασι, καὶ τὴν διάλεκτόν ἐστιν ἀκριβής· φανερά τ' ἐστὶ καὶ κοινή· καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἁπάσας περιείληφεν, ἐξ ὧν ἂν μάλιστα γένοιτο διάλεκτος σαφής· πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἐπιθέτων κόσμων ἔχει. καὶ γὰρ ὑψηλὴ, καὶ σεμνὴ, καὶ ἀξιωματικὴ, καλλιῤῥήμων τε, καὶ ἡδεῖα, καὶ εὔμορφος ἀποχρώντως ἐστίν· οὐ μὴν τελεία γε κατὰ τοῦτο τὸ μέρος· ἀλλ' ἔστιν ὧν ἄν τις αὐτὴν ὡς ἐλλιπόντων μέμψαιτο, καὶ οὐ μὰ Δία τῶν φαυλοτάτων. πρῶτον μὲν, τῆς συντομίας· στοχαζομένη γὰρ τοῦ σαφοῦς, ὀλιγωρεῖ πολλάκις τοῦ μετρίου· ἐχρῆν δὲ ὁμοίως προνοεῖν ἀμφοτέρων. μετὰ τοῦτο, τῆς συστροφῆς· ὑπτία γάρ ἐστι καὶ [m] ἐπαγωγικὴ καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν,

Cenſura orationis Iſocratis de Pace.

XVIII. Haec quidem Iſocratis eſt oratio, quae caeteris omnibus praeſtare videtur, et multis de cauſis admiratione digna eſt. In ſententiis enim magis pura eſt, quam caeterorum, in loquendo accurata, aperta, communis, et omnes virtutes vndique colligit, quibus ſermo apertior reddi ſolet: multa etiam ornamenta adſcititia continet. nam et ſublimis et grauis, et plurimum habens dignitatis, et fluens, et ſuauis, et venuſta ſatis: licet in hoc genere etiam non adeo perfecta ſit, cum in ea ſint nonnulla, ob quae eam imperfectionis non nemo arguat, nec id in rebus parui momenti. Primum quidem nimiae breuitatis accuſabitur: nam cum perſpicuitati ſtudet, ſaepe modum excedit, cum aequaliter vtramque virtutem adhibere debuiſſet. deinde nimiae contorſionis; humi enim paene repit et ſerpit, ac ſententiis circumfluit, quale eſt loquendi

νοὺς, *Lucanos*, agnoſcit ibidem etiam *Wolfii* verſio. vbi ſi quis miretur ab *Iſocrate* cum Triballis coniungi *Lucanos*, haec afferri poterit ratio: quod mari tantum diremtae ſunt iſtae gentes. ſunt autem Triballi gens Illyrica, vt Lucani Samnitica, teſte *Strabone*. *Sylb.*

m Pro ἐπαγωγικὴ ſupra legitur ὑπαγωγικὴ, p. 964. v. 4. perperam hîc in exemplari ſcriptum ἐπαγικὴ, omiſſa tertia ſyllaba. *Sylb.*

n Pro

ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν ἱστορικῶν· ἡ δ' ἐναγώνιος στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες. ἔτι πρὸς τούτοις κἀκεῖνα πρόσεστι τῷ ἀνδρί. ἄτολμός ἐστι περὶ τὰς τροπικὰς κατασκευάς, καὶ ψοφοδεής, καὶ οὐκ εἰσφέρεται τόνους κραταιούς· καίτοι γε τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἁφὰς προσεῖναι δεῖ, καὶ ἀφύκτους τὰς λαβάς. παθαίνειν τ' οὐ δύναται τοὺς ἀκροωμένους, ὁπόσα βούλεται· τὰ πολλὰ δ' οὐδὲ βούλεται· πείθεται δ' ἀποχρῆν τῷ πολιτικῷ διάνοιαν ἀποδείξασθαι σπουδαίαν, καὶ ἦθος ἐπιεικές· καὶ τυγχάνει μέντοι γε τούτων ἑκατέρου· δεῖ γὰρ τἀληθῆ μαρτυρεῖν. ἦν δ' ἄρα πάντων ἰσχυρότατον τῷ μέλλοντι πείθειν δῆμον, ἢ δικαστήριον, ἐπὶ τὰ πάθη τοὺς ἀκροατὰς ἀγαγεῖν. οὐδὲ δὴ τοῦ πρέποντος ἐν ἅπασιν ἐπιτυγχάνει· ἀνθηρὰν δὲ καὶ θεατρικὴν ἐκ παντὸς ἀξιῶν εἶναι τὴν διάλεκτον, ὡς τῆς ἡδονῆς ἅπαν ἐχούσης ἐν λόγοις τὸ κράτος, ἀπολείπεταί ποτε τοῦ πρέποντος. οὐχ ἅπαντα δέ γε τὰ πράγματα τὴν αὐτὴν ἀπαιτεῖ διάλεκτον· ἀλλ'

quendi genus hiſtoricum: forenſis autem dictio rotunda, contorta, incitata, et denſa ſit, et ſine anfractibus recta fluat, oportet. Quin etiam haec in eo reprehenduntur. In conſtructionibus figuratis nimis timidus eſt et formidoloſus, neque vehementius incitatiuſue dicere audet; tametſi athletis orationis verae ineſſe lacertos oporteat, et comprehenſiones, quas non facile effugias. Auditoribus non tantum, quantum vellet, affectum mouet, ſaepe etiam omnino aliquos facere recuſat: verum forenſi oratori, ſi ſimplices ſententias miteſque affectus proferat, ſufficere putat: et vtrumque hoc aſſecutus eſt: fatendum eſt enim, quod res eſt. Plurimum tamen accederet roboris oratori, qui perſuadere populo, vel iudicibus, conatur, ſi affectus graues et patheticos orationi immiſceret. Deinde nec in omnibus decorum ſeruat: ſed cum dictionem floridam et ſpectatu dignam efficere ſatagit, quaſi ipſa ſola venuſtas elegansque compoſitio orationi robur addat; interdum a debito decoro deflectit. Non enim eundem vnaquaeque res dicendi modum deſiderat; ſed vt hominum

ἐστιν ὥσπερ σώμασι πρέπουσά τις ἐσθὴς, οὕτως καὶ νοήμασιν ἁρμόττουσά [n] τις ὀνομασία. τὸ δ' ἐκ παντὸς ἡδύνειν τὰς ἀκοὰς, εὐφώνων τε καὶ [o] ἐκλέκτων ὀνομάτων ἐκλογὴ, καὶ πάντα ἀξιοῦν εἰς εὐρύθμους κατακλείειν περιόδων ἁρμονίας, καὶ διὰ τῶν θεατρικῶν σχημάτων καλλωπίζειν τὸν λόγον, οὐκ ἦν πανταχῇ χρήσιμον· ἀλλὰ τοῦτό γε διδάσκουσιν ἡμᾶς καὶ οἱ τὰ ἔπη, καὶ οἱ τὰς τραγῳδίας, καὶ οἱ τὰ μέλη τὰ σπουδαῖα γράψαντες, οὐ τοσαύτην ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς [p] δόσιν, ὅσην τῆς ἀληθείας.

ιθ'. Εἰ δ' ὀρθῶς ἐπιλογίζομαι ταῦτ' ἐγὼ, καὶ ἔστιν ἐν ταύταις ταῖς ἀρεταῖς ἐνδεέστερος ὁ ἀνὴρ, πάρεστι τῷ βουλομένῳ σκοπεῖν ἐπὶ τῆς ἀρτίως παρατεθείσης λέξεως ποιουμένῳ τὴν ἐξέτασιν. εὐθέως οὖν τὴν πρώτην διάνοιαν ὀλίγοις ὀνόμασιν ἐξενεχθῆναι δυναμένην, μακρὰν ποιεῖ, κυκλογραφῶν, καὶ δὶς, ἢ τρὶς, τὰ αὐτὰ λέγων. [q] ἐνῆν

corporibus ipſa veſtis, ita etiam ipſis ſententiis nomina accommodanda ſunt. Neque enim auditores venuſtate omni ex parte delectare, ac verborum ſuauium inſigniumque delectus, omneſque periodos numeroſa rotunditate concludere, et theatralibus figuris orationem conueſtire, vbique expedit: quod nos poëtae heroici, tragici et lyrici, caeterique carminum artifices ſatis docent; cum non tantum de venuſtate et gratia, quantum de veritate et ſinceritate, ſoliciti ſint.

XIX. An vero haec recte iudicarim, et an reuera hiſce virtutibus orator ille careat, videre poterit, cui orationem paulo ante poſitam latius viſum fuerit examinare. Initio primam ſententiam, quae paucis verbis efferri poterat, producit periphraſtice et dilatat, bis terque eadem dicendo. Erat in hoc

n Pro τις ὀνομασία in exemplari eſt τοῖς ὀνόμασι: mendoſe. *Sylb.*

o Ἐκλέκτων, quod ferri alioqui poteſt, ſuſpectum redderet ſequens ἐκλογή. *Sylb.*

p Δόσιν infra quoque ſic vſurpatum, p. 192. et 194. [iuxta *Ed. Sylb.*] ſed valde metuo, ne mendoſe pro φροντίδα. *Sylb.*

q Ἐνῆν (inquit *Sylb.*) pro *inerat*, ſeu *continebatur*, vſurpatum

μὲν οὖν ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τῷ· „Τίς γὰρ ἂν ἄλλοθεν ἐπελθών·“ τό· „Καὶ μὴ συνδιεφθαρμένος ἡμῖν, ἀλλ' ἐξαίφνης ἐπιστὰς τοῖς γινομένοις·“ δυνάμει γὰρ ἄμφω ταυτά. καὶ ἐν τῷ· „Οἱ φιλοτιμούμεθα μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις·“ τό· „Καὶ τὴν πόλιν ἐκ τῶν τότε πραχθέντων ἐγκωμιάζειν ἀξιοῦμεν·“ τὸ γὰρ αὐτὸ „Φιλοτιμεῖσθαι“ καὶ „Ἐπαινεῖν.“ καὶ ἐν τῷ· „Οὐδὲν δὲ τῶν αὐτῶν ἐκείνοις πράττομεν·“ τό· „Ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον.“ ἤρκει γὰρ αὐτῶν εἰρῆσθαι θάτερον. ἐξῆν τε γὰρ μίαν ἐκ τῶν δυεῖν ποιῆσαι περίοδον, καὶ συντομωτέραν καὶ χαριεστέραν· „Τίς γὰρ ἂν ἄλλοθεν ἐπελθὼν, οὐκ ἂν μαίνεσθαι νομίσειεν ἡμᾶς· οἱ φιλοτιμούμεθα μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις, οὐδὲν δὲ τῶν αὐτῶν ἐκείνοις πράττομεν;“ Πολλὰ τοιαῦτα ἐστὶ παραπληρώματα καθ' ἑκάστην ὀλίγου δεῖν περίοδον, οὐκ ἀναγκαίαν ἔχοντα χώραν, ἃ ποιεῖ τὴν [r] ἑρμηνείαν ἀμετροτέραν, τὴν δὲ περίοδον κομψοτέραν. μακρὰ μὲν οὖν ἡ λέξις οὕτως ἐστὶν αὐτῷ· πλα-

hoc primo membro, ſcil. Τίς γὰρ ἂν ἄλλοθεν ἐπελθών: illud: Καὶ μὴ συνδιεφθαρμένος ἡμῖν, ἀλλ' ἐξαίφνης ἐπιστὰς τοῖς γινομένοις. nam poteſtate et valore haec eadem ſunt. Et in hoc: Οἱ φιλοτιμούμεθα μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις: illud: Καὶ τὴν πόλιν ἐκ τῶν τότε πραχθέντων ἐγκωμιάζειν ἀξιοῦμεν. nam idem eſt omnino φιλοτιμεῖσθαι et ἐπαινεῖν. Et in hoc: Οὐδὲν δὲ τῶν αὐτῶν ἐκείνοις πράττομεν: iſtud: Ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον. alterutrum enim horum dixiſſe ſuffeciſſet. Quinetiam licebat e duabus vnam periodum et breuiorem et gratiorem compoſuiſſe, hoc modo: Τίς γὰρ ἂν ἄλλοθεν ἐπελθὼν, οὐκ ἂν μαίνεσθαι νομίσειεν ἡμᾶς· οἱ φιλοτιμούμεθα μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις, οὐδὲν δὲ τῶν αὐτῶν ἐκείνοις πράττομεν; Huiuſmodi fere ſupplementa in ſingulis periodis continentur, quae etiamſi abeſſent, nihil ſenſui decederet, quae efficiunt potius, vt inepta magis compoſitio et periodi magis affectatae videantur. Itaque ad hunc modum longa nimis oratio. lata vero

tum etiam infra p. 178. [iuxta *Ed. Sylb.*]

r Ἑρμηνείαν retinere nil vetat, pro ἀπαγγελίαν ſcilicet. ſi quis tamen ἁρμονίαν malit, id eſt σύνθεσιν, fruatur ſuo iudicio. *Sylb.*

τεῖα δὲ [s] (καὶ) ἀσυγκρότητος πῶς; „Κἀκεῖνοι μὲν, ἐλευθεροῦντες τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας, καὶ βοηθοῦντες αὐταῖς, τῆς ἡγεμονίας ἠξιώθησαν· ἡμεῖς δὲ, καὶ καταδουλούμενοι, καὶ τἀναντία τοῖς τότε πράττοντες, ἀγανακτοῦμεν, εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἕξομεν.“ ταῦτα κεκολπωμένα σφίγξαι μᾶλλον ἐνῆν, καὶ στρογγυλώτερα ὧδέ πως ποιῆσαι· „Κἀκεῖνοι μὲν, ἐλευθεροῦντες τὴν Ἑλλάδα καὶ σώζοντες, ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν προῆλθον· ἡμεῖς δὲ, καταδουλούμενοι καὶ διολλύντες, ἀγανακτοῦμεν, εἰ μὴ τῶν ἴσων τευξόμεθα.“ καὶ ἡ μετὰ ταῦτα διάνοια πλατέως τ' εἴρηται, καὶ ἀσυγκρότητός ἐστιν· „Οἳ τοσοῦτον ἀπολελείμμεθα καὶ ταῖς διανοίαις καὶ τοῖς ἔργοις τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας τήν τε πατρίδα τὴν ἑαυτῶν ἐκλιπεῖν ἐτόλμησαν, καὶ μαχόμενοι καὶ ναυμαχοῦντες, τοὺς βαρβάρους [t] ἐνίκησαν.“ . . . .

vero et tarda quo modo? Κἀκεῖνοι μὲν ἐλευθεροῦντες τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας, καὶ βοηθοῦντες αὐταῖς, τῆς ἡγεμονίας ἠξιώθησαν· ἡμεῖς δὲ, καὶ καταδουλούμενοι, καὶ τἀναντία τοῖς τότε πράττοντες, ἀγανακτοῦμεν, εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἕξομεν. Haec deducta magis conſtringere, et rotundiora facere ſic potuiſſet: Κἀκεῖνοι μὲν, ἐλευθεροῦντες τὴν Ἑλλάδα καὶ σώζοντες, ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν προσῆλθον· ἡμεῖς δὲ, καταδουλούμενοι καὶ διολλύντες, ἀγανακτοῦμεν, εἰ μὴ τῶν ἴσων τευξόμεθα. Et ſententia, quae ſequitur, latius dicta eſt, et tarde procedit: Οἳ τοσοῦτον ἀπολελείμμεθα καὶ ταῖς διανοίαις καὶ τοῖς ἔργοις τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας τήν τε πατρίδα τὴν ἑαυτῶν ἐκλιπεῖν ἐτόλμησαν, καὶ μαχόμενοι καὶ ναυμαχοῦντες, τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν. Potuiſſet hanc latitudinem et

s Incluſa καὶ abeſt ab exemplari. ſed inſerendam eſſe ſatis ſuperque conſtat. Verſu mox ſequenti idem exemplar contra morem habere βοηθοῦντες αὐτάς, ſupra quoque monui, ad p. 1002. v. 11. *Sylb.*

t Si poſt ἐνίκησαν inſeras ἐδύνατο γάρ, plena erit ſententia. Pro ἐπιστρέψαι quoque rectius fortaſſe legemus συστρέψαι, vt paulo poſt, p. 1011. v. 7. quod idem σφίγξαι τὰ κεκολπωμένα v. 6.

u Poſ-

αὐτῆς ἐπιςρέψαι τὸ πλάτος, οὕτως ἐξενεγκών· „Οἱ τοσούτῳ χείρους ἐσμὲν τῶν προγόνων, ὅσον οἱ μὲν, ὑπὲρ τοῦ σῶσαι τοὺς Ἕλληνας, τήν τε πατρίδα τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, καὶ μαχόμενοι πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν.“ μυρία καὶ ταύτης ἐςὶ λαβεῖν τῆς ἀσθενείας δείγματα· ἔξω γὰρ ὀλίγων τινῶν, οἷς οὐκ ἐκ προνοίας μᾶλλον, ἢ κατ' αὐτοματισμὸν, συμβέβηκε τὸ συνεςράφθαι, τἄλλα ἐν πλάτει λέγεται.

κ'. Ἄτονος δὲ δὴ καὶ λαβὰς οὐ κραταιὰς ἔχουσά [u] πως ἐςὶν ἡ λέξις, τῷ ἐπιφέρειν τινὰ τοῖς εἰρημένοις διάνοιαν ταύτην· „Τοσοῦτον δὲ χείρους ἐσμὲν τῶν προγόνων, οὐ μόνον τῶν εὐδοκιμησάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν μισηθέντων, ὅσον ἐκεῖνοι μὲν, εἰ πολεμεῖν [x] πρός τινα ψηφίσαιντο, μεςῆς οὔσης ἀργυρίου καὶ χρυσίου τῆς ἀκροπόλεως, ὅμως ὑπὲρ τῶν δοξάντων τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν ᾤοντο δεῖν κινδυνεύειν· ἡμεῖς δὲ, εἰς τοσαύτην ἀπορίαν ἐληλυθότες, καὶ τοσοῦτοι τὸ πλῆ-

et longitudinem contraxiſſe, et ſic dixiſſe: οἱ τοσούτῳ χείρους ἐσμὲν τῶν προγόνων, ὅσον οἱ μὲν, ὑπὲρ τοῦ σῶσαι τοὺς Ἕλληνας, τήν τε πατρίδα τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, καὶ μαχόμενοι πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν. Plurima eiuſdem vitii exempla apud eum reperire poſſum, in quibus ſe ipſo longe inferior eſt, in nimia ſcilicet ſententiarum productione: exceptis admodum paucis, quae non conſulto potius, quam caſu, breuiter dicta ſunt, cum caetera omnia longis dilatationibus ampliarit.

XX. Oratio denique eius elumbis eſt, et acribus deſtituta commiſſuris, eo quod iis, quae prius dixit, huiuſmodi mox ſententiam ſubiungat: Τοσοῦτον δὲ χείρους ἐσμὲν τῶν προγόνων, οὐ μόνον τῶν εὐδοκιμησάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν μισηθέντων, ὅσον ἐκεῖνοι μὲν, εἰ πολεμεῖν πρός τινα ψηφίσαιντο, μεςῆς οὔσης ἀργυρίου καὶ χρυσίου τῆς ἀκροπόλεως, ὅμως ὑπὲρ τῶν δοξάντων τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν ᾤοντο δεῖν κινδυνεύειν· ἡμεῖς δὲ, εἰς τοσαύτην ἀπορίαν ἐληλυθότες, καὶ τοσοῦτοι

τὸ

u Poſſis etiam interrogatiue legere πῶς ἐςὶν ἡ λέξις. Ibid. ſequens τινὰ ſuperfluum videtur. *Sylb.*

x Supra pluraliter ſcriptum πρός τινας p. 1004. v. 7. *Sylb.*

y Poſ.

θος ὄντες, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας, μισθωτοῖς χρώμεθα τοῖς στρατοπέδοις." Φέρε δὲ πῶς ἐνῆν αὐτὴν [y] εἰπεῖν στρογγυλωτέραν; „Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως χείρους ἐσμὲν τῶν προγόνων, τὰ δ' ἄλλα βελτίους· οὐ λέγω τῶν εὐδοκιμησάντων· πόθεν γάρ; ἀλλὰ τῶν μισηθέντων. καὶ τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν πλείστων ποτὲ πληρώσαντες χρημάτων τὴν ἀκρόπολιν, οὐ κατεμισθοφόρουν τὸν κοινὸν πλοῦτον εἰς τοὺς πολεμίους· ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων εἰσφέροντες, ἔστιν ὅτε καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν ἠξίουν· ἡμεῖς δὲ, οὕτως ὄντες ἄποροι, καὶ τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, μισθοφόροις τοῖς στρατεύμασι πολεμοῦμεν, ὥσπερ καὶ βασιλεὺς ὁ μέγας." ἀλλὰ μὴν ὅτι γ' ἄψυχός ἐστιν ἡ διάλεκτος αὐτοῦ, καὶ οὐ παθητικὴ, πνεύματός τε, οὗ μάλιστα δεῖ τοῖς ἐναγωνίοις λόγοις, ἐλαχίστην ἔχουσα μοῖραν, οἴομαι μὲν ἔγωγε καὶ χωρὶς ὑπομνήσεως ἅπασιν εἶναι φανερόν. εἰ δ' ἄρα καὶ παραδειγμάτων δεῖ, πολλῶν ὄντων, ἅ τις ἂν εἰπεῖν ἔχοι, μιᾷ διανοίᾳ χρησάμενος ἀρκεσθήσομαι. διαδέ-

τὸ πλῆθος ὄντες, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας, μισθωτοῖς χρώμεθα τοῖς στρατοπέδοις. Age, quomodo haec breuius dici potuiſſent? Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως χείρους ἐσμὲν τῶν προγόνων, τὰ δ' ἄλλα βελτίους· οὐ λέγω τῶν εὐδοκιμησάντων· πόθεν γάρ; ἀλλὰ τῶν μισηθέντων. καὶ τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν πλείστων ποτὲ πληρώσαντες χρημάτων τὴν ἀκρόπολιν, οὐ κατεμισθοφόρουν τὸν κοινὸν πλοῦτον εἰς τοὺς πολέμους· ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων εἰσφέροντες, ἔστιν ὅτε καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν ἠξίουν· ἡμεῖς δὲ, οὕτως ὄντες ἄποροι, καὶ τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, μισθοφόροις τοῖς στρατεύμασι πολεμοῦμεν, ὥσπερ καὶ βασιλεὺς ὁ μέγας. Quin etiam tenuem eſſe eius loquendi rationem, nec affectibus refertam, et parum ſpiritus, qui in orationibus foro et contentionibus accommodatis requiritur, habere, arbitror, vel me tacente clarum eſſe. Si vero exemplis opus ſit, multa ſunt, quae quis poſſet proferre, ſed vnicam ſententiam ſufficere puto. Sequitur

y Poſſis etiam legere εἰπεῖν στρογγυλώτερον: et v. 8. εἰς τοὺς πολέμους: *Sylb.*

z Ἀήμ-

χεται δὴ τὴν ὀλίγῳ πρότερον ἐξετασθεῖσαν ἀντίθεσιν ἑτέρα τοιαύτη τις ἀντίθεσις· „Καὶ τότε μὲν, εἰ τριήρεις ἐπληροῦμεν, τοὺς μὲν ξένους καὶ δούλους ναύτας ἐνεβιβάζομεν, τοὺς δὲ πολίτας μεθ' ὅπλων ἐξεπέμπομεν· νῦν δὲ τοῖς μὲν ξένοις ὁπλίταις χρώμεθα, τοὺς δὲ πολίτας ἐλαύνειν ἀναγκάζομεν. ὥσθ', ὁπόταν ἀποβαίνωσιν εἰς τὴν τῶν πολεμίων, οἱ μὲν ἄρχειν τῶν Ἑλλήνων ἀξιοῦντες, ὑπηρέσιον ἔχοντες ἐκβαίνουσιν· οἱ δὲ τοιοῦτοι τὰς φύσεις ὄντες, οἵους ὀλίγῳ πρότερον εἶπον, μεθ' ὅπλων κινδυνεύουσιν.“ ἐν τούτοις οὐ μέμφομαι τὸν ἄνδρα τοῦ [z] λήμματος· γενναία γὰρ ἡ διάνοια, καὶ δυναμένη κινῆσαι πάθος· τὸ δὲ τῆς λέξεως λεῖον καὶ μαλακὸν αἰτιῶμαι. τραχεῖαν γὰρ ἔδει καὶ πικρὰν εἶναι, καὶ πληγῇ τι παραπλήσιον ποιεῖν· ἡ δ' ἔστιν ὑγρὰ καὶ ὁμαλὴ, καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα, θέλγειν [a] γέτοι καὶ ἡδύνειν ζητοῦσα τὴν ἀκοήν. ἀλλ' ἐν τοῖς σχήμασιν ἔχει τοὺς ἀγῶνας, πολλοῖς οὖσι καὶ

tur antitheſim paulo ante poſitam alia huiuſmodi: Καὶ τότε μὲν, εἰ τριήρεις ἐπληροῦμεν, τοὺς μὲν ξένους καὶ δούλους ναύτας ἐνεβιβάζομεν. τοὺς δὲ πολίτας μεθ' ὅπλων ἐξεπέμπομεν· νῦν δὲ τοῖς μὲν ξένοις ὁπλίταις χρώμεθα, τοὺς δὲ πολίτας ἐλαύνειν ἀναγκάζομεν. ὥσθ', ὁπόταν ἀποβαίνωσιν εἰς τὴν τῶν πολεμίων, οἱ μὲν ἄρχειν τῶν Ἑλλήνων ἀξιοῦντες, ὑπηρέσιον ἔχοντες ἐκβαίνουσιν· οἱ δὲ τοιοῦτοι τὰς φύσεις ὄντες, οἵους ὀλίγῳ πρότερον εἶπον, μεθ' ὅπλων κινδυνεύουσιν. Iam enim eius aſſumtionem non reprehendo; egregia eſt enim ſententia, quaeque affectum poſſet concitare: at dictionis lenitatem et mollitiem reprehendo. Debebat enim incitata eſſe et amara, et quaſi vulnus infligere: ſed ipſa fluida eſt, lenis, et inſtar olei ſine remora in aures influens, demulcere cupiens, et aures ſcilicet ſuauitate delectare. Sed in ipſis ſchematibus contenditne, quae

z Λήμματος reperitur etiam paulo poſt, p. 1014. v. 10. alioqui hoc loco maluerit forſan aliquis λήματος: praeſertim cum ſequatur: γενναία γὰρ ἡ διάνοια. *Sylb.*

a Γέτοι accipiendum hic pro *ſcilicet, videlicet.* γέ τι, et γ' ἔτι, minus videntur apta. *Sylb.*

ποικίλοις· καὶ διὰ τȣ́των παθαίνει τȣ̀ς ἀκȣ́οντας; πολλȣ͂ γε καὶ δεῖ. τὰ γὰρ ἐκλύοντα μάλιϛα [b] τὴν δύναμιν αὐτοῖς, καὶ ἀποϛρέφοντα τὴν ἀκοὴν, τȣτέϛι τὰ μειρακιώδη πάρισα, καὶ τὰ ψυχρὰ ἀντίθετα, καὶ τὰ παραπλήσια τȣ́τοις, αὐτίκα ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ λέξει, περὶ ἧς ὁ λόγος. τό τε πρᾶγμα ὅλον ἐϛὶν [c] ἀντίκειται· καὶ τῶν περιόδων ἑκάϛη δι᾽ ἀντιθέτων κατεσκεύαϛαι, ὥϛ᾽ ἀποκναίειν τȣ̀ς ἀκȣ́οντας ἀηδίᾳ καὶ κόρῳ. ὃ δὲ λέγω, τοιȣ͂τόν ἐϛι. πάσης διανοίας καὶ περιόδȣ καὶ λήμματος αἵ τ᾽ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐπιφοραὶ τοιαῦταί εἰσιν· „Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ,“ Ἡμεῖς δὲ,“ καὶ „Τȣ͂το μὲν,“ „Τȣ͂το δέ.“ ταῦτ᾽ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς [d] ἕως τελευτῆς κύκλῳ· [e] καὶ τροπαὶ δὲ καὶ μεταβολαὶ, καὶ ποικιλίαι σχημά-

quae multa ac varia ſunt, illiſque auditores mouet? Nequaquam. nam vim eius maxime infringunt, et auditorum animos abſterrent puerilia illa comparia, et frigida epitheta, et ſimilia, idque in hac ipſa oratione, de qua eſt ſermo. quin et ipſa tota res contraria eſt; et vnaquaeque periodus ex contrariis conſtat, vt auditorum aures moleſtia et nimietate affligat. Quod dico, veriſſimum eſt. nam omnes ſententiae periodique et aſſumtiones, ab his paene initiis incipiunt: Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ, Ἡμεῖς δὲ, et Τȣ͂το μὲν, Τȣ͂το δέ. Haec ab initio ad finem vſque in orbem feruntur. nullique ſunt tropi, mutationes, et ſchematum

b Legendum videtur τὴν δύναμιν αὐτήν: vel τὴν δύναμιν αὐτῆς, ſcilicet τῆς λέξεως. *Sylb.*

c Pro ἀντίκειται ſtructura et ſenſus poſtulant ἀντικείμενα, ſeu ἀντικειμένων. *Sylb.*

d Malim cum articulo ἕως τῆς τελευτῆς, vt praecedit ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. *Sylb.*

e Neſcio, an rectius αἱ τροπαὶ δέ. Ibidem mox in exemplari eſt ποικιλίαις, dandi caſu: parum congruenter. Sicut vero hic dicit, λύειν τὸν τῆς διανοίας σκοπὸν, ita p. 191. [iuxta *Ed. Sylb.*] παραμυθήσασθαι τὸν τῆς διανοίας σκοπόν. vt σκοπὸς hîc ſit intenſior quaedam ad rem propoſitam collimatio. ȣ̓δαμȣ͂ ſequenti verſu cum mente auctoris pugnare videtur. ſed ſupra etiam, pag. 1007. verſu 4. *Iſocratem* dixit eſſe ἄτολμον περὶ τὰς τροπικὰς κατασκευὰς, καὶ ψοφοδεῆ. Verſu mox ſequenti pro poſteriore πολλὰ [quod in vulgatis pro καὶ ἄλλα legitur] legen-

των, ἃ πέφυκε λύειν τὸν τῆς διανοίας σκοπὸν, οὐδαμοῦ. πολλὰ ἄν τις ἔχοι καὶ ἄλλα ἐπιτιμᾶν Ἰσοκράτει, τῶν περὶ τὴν διάλεκτον [f] ἐλλειμμάτων. ἀλλὰ καὶ ταῦθ' ἱκανά.

κα'. Εἰσαγέσθω δὴ μετὰ τοῦτον ὁ Δημοσθένης, καὶ λαμβανέσθω κἀκείνου λέξις ἐκ μιᾶς τῶν [g] κατὰ Φιλίππου δημηγορίας, δι' ἧς καὶ αὐτὸς συγκρίνει τὰ καθ' ἑαυτὸν ἔργα τοῖς ἐπὶ τῶν προγόνων, καὶ τοὺς νέους δημαγωγοὺς τοῖς παλαιοῖς· οὐ καθ' ἓν ἔργον ἕκαστον ἀρχαῖον ἔργῳ καινῷ παρατιθεὶς, οὐδὲ πάντα μικρολογῶν συγκρίσει, ἀλλὰ ὅλῃ ποιούμενος ὅλην τὴν ἀντίθεσιν διεξοδικήν· οὕτως· „Καίτοι σκέψασθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἅ τις ἂν κεφάλαια εἰπεῖν ἔχοι, τῶν τ' ἐπὶ τῶν προγόνων [h] (ἔργων,) καὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν. ἔσται δὲ βραχὺς (καὶ) γνώριμος ὑμῖν ὁ λόγος. οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις χρωμένοις ὑμῖν παραδείγμασιν, ἀλλ'

matum varietates, quae ſenſum ſoluunt. Multa alia quis in Iſocrate reprehendat vitia, quae ille in dicendi modo commiſit. ſed haec ſufficient.

Iſocratis cum Demoſthene collatio.

XXI. Producatur deinde Demoſthenes, et examinetur eius dictio ex vna orationum *in Philippum;* qua cum maiorum rebus geſtis res ſui temporis, et nouos oratores cum antiquis comparat, non ſingula maiorum opera nouis opponens, nec omnia minuta comparatione conſectans, ſed in genere totam et vniuerſam materiam, hoc modo: „Atqui conſiderate, Athenienſes, quae capita rerum et ſuperiorum et horum temporum commemorari poſſint. breuis autem erit, et nota vobis oratio. Non enim alienis vos vtentes exemplis, ſed domeſticis,

legendum videtur ἄλλα, vel πρὸς τούτοις. *Sylb.*

f Pro corrupto ἐμμάτων [quod vulgatae exhibent pro ἐλλειμμάτων] exigua mutatione reponi poteſt σκεμμάτων. ſed neſcio, an conuenientius ſit ἁμαρτημάτων, vel πλημμελημάτων. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* ἐλλειμμάτων.

g Philippica haec in vulgatis editt. *Demoſthenis* nominatur Olynthiaca tertia. *Sylb.*

h Incluſum ἔργων additum ex eiſdem editt. *Demoſthenis*: itidemque mox incluſa καί. Ibidem exemplar noſtrum in ſecunda perſona habet ἐφ' ὑμῶν: minus apte. *Sylb.*

οἰκείοις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εὐδαίμοσιν ἔξεστι [i] γίγνεσθαι. ἐκεῖνοι τοίνυν, οἷς οὐκ ἐχαρίζοντο οἱ λέγοντες, οὐδ' ἐφίλουν αὐτοὺς, ὥσπερ ὑμᾶς [k] οὗτοι νῦν, πέντε μὲν καὶ τετταράκοντα ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἦρξαν ἑκόντων· πλείω δ', ἢ μύρια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνήγαγον· ὑπήκουε δὲ ὁ ταύτην τὴν χώραν ἔχων αὐτοῖς βασιλεὺς, ὥσπερ ἐστὶ προσῆκον βάρβαρον Ἕλλησι· πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ [l] πεζοὶ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι· μόνοι δ' ἀνθρώπων κρείττω τὴν ἐπὶ τοῖς ἔργοις δόξαν τῶν φθονούντων κατέλιπον. ἐπὶ μὲν δὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἦσαν τοιοῦτοι· ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτὴν, θεάσασθε, ὁποῖοι ἔν [m] (τε) τοῖς κοινοῖς καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις.[n] δημοσίᾳ μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν καὶ τῶν ἐν

cis, Athenienſes, felices fieri licet. Illi igitur, quibus non adulabantur oratores, quos non ita amabant, vt vos iſti nunc, quinque et ſexaginta annos Graecis volentibus imperarunt: amplius decies mille talenta in Arcem congeſſerunt: et regem iſtius prouinciae dicto audientem habuerunt: (ſicut aequum eſt parere Graecis barbarum) et multa praeclaraque tropaea terra marique parta erexerunt, cum ipſi militarent: et ſoli mortalium eam rerum geſtarum gloriam, ad quam nullus inuidiae pateret aditus, reliquerunt. Et in tuenda Graecia fuere tales. In ipſa vero vrbe quales et publicis et priuatis in rebus ſe praebuerint, attendite. Publice igitur aedificia et ornamenta talia et tanta inſtruxere nobis fanorum, et quae in

his

i Vulg. editt. habent γενέσθαι. *Sylb.*

k In exemplari noſtro ſcriptum ὂν τοίνυν: nihil ad rem. Ibidem pro τετταράκοντα vulg. editt. habent ἑξήκοντα. Verſu 6. pro articulo ὁ perperam in exempl. eſt aduerb. neg. οὐ. *Sylb.*

l In vulg. editt. eſt πεζῇ: in exemplari πεζοὶ, errore ambiguo. *Sylb.*

m Incluſa τε addita ex vulg. editt. *Sylb.*

n In exempl. eſt δημόσια: quod non congruit ad ſeq. oppoſitum ἰδίᾳ, p. 1017. verſu 2. Eodem v. 2. vulg. editt. habent λελεῖφθαι. Ex eiſdem addita δὲ poſt ſequens ἰδίᾳ. Eaedem p. 1017. v. 10. habent ἐκτήσαντο. *Sylb.*

o In-

τούτοις ἀναθημάτων, ὥστε μηδενὶ τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λειφθῆναι. ἰδίᾳ δὲ οὕτω σώφρονες ἦσαν καὶ σφόδρα ἐν τῷ τῆς πολιτείας ἤθει μένοντες, ὥστε τὴν Ἀριστείδου καὶ Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν, εἴ τις ἄρ' οἶδεν ὑμῶν, ὁποία ποτ' ἐστὶν, ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν. οὐ γὰρ εἰς περιουσίαν αὐτοῖς ἐπράττετο τὰ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τὸ κοινὸν αὔξειν ἕκαστος ᾤετο δεῖν. ἐκ δὲ τοῦ τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, τὰ δ' ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εἰκότως ἐκέκτηντο εὐδαιμονίαν. τότε μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον εἶχε τὰ πράγματα º(ἐκείνοις, χρωμένοις, οἷς εἶπον, προστάταις. νυνὶ δὲ πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν τῶν νῦν τὰ πράγματα) ἔχει; ἆρά γε ὁμοίως καὶ παραπλησίως; ᵖ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἔχων εἰπεῖν· ἀλλ' ὅσης πάντες ὁρᾶτε ἐρημίας ἐπειλημμένοι, καὶ Λακεδαιμονίων μὲν ἀπολωλότων, Θη-

his continentur donariorum, vt nihil ad eorum elegantiam a poſteris addi poſſit. Priuatim autem adeo modeſti fuerunt, tantaque cura reipub. inſtitutum obſeruarunt, vt, ſi quis forte veſtrum Ariſtidis et Miltiadis et illuſtrium hominum aetatis illius aedes nouit, cuiuſmodi ſint, vicini aedibus non ſplendidiores videat. Neque enim rei familiaris amplificandae gratia rempub. gerebant, ſed quiſque ſibi rem communem augendam eſſe putabat. Cum autem res Graecorum fideliter, religionem deorum immortalium pie, commercia inter ſe aequabiliter adminiſtrarent, non iniuria magnam ſibi felicitatem pepererunt. Tunc igitur ad hunc modum, dum illi, quos dixi, ſummae reip. praeerant, ſe res habuerunt. Nunc, cum lenes iſti praeſint, quis rerum veſtrarum ſtatus eſt? Idemne et ſimilis? Ac caetera quidem taceo, cum haberem multa dicere. Sed quanquam in tantam incidimus ſolitudinem, quantam videtis omnes, cum et Lacedaemonii perierint, et Thebani

o Incluſa in exemplari noſtro deerant. *Sylb.*

p Vulg. editt. habent: καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχ. εἰπ. et mox p. 1018. v. 2. ἡμῖν ἀντιτάξασθαι, *ſe nobis opponere. Sylb.*

q In

βαίων δ' ἀσχόλων ὄντων, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῶν πρωτείων ὑμῖν ἀντᾶραι· ἐξὸν (δ') ἡμῖν καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν, ἀπεστερήμεθα μὲν χώρας οἰκείας, πλείω δ', ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον· οὓς δ' ἐν τῷ πολέμῳ συμμάχους ἐκτησάμεθα, εἰρήνης οὔσης ἀπολωλέκασιν οὗτοι· ἐχθρὸν δ' ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς τηλικοῦτον ἠσκήκαμεν. ἢ φρασάτω τις ἐμοὶ παρελθὼν, πόθεν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς γέγονεν, ἢ παρ' ἡμῶν αὐτῶν, ὁ Φίλιππος; ἀλλ' [q] ὦ τᾶν εἰ ταῦτα φαύλως, τά γ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἄμεινον ἔχει. [r] καὶ τί δὴ εἰπεῖν τις ἔχοι τὰς ἐπάλξεις, ἃς κονιῶμεν, καὶ τὰς ὁδοὺς, ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας, καὶ λήρους; ἀποβλέψατε δὴ πρὸς τοὺς ταῦτα πολιτευομένους, ὡς οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι· ἔνιοι δὲ τὰς

ni aliis rebus occupati ſint, et caeterorum nemo tantas vires habeat, vt nobiſcum de principatu contendere auſit; cumque nobis liceret et priuata noſtra ſine periculo tenere, et reliquorum controuerſias diſceptare, tamen priuati ſumus noſtra prouincia, et amplius MD. talenta nullo cum fructu inſumſimus: et quos in bello ſocios parauimus, hi pacis tempore perierunt; et tantum erga nos hoſtem inſtruximus. Alioqui progrediatur aliquis, et mihi dicat, vnde, niſi per noſmet ipſos, ita ſunt auctae opes Philippi? Sed heus tu, ſi haec male ſe habeant, at vrbanarum rerum ſtatus melior eſt. Ecquid autem dici queat? num propugnacula, quae tectorio inducimus, et viae, quas reficimus, et fontes, et nugae? Eos quaeſo intuemini, quorum haec acta ſunt in repub. quorum alii e mendicis facti ſunt diuites, alii ex obſcuris clari; nonnulli priuatas

q In *ὦ τᾶν* exemplar noſtrum ſecutus ſum. ſed reperiuntur etiam aliae eiuſdem compellationis ſcripturae, vt prolixius docui ad *Clenardum Anteſignani*. p. 219. v. 45. *Sylb.*

r Vulg. editt. habent *καὶ τί ἄν τις εἰπεῖν ἔχοι*: et v. 14. *λήρους*: vt *Wolf.* quoque vertit *nugas*. Eaedem v. pen. pro *ταῦτα* habent *τὰ τοιαῦτα*: et eod. v. *ὧν* pro *ὡς*. *Sylb.*

s In-

ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ κατεσκευασμένοι· ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάσσω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. τί δὴ τὸ πάντων αἴτιον τούτων; καὶ τί δή ποτ' εἶχεν ἅπαντα καλῶς τότε, καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς; ὅτι τὸ μὲν πρῶτον καὶ στρατεύεσθαι τολμῶν αὐτὸς ὁ δῆμος δεσπότης τῶν πολιτευομένων ἦν, [s] (καὶ κύριος αὐτὸς ἁπάντων τῶν ἀγαθῶν· καὶ ἀγαπητὸν ἦν) παρὰ τοῦ δήμου τῶν ἄλλων ἑκάστῳ καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος μεταλαβεῖν. νῦν δὲ τοὐναντίον, κύριοι μὲν τῶν ἀγαθῶν οἱ πολιτευόμενοι, καὶ διὰ τούτων ἅπαντα πράττεται· ὑμεῖς δὲ, ὁ δῆμος, ἐκνενευρισμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συμμάχους, ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε, ἀγαπῶντες, [t] ἂν μεταδῶσι θεωρικὸν ὑμῖν, ἢ βοΐδια πέμψωσιν οὗτοι· καὶ, τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς, ἐπάγουσιν ἐπὶ

tas aedes publicis ſubſtructionibus ſplendidiores compararunt: et quanto reſp. plus detrimenti cepit, tanto res iſtorum factae ſunt ampliores. Quae igitur cauſa eſt horum omnium? et cur tandem ſe omnia tum praeclare habuerunt, et nunc haud recte? Primum quod et populus, cum ipſe militare auderet, dominus erat magiſtratuum, et bona omnia in ſua poteſtate habebat; et bene ſecum agi putabant caeteri omnes, ſi a populo et magiſtratum et honorem et beneficium aliquod eſſent conſecuti. Nunc contra bona omnia in poteſtate ſunt magiſtratuum, et per hos geruntur omnia; vos, populus, eneruati, et pecunia ſociiſque ſpoliati, famuli et additamenti vicem obtinetis; contenti theatrali pecunia, quam iſti vobis impertiunt, aut bucculis, ſi quas forte miſerint. et quod eſt omnium grauiſſimum, cum ea vobis dantur, quae ſunt veſtra; gratiam etiam habetis, quaſi beneficia in vos conferantur. Qui vero vos in hanc vrbem, tanquam carcerem, incluſere, ad talia vos alli-

s Incluſa addita ſunt ex eiſdem editt. *Sylb.*

t Eaedem habent ἐὰν μεταδιδῶσι θεωρικῶν : et v. vlt. ὑπάγουσιν. *Sylb.*

u In

ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι, χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες. ἔστι δ᾽ οὐδέποτ᾽, οἶμαι, μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν, μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας. ὁποῖ [u] ἄττα γὰρ (ἂν) τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν. ταῦτα, μὰ τὴν [x] Δήμητρα, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, εἰ μείζων εἰπόντι μοι γένοιτο παρ᾽ ὑμῶν βλάβη, ἢ τῶν πεποιηκότων αὐτὰ ἑκάστῳ. οὐδὲ γὰρ παῤῥησία περὶ πάντων ἀεὶ παρ᾽ ὑμῖν ἐστιν. ἀλλ᾽ ἔγωγ᾽, ὅτι καὶ νῦν γέγονε, θαυμάζω.“ ταύτην τὴν διάλεξιν τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε καὶ [y] κατὰ τἄλλα μὲν πάντα διαφέρειν τῆς Ἰσοκράτους; καὶ γὰρ εὐγενέστερον ἐκείνης καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἡρμήνευκε τὰ πράγματα καὶ περιείληφεν [z] ὀνόμασι συγκεκρότηταί (τε) καὶ συνέσπασται καὶ περιτετόρευται τοῖς ὀνόμασιν ἄμεινον· ἰσχύϊ τε πλείονι χρῆται καὶ τόνοις ἐμ-

alliciunt, et cicurant, vt vos ad nutum paratos habeant. Neque vero mea quidem ſententia fieri vnquam poteſt, vt magnos et generoſos animos ſumant ii, qui paruis et vilibus rebus occupantur. Nam qualiacunque hominum ſtudia fuerint, talibus eos et animis eſſe praeditos neceſſe eſt. Haec profecto non mirabor, ſi mihi, quae dixerim, plus apud vos nocuerint, quam iis, qui ea fecerunt. Neque enim ſemper apud vos omnibus de rebus libere loqui libet. idque ego vel nunc licuiſſe miror“. Quis non afferat, hanc orationis partem per omnia Iſocratea eſſe praeſtantiorem? Nam praeſtantius et maiori cum dignitate rem explicat et complectitur; verba magis collidit et contrahit et elaborat; robore maiori vſus eſt et neruis

u In ἄττα conſentit cum exemplari noſtro vulgata etiam ſcriptura. ſed rectius ἅττα: ſicut ſcilicet Ammonius ἄττα ſine aſpiratione ſignificare ait τινά: aſpiratum vero ἅτινα. Sequens ἂν inſerta ex vulg. editt. *Sylb.*

x In exemplari eſt Δήμητραν, contra flexionis regulam. Mox v. 7. pro ἑκάστῳ in vulg. editt. eſt γενέσθαι. *Sylb.*

y Pro κατ᾽ ἄλλα [quod vulgatae dant pro κατὰ τἄλλα] non minus apte legas τἄλλα: et διότι pro ſeq. γάρ. *Sylb.*

z Ὀνόμασιν hoc loco ſuſpectum facit id, quod proxime ſequitur. Eodem v. 13. incluſa τε deeſt in exempl. *Sylb.*

a Idem

βριθεστέροις· καὶ πέφευγε τὰ ψυχρὰ καὶ μειρακιώδη σχήματα, οἷς ἐκείνη καλλωπίζεται [a] πέρα τοῦ μετρίου· μάλιστα δὲ κατὰ τὸ δραστήριον καὶ ἐναγώνιον καὶ ἐμπαθὲς, ὅλῳ καὶ τῷ παντὶ κρεῖττον ἔχει ἐκείνης. ἐγὼ γοῦν, ὃ πρὸς ἀμφοτέρας πάσχω τὰς λέξεις, ἐρῶ· οἴομαι δὲ κοινόν τι πάθος ἁπάντων ἐρεῖν, καὶ οὐκ ἐμὸν ἴδιον μόνον.

κβ΄. Ὅταν μέν τινα τῶν Ἰσοκράτους ἀναγινώσκω λόγων, εἴτε τῶν πρὸς τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας γεγραμμένων, [b] ἢ τῶν ἐν ἤθει, σπουδαῖος γίνομαι, καὶ πολὺ τὸ εὐσταθὲς ἔχω τῆς γνώμης, ὥσπερ οἱ τῶν σπονδείων αὐλημάτων, ἢ [c] τῶν δωρίων τε καὶ ἁρμονίων μερῶν, ἀκροώμενοι. ὅταν δὲ Δημοσθένους τινὰ λάβω [d] λόγων,

uis fortioribus; et inania pueriliaque ſchemata deuitat, quae illa Iſocratis vltra modum conſectatur; maxime autem in rebus ſeriis, vbi vehementia affectibuſque opus eſt, haec vniuerſim priorem antecellit. Equidem, quid de vtriuſque dictione ſentiam, libere dicam: in quo me arbitror communem omnium, non meam vnius opinionem, dicturum.

Comparatio dictionis Iſocratis ac Demoſthenis. Iſocratis

XXII. Cum aliquam orationem Iſocratis lego, ſiue ex iudicialibus, ſiue popularibus, ſiue ex iis, quae priuatim adhortandi et monendi cauſa ad aliquos ſcripſit, ſedatus fio, et magnam conſtantiam induo, more eorum, qui ſpondaïcos modulos, vel Doricas Lydiaſue harmonias, audiunt. Quum autem Demoſthenis aliquam orationem arripio, numine paene quodam

a Idem exempl. pro πέρα habet παρά: perperam. *Sylb.*

b Pro ἢ τῶν ſenſus tale quodpiam requirit membrum: εἴτε τῶν ἰδίᾳ συντεταγμένων παραινέσεων: vel εἴτε τῶν πανηγύρεσι διατεθειμένων: ſicut ſcil. infra p. 192. (iuxta *Ed. Sylb.*) τοῖς πρὸς δικαστήρια, ἢ πρὸς ἐκκλησίας, γεγονόσι λόγοις opponuntur οἱ πανηγυρικοί: et τοῖς ἐναγωνίοις οἱ ἐπιδεικτικοί. *Sylb.*

c Legendum fortaſſe τῶν Δωρίων τε καὶ Λυδίων μελῶν: ſicut ſcilicet *Ariſtot.* quoque Politicῶn libro et capite vltimo teſtatur, τὴν δωριστὶ καὶ τὴν λυδιστὶ ἁρμονίαν ita compoſitas ac ſedatas eſſe, vt puerili quoque aetati concedi poſſint: at non item τὴν φρυγιστί. *Sylb.*

d Si λόγον malis, per me licet. *Sylb.*

e Vel

ἐνθουσιῶ τε, καὶ δεῦρο κἀκεῖσε ἄγομαι, πάθος ἕτερον ἐξ ἑτέρου μεταλαμβάνων, ἀπιστῶν, ἀγωνιῶν, δεδιὼς, καταφρονῶν, μισῶν, ἐλεῶν, εὐνοῶν, ὀργιζόμενος, φθονῶν, ἅπαντα τὰ πάθη μεταλαμβάνων, ὅσα [e] κρατεῖν ἀνθρωπίνης γνώμης· διαφέρειν τ᾽ οὐδὲν ἐμαυτῷ δοκῶ τῶν τὰ μητρῷα καὶ τὰ κορυβαντικὰ, καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσιά ἐστι, τελουμένων· εἴτ᾽ ὀσμαῖς ἐκεῖνοί γε, εἴτ᾽ ἤχοις, εἴτε τῶν δαιμόνων πνεύματι αὐτῷ κινούμενοι, τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἐκεῖνοι λαμβάνουσι φαντασίας. καὶ δή ποτε καὶ ἐνεθυμήθην, τί ποτε τοὺς τότ᾽ ἀνθρώπους ἀκούοντας αὐτοῦ λέγοντος [f] ταῦτα, πάσχειν εἰκὸς ἦν. ὅπου γὰρ ἡμεῖς, οἱ τοσοῦτον ἀπηρτημένοι τοῖς χρόνοις, καὶ οὐθὲν πρὸς τὰ πράγματα πεπονθότες, οὕτως ὑπαγόμεθα καὶ κρατούμεθα, καὶ ὅποι ποτ᾽ ἂν ἡμᾶς ὁ λόγος ἄγῃ, πορευόμεθα· πῶς τότε Ἀθηναῖοί τε καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἤγοντο ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν

orationes conſtantiam inducunt.

dam corripior, et huc et illuc agitor, variis affectibus immutatus, nunc diffidens, nunc contendens, nunc metuens, nunc contemnens, nunc odio inflatus, nunc miſericordia delinitus, nunc beneuolentia, nunc ira aeſtuans et inuidia, omneſque affectus aſſumens, qui hominum animos ſoliti ſunt occupare; et inſtar eorum, qui matris Magnae, et Corybantia ſacra, hisque ſimilia celebrant, (ſiue illi, odore quodam, ſiue ſono, ſeu ipſo daemonum ſpiritu agitati, varias illas et diuerſas inducant imaginationes) furere videor. Interdum ſane mecum ipſe conſideraui, quo tandem affectu hi, qui illum perorantem audiuerunt, concitarentur. Cum enim nos, qui adeo ab illis tempore remoti ſumus, et quibus nihil eorum, quae in orationibus commemorat, euenerit, ita rapiamur et trahamur, et eo, quo oratio ducat, vltro aliquando ſequamur: qua ratione Athenienſes caeterique Graeci, ab oratore ipſo, in veris et propriis

e Vel ſinite legendum κρατεῖ: vel in clauſula poſt γνώμης addendum πέφυκε, aut tale quodpiam verbum. *Sylb.*

f Pro ταῦτα neſcio an rectius legerimus τηνικαῦτα, *tunc. Sylb.*

g Con-

τε καὶ ἰδίων ἀγώνων, αὐτοῦ λέγοντος ἐκείνου τὰ ἑαυτοῦ μετὰ τῆς ἀξιώσεως, ἧς εἶχε τὴν αὐτοπάθειαν, καὶ τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς ἀποδεικνυμένου, κοσμοῦντος ἅπαντα καὶ [g] χρηματίζοντος τῇ πρεπούσῃ ὑποκρίσει, ἧς δεινότατος ἀσκητὴς ἐγένετο, ὡς ἅπαντές τε ὁμολογοῦσι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἰδεῖν ἐστι τῶν λόγων, ὧν ἄρτι προηνεγκάμην, οὓς οὐκ ἔνι τῷ βουλομένῳ ἐν ἡδονῇ ὡς ἀνάγνωμα διελθεῖν, ἀλλ᾽ αὐτοὶ διδάσκουσι, πῶς αὐτοὺς ὑποκρίνεσθαι δεῖ, [h] νῦν μὲν εἰρωνευόμενον, νῦν δ᾽ ἀγανακτοῦντα, νῦν δὲ νεμεσῶντα· δεδιττόμενον αὖ καὶ θεραπεύοντα, καὶ νουθετοῦντα, καὶ παρορμῶντα, καὶ πάνθ᾽, ἃ βούλεται ποιεῖν ἡ λέξις, ἀποδεικνύμενον ἐπὶ τῆς προφορᾶς. εἰ δὴ τὸ διὰ τοσούτων [i] ἐγκαταμιγνύμενον τοῖς βιβλίοις πνεῦμα τοσαύτην ἰσχὺν ἔχει, καὶ οὕτως ἄγων ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ἦ που τό τε ὑπερφυές τι καὶ δεινὸν χρῆμα ἦν ἐπὶ τῶν ἐκείνου λόγων.

propriis cauſis rem ſuam ea, quae fuit ei propria, dignitate perorante, tum permoti fuerunt; cum et robur et audaciam oſtenderet, et inſigni ſingula pronunciatione (qua nimirum vnice excelluit, vt omnium teſtimonio palam eſt, et ex eius orationibus, quas modo adduximus, fas eſt perſpicere) condecoraret: quas porro cuiuis non voluptatis gratia quaſi lectionem ſcholaſticam licet recitare; ſed ipſae quodammodo, qua via et ratione pronunciari debeant, oſtendunt, nunc quidem iocando, nunc cum dolore, nunc indignando, modo terrendo, modo demulcendo, alias decernendo et ſtatuendo, alias commouendo, et omnia, prout verborum vis poſtulat, ita in pronunciatione demonſtrando. Quod ſi profecto ſpiritus orationibus immixtus tantum ideo robur habeat, et adeo moueat, diuinum ſane quid et vehemens in eius orationibus interdum admixtum fuit.

XXIII.

g Conuenientius σχηματίζοντος. *Sylb.*

h De actione oratoria, qua *Demoſthenes* prae caeteris polluit, prolixius infra p. 195. iuxta *Ed. Sylb.*

i Ἐγκαταμιγόμενον] Legendum ἐγκαταμισγόμενον, vel ἐγκαταμίγνύμενον. Mox infra (v. 14.) pro ἄγων ſyntaxis poſtulat ἄγει. *Sylb.*

κγ'. Ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ περὶ ταῦτα διατρίβων ἀναγκασθῶ παραλιπεῖν τι τῶν περιλειπομένων, Ἰσοκράτην μὲν, καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀγωγῆς ἐκείνης ἐάσω, περὶ δὲ Πλάτωνος ἤδη διαλέξομαι τά γ' ἐμοὶ δοκοῦντα, μετὰ παῤῥησίας, οὐθὲν οὔτε [k] τῇ δόξῃ τἀνδρὸς προστιθεὶς, οὔτε τῆς ἀληθείας ἀφαιρούμενος· καὶ μάλιστα ἐπεί τινες ἀξιοῦσι πάντων αὐτὸν ἀποφαίνειν φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων ἑρμηνεῦσαι τὰ πράγματα δαιμονιώτατον, παρακελεύονταί τε ἡμῖν ὅρῳ καὶ κανόνι χρῆσθαι καθαρῶν [l] ἅμα καὶ ἰσχυρῶν λόγων τούτῳ τῷ ἀνδρί. ἤδη δέ τινων ἤκουσα ἐγὼ λεγόντων, ὡς, εἰ καὶ παρὰ θεοῖς διάλεκτός ἐστιν, ᾗ τὸ τῶν ἀνθρώπων κέχρηται γένος, οὐκ ἄλλως ὁ βασιλεὺς ὢν αὐτῶν διαλέγεται [m] θεὸς, ἢ ὡς Πλάτων. πρὸς δὴ τοιαύτας ὑπολήψεις καὶ τερατείας ἀνθρώπων ἡμιτελῶν περὶ λόγους, οἳ τὴν εὐγενῆ κατασκευὴν οὐκ ἴσασιν, ἥτις ποτ' ἐστὶν, οὐδὲ [n] δύνανται

Iudicium de Platonis ſtylo.

XXIII. Sed ne de his tractans aliquid cogar praeterire eorum, quae adhuc dicenda ſunt, Iſocratem et ſtylum illum dicendi omittam: de Platone quod ſentio, nec eius gloriae quidquam adiungendo, neque a veritate deflectendo, libere proferam; praeſertim cum illum nonnulli omnium philoſophorum atque oratorum in elocutione principem cenſeant, et hoc auctore ad pure et acriter loquendum quaſi regula et norma nos vti iubeant. Quin etiam quoſdam dicentes audiui, dii immortales, ſi ſermone loquerentur humano, non alio ſermone principem deorum, Iouem, vſurum, quam Platonico. Aduerſus has hominum opiniones et ineptias, oratoriae et eloquentiae paruam habentium cognitionem, qui ſcilicet, quae egregia ſit compoſitio, ignorant, veritatemque perſpicere neque-

Laus Platonis.

k Exemplar habet τῇ δόξει: quod non eſt vſitatum. *Sylb.*

l In eodem exempl. eſt ἅμα ἰσχυρῶν ὁ λόγος: nullo ſenſu. *Sylb.*

m Pro θεὸς legendum fortaſſe Ζεὺς, *Iupiter:* vt in *Platonis* elogio apud *Cic.* in *Bruto.* Si quis etiam διαλέγοιτο ibidem malit, facile patiar. *Sylb.*

n Poſt δύνανται deſideratur tale quodpiam comma, τἀληθὲς διαγνῶναι. Ibidem exemplar habet

. . . . . . πᾶσαν εἰρωνείαν ἀφεὶς, ὡς πέφυκα, διαλέξομαι. ὃν δ' ἀξιῶ τρόπον ποιήσασθαι τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ, βούλομαι προειπεῖν. ἐγὼ τὴν μὲν ἐν τοῖς διαλόγοις δεινότητα τοῦ ἀνδρὸς, καὶ μάλιστα ἐν οἷς ἂν φυλάττῃ τὸν Σωκρατικὸν χαρακτῆρα, ὥσπερ ἐν τῷ Φιλήβῳ, πάνυ ἄγαμαί τε καὶ τεθαύμακα· τῆς δ' ἀπειροκαλίας αὐτὸν οὐδεπώποτ' ἐζήλωσα τῆς ἐν ταῖς ἐπιθέτοις κατασκευαῖς, ὥσπερ ἔφην καὶ πρότερον, καὶ πάντων ἥκιστα ἐν οἷς ἂν εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις [o] συγκαθεὶς, ἐγκώμια καὶ ψόγους, κατηγορίας τε καὶ ἀπολογίας ἐπιχειρῇ γράφειν. ἕτερος γάρ τις αὐτοῦ γίνεται τότε, καὶ καταισχύνει τὴν φιλόσοφον ἀξίωσιν· καί μοι γε πολλάκις ἐπῆλθεν εἰπεῖν ἐπὶ τῶν τοιούτων αὐτοῦ λόγων, ὃ πεποίηται παρ' Ὁμήρῳ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ζεὺς λέγων·

Οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

nequeunt, omni, vt ſoleo, omiſſo ioco, reſpondebo. Quo autem modo eum examinaturus ſim, cupio praefari. Equidem grauitatem eius in dialogis, praeſertim in quibus Socratis ſtylum ſequitur, quemadmodum in *Philebo*, multum demiror et hactenus etiam demiratus ſum; ineptias vero eius et nugas, quae in fucatis et accerſitis ornamentis conſiſtunt, nunquam amaui, vti etiam prius dicere memini; et omnium minime, vbi forenſi aſſumto argumento laudes et vituperia, accuſationes et defenſiones ſcribere aggreditur. tum enim prorſus ſui diſſimilis eſt, et philoſophorum dignitatem obſcurat. Mihi autem ſaepe de huius orationibus in mentem venit dicere, quod apud Homerum Iupiter ad Venerem:

Ne tibi bellantum ſint cordi, nata, furores ;
At tu connubia et ſponſalia perge fouendo.

Sic

habet εἰρωνίαν, penultima monophthongo. *Sylb.*

o Συγκραθεὶς, *immiſcens ſeſe.* [ita enim vulgatae exhibent, pro συγκαθεὶς] quo ſenſu in *Antiq. Rom.* dicit συγκαθιεὶς, p. 236. v. 29. [iuxta *edit. Hudſ.*] *Sylb.*

[p] Σωκρατικῶν διαλόγων· ταῦτα δὲ πολιτικοῖς καὶ ῥήτορσιν ἀνδράσι μελήσει. ποιοῦμαι δὲ τῆς ἐμαυτοῦ δόξης κοινοὺς κριτὰς τοὺς φιλολόγους ἅπαντας· ὑπεξαιρούμενος, εἴ τινές εἰσι φιλότιμοι, καὶ πρὸς τὰς δόξας, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, κρίνοντας τὰ πράγματα. τὸ μὲν οὖν ἐκλέγειν ἐξ ἁπάντων αὐτοῦ τῶν λόγων, εἴ τι κάκιστον εἴρηται, ὃ ποιοῦσιν ἕτεροί τινες, κἄπειτα τούτοις ἀντιπαρατιθέναι τὴν κράτιστα ἔχουσαν Δημοσθένους λέξιν, [q] οὐκ ἐδοκίμαζον· [r] τὸ δ' ἐκ τῶν ἀμφοτέρων μάλιστα εὐδοκιμούντων, ταῦτα παρ' ἄλληλα θεὶς, ἐξετάζειν τὰ κρείττω, τοῦτ' ἔδοξεν εἶναι δίκαιον· καὶ ἐπ' αὐτὸ δὴ τρέψομαι τὸ μέρος. δικανικὸς μὲν οὖν λόγος εἷς ἐστι Πλάτωνι, Σωκράτους ἀπολογία, δικαστηρίου μὲν, ἢ ἀγορᾶς, οὐδὲ θύρας ἰδὼν, κατ' ἄλλην δέ τινα βούλησιν γεγραμμένος, οὔτ' ἐν λόγοις τόπον ἔχων, οὔτ' ἐν διαλόγοις·

Sic et tu, Plato, inter Socraticos te dialogos contine; illa autem forenſibus actoribus et oratoribus curae ſunto. Omnes porro philoſophos iudices opinionis meae aduoco, reiectis tamen iis, qui forte contentioſi ſunt; et potius ex propria opinione, quam rei veritate, de rebus iudicium ferunt. Colligere equidem ex vniuerſis eius libris more quorundam nolui, quae omnium inelegantiſſime et ineptiſſime compoſuit, et tunc illis ea, quae omnium elegantiſſime Demoſthenes protulit, opponere: ſed quae apud vtrumque optima videntur, inter ſe comparando, examinare, vtra praeſtent, mihi aequum et iuſtum viſum eſt. quem modum iam hîc ſequar. Vnicam orationem iudicialem ſcripſit Plato, nimirum *Apologiam pro Socrate*, quae curiae, vel fori, limen nunquam vidit; ſed alio conſilio ſcripta, nec inter orationes, nec inter dialogos, numeranda

p Poſt *Homeri* locum deeſt applicatio: οὕτω καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, μετέρχου τὰ ἔργα τῶν Σωκρ. διαλόγων: vel breuius: τῶν Σωκρατικῶν δηλαδὴ διαλόγων. *Sylb.*

q In exemplari eſt οὐ δοκίμαζον: perperam. *Sylb.*

r Τὸ retinere nihil vetat. ſed mox rectius fortaſſe: ἐκ τῶν παρ' ἀμφοτέροις μάλ. Mox pro θεὶς regula ſyntactica poſtulat potius accuſ. θέντας. *Sylb.*

s In

[s] τοῦτο μὲν οὖν ἐῶ· δημηγορία δ' οὐδεμία· πλὴν εἴ τις ἄρα τὰς ἐπιστολὰς βούλεται δημηγορίας καλεῖν· [t] ἀφίστωσαν δὴ καὶ αὐταί. ἐγκώμια δ' ἐν τῷ συμποσίῳ πολλὰ μὲν ἔρωτος· ὧν ἔνια οὐκ ἄξια σπουδῆς οὐδὲ Σωκράτους, ὁποῖόν τι δή ποτε. [u] νῦν δ' οὐθὲν δέομαι περὶ τούτου λέγειν. κράτιστος δὴ πάντων τῶν πολιτικῶν λόγων ὁ Μενέξενος, ἐν ᾧ τὸν ἐπιτάφιον διεξέρχεται λόγον, ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ, Θουκυδίδην παραμιμούμενος· ὡς δ' αὐτός φησιν, Ἀρχῖνον καὶ Δίωνα. τοῦτον δὴ παραλήψομαι τὸν λόγον, καὶ παρ' αὐτὸν ἐξετάσω Δημοσθένους λέξεις τινάς· [x] οὐκ ἐκ τούτου· τὸν μὲν γὰρ οὐχ ἡγοῦμαι ὑπ' ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς γεγράφθαι· ἀλλ' ἐκ τῶν ἄλλων αὐτοῦ λό-

randa eſt: hanc igitur praeteribo. Concionem etiam ad populum nullam ſcripſit, niſi quis epiſtolas concionis nomine appellare voluerit: omittantur igitur et illae. In inſigni illo *Sympoſio* encomia multa ſunt amoris, quorum aliqua nullius pretii ſunt, et Socrate ipſo indigna, qualecunque demum illud ſit. in praeſenti nihil horum omnino commemorabo. In politicis libris eius primas fert *Menexenus*, in quo funebrem habet orationem; qua, meo quidem iudicio, Thucydidem eſt imitatus, vt ipſe vero ait, Archinum et Dionem. Hanc orationem in manus ſumam, et cum illa Demoſthenis aliqua verba comparando, examinabo; non ex *Funebri* Demoſthenis, quam ab eo ſcriptam non exiſtimem, ſed ex aliis eius orationibus,

s In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. τοῦτον.

t Ἀφίστωσαν ſyncopen habet pro ἀφιστάσθωσαν. Sequens commation (v. 3.) συμφέροντι videtur expungendum. *Sylb.* [In vulgatis nempe ibi ſic legitur: ἐν τῷ συμφέροντι τῷ συμποσίῳ.]

u In exemplari perperam ſcriptum οὐθὲν δέομαι νῦν δέ. tu ſi noſtram lectionem nolis, hanc reponere poteris: οὐθὲν δὲ νῦν δέομαι περὶ τ. λ. *Sylb.*

x Forſan legendum οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ· τοῦτον γὰρ οὐχ ἡγ. vt ſignificet, *non ex eiuſdem argumenti oratione*, funebri ſcilicet. Sicut autem hic τὸν ἐπιτάφιον Δημοσθένους λόγον inter adulterinas eius orationes refert, ita etiam infra p. 191. [iuxta *Ed. Sylb.*] at non item ſupra p. 259. v. 8. vbi funebrium orationum ſcriptores commemorat. *Sylb.*

y In

γων, ὅσοι περί τε τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς εἴρηνται· μᾶλλον δ' ἐξ ἑνὸς ἀγῶνος· οὐ γὰρ ἔχω καιρὸν ὅσοις βούλομαι παραδείγμασι χρήσασθαι, πάντων μάλιστα βουληθεὶς ἄν. τοιοῦτος μὲν [y] οὖν τις ὁ τρόπος ἔσται μοι τῆς συγκρίσεως.

κδ'. Λαμβανέσθω δὴ πρότερος Πλάτων. καὶ ἐπειδὴ μέγα φρονεῖν ἔοικεν ἐπί τ' ἀκριβείᾳ καὶ σεμνότητι ὀνομάτων, ταῦτα ἐπὶ τῶν αὐτοῦ βασανίσω, ἀρξάμενος, ὅθεν περ κἀκεῖνος, τοῦ λόγου· [z] „Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἵδε ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς· ὧν τυχόντες, πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν.“ ἡ μὲν εἰσβολὴ θαυμαστὴ καὶ πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι, κάλλους τ' ὀνομάτων ἕνεκα, καὶ σεμνότητος, καὶ ἁρμονίας· τὰ δ' ἐπιλεγόμενα οὐκέθ' ὅμοια τοῖς πρώτοις αὐτίκα· „Προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων.“ ἐν γὰρ τῷ, „Πάντα τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς ἔχειν θαπτο-

nibus, quas de honeſtate et virtute habuit, aut ex vnica potius oratione: non enim tantum temporis mihi eſt, vt omnibus exemplis vti poſſem, quamuis omnibus ſane vti cuperem. Talem porro in comparando ordinem ſeruabo.

Examinatio Funebris orationis Platonicae.

XXIV. Proferam primo dictionem Platonis. et quandoquidem in delectu accurato verborum et magnificentia excellere viſus eſt, haec ipſa in eo, num ita ſint, diligentius examinabo, inde orationem, vnde et ille, inchoando: „Re quidem ipſa iuſta a nobis illi habent; quae iam conſecuti viam fatalem peragunt“. Ingreſſus ſane laudabilis, et rei, de qua agitur, apprime quadrans, tum ob pulchritudinem nominum et grauitatem, tum etiam ob elegantem et concinnam compoſitionem. quae autem ſequuntur, prioribus non adeo ſimilia ſunt: „Publice a ciuitate, priuatim ab amicis, portati ſunt ad tumulum“. In hoc enim, πάντα τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς ἔχειν

y In exemplari pro οὖν ſcriptum ἄν: parum apte. *Sylb.*

z Initium *Platonici* Ἐπιταφίου citatum etiam ſupra p. 116. v. 2. in ſermone de numerorum vi. *Sylb.*

a Τὰ

μένους," ἐνῆν καὶ τὸ „Προπεμφθῆναι τὰ σώματ' [a] αὐτῶν ἐπὶ τὰς ταφὰς δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ." [b] ὥστ' ἀναγκαῖον ἦν πάλιν ταὐτὸ λέγειν· εἰ μὴ κράτιστον . . . τῶν περὶ τὰς ταφὰς νομίμων τοῦτο ὑπελάμβανεν ὁ ἀνὴρ εἶναι· λέγω δὴ τὸ παρεῖναι πολλοὺς ταῖς ἐκκομιδαῖς· καὶ οὐθὲν ἄτοπον ἐδόκει ποιεῖν συμπεριλαβών τ' αὐτὸ τοῖς ἄλλοις, καὶ χωρὶς ὑπὲρ αὐτοῦ μόνου λέγων. ἠλίθιος ἄρα τις ἦν, εἰ τοῦτον ἐδόκει τελευτήσασι λαμπρότατον εἶναι [c] τῶν κόσμων, οἷς ἡ πόλις αὐτοὺς ἐκόσμει. ἵνα γὰρ ἀφῶ πάντα τὰ ἄλλα, τὸ δημοσίᾳ [d] γηροτροφεῖσθαι τοὺς υἱεῖς ἕως ἥβης, πόσῳ κρεῖττον ἦν τοῦ προπέμπεσθαι τὰ σώματα δημοσίᾳ; ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μακρῷ. οὐκοῦν οὐκ ἀναγκαία Πλάτωνι ἡ προσθήκη. ἀλλ' ἄρα γ' εἰ μὴ τοῦ ἀναγκαίου,

ἔχειν θαπτομένους, inerat et hoc, *προπεμφθῆναι τὰ σώματα τῶν ἐπὶ τὰς ταφὰς δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ.* Quare non neceſſario idem repetendum erat, niſi praeſtantiſſimum et pulcherrimum illud in veris funeribus auctor eſſe putauerit; multos nimirum homines exſequiis intereſſe: nec abſurdum quid feciſſe viſus eſt, illud cum aliis comprehendendo, et deinde ſigillatim de hoc ſolum loquendo. At ſtolidus fuerit profecto, ſi quis hoc pulcherrimum morientibus eſſe iudicet ornamentum, quo eos reſp. ornauit. Vt enim omittam caetera, quanto pulchrius et ſplendidius eſt, filios eorum vſque ad pubertatem publice ali, quam corpora eorum ad tumulum publice deferri? longe ſane meo iudicio honorificentius. Quare non neceſſaria erat ſecunda Platonis ſententia. Sed ſi non neceſſitatis, venuſtatis ſaltem

a Τα σώματα τῶν] Tollendus articulus τῶν: vel legendum τὰ σώματ' αὐτῶν. *Sylb.*

b Legendum videtur ὥστε οὐκ ἀναγκ. vt v. pen. Seq. v. poſt κράτιστον ſi quid deeſt, deeſt tale quodpiam commation, καὶ κάλλιστον. *Sylb.*

c In exemplari eſt τοῦ κόσμου οἷς, errore ambiguo. tu ſi noſtram ſcripturam nolis, legere poteris τὸν κόσμον, ὃν, vel ᾧ. *Sylb.*

d Aptius κουροτροφεῖσθαι: vel plenius ſic legendum: γηροτροφεῖσθαι μὲν τοὺς γονεῖς, παιδεύεσθαι δὲ τοὺς υἱεῖς: vt infra in *Platonis* loco eſt, p. 182. v. 18. [iuxta *edit. Sylb.*] *Sylb.*

e Poſt

κάλλους γε, ἢ τῶν ἄλλων τινὸς τῶν ἐπιθέτων ἕνεκα κόσμων, παρείληπται τὸ κῶλον αὐτῷ τουτί; πολλοῦ γε καὶ δεῖ· [e] προσδιαφθείρει καὶ τὴν πρὸ αὐτῆς περίοδον, λυμαίνεται γοῦν τήν τε συμμετρίαν αὐτῆς καὶ τὴν εὐφωνίαν. νῦν μὲν γὰρ δυσὶ περιλαμβανομένη κώλοις, σύμμετρός ἐστι καὶ ἐναρμόνιος καὶ στρογγύλη, καὶ βάσιν εἴληφεν ἀσφαλῆ· ἐὰν δὲ προσλάβῃ [f] τουτὶ κῶλον, ἅπαντα ταῦτ' ἀπεκρίθησαν, καὶ μεταλήψεται τὸν ἱστορικὸν ἀντὶ τοῦ λογικοῦ τύπον. εἰ δὲ χωρίσαντες τοῦτο τὸ κῶλον ἀπὸ τῶν προηγουμένων, αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐξοίσομεν, οὐ περίοδος ἡμῖν γενήσεται καθ' ἑαυτὸ γενόμενον, οὔτ' ἦθος, ἢ πάθος, ἕξει μὰ Δία, οὔτ' ἄλλην πειθὼ καὶ χάριν οὐδεμίαν. εἰ δὴ μήτε τοῦ ἀναγκαίου χάριν ἡ προσθήκη παρείληπται, μήτε [g] τοῦ περιττοῦ περὶ ταῦτα δὲ καὶ ἐν τούτοις ἡ τῆς λέξεως κατασκευὴ, τίς ἂν τοῦτο

ſaltem gratia, vel alterius addititii ornamenti, hoc membrum additum fuerit? multum ſane abeſt: periodum enim praecedentem corrumpit, et menſuram eius et venuſtatem ſoni auſert. Iam enim duobus comprehenſa membris periodus modulate cecidit, et concinna eſt et rotunda, ac tute deſiit. Cum vero hoc tertium membrum acceſſit, omnia luxata ſunt; et non oratoriam, ſed hiſtoricam dicendi formam accipiunt. Sin hoc membrum a praecedentibus reiiciamus, et ſeparatim protulerimus, nec per ſe periodum aliquam, aut comprehenſionem, efficiet, nec lenes, nec graues habebit affectus, neque alia quadam venuſtate perſuadendique vi pollebit. Quare, ſi neque neceſſitatis cauſa, neque venuſtatis, (nam circa haec duo, et in his, omnis orationis compoſitio conſiſtit) hoc membrum

e Poſt προσδιαφθείρει non inepte inſerueris γάρ: et pro αὐτῆς rectius legeris αὐτοῦ: vt feratur ad praecedens ſubſt. κῶλον. *Sylb.*

f Vſitatius τουτὶ τὸ κῶλον, vt v. 9. *Sylb.*

g Poſt τοῦ περιττοῦ ſi diſtinguas, et in ſeq. parentheſi ſubaudias ſubſtantiuum verbum ἐστὶ, ſatis conſtabit ſententia. Mox p. 1031. v. 1. ὡς expungendum eſt: vel diuerſa hîc lectio ſignificatur, ἀληθές, et ἀληθῶς. *Sylb.* [In vulgatis enim pro ἀληθῶς legitur ἀληθὲς ὡς.]

h Si

ἔτι ἕτερον ὀνομάσειεν, εἰ μὴ τοῦθ'; ὅπερ ἐστὶν ἀληθῶς, ἀκαιρίαν. τούτοις ἐκεῖνα ἐπιτίθησιν ὁ ἀνήρ· „Λόγῳ δὲ δὴ τὸν λειπόμενον κόσμον ὅ τε νόμος προστάττει (τούτοις) ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσι, καὶ χρή.“ τὸ „Καὶ χρή,“ [h] πάλιν . . . . . . κείμενον ἐπὶ τελευτῆς, τίνος ἕνεκα παρείληπται, καὶ διὰ τί; πότερα σαφεστέραν ποιῆσαι τὴν λέξιν; ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῆς προσθέσεως ταύτης ἐστὶ σαφής. εἴγ' οὖν οὕτως εἶχε· „Λόγῳ δὲ δὴ τὸν λειπόμενον κόσμον ὁ νόμος ἀποδοῦναι προστάττει τοῖς ἀνδράσι“ τίς ἂν ταύτην ἐμέμψατο ὡς οὐ σαφῆ; ἀλλὰ τοῦτο ἥδιον ἀκουσθῆναι, καὶ μεγαλοπρεπέστερον; πᾶν μὲν οὖν τοὐναντίον ἠφάνικεν αὐτῆς τὸ σεμνὸν, καὶ λελύμανται· καὶ τοῦτο οὐ λόγῳ δεῖ μαθεῖν ἕκαστον, ἀλλ' ἐκ τῶν ἑαυτοῦ γνῶναι παθῶν. ταῖς γὰρ ἀλόγοις αἰσθήσεσιν ἅπαντα τὰ ὀχληρὰ καὶ ἡδέα κρίνεται, καὶ οὐθὲν δεῖ ταύταις [i] οὔτε παραμυθίας.

membrum additum ſit, quo conuenientiori nomine, quam * τῆς ἀκαιρίας, quod reuera illi quadrat, dici queat? Prioribus mox haec ſubiungit auctor: „Reliquam autem laudem et ornatum oratione tribui his viris lex iubet, et ita ſane fieri oportet“. Illud καὶ χρὴ, hîc in fine poſitum, qua de cauſſa additum eſt, et quomodo? an dictionem magis illuſtrat? Verum, etiamſi non addidiſſet, clara et aperta fuiſſet. ſi enim hoc modo dixiſſet: Λόγῳ δὲ δὴ τὸν λειπόμενον κόσμον ὁ νόμος ἀποδοῦναι προστάττει τοῖς ἀνδράσι: quis eam vnquam quaſi obſcuram reprehendiſſet? Sed eſtne hoc fortaſſis auribus iucundius et magnificentius? nequaquam: ſed e contra dignitatem eius obſcurauit et perdidit. at ſingulatim haec verbis explicanda non ſunt, ſed ſinguli iudicium ſuum conſulant. Senſibus enim, qui nullis exprimi verbis queunt, omnia et aſpera et dulcia diſcernuntur, et ſenſus illi non ſunt verbis inducendi.

XXV.

h Si poſt πάλιν addas ἐνταῦθα, vel ſimile quid, plena erit ſententia. *Sylb.*

i Οὔτε pro οὐδὲ poſitum eſt: vel omiſſum aliquod comma. ſic infra p. 191. [iuxta *edit. Sylb.*] οὔτ' ἐν τοῖς etc. *Sylb.*

* i. e. *quod ſuo loco et tempore poſitum non ſit.*

k Παρ'

κέ. Συκοφαντεῖς τὸ πρᾶγμα, τάχ᾽ ἂν εἴποι τις, εὐέπειαν ἀπαιτῶν καὶ καλλιλογίαν παρὰ ἀνδρὸς οὐ ταῦτα σοφοῦ· τὰς νοήσεις ἐξέταζε, εἰ καλαὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰσι, καὶ [k] παρ᾽ οὐδενὶ τῶν ἄλλων κείμεναι. περὶ ταύτας ἐκεῖνος ἐσπούδαζεν, ἐν ταύταις δεινὸς ἦν· τούτων εὐθύνας παρ᾽ αὐτοῦ λάμβανε, τὸν δὲ τρόπον τῆς λέξεως ἔα. καὶ πῶς ἔνι ταῦτ᾽ εἰπεῖν; τοὐναντίον γὰρ ἅπαντες ἴσασιν, ὅτι πλείονι κέχρηται φιλοτιμίᾳ περὶ τὴν ἑρμηνείαν ὁ φιλόσοφος, ἢ περὶ τὰ πράγματα. μυρία τούτου τεκμήρια φέρειν ἔχοι τις ἄν· ἀλλ᾽ ἀπόχρη λόγος εἷς οὗτος ἐπιδείξασθαι τὴν κενοσπουδίαν τοῦ ἀνδρὸς, [l] ᾗ κέχρηται περὶ τὸν περιττὸν καλλωπισμὸν τῆς ἀπαγγελίας. αὐτίκα γ᾽ οὖν τοῖς προειρημένοις ἐπιτιθεὶς διάνοιάν τινα, οὔτε περιττὴν, οὔτε θαυμαστὴν, ἀλλ᾽ ὑπὸ πολλῶν εἰρημένην, καὶ πολλάκις· ὅτι γὰρ ὁ τῶν καλῶν ἔργων

XXV. Statim autem quis obiiciat: Rem ipſam reprehendis, venuſtatem et verborum elegantiam ab illo, qui in hoc genere non ſapiebat, exigens: ſententias potius examina, vtrum pulchrae et ſplendidae ſint, et apud alios non reperiantur. in his ſtudium ipſe poſuit, in his excelluit; in his eum, ſi quid repereris, redargue: modum autem dicendi, rationemque verborum inquirere deſine. Et quomodo haec quis dicat? contrarium enim omnes norunt, eum ſcil. maiori ſtudio, cum philoſophus eſſet, in elocutione, quam in rebus ipſis, elaboraſſe. ad hoc firmandum ſexcenta quis exempla proferret: ſed vna ſufficit oratio, ad oſtendendam eius inanitatem, qua in ſublimi excellentique dicendi genere vſus eſt. Prioribus itaque ſtatim huiuſmodi ſententiam annectit, non ſane excellentem, nec adeo inſignem, ſed a multis iam et ſaepe antea commemoratam; rerum ſcilicet bene geſtarum commen-

k Παρ᾽ οὐδὲν] Procul dubio legendum παρ᾽ οὐδενὶ, *apud nullum.* *Sylb.*

l In exemplari eſt: ᾗ κέχρηται περὶ τὸν περὶ τὸν καλλωπισμόν: facta geminatione. poſterius igitur περὶ τὸν vel in περιττὸν vertendum eſt, vel plane expungendum. *Sylb.*

m In

ἔπαινος ἀθανάτȣς τὰς τιμὰς καὶ τὰς μνήμας δύναται ποιεῖν τοῖς ἀγαθοῖς, μυρίοις τῶν ἔμπροσθεν εἴρηται· [m] συνιδὼν ȣ̓δὲν ȣ̓́τε σοφὸν, ȣ̓́τε περιττὸν, τὴν γνώμην ἔχȣσαν, ὅπερ οἶμαι λοιπὸν ἦν . . . . . . τῆς ἑρμηνείας αὐτὴν ἡδύνειν βȣ́λεται. ἔπειθ' ὥσπερ τὰ μειράκια, καταβὰς ἀπὸ τῶν γενναίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων τε καὶ σχημάτων, ἐπὶ τὰ θεατρικὰ τὰ Γοργίεια ταυτὶ παραγίνεται· τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς παρισώσεις λέγω· καὶ διὰ τῶν λήρων τȣ́των κοσμεῖ τὴν φράσιν.

κϛ'. Ἀκȣ́σωμεν δ' αὐτȣ̃, πῶς λέγει· „[n] Ἔργων γὰρ εὖ πραχθέντων, λόγῳ καλῶς ῥηθέντι μνήμη καὶ κόσμος τοῖς πράξασι γίνεται παρὰ τῶν ἀκȣσάντων.“ ἐνταῦθα τοῖς μὲν ἔργοις ὁ λόγος ἀντίκειται, τῷ δὲ πραχθῆναι τὸ ῥηθῆναι· μετωνόμασαι δ' ἀντὶ τȣ̃ „Εὖ“ τὸ „Καλῶς“ παρισȣ̃νται δὲ τὰ τρία μόρια τȣ̃ λόγȣ τοῖς τρισί. τȣ̃ δ' ἀσφαλῶς βῆναι τὴν περίοδον ἕνεκα, καὶ

commendationem immortales bonis viris honores et memoriam ſempiternam comparare: quod plurimi ante eum dixere. Ipſe autem cum ſciret, nihil doctum, aut elegans, ſententiam habere, egregio elocutionis ornamento (quod mea quidem ſententia reſtabat) ſuauem et venuſtam reddere conatur. deinde ab inſignibus illis et magnificis verbis more puerili declinans, ad theatralia illa Gorgiana, antitheta videlicet et comparia, deflectit, et iis nugis elocutionem veſtit.

XXVI. Audiamus, quomodo dicat: „Nam auditores, rebus bene factis, oratione eleganter dicta, eorum, qui fecerunt, memoriam et laudem celebrant“. Hîc oratio rebus oppoſita eſt, factis dicta: καλῶς mutatum eſt pro εὖ: paria ſunt tria membra tribus. cumque iam ſine vllo periculo deſiiſſet, et,

m In συνιδὼν redditio eſt periodi. Seq. v. poſt λοιπὸν ἦν deeſt τῷ καλλωπισμῷ, vel tale quodpiam commation: vt cum ex ipſa ſententia manifeſtum eſt, tum ex p. 1034. v. pen. *Sylb.*

n Pro ἔργων perperam in exemplari poſitus articulus τῶν: omiſſo etiam ſeq. ſubſtantiuo λόγῳ. *Sylb.*

ο Πρέ-

οὐθενὸς ἀναγκαίου, τέλος ἤδη τῆς διανοίας ἐχούσης, προσείληπται τὸ „Παρὰ τῶν ἀκουσάντων.“ ἆρά γε ὁμοίως ἡρμήνευται ὁ αὐτὸς νοῦς ούτοσὶ τοῖς ποιηταῖς, οὓς περιφρονεῖ καὶ ἀπελαύνει τῆς πολιτείας ὁ Φιλόσοφος· ἢ κάλλιον καὶ γενναιότερον; „ᵒ Πρέπει δ' ᵖ ἐσθλοῖσιν ὑμνεῖσθαι καλλίσταις ἀοιδαῖς. τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖσι ποτιψαύει μόνον ῥηθέν· θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον.“ Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον, ἢ περὶ τὴν λέξιν, ἐσπουδακώς· Πλάτων δὲ, ὃς ἐπαγγέλλεται σοφίαν, τρυφεροῖς καλλωπίζει καὶ περιέργοις σχήμασι τὴν φράσιν. καὶ οὔπω τοῦθ' ἱκανόν· ἀλλὰ καὶ

et, quod nihil neceſſe amplius addere, periodus iam finita fuiſſet, additum eſt παρὰ τῶν ἀκουσάντων. Annon itaque hac ſententia poëtas imitatus eſt, quos tamen ipſe philoſophus deſpicit, et e repub. pellit? Annon hoc elegantius et praeclarius, quod in Alexandrum Macedonem Pindarus, magis de verſu et numero, quam de pulchra dictione et compoſita, ſolicitus, fecit? „Viri inſignes et probi inſignibus verſibus celebrandi ſunt. Hoc enim ſolum carmen immortalibus eos honoribus afficit: res vero bene geſtae taciturnitate pereunt“. Plato vero, qui ſapientiam profitetur, mollibus et affectatis ſchematibus verba ſua exornare ſatagit: neque in hoc ſolum loco,

o Πρέπει] Hoc etiam *Pindari* Fragmentum ita diſpoſuit et interpretatus eſt *I. Barneſius*, Poëſeωs Graecae inſtaurator maximus:

Πρέπει δ' ἐσθλοῖσιν ὑμνεῖσθαι	Conuenit vſq; bonis laudarier
Καλλίσταις ἀοιδαῖς·	Excellentibus hymnis:
Τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις	Hoc etenim haud morituris
Τιμαῖσι ποτιψαύει,	Honoribus admiſcet,
Μονον ῥηθῆναι.	Tantum dicier: *Hic eſt*:
Θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον.	At res geſta ſilens moritur.

p Si pro ὅλοισιν [quod vulgatae dant] legas ἐσθλοῖσιν, id eſt ἀγαθοῖς, et mox, v. 7. ἐπιλαθὲν, pro ἐπιταθὲν, [quod vulgatae exhibent pro σιγαθὲν] ſatis conſtabit locus. *Sylb.*

q Vul-

ἐν τῇ μετ' αὐτὴν περιόδῳ τὰ αὐτὰ ποιῶν φανήσεται. Φησὶ γάρ· „Δεῖ δὴ τοιούτου τινὸς λόγου, ὅστις τοὺς μὲν τετελευτηκότας ἱκανῶς [q] ἐπαινέσει, τοῖς δὲ ζῶσιν εὐμενῶς παραινέσει.“ οὐκοῦν ἐπίρρημα ἐπιρρήματι παράκειται, καὶ ῥήματι ῥῆμα· τὸ μὲν „Ἱκανῶς“ τῷ „Εὐμενῶς,“ τῷ δ' „Ἐπαινέσει“ τὸ „Παραινέσει,“ καὶ ταῦτα τὰ πάρισα; οὐ Λικύμνιοι ταῦτ' εἰσὶν, οὐδ' Ἀγάθωνες, οἱ λέγοντες ὕβριν [r] ἢ πριν μισθῷ ποθὲν, ἢ μόχθον πατρίδων· ἀλλ' ὁ δαιμόνιος ἑρμηνεῦσαι Πλάτων. καὶ οὐ τοῖς [s] σχήμασιν ἐπιτιμῶ· φέρει γάρ ποτε καὶ ταῦτα τοῖς λόγοις ὥραν οὐ χαρ . . . . οὐδ' αὐτὴν τὴν ἐπιτήδευσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀκαιρίαν αὐτῶν· καὶ μάλιστα ὅταν ὑπὸ τοιούτου γένηται ἀνδρὸς, ᾧ κανόνι ὀρθοεπείας χρήσασθαι ἀξιοῦμεν. ἐν γὰρ

loco, ſed et in ſequenti periodo idem feciſſe deprehenditur. Ait enim: „Tali porro oratione opus eſt, qua et mortui abunde laudentur, et viui clementer benigneque moneantur“. Aduerbium hîc aduerbio nonne opponitur, verboque verbum; ἱκανῶς iſti εὐμενῶς, ac ἐπαινέσει verbo παραινέσει, atque illa comparia? Non ſunt Licymnii, vel Agathones, qui haec dicunt . . . . ſed diuinus ipſe Plato, qui in elocutione primas ferre dicitur. Neque ſchemata illius reprehendo: afferunt enim orationi interdum decus, et non mediocrem elegantiam; nec conatum et operam caſtigo, ſed quod illa ſuo loco poſita non ſint, praeſertim in tali viro, quo tanquam directore et norma ad numeroſitatem acquirendam vti opus eſſet. In hac enim oratione et

q Vulgatae *Platonis* editiones habent ἐπαινέσεται et παραινέσεται, media forma, ſed actiua ἐπαινέσει et παραινέσει repetuntur etiam paulo poſt, v. 6. in loci examinatione. *Sylb.*

r Corruptus eſt locus, e *Licymnio*, vel *Agathone*, petitus. videtur autem totus conflatus eſſe ex paronomaſiis et pariſis. *Sylb.*

s Pro χρήμασιν [quod vulgatae dant] ſenſus poſtulat χρώμασιν, vel potius σχήμασιν, vt perſpicuum eſt ex p. 1037. v. 2. Sequentium ſententia ſic fere compleri poteſt: φέρει γάρ ποτε καὶ ταῦτα τοῖς λόγοις ὥραν καὶ χάριν οὐ μετρίαν· οὐδ' αὐτὴν τὴν ἐπιτήδευσιν αὐτῶν μέμφομαι, ἀλλὰ τὴν ἀκαιρίαν αὐτῶν. *Sylb.*

t Ex-

δὴ τῷ αὐτῷ λόγῳ τούτῳ κἀκεῖνά ἐστιν· „Ὧν δ᾽ οὔτε ποιητής πω δόξαν ἀξίαν ἐπ᾽ ἀξίοις λαβὼν ἔχει.“ καὶ αὖθις· „Τειχισαμένη δὲ, καὶ ναυπηγησαμένη, ἐκδεξαμένη τὸν πόλεμον.“ καὶ ἔτι· „Ὧν ἕνεκα καὶ πρῶτον, καὶ ὕστατον, καὶ διὰ παντὸς, πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν.“ καὶ πάλιν· „Φέροντες μὲν τὰς συμφορὰς ἀνδρείως, [t] δόξουσι τῷ ὄντι ἀνδρείων παίδων πατέρες εἶναι.“ κἀκεῖνα γέ τοι· „Τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως, τοὺς δὲ γηροτροφοῦντες ἀξίως.“ καὶ πάλιν που· „Καὶ αὐτὸς δέομαι ὑπὲρ ἐκείνων, τῶν μὲν, [u] μιμεῖσθαι τοὺς ἑαυτῶν, τῶν δ᾽, ἐγκαρτερεῖν ὑπὲρ ἑαυτῶν.“ καὶ ταυτί· „Πολιτεία γὰρ ἀνθρώπων τροφός ἐστι· καὶ ἡ μὲν ἀγαθὴ ἀγαθῶν· [x] μὴ καλὴ δὲ, κακῶν.“ κἀκεῖνα δ᾽ ἔτι· „Νικήσαντες μὲν τοὺς πολεμίους, λυσάμενοι δὲ τοὺς

et illa ſunt: „Quae vero nondum, vt rerum dignitas exigit, a poëta aliquo decantata ſunt“. Et deinde: „Structis muris et nauibus, et bello ſuſcepto“. Ad haec: „Quare omni ratione primo et poſtremo omnino conemini“. Mox: Atqui ſi aequo animo calamitates tolerarint, fortium filiorum patres eſſe reuera videbuntur“. Quin etiam illa: „Hos ingenue inſtituunt, hos ad ſenium vſque digne enutriunt“. Mox iterum: „Et pro eis rogo, iuuenes, vt ſuas res praeclaras aemulentur, ſeniores, vt de ſe optime ſperent“. Et illa: Reſpublica eſt nutrix, bona bonorum, mala malorum“. Tum etiam haec: „Hoſtem profligantes, amicos liberantes, indigno ſane

t Exemplar noſtrum habet δοξάζουσι. ego vulgatos *Platonis* libros ſequi malui. Seq. v. pro γέτοι aptius legemus γ᾽ ἔτι, vel δ᾽ ἔτι, vt paulo poſt verſu pen. *Sylb.*

u In exemplari noſtro eſt μισεῖσθαι, et ſeq. v. ἐκκαρτερεῖν: mendoſe. vulgati *Platonis* libri pro ἐγκαρτερεῖν habent θαῤῥεῖν. ἑαυτῶν autem in vtroque membro agnoſcit etiam *Ficini* verſio. Ibidem vulgatae *Platonis* editiones habent τροφή: exemplar noſtrum τροφῆς, mendoſe. ego τροφὸς malui, ſicut etiam *Serranus* vertit, *nutrix*. *Sylb.*

x In vulg. editt. ἡ δ᾽ ἐναντία. Aliae etiam (in locis ſupra citatis) occurrunt varietates; quae tamen ſenſum non mutant.

y Per-

φίλους, ἀναξίου τύχης τυχόντες.“ πολύς ἐστι τῶν τοιούτων σχημάτων ὄχλος δι᾽ ὅλου τοῦ ἐπιταφίου. ἀλλ᾽ ἐάσας τὸ περὶ τούτων ἀκριβολογεῖν, ἐπ᾽ ἐκεῖνά τ᾽ ἐλεύσομαι, καί μοι πάνυ μὲν αἰδουμένῳ καὶ ὀκνοῦντι εἰπεῖν, ὅμως δ᾽ εἰρήσεται, ὅτι παχύτητος καὶ ἀδυναστίας ἔδοξεν εἶναι [y] μηνύματα τὰ τοιαῦτα.

κζʹ. Προειπὼν γὰρ ὁ ἀνὴρ ποῖόν τι σχῆμα λαβεῖν ἁρμόττει τὸν λόγον, ἐπιτίθησι ταυτί· „Ἐπὶ ([z] δὲ) τούτοις τὴν τῶν ἔργων πρᾶξιν ἐπιδείξωμεν, ὡς καλὴν (καὶ) ἀξίαν ἀποφηναμένην.“ οὐκ οἶδα, εἴ τις ἂν ἠξίωσεν εἰπεῖν τῶν τὴν λεπτὴν καὶ ἀκριβῆ καὶ καθαρὰν διάλεκτον ἐπιτηδευόντων. πράττεται μὲν γὰρ τὰ πράγματα, ἐργάζεται δὲ τὰ ἔργα, ἀποφάσεως δ᾽ ἀξιοῦνται τὰ [a] ἄληπτα. τουτὶ μὲν δὴ παχὺ εἴρηται· τὸ [b] τὸν τούτῳ λεγόμενον ἐνθύμημα, ἀσθενότερον. διὰ μακροῦ

ſane caſu circumuenti“. His ſcilicet figuris et ſchematibus tota haec *Funebris oratio* ſcatet. Sed de his minutis accurate non diſſeram, ad alia procedam: et, quamquam erubeſcam, ac paene dicere verear, dicam tamen, cum craſſam quandam imperitiam et ignorationem redoleant.

XXVII. Praefatus enim, qua forma et ordine orationem eſſet diſtributurus, dicit: „Quinetiam rerum geſtarum facta, quaſi praeclara, et iis digna pronunciata demonſtrabimus“. Neſcio ſane, an quis eorum, qui tenuiter et ſimpliciter et pure loqui ſtudent, hoc modo loqui cuperet. fiunt enim facta, res geſtae geruntur, in ſententia ponuntur a Platone verba, quae poni nequeunt. Craſſe quidem et pingui quodam modo hoc dictum eſt. Caeterum enthymema, quod mox ſequitur, adhuc

y Perperam in exempl. ſcriptum μήνυτα. Quod ſi etiam ἀδυναστίας ibidem malis, vel ἀδυναμίας, facile patiar. *Sylb.*

z Incluſa δὲ addita ex vulg. editionibus: itidemque καὶ v. 10. In eiſdem eodem v. legitur: ἀξίαν τούτων ἀπεφήναντο. *Sylb.*

a Pro ἄληπτα reponendum fortaſſe λεκτα, vt colligitur ex p. 1039. v. 4. *Sylb.*

b Procul dubio legendum τὸ δ᾽ ἐπὶ τούτῳ λεγ. et mox ἀσθενέστερον: ſicut p. 294. v. 12. [iuxta *edit. Hudſ.*] ὀλιγώρως καὶ ἀσθενῶς εἰπεῖν. *Sylb.*

c In

τε γὰρ, καὶ ἀκατάλληλον, καὶ οὔτε δεινότητα ἔχον, οὔτε σύνταξιν· „Τῆς δ' εὐγενείας πρῶτον ὑπῆρξε τοῖσδε ἡ τῶν προγόνων γένεσις, οὐκ ἔπηλυς οὖσα, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους τούτους ἀποφηναμένη μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ, ἄλλοθεν σφῶν ἡκόντων, ἀλλ' αὐτόχθονας [c] καὶ τῷ ὄντι πατρίδα οἰκοῦντας· καὶ ζῶντας καὶ τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρυιᾶς, ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας, ἐν ᾗ ᾤκουν· καὶ νῦν κεῖσθαι τελευτήσαντας ἐν οἰκείοις τόποις, τῆς τεκούσης τε καὶ θρεψάσης καὶ ὑποδεξαμένης." ποῖον ἔθνος ἀνθρώπων, καθαρᾷ διαλέκτῳ χρώμενον, ἐρεῖ γένεσιν, τὴν μὲν, αὐτόχθονα, τὴν δ', ἐπήλυδα; ἡμῖν γὰρ δή τι συμβεβηκός ἐστι τὸ εἶναι αὐτόχθοσιν, ἢ μὴ ἐπιχωρίοις, οὐχὶ τῇ γενέσει. δύναται γοῦν τις ἀλλαχῇ γενόμενος ἀνὴρ, ἑτέρωσε μετοικῆσαι. [d] ἢ τίς ἂν ἀξιώσειε τῶν εὖ διαλέγεσθαι σπουδαζόντων εἰπεῖν, ὅτι ἡ γένεσις ἡ τῶν προγόνων τοὺς ὕστερον γενησομένους ἀπεφήνατο αὐτόχθονας

huc tenuius eſt, longe deductum, et concinnitatis expers, nec grauitatem, nec ordinem habens: „Prima quidem horum laus eſt, quod maiorum origo haud peregrina fuit, neque ſucceſſores hos ita hic reliquit, quaſi inquilinos nouoſque homines ex aduenis genitos, ſed indigenas ac reuera in patria habitantes, viuenteſque et nutritos, non a nouerca quidem, vt alii, ſed ab ipſa matre ipſorum regione, quam habitarunt, in qua conduntur et nunc vita functi, ipſi in viſceribus eius, quae peperit eos, et nutriit, et excepit". Quae vlla hominum natio, pure loqui cupiens, dixit γένεσιν αὐτόχθονα et ἐπήλυδα? Nobis enim accidentarium eſt, eſſe indigenas, vel non eſſe eius regionis, non tamen origine. Poteſt igitur quis alibi natus eſſe, et alibi habitare. An quis eorum, qui bene ratiocinari ſtudent, dicere audeat, quod origo maiorum poſteros faciat et denominet indigenas, et non inquilinos eius regio-

c In vulg. editt. καὶ τῷ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας καὶ ζῶντας· καὶ τρεφ. et mox ὡς οἱ ἄλλοι. et p. 1040. v. 6. θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις. ἣν δὴ θεοὶ etc.

d Pro ἢ τίς perperam in exemplari eſt ἡ δ'. Sic p. 1039. fin. §. XXVII. pro σφᾶς idem perperam habet σφῶν. *Sylb.*

e Pro

καὶ μὴ μετοίκους εἶναι τῆς χώρας, ἐν ᾗ ἐγένοντο; οὔτε γὰρ ἡ γένεσις αὐτή τι ἀποφαίνεσθαι φύσιν ἔχει, οὔτε μετοικεῖν τις, ἐν ᾗ ἂν γένηται· ἀλλ' ἀποφαινόμεθα μὲν ἡμεῖς τὰ λεκτὰ, μετοικοῦσι δ' οἱ ἐξ ἄλλης ἀφικόμενοι χώρας ἐν τῇ ὑποδεξαμένῃ. τίς δὲ βουλόμενος σώζειν τὴν ἀκολουθίαν, εἶπε τὴν γένεσιν· καὶ περὶ ταύτης τὸν λόγον ἀποδιδοὺς, ἐπιζεύξειεν ἂν τὸ· „Ἄλλοθεν σφῶν ἡκόντων“ τὸ ἀῤῥενικὸν τῷ θηλυκῷ, καὶ τὸ ἑνικὸν τῷ πληθυντικῷ; ἦν γὰρ δή που κατάλληλος ὁ λόγος, εἰ πρὸς τὴν γένεσιν ἀναφέρων, ὑπὲρ ἧς ὁ λόγος ἦν, ἐπέθηκεν· „Ἄλλοθεν αὐτῆς ἡκούσης·“ ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν μέλλων ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἂν κατεστήσατο τὴν φράσιν· „Τῆς δ' εὐγενείας πρῶτον ὑπῆρξαν τοῖσδε οἱ πρόγονοι, οὐχὶ ἐπήλυδες ὄντες, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους τούτους ἀποφήναντες μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ, ἄλλοθεν σφᾶς ἥκοντας, ἀλλ' αὐτόχθονας.“

κη΄. Ἄξιον δὲ, ὃ καὶ περὶ τῆς εὐγενείας τῶν ἀνδρῶν εἴρηκε, τὴν χώραν πρῶτον ἐπαινῶν, ἐξ ἧς ἐγένοντο, μὴ παρέργως ἰδεῖν. Φησὶ δὲ, θεοφιλῆ αὐτὴν εἶναι· καὶ

regionis, in qua nati ſunt? nec enim prima origo poteſt aliquid denominare, nec quis inquilinus eſſe in ea regione, in qua natus eſt. Sed denominamus nos ea, quae dicimus: at inquilini illi ſunt, qui ex alia venientes regione, in nouam migrant. Quis porro, bona ſeruata conſequentia, dixerit *γένεσιν*, et, cum huius *γενέσεως* mentionem feciſſet, hoc addere vellet, *ἄλλοθεν σφῶν ἡκόντων*, maſculinum foeminino, et ſingulare plurali? Quadraſſet autem, ſi ad *γένεσιν*, de qua agebat, referendo, dixiſſet *ἄλλοθεν αὐτῆς ἡκούσης*. nam, de viris locuturus, initio ſic dictionem compoſuiſſet: *Τῆς δ' εὐγενείας πρῶτον ὑπῆρξαν τοῖσδε οἱ πρόγονοι, οὐχὶ ἐπήλυδες ὄντες, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους τούτους ἀποφήναντες μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ, ἄλλοθεν σφᾶς ἥκοντας, ἀλλ' αὐτόχθονας.*

XXVIII. Par autem eſt, id, quod de nobilitate virorum dixit, primum regionem, in qua nati ſunt, celebrando, non leuiter tranſire. Ait enim, gratam et caram eſſe diis, teſteſ-

παρέχεται τούτου μάρτυρας τοὺς ἀμφισβητήσαντας περὶ αὐτῆς θεούς, κοινόν τι πρᾶγμα, καὶ ὑπὸ πάντων σχεδὸν τῶν ἐπαινεσάντων τὴν πόλιν εἰρημένον. καὶ οὐ τοῦτο συκοφαντεῖν ἄξιον, ἀλλὰ, πῶς ἡρμήνευκεν [e] αὐτὴν, καταμαθεῖν· „Μαρτυρεῖ δ' ἡμῖν τῷ λόγῳ ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτῆς θεῶν ἔρις. ἣν δὲ θεοὶ ἐπήνεσαν, πῶς οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε συμπάντων δικαία ἐπαινεῖσθαι;" ταπεινή μοι δοκεῖ καὶ ἄζηλος ἡ λέξις, καὶ οὐδὲν ἔχουσα τῆς περιμαχήτου πόλεως ἄξιον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. ποῖος γὰρ ἐνθάδε πλοῦτος ὀνομάτων; ποία σεμνότης; ποῖον ὕψος; τί οὐ μαλακώτερον τῆς ἀξίας; τί δ' οὐκ ἐνδεέστερον τῆς ἀληθείας; οὕτως ἐχρῆν ὑπὸ Πλάτωνος εἰρῆσθαι τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ποσειδῶνος ὑπὲρ τῆς Ἀττικῆς στάσιν, ἔριν τε, καὶ κρίσιν; οὕτως τὸν ἔρωτα, ὃν ἔσχον οἱ θεοὶ τῶν ἐν αὐτῇ τιμῶν, εἰς φαῦλόν τι καὶ μέτριον ῥῆμα ἀγαγεῖν; „Ἣν δὲ θεοὶ ἐπήνεσαν," εἰπόντα· Ἀλλὰ γὰρ [f] ἃ μετὰ ταῦτα ἐπιτίθησιν εἰς

que producit deos ipſos, qui de illa contendant; rem plane notam, et ab omnibus paene, qui vrbem laudarunt, decantatam. nec id aequum eſt reprehendere; verum, qua ratione id explicarit, cognoſcere: „Teſtatur id deorum ſuper hac vrbe contentio et iudicium. ea vero, quam dii laudarunt, cur ab hominibus omnibus non merito collaudetur"? Simplex id et vile, et nihil vrbe bellicoſa dignum continere, meo quidem iudicio, videtur. Quae enim hîc verborum vbertas, quae grauitas, quae ſublimitas? quid eſt, quod non prae mollitie praeter decorum ſit? quid non contra veritatem? Itane debuit a Platone Palladis Neptunique de Atticâ contentio iudiciumque explicari? ſic amor et ſtudium, quod in vrbe celebranda dii adhibuerunt, vilibus et mediocribus verbis enunciari? *Ἣν δὲ θεοὶ*, inquiens, *ἐπήνεσαν*: addit hiſce etiam alia, quae

e Pro *αὐτὴν* conuenientius legemus *αὐτό*: vt feratur ad *πρᾶγμα*. *Sylb.*

f Pro *ἅμα τὰ* [quod vulgatae dant pro *ἃ μετὰ*] ſi reponas *ἃ κατὰ*, ſatis bene conſtabit ſententia. *Sylb.*

g Re-

ἔπαινον τῆς γῆς, ὅτι γένος τό τ' ἀνθρώπων πρώτη ἐγεννήσατο, καὶ καρποὺς ἡμέρους [g] αὐτῶν συνεξήνεγκεν, ἄξιον ἰδεῖν· „Ἐξελέξατο δὲ τῶν ζώων καὶ ἐγέννησεν ἄνθρωπον· ὃ συνέσει τε ὑπερέχει τῶν ἄλλων, καὶ δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει.“ οὐκ οἶδα, εἰ ἐπὶ λαμπροτάτου ἄλλο πρᾶγμα τούτου εὐτελέστερον εἴρηται Πλάτωνι καὶ ἰδιωτικώτερον. δῶμεν αὐτῷ τὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐγκώμιον οὕτως εἰπεῖν ὀλιγώρως καὶ ἀσθενῶς· ἀλλὰ περί γε τῆς τροφῆς αὐτοῦ γενναίᾳ χρήσει καὶ φράσει· „Μόνη γὰρ ἐν τῷ τότε καὶ πρώτη τροφὴν ἀνθρωπείαν ἤνεγκεν, τὸν τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπόν.“ ὦ θεοὶ καὶ δαίμονες, ποῦ τὸ Πλατωνικὸν νᾶμα, τὸ πλούσιον καὶ τὰς μεγάλας κατασκευὰς καχλάζον; οὕτως μικρολογεῖ, καὶ κατὰ στράγγα ῥεῖ τὸ δωδεκάκρουνον ἐκεῖνο στόμα τοῦ σοφοῦ; ἐταμιεύσατο νὴ Δία, καὶ ὑφῆκε τῆς κατασκευῆς ἑκών, ἴσως τις ἐρεῖ. καὶ πῶς; ὃς οὐκ οἴεται τὸ γάλα σεμνὸν εἶναι ὄνομα, ἀλλὰ πηγὴν τροφῆς αὐτὸ μετονομάζει διὰ τῶν ἑξῆς.

quae in vrbis encomio vſurpat; quod primi ſcilicet homines in hac nati ſint, et mites benignoſque fructus illis ediderit: „Ex omnibus animantibus hominem produxit, qui intellectu omnia excedit, iuſtitiamque ac deos obſeruat“. Neſcio, an res alia illuſtriori loco a Platone dicta ſit tenuius et vulgarius, quam haec. Permittamus eum tam humile et imbecille hominis encomium proferre. Sed cum de nutrimento illius loquitur, inſignemne phraſim adhibet? „Nam et ſola et prima tunc alimentum humanum produxit, tritici hordeique fruges“. Dii diuique! vbi Platonicus ille fluxus, abundans, et adeo concitatus? Itane minutus contractuſque eſt, tamne anguſte duodecim ſcaturiginum diuini viri os fluit? at occultaſſe ſe profecto, et compoſitionem elegantem et concinnam ſponte omiſiſſe, forte quis dixerit. et quî tandem? qui nomen ipſum lactis quaſi abſurdum reiicit, ſed fontem alimenti loco eius peruerſe dicere deinceps maluit.

XXIX.

g Rectius αὐτοῖς συνεξήνεγκεν. γενναίᾳ χρῆται τῇ φρ. *Sylb.* Sic v. 9. legendum videtur:

κθ'. Ἐῶμεν καὶ τοῦτο· πῶς δὲ τῆς δωρεᾶς αὐτῆς εἶπε τὸ μέγεθος, ἐξετάσωμεν· „Ὦ κάλλιστα καὶ ἄριστα τρέφεται τὸ ἀνθρώπειον γένος." εἰ τῶν ἐπιγείων τις ἡμῶν καὶ χαμαὶ ἐρχομένων „Κάλλιστα [h] (καὶ) ἄριστα" εἶπεν, ὅσον ἐκίνησε γέλωτα; πλὴν ἀφείσθω καὶ τοῦτο· „[i] Τούτου δὲ τοῦ καρποῦ οὐκ ἐφθόνησεν, ἀλλ' ἔνειμε καὶ τοῖς ἄλλοις." εἴ τις βουλήσεται παράδειγμα λαβεῖν μένην λέξεως, ἡ τοῦ καρποῦ μὴ φθονήσασα γῆ [k] οὐχ ἡ πρώτη παρακείσεται; ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ· ἡ δὲ μεταδοῦσα τῶν ἑαυτῆς ἀγαθῶν ἅπασιν ἀνθρώποις, καὶ τηλικούτῳ κατασπείρασα πλούτῳ βάρβαρόν τε καὶ Ἑλλάδα [l] γῆ, τούτοις ἀξία κοσμεῖσθαι τοῖς ῥήμασιν, ὅτι οὐκ ἐφθόνησε τῶν σπερμάτων, καὶ ὅτι ἔνειμεν αὐτὰ τοῖς ἄλλοις; οὐ τοῦ μὲν „Μὴ [m] φθονῆσαι τοῖς πέλας," οὐδὲ

XXIX. Quin et illud tranſeamus: ſed quî doni magnitudinem explicarit, conſideremus; „Quo optime atque commodiſſime humanum genus nutritur". Si quis e nobis, qui e terra conſtamus, et per terram incedimus, dixiſſet κάλλιστα καὶ ἄριστα, quo riſu exciperetur? Verum et illud omittamus: „Caeteris hominibus donum id non inuidit, ſed aliis diſtribuit". Si quis rectum ordinem in dictione ſequi velit: terra, quae non inuidit aliis fructum, primo loco, mea quidem ſententia, ponenda erit. Sed quae terra de ſuis bonis omnibus hominibus dedit, et huiuſmodi diuitiis barbaram et Graecam gentem foecundauit, nonne his ornari verbis digna fuit; quod non inuideat communicationem ſeminis, et aliis diſtribuat? Nonne vbique hoccine, μὴ φθονῆσαι τοῖς πέλας, atque νείμασθαι τοῖς πέλας,

h Incluſa καὶ abeſt ab exemplari. ſed inſerendam eſſe, ſatis perſpicuum eſt ex v. 2. Verſu etiam 3. exemplar noſtrum habet ἀνθρώπεινον, errore quidem ambiguo. ego vulgatos *Platonis* libros ſecutus ſum. *Sylb.*

i Idem exemplar noſtrum ſine articulo habet τούτου δὲ καρποῦ: minus belle. Seq. v. pro corrupto μένην ſenſus poſtulat εὖ κειμένης, vel ſimile quid. *Sylb.*

k In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. οὐκί.

l Et γῆ retineri poteſt, et γῆν reponi. *Sylb.*

m In exemplari eſt φθονῆναι, errore ambiguo. Forſan etiam ibidem pro οὐδὲ μεμνῆσθαι legendum τῷ τε νείμασθαι: vt haec quoque

„Μεμνῆσθαι τοῖς πέλας," παντάπασι κέχρηται· ȣ̓δὲ „Νεῖμαι τȣ̀ς καρπȣ̀ς," σεμνοτέρῳ ὀνόματι δωρεᾶς, ἢ χάριτος, ἢ ἄλλȣ τινὸς τῶν τοιȣ́των, περιλαβεῖν; ἐῶ ταῦτα. τὴν δὲ τῆς Ἀθηνᾶς δωρεὰν ȣ̔́τως εἴρηκε· „Μετὰ δὲ n ταῦτα τὴν ἐλαίȣ γένεσιν, πόνων ἀρωγὴν, ἀνῆκε τοῖς ἐγγόνοις." περιφράσεις πάλιν ἐνταῦθα καὶ διθύραμβοι. καὶ τί δεῖ τὰ πλείω λέγειν; δι' ὅλȣ γὰρ ἄν τις εὕροι τȣ̃ λόγȣ πορευόμενος τὰ μὲν ȣ̓κ ἀκριβῶς, ȣ̓δὲ λεπτῶς, εἰρημένα· τὰ δὲ μειρακιωδῶς καὶ ψυχρῶς· τὰ δὲ, o ȣ̓κ ἔχοντα δὲ διθυραμβώδη καὶ φορτικά. ἐγὼ δ' ἠξίȣν πάντα γενναῖα εἶναι καὶ σπȣδῆς ἄξια. Πλάτων γάρ ἐςιν ὁ ταῦτα γράφων· ὃς εἰ μὴ καὶ τὰ πρωτεῖα οἴσεται τῆς λέξεως, περί γε τῶν δευτερείων πολὺν ἀγῶνα παρέξει τοῖς p διαμιλλησομένοις. ἀλλὰ περὶ μὲν τȣ́των ἅλις.

πέλας, vſus eſt? et illud νεῖμαι τȣ̀ς καρπȣ̀ς, nonne elegantiori et grauiori nomine, vel doni, vel beneficii, vel ſimilis alicuius, dicere potuiſſet? Haec relinquo. Donum autem Mineruae ſic expoſuit: Dehinc oleum, laborum ſubſidium, dedit poſteris q. Hic iterum circumlocutiones et dithyrambicos ſtrepitus adhibuit. Et quid pluribus opus eſt? Si quis enim totam orationem percurrat, quaedam non accurate, quaedam etiam ſimpliciter, alia puerili quodam modo et inani, alia dithyrambico quodam ſaltu et tumore dicta reperiet. Equidem omnia eximia et omnino imitanda optarem. Plato enim haec ſcripſit, qui ſi primas in dictione non feret, de ſecundis tamen cum multis certaturus eſt. Sed de his ſatis.

XXX.

quoque periodus ſit interrogatiua. Rurſum pro ſeq. ȣ̓δὲ ſi ponamus τὸ δὲ, et in clauſula poſt περιλαβεῖν addamus ἐδύνατο, vel ſimile aliquod verbum, melius conſtabit ſententia. *Sylb.*

n In vulg. editt. τȣ̃το.

o Si comma iſtud, οὐκ ἔχοντα δὲ, vel expleatur, vel penitus expungatur, ſat bene conſtabit ſententia. expleri autem tali fortaſſe modo poteſt: οὐκ ἔχοντα καιρὸν, τὰ δὲ διθυρ. *Sylb.*

p In exemplari eſt διαμεκησομένοις: mendoſe. *Sylb.*

λ'. Ἃ δὲ δὴ κράτιστα εἰρῆσθαι τῷ ἀνδρὶ δοκοῦσί τινες ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ λόγου, κἀγὼ σύμφημι, ταῦτα παραθεὶς, ἐπὶ τὸν Δημοσθένην τρέψομαι. ὁ δὲ τὸν ἔπαινον αὐτῶν διεξιὼν, φησὶν ἐπισκῆψαι τοῖς παροῦσιν ἐν τῷ πολέμῳ τοὺς μέλλοντας τελευτᾶν, ἃ χρὴ πρὸς τοὺς ἑαυτῶν παῖδάς τε καὶ πατέρας ἀπαγγέλλειν, εἴ τι παθεῖν αὐτοὺς συμβαίη κατὰ τὴν μάχην. ἔστι δὲ τάδε· „Φράσω δὲ ὑμῖν, ἅ τε αὐτῶν ἤκουσα ἐκείνων, καὶ οἷα νῦν ἡδέως [q] (ἂν) εἴποιεν ὑμῖν, ἀναλαβόντες δύναμιν· τεκμαιρόμενος ἐξ ὧν τότ' ἔλεγον. ἀλλὰ χρὴ νομίζειν ἀκούειν αὐτῶν ἐκείνων, ἃ (ἂν) ἀπαγγέλλω. ἔστι δὲ τάδε· ὦ παῖδες, ὅτι μὲν ἐστε πατέρων ἀγαθῶν, αὐτὸ μηνύει τὸ νῦν παρόν. ἡμῖν γὰρ ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, [r] (καλῶς) αἱρούμεθα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς ὀνείδη καταστῆσαι, καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους πατέρας καὶ

XXX. Quae vero optime eum in fine orationis quidam dixiſſe volunt, illa optima cenſeo; quae vbi poſuero, ad Demoſthenem deſcendam. Ille itaque, in iis laudandis perſiſtens, ait, eoſdem in bello iam morituros praeſentibus mandaſſe, quae filiis ſuis et parentibus, ſi quid ſibi in proelio accideret humanitus, renunciarent. Sunt autem haec: „Dicam vobis, quae ex ipſis audiui, et quae, ſi reuiuiſcerent, libenter dicerent; quod coniicio ex iis, quae tum dixerunt. ſed exiſtimate, vos audire ea ex iis ipſis, quae ego dico. Sunt autem haec. Quod ex praeclaris orti parentibus eſtis, o filii, praeſentia teſtantur. Profecto cum nobis liceret turpiter viuere, cum honore emori maluimus, quam vos caeteroſque poſteros infamiae ſubiicere, ac parentibus noſtris maioribuſque dedecori

q Incluſa ἂν addita ex vulg. editt. *Platonis:* quae ibidem habent λαβόντες, ſine praepoſitione. Eaedem ſeq. v. habent νομίζειν χρὴ αὐτῶν ἀκούειν ἐκείνων, mutato verborum ordine. Ibidem in exemplari omiſſus erat articulus relatiuus ἅ. Pro ἔστι vulg. editt. ibidem habent ἔλεγον. Eaedem v. 13. pro ἡμῖν γὰρ habent ἡμῖν δέ. *Sylb.*

r Incluſum καλῶς additum ex eiſdem editt. mox v. pen. ἡμᾶς. V. vlt. in exempl. καταστῆναι, minus recte. *Sylb.*

s Pro

πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι· ἡγούμενοι τῷ τοὺς αὑτοῦ αἰσχύνοντι ἀβίωτον εἶναι, καὶ τῷ τοιούτῳ οὔτε τινὰ ἀνθρώπων, οὔτε θεῶν, φίλον εἶναι, οὔτ' ἐπὶ γῆς, οὔθ' [s] ὑπὸ γῆς τελευτήσαντι. χρὴ οὖν μεμνημένους τῶν ἡμετέρων λόγων, ἤν τι καὶ ἄλλο ἀσκῆτε, ἀσκεῖν μετ' ἀρετῆς· εἰδότας, ὅτι τούτου λειπόμενα πάντα καὶ κτήματα καὶ ἐπιτηδεύματα, αἰσχρὰ καὶ κακά. οὔτε γὰρ πλοῦτος κάλλος φέρει [t] τῷ κεκτημένῳ ἀνδρείαν· ἄλλοις γὰρ ὁ τοιοῦτος πλουτήσει, καὶ οὐχ ἑαυτῷ· οὔτε κάλλος σώματος, οὔτ' ἰσχὺς, δειλῷ καὶ κακῷ ξυνοικοῦντα, πρέποντα φαίνεται, ἀλλ' ἀπρεπῆ, καὶ [u] ἐπιφανεστέραν ἔχοντα τὴν δειλίαν· πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, (ἀλλ') οὐ σοφία γίνεται. ὧν ἕνεκα [x] πρῶτα καὶ ὕστατα καὶ διὰ παντὸς πᾶσαν

cori eſſe: putantes, homini dedecoranti ſuos non eſſe viuendum; ei namque, neque in vita, neque poſt mortem, amicum aliquem eſſe vel hominum, vel deorum. Oportet igitur vos, verborum noſtrorum memores, ſi quid aliud exercebitis, cum virtute exercere; ſcientes, abſque virtute exercitationes et poſſeſſiones omnes turpes malaſque eſſe. Diuitiae namque ſplendorem afferunt nullum, eas cum ignauia poſſidenti: (neque enim ſibi hic, ſed alteri, parat diuitias) neque forma corporis, neque robur, timido atque ignauo cum inſunt, decorem praeſtant; eum namque dedecent, notiorem efficiunt, ignauiam patefaciunt. Praeterea ſcientia, quae eſt remota a iuſtitia aliaque virtute, non ſapientia, ſed calliditas, eſſe videtur. Quorum cauſa et primo et poſtremo atque per omnia omni

s Pro ὑπὸ γῆς idem minus congruenter habet ὕστερον. Pro ſeq. ἢν v. 5. vulgati libri habent ἐάν: itidemque infra p. 1046. v. pen. *Sylb.*

t In iiſdem legitur: τῷ κεκτημένῳ μετ' ἀνανδρίας: et mox: ἄλλῳ γὰρ ὁ τοιοῦτος πλουτεῖ. et ſeq. v. οὔτε σώματος κάλλος καὶ ἰσχύς. *Sylb.*

u Iidem libri habent ἐπιφανέστερον ποιεῖ τὸν ἔχοντα, καὶ ἐκφαίνει τὴν δειλίαν. et v. pen. φαίνεται pro γίνεται. *Sylb.*

x Iidem habent καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον: concinnius. atque ita ſupra etiam eſt p. 1036. v. 4. *Sylb.*

πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν, ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ· εἰ δὲ μή, ἴστε, ὡς ἡμῖν, ἂν μὲν νικῶμεν ὑμᾶς ἀρετῇ, ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει· ἡ δὲ ἧττα, ἐὰν ἡττώμεθα, εὐδαιμονίαν. [y] μᾶλλον δ' ἂν νικῴμεθα, καὶ ὑμεῖς νικῴητε, εἰ παρασκευάσεσθε τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησάμενοι, μηδ' ἀναλώσαντες ταύτην· γνόντες, ὅτι ἀνδρί, οἰομένῳ τι εἶναι, οὐκ ἔστιν αἴσχιον [z] (οὐδὲν,) ἢ παρέχειν ἑαυτὸν τιμώμενον μὴ δι' αὑτόν, ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων. εἶναι μὲν γὰρ τιμὰς γονέων ἐκγόνοις, καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής· καταχρήσασθαι δὲ χρημάτων καὶ τιμῶν [a] θησαυρῷ, καὶ μὴ τοῖς ἐκγόνοις παραδιδόναι, αἰσχρὸν καὶ ἄνανδρον, ἀπορίᾳ ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων τε καὶ εὐδοξιῶν. καὶ ἢν μὲν ταῦτα ἐπιτηδεύσητε, φίλοι παρὰ φίλους ἡμᾶς ἀφίξεσθε, ὅταν [b] (δὴ) ὑμᾶς ἡ προσήκουσα μοῖρα κομίσῃ· ἀμελήσαντες δὲ

omni diligentia contendite, vt et nos et maiores noſtros virtutis gloria ſuperetis. Alioquin ſcitote, ſi vobis virtute praeſtemus, victoriam hanc nobis dedecus allaturam; ſin ſuperemur a vobis, felicitatem. Ita vero maxime nos ſuperabimur, vos autem ſuperabitis, ſi ea ratione vitam inſtitueritis, vt maiorum gloria non abutemini, neque eam (vt ita dixerimus) dilapidetis; ſcientes, viro aliquid eſſe ſe exiſtimanti, nihil turpius poſſe accidere, quam ſeipſum honorandum non propter virtutem propriam, ſed propter gloriam maiorum, praebere. Gloria parentum natis praeclarus eſt magnificuſque theſaurus: vti vero pecuniarum honorumque theſauro, et hunc ad poſteros non transfundere, propriae poſſeſſionis gloriaeque penuria, turpe et a viri generoſitate alienum. Si igitur haec exercueritis, vitae demum fatis exactis, cari ad nos filii caros parentes proficiſcemini. Sin autem neglexeritis haec, et improbi

y Iidem libri pro μᾶλλον habent μάλιστα: et ſeq. v. παρασκευάσαισθε. Iidem v. 7. habent αὐτὴν pro ταύτην. *Sylb.*

z Incluſum οὐδὲν abeſt ab iiſdem. Iidem v. 9. habent μὴ δι' ἑαυτόν, et v. 11. χρῆσθαι καὶ χρ. quod melius congruit ad ſeq. παραδιδόναι. *Sylb.*

a Exemplar noſtrum accuſ. caſu habet θησαυρὸν, contra legem ſyntaxeως. *Sylb.*

b Incluſum δὴ additum e vulg. editt. Sic p. 1047. v. 2. 3. 4. et 5. *Sylb.*

c Vulg.

ὑμᾶς καὶ κακισθέντας, οὐδεὶς εὐμενῶς ὑποδέξεται. τοῖς μὲν οὖν παισὶ ταῦτ' εἰρήσθω. πατέρας (δὲ ἡμῶν, οἷς εἰσι, καὶ μητέρας) ἀεὶ χρὴ παραμυθεῖσθαι, ὡς (χρὴ) ῥᾷστα φέρειν τὴν συμφορὰν, (ἐὰν ἄρα ξυμβῇ γενέσθαι, καὶ μὴ ξυνοδύρεσθαι· οὐ γὰρ) τοῦ λυπήσαντος προσδεήσονται· ἱκανὴ γὰρ ἔσται καὶ ἡ γενομένη τύχη τοῦτο [c] πορίζειν. ἀλλ' ἰωμένους καὶ πραΰνοντας, ἀναμιμνήσκειν αὐτοὺς, ὅτι, ὧν εὔχοντο, τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἐπήκοοι γεγόνασιν. οὐ γὰρ ἀθανάτους σφίσι (τοὺς) παῖδας εὔχοντο γενέσθαι, ἀλλ' ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς· ὧν ἔτυχον, μεγίστων ἀγαθῶν ὄντων· πάντα δ' οὐ ῥάδιον θνητῷ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν ἐν τῷ σφετέρῳ βίῳ ἐκβαίνειν. καὶ φέροντες μὲν τὰς συμφορὰς ἀνδρείως, δόξουσι τῷ ὄντι ἀνδρείων παίδων πατέρες εἶναι, καὶ αὐτοὶ τοιοῦτοι· ὑπείκοντες δ', ὑποψίαν παρέξουσιν, ἢ μὴ ἡμέτεροι εἶναι, ἢ ἡμῶν τοὺς ἐπαινοῦντας καταψεύδεσθαι. χρὴ δὲ οὐδέτερα τοῦ-

bi euaſeritis, nemo vos libens excipiet. Natis quidem noſtris haec ſint dicta. Patres autem noſtros, aut matres, ſi cui noſtrum ſuperſint, atque conſolatione indigent, conſolari oportet; quia par eſt quaecunque acciderint ferre, neque cum illis vna deplorandus eſt caſus: (lamentationibus enim aliorum non indigebunt) ſatis namque ſors triſtitiae illis adferet. Mederi profecto lenireque nos oportet, et in primis illud commemorare, quod maxima eorum, quae exoptare ſolent, propitii dii iam conceſſerint. Neque enim immortales ſibi filios dari, ſed bonos et illuſtres, optabant: cuius quidem voti compotes effecti ſunt, quod maximum exiſtimandum eſt bonum: omnia vero mortali viro ad votum in vita accidere, haud facile eſt. Atqui ſi ſortem aequo animo tolerabunt, videbuntur reuera fortium filiorum parentes, ipſique fortes eſſe. Sin autem dolori ſuccumbent, ſuſpicionem hominibus inferent, ne forte aut parentes noſtri minime ſint, aut qui nos laudibus efferant, mentiantur. At horum neutrum euenire oportet, verum

c Vulg. editt. habent πορίζεσθαι. V. 8. exemplar noſtrum pro εὔχοντο habet ἔτυχον: perperam. Mox v. 9. incluſus articulus τοὺς abeſt a vulg. editt. Eaedem v. 12. habent τῷ ἑαυτοῦ βίῳ. *Sylb.*

των· ἀλλ' ἐκείνους μάλιστα [d] (πάντων) ἐπαινέτας ἡμῶν εἶναι, ἔργῳ παρέχοντας αὐτοὺς φαινομένους τῷ ὄντι πατέρας ὄντας ἄνδρας ἀνδρῶν. πάλαι γὰρ [e] (δὴ) τὸ Μηδὲν ἄγαν λεγόμενον, καλῶς δοκεῖ λέγεσθαι· τῷ ὄντι γὰρ εὖ λέγεται. ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ἐξ ὧν ἢ εὖ, ἢ κακῶς, πραξάντων πλανᾶσθαι ἠναγκάσθη καὶ τὰ ἐκείνου, τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, οὗτός ἐστι ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ἀνδρεῖος, καὶ φρόνιμος οὗτος, γιγνομένων παίδων καὶ χρημάτων, καὶ διαφθειρομένων, καὶ μάλιστα πείθεται τῇ παροιμίᾳ· οὔτε γὰρ χαίρων, οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, διὰ τὸ αὑτῷ πεποιθέναι. τοιούτους δὴ ἡμεῖς (γε) ἀξιοῦμεν καὶ τοὺς ἡμετέρους εἶναι, καὶ βουλόμεθα, καὶ φαμέν· καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς νῦν παρέχομεν τοιούτους,

ium laudatores noſtros reipſa praecipue illos eſſe, oſtendentes, ſe reuera parentes viros eſſe virorum. Enimuero vetus illud prouerbium: *Ne quid nimis:* ſcite dictum videtur. Nam cui vere ex ſeipſo apta ſunt omnia, quae ad bene viuendum faciunt, nec ſuſpenſa aliorum aut bono caſu, aut contrario, pendere ex alterius euentis et errare coguntur, huic optima viuendi ratio comparata eſt. Hic eſt ille moderatus, hic fortis, hic ſapiens, hic et naſcentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis, parebit praecepto illo veteri; neque moerebitur vnquam, neque laetabitur nimis, quia ſemper in ſeipſo omnem ſpem reponet ſui. Tales eſſe et noſtros debere iudicamus, et volumus. Atqui et in praeſentia nos ipſos tales penitus exhibemus, haud

d Incluſum πάντων additum ex eiſdem editt. *Sylb.*

e Incluſum δὴ additum ex vulg. editt. Eaedem v. 8. pro ἠναγκάσθη habent ἠνάγκασται: et v. 10. οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος· οὗτος, γιγνομένων παίδων καὶ χρημάτων, καὶ διαφθειρομένων, μάλιστα πείσεται τῇ π. Ex eiſdem addita incluſa γε v. pen. itidemque p. 1049. v. 7-9. Eaedem v. pen. habent ἀγγέλλειν, ſine praepoſitione: et mox: τῇ δὲ πόλει παρακελευοίμεθ' ἄν: et rurſum υἱέων pro υἱῶν. Mox p. 1050. v. 2. eaedem habent καὶ ἐὰν pro κἂν. *Sylb.*

f In

οὐκ ἀγανακτοῦντας, οὐδὲ φοβουμένους ἄγαν, εἰ δεῖ τελευτᾶν ἐν τῷ παρόντι. δεόμεθα δὲ καὶ πατέρων καὶ μητέρων, τῇ αὐτῇ ταύτῃ διανοίᾳ χρωμένους, τὸν ἐπίλοιπον βίον διάγειν, καὶ εἰδέναι, ὅτι οὐ θρηνοῦντες, οὐδ᾽ ὀλοφυρόμενοι ἡμᾶς, ἡμῖν μάλιστα χαριοῦνται· ἀλλ᾽ εἴ τις ἐστὶ τοῖς τετελευτηκόσιν αἴσθησις τῶν ζώντων, οὕτως ἀχάριστοι εἶεν ἂν μάλιστα, (ἑαυτούς τε κακοῦντες, καὶ βαρέως φέροντες τὰς ξυμφοράς· κούφως δὲ καὶ μετρίως, μάλιστ᾽ ἂν) χαρίζοιντο. τὰ μὲν γὰρ ἡμέτερα τελευτὴν ἤδη ἕξει, ἥπερ καλλίστη γίγνεται ἀνθρώποις· ὥστε πρέπει αὐτὰ μᾶλλον κοσμεῖν, ἢ θρηνεῖν. γυναικῶν δὲ τῶν ἡμετέρων καὶ παίδων ἐπιμελούμενοι, (καὶ τρέφοντες) καὶ ἐνταῦθα τὸν νοῦν τρέποντες, τῆς τε τύχης μάλιστ᾽ ἂν εἶεν ἐν λήθῃ, καὶ ζῶεν κάλλιον καὶ ὀρθότερον, καὶ ἡμῖν προσφιλέστερον. ταῦτα δὴ ἱκανὰ τοῖς ἡμετέροις παρ᾽ ἡμῶν ἀπαγγέλλειν· τῇ δὲ πόλει [f] παρακελευόμεθα, ὅπως ἡμῖν καὶ πατέρων καὶ υἱῶν ἐπιμελήσονται· τοὺς μὲν,

haud ſane perturbatos, vel nimio metu perterritos, ſi nunc vita decedere nos oporteat. Oramus quoque patres noſtros et matres, vt ſimiliter affecti futuram vitam agant, ſcientes, quod non lamentationibus eiulationibuſque maxime nobis gratificabuntur; verum ſi quis eſt his, qui defuncti ſunt, ſenſus viuentium, ita maxime nobis moleſti futuri ſunt, ſi ſeipſos perdiderint, et inique ſortem tulerint. Sin autem moderate et leuiter, nobis ſummopere obſequentur. Noſtra porro eum iam finem habebunt, qui hominibus eſt pulcherrimus. Quamobrem collaudanda ſunt potius, quam deflenda. profecto ſi vxores noſtras filioſque et nutrient, et his incumbent, ita maxime caſus obliuioni mandabunt, pulchriuſque et rectius nobiſque gratius vitam agent. Haec igitur noſtro nomine noſtris nunciare ſufficiet: ciuitati vero mandamus, vt parentium noſtrorum filiorumque curam habeat;

f In vulgatis *παρακελευοίμεθ᾽ ἄν*, et v. ſeq. *υἱέων.*

g Ex-

παιδεύοντες κοσμίως· τὲς δὲ, γηροτροφῦντες ἀξίως. νῦν δ' ἴσμεν, ὅτι, κἂν μὴ ἡμεῖς παρακελευώμεθα, ἱκανῶς ἐπιμελήσεται. ἓ ταῦτ' ὖν, ὦ γονεῖς καὶ παῖδες τῶν τελευτησάντων, ἐκεῖνοί τ' ἐπέσκηπτον ὑμῖν (ἀπαγγέλλειν, καὶ ἐγὼ, ὡς δύναμαι, προθυμότατα) ἀπαγγέλλω." αὕτη [h] δοκεῖ κάλλιςα ἔχειν Πλάτωνι ἡ λέξις ἐν τέτῳ τῷ λόγῳ. ἔχει μέντοι τὰ πλείω καλῶς. ὖ γὰρ [i] δοκεῖ ψεύδεσθαι, πλὴν ὅτι πολιτικόν γε τὸ σχῆμα αὐτῆς ἐςιν, ὖκ ἐναγώνιον.

λα'. Ἀντιπαρεξετάσωμεν ὖν ταύτῃ Δημοσθένες λαβόντες λέξιν ἐκ τῦ [k] κατὰ Κτησιφῶντος λόγε. ἔςι δ' ὖ παράκλησις Ἀθηναίων ἐπὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, ὥσπερ παρὰ τῷ Πλάτωνι, ἀλλ' ἐγκώμιον τῆς πόλεως, ὅτι πάντα ἡγεῖται τἄλλα ἐλάττω [l] τιμῆς δόξης, ἧς Φέ-

at, et hos honeſte enutriat, illorum ſenium honeſte foueat. Scimus autem, vos, etiamſi haec minime praeceperimus, curaturos. Haec igitur, o filii defunctorum atque parentes, vt moneremus, illi mandarunt; ego vero, quantum poſſum, diligentiſſime moneo". Haec mihi in hac oratione pulcherrima viſa ſunt. nam in his multa praeclara ſunt. In nullo enim peccare videtur, niſi quod ciuilem dicendi formam adhibuerit, non forenſem.

Demoſthenis pars orationis de Coro-

XXXI. Opponemus his Demoſthenis verba ex oratione *pro Cteſiphonte* deſumta: in qua non ad honeſtatem virtutemque Athenienſes hortatur, quemadmodum Plato, ſed vrbem ipſam et remp. celebrat, eo quod gloriam, quae ex rebus bene

g Exemplar noſtrum ſingulariter habet τῦτ': minus apte. In eodem omiſſa erant ſequentia incluſa v. 4. et 5. *Sylb.*

h In exemplari vitioſa repetitione ſic legitur: δοκεῖ μάλιςα ἔχειν Πλάτων κάλλιςα μάλιςα ἔχειν Πλάτων ἡ λέξ. *Sylb.*

i In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. δεῖ.

k Pro κατὰ Κτησιφῶντος contrario ſenſu legendum ὑπὲρ Κτησιφῶντος, *pro Cteſiphonte*: ſicut ſupra quoque habuimus p. 996. v. 5. ἐκ τῆς περὶ Κτησιφῶντος ἀπολογίας. *Sylb.*

l Rectius τιμῆς καὶ δόξης mox p. 1053. v. 4. P. 1051. v. 2. exemplar noſtrum habet πολλοῖς: perperam. *Sylb.*

m Vul-

ρουσι καλαὶ πράξεις, κἂν εἰ μή τις αὐτὰς μέλλῃ κατορθοῦν. ἔστι δ' ἡ λέξις ἥδε· „Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, βούλομαί τι καὶ παράδοξον εἰπεῖν· καί μου, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάσῃ, ἀλλὰ μετ' εὐνοίας, [m] ἃ λέγω, θεωρησάτω. εἰ γὰρ ἦν ἅπασι πρόδηλα τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι, καὶ προῄδεσαν ἅπαντες, καὶ σὺ προὔλεγες, (Αἰσχίνη,) καὶ διεμαρτύρου, βοῶν καὶ κεκραγώς· ὃς οὐδ' ἐφθέγξω· οὐδ' οὕτως ἀποστατέον τῇ πόλει τούτων ἦν, εἴπερ [n] (ἢ) δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, εἶχε λόγον. νῦν μεν γ' ἀποτυχεῖν δοκεῖ τῶν πραγμάτων· ὃ πᾶσι κοινόν ἐστιν ἀνθρώποις, ὅταν τῷ θεῷ ταῦτα δοκῇ· τότε δ' ἀξιοῦσα προεστάναι τῶν Ἑλλήνων, εἶτ' ἀποστᾶσα τούτου, Φιλίππῳ προδεδωκέναι πάντως ἂν ἔσχεν αἰτίαν. εἰ γὰρ ταῦτα προεῖτο ἀκονιτὶ, περὶ ὧν οὐθένα

bene geſtis oritur, omnibus praeponat, tametſi facinus vllum dignum aggredi quis nolit. Ita autem verba ſe habent: „Cum autem euentum acriter vrgeat, aliquid etiam dicam admirabile: (at quaeſo per deos, ne quis meam miretur inſolentiam, ſed id, quod dicam, conſideret cum beneuolentia.) Si omnibus perſpicua fuiſſent ea, quae futura erant, et praeſciſſent omnes, et tu praedixiſſes, Aeſchine, et obteſtatus eſſes clamitans ac vociferans, qui nec os aperuiſti; ne tum quidem haec miſſa reip. facienda fuiſſent, ſi modo vel gloriae maiorum, vel memoriae poſteritatis, rationem habuiſſet. Nunc enim fruſtrata eſſe conatibus iudicatur, quod omnibus commune eſt mortalibus, ſi deo viſum ita fuerit. Tum vero ſi principatum ſibi in alios arrogaſſet, eoque poſtea ceſſiſſet, omnes Graecos ab ea Philippo eſſe proditos, crimini daretur. Nam ſi illa ſine certamine abieciſſet, propter quae nulla non peri-

na cum Platonica compoſita.

m Vulgatae editt. *Demoſthenis* ſingulariter habent ὃ λέγω, *quod dico.* Ex eiſdem mox v. 8. additum incluſum Αἰσχίνη. *Sylb.*

n Incluſa ἢ addita ex eiſdem editt. Eaedem v. 11. pro μέν γε habent μὲν γάρ. Eaedem v. 13. pro τῶν Ἑλλήνων habent τῶν ἄλλων: et mox πάντας pro πάντως. *Sylb.*

o In-

κίνδυνον ὄντινουν οὐχ ὑπέμειναν οἱ πρόγονοι, τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; μὴ γὰρ τῆς πόλεώς γε, μηδ' ἐμοῦ. τίσι δ' ὀφθαλμοῖς, πρὸς Διὸς, ἑωρῶμεν ἂν τοὺς εἰς τὴν πόλιν ἀνθρώπους ἀφικνουμένους, εἰ τὰ μὲν πράγματα εἰς ὅπερ νυνὶ περιέστη, ἡγεμὼν δὲ καὶ κύριος ᾑρέθη Φίλιππος ἁπάντων· τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα, ἕτεροί [o] (τινες) χωρὶς ἡμῶν ἦσαν πεποιημένοι; καὶ ταῦτα μηδεπώποτε τῆς πόλεως ἐν [p] τοῖς πρόσθε χρόνοις ἀσφάλειαν ἄδοξον μᾶλλον, ἢ τὸν ὑπὲρ τῶν καλῶν κίνδυνον, ᾑρημένης. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν Ἑλλήνων, τίς δὲ βαρβάρων, ὅτι καὶ παρὰ (Θηβαίων καὶ παρὰ) τῶν ἔτι τούτων πρότερον ἰσχυρῶν γενομένων Λακεδαιμονίων, καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως, μετὰ πολλῆς χάριτος τοῦτ' ἂν ἀσμένως ἐδόθη τῇ πόλει, ὅ τι βούλεται, λαβούσῃ, καὶ τὰ ἑαυτῆς ἐχούσῃ, τὸ κελευόμενον ποιεῖν, καὶ ἐᾶν ἕτερον τῶν Ἑλλήνων προεστάναι; ἀλλ' οὐκ ἦν, ὡς ἔοικε, ταῦτα τοῖς [q] (τότε) Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ'

pericula maiores adierunt: quis te non conſpuiſſet? neque enim rempublicam, aut me. Quibus (deum immortalem) oculis, qua fronte adſpexiſſemus hoſpites in noſtram vrbem ventitantes, ſi res eo, quo nunc, rediſſent, et dux et dominus omnium Philippus eſſet creatus; et proelium, ad ea prohibenda ſuſceptum, alii ſine nobis commiſiſſent? praeſertim cum ſuperioribus temporibus reſp. noſtra nunquam ingloriam ſecuritatem periculis honeſtatis cauſa ſuſceptis praepoſuerit. Quis enim Graecorum neſcit, quis barbarorum, et a Thebanis, et, qui ante hos potentes fuere, Lacedaemoniis, et a rege Perſarum, cum optima gratia hoc libenter conceſſum fuiſſe reip. vt, quidquid vellet, acciperet, et ſua teneret, imperata faceret, et alium Graecis ſineret imperare? Verum ea non erant Athenienſibus patria nimirum, nec tolerabilia, nec inſita,

o Incluſum τινὲς abeſt ab eiſdem editt. *Sylb.*

p Eaedem habent τοῖς ἔμπροσθεν χρ. V. 11. exemplar noſtrum habet παρὰ τούτων ἔτι πρότ. ſenſu mutilato. *Sylb.*

q Incluſum τότε abeſt a vulg. editt. Eaedem p. 1053. v. 3. habent προσθεμένην. *Sylb.*

r In-

ἔμφυτα· οὐδ' ἐδυνήθη πώποτε τὴν πόλιν οὐδεὶς ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πεῖσαι τοῖς ἰσχύουσι μὲν, μὴ δίκαια δὲ πράττουσι, προστιθεμένην, ἀσφαλῶς δουλεύειν· ἀλλ' ἀγωνιζομένη περὶ πρωτείων καὶ [r] (ὑπὲρ) τιμῆς καὶ δόξης, κινδυνεύουσα πάντα τὸν αἰῶνα διετέλεσε. καὶ ταῦθ' οὕτως σεμνὰ (καὶ καλὰ) καὶ προσήκοντα τοῖς ὑμετέροις ἤθεσιν ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε εἶναι, ὥστε καὶ τῶν προγόνων τοὺς ταῦτα πράξαντας μάλιστα ἐπαινεῖτε· εἰκότως. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς, οἳ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, εἰς τὰς τριήρεις ἐμβάντες, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κελευόμενον ποιῆσαι· τὸν μὲν ταῦτα συμβουλεύσαντα Θεμιστοκλέα στρατηγὸν ἑλόμενοι, τὸν δ' ὑπακούειν ἀποφηνάμενον τοῖς ἐπιταττομένοις Κυρσίλον καταλιθώσαντες, οὐ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες αἱ ὑμέτεραι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ; οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ τότ' Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα, οὔτε στρατηγὸν, δι' ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς· ἀλλ' οὐδὲ

ſita, neque vnquam quiſquam reip. noſtrae ab omni aeuo perſuadere potuit, vt cum potentibus quidem, ſed iniuſta agentibus, coniuncta, tuto ſeruiret: ſed dimicare de principatu, de honore et gloria periclitari, nullo vnquam aeuo deſtitit. atque ea vos ita ſplendida et conuenientia veſtris moribus eſſe putabatis, vt et e maioribus eos, qui haec fecerunt, maxime laudetis, nec iniuria. Quis enim non admirabitur virtutem illorum virorum, qui et regionem et vrbem relinquere voluerunt, triremibus conſcenſis, ne imperata facere cogerentur: et eius rei ſuaſorem, Themiſtoclem, ducem elegerunt; eum autem, qui pronunciarat, imperium exſequendum eſſe, Cyrſilum lapidarunt, non ipſum ſolum, ſed et mulieres veſtrae vxorem eius? Non enim quaerebant illius temporis Athenienſes, vel oratorem, vel ducem, per quem feliciter ſeruirent;

r Incluſa ὑπὲρ addita ex vulg. editt. quae v. 5. mox praeterito perfecto habent διατετέλεκε. Ab eiſdem v. 6. abſunt incluſa καὶ καλά. Eaedem ibidem habent τοῖς ἡμετέροις, *noſtris*. *Sylb.*

s In-

ζῆν ἠξίουν, εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας [s] (αὐτοῖς) ἐξέσται τοῦτο ποιεῖν. ἡγεῖτο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος, οὐχὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ μόνον γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. διαφέρει δὲ τί; ὅτι ὁ μὲν τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων, τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον περιμένει· ὁ δὲ καὶ τῇ πατρίδι, ὑπὲρ τοῦ μὴ ταύτην ἐπιδεῖν δουλεύουσαν, ἀποθνήσκειν ἐθελήσει, καὶ φοβερωτέρας ἡγήσεται (τοῦ θανάτου) τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀτιμίας, ἃς ἐν δουλευούσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀνάγκη. εἰ μὲν τοίνυν τοῦτ' [t] ἐπεχείρησα (νῦν) λέγειν, ὡς ἐγὼ προήγαγον ὑμᾶς ἄξια τῶν προγόνων φρονεῖν, [u] τίς οὐκ ἂν εἰκότως ἐπετίμησέ μοι; νῦν (δ') ἐγὼ μὲν ὑμετέρας τὰς τοιαύτας προαιρέσεις ἀποφαίνω, καὶ δείκνυμι, ὅτι καὶ πρὸ ἐμοῦ τοῦτ' εἶχε τὸ φρόνημα ἡ πόλις· τῆς μέντοι διακονίας τῆς ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων, καὶ ἐμαυτῷ με-

uirent; ſed nec viuendum ſibi cenſebant, niſi cum libertate viuere liceret. Nam eorum quiſque putabat, ſe non patri et matri duntaxat eſſe natum, ſed etiam patriae. Quid vero intereſt? quod is, qui ſe parentibus tantum natum eſſe putat, fatalem et naturalem mortem exſpectat: qui autem et patriae: is, ne hanc ſeruire videat, emori volet; et magis metuendas eſſe ducet contumelias et ignominias, quas in ſeruiente vrbe ferre neceſſe eſt, quam interitum. Quod ſi et ego hoc dicere aggrediar, vos a me excitatos eſſe ad elationem animorum dignam maioribus, nemo eſt, quin iure me reprehenderet. Nunc ego veſtra eſſe haec inſtituta declaro, et oſtendo, etiam ante me hoc animo rempub. fuiſſe: caeterum miniſterii partem in ſingulis rebus geſtis ad me quoque eſſe referendam affirmo.

s Incluſum αὐτοῖς additum ex eiſdem. et contra v. 8. ab eiſdem abeſt commation iſtud, τοῦ θανάτου. *Sylb.*

t Eaedem habent ἐπεχείρουν λέγειν. *Sylb.*

u Eaedem ſine interrogatione habent: οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐκ ἂν εἰκότως ἐπιτιμήσειέ μοι. Ex eiſdem v. 12. addita incluſa δ'. rurſum ab eiſdem abeſt incluſus articulus ὁ, p. 1055. v. 1. Ex eiſdem rurſum addita ſunt incluſa v. 3. 5. et 6. Eaedem v. 7. habent ἡμαρτηκέναι, ſine praepoſ. *Sylb.*

x Eae-

τεῖναί φημι. οὗτος δὲ (ὁ) τῶν ὅλων κατηγορῶν, καὶ κελεύων ὑμᾶς ἐμοὶ πικρῶς ἔχειν, ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίῳ τῇ πόλει (γεγενημένῳ,) τῆς μὲν εἰς τὸ παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι γλίχεται, τὰ δ' εἰς ἅπαντα τὸν (λοιπὸν) χρόνον ἐγκώμια ὑμῶν ἀφαιρεῖται. εἰ γάρ, ὡς οὐ τὰ βέλτιστα ἐμοῦ πολιτευσαμένου, (τουδὶ) καταψηφιεῖσθε, διημαρτηκέναι δόξετε, οὐ τῇ τῆς τύχης ἀγνωμοσύνῃ τὰ συμβάντα παθεῖν. ἀλλ' [x] οὐκ ἔστιν, ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, (οἱ) τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι. οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας· οὓς ἅπαντας ὁμοίως ἡ πόλις τῆς αὐτῆς ἀξιώσασα τιμῆς, ἔθαψεν, Αἰσχίνη, οὐχὶ τοὺς [y] κρατήσαντας αὐτῶν,

firmo. Iſte autem, dum omnium me accuſat, et ſuccenſere mihi vos iubet, vt qui terrorum et periculorum cauſſa reipubl. fuerim; non mihi tantum hunc honorem eripere ſtudet, ſed laudationibus etiam vos ad omnem poſteritatem priuat. Nam ſi hunc virum, quaſi reipub. non optime praeſuerit, condemnabitis, erraſſe videbimini, non fortunae temeritate cladem accepiſſe. Sed fieri non poteſt, Athenienſes, vt erraueritis, defenſione libertatis et ſalutis omnium cum periculo ſuſcepta. non ſane, per maiores noſtros, qui in Marathone pro aliis dimicarunt, et qui ad Plataeas in acie ſteterunt, et qui ad Salaminem nauale proelium commiſerunt, et qui ad Artemiſium; et multos alios, qui in publicis monimentis ſepulti ſunt, fortes viros, quos vniuerſa aeque reſpub. eodem dignata honore ſepeliit, Aeſchine; non eos ex illis, qui vicerunt, ac rem bene

x Eaedem per epizeuxin habent: οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ὅπ. Ab eiſdem etiam abeſt incluſus articulus οἱ. *Sylb.*

y Eaedem, mutatis ſedibus, κρατήσαντας in poſteriori commate ponunt, et κατορθώσαντας in priori. Pro δικαίας ſeq. v. exemplar noſtrum habet δικαίους: parum apte. *Sylb.*

οὐδὲ τοὺς κατορθώσαντας μόνους· δικαίως. ὁ μὲν γὰρ ἦν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργον, ἅπασι πέπρακται· τῇ τύχῃ δὲ, ἣν ὁ δαίμων [z] ἔνειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηνται.“

λβʹ. Οὐθείς ἐστιν, ὃς οὐχ ὁμολογήσειεν, εἰ μόνον ἔχοι μετρίαν αἴσθησιν [a] περὶ λόγους, καὶ μήτε βάσκανος ᾖ, μήτε δύσερίς τις, οὕτω διαφέρειν τὴν ἀρτίως παρατεθεῖσαν λέξιν τῆς προτέρας, ὅσῳ διαλλάττει πολεμιστήρια μὲν ὅπλα πομπευτηρίων, ἀληθιναὶ δ' ὄψεις εἰδώλων, ἐν ἡλίῳ δὲ καὶ πόνοις τεθραμμένα σώματα τῶν σκιὰς καὶ ῥᾳστώνας διωκόντων. ἡ μὲν γὰρ, οὐδὲν ἔξω τῆς εὐμορφίας ἐπιτηδεύει, καὶ παρὰ τοῦτ' ἐστιν [b] αὐτοῖς τὸ κακὸν ἐν ἀληθεύσιν· ἡ δ' οὐδὲν, ὅ τι οὐκ ἐπὶ τὸ χρήσιμον καὶ ἀληθινὸν ἄγει. καί μοι δοκεῖ τις οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν, τὴν μὲν Πλάτωνος λέξιν εἰκάσας ἀνθηρῷ χωρίῳ καταγωγὰς ἡδείας ἔχοντι καὶ τέρψεις ἐφημέρους, τὴν δὲ Δημοσθένους διάλεκτον [c] εὐκάρπῳ καὶ παμφόρῳ γῇ, καὶ

bene geſſerunt, ſolos, idque merito. Quod enim fortium virorum officium fuit, omnes praeſtiterunt: ea autem fortuna, quam cuique numen tribuit, vſi ſunt“.

Quid interſit inter Demoſthenis et Platonis dictionem.

XXXII. Neminem profecto fore confido, quin, ſi aliquam modo orationum cognitionem habeat, nec maleuolus, neque litigioſus ſit, tantum dictionem hanc poſtremo loco prolatam a priore diſcrepare fateatur, quantum arma bellica ab iis, quae oſtentandi cauſſa fiunt, quantum verae imagines a fictis, quantum corpora in ſole et laboribus enutrita ab eis, quae in vmbra et deliciis molliter vixerunt. Illa nihil praeter elegantiam ſectatur; ideo in cauſis veris et ſeriis ſaepenumero peccat: haec autem, quicquid vtile et verum eſt, quaerit. vt bene et conuenienter feciſſe mihi viſus ſit, qui Platonicam dictionis formam florido prato deliciis et iucunditatibus perbreuibus pleno; Demoſthenis autem phraſim agro fertili et vberi, in quo

z Vulg. editt. compoſite habent ἐπένειμεν. *Sylb.*

a In exempl. περὶ λόγου: parum congruenter. *Sylb.*

b Paulo rectius legemus αὐτῆς, et mox ἐν ἀληθεύσει, vel ἐν ἀληθέσι, *in veris ac ſeriis cauſarum actionibus. Sylb.*

c Exemplar habet εὐκάρπῳ, et

οὔτε τῶν ἀναγκαίων εἰς βίον, οὔτε τῶν περιττῶν εἰς τέρψιν, σπανιζούσῃ. δυνάμενος δ' ἂν, εἰ βουλοίμην, καὶ τὰ κατὰ μέρος [d] ἑκατέρας κατορθώματα ἐξετάζειν, καὶ δεικνύειν, ὅσῳ κρείττων ἐστὶν ἡ Δημοσθένους λέξις τῆς Πλατωνικῆς, οὐ μόνον κατὰ τὸ ἀληθινὸν καὶ πρὸς ἀγῶνας ἐπιτήδειον· τοῦτο μὲν γὰρ, ὡς [e] προειδότας ὁμοίως ἅπαντας, οὐδὲ λόγου δεῖν οἶμαι· ἀλλὰ καὶ [f] κατὰ τὸ τροπικὸν, περὶ ὃ μάλιστα δεινὸς ὁ Πλάτων δοκεῖ εἶναι. καὶ πολλὰς ἔχων ἀφορμὰς λόγων, ταύτην μὲν εἰς ἕτερον καιρὸν ἀναβάλλομαι τὴν θεωρίαν, εἴπερ προσέσται μοι χρόνος· ἰδίαν γὰρ οὐκ ὀκνήσω περὶ αὐτῆς ἐξενέγκαι πραγματείαν· νυνὶ δὲ, ὅσα ἐν τῷ παρόντι ἥρμοττεν, εἴρηται. ἐπειδὴ δὲ παρελθεῖν ἡμῖν οὐκ ἐνῆν Πλάτωνα, ᾧ τὰ πρωτεῖα τινὲς ἀπονέμουσι, κατατρίψαι δὲ τὸν χρόνον περὶ μίαν ταύτην θεωρίαν, ἐπιλελησμένον τῆς ὑποθέ-

quo tum nihil ad vitam neceſſarium, tum etiam nihil ad delectationem, deſideretur, comparauerit. Poſſem, ſi modo vellem, ſingulas, in quibus vterque emicat, partes examinare; et, quanto diſcrimine Demoſthenica Platonicam dictionem ſuperet, oſtendere, non modo quod verior ſit, et cauſis forenſibus magis idonea, (hoc enim omnes vulgo cum nouerint, demonſtratione opus habere longiori non puto) ſed etiam quod figurato loquendi genere excellat, in quibus Plato inſignis admodum fuiſſe viſus eſt. Cum ergo plurima forent dicenda, hanc tractationem in aliud tempus reſeruo; nam de hoc, ſi tempus permittat, ſingularem tractatum contexam: nunc vero, quantum dixiſſe oportuit, dixi. Cum autem Platonem tranſire nefas fuiſſet, vt cui principatum nonnulli deferunt, et vnam eandemque ſerram toto tempore reciprocare extra argumentum

et p. 1057. v. 2. σπανιζούσαν: parum congruenter. *Sylb.*

d Ἑκάτερα] Rectius ἑκατέρου, *vtriusque*. V. 5. rectius cum articulo [qui a vulgatis abeſt] legemus κατὰ τὸ ἀληθινὸν, vt mox v. 7. κατὰ τὸ τροπικόν. *Sylb.*

e Προειδότας abſolute accipiendum, quaſi dixiſſet: ὡς προειδότων ὁμοίως ἁπάντων: vel diuiſe legendum πρὸς εἰδότας. *Sylb.*

f Exemplar vitioſa ſyncope habet κατὸ τροπικόν. *Sylb.*

σεως, ἣν, τῆδέ μοι περιγεγράφθω. βȣ́λομαι δὲ δὴ καὶ συλλογίσαϑαι τὰ εἰρημένα ἐξ ἀρχῆς, καὶ δεῖξαι πάνθ᾽, ὅσα ὑπεσχόμην ἀρχόμενος τῆς θεωρίας τȣ̃ λεκτικȣ̃ τόπȣ, [g] πεποιηκότα ἐμαυτόν.

λγʹ. Ἡ πρόθεσις ἦν μοι [h] καὶ τὸ ἐπάγγελμα τȣ̃το, τῇ κρατίςῃ λέξει καὶ πρὸς ἅπασαν ἀνθρώπȣ φύσιν ἡρμοσμένῃ μετριώτατα, Δημοσθένη κεχρημένον ἐπιδεῖξαι, καὶ τȣ̃τό γε συνάγειν ἐπειρώμην, ȣ̓κ ἐξ αὐτῆς ἐκείνης μόνης τὰς πίςεις διδȣ̀ς· ᾔδειν γὰρ, ὅτι ȣ̓δὲν αὔταρκές ἐςιν ἐφ᾽ ἑαυτȣ̃ θεωρȣ́μενον, [i] οἷόν ἐςιν ὀφθῆναι καὶ καθαρῶς· ἀλλ᾽ ἀντιπαρατιθεὶς αὐτῇ τὰς τῶν ἄλλων ῥητόρων τε καὶ φιλοσόφων λέξεις τὰς κράτιςα δοκȣ́σας ἔχειν, καὶ τῇ δι᾽ ἀλλήλων βασάνῳ φανερὰν ποιῶν τὴν ἀμείνω· ἵνα τὴν φυσικὴν ὁδὸν ὁ λόγος μοι [k] λάβῃ, τȣ̀ς χαρακτῆρας τῶν διαλέκτων τȣ̀ς ἀξιολογωτάτȣς κατηριθμησάμην, καὶ τȣ̀ς πρώτȣς ὄντας

mentum eſſet, in illum tractatum reliqua reiiciam. Cupio autem, quae initio dixi, ſimul iam complecti, et oſtendere, me omnia, quae, de dictione agere incipiens, facturum me promiſi, feciſſe.

XXXIII. Primum dixi, optimum dicendi genus, et ad vniuſcuiuſque ingenium accommodatum conuenientiſſime a Demoſthene vſurpatum eſſe, et conſummatum; neque id ex eius ſolum dictione probaui: (ſciebam enim, nihil in ſeipſo conſideratum per ſe ſufficere, vt liquide perſpici poſſit) ſed oppoſui illi aliorum et oratorum et philoſophorum loquendi modos, qui caeteris praeſtare viderentur, et, mutua collocatione facta, quis primas ferret, oſtendi: vtque naturaliter et debito ordine contextus procederet, optimas dicendi formas enume-

g Nota δεῖξαι πεποιηκότα ἐμαυτὸν, pro *demonſtrare me feciſſe. Sylb.*

h Pro καὶ τὸ ἐπάγγελμα perperam in exemplari eſt κατὰ τὸ ἐπαγγέλημα. *Sylb.*

i Poſt οἷόν ἐςι deſideratur εἰλικρινῶς, vel ſimile quodpiam aduerbium. *Sylb.*

k Paulo conuenientius λάβοι, optatiuo verbi modo. *Sylb.*

l For-

ἐν αὐτοῖς ἄνδρας ἐπῆλθον· ἔπειτα, δείξας ἀτελεῖς ἅπαντας ἐκείνους, καὶ καθ' ὃ μάλιστα[l] ἀδέκαστον ὑπελάμβανον τοῦ τέλους ἐκλογισάμενος διὰ βραχέων, ἦλθον ἐπὶ τὸν Δημοσθένη. τοῦτον δὲ ἑνὸς μὲν οὐδενὸς ἀποφηνάμενος οὔτε χαρακτῆρος, οὔτ' ἀνδρὸς, ζηλωτὴν γενέσθαι, ἐξ ἁπάντων δὲ τὰ κράτιστα ἐκλεξάμενον, κοινὴν καὶ φιλάνθρωπον τὴν ἑρμηνείαν κατεσκευακέναι, [m] καὶ κατὰ τοῦτο μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων, πίστεις ὑπὲρ τοῦδε παρειχόμην· διελόμενος μὲν τὴν λέξιν εἰς τρεῖς χαρακτῆρας τοὺς γενικωτάτους, τόν τ' ἰσχνὸν, καὶ τὸν ὑψηλὸν, καὶ τὸν μεταξὺ τούτων· ἀποδεικνὺς δ' αὐτὸν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι κατορθοῦντα τῶν ἄλλων μάλιστα, λέξεις τινὰς αὐτοῦ λαμβάνων, αἷς ἀντιπαρεξήταζον ἑτέρας ὁμοειδεῖς, λόγου μὲν ἀξίας, οὐ μὴν ἀνεπιλήπτους γε τελέως, οὐδ', ὥσπερ ἐκείνη, πάσας τὰς ἀρετὰς ἐχούσας. καὶ γὰρ ἥ τ' Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος καὶ τῶν θαυμασιωτάτων ἀνδρῶν μνήμη καὶ σύγκρισις, οὐκ ἔξω

enumeraui, et principes earum recenſui; deinde oſtendendo, omnes illos imperfectos fuiſſe, et, in quo maxime perfectum finem conſiſtere putarem, breuiter diſſerendo, ad Demoſthenem perueni. hunc vero nullum penitus aut ſtylum, aut oratorem, imitatum eſſe indicaui: ex omnibus autem optima elegiſſe, communem et facilem elocutionem reddidiſſe, et hac parte longo caeteros interuallo poſt ſe reliquiſſe affirmaui: diuiſaque dictione in tria, quae aliis praeſtant, genera, tenue nimirum, ſublime, et horum medium, eum in ſingulis his omnibus antecelluiſſe demonſtraui, idque acceptis nonnullis ex eius orationibus ſententiis, quibus ſimiles ex aliis ſcriptoribus, egregias quidem et laudabiles, verumtamen non ſummas et perfectas, nec omnes virtutes, vt Demoſthenicae, in ſe continentes, oppoſui. Porro non iniuria Iſocratis, Platonis, aliorumque praeclarorum virorum, mentionem feci, et cum

l Forſan legendum ἀδεκάστους: vt ἀδεκάστης τοῦ τέλους dixerit pro ἀτεύκτους, *ſcopum non aſſecutos. Sylb.*

m Legendum puto καὶ κατὰ τοῦτο, vel καὶ τούτῳ. *Sylb.* [a vulgatis enim καὶ abeſt.]

 ἢ ζη-

τοῦ εἰκότος ἐγίγνετό μοι· ἀλλ᾽, ἐπεὶ τοῦ μέσου καὶ κρατίστου χαρακτῆρος οὗτοι [n] ζηλωταὶ γενόμενοι, μεγίστης δόξης ἔτυχον· ἵνα δείξαιμι, κἂν, εἰ τῶν ἄλλων ἀμείνους εἰσὶ, Δημοσθένει γ᾽ οὐκ ἀξίους ὄντας ἁμιλλᾶσθαι περὶ τῶν ἀριστείων· ὀλίγα τούτοις ἔτι προσθεὶς περὶ τῆς λέξεως, ἐπὶ τὸ καταλειπόμενον τῆς θεωρίας μέρος μεταβήσομαι.

λδ΄. Ταῦτα δ᾽ ἐστὶν, ἃ τοῖς τρισὶ πλάσμασιν ἔφην ἰδίας ἀρετὰς συμβεβηκέναι [o] τοῖς Δημοσθενικοῦ, μηνύματα χαρακτηριστικὰ καὶ ἀνυφαίρετα· ὑπομνήσω δὲ πρῶτον μὲν, ἃ τοῖς ἄλλοις πλάσμασιν ἔφην ἰδίας ἀρετὰς συμβεβηκέναι τοῖς Δημοσθένους, ἢ Λυσίου· ἵν᾽ εὐσύνοπτος μᾶλλον γένηταί μοι ὁ λόγος. δοκεῖ δή μοι τῶν μὲν ὑψηλῇ καὶ περιττῇ καὶ ἐξηλλαγμένῃ λέξει κεχρημένων, κατὰ τὸ σαφέστερον καὶ κοινότερον τῇ ἑρμηνείᾳ κεχρῆσθαι, προὔχειν ὁ Δημοσθένης. [p] τού-

cum Demoſthene illos comparaui: ſed cum illi medium et optimum ſtylum non ſine gloria coluerint, oſtendi, eos, etſi veteres et ſuperiores oratores antecellant, eſſe tamen indignos, qui cum Demoſthene de principatu contendant. vbi autem his nonnulla adhuc de dictione addidero, ad reliquam tractationis partem me accingam.

XXXIV. Haec ſcilicet ſunt in tribus dicendi generibus indicia, e quibus ſtylus maxime perſpicitur et dignoſcitur. Dicam vero primum virtutes illas, quas aliis generibus proprias eſſe dixi, Demoſtheni et Lyſiae contigiſſe; quo perſpicua magis fiat oratio. Demoſthenes quidem omnes, quotquot ſublime et excellens et nouum dicendi genus habuerunt, perſpicuitate et claritate et communi elocutione antecedere videtur.

n Ζηλωταὶ γινόμενοι] Rectius ζηλωτοὶ γενόμενοι. *Sylb.*

o Locus, vitioſa tranſmutatione vitiatus, talem quampiam videtur lectionem requirere: ἃ τοῖς τρισὶ πλάσμασιν ὑπάρχει μηνύματα χαρακτηριστικὰ καὶ ἀνυφαίρετα. ὑπομνήσω δὲ πρῶτον μὲν, ἃς τοῖς ἄλλ. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* τοῦ Δημοσθενικοῦ μηνύματα χαρακτῆρος.

p Τούτων referendum ad τὸ σαφέστερον καὶ τὸ κοινότερον τῇ ἑρμηνείᾳ κεχρῆσθαι. *Sylb.*

q Κατὰ

των γὰρ ἐν πάσῃ κατασκευῇ στοχάζεται μέγεθος ἐχούσῃ, καὶ ταύταις κέχρηται χαρακτηριστικωτάταις ἀρεταῖς ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς καὶ ξενοπρεποῦς ὀνομασίας, ὥς γε μάλιστα· τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχνὴν καὶ ἀπέριττον ἐπιτηδευόντων φράσιν, τῷ τόνῳ τῆς λέξεως ἐδόκει μοι διαλλάττειν, καὶ τῷ βάρει, καὶ τῇ στρυφνότητι, καὶ τῷ πικραίνειν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· ταῦτα γάρ ἐστιν ἐκείνου χαρακτηριστικὰ τοῦ πλάσματος παρ' αὐτῷ, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις. τῶν δὲ τὴν μέσην διάλεκτον ἠσκηκότων, ἣν δὴ κρατίστην ἀποφαίνομαι, [q] κατὰ ταῦτα διαφέρειν αὐτὸν ὑπελάμβανον, κατὰ τὴν ποικιλίαν, κατὰ τὴν συμμετρίαν, κατὰ τὴν εὐκαιρίαν· ἔτι πρὸς τούτοις κατὰ τὸ παθητικόν τε καὶ ἐναγώνιον καὶ δραστήριον, καὶ τελευταῖον τὸ πρέπον, ὃ τῶν ἄστρων ψαύει παρὰ Δημοσθένει. ταῦτα μὲν οὖν χωρὶς ἑκάστῳ τῶν τριῶν πλασμάτων παρακολουθεῖν ἔφην, καὶ ἐκ τούτων ἠξίουν τὴν Δημοσθένους [r] δύναμιν· πεφυκότα μὲν καὶ τοῖς ἄλλοις παρακολουθεῖν πλάσμασι, κρατίστην δ' ὄψιν ἔχοντα καὶ ἐκπρεπεστάτην ἐν

tur. Illam enim in omni compoſitione graui adhibet, et hiſce clariſſimis virtutibus quam maxime in ſublimi et elato et peregrino dicendi ſtylo vſus eſt: eos autem, qui tenue et humile et inaffectatum genus ſectantur, meo quidem iudicio, neruoſa dictione et grauitate et acerbitate et frequenti aculeo et acrimonia ſuperat. Haec ſcilicet et his ſimilia ſunt, quae hoc genus in illo oſtendunt. Illos vero, qui medium coluerunt, quod praeſtantiſſimum cenſeo, varietate, proportione, opportunitate, ad haec concitandis affectibus, acrimonia, efficacia, demum etiam decoro ipſo, quod apud illum ſummum eſt, vt aſtra quodammodo attingere videatur, ſuperauit. Haec itaque ſingillatim in vnoquoque genere eum dixi adhibuiſſe, et hinc volui Demoſthenis facultatem et virtutes examinare: qui quidem, cum alia genera adhibere nouerit, hiſce locis et virtu-

Decorum a Demoſthene ſeruatum.

q Κατὰ ταύτην] Rectius κατὰ ταῦτα. *Sylb.*

r Ante δύναμιν deſideratur ἐξετάσαι, vel ſimile quodpiam verbum. *Sylb.*

τούτοις τοῖς χωρίοις. εἰ δέ τις ἀξιώσει συκοφαντεῖν τὴν διαίρεσιν, ἐπειδὴ τὰς κοινῇ παρακολουθούσας πᾶσι τοῖς πλάσμασιν ἀρετὰς [s] τρίχα διανείμασα, τὸ ἴδιον ἑκάσταις ἀποδίδωσιν, ἐκεῖνα ἂν εἴποιμι πρὸς αὐτὸν, ὅτι καθ᾽ ὃ μάλιστα χωρίον ἑκάστη τῶν ἀρετῶν ὄψιν ἡδίστην ἔχει καὶ [t] χρῆσιν ὠφελιμωτάτην, κατὰ τοῦτο τάττειν αὐτὴν ἀξιῶ· ἐπεὶ καὶ τῆς σαφηνείας καὶ τῆς συντομίας καὶ τοῦ πιθανοῦ χωρίον ἀποφαίνουσιν οἱ τεχνογράφοι τὴν διήγησιν· οὐχ, ὡς οὐκ ἀλλαχοῦ οὐδαμοῦ δέον ἐξετάζεσθαι τὰς ἀρετὰς ταύτας. πάνυ γὰρ ἄτοπον· ἀλλ᾽ ὡς ἐν τῇ διηγήσει δέον μάλιστα.

λε΄. [u] Φέρε δὲ, τούτων εἰρημένων ἡμῖν, λέγωμεν ἤδη καὶ τῶν ὀνομάτων ᾗ κέχρηται [x] ὁ ἀνήρ. ὅτι μὲν οὖν περιττή τις ἐστὶν ἡ τῆς λέξεως τῆς Δημοσθένους ἁρμονία, καὶ μακρῷ δή τινι διαλλάττουσα τὰς τῶν

virtutibus maxime eminebat. Si quis autem diuiſionem meam reprehendat, quod virtutes, quae communiter omnibus generibus inhaereant, trifariam diuiſerim, et ipſe ſingulis proprium quoddam genus attribuat, haec ei reſponderem; me, quo loco ſingulae virtutes optime conueniant et vtiliſſimae ſint, eo ipſas collocare velle: quin et ii, qui artis praecepta ſcripſerunt, perſpicuitatis, breuitatis, perſuaſibilitatis locum cenſent proprium eſſe in narratione, quia non alibi has virtutes licet inueſtigare. ſed alibi eas ponere abſurdum eſt: in narratione vero potiſſimum adhibentur.

XXXV. Agedum, his abſolutis, dicamus iam, quam in verbis ipſis compoſitionem adhibuerit. Eximiam quandam eſſe Demoſthenicae dictionis compoſitionem, et multum a caeteris

s Τρίχα vſurpatum videtur, vt δίχα. alioqui vſitatius τριχῇ. *Sylb.*

t Pro χρῆσιν in exemplari eſt χρὴ, amputata finali ſyllaba. *Sylb.*

u Iuxta *Cod. Bodl.* hîc incipit pars ſecunda huius tractatûs.

x Poſt ὁ ἀνὴρ deſideratur συνθέσει. *Sylb.* Forſan autem ſic legendum: λέγωμεν ἤδη καὶ περὶ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, ᾗ κέχρηται ὁ ἀνήρ.

y Du-

ἄλλων ῥητόρων, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος. ἅπαντες γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι ταύτην αὐτῷ τὴν [y] ἀρετὴν μαρτυρήσειαν, ὅσοι μὴ παντάπασι πολιτικῶν εἰσιν ἄπειροι λόγων· ὅπου γε καὶ οἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἀκμάσαντες ἐκείνῳ, θαυμάζοντές τε δῆλοί εἰσιν [z] αὐτοῦ, καὶ ζηλοῦντες ταύτην μάλιστα τὴν εὐτεχνίαν· καίτοι τινὲς οὐδ' οἰκείως διακείμενοι πρὸς αὐτὸν, ὥστε κολακείας ἐξενέγκασθαι δόξαν· ἀλλ' ἔνιοί γε καὶ σφόδρα ἐπαχθεῖς, καὶ ἀδιαλλάκτους ἐπανῃρημένοι πολέμους· ὧν ἦν Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ λαμπροτάτῃ φύσει περὶ λόγους χρησάμενος· ὃς οὐ πολὺ ἂν ἀπέχειν δοκεῖ τῶν ἄλλων ῥητόρων, καὶ μετὰ Δημοσθένην μηδενὸς δεύτερος ἀξιοῦσθαι. οὗτος μὲν δὴ τῆς ἄλλης δεινότητος, ἣ περὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγένετο, [a] κατὰ τὸ λεκτικὸν ἔτι διακνίζει καὶ συκοφαντεῖ, πρᾶγμα ἐχθροῦ ποιῶν. καὶ γὰρ καινότητα ὀνομάτων, καὶ [b] ἀη-

teris oratoribus diſcrepare, non mea vnius ſententia eſt. Scio enim, omnes, qui ciuilium orationum ignari non ſunt, hanc illi virtutem attribuere, cum aequales eius in hoc eum mirentur, et aperte teſtentur, ſe illum hîc quam maxime imitari: quanquam nonnulli inique erga eum affecti fuerint, vt adulatorem eum fuiſſe iactarint. quin et alii admodum illi moleſti, et inſigni erga eum odio; inter quos fuit Aeſchines orator, in eloquentia non poſtremus; qui quidem aliis oratoribus nihil videtur cedere, et primas a Demoſthene in dicendo ferre. hic quidem dictionem eius, propter grauitatem et granditatem, quae in Demoſthene ſingularis fuit, quaſi hoſtis et inimicus mordet et redarguit. Etenim verborum ipſorum nouitatem, tumo-

Aeſchinis laus.

y Duplex in exemplari eſt ſcriptura, ἀρετὴν, et λέξιν: atque ἀρετὴν primo deletum, deinde margini adſcriptum. *Sylb.*

z Procul dubio legendum αὐτὸν ζηλοῦντες ταύτης μάλιστα τῆς εὐτεχνίας. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. ἐπαινοῦντες ταύτης etc. [vulgatae dant αὐτὸν καλοῦντες ταύτην μάλιστα τῆς εὐτεχνίας]

a Pro κατὰ τὸ rectius legemus καὶ τό. *Sylb.*

b Exemplar diphthongως habet ἀηδείαν. quod nec regulare, nec viitatum eſt. Idem p. 1064. v. 4. pro γέ habet γή, errore ambiguo. *Sylb.*

 c Le-

δίαν, καὶ περιεργίαν, καὶ τὸ σκοτεινὸν δὴ τοῦτο καὶ πικρὸν, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα προστρίβεται αὐτῷ, βασκαίνων μὲν, ὥσπερ ἔφην, καὶ ταῦτα· ὅμως δ' οὖν ἀφορμάς γέ τινας τοῦ συκοφαντεῖν εὐλόγους λαμβάνων· περὶ δὲ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων [c] οὐδὲν οὔτε μεῖζον ἢ κα γέλωτα φέρων. ἢ οὐχὶ τοῦτό πω θαυμάζειν, ἀλλ' ὅτι καὶ μαρτυρῶν πολλαχῇ τὴν ἀρετὴν τῷ ῥήτορι κατάδηλός ἐστι καὶ ζηλῶν. Φανερὸν δὲ τοῦτο γένοιτ' ἂν ἐξ ὧν αὐτὸς εἴρηκε, τότε μὲν οὕτω πως γράφων· „Οταν δ' ἄνθρωπος ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος, καὶ τούτων πικρῶν καὶ περιέργων.“ ἐν γὰρ δὴ τούτοις αὐτὴν ἐκλογὴν ἐπαινεῖ τῶν ὀνομάτων αὐτοῦ, [d] νὴ Δία. τίς γὰρ ἂν γένοιτο πικρᾶς

tumorem, affectationem, obſcuritatem, acerbitatemque, et his ſimilia, moleſte iſta ferens, ei, vt dixi, obiicit; in nonnullis tamen non ſine ratione et merito eum reprehendit. In compoſitione vero nominum reprehendenda nec magnum, nec paruum quid, profert, quodque mirandum ſit: ſed etiam vbique fatetur aperte, hanc propriam eſſe huius oratoris virtutem, et hanc in eo etiam imitatur. Quod conſtat ex iis, quae ſic in eum dixit: „Cum homo ex verbis compoſitus, et iis acerbis et ſuperuacaneis“. In his enim non ipſum verborum delectum, ſed compoſitionem, laudat. Quis enim acerba et

c Legendum puto: οὐδὲν οὔτε μεῖζον, οὔτε ἔλαττον, φέρων: quod loquendi genus in ſuperiori tomo tum alibi legitur, tum p. 332. v. 19. [iuxta *edit. Hudſ.*] quin et in hoc poſteriori tomo vſurpatum p. 31. v. vlt. Seq. v. vel pro οὐχὶ legendum οὐ χρή: vel θαυμάζειν vertendum in θαυμαστόν. *Sylb.* In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. deeſt ἄξιον poſt θαυμάζειν.

d In exemplari eſt μὰ Δία. quod ſi quis retinere velit, pro αὐτὴν legendum fuerit οὐ τήν: vt ſenſus ſit, laudari eo in loco non electionem, ſed collocationem verborum *Demoſthenicam.* Addi autem his *Dionyſianis* poſſunt illa eiuſdem *Aeſchinis* in orat. contra *Cteſiph.* p. 299. περὶ δ' εὐγνωμοσύνην καὶ λόγου δύναμιν πῶς πέφυκε; δεινῶς λέγειν, κακῶς βιῶναι. et mox: οἱ μὲν λόγοι καλοὶ, τὰ δ' ἔργα φαῦλα. ac rurſum p. 305. δεινὸς δημιουργὸς λόγων. et in *Epiſt.* ad ſen. populumque Athen. καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων καὶ τῶν ἐμῶν λόγων ἡ Δημοσθένους δεινότης κρείσσων ἐγένετο. *Sylb.*

e Re-

καὶ περίεργου ζῆλος ὀνομασίας ἐν ἀηδίᾳ; [e] *ἑτέρῳ δὲ λόγῳ οὑτωσί πως λέγων· „Ὡς ὑμᾶς ὀῤῥωδῶ κακῶς πάσχοντας, τὴν σύνθεσιν τῶν Δημοσθένους ὀνομάτων ἀγαπήσαντας.“ καὶ γὰρ ἐνταῦθα πάλιν οὐ δέδοικε, μὴ τὸ κάλλος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ τῶν ὀνομάτων ἀγαπήσωσιν Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ μὴ λάθωσιν* [f] *ὑπὸ τῆς συνθέσεως γοητευθέντες· ὥστε καὶ τῶν φανερῶν αὐτὸν ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς σειρῆνας τὰς ἐπὶ τῆς ἁρμονίας. ἐκ δὲ τούτων οὐ χαλεπὸν ἰδεῖν, ὅτι δεινότητα μὲν αὐτῷ, ὅσην οὐχ ἑτέρῳ, μαρτυρῶν, καὶ ταῖς σειρῆσιν ἀπεικάζων αὐτοῦ τὴν μουσικὴν, ἀγάμενος δ' οὐ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων αὐτὸν, ἀλλὰ τῆς συνθέσεως, ἀναμφιλόγως αὐτῷ ταύτην παρακεχώρηκε τὴν ἀρετήν.*

λϛ'. Τοῦτι *μὲν οὖν τὸ μέρος, ὡς οὐ πολλοῦ λόγου δεόμενον, λέγω δὴ τὸ περιττὸν εἶναι συνθέτην ὀνομάτων τὸν Δημοσθένην, μαρτυρίαις τ' ἀξιοχρέοις καὶ τῷ μηδένα τἀναντία ἔχειν εἰπεῖν βεβαιούμενον, ἐάσω. τίς δὲ ὁ τῆς*

et affectata verba cum inuenuſtate amaret? In alia etiam oratione eadem paene dicit: „Quia vos timeo male facientes, cum Demoſthenis compoſitionem ametis“. Et hîc iterum non metuit, ne venuſtatem et ſplendorem verborum Athenienſes nimium ament; ſed ne ab eo ducantur, et quaſi praeſtigiis in compoſitione verborum illudantur, vt eum, vbi merito propter concinnitatis artificium accuſare poſſet, indemnem praeſtet. Hinc manifeſtum eſt, grauitatem illum Demoſtheni talem attribuere, qualem non alteri, et Sirenibus eius venuſtatem et ſuauitatem comparare; cum non ob verborum delectum, ſed ob compoſitionem eorum, illum admirans, hanc ei ſine dubio virtutem conceſſerit.

XXXVI. Hanc quidem partem, quod non multis verbis indigeat, quia ſcilicet ſuperuacaneum eſt oſtendere, Demoſthenem verba diligenter collocaſſe, teſtimoniis eximiis et locupletibus confirmare, opus non puto, cum nemo ne hiſcere quidem contra audeat; itaque pertranſibo. Quis autem ſit compo-

e Rectius cum praepoſitione *ἐν ἑτέρῳ*. *Sylb.*

f Pro *ὑπὸ* in exemplari eſt *ἀπό*: contra morem. *Sylb.*

g In

ἁρμονίας αὐτȣ̃ χαρακτὴρ, καὶ ἀπὸ ποίας γέγονεν ἐπιτηδεύσεως τοιȣ̃τος, καὶ πῶς ἄν τις αὐτὸν διαγνοίη παρεξετάζων ἑτέροις, ταύτῃ πειράσομαι λέγειν, ἐκεῖνα προειπών· Πολλή τις ἐγένετο ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐπιθυμία καὶ πρόνοια τȣ̃ καλῶς ἁρμόττειν τὰ ὀνόματα, ἔν τε μέτροις, καὶ δίχα μέτρων· καὶ πάντες, οἱ σπȣδαίας ἐβȣλήθησαν ἐξενεγκεῖν γραφὰς, ȣ̓ μόνον ἐζήτησαν ὀνομάσαι τὰ νοήματα καλῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ [g] εὐκόσμῳ συνθέσει περιλαβεῖν· πλὴν ȣ̓ τὴν αὐτήν γε πάντες ἐπετήδευσαν ἁρμονίαν· ὥστ' ȣ̓δὲ κατὰ τὰς αὐτὰς ἦλθον ἅπαντες ὁδȣ́ς. τȣ́τȣ δ' αἰτίας οἴομαι γενέσθαι πολλάς. πρῶτον μὲν, τὴν ἑκάστȣ φύσιν, ᾗ ἄλλοι πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν εὖ. δευτέραν δὲ, τὴν ἐκ λόγȣ καὶ προαιρέσεως ἐμφυομένην δόξαν, δι' ἣν τὰ μὲν ἀσπαζόμεθα, τοῖς δ' ἀπεχθόμεθα. τρίτην δὲ, τὴν ἐκ συνηθείας χρονίȣ κατασκευαζομένην ὑπόληψιν, ὡς σπȣδῆς ἀξίων, ὧν ἂν τȣ̀ς ἐθισμȣ̀ς λάβωμεν. τετάρτην [h] ἐπὶ τὴν πρὸς ȣ̀ς ἂν φι-

compoſitionis illius character, et vnde hanc adeptus ſit, et quomodo quis eum cum aliis conferendo internoſcet, iam dicere, his praepoſitis, aggrediar. Magnam olim antiqui oratores curam diligentiamque adhibuerunt, vt numeroſe et concinne verba, tum in verſu, tum extra verſum, collocarent: omneſque, qui accurate orationes ſcribere cuperent, non modo vt ſententias pulchris verbis adornarent, ſed etiam vt eleganter et appoſite collocarent, operam dabant: non eidem omnes tamen compoſitioni ſtudebant, ideoque non vna eademque ratione omnes proceſſere. Cuius rei plurimas cauſas eſſe arbitror. primum, vniuſcuiuſque naturam, qua ad diuerſa diuerſi propenſi ſumus. deinde proprium vniuſcuiuſque arbitrium et voluntatem innatam, per quam alia amplectimur, alia faſtidimus. tertio, opinionem ex longi temporis conſuetudine collectam, vt dignorum imitationem et excellentium conſuetudinem amemus. quarto, ipſam ambitionem, qua de honore

Numeroſae orationis ſtudium.

g In exemplari ἐνκόσμῳ: ambigue. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. ἐγκοσμίῳ.

h Pro ἐπὶ legendum videtur ἔτι. Sequentium etiam talis quaepiam requiritur lectio: τὴν

λοτιμούμενοι τυγχάνομεν ὁποῖ' ἄττα ἂν ἐκεῖνοι ζηλῶσιν, ἀναφοράν τε καὶ μίμησιν. ἔχοι δ' ἄν τις καὶ ἄλλα λέγειν. ἀλλὰ ἐγὼ τὰ φανερώτατα εἰπὼν, ἐῶ τὰ λοιπὰ, ὅθεν οἱ μὲν, τὴν [i] εὐςαθῆ καὶ βαρεῖαν καὶ αὐςηρὰν καὶ φιλάρχαιον καὶ σεμνὴν καὶ φεύγουσαν ἅπαν τὸ κομψὸν, ἐπιτηδεύουσιν ἁρμονίαν· οἱ δὲ, τὴν γλαφυρὰν καὶ λιγυρὰν καὶ θεατρικὴν, καὶ πολὺ τὸ κομψὸν καὶ [k] αἱμύλον ἐπιφαίνουσαν, ᾗ πανηγύρεις τε κηλοῦνται, καὶ ὁ συμφορητὸς ὄχλος· οἱ δὲ, συνθέντες ἀφ' ἑκατέρας χρησιμωτάτην, μικτὴν καὶ μέσην ἐζήλωσαν ἀγωγήν.

λζ'. Τρεῖς γὰρ δὴ συνθέσεως σπουδαίας [l] χαρακτῆρες οὗτοι οἱ γενικώτατοι· οἱ δ' ἄλλοι παρὰ τούτους τε καὶ ἀπὸ τούτων εἰσὶ κατεσκευασμένοι, πολλοὶ σφόδρα ὄντες, ἐπιτάσει τε καὶ ἀνέσει διαφέροντες ἀλλήλων. εἰλικρινὴς μὲν οὖν ἁρμονία, καὶ ἀκραιφνὴς

nore contendimus; vt, qualia alii ſectantur, talia et ipſi exprimere et imitari geſtiamus. Alias etiam plures quis cauſas diceret. ſed, cum dixerim, quae notiſſimae ſunt, reliquas omitto: vnde fit, vt hi quidem conſtantem, grauem, auſteram, vetuſtam, ſeueram, omneque ornamentum fugientem compoſitionem quaerant; illi venuſtam, ſuauem, theatralem, et magnum prae ſe ornatum ferentem, qua in conuentibus panegyricis auditores, et qua plebs confluens demulcetur; alii componentes e duabus elegantiſſimam, mediam et mixtam rationem ſecuti ſint.

XXXVII. Tres enim ſunt inſignis compoſitionis characteres, qui caeteris praeſtant: alii vero, qui praeter hos et ab his efformati ſunt, plurimi ſunt, et tum intentione, tum remiſſione, inter ſe diſcrepant. Vna vero et pura compoſitio, et ſincerus omnino

Compoſitionis tria genera.

τὴν προσοῦσαν φιλοτιμίαν, ἣ φιλοτιμούμενοι τυγχάνομεν, ἵνα ποῖ' ἄττα ἂν ἐκεῖνοι ζηλῶσι, τοιαῦτα καὶ αὐτοὶ ἀναφέρειν τε καὶ μιμεῖσθαι. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. ἔτι τῶν πρὸς οὓς ἂν φιλοτ.

i Exemplar habet ἐνςαθῆ: quod non eſt vſitatum. *Sylb.*

k Μάλα [quod vulgatae dant pro αἱμύλον] etſi ferri poteſt: tamen, ſi quis μαλακὸν malit, facile feram. *Sylb.*

l Vide p. 145. v. 13. etc.

m Po-

χαρακτὴρ κατὰ πᾶν, οὐκ ἂν εὑρεθείη παρ' οὐδενὶ, οὔτ' ἐμμέτρων, οὔτε πεζῶν ποιητῇ λόγων, οὐδὲ χρὴ μαρτύρια τοιαῦτα παρ' οὐδενὸς ἀπαιτεῖν. ὅπου γὰρ οὐδὲ τῶν στοιχείων τῶν πρώτων, ἐξ ὧν ἡ τοῦ παντὸς συνέστη φύσις, γῆς τε καὶ ὕδατος, καὶ ἀέρος καὶ πυρὸς, οὐδὲν εἰλικρινές ἐστιν, ἀλλὰ πάντα μετέχει πάντων, ὠνόμασται δ' ἕκαστον αὐτῶν κατὰ τὸ πλεονάζον· τί θαυμαστὸν, εἰ αἱ τῆς λέξεως ἁρμονίαι, τρεῖς οὖσαι τὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἔχουσιν εἰλικρινῆ τὴν φύσιν, οὐδ' ἀνεπίμικτον, ἀλλ' ἐκ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συμβεβηκότων αὐταῖς ὀνόματός τ' ἠξίωνται καὶ χαρακτῆρος ἰδίου; ὥσθ', ὅταν παρέχωμαι δείγματα ἑκάστης, καὶ μαρτύρια φέρω, λέξεις τινὰς παρατιθεὶς τῶν χρησαμένων αὐταῖς ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, μηδεὶς συκοφαντείτω τὰς ἐπιπλοκὰς καὶ τὰς κατὰ μόρια ποιότητας αὐτῶν· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεονάζον ἕκαστον τῶν [m] παραλαμβανόντων σκοπείτω, τεκμαιρόμενος, εἰ πολλαχῇ τοιοῦτόν ἐστι τὸ δεικνύμενον, οὐκ εἰ ἁπανταχῇ.

omnino character apud nullum penitus, aut poëtam, aut oratorem, inuenitur, nec de hoc teſtimonia ab vllo petenda ſunt. Cum enim nec in elementis primis, e quibus omnia compoſita ſunt, (terra, aqua, aëre, et igne) aliquid purum ſit; ſed ſingula a ſingulis quid participent, et vnumquodque eorum a maiore parte denominatum ſit: quid mirum, ſi dictionis compoſitiones, quae tres ſunt numero, non vnicam et puram naturam habeant; ſed ex iis, quae ſaepius eis accidunt, nomen et ſtylum ſortiantur? Quare, quando, vtriuſque exempla proferens, et teſtimoniis rem confirmans, aliqua verba poëtarum orationiſque ſolutae ſcriptorum, qui iis vſi ſunt, inter ſe comparo, nemo comparationem eorum et affinitatem, aut particulare eorum artificium, reprehendat; ſed a maiori parte ſingulos eorum, quos prolaturus ſum, conſideret, ſibi perſuadens, quod etſi ſaepe iſta ſit ſimilitudo, quod non ſemper.

XXXVIII.

m Potius paſſiuo ſine legendum *παραλαμβανομένων. Sylb.*

n Vide

λή. Τῆς μὲν οὖν [n] αὐστηρᾶς καὶ φιλαρχαίου καὶ μὴ τὸ κομψὸν, ἀλλὰ τὸ σεμνὸν ἐπιτηδευούσης ἁρμονίας, τοιόσδε ὁ χαρακτήρ· ὀνόμασι χρῆσθαι φιλεῖ μεγάλοις καὶ μακροσυλλάβοις, καὶ [o] τὰς ἕδρας αὐτῶν εἶναι πλουσίως πάνυ βεβηκυίας, χρόνων δ᾽ ἀξιολόγων ἐμπεριλήψει διορίζεσθαι θάτερα ἀπὸ τῶν ἑτέρων. τοῦτο τὸ σχῆμα τῆς ἁρμονίας ποιοῦσιν αἱ τῶν φωνηέντων γραμμάτων παραθέσεις, ὅταν ἥ τε προηγουμένη λέξις εἰς ἓν τούτων λήγῃ, καὶ ἡ συνάπτουσα ταύτῃ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τούτων τινὸς λαμβάνῃ. [p] ἀναγκαῖον γάρ ἐστι χρόνον τινὰ μέσον ἀμφοῖν ἀξιόλογον ἀπολαμβάνεσθαι. καὶ μηδεὶς εἴπῃ· „Τί δὲ τοῦτο ἐστιν,“ ἢ πῶς ἄν τις γένοιτο χρόνος, ὃς μεταθῇ ὀνόματα ἀπ᾽ ἀλλήλων διεστάναι κατὰ τὰς τῶν φονηέντων συμβολάς; δείκνυται γὰρ ὑπό τε μουσικῶν καὶ μετρικῶν ὁ διὰ μέσου τῶν φωνηέντων χρόνος, ἑτέρων παρεμβολῇ γραμμάτων ἡμιφώνων ἀναπληροῦσθαι δυνάμενος.

Grauis compoſitio.

XXXVIII. Is porro eſt character auſterae, vetuſtae, nec ornatae, ſed grauis compoſitionis. Nominibus vti gaudet magnis et longis, vt firmiter admodum et late deſinant, et temporibus et ſpatiis maioribus a ſe mutuo diuidantur. huiuſmodi porro compoſitionem vocales ſe inuicem ſequentes efficiunt, cum prior dictio in eam vocalem deſinit, a qua ſequens incipit. Neceſſe eſt enim tempus quoddam notabile medium inter vtramque interſeri. et nemo dicet: quid hoc eſt, aut quomodo aliquod erit ſpatium, ſi tranſponuntur verba, et a ſe inuicem disiunguntur, ne vocalium concurſu elidantur? Oſtenditur enim a muſicis et poëtis, tempus inter vocales duas aliarum interpoſitione ſemiuocalium compleri poſſe. Hoc non

n Vide pag. 147. v. vlt. etc.

o In exemplari datiuo caſu ſcriptum ταῖς ἕδραις βεβηκυίαις: perperam. Pro πλουσίως quoque omnino legendum ibidem πλατέως. ſupra p. 148. v. 3. vbi itidem auſterae compoſitionis characterem deſcribit, dicit: ἀπέχειν ἀπ᾽ ἀλλήλων τὰ μόρια διαστάσεις ἀξιολόγους αἰσθητοῖς χρόνοις διειργόμενα. *Sylb.*

p Exemplar infinitiue habet ἀναγκαῖον γὰρ εἶναι: parum congruenter. Idem p. 1070. v. 4. habet ἀντιστηρισμὸς, per σ: quod cum regulae aduerſetur, malui ἀντιστηριγμὸς, vt ſupra p. 99. v. pen. *Sylb.*

q Τρα·

τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐγίγνετο, μὴ σιωπῆς τινος ἀξιολόγου διειργούσης τὰ φωνήεντα ἀπ' ἀλλήλων. πρῶτον μὲν δὴ τοῦτο τῆς ἁρμονίας ταύτης ἐστὶν ἰδίωμα, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. ἕτερον δὲ, τοιοῦτον· ἀνακοπὰς καὶ ἀντιστηριγμοὺς λαμβάνειν καὶ [q] τραχύτητας ἐν ταῖς συμπλοκαῖς τῶν ὀνομάτων, ἐπιστυφούσας τὴν ἀκοὴν ἡσυχῇ [r] βούλεται. ἐνταῦθα πάλιν ἡ τῶν ἀφώνων τε καὶ ἡμιφώνων [s] γραμμάτων δύναμις αἰτία, ὁπότ' ἂν τὰ λήγοντα τῶν ἡγουμένων μορίων ἢ γράμματα τοῖς ἡγουμένοις, ὡς μηδὲν τῶν ἐπιφερομένων μήτε συναλείφεσθαι, μήτε συγχεῖσθαι, φύσιν ἔχῃ. πολὺ γὰρ δὴ τὸ ἀντίτυπον ἐν ταῖς τούτων συμβολαῖς γίνεται, ὥσπερ γε καὶ ἐν αὐτοῖς ὀνόμασιν, ὅτ' ἂν ἐκ τῶν τραχυνόντων τὴν φωνὴν γραμμάτων αἱ καλούμεναι συλλαβαὶ συντεθῶσι. πολλῆς δέ τινος ἐνταῦθα δεῖ τῆς

non fit, niſi cum ſilentio quodam notabili vocales a ſe inuicem diuiſae proferuntur. Talis quidem huiuſce compoſitionis prima eſt plerumque proprietas. alia vero haec: literas ſcilicet reciprocare, et alias reiicere, aſperitatem in connexionibus verborum inducere, quae aures ſedatas et quietas offendat. Hoc autem mutarum et ſemiuocalium vis poteſtaſque efficit; quando nimirum praecedentia membra in iiſdem literis deſinunt, a quibus ſequens comma incipit, nihil vt e ſequentibus abſumi et abſorberi queat: magna enim in harum concurſu ſita eſt aſperitas, quin et in ipſis verbis, quando ſyllabae e duris compoſitae ſunt literis. Magna porro hic opus eſt induſtria,

q τραχύτητα] In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. τραχύτητας.

r Βοβλίται [quod vulgatae exhibent pro βούλεται] plane corruptum eſt: ac licet expungatur, ſenſui tamen nihil prorſus decedet: ἡσύχοις βολαῖς minus huc quadrat. ſupra (p. 148. v. 5.) dicit :- τραχείαις χρῆσθαι πολλαχῇ καὶ ἀντιτύποις ταῖς συμβολαῖς. *Sylb.* In margine *Cod. Bodl.* ἴσ. βούλεται.

s Pro γράμματα ſenſus poſtulat ἄργματα, *initia*, ſeu ἀρκτικὰ γράμματα, *initiales literae.* Sequens etiam membrum ſic videtur legendum: ὧν μηδὲν τῷ ἐπιφερομένῳ μήτε συναλείφεσθαι, μήτε συνηχεῖσθαι, φύσιν ἔχει. *Sylb.*

t In

τεχνήσεως, ἵνα μὴ ᵗ κακόφωνον, μηδ' ἀηδὲς, μηδ' ἄλλην τινὰ ὄχλησιν, ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι. ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος. ἀρκεῖ γὰρ, ὡς ἐν εἴδεσι λέγοντας, ὅτι φύσιν ἔχει καὶ τῶν ὀνομάτων, [illegible] ῥημάτων ἄμοιρον ἀρετῆς εἶναι καὶ χάριτος οὐδὲν, τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν.

ΜΘ. *Ἐν μὲν δὴ τοῖς ἐλαχίστοις τε καὶ στοιχειώδεσι μορίοις τῆς λέξεως ταῦτα χαρακτηριστικὰ τῆς πρώτης ἐστὶν ἁρμονίας· ἐν δὲ τοῖς καλουμένοις κώλοις, ἃ συντίθεται μὲν ἐκ τῶν ὀνομάτων, συμπληροῖ δὲ τὰς περιόδους, οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ῥυθμοὺς τοὺς καταμετροῦντας αὐτὰ, μὴ ταπεινοὺς, μηδὲ μαλθακοὺς, μηδ' ἀγεννεῖς εἶναι, ὑψηλοὺς δὲ καὶ ἀνδρώδεις καὶ μεγαλοπρεπεῖς. οὐ γὰρ δὴ φαῦλόν τι πρᾶγμα ῥυθμὸς ἐν λόγοις, οὐδὲ προσθήκης τινὸς μοῖραν ἔχον οὐκ ἀναγκαίας· ἀλλ' εἰ δεῖ τἀληθὲς, ὡς ἐμὴ δόξα, εἰπεῖν, ἁπάντων κυριώτατον τῶν γοητεύειν δυναμένων,*

doſtra, ne quem malum ſonum, aut inuenuſtatem, aut aliam quamcunque moleſtiam, auribus illae vocalium colliſiones clanculum pariant; ſed videndum, vt lanugine quadam molli et ſponte innata venuſtate condiantur. Hoc enim ſolum quaſi ſpecimen edidiſſe ſufficit, nullum inſigne verbum eſſe poſſe, quod elegantia et debita venuſtate careat.

XLIX. Haec itaque ſunt, quae in minimis dictionis partibus, iisque, quae in literis conſiſtunt, primum compoſitionis genus oſtendunt. In iis vero, quae cola et inciſa dicuntur, quae e verbis pluribus componuntur, periodos autem complent, non haec modo, quae dixi; ſed et numeri, qui illa demetiuntur, nec humiles, fracti, molles, aut ignobiles eſſe debent, ſed ſublimes, viriles et ſplendidi. non enim in oratione numerus parui momenti res eſt, aut inſtar additamenti alicuius non neceſſarii: ſed ſi veritas, mea quidem ſententia, dicenda eſt, nihil adeo ex iis, quae auditores mouent et ducunt,

ᵗ In ora *Cod Bodl.* κακόφωνοι, et mox ἀηδεῖς.

κηλεῖν τὰς ἀκοάς. πρὸς δὲ τοῖς ῥυθμοῖς καὶ τὸ τοὺς σχηματισμοὺς τῶν ἐννοιῶν γενναίους εἶναι καὶ ἀξιωματικούς, οὐ μόνον τοὺς κατὰ τὰς νοήσεις, [u] ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν λέξιν συνισταμένους. ἐξαριθμεῖσθαι δὲ νῦν, ὅσα γένη σχηματισμῶν ἐστι, τῶν τε κατωνομασμένων καὶ τῶν ἀκατονομάστων, καὶ τίσιν αὐτῶν ἡ τοιαύτη μάλιστα πέφυκεν ἁρμονία χαίρειν, οὐκ ἔχω καιρόν· ἐπεὶ τῆς ἁρμονίας ταύτης οἰκεῖόν ἐστι καὶ τὸ τὰς περιόδους αὐτουργούς τινας εἶναι καὶ ἀφελεῖς, καὶ μήτε συναρπαζούσας ἑαυταῖς τὸν νοῦν, μήτε συμμετρουμένας τῷ πνεύματι τοῦ λέγοντος, μηδέ γε παραπληρώμασι τῶν ὀνομάτων οὐκ ἀναγκαίοις, ὡς πρὸς τὴν ὑποκειμένην διάνοιαν, χρωμένας, μηδ' εἰς θεατρικούς τινας καὶ γλαφυροὺς καταληγούσας ῥυθμούς. καθόλου δέ γ' οὐδ' ἀσπάζεται τὸ ἐμπερίοδον ἥδε ἡ σύνθεσις ὡς τὰ πολλά· ἀποιήτως δέ πως καὶ ἀφελῶς, καὶ τὰ πλείω κομματικῶς κατεσκευάσθαι βούλεται, παράδειγμα ποιουμένη τὴν ἀκατάσκευον φύσιν. εἰ δέ ποτ' ἀκολουθήσειεν [x] τοῖς ἀνευπιτοθεμένοις κώλοις, ἢ

cunt, aures demulcet. Praeter numerum etiam requiritur, vt figurae ſententiarum praeſtantes ſint et egregiae, nec modo ſententiarum, ſed etiam verborum. Sed hic locus non poſtulat, vt enumerem, quot ſint figurarum, tum earum, quae in verbis conſiſtunt, tum earum, quae in ſententiis, genera, et quibus in hac potiſſimum compoſitione opus ſit; cum huic ſit proprium, vt ambitus periodici non ſint affectati, ſed ſimplices, ſecumque animum non rapiant et vi trahant, nec ad ſpiritum dicentis menſurati ſint, nec ſuperuacanea verborum et ad ipſam ſententiam non neceſſaria complementa habeant, nec in theatrales quoſdam molleſque numeros deſinant. In ſumma nihil periodicum et latum amat haec compoſitio; at ſimpliciter quodammodo et non affectate, et potius per breuia commata et ſuccincta inciſa dici amat, ſimplicitatem ipſam imitans. Si vero interdum membra elaborata adhibuerit, vel perio-

u Malim repetito articulo, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ' αὐτ. *Sylb.*

x Si legas τοῖς ἐπιτετηδευμένοις κώλοις, aliquatenus conſtabit

περιόδοις, ἢ βάσεσιν εὐρύθμοις, τὸ συμβὰν ἐκ τῆς αὐτομάτου τύχης, οὐκ ἀπωθεῖται. καὶ ταῦτα δ' ἔτι τῆς ἀρχαίας καὶ αὐστηρᾶς ἁρμονίας ἐστὶ χαρακτηρικά· τὸ μήτε συνδέσμοις χρῆσθαι πολλοῖς, μήτ' ἄρθροις συνεχέσιν, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐλάττοσι· τὸ μὴ χρονίζειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν πτώσεων τὸν λόγον, ἀλλὰ θαμινὰ y μεταπέμπειν· z τὸ τῆς ἀκολουθίας τῶν προεξενεχθέντων ὑπεροπτικῶς ἔχειν τὴν φράσιν, μηδὲ κατάλληλον· τὸ περιττῶς καὶ ἰδίως καὶ μὴ κατὰ τὴν ὑπόληψιν, ἢ βούλησιν τῶν πολλῶν συζεύγνυσθαι τὰ μόρια. καὶ παραδείγματα δ' αὐτῆς ποιητῶν μὲν καὶ μελοποιῶν ἥ τ' Αἰσχύλου λέξις ὀλίγου δεῖν πᾶσα, καὶ ἡ Πινδάρου· χωρὶς a ὅτι μετὰ Παρθένεια, καὶ εἴ τινα τούτοις ὅμοια· b κἂν τούτοις

periodos, vel finem habeat numeroſum, quod forte caſu acciderit, non ideo reiicietur. Quin et haec antiquam et auſteram compoſitionem indicant, raris ſcilicet vti copulis, nec articulis continuis, ſed interdum etiam paucioribus, quam deceat; frequenter mutare caſus, non ſemper continuare cum prioribus ſententias, correſpondentiam ipſam et connexionem frangere, eminenter et proprio quodam modo, non vulgari hominibuſque noto, membra copulare. Satis magnam exemplorum copiam (e poëtis et lyricis) Aeſchylus, qui hoc paene omnia ſtylo compoſuit, et Pindarus dabunt, demtis ſolis Partheniis, et ſi qua ſunt his ſimilia: atque hiſce ineſt excellentia

Aeſchylus atque Pindarus grauis com-

bit ſententia. τοῖς μετὰ πειθοῦς κειμένοις vereor ne nimis longe petitum ſit. *Sylb.*

y Omnino legendum videtur μεταπίπτειν, id eſt, μεταβάλλειν, *mutari caſus. Sylb.*

z In ora *Cod. Bodl.* τῷ τῆς etc.

a Senſus videtur requirere: ἔτι μὴ τὰ Παρθένεια, *niſi Parthenia*, *ſeu Virginalia. Sylb.* Τὰ δὲ λεγόμενα Παρθένια (inquit *Proclus* in *Chreſtom.*) χορεῖς Παρθένων ἐνεγράφετο. De his *Scholiaſtes Ariſtophanis* in *Auibus*. Παρθενεῖα δὲ, ἃ αἱ Παρθένοι ᾖδον. De quibus (inquit *Nunneſius*) non memini me plura legiſſe. Sed quoniam ſub idem genus, atque τὰ δαφνηφορικὰ, cadunt, non magnopere laborandum, quando τῶν δαφνηφορικῶν tam accurata afferatur a *Proclo* explicatio.

b Legendum videtur κἂν τούτοις δ' εὐγ. *Sylb.*

εὐγένεια καὶ σεμνότης ἁρμονίας τὸν ἀρχαῖον φυλάττουσα πῖνον. συγγραφέων δὲ λαμπρότατός τε καὶ μάλιστα τῶν ἄλλων κατορθῶν περὶ ταύτην τὴν ἰδέαν Θουκυδίδης. εἰ δέ τῳ δοκεῖ μαρτυρίων ἔτι δεῖν τῷ λόγῳ, παρελθὼν τοὺς ποιητάς, ἐκ τῆς Θουκυδίδου λέξεως ταυτί· „Τούτου δὲ τοῦ πολέμου μῆκός τε μέγα προὔβη, παθήματά τε [c] ξυνέβη γενέσθαι ([d] ἐν αὐτῷ) τῇ Ἑλλάδι (πολλά,) οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. οὔτε γὰρ πόλεις τοσαίδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δὲ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων· εἰσὶ δὲ αἳ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον ἁλισκόμεναι· οὔτε φυγαὶ τοσαίδε ἀνθρώπων, καὶ φόνος, ὁ μὲν κατ' αὐτὸν τὸν πόλεμον, ὁ δὲ διὰ τὸ στασιάζειν. τά τε πρότερον ἀκοῇ μὲν λεγόμενα, ἔργῳ δὲ σπανιώτερον βεβαιούμενα, οὐκ ἄπιστα κατέστη, σεισμῶν τε πέρι, οἳ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι οἱ αὐτοὶ ἐπέσχον· ἡλίου τ' ἐκλείψεις

... et in Thucydide.

tia et grauitas compoſitionis antiquum ſqualorem ſeruans. Ex hiſtoricis autem caeteros longe antecelluit, et in hoc genere principem locum tenuit Thucydides. Si igitur teſtimoniis opus eſſe viſum fuerit, omiſſis poetis, ex Thucydidis dictione haec decerpam: „Huius belli longitudo in immenſum proceſſit, et magnas in vniuerſam Graeciam calamitates inuexit, quales eodem ſpatio temporis non contigerunt. Nam neque tot vrbes expugnatae vaſtataeque ſunt, vel barbarorum impetu, vel domeſticis contentionibus, (ſunt etiam, quae incolas captae mutauerunt) neque tot exilia, totque neces audiuit quiſquam, vel belli, vel ſeditionum cauſa. Atque ſuperiora illa, quae auditione quidem percipiuntur, re autem ipſa rariſſime confirmantur, fidem tamen acceperunt: quae narrantur de terrae motibus, qui in hoc bello pluriſque orbis partibus

c Pro ξυνέβη in Thucyd. [p. 13. *Ed. Oxon.*] legitur ξυνηνέχθη: itidemque ſupra p. 860. v. 7. *Sylb.*

d Incluſa, ἐν αὐτῷ, addita ſunt ex eiſdem editionibus: et viciſſim ab eiſdem abeſt ſeq. incluſum πολλά. Mox v. 9. exemplar noſtrum habet λειφθεῖσαι: minus congruenter. *Sylb.*

e In

αἱ πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα ξυνέβησαν· αὐχμοί τ' ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι καὶ ἀπ' αὐτῶν καὶ λιμοί· [e] καὶ οὐχ ἥκιστα καὶ ἡ βλάψασα καὶ μέρος τι φθείρασα, ἡ λοιμώδης νόσος." ἡ μὲν δὴ πρώτη τῶν ἁρμονιῶν ἡ γενικὴ καὶ αὐστηρὰ καὶ μεγαλόφρων καὶ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς διώκουσα, τοιάδε τίς ἐστι κατὰ τὸν χαρακτῆρα.

μ'. Ἡ δὲ μετὰ ταύτην [f] γλαφυρὰ καὶ θεατρική, καὶ τὸ κομψὸν αἱρουμένη πρὸ τοῦ σεμνοῦ, τοιαύτη· ὀνομάτων αἰεὶ βούλεται λαμβάνειν τὰ λειότατα καὶ μαλακώτατα, τὴν εὐφωνίαν θηρωμένη καὶ τὴν [g] ἐμμέλειαν, ἐξ αὐτῶν δὲ τὸ ἡδύ· ἔπειτα οὐχ ὡς ἔτυχεν ἀξιοῖ ταῦτα τιθέναι, οὐδ' ἀπερισκέπτως συναρμόττειν θάτερα τοῖς ἑτέροις, ἀλλὰ [h] διακρίνουσα τὰ ποῖα τοῖς ποίοις παρα-

bus exſtiterunt: quae de ſolis defectionibus crebrioribus, quam vnquam antea: quae de ſiccitatibus, vnde fames ingens, ex fame vero peſtilentia exorta, quae non mediocribus malis ciuitatem afflixit". Talis itaque eſt in ſtylo compoſitio illa prima, naturalis, auſtera, elata, antiquum prae ſe ferens decorum.

XL. Alia vero, quae mollis et theatralis eſt, et magis ornatum, quam grauitatem, quaerit, huiuſmodi. Verba vbique lenta et mollia ſectatur, ſuaui ſtudet ſono et numeroſitati, et, quae hinc oritur, venuſtati; deinde non temerario haec ordine collocat, nec inconſiderate alia aliis annectit, ſimulque conglobat; ſed diſcernens, quae quibus anne[ctendo] venuſtior effici

Compoſitio tenuis quae ſit, et quae exigat.

e In vulg. editt. et ſupra p. 861. v. 3. legitur: καὶ ἡ οὐχ ἥκιστα βλάψ. *Sylb.*

f Vide pag. 149. v. 10.

g In exemplari contrario ſenſu ſcriptum ἐκμέλειαν. ego ἐμμέλειαν repoſui, ex p. 196. v. 13. et ex medio pag. 194. [iuxta Ed. *Sylb.*] ſed, ne quid diſſimulem, verius fortaſſe εὐμέλειαν: vt infra dicetur plenius ad p. 192. et p. 193. [iuxta eandem *Edit.*] de ἐκμελείᾳ vero viſe p. 56. v. 1. *Sylb.*

h Exemplar habet διακρίνουσα τὰ ποῖα τοῖς ἀποίοις, καὶ παρατιθεμένη, μεσ. perperam. *Sylb.*

τιθέμενα μουσικωτάτους ποιεῖν δυνήσεται τοὺς ἤχους· καὶ σκοποῦσα, κατὰ ποῖον σχῆμα ληφθέντα χαριεστέρας ἀποτελέσει τὰς συζυγίας, οὕτως συναρμόττειν ἕκαστα πειρᾶται, πολλὴν σφόδρα ποιουμένη φροντίδα τοῦ συνεξέσθαι καὶ συνειλῆφθαι, καὶ προσπετεῖς ἁπάντων αὐτῶν εἶναι τὰς ἁρμονίας. καὶ διὰ τοῦτο φεύγει μὲν ἁπάσῃ σπουδῇ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολὰς, ὡς τὴν λειότητα καὶ τὴν εὐέπειαν διασπώσας· φεύγει δὲ, ὅση δύναμις αὐτῇ, τῶν ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων γραμμάτων τὰς συζυγίας, ὅσαι τραχύνουσι τοὺς ἤχους, καὶ ταράττειν δύνανται τὰς ἀκοάς. ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐνδέχεται πᾶσαν σημαίνουσαν σῶμα ([i] ἢ) πρᾶγμα λέξιν ἐξ εὐφώνων συγκεῖσθαι, τὰς αὐτὰς καὶ κακῶς ἐνδέχεται. ὃ δὴ δίδωσιν ἡ φύσις, τοῦτο πειρᾶται λαμβάνειν ταῖς συζυγίαις αὐταῖς, καὶ ποιεῖν ἡδίους καὶ μαλακωτέρας λέξεις ὑπομένει, πρὸς τὸν ὑποκείμενον νοῦν οὔτ' ἀναγκαίας, οὔτ' ἴσως χρησίμας, δεσμοῦ δέ τινος, ἢ κόλλης, τάξιν ταῖς

fici ſonus queat, perſpicienſque, quo potiſſimum ſchemate copulae gratiores reddantur, tali ſingula ratione componere conatur; multum ſolicita, tum vt ſingula inter ſe bene cohaereant et apte connectantur, tum etiam vt citatae fluidaeque ſint omnes ſententiae. Ideoque omni ratione vocalium concurſus euitat, aequabilitatem vero et fluidam conſtructionem quaerit; et pro virili etiam cauet, ne mutae et ſemiuocales inter dicendum concurrant, quae ſonum exaſperant, et auditorum aures perturbant. Cum enim vix eſt, vt omnis dictio, vel perſonam, vel rem, ſignificans, e literis bene ſonantibus componatur; hinc nec fieri poteſt, vt aures eodem etiam modo afficiantur. Quod nimirum naturale et ſimplex eſt, hoc in connexionibus illis adhibet, verbaque venuſtiora et blandiora reddere conatur, ad ipſam tamen ſententiam nec neceſſaria, nec fortaſſe etiam conducibilia, ſed tantum, vt praecedentia cum

i Incluſa ἢ in exemplari eſt omiſſa. tu haec confer cum p. 112. v. 8. Mox legendum videtur: ἐξ εὐφώνων συγκεῖσθαι, καὶ τὰς ἀρχὰς οὐχ ὁμοίως (vel ἡδέως) διατίθεσθαι ἐνδέχεται. *Sylb.*

k In

πρὸ αὐτῶν καὶ μετὰ ταύτας κειμέναις ὀνομασίαις παρειξομένας· ἵνα μὴ συναπτόμεναι πρὸς ἀλλήλας αἱ καταλήγουσαί τε εἰς τραχὺ γράμμα, καὶ αἱ τὴν ἀρχὴν ἀπό τινος τοιούτου λαμβάνουσαι, σπαδονισμοὺς τῶν ἤχων ποιῶσι καὶ ἀντιτυπίας, τῇ δὲ παρεμπιπτούσῃ λέξει προσαναπαυόμεναι, μαλακοὺς φαίνεσθαι ποιῶσι τοὺς ἤχους καὶ συνεχεῖς· τὸ γὰρ ὅλον ἐστὶν αὐτῆς βούλημα, καὶ ἡ πολλὴ πραγματεία, περὶ τὸ συσπαθῆναί τε καὶ συνυφάνθαι πάντα τὰ μόρια τῆς περιόδου, μιᾶς λέξεως ἀποτελοῦντα φαντασίαν· καὶ ἔτι [k] πρὸς τούτῳ περὶ τὸ πᾶσαν εἶναι τὴν λέξιν, ὥσπερ ἐν ταῖς μουσικαῖς συμφωνίαις, ἡδεῖαν καὶ λιγυράν. τούτων δὲ τὸ μὲν αἱ τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαι ποιοῦσι, τὸ δὲ αἱ τῶν πραγμάτων δυνάμεις οἰκείως ἐχόντων πρὸς ἄλληλα ταῖς κατὰ τοὺς νόμους συμπαθείαις· ὑπὲρ ὧν ἑτέρας ἐπιστήμης θεωρία. ἐπιτρόχαλος δή τις γίνεται καὶ καταφερὴς ἡ ῥύσις τῆς λέξεως, ὥσπερ κατὰ πρανοῦς φερόμενα χωρίου σώματα, μηδενὸς [l] αὐτῆς ἀνακρούοντος· καὶ διαρρεῖ

cum ſequentibus veluti vinculo quodam connectantur et cohaereant; ne ſcilicet ſibi mutuo ſint iuncta, et dictio prior in aſperam quandam literam deſinens, et ſequens a ſimili incipiens, ſonum deprauatum et durum reddant: ſed interpoſito aliquo verbo emollitae efficiant, vt ſonus lenis et continuatus videatur. Hoc vnum ſectatur haec compoſitio, et eo ſpectat, vt omnia membra periodique conſtipentur, et inter ſe quodammodo contexta ſint, vt nonniſi vnica dictio et colligata appareant: quinetiam vt omnia, quemadmodum in muſicis ſymphoniis, verba ſint venuſta et ſuauia. Hoc quidem accurata et congrua compoſitio efficit, illud autem res ipſae ſe mutuo apte ſequentes, et debite colligatae: quod alterius ſcientiae commentatio eſt. Incitatus autem et citus dictionis fieri poteſt fluxus, inſtar corporum in aperto et libero campo, nemine impe-

k In exemplari eſt πρὸς τοῦτο: et v. 13. τῶν ἁρμονικῶν: minus congruenter. *Sylb.*

l Legendum videtur αὐτοῖς ἀντικρούοντος. *Sylb.*

m Ἔτι

διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδέως πως καὶ ἀσπαςῶς, ὐδὲν ἧττον, ἢ τα δι᾽ ᾠδῆς καὶ ὀργάνυ μεσωθέντα κρέματα καὶ μέλη. [m] ἔτι τῆς συνθέτεως ταύτης ἐςὶ καὶ τα κῶλα [n] δεῖνα ποιήμασιν ἐμφερῆ, μαλακὰ [illegible] καὶ λεῖα, πολὺ τὸ κωτίλον ἔχοντα, καὶ [illegible] φυσικὴν [illegible] γνύμενα ἀλλήλοις. [illegible] συνέςηκεν. [illegible] γαρ ἔξω περιό[illegible] ῥυθμῶν. [illegible] ἀποςελλεται [illegible] [o] τὰς [illegible] βούλεται λαμβάνειν, [illegible] γίνονται καὶ [illegible] τέλευτῶσι [illegible] διώκει [illegible] τῶν ὄχλων [illegible] γαρ καὶ [illegible] ἄχρι τὲ μὴ [illegible] τας ἀκοὰς [illegible] αἵ τε πάρισώσεις καὶ παρομοιώσεις καὶ ἀντιθέσεις, καὶ τὰ παρωνομασμένα, τά τ᾽ ἀντιςρέφοντα, καὶ τὰ ἐπαναφερόμενα, καὶ ἄλλα πολλά, τοιαυτά

impedientes aut remorante, currentium; ac concinne dulciterque per aures fluere, vti per cantum et organa ipſi muſici pulſus et verſus. Quin etiam huius compoſitionis eſt, vt membra ſint [illegible] mollia, a[illegible] dulciter fluentia, ma[illegible]amque elegantiam prae ſe ferant, et inter ſe quaſi naturalis [illegible] quibus periodus compoſita eſt. * Periodi autem, quas adhibet, cum non ſublimes [illegible] ſed [illegible] ſublimes et bene compoſit[illegible] et [illegible]. Ad haec ſchemata, quae populum maxime [illegible]; ornatur enim his, illaque [illegible] adhibet, ne auditoribus moleſta ſint; qualia ſunt [illegible]paria, et ſimiliter deſinentia, et oppoſita, et paronomaſiae, conuer[illegible], repetitiones, et alia multa. Haec

m Ἔτι δὲ τῆς in margine *Cod. Bodl.*

n Si pro corrupto δεῖνα legamus εἶναι, ſatis bene conſtabit ſententia. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* Forſan ποιεῖν deſideratur, aut tale quidpiam.

o Vel ἀξιωματικὰς legendum, vel potius poſt λαμβάνειν addendum ῥυθμὸς. Seq. v. in exemplari ſcriptum ἐνκόρυφοι, errore ambiguo. *Sylb.*

* Deſunt hîc aliquot verba, ab interprete (vt puto) omiſſa,

τινά μοι καὶ ταύτης εἶναι φαίνεται χαρακτηριστικὰ τῆς ἁρμονίας. παραδείγματα δ' αὐτῆς ποιοῦμαι, ποιητῶν μὲν Ἡσίοδόν τε καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέοντα· τῶν δὲ πεζῇ λέξει κεχρημένων Ἰσοκράτην τε τὸν Ἀθηναῖον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ πλησιάσαντας. εἴρηνται μοι δὴ πρότερον ἤδη λέξεις τινὲς, ἐν αἷς τὸν ὅλον χαρακτῆρα αὐτοῦ τῆς λέξεως ὑπεγράφην· ἐξ ὧν καὶ τὰ περὶ τὴν σύνθεσιν, εἰ τοιαῦτά ἐστιν, οἷα λέγομεν ἡμεῖς, οὐ χαλεπῶς ἄν τις ἴδοι. ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν διασπᾶν τὰς ἀκολουθίας, τοὺς ἀναγνώσοντας ἐπὶ τὰ ἐν ἀρχαῖς τεθέντα παραδείγματα κελεύοντες ἀναστρέφειν, λαμβανέσθω κἀνταῦθα ἐκ τοῦ πανηγυρικοῦ αὐτοῦ λόγων λέξις οὐ πολλὴν δυσκολίαν ἔχουσα τοῖς ἀναγνωσομένοις, ἐν ᾗ διηγεῖταί τι τῶν πραχθέντων Ἀθηναίοις περὶ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. ἔστι δὲ ἥδε· „Ἐπειδὴ γὰρ οὐχ οἷοί τ' ἦσαν πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα παρατάξασθαι τὰς δυνάμεις, παραλαβόντες ἅπαντα τὸν ὄχλον, ἐκ τῆς πόλεως

Haec porro ad hanc compoſitionem viſa mihi ſunt pertinere. Exempla huius proferam, poëtarum quidem, Heſiodi et Sapphus et Anacreontis; eorum vero et eorum, qui pedeſtri oratione vſi ſunt, Iſocratis Athenienſis, et aliorum, qui proxime ad eum acceſſerunt. Poſui iam antea orationes quaſdam, in quibus totum eius dicendi genus deſcripſi, in quibus et compoſitionem, vtrum talis, qualem nos dicimus, ſit, facile quis perſpiciat. ne autem a propoſito deflectere videar, et coeptum ordinem interrumpere, lectores ad praepoſita exempla reuerti iubens, hic autem dictionem e *Panegyrica* eius, quod non admodum ad intelligendum lectori difficilis futura eſt, in qua res Athenienſium in Salamine bello nauali geſtas commemorat, afferam. ea porro incipit: „Cum enim fieri non poſſet, vt contra vtraſque copias ſimul exercitum inſtruerent; aſſumta omni oppidana multitudine, in vicinam inſulam

Iſocrates compoſitionem tenuem ſectatus eſt.

ſa, quod ex Graecis ſenſum nullum exſculpere potuerit.

p In *Iſocratis* editione *Wolfiana* p. 87. cum duplici articulo legitur τὸν ὄχλον τὸν ἐκ τῆς πόλ. et mox: ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν τὴν δύναμιν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα κινδυνεύσωσι. *Sylb.*

εἰς τὴν ἐχομένην νῆσον ἐξέπλευσαν, ἵν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν δύναμιν, καὶ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα, κινδυνεύωσι. καίτοι πῶς ἂν ἐκείνων ἄνδρες ἀμείνους, ἢ μᾶλλον φιλέλληνες ὄντες ἐπιδειχθεῖεν, οἵτινες [q] ἔτλησαν ἐπιδεῖν, ὥστε μὴ τοῖς πολλοῖς αἴτιοι γενέσθαι τῆς δουλείας, ἐρήμην μὲν [r] (τὴν) πόλιν γιγνομένην, τὴν δὲ χώραν πορθουμένην, ἱερὰ δὲ συλώμενα, καὶ νεὼς [s] ἐμπιμπραμένους, ἅπαντα δὲ τὸν πόλεμον περὶ (τὴν) πατρίδα τὴν αὐτῶν γενόμενον; καὶ μηδὲ ταῦτ' [t] ἀπέχρησεν αὐτοῖς, ἀλλὰ πρὸς διακοσίας καὶ χιλίας τριήρεις μόνοι διαναυμαχεῖν οὐκ ἐμέλλησαν, οὐ μὴν εἰάθησάν (γε.) καταισχυνθέντες (τε) γὰρ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, καὶ νομίσαντες, προδιαφθαρέντων μὲν τῶν ἡμετέρων, οὐδ' αὐτοὶ σωθήσεσθαι, κατορθωσάντων δ', εἰς ἀτιμίαν τὰς αὐτῶν πόλεις καταστήσειν, ἠναγκάσθησαν μετασχεῖν τῶν κινδύνων. καὶ τοὺς

lam traiecerunt, vt per vices cum alteris copiis, et non ſimul contra ambos exercitus, Martis aleam experirentur. Enimuero viri praeſtantiores illis, aut Graecorum amantiores, oſtendi quî poſſint: qui, ne ſeruitutis cauſa Graecis eſſent, et vrbem deſolatam, et agros vaſtatos, et ſacra direpta, et templa incenſa, vniuerſi denique belli molem in patriam ſuam conuerſam intueri non recuſarunt? Ac ne his quidem contenti contra naues mille et ducentas ſoli pugnare aggreſſi, non tamen etiam ſiti fuerunt. Peloponnenſes enim eorum virtute pudore affecti, et, ſi noſtri periiſſent, ne ſe quidem fore incolumes: ſin viciſſent, ſuas vrbes in ignominia fore cogitantes, adire periculorum ſocietatem ſunt coacti. Ac tumultus, qui

Sylb. [Vulgatae dant ἵν' ἐν μέρει καὶ μὴ πρὸς ἑκάτερα κινδυνεύωσι, reliquis omiſſis.]

q Eadem pro ἔτλησαν habet ἐτόλμησαν: et mox λοιποῖς pro πολλοῖς. *Sylb.*

r Incluſus articulus τὴν additus ex eadem. *Sylb.*

s In eadem ſcriptum ἐμπιπρ. omiſſo altero μ: et mox: περὶ πατρίδα τὴν αὐτῶν γενόμενον: et rurſum οὐδὲ pro μηδέ. *Sylb.*

t In exemplari eſt ἀποχρῆσαι: parum congruenter. Verſ. 10. pro οὐκ ἐμέλλησαν *Iſocr.* editt. habent ἐτόλμησαν. V. 11. et 12. incluſa γε et τε abſunt ab eadem edit. *Sylb.*

u Ea-

μὲν θορύβους τοὺς ἐν τῷ πράγματι [u] γιγνομένους, καὶ τὰς κραυγὰς καὶ τὰς παρακελεύσεις, ἃ κοινὰ πάντων ἐστὶ τῶν ναυμαχούντων, οὐκ οἶδ', ὅ τι δεῖ λέγοντα διατρίβειν· ἃ δ' ἔστιν ἴδια καὶ τῆς ἡγεμονίας ἄξια, καὶ τοῖς προειρημένοις ὁμολογούμενα, ταῦτα δ' ἐμὸν ἔργον ἐστὶν εἰπεῖν. [x] τοσοῦτον γὰρ ἡ πόλις ἡμῶν διέφερεν, ὅτε ἦν ἀκέραιος, ὥστε ἀνάστατος γενομένη, πλείους μὲν συνεβάλετο τριήρεις εἰς τὸν κίνδυνον τὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἢ σύμπαντες οἱ [y] (ναυμαχήσαντες. οὐδεὶς δὲ πρὸς ἡμᾶς οὕτως ἔχει δυσμενῶς, ὅστις οὐκ ἂν ὁμολογήσειε, διὰ μὲν τὴν) ναυμαχίαν ἡμᾶς τῷ πολέμῳ κρατῆσαι, [z] ταύτης δὲ τὴν πόλιν αἰτίαν γεγενῆσθαι. καίτοι μελλούσης στρατείας ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἔσεσθαι, τίνας χρὴ τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν; οὐ τοὺς ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ μάλιστα εὐδοκιμήσαντας, καὶ πολλάκις μὲν [a] ἰδίᾳ προκινδυνεύσαντας, ἐν

qui in ea re inciderunt, et clamores et cohortationes, quae communia ſunt omnium bellorum naualium, non video quorſum attineat commemorare. Quae autem huius loci propria ſunt, et digna principatu, et ſupra dictis conſentanea, ea demum eſt officii mei dicere. Tantum enim noſtra vrbs, dum incolumis eſſet, caeteris antecelluit, vt euerſa etiam plures triremes ad id proelium, in quo Graeciae ſalus agebatur, contulerit, quam caeteri omnes, qui pugnae interfuerunt. Neque vero quiſquam adeo animos a nobis habet alienos, quin fateatur, id nauale proelium victoriae totius belli cauſam exſtitiſſe: atque id ipſum noſtrae vrbi eſſe acceptum referendum. Enimuero, cum bello petendi erant barbari, quorum eſſe decet principatum? non eorum, qui bello ſuperiore praeclariſſime ſe geſſerunt? qui et priuatim pericula pro aliis ſaepe adierunt,

u Eadem habet γενομένους, praet. aor. et v. 3. οὐχ ὁρῶ, τί δεῖ λέγοντα διατρ. *Sylb.*

x Τοσοῦτο] Eadem habet τοσοῦτον, accuſ. caſu. *Sylb.*

y Incluſa in exemplari noſtro erant omiſſa. *Sylb.*

z In *Iſocratis* editt. concinnius et plenius legitur: ταύτης δὲ τὴν ἡμετέραν πόλιν αἰτίαν γενέσθαι. *Sylb.* [Vulgatae pro ταύτης exhibent ταύτην.]

a In exemplari noſtro ſcriptum διαπροκινδ. parum recte. *Sylb.*

b Iſo-

δὲ τοῖς κοινοῖς τῶν ἀγώνων, ἀριστείων ἀξιωθέντας; οὐ τοὺς [b] τὴν αὑτῶν καταλιπόντας περὶ τῆς τῶν ἄλλων σωτηρίας, καὶ τό τε παλαιὸν οἰκιστὰς πλείστων πόλεων γενομένους, καὶ πάλιν αὐτὰς ἐκ τῶν μεγίστων συμφορῶν διασώσαντας; πῶς δ' οὐκ ἂν δεινὰ πάθοιμεν, εἰ τῶν κακῶν πλεῖστον μέρος μετασχόντες, [c] ἔλαττον ταῖς τιμαῖς ἔχειν ἀξιωθείημεν, καὶ τότε προταχθέντες πρὸ τῶν ἄλλων, νῦν ἑτέροις ἀκολουθεῖν ἀναγκασθείημεν;

μα'. Τῆς δὲ [d] τρίτης ἁρμονίας, ἣν ἔφην [e] μικτὴν ἐξ ἀμφοῖν εἶναι, τὰ χρησιμώτατα ἐκλέγουσαν ἀφ' ἑκατέρας, οὐδείς ἐστι χαρακτὴρ ἴδιος· ἀλλ' ὡς ἂν οἱ μετιόντες αὐτὴν προαιρέσεως ἔχωσιν, ἢ δυνάμεως. τὰ μὲν φυγεῖν, τὰ δὲ λαβεῖν, οὕτως κέκρανται, καθάπερ ἐν

ierunt, et primas in communibus diſcriminibus meruerunt? non eorum, qui pro ſalute Graeciae patriam deſeruerunt? non eorum, qui et olim plurimas vrbes condiderunt, et eaſdem maximis e calamitatibus denuo eripuerunt? Annon vero iniquiſſime nobiſcum ageretur, qui maximam partem laborum exantlauimus, ſi in iudicio dignitatis minus honoris conſequeremur?

Tertiae compoſitionis genus.

XLI. Tertiae autem compoſitionis, quam dixi mixtam eſſe e duabus, et ex vtraque optimum quodque delegiſſe, nullus eſt proprius character. Veruntamen vt ii, qui inſtitutum et facultatem eius ſectantur, ſciant, quae fugienda, quae ample-ctenda; itaque temperata et commixta eſt, vti in pictura temperari

b *Iſocratis* editio habet τὴν ἑαυτῶν ἐκλιπόντας ὑπὲρ τῆς τ. Seq. v. eadem habet τό τε παλ. [pro vulgari τό γε παλ.] et mox cum artic. τῶν πλείστων. *Sylb.*

c Eadem habet ἐν ταῖς τιμαῖς ἔλαττον ἔχειν: et mox ὑπὲρ ἁπάντων pro πρὸ τῶν ἄλλων. *Sylb.*

d Vide pag. 186. v. 3.

e Μικτὸν [quod vulgatae dant pro μικτὴν] ſubſtantiue accipiendum pro μικτόν τι, ſeu μῖγμα, vt ſupra vocat p. 964. v. vlt. niſi μικτὸν communi genere vſurpatum hic velis, vt συμφορητὸς πόλις, *Antiq. Rom.* p. 141. v. 36. [iuxta *edit. Hudſ.*] communis enim loquendi ratio poſtulat foeminino fine μικτήν. Mox etiam pro αὐτῷ [quod pariter in vulgatis legitur] ſenſus et ſtructura poſtulant αὐτήν, vel αὐτόν: vel ſaltem αὐτῶν. *Sylb.*

f Poſt

τῇ ζωγραφίᾳ τὰ μίγματα. ταύτης τῆς ἁρμονίας κράτιστος μὲν ἐγένετο κανὼν ὁ ποιητὴς Ὅμηρος, καὶ οὐκ ἄν τις εἴποι λέξιν ἄμεινον ἡρμοσμένην τῆς ἐκείνου πρὸς ἄμφω ταῦτα· λέγω δὲ τήν τε ἡδονὴν, καὶ τὸ σεμνόν. ἐζήλωσαν δ' αὐτὸν ἐπῶν τε πολλοὶ ποιηταὶ καὶ μελῶν, ἔτι δὲ τραγῳδίας τε καὶ κωμῳδίας· συγγραφεῖς τ' ἀρχαῖοι καὶ φιλόσοφοι καὶ ῥήτορες· ὧν ἁπάντων μεμνῆσθαι πολὺ ἂν ἔργον εἴη. ἀρκέσει δὲ τῶν ἐν λόγοις δυναστευσάντων, οὓς ἐγὼ κρατίστους εἶναι πείθομαι, δύο παρασχέσθαι μόνους· συγγραφέων μὲν Ἡρόδοτον, φιλοσόφων δὲ Πλάτωνα· καὶ γὰρ ἀξίωμα καὶ χάρις [f] αὐτοῖν ἐπιτρέχει ταῖς ἁρμονίαις. εἰ δ' ὀρθὰ ἐγὼ καὶ εἰκότα ἔγνωκα περὶ αὐτῶν ἐξετάσας, τῷ βουλομένῳ σκοπεῖν ἔστιν. φέρε δὴ τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τῆς τ' αὐστηρᾶς καὶ τῆς ἡδείας ἁρμονίας μέσην εἶναι τήνδε τὴν λέξιν, καὶ τὰ κράτιστα εἰληφέναι παρ' ἑκατέρας, ᾗ κέχρηται Ἡρόδοτος Ξέρξῃ περιτιθεὶς τὸν λόγον, ὅτ' [g] ἐβουλεύετο περὶ τῆς

perari colores ſolent. Hanc compoſitionem poëta Homerus optime ſecutus eſt, neque etiam aliquis dictionem quandam ex his vtriſque, grauitate ſcilicet et venuſtate, rectius efformatam, quam ſit eius, proferret. Imitati ſunt eum multi epici et lyrici, tragoedi etiam et comoedi, ſcriptores veteres, tum philoſophi tum oratores, quos omnes recenſere longum foret. Sufficient e ſcriptoribus ſolutae orationis duo, quos principes exiſtimo: ex hiſtoricis quidem Herodotus, e philoſophis autem Plato: nam magnificentiam vna cum venuſtate quadam eorum compoſitio continet. num vero ego recte et conuenienter de his iudicarim, attendat, qui velit. Agedum, quis non fatebitur, inter auſteram et venuſtam compoſitionem mediam eſſe dictionem illam, et optima ex vtraque ſelegiſſe, qua vtitur Herodotus, Xerxem de bello Graecis inferendo conſulentem

tem

f Poſt *αὐτῶν* perperam in exemplari ex praecedentibus repetitum *δὲ Πλάτωνα*. Idem v. 15. pro *ἡδείας* perperam habet *ἰδίας*. *Sylb.*

g In exemplari eſt *ἐβούλετο*: parum congruenter. ego *Herodoti* editionem *Stephaneam* (p. 243.) ſequi malui. *Sylb.*

h In-

πρὸς τοὺς Ἕλληνας στρατείας, μετακεκόμισται δ' εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον ἡ λέξις· „Ἄνδρες Πέρσαι, οὔτ' αὐτὸς καθηγήσομαι νόμον τόνδ' ἐν ὑμῖν τιθείς· παραδεξάμενός τε αὐτῷ χρήσομαι. ὡς ([h] γὰρ) ἐγὼ πυνθάνομαι τῶν πρεσβυτέρων, οὐδένα χρόνον ἠτρεμήσαμεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τήνδε παρὰ (τῶν) Μήδων, Κύρου καθελόντος Ἀστυάγην· ἀλλὰ θεός τε οὕτως ἐνάγει, καὶ αὐτοῖς ἡμῖν πολλὰ ἐπιοῦσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον. ἃ μὲν δὴ Κῦρός τε καὶ Καμβύσης, πατήρ τε ὁ ἐμὸς, Δαρεῖος, κατειργάσαντο (καὶ προσεκτήσαντο) ἔθνη, ἐπισταμένοις οὐκ ἄν τις λέγοι· ἐγὼ δ', ἐπειδὴ παρέλαβον τὸν θρόνον, τούτου ἐφρόντιζον, ὅπως μὴ λείψωμαι τῶν πρότερον γενομένων ἐν (τῇ) τιμῇ τῇδε, μηδ' ἐλάσσω προσκτήσωμαι δύναμιν Πέρσαις. Φροντίζων δὲ εὑρίσκω ἅμα μὲν κῦδος ἡμῖν [i] προσγινόμενον, χώραν τε, ἧς νῦν κεκτήμεθα, οὐκ ἐλάσσονα, οὐδὲ φαυλοτέραν, παμφορω-

tem et perorantem inducens? Verſa autem eſt in dialectum Atticam oratio: „Viri Perſae, equidem ego non ero huius inſtituti auctor, ſed ab aliis traditi imitator. Nam ſicut a maioribus natu accipio, ex quo imperium hoc a Medis eripuimus, Aſtyage per Cyrum amoto, nunquam timore vacauimus; ſed ita deus nos agit, et multa nobis ſe ſequentibus in melius confert. Atque ea quidem, quae Cyrus Cambyſeſque, ac pater meus, Darius, fecere, quas gentes imperio adiunxere, non attinet referre apud probe ſcientes: ego autem, poſteaquam hunc thronum accepi, dedi operam, ne ab iis, qui hoc honore ſunt functi, degenerarem, neue minus potentiae Perſis acquirerem. Quod animo verſans, inuenio, nobis acceſſuram gloriam pariter et honorem, et regionem neque inferiorem, neque deteriorem, ea, quam recuperauimus, ſed feraciorem,

h Incluſa *γὰρ* addita ex eadem edit. itidemque *τῶν* v. 6. Ex eadem additum *καὶ προσεκτήσαντο*, v. 10. et viciſſim ab eadem abeſt incluſus artic. *τῇ* v. 13. *Sylb.*

i In exemplari noſtro aor. eſt *προσγενόμενον*: minus congruenter. *Sylb.*

k In

τέραν [k] τε, ἅμα δὲ τιμωρίαν καὶ τίσιν γινομένην. διὰ δὴ ταῦτα νῦν ὑμᾶς ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα, ἃ διανοοῦμαι πράττειν, ὑποθῶ ὑμῖν. μέλλω, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλαύνειν στρατὸν διὰ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα Ἀθηναίους τιμωρήσωμαι, ὅσα δὴ πεποιήκασι Πέρσας τε καὶ πατέρα τὸν ἐμόν. ὁρᾶτε μὲν δὴ καὶ ([l] πατέρα τὸν ἐμὸν) Δαρεῖον προθυμούμενον στρατεύεσθαι ἐπὶ τοὺς ἄνδρας τούτους· ἀλλ᾽ ὁ μὲν τετελεύτηκε, καὶ οὐκ ἐξεγένετ᾽ αὐτῷ τιμωρήσασθαι· ἐγὼ δ᾽ ὑπέρ τ᾽ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων Περσῶν οὐ πρότερον παύσομαι, πρὶν ἕλω τε καὶ πυρώσω τὰς Ἀθήνας· οἵ γε ἐμέ τε καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιοῦντες. πρῶτα μὲν εἰς Σάρδεις ἐλθόντες [m] ἅμα Ἀρισταγόρᾳ τῷ Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ ἡμετέρῳ, ἐνέπρησαν τά τ᾽ ἄλση καὶ τὰ ἱερά· δεύτερα δὲ, ὑμᾶς οἷα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέραν ἀποβάντας, ὅτε Δάτις τε καὶ [n] Ἀρταφέρνης ἐστρατήγουν, ἐπίστασθέ που πάντες. τούτων μέν-

ciorem, vna cum vltione et vindicta. Ideoque nunc ego vos contraxi, vt id, quod agere inſtitui, vobis exponerem. Conſtituo, iuncto Helleſponto, copias per Europam traducere in Graeciam, vt Athenienſium vlciſcar iniurias, quas tum Perſis aliis, tum patri meo, intulere. Noueratis autem, et Darium aduerſus hos viros bellum mouere deſtinaſſe: verum ei, morte praeuento, non contigit, vt illos vlciſceretur. Ego vero, eius vicem aliorumque Perſarum vlciſcens, non prius deſinam, quam expugnauero incenderoque Athenas: cuius ciues et me et patrem meum priores iniuria affecerunt. Primum cum Sardis vna cum Ariſtagora Mileſio, ſeruo noſtro, cremauerunt lucoſque ac delubra deinde in vos quid fecerint terram ſuam ingreſſos, cum Datis et Artaphernes duces fuere, ſcitis omnes. His

k In *Herodoti* editione *Stephanea* pro τε conuenientius legitur δέ. *Sylb.*

l Ex eadem editione *Stephanea* additum καὶ πατέρα τὸν ἐμόν. *Sylb.*

m Exemplar noſtrum habet παρὰ Ἀρισταγ. et v. 15. ἡμᾶς, *nos:* parum apte. *Sylb.*

n Idem habet Ἀταφέρνης, omiſſo priore ρ. ibidem mox *Hero-*

τοι ἕνεκα ἀνώρμημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι. ἀγαθὰ δ' ἐν αὐτοῖς τοσάδε ἀνευρίσκω [o] λογιζόμενος, εἰ τούτους τε καὶ τοὺς τούτοις πλησιοχώρους καταστρεψόμεθα, οἳ Πέλοπος τοῦ Φρυγὸς νέμονται χώραν, γῆν τε τὴν Περσίδα ἀποδείξομεν τῷ Διὸς αἰθέρι [p] ὅμορον οὖσαν. οὐ γὰρ δὴ χώραν γε οὐδεμίαν κατόψεται ὁ ἥλιος ὅμορον οὖσαν τῇ ἡμετέρᾳ, ἀλλ' αὐτὰς ἁπάσας ἐγὼ ἅμα ὑμῖν μίαν χώραν θήσω, διὰ πάσης ἐξελθὼν τῆς Εὐρώπης. πυνθάνομαι γὰρ ὧδε ἔχειν· οὔτε τινὰ πόλιν αὐτῶν οὐδεμίαν, οὔτε ἔθνος ἀνθρώπων οὐδὲν, ὑπολείπεσθαι ἡμῖν, ὃ οἷόν τε ἔσται ἐλθεῖν εἰς μάχην, τούτων, ὧν ἔλεξα, ὑπεξαραιρημένων. οὕτως οἵ τε ἡμῖν [q] ἀντίοι ἕξουσι δούλιον ζυγὸν, οἵ τε Ἀθηναῖοι. ὑμεῖς δ' ἂν μοι τάδε ποιοῦντες χαρίζοισθε, ἐπειδὰν ὑμῖν σημήνω τὸν χρόνον, εἰς ὃν ὑμῖν ἥκειν δοκεῖ, προθύμως ὑμᾶς ἅπαντας δεῖ παρεῖναι. ὃς δ'

His dé cauſis irritor ad inferendum eis bellum: quos atque ipſorum finitimos, regionem Pelopis Phrygis incolentes, ſi in poteſtatem redegerimus, tot bona futura eſſe ratiocinando comperio: Terram Perſidem aetheri Iouis conterminam reddemus; nullam enim regionem ſpectabit ſol finitimam noſtrae, ſed ego omnem permenſus Europam, vna vobiſcum cunctas regiones in vnam redigam. Nam ita rem habere audio, nullam reliquam eſſe hominum neque ciuitatem, neque gentem, quae nobiſcum dimicare poſſit, iis, quos dixi, ſubmotis. Atque ita fiet, vt et qui in culpa ſunt, et qui culpa vacant, ſeruile iugum ſuſtineant. In quo ſi mihi vos gratificari volueritis, vbi tempus vobis indicauero, quo vos praeſto eſſe oportet, tunc vnuſquiſque debebit impigre adeſſe. Quo-

rum

Herodoti editio habet ἀνάρτημαι. *Sylb.*

o In exemplari noſtro poſt λογιζόμενος poſitum eſt punctum ſemiperfectae periodi ſuſpenſum: et mox εἰς pro εἰ. quae ſcriptura non plane videtur reiicienda. *Sylb.*

p *Herodoti* editio habet compoſite ὁμουρέουσαν. V. 6. pro γε exemplar noſtrum habet τε: parum congruenter. *Sylb.*

q Pro ἀντίοι et Ἀθηναῖοι in *Herodoti* editione *Stephanea* et αἴτιοι et ἀναίτιοι. et ſeq. v. χαρίζοισθε: et mox, ἐς ὃν ἥκειν δεῖ. *Sylb.*

r Ex-

ἂν ἔλθοι ἔχων κατεσκευασμένον στρατὸν κάλλιστα, δώσω αὐτῷ δωρεάν, ἣ δὴ τιμιωτάτη νομίζεται [r] ἐν τῇ ἡμετέρᾳ. ποιητέα μὲν δὴ ταῦτ' ἐστὶν οὕτω. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκῶ, τίθημι τὸ πρᾶγμα ἐς μέσον, γνώμην κελεύων ὑμῶν τὸν βουλόμενον ἀποφαίνεσθαι."

μβ'. Ἐβουλόμην ἔτι πλείω παρασχέσθαι παραδείγματα τῆς τοῦ συγγραφέως ἀγωγῆς· ἰσχυροτέρα γὰρ ἡ πίστις οὕτως ἂν ἐγένετο. νῦν δ' ἐξείργομαι, σπεύδων ἐπὶ τὰ ὑποκείμενα, καὶ ἅμα δόξαν ὑφορώμενος ἀκαιρίας. συγγνώσεται δέ μοι καὶ Πλάτων ὁ θαυμάσιος, εἰ μὴ παραθήσομαι κἀκείνου λέξεις. ἡ γὰρ ὑπόμνησις ὡς ἐν εἰδόσι. καὶ ταῦτα δὲ δὴ βουλόμενος τάς τε διαφορὰς τῶν ἁρμονιῶν, καὶ τοὺς χαρακτῆρας αὐτῶν, καὶ τοὺς πρωτεύσαντας ἐν αὐτοῖς [s] διῆλθον· ἵν', ἐπειδὰν ἀποφαίνωμαι γνώμην, ὅτι τὴν μέσην τε καὶ μικτὴν ἁρμονίαν ἐπετήδευσεν ὁ Δημοσθένης, μηδεὶς ὑποτυγχάνῃ μοι, ταῦτα

rum qui ornatiſſimis copiis aderit, eum donabo iis, quae in noſtra domo pretioſiſſima habentur. Et haec quidem ita agenda ſunt. Sed ne ſolus videar in conſilio ſententiam dicere, rem pono in medio, mandans vnicuique, quam libet, ſententiam dicere [t].

XLII. Plura quidem exempla proferre, e quibus huius auctoris ſtylus oſtenderetur, cupiebam: ita enim rem magis confirmaſſem. Sed, quia ad alia feſtino, omittam, atque ita ſimul faſtidii culpam effugiam. Ignoſcet mihi etiam ipſe diuinus Plato, ſi et verba eius non protulero. Nam commentarium hunc nonniſi curſim et ſpecie tenus ſcribo. Caeterum haec poſui, vt compoſitionum diuerſitates, tum et earum formam, tum etiam principes illarum ſectatores oſtenderem, vt, poſtquam ſententiam pronunciauero, Demoſthenem ſc. mediam et temperatam compoſitionem ſectatum eſſe, nemo mihi dicat:

r Exemplar noſtrum habet ἐν ἡμετέρᾳ. *Stephani* editio ἐν ἡμετέρῳ: ego malui ἐν ἡμετέρᾳ, ſc. χώρᾳ. *Sylb.* [A vulgatis τῇ abeſt.]

s Vel δηλῶσαι inſerendum ante διῆλθον, vel legendum διελθεῖν. *Sylb.*

t Pro

λέγων· Αἱ γὰρ ἄκραι τίνες εἰσὶν ἁρμονίαι; καὶ τίς αὐτῶν ἑκατέρας φύσις; καὶ τίς ἡ μῖξις, ἢ ἡ κρᾶσις [t] αὐτῶν; οὐδὲν γὰρ δεῖ τῶν ἄκρων. τούτου μὲν δὴ πρώτου χάριν, ὥσπερ ἔφην, ἠναγκάσθην προειπεῖν. ἔπειτα, ἵνα μοι μὴ μονόκωλος ᾖ, μηδ' αὐστηρὸς ὁ λόγος, ἀλλ' ἔχῃ τινὰς εὐπαιδεύτους διαγωγάς· οὔτε γὰρ [u] πιστεύειν τὰς τοιαύτας προσθήκας, οὔτ' ἀπαιτοῦντος λόγου παραλιπεῖν καλῶς ἂν ἔχοι.

μγ'. Δεδειγμένης δή μοι τῆς διαιρέσεως τοῦ ῥήτορος ταύτης, ἤδη τις παρ' ἑαυτῷ σκοπείτω τὰ λεχθέντα, ὅτι τοιαῦτ' ἐστιν, ἐνθυμούμενος μὲν, ὅσα σεμνῶς [x] κατεσκεύαστο τῷ ἀνδρὶ καὶ αὐστηρῶς καὶ ἀξιωματικῶς· ἐνθυμούμενος δὲ, ὅσα τερπνῶς καὶ ἡδέως. εἰ δὲ κἀνταῦθα δόξει τι δεῖν ἡ πίστις ἀποδείξεως, ὅντινα βούλεται τῶν λόγων αὐτοῦ προχειρισάμενος, καὶ ἀφ' οὗ βούλεται μέρους ἀρξάμενος, καταβαινέτω τε καὶ σκοπείτω τῶν λεγο-

Demoſthenes compoſitionem coluit mixtam.

dicat: Quae ſunt igitur aliae duae compoſitiones extremae, et quae vtriuſque natura? et quae eſt illa mixtura et temperamentum? nam extremis ipſis opus non eſt. Hac de cauſa primum, vt dixi, haec coactus ſui praefari. deinde, ne vnus ſemper idemque ſit orationis tractus, iſque durus, ſed vt habeat doctas quaſdam digreſſiones: indecens quippe et iniquum eſſet, hiſce additamentis velle fidem facere, illaque, cum id ſermo poſtulet, omittere.

XLIII. Cum oſtenderim itaque, hoc eſſe oratoris noſtri inſtitutum, iam, quae ipſe dixit, quis examinet, conſiderans tum ea, quae grauiter et auſtere et ſplendide dixit, tum et ea, quae venuſte et eleganter. Si vero et hîc demonſtratione aliqua opus fuerit, aliquam ex orationibus eius in manus ſumat, et, vnde volet, incipiens, per omnia deſcendat et rimetur ſingula,

t Pro αὐτὴ [quod vulgatae dant] legendum vel αὕτη, vel αὐτῶν. Mox pro δεῖ perperam in exemplari eſt δή. *Sylb.*

u Pro πιστεύειν ſenſus requirit πιστοῦν, ſeu πιστῶσαι, vel aliud huiuſmodi. V. 9. pro διαιρέσεως procul dubio legendum προαιρέσεως. *Sylb.*

x Rectius (opinor) κατεσκεύασαι. *Sylb.*

y Pro

μένων ἕκαστον, εἰ τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει τὰς ἁρμονίας καὶ διεστώσας, τὰ δὲ [y] προσκολλώσας καὶ συμπεπυκνωμένας· καὶ τὰ μὲν ἀποτραχύνει τε καὶ πικραίνει τὴν ἀκοὴν, τὰ δὲ πραΰνει καὶ λεαίνει· καὶ τὰ μὲν εἰς πάθος ἐκτρέπει τοὺς ἀκούοντας, τὰ δ᾽ εἰς ἦθος ὑπάγεται, τὰ δ᾽ ἄλλας τινὰς ἐργάζεται καὶ πολλὰς διαφορὰς παρ᾽ αὐτὴν τὴν σύνθεσιν, οἷά ἐστι ταυτί· χρήσομαι δὲ παραδείγμασιν οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ᾽ οἷς ἐνέτυχον, ἐξ ἑνὸς τῶν Φιλιππικῶν λαβών· „Εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ([z] ἄνδρες) Ἀθηναῖοι, τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὁρῶν, ταύτῃ φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει, σώφρονος μὲν ἀνθρώπου προνοίᾳ χρῆται· μεγάλη γὰρ ῥοπὴ, [a] μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ᾽ ἐστι τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἔγωγε, εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμε-

ſingula, quae dicta ſunt: annon alia late et periodis dilatatis diducta ſint; alia vero conglobatis et condenſatis: illa quidem exaſperent et offendant aures; haec vero mitigent et demulceant: illa auditores ad affectus maiores excitent; haec ad remiſſiores, et aliis multis in compoſitione differant modis; cuiuſmodi ſunt illa. Vtar autem exemplis non ſtudio conquiſitis, ſed obuiis, ex vna in *Philippum* oratione: „Si quis veſtrum, Athenienſes, ideo Philippum, quod floreat et magnis opibus polleat, oppugnare metueret, is quidem ſapienti digna viro prudentia vtitur. magna enim vis eſt in fortuna, vel ipſa potius omnes res humanas ſibi vendicat. Equidem ſane, ſi quis mihi ad eligendum daret, noſtrae vrbis felicitatem potius

y Pro προσκολλώσας ſtructurae norma poſtulat προσκεκολλημένας. *Sylb.*

z Incluſum ἄνδρες additum ex vulg. editt. *Demoſthenis:* in quibus ſequentia ſic leguntur: ὁρῶν εὐτυχοῦντα, φοβερὸν εἶναι νομίζει καὶ δυσπολέμητον, σώφρονος μὲν ἀνδρὸς χρῆται προνοίᾳ. *Sylb.*

a Eaedem ſic habent: μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον ἡ τύχη ἐστὶ πρὸς ἅπ. τὰ τῶν ἀνθρ. πρ. Sequens etiam periodus plane aliter in eiſdem legitur; ſic: κατὰ πολλοὺς μέντοι τρόπους ἕλοιτ᾽ ἂν τις οὐχ ἧττον τὴν ἡμετέραν εὐτυχίαν, ἢ τὴν ἐκείνου. Exſtat autem locus in oratione ad Philippi epiſtolam. *Sylb.*

b Poſt

τέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην, ἐθελόντων, ἃ προσήκει ποιεῖν, ὑμῶν καὶ κατὰ μικρὸν, ἢ τὴν ἐκείνου." ἐν ταῖς τρισὶ περιόδοις ταύταις τὰ μὲν ἄλλα ὀνόματα πάντα εὐφώνως τε σύγκειται καὶ ἡδέως, τῷ συγκεῖσθαι [b] σφόδρα, καὶ μαλακὰς αὐτῶν εἶναι τὰς ἁρμονίας· ὀλίγα δ' ἐςι παντάπασιν, ἃ διΐςησι τὰς ἁρμονίας, καὶ τραχείας φαίνεσθαι ποιεῖ αὐτάς. ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιόδῳ κατὰ δύο τρόπους τὰ φωνήεντα συγκρουόμενα, ἔν τε τῷ „Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι," καὶ ([c] ἐν τῷ) „Εὐτυχοῦντα ὁρῶν" ἃ καὶ διΐςησι τὸ συναφές. καὶ κατ' ἄλλους δύο τρόπους, ἢ τρεῖς, τὰ ἡμίφωνα παραπίπτοντα ἀλλήλοις τὰ φύσιν οὐκ ἔχοντα συναλείφεσθαι, ἔν τε τῷ „Τὸν Φίλιππον," καὶ ἐν τῷ „Ταύτῃ φοβερὸν προσπολεμῆσαι," ταράττει τοὺς ἤχους μετρίως, καὶ οὐκ ἐᾷ φαίνεσθαι μαλακούς. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ τραχύνεται μὲν ἡ σύνθεσις ἐν τῷ „Μεγάλη γὰρ ῥοπὴ," διὰ τὸ μὴ συναλείφεσθαι τὰ δύο ρ ρ· καὶ ἐν τῷ „Ἀνθρώπων πράγματα," διὰ τὸ μὴ συλλεαίνεσθαι τῷ ἑξῆς· διασπᾶται δ' ἐν τῷ

tius eligerem, cupientibus vobis etiam parum facere ea, quae ſieri par eſt, quam illius". In tribus hiſce periodis omnia verba paene concinna et blande et eleganter compoſita; quia numeroſe admodum et ſuauiter et harmonice digeſta ſunt. pauca omnino ſunt, quae conſtructionem collocationemque deprauant ac duram reddunt. In prima quidem periodo duobus modis vocales concurrunt, et in hoc ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, et in hoc εὐτυχοῦντα ὁρῶν, quae etiam connexionem interrumpunt. vt aliis etiam duobus, vel tribus locis ſemiuocales coincidentes, quae ſibi mutuo connecti nequeunt, vt hic τὸν φίλιππον, et in hoc ταύτῃ φοβερὸν προσπολεμῆσαι, ſonum nonnihil perturbant, et non ſinunt, vt gratus et lenis videatur. In ſecunda periodo aſpera eſt compoſitio, et in hoc μεγάλη γὰρ ῥοπή, quia duo ρ ρ non eliduntur, et in hoc ἀνθρώπων πράγματα, quia nullo ſequenti verbo emollitur: frangitur vero et emollitur in hoc

b Poſt σφόδρα deſiderari videtur εὐμελῶς, εὐρύθμως, vel ſimile quodpiam aduerbium. *Sylb.*

c Incluſum iſtud comma, ἐν τῷ, in exemplari deeſt. *Sylb.*

d Non

„Μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη," βραχέων φωνηέντων πολὺν τὸν μεταξὺ χρόνον περιλαμβανόντων. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ περιόδῳ τὰ φωνήεντα μὲν, εἴ τις αὐτὰ βούλοιτο συναλείψας ἐκθλίβειν, ὥσπερ τὸ [d] „Οἴομαι" καὶ „Δέον," οὐκ ἂν εὕροις συμπλεκόμενα ἀλλήλοις. τῶν δὲ συμφωνούμένων δυσὶν, ἢ τρισὶν χωρίοις τὴν λειότητα μὴ φυλάττουσαι [e] συντυπαιμένοις εὑρεθήσονται, ἐν τῷ „Αἵρεσίν μοι δοίη," καὶ ἐν τῷ „Τῆς ἡμετέρας πόλεως." μέχρι μὲν δὴ τῶν ἡ δευτέρα τὰ πρωτεῖα ἁρμονία φέρει· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ἡ προτέρα διέσπασται μᾶλλον τῆς ἑτέρας· [f] „Πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν

hoc μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη, cum breues multae vocales interiectum temporis ſpatium tollant. In tertia periodo, ſi quis vocales coniungendo voluerit elidere, vt in οἴομαι et δέον, non inueniet vocales concurrentes. ſed conſonantes, duobus, vel tribus locis interſertae, aequabilitatem adſerunt, et in hoc αἵρεσίν μοι δοίη, et in hoc τῆς ἡμετέρας πόλεως. In his quidem ſecunda compoſitio et concinnitas eminet; in ſequentibus vero prima ſecundam multis partibus ſuperat: „Multo enim plures occaſiones vobis ineſſe video ad deorum vobis amorem conci-

d Non video in prioribus *Demoſthenis* verbis haec, quae hîc repetit *Dionyſius;* vt quid vel deeſſe ſuperius, vel hic redundare, videatur, niſi legatur οὐ μὴν, et δοίη. *Mart.*

e Etiamſi legas συνυφαινόμεναι, tamen ne ſic quidem vel ſtructura, vel ſententia, conſtabit. videtur enim locus et mutilatus eſſe et corruptus. *Sylb.*

f Locus hic in vulg. editt. *Demoſth.* plane aliter legitur. quapropter eum inde huc totum lubet transſcribere. ſic ergo ibi: ἔτι δὲ τοσούτῳ πλείους ἀφορμὰς αὐτοῦ πρὸς τὴν τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔχομεν, ὅσῳ διατελοῦμεν εὐσεβέστερα καὶ δικαιότερα πράττοντες. τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι παῤῥησιάσομαι γὰρ πρὸς ὑμᾶς· ὁ μὲν αὐτὸς στρατεύεται, καὶ ταλαιπωρεῖ, καὶ τοῖς κινδύνοις πάρεστιν, οὔτε καιρὸν παριεὶς, οὔτε ὥραν ἔτους παραλείπων οὐδεμίαν· ἡμεῖς δὲ· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· οὐδὲν ποιοῦντες, ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ, καὶ ψηφιζόμενοι, καὶ πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν, εἴ τι λέγεται νεώτερον. Noſtra lectio paulo conſtabit melius, ſi p. 1092. v. 1. pro οἴομαι legamus οἶκοι. *Sylb.*

g Vi-

ἔχειν ὁρῶ ὑμῖν ἐνοῦσας, ἢ ἐκείνῳ. ἀλλ', οἴομαι, καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες· οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα οὐδὲ φίλοις ἐπιτάττειν, μή τι γε θεοῖς." ἐν τούτοις γὰρ δὴ τὰ φωνήεντα πολλαχῇ συγκρουόμενα δῆλά ἐστι, καὶ τὰ ἡμίφωνα καὶ ἄφωνα· ἐξ ὧν στηριγμούς τε καὶ ἐγκαθισμοὺς αἱ ἁρμονίαι λαμβάνουσι, καὶ τραχύτητας αἱ φωναὶ συχνάς· g ἔπειθ' αἱ ταύταις ἐπιβάλλουσι φωνηέντων· καὶ παρὰ τοῦτο ἐπιτρόχαλος αὐτῶν ἐστιν ἡ σύνθεσις. ἀφώνων δὲ καὶ ἡμιφώνων συμβολαῖς διαχαραττόμεναι, τραχύνουσι τὴν φωνὴν συμμέτρως. καὶ τἄλλα δὲ τὸν αὐτὸν ἅπαντα κατεσκεύασται τρόπον. τί γὰρ δεῖ τὰ πλείω λέγοντα μηκύνειν; οὐ μόνον δὲ αἱ τῶν ὀνομάτων συζυγίαι τὴν μικτὴν ἁρμονίαν λαμβάνουσι h παρ' αὐτῷ καὶ μεσην, ἀλλα καὶ αἱ τῶν κώλων κατασκευαί τε καὶ συνθέσεις, καὶ τὰ τῶν περιόδων μήκη τε καὶ σχήματα, καὶ οἱ περιλαμβάνοντες αὐτάς τε καὶ τὰ κῶλα ῥυθμοί. καὶ γὰρ καὶ κατὰ κόμματα πολλα εἴρηται τῷ ἀνδρί· καὶ τὰ πλεῖστά γε οὕτως κατεσκεύασται· καὶ ἐν περιόδοις

conciliandum, quam illi. Sed domi ſedemus otioſi: non licet autem illum ceſſantem, nec amicis imperare, nec diis". In his enim vocales vbique aperte colliſae ſunt, et ſemiuocales ac mutae; quibus compoſitiones firmantur et tardiores redduntur: breues ad haec vocales hic concurrunt, ideoque cita et incitata eſt compoſitio. ſed quoniam mutarum et ſemiuocalium connexionibus abundat, hinc ſonus nonnihil exaſperatur. Hoc itaque modo et caetera omnia compoſuit. Quid porro pluribus opus eſt? non modo autem in verborum coniunctione mixtam mediamque compoſitionem ipſe adhibet, ſed et in ipſis membrorum ſtructuris collocationibuſque, periodorum longitudine et ornamentis; quin et in numeris, qui tum periodos, tum ſingula membra et cola, ambiunt. Etenim et per commata multa hic orator dixit, et horum pleraque ad eundem modum compoſita ſunt, in ipſis autem periodis

g Videtur talis quaepiam requiri lectio: ἔπειτα ταύταις ἐπιβάλλουσι συστολαὶ φωνηέντων, ſeu βραχέα φωνήεντα. *Sylb.*

h In exemplari eſt παρ' αὐτῶν minus apte. *Sylb.*

i Pro

ὀκ ὀλίγα. τῶν δὲ περιόδων αἱ μέν εἰσιν εὐκόρυφοι καὶ ϛρογγύλαι ὥσπερ ἀπὸ τόρνȣ· αἱ δὲ ὕπτιαί τε καὶ κεχυμέναι, καὶ ὀκ ἔχȣσαι τὰς βάσεις περιττάς· μήκει τε αἱ μὲν θάττȣς, ὥϛε συμμετρηθῆναι πρὸς ἀνδρὸς πνεῦμα· αἱ δὲ πολλῷ μείζȣς, οἷαι καὶ μέχρι τῆς τετάρτης ἀναπαύσεως προελθȣ̃σαι, τότε λήγειν εἰς πέρας. τῶν τε σχημάτων ἔνθα μὲν ἄν τις εὕροι τὰ σεμνὰ καὶ αὐϛηρὰ καὶ ἀρχαῖα πλεονάζοντα· ἔνθα δὲ τὰ [i] λυρὰ καὶ γλαφυρὰ καὶ ἀρχαῖα καὶ θεατρικά· καὶ τῶν ῥυθμῶν πολλαχῇ μὲν τȣ̀ς ἀνδρώδεις καὶ ἀξιωματικȣ̀ς καὶ εὐγενεῖς, σπανίως δέ πȣ τȣ̀ς ὑπορχηματικȣ́ς τε καὶ Ἰωνικȣ̀ς καὶ διακλωμένȣς· ὑπὲρ ὧν ὀλίγον ὕϛερον ἐρȣ̃μεν· ἕτερος γὰρ ἐπιτηδειότερος αὐτοῖς ἔϛαι τόπος. νυνὶ δὲ, ὃ προσαπαιτεῖν ἔοικεν ὁ λόγος, ἔτι προσθεὶς, ἐπὶ τὰ λοιπὰ τῶν προκειμένων μεταβήσομαι.

dis non pauciora. Periodos alias ſublimes et denſas, quaſi tortiles, effecit; alias ſupinas, humiles, et admodum tenues, quaſi fuſas, quae non adeo firmiter et validae deſinunt; alias etiam ob longitudinem celeriores, quaſi ad ſpiritum ſuum et animi reſpirationem dimenſas; alias multo etiam longiores, vt ad quartam vſque reſpirationem perueniant, et tum demum finiantur. Schemata vero interdum grauia ſunt, auſtera, vetuſta, et redundantia, interdum vero arguta et venuſta, iuuenilia et theatralia; vbique quidem numeri viriles, ſplendidi et magnifici; raro vero ſaltantes, Ionii, et fracti: de quibus paulo poſt dicemus. alius enim locus magis illis opportunus erit. Nunc vero, quod oratio requirere videbatur, etiam addens, ad ſequentia tranſibo.

XLIV.

i Pro λυρὰ procul dubio ſcribendum λιγυρά. ſic enim ſupra quoque (p. 1067. v. 6.) copulantur λιγυρὰ καὶ γλαφυρὰ ἁρμονία: et p. 1077. v. 12. ἡδεῖα καὶ λιγυρὰ λέξις. Pro ſequenti autem ἀρχαῖα, ſi plena eſſe debet antitheſis, reponendum νεαρὰ, νεανικὰ, vel ſimile quid. νεαρὸν vero in eiuſmodi loquendi genere habuimus ſupra p. 185. v. 7. et p. 963. v. 11. *Sylb.*

μδ΄. Τί δὲ τοῦτ᾽ ἐστιν; ἐπειδὴ κρατίστην μὲν ἔφην εἶναι τὴν μικτὴν σύνθεσιν, ταύτῃ δὲ κεχρῆσθαί φημι τὸν Δημοσθένην ἁπάντων μετριώτατα τῶν ἄλλων, ἐπιτάσεις δὲ καὶ ἀνέσεις ἀξιολόγους ἐν αὐτῇ ποιεῖσθαι, τοτὲ μὲν ἀξιωματικωτέραν, τοτὲ δ᾽ εὐπρεπεστέραν ποιοῦντα τὴν ἀγωγήν· τί δή ποτε βουλόμενος οὐ πορεύεται μίαν αἰεὶ καὶ τὴν (k αὐτὴν) ὁδόν; καὶ τὸ ἐν τῷδε, ἢ τῷδε, πλεονάζειν χαρακτῆρι, ποίοις τισὶν ὁρίζει κανόσι; δοκεῖ δή μοι φύσει τε καὶ πείρᾳ διδαχθεὶς ὁ ἀνὴρ, πρῶτον μὲν ἐκεῖνο καταμαθεῖν, ὅτι οὐχ ὁμοίας ἀπαιτοῦσι κατασκευὰς λέξεως οἱ πρὸς τὰς πανηγύρεις καὶ σχολὰς συρρέοντες ὄχλοι τοῖς εἰς τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας ἀπαντῶσιν· ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἀπάτης ὀρέγονται καὶ ψυχαγωγίας, οἱ δὲ l διδαχῆς ὧν ἐπιζητοῦσι καὶ ὠφελείας. οὔτε δὴ τὸν ἐν δικαστηρίοις λόγον ᾤετο δεῖν κωτίλλειν καὶ λιγαίνειν, οὔτε τὸν ἐπιδεικτικὸν αὐχμοῦ μεστὸν εἶναι καὶ πίνου. πανηγυρικοὺς μὲν οὖν λόγους οὐκ ἔχομεν

Cur non eadem ſemper via Demoſthenes incedat.

XLIV. Quid vero hoc eſt? ſcilicet, cum dixerim, compoſitionem mixtam et temperatam caeteris praeſtare, hancque optime omnium Demoſthenem vſurpaſſe, et eam, prout res exigebat, inſigniter intendiſſe et remiſiſſe, interdum ſplendidius, interdum demiſſius, ſe gerentem: cur autem non eodem ſemper modo ac ratione procedit? aut quem ordinem, aut normam, ſequitur in hoc, vel illo, componendi genere adhibendo? Nae ipſe mihi orator ingenio et exercitatione hoc primum percepiſſe videtur, non ſimilem dicendi rationem poſcere eos, qui ad panegyricos conuentus et ſcholas confluunt, et eos, qui ad iudicia et conciones: alii enim decipi quodammodo, et quouis modo duci ac trahi volunt; alii vero vnicam doctrinam et vtilitatem ſpectant. Indecorum etiam putauit, in orationibus iudicialibus temere quaeuis effutire et iocari, et in laudationibus ac demonſtrationibus ſordes quaſdam et ſqualorem inducere. Sed de eius panegyricis nihil omnino

k Incluſum αὐτὴν in exemplari omiſſum eſt. *Sylb.*

l Legendum videtur διδαχὰς ἐπιζητοῦσι. *Sylb.*

m In

αὐτοῦ [m] παρασχέσθαι· πάντας γὰρ ἔγωγε τοὺς ἀναφερομένους εἰς αὐτὸν, ἀλλοτρίους εἶναι πείθομαι, καὶ οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἔχοντας τὸν ἐκείνου χαρακτῆρα, [n] οὔτ' ἐν τοῖς νοήμασι, τῆς δὲ συνθέσεως ὅλῳ καὶ τῷ παντὶ λειπομένους· ὧν ἐστιν ὅ τε φορτικὸς καὶ κενὸς καὶ παιδαριώδης ἐπιτάφιος, καὶ τὸ τοῦ σοφιστικοῦ λήρου μεστὸν ἐγκώμιον εἰς Παυσανίαν. τὰς δὲ περὶ τούτων ἀποδείξεις οὐχ οὗτος ὁ καιρὸς λέγειν.

με΄. Ἐκ δὲ τῶν ἐναγωνίων αὐτοῦ λόγων, ὁπόσοι πρὸς δικαστήρια γεγόνασιν, ἢ πρὸς ἐκκλησίας, τεκμαίρομαι, ὅτι ταύτην τὴν γνώμην ὁ ἀνὴρ εἶχεν. ὁρῶ γὰρ αὐτὸν, εἴ ποτε λάβοι πράγματα χαριεστέρας δεόμενα κατασκευῆς, πανηγυρικὴν αὐτοῖς ἀποδιδόντα τῆς λέξεως ἁρμονίαν, ὡς ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους πεποίηκε λόγῳ, πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δ' ἐν οἷς τὸν περὶ τῶν νόμων ἀποδίδωσι λόγον, καὶ τὸν περὶ τῶν φο-

omnino dicendum eſt, quoniam eius nullas habemus: omnes enim, quae illi attribuuntur, alienas, nec eius eſſe, atque eius ſtylum non redolere, ac tum ſententiis, tum etiam tota conſtructione, eius dicendi charactere cenſeo inferiores eſſe: inter quas arrogans illa *Funebris oratio*, inanis ac mere puerilis, numeranda venit; item encomiaſtica illa, ſophiſticis referta nugis, *in Pauſaniam*. Sed non eſt iam opus illud demonſtrare.

XLV. In orationibus vero forenſibus, quotquot vel ad iudices, vel ad populum, habitae ſunt, idem, quod in aliis, oratorem ſectatum coniicio. Nam ſi quando quid occurrit, quod ſplendidiorem quendam apparatum requireret, panegyrica quadam elegantia et venuſtate id adornare illum video, vti in oratione *aduerſus Ariſtocratem* per totam quidem orationem, ac praeſertim, vbi de legibus et iudiciis capitalibus ratio-

m In exemplari eſt παρέχεσθαι, errore ambiguo. *Sylb.*

n οὔτ' accipiendum hîc pro οὐδ': aut deeſt membrum quodpiam; cuiuſmodi locus notatus etiam ſupra p. 1031. v. vlt. Ibid. mox rectius accuſ. caſu legemus λειπομένους. [quam λειπομένης, quod vulgatae exhibent.] *Sylb.*

o In

νικῶν δικαστηρίων, ἐφ' ἧς χρείας ἕκαστον αὐτῶν τέτακται· [o] κἂν τῷ κατὰ Λεπτίνου περὶ τῆς ἀτελείας, κατὰ πολλὰ μέρη, μάλιστα δ' ἐν τοῖς ἐγκωμίοις τῶν εὐεργετῶν τῆς πόλεως, Χαβρίου τε, [p] καὶ Κόνωνος, καί τινων ἑτέρων· κἂν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, καὶ ἐν ἄλλοις συχνοῖς. τοῦτο δὲ δή μοι πρῶτον ἐνθυμηθεὶς δοκεῖ συμμεθαρμόζεσθαι ταῖς ὑποθέσεσι τὸν χαρακτῆρα τῆς συνθέσεως τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι. καὶ ἔτι μετὰ τοῦτο τὰς ἰδέας τοῦ λόγου καταμαθὼν, ὅτι οὐχ ἅπασαι τὸν αὐτὸν ἀπαιτοῦσιν οὔτ' ἐκλογῆς ὀνομάτων κόσμον, οὔτε συνθέσεως, ἀλλ' αἱ μὲν τὸν [q] γλαφυρώτερον, αἱ δὲ τὸν αὐστηρότερον· καὶ τῇ τούτων ἀκολουθήσας χρείᾳ, τὰ μὲν προοίμια καὶ τὰς διηγήσεις ποιεῖ τὸ πλεῖον ἐχούσας τοῦ σεμνοῦ τὸ ἡδύ· τὰς δὲ πίστεις καὶ τοὺς ἐπιλόγους, τῆς μὲν ἡδείας συνθέσεως ἐλάττω μοῖραν ἐχούσας, τῆς δ'

rationem reddit, cui ſcilicet vſui vnumquodque horum ſit deſtinatum. Quin et in oratione *aduerſus Leptinem de immunitate*, multis quidem in locis, ac maxime vbi de benefactoribus reip. Chabria, et Conone, atque aliis: et in ea, quae *de Corona*, aliiſque plurimis. Hoc igitur primum mihi videtur feciſſe, vt ſimul cum argumentis compoſitionis formam rebus ipſis accommodaret. ipſas dehinc ſermonis ideas perſpectas habuit: non omnes ſcilicet eundem, nec in delectu verborum, nec in eorum ſtructura, ornatum poſtulare; ſed alias venuſtiorem, alias ſublimiorem et magis rigidum. Et hanc praxin ſecutus prooemia et narrationes venuſtiores potius, quam grauiores, facit; confirmationes et epilogos, minus dulces,

o In exemplari eſt καὶ τῷ. ſed κἂν τῷ legendum eſſe, ſatis eſt manifeſtum tum ex praeced. tum ex ſeq. Idem v. 3. habet ἐνεργιτικῶν, duplicato errore. *Sylb.*

p Pro commate iſto Κόνωνος exiſtimarit forſan aliquis legendum eſſe καὶ Κίμωνος. ſed ei coniecturae obſtat, quod Cononis tantum, Chabriae, ac Themiſtoclis, eo in loco a *Demoſthene* fit mentio; Cimonis vero nulla. *Sylb.*

q Idem exemplar ſuperlatiue habet γλαφυρώτατον. ſed id ad ſequens comparatiuum αὐστηρότερον non congruit. *Sylb.*

r Re-

αὐςηρᾶς καὶ πεπινωμένης πλείω. [r] ἐν αἷς μὲν γὰρ δεῖ κολακευθῆναι τὸν ἀκροατὴν, καὶ παρακολουθῆσαι [s] τοῖς πράγμασι, κακῶν ἀλλοτρίων διηγήσεσιν αὐχμηρὰς, ἐνίοτε καὶ ἀηδεῖς ἀκούοντα· ἔνθα εἰ μὴ τὸ παρηδύνον ἡ σύνθεσις ἐπενέγκοι, ἢ παραμυθήσαιτο τὸν τῆς διανοίας σκοπὸν, οὐχ ἕξουσιν αἱ πίςεις βάσιν ἀσφαλῆ· ἐν οἷς δὲ τὰ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ συμφέρον συντείνοντα [t] λέγεσθαι, ταῦτα δὲ ἁπλοϊκῶς πως καὶ γενναίως καὶ μετὰ σεμνότητος αὐςηρᾶς ἀπαιτοῦσιν οἱ πολλοὶ μανθάνειν· τὸ δὲ κωτίλον ἐν τούτοις καὶ ἀπατηλὸν ὥραν οὐκ ἔχει ἐπὶ τῶν ἐναγωνίων λόγων. οὐ τὴν αὐτὴν οὖν ἐπιςάμενος ἁπάντων φύσιν, οὐδὲ τοὺς αὐτοὺς ᾤετο δεῖν πᾶσι προσήκειν κόσμους· ἀλλὰ τοῖς μὲν δημηγορικοῖς τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν μεγαληγορίαν μᾶλλον ἁρμόττειν, τοῖς

ces, ſed magis rigidas et aſperas. Nam in quibus auditor oratione demulcendus eſt, et, rebus ipſis vt credat, inducendus, non ſemper elegantia et ſuauia eſſe argumenta poſſunt: ſed interdum alienorum ſcelerum commemoratione arida, interdum etiam inuenuſta. Deinde niſi elegantiam et dulcorem ipſa compoſitio attulerit, vel ſententias mollierit, non tuto et firmiter argumenta deſinent: in quibus vero veritas et vtilitas ſpectanda eſt, illa ſimpliciter et naturaliter et cum grauitate auſtera multi audire volunt; at garrulitas et deceptoria ars in orationibus forenſibus locum non habent. Cum autem ipſe probe ſciret, non omnium rerum eandem eſſe naturum, ideo nec ſingulis eadem ornamenta accommodanda cenſuit: ſed popularibus magnificentiam et ſplendorem potius adhibendum;

r Rectius ἐν οἷς μέν: vt v. 6. ἐν οἷς δέ. *Sylb.*

s Poſt τοῖς πράγμασι corrupta et mutilata eſt ſententia: ac talis quaepiam requiri videtur lectio: οὐκ ἀεὶ ἀνθηρὰς καὶ γλαφυρὰς τὰς πίςεις εἶναι οἷόν τε, ἀλλ' ἐνίοτε κακῶν ἀλλ. Quo modo ſi legamus, in ſequenti etiam membro pro ἀκούοντας [vti vulgatae dant pro ἀκούοντα] reponendum erit ἀκούουσι, vel ἀκούειν. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* διηγήσεις αὐχμηρὰς, et mox ἀκούοντα.

t Poſt λέγεσθαι deſideratur χρή: vel indicatiue ſcribendum λέγεται. *Sylb.*

u Pro

δὲ δικανικοῖς, ἔνθα τῶν ἀλλοτρίων ἀκουστὴς γίνεται κακῶν ὁ δικαστὴς, ψυχῆς τε καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα τιμιώτατά ἐστιν ἀνθρώποις, [u] ἀχρειῶν, τὴν χάριν, καὶ τὴν ἡδονὴν, καὶ τὴν ἀπάτην, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις. διὰ τοῦτο ἐν μὲν ταῖς συμβουλαῖς, καὶ μάλιστα ταῖς κατὰ Φιλίππου, κατακορεστέραις κέχρηται ταῖς τοιαύταις ἁρμονίαις· ἐν δὲ τοῖς πρὸς τὰ δικαστήρια συνταχθεῖσι, ταῖς γλαφυραῖς· καὶ αὐτῶν δὲ τῶν δικανικῶν πάλιν ἐν μὲν τοῖς δημοσίοις, ἔνθα τὸ ἀξίωμα ἔδει τῆς πόλεως φυλάξαι, ταῖς μεγαλοπρεπεστέραις πλείοσιν· ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς, ἐλάττοσι.

μϛ'. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, οὐ μόνον [x] παρὰ τὰς ἰδιότητας τῶν λόγων καὶ τὰς παραλλαγὰς τῶν ὑποθέσεων, διαφόρους ᾤετο δεῖν ποιεῖσθαι τὰς κράσεις τῶν ἐν τῇ συνθέσει χαρακτήρων, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτὰ τὰ γένη τῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ συμπληρωτικὰ μέρη διαφόρους ἔχοντα τὰς φύσεις ὁρῶν, διαλλαττούσαις κατασκευαῖς τὰς

dum; at in iudicialibus (vbi aliorum crimina et ſcelera, animum mentemque, et quaecunque homo cariſſima habet, iudex audit) venuſtatem, elegantiam, et quaecunque animos iudicum occulte valent permouere, et his ſimilia, regnare oportere. Ideo in orationibus deliberatiuis et conſultationibus, et maxime *Philippicis*, ſaepe et ad faſtidium vſque hancce compoſitionis formam vſurpauit; in iudicialibus venuſtam: rurſus in iudicialibus quidem publicis, vbi dignitas et auctoritas reip. ſeruanda eſt, ſaepius magnificentiorem; in priuatis ad populum, rarius.

XLVI. Vt itaque rem breuiter complectar, non ſolum in ipſis generibus orationum et diuerſitate argumentorum varie ſibi putauit compoſitionis ſtylum temperandum eſſe; ſed cum videret etiam, praeter diuerſa epicherematum genera, partes expletiuas diuerſae eſſe naturae, diuerſis ipſam compoſitionem orna-

u Pro ἀχρειῶν ſtructurae norma poſtulat προσεῖναι δεῖν, vel ſimile quid. *Sylb.*

x Περὶ τὰς] In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. παρὰ τάς.

y Pro

ἁρμονίας ἐπειρᾶτο κοσμεῖν, ἄλλως μὲν τὰς γνωμολογίας συντιθεὶς, ἄλλως δὲ τὰ ἐνθυμήματα, διαφόρως δὲ τὰ παραδείγματα. πολὺς ἂν εἴη λόγος, εἰ τὰς διαφορὰς ἁπάσας βουλοίμην λέγειν, ὅσας ἐκεῖνος ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ ὁρῶν, καὶ πρὸς y χρῶμα ἕκαστον ἀεὶ σχηματίζων τὸν λόγον, ἀνέσει τε καὶ ἐπιτάσει ταμιευόμενος τῶν ἁρμονιῶν ἑκατέραν, τοὺς καλοὺς ἐκείνους λόγους ἀνέπλασεν. παραδειγμάτων δ᾽ οὐκ οἴομαι δεῖν ἐνταῦθα, ἵνα μοι μείζονα πίστιν ὁ λόγος λάβῃ, τῶν ἔργων τοῦ ῥήτορος ἐξεταζομένων, εἰ τοιαῦτά ἐστιν, οἷα λέγω. πολὺ γὰρ ἡ σύνταξις τὸ μῆκος λάβοι, καὶ δέος, μή ποτ᾽ εἰς τοὺς σχολικοὺς ἐκβῇ χαρακτῆρας ἐκ τῶν z ὑπομνηματισμῶν· ὀλίγα δὲ ληφθέντα, τῶν πολλῶν ἱκανὰ τεκμήρια, καὶ ἅμα πρὸς ἐπισταμένους· οὐ γὰρ δή γε τοῖς ἀπείροις τοῦ ἀνδρὸς τάδε γράφω. τὸ δεῖξαι τὰ πράγματα συμβολικῶς ἀπόχρη. ἐπάνειμι δ᾽ οὖν ἐπὶ τὰ λοιπὰ, ὧν ἐν ἀρχῇ προὐθέμην ἐρεῖν.

ornamentis conatus eſt adornare, aliter gnomas et ſententias, aliter enthymemata, aliter etiam exempla componens. Longum foret, omnes differentias enumerare, quas diuinus ille orator videndo, et ad quodcunque argumentum orationem ſemper accommodando, et intenſione ac remiſſione vtramque compoſitionem temperando, egregias illas et diuinas orationes condidit. Sed exemplis iam, quo oratio credibilior fiat, opus non exiſtimo, maxime cum ſtructuram verborum eius iam examinauerimus, num ita, vt dixi, ſe habeant. longius enim iam tractatum produximus, atque metuo, ne tandem aliquando in genus dicendi ſcholaſticum hic commentarius immutetur: pauca vero, quae poſuimus, ſatis ad confirmationem futura ſunt, tum praeſertim apud eos, qui haecce probe norunt; neque enim iis, qui oratoris huius nomen ignorant, haec contexo. Breuiter itaque rem oſtendiſſe ſuffecerit. Reuertar igitur ad reliquam partem eorum, quae initio propoſui dicere.

XLVII.

y Pro χρῶμα conuenientius fortaſſe legemus χρῆμα: vt ſit: *ad quamque rem, ſeu negotium. Sylb.*

z In exemplari eſt ὑπομνηματικῶν: minus apte. *Sylb.*

a Ma-

μζʹ. Δεύτερον δὴ κεφάλαιον ἦν, ἐπιδεῖξαι, τίσι θεωρήμασι χρώμενος, καὶ διὰ ποίας ἀσκήσεως προελθὼν, τὸ κράτιστον μέρος ἔλαβε τῆς ἁρμονίας. ἐρῶ δὴ καὶ περὶ τούτων, ὡς ἔχω δόξης. δυεῖν ὄντων τελῶν περὶ πᾶν ἔργον, ὡς εἰπεῖν, ὧν τε [a] φύσις δημιουργὸς, καὶ ὧν αἱ τέχναι μητέρες, τοῦ καλοῦ, καὶ τῆς ἡδονῆς, [b] εἶδεν, ὅτι κἀν τοῖς λόγοις, τοῖς τ' ἐμμέτροις καὶ τοῖς [c] ἔξω τοῦ ἐμμέτρου κατασκευαζομένοις, ἔμελλεν ἀποχρώντως ἕξειν ἀμφοτέρων τούτων. χωρισθὲν γὰρ ἑκάτερον αὐτῶν θατέρου, πρὸς τῷ μὴ τέλειον εἶναι, καὶ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ἀμαυροτέραν ἴσχει. ταῦτα δὴ συνιδὼν, καὶ τῆς μὲν αὐστηρᾶς τὸ καλὸν ὑπολαβὼν εἶναι τὸ τέλος, τῆς δὲ γλαφυρᾶς τὸ ἡδὺ, ἐζήτει, τίνα ποιητικὰ τοῦ κάλλους ἐστὶ, καὶ τίνα τῆς ἡδονῆς. εὕρισκε δὴ τὰ μὲν αὐτὰ ἀμφοτέρων ὄντα αἴτια, τὰ μέλη, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς, καὶ τὰς μεταβολὰς, [d] καὶ τὸ παρακολουθοῦν ἅπα-

Qua via Demoſthenes compoſitionem mediam acquiſierit.

XLVII. Secundum itaque caput fuit, quibus praeceptis et viis, et quo exercitationis genere optimam compoſitionem ſibi acquiſierit, oſtendere. de quibus dicam, quod ſentio. Cum duo ſint in quacunque re, vt ſic loquar, fines, naturalis nempe et artificialis, honeſti ſcilicet et voluptatis, vidit ille, in oratione, tum poëtica, tum ſoluta, vtrumque horum adhibendum eſſe. cum enim alter ab altero longe diſtat, praeterquam quod vterque perfectus non ſit, tum etiam propriam virtutem obſcure habet. Haec cum ſciret orator, et putaret, auſterae compoſitionis finem eſſe honeſtatem, venuſtae vero voluptatem, quaeſiuit et ea, quae venuſtatem, et quae voluptatem adferrent. inuenit itaque, vtriuſque cauſam eandem eſſe, modulos ſcilicet, numeros, mutationes, et decorum, quod omni-

a Malim cum artic. ἡ φύσις, vt in ſeq. comm. αἱ τέχναι. *Sylb.*

b In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. οἶδεν.

c Rectius, opinor, ἔξω τοῦ μέτρου: et mox: ἀμφότερον τούτων, *vtrumque iſtorum. Sylb.*

d In exemplari ſic ſcriptum hoc membrum; καὶ τὸ παρακολουθεῖν, καὶ τί τὸ παρακολουθοῦν ἅπασιν αὐτοῖς παραίτιον. *Sylb.* Τὸ πρέπον loco vocis παραίτιον reponendum eſſe monuit interpres, *Mar. Martinius.*

e Vide

σιν αὐτοῖς παραίτιον· οὐ μὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἑκάτερα σχηματιζόμενα. ὃν δὲ λόγον ἔχει τούτων ἕκαστον, ἐγὼ πειράσομαι διδάσκειν.

μή. Τοῖς πρώτοις μορίοις τῆς λέξεως, ἃ δὴ στοιχεῖα ὑπό τινων καλεῖται, εἴτε τρία ταῦτ' ἐστιν, ὡς [e] Θεοδέκτῃ τε καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ σύνδεσμοι, εἴτε πλείω, δύο ταῦτα ἀκολουθεῖ, μέλος καὶ χρόνος ἴσα. κατὰ μὲν δὴ τὰς ὀξύτητάς τε καὶ βαρύτητας αὐτῶν, τάττεται τὸ μέλος· κατὰ δὲ τὰ μήκη καὶ τὰς βραχύτητας, ὁ χρόνος. οὗτος δὲ γίγνεται ῥυθμὸς, εἴτ' ἀπὸ δυεῖν ἀρξάμενος συνίστασθαι βραχειῶν, ὥσπερ οἴονταί τινες, καὶ καλοῦσι τὸν οὕτως κατασκευασθέντα ῥυθμὸν ἡγεμόνα, πρῶτον ἔχοντα λόγον τῶν ἴσων ἄρσει τε καὶ θέσει χρόνων· εἴτ' ἀπὸ τριῶν βραχειῶν, ὡς τοῖς περὶ Ἀριστόξενον ἔδοξεν, ὃς ἐν τῷ διπλασίῳ [f] κατεσκεύασται λόγῳ πρῶτον. τοῖς δ' ἐκ τῶν πρώτων μορίων τῆς λέξεως συντιθεμένοις τό τε [g] μέρος εἰς

omnibus his adhaereat: ſed haec diuerſe collocata et adhibita. Qua autem ratione vnumquodque adhiberi debeat, docere conabor.

XLVIII. Elementalibus orationis partibus, quae a nonnullis elementa vocantur, ſiue tres ſint, vt Theodectes et Ariſtoteles volunt, nomina, et verba, et coniunctiones, ſiue plura, haec duo adhaerent, ſonus ſcilicet ac tempus, aequalia. nam in eorum accentu acuto et graui ſonus conſiſtit, in longitudine vero et breuitate tempus. Hinc autem fit pes, ſiue duabus conſtans breuibus, vti quidem nonnulli arbitrantur, et vocant pedem ita compoſitum *Hegemonem*, quod primo loco ponatur inter tempora, quae aequalia ſunt *arſi et theſi*; ſiue tribus, vt placuit Ariſtoxeno, qui in duplici ſe ratione dicendi primum exercuit. Moduli vero iis, quae e primis orationis parti-

e Vide pag. 8. v. 2.

f Idem exemplar habet κατασκευάσθαι, errore ambiguo. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* κατεσκευάσθη.

g Pro μέρος fortaſſe legendum μέλος. *Sylb.*

h Pro

αὔξησιν ἤδη συμπροάγει, καὶ οἱ ῥυθμοὶ προβαίνουσιν εἰς τὰ καλούμενα μέτρα. ὅταν δὲ μέλλῃ τούτων ἑκάτερον ὑπεραίρειν τῷ μέτρῳ, ἡ μεταβολὴ τότε εἰσελθοῦσα, ταμιεύεται τὸ οἰκεῖον αὐτῶν ἀγαθὸν ἑκατέρου. ἐπειδὰν δὲ τὴν ἁρμόττουσαν ταῦτα χώραν λάβῃ, τότ᾽ ἀποδίδωσιν αὐτοῖς τὴν προσήκουσαν ὥραν τὸ πρέπον· καὶ τοῦτο οὐ χαλεπὸν ἐπὶ τῶν τῆς μουσικῆς ἔργων καταμαθεῖν. φέρε γάρ, εἴ τις ᾠδαῖς, ἢ κρούμασιν ὀργάνων, τὸ κάλλιστον ἐντείνας μέλος, ῥυθμοῦ μηδένα ποιῆται λόγον, [h] ἔσθ᾽ ὅπως ἄν τις ἀνάσχοιτο τῆς τοιαύτης μουσικῆς; [i] τί δέ, εἰ τούτων μὲν ἀμφοτέρων προνοηθείη μετρίως, μένοι δ᾽ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μελῳδίας καὶ τῶν αὐτῶν ῥυθμῶν, οὐδὲν ἂν ἐξαλλάττων, οὐδὲ ποικίλλων; ἆρ᾽ οὐχ ὅλον διαφθείροι τὸ ἀγαθόν; εἰ δὲ καὶ τούτου στοχάσαιτο, μηδεμίαν δὲ πρόνοιαν ἔχων φαίνοιτο τοῦ πρέποντος τοῖς ὑποκειμένοις, οὐκ ἀνόνητος αὐτῷ πᾶς ὁ περὶ ἐκεῖνα ἔσται πόνος; ἐμοί γ᾽ οὖν δοκεῖ. ταῦτα δὴ καταμαθὼν ὁ Δημοσθένης, τά τε [k] μέλη τῶν ὀνομάτων καὶ κώλων, καὶ τοὺς χρόνους αὐτῶν ἐπι-

partibus conſtant, ad auxeſin conducunt; at pedes et numeri ad menſuram valent. quando autem vtrumque modum excederet, tunc ipſa mutatio accedens virtutem vtriuſque et bonum temperat. Cum autem debito ambo loco collocata fuerint, tunc decorum conuenientem illis venuſtatem tribuit: quod in muſicis facile eſt aduertere. Age, ſi quis verſibus, cantiunculis, vel inſtrumentis muſicis, pulcherrimos accommodet modulos, nullam autem numerorum rationem habeat; ecquis erit, qui non hanc muſicam repudiet? Quid autem, ſi vtrinque hoc adhibuerit, ſemper tamen in iiſdem modulis et numeris maneat, nihil nec varians, nec immutans, nonne is omnem venuſtatem perdet? Si vero et variauerit interdum, nullam vero rationem decori in rebus ipſis habuerit, nonne in caeteris inaniter cenſendus eſt laboraſſe? Ita ſane. Haec Demoſthenes cum ſciuerit, ac modulos verborum et membrorum,

h Pro ἔσθ᾽ exemplar habet τί δή. ἔσθ᾽: perperam. *Sylb.*

i In margine *Cod. Bodl.* ἴσ.

k Μέλη ὀνομάτων hîc ea ſignificari

λογιζόμενος, οὕτω συναρμόττειν [l] αὐτὰ ἐπειρᾶτο, ὥστ' ἐμμελῆ φαίνεσθαι καὶ εὔρυθμα. ἐξαλλάττειν τε καὶ ποικίλλειν ἑκάτερον αὐτῶν ἐπειρᾶτο μυρίοις ὅσοις σχήμασι καὶ τρόποις· καὶ τοῦ πρέποντος, ὅσην οὐδεὶς τῶν περὶ λόγους σπουδαζόντων, ἐποιεῖτο [m] δόσιν. ἐνθυμηθεὶς δὲ, ὥσπερ ἔφην, ὡς διὰ τῶν αὐτῶν τούτων θεωρημάτων ὅ τε ἡδὺς γίνεται λόγος καὶ ὁ καλὸς, ἐσκόπει πάλιν, τί ποτ' ἦν τὸ αἴτιον, ὅτι τὰ αὐτὰ οὐ τῶν αὐτῶν ἦν ποιητικά. εὕρισκε δὴ τῶν τε μελῶν οὔσας διαφορὰς, αἳ ποιοῦσιν, ἃ μὲν ἀξιωματικὰ φαίνεσθαι αὐτῶν, ἃ δὲ γλαφυρὰ, ὥσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς ἔχει πρὸς τὴν ἁρμονίαν τὸ χρῶμα· κἂν τοῖς ῥυθμοῖς δὲ τὸ παραπλήσιον γινόμενον, ὥστε τοὺς μὲν ἀξιωματικοὺς αὐτῶν φαίνεσθαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς, τοὺς δὲ τρυφεροὺς καὶ μαλακούς· ἔν τε ταῖς μεταβολαῖς τοτὲ μὲν ἀρχαιοπρεπὲς

rum, tum etiam horum tempora, expenderit; ita coniungere illa ſtuduit, vt egregie modulata et numeroſa videantur. Deinde variis ſchematis et tropis vtrumque variare et mutare aggreſſus eſt; ad haec tantam decori, quantam nemo orator vnquam, curam habuit. Sciens, quemadmodum dixi, eadem omnino ratione orationem et venuſtam fieri et honeſtam, cauſam etiam inueſtigauit, cur eadem non eoſdem affectus habeant. Inuenit igitur, ſonorum diſcrimina in cauſa eſſe, qui ſcilicet efficiunt, vt haec grandia, illa venuſta videantur, quemadmodum in muſicis ſe habet ad harmoniam chroma: inque numeris ſimiliter accidere, vt nempe alii ſplendidi, alii molles et lenes videantur; quin et in mutationibus interdum vetuſta-

ficari dicuntur, quae paulo ante, p. 1100. v. pen. *Sylb.*

l In exemplari eſt αὐτάς : perperam. Pro ſeq. etiam ἐμμελῆ rectius legemus εὐμελῆ : vt ita hic copulentur εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα, ſicut ſupra p. 68. v. 13. et diſcrimen eſſe inter εὐμελὲς et ἐμμελὲς, auctor ipſe docuit p. 64. v. pen. et p. 212. v. 8. Ibid. exemplar ſing. numero habet εὔρυθμον: perperam. *Sylb.*

m Δόσιν (inquit *Sylb.*) in hac ſignificatione habuimus etiam ſupra p. 1008. v. 9. et infra p. 194. [iuxta *Ed. Sylb.*] non ſine mendi ſuſpicione. *Sylb.*

καὶ αὐστηρὸν, [n] τό τε λεγόμενον ἐχθρὸν καὶ φιλόκαινον ἐμφαινόμενον· τό τε δὴ πρέπον, ἁπάντων μάλιστα μεγάλην παρέχον εἰς ἑκάτερον αὐτῶν [o] ῥοπήν. συνιδὼν δὴ ταῦτα, ὁπότε μὲν τοῦ καλοῦ πλείονα δεῖν αὐτῷ τὴν κατασκευὴν ὑπολάβοι, τά τε μέλη ἐποίει μεγαλοπρεπῆ, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀξιωματικοὺς, καὶ τὰς μεταβολὰς γενναίας· ὁπότε δὲ τῆς ἑτέρας αὐτῷ φανείη δεῖσθαι συνθέσεως ἡ λέξις, πάντα ταῦτα κατεβίβαζεν ἐπὶ τὸ μουσικώτερον. καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ, θαυμαστὸν εἶναι τὸν λόγον, εἰ καὶ τῇ πεζῇ λέξει φημὶ δεῖν [p] ἐμμελείας καὶ εὐρυθμίας καὶ μεταβολῶν, ὥσπερ ταῖς ᾠδαῖς καὶ τοῖς ὀργάνοις, εἰ μηδενὸς τούτων ἀντιλαμβάνεται τῆς Δημοσθένους ἀκούων λέξεως· μηδὲ κακουργεῖν ὑπολάβῃ τὰ [q] προσόντα τῇ ψιλῇ λέξει προσμαρτυροῦντα.

tuſtatem et auſteritatem, interdum venuſtatem et nouitatem apparere, tum etiam decorum omnium maxime vtrique pondus addere. His cognitis, cum maiorem ſibi rationem habendam eſſe honeſtatis putaret; modulos et ſonos inſignes, numeros ſublimes, et mutationes egregias adhibuit: cum vero iucunditatem et voluptatem requirere dictio videretur, eadem haec iucundiora effecit. Nemini autem nouum et inſolitum videatur, quod pedeſtri dictioni modulos et numeros et mutationes, vti cantionibus et inſtrumentis muſicis, dixerim eſſe neceſſarios, ſi nihil horum Demoſthenis orationem legendo audiendoque percipiat; nec me errare putet, aut decipere velle, cum ea proferam in teſtimonium, quae in orationibus repe-

n Forſan legendum τοτὲ δὲ τὸ λεγόμενον γλαφυρὸν καὶ φιλόκ. In ſeq. etiam membro ſi pro τότε δὴ legamus τὸ δὲ δὴ, ſat bene conſtabit ſententia. *Sylb.*

o Pro ῥοπὴν exemplar habet τρόπον: parum ad rem. Idem ſequ. v. habet αὐτῶν: perperam. Perperam idem mox habet τάς τε ἐμελλεῖ ἐποίει μεγαλοπρεπεῖς. Idem v. 10. habet τὴν πεζὴν λέξιν: contra leges ſyntacticas. *Sylb.*

p Pro ἐμμελείας rectius fortaſſe εὐμελείας: qua de re dictum ad p. 1103. v. 1. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* τάς τε ἐμμελείας.

q Forſan negatiue legendum τὰ οὐ προσόντα, ſeu τὰ μὴ προσόντα. *Sylb.*

r Ad

ἔχει γὰρ ταῦτα ἡ καλῶς κατεσκευασμένη λέξις, καὶ μάλιστά γε ἡ τοῦδε τοῦ ῥήτορος· τῇ δ' εὐκαιρίᾳ καὶ τῇ ποσότητι τὴν αἴσθησιν διαλανθάνει· τὰ μὲν γὰρ συγκέχυται, τὰ δὲ [r] συνέφθαρται, τὰ δ' ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ τὴν ἀκρίβειαν ἐκβέβηκε τῆς κατασκευῆς· ὥστ' αὐτὸν ἐξηλλάχθαι δοκεῖν τῷ παντὶ, καὶ κατὰ μηδὲν ἐοικέναι τοῖς ποιήμασιν.

μθ΄. Ἆρά γ' ἀπαιτήσει μέ τις ἐνταυθοῖ λόγον μελῶν τε καὶ ῥυθμῶν, καὶ τῶν ἐν ταῖς μεταβολαῖς σχημάτων, [s] καὶ τοῦ ἐν ἑκάστῳ πρέποντος, ἀξιῶν ἀκοῦσαι, τίνα τ' αὐτῶν ἐστιν, οἷς ἡ φιλάρχαιος ἁρμονία κοσμεῖται, καὶ τίνα τῆς κωτίλης γένοιτ' ἂν ἁρμονίας· ἢ οἰκειοτέραν τὴν ἐκ παιδὸς [t] εὐφαιρόμενος εὐμουσίαν, ἣν ἔκ τε μουσικῆς καὶ γραμματικῆς ἐσχηκέναι ταῦτ' ἔχουσι τὰ θεωρήματα περιλαβόντα τὸ χρονίζειν ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ γνωρί-

reperiri nequeunt. hoc enim omnis egregie compoſita oratio proprium habet, et maxime huius oratoris. Senſus enim id non animaduertunt, adeo opportune et artificioſe eam componit: illa quidem lata et diffuſa ſunt, haec contorta; alia vero alio quodam modo vulgatam compoſitionem egrediuntur, vt omnino nouus, et nullo modo artificium ſectatus eſſe videatur.

XLIX. Exiget hîc a me quiſpiam, vt de modulis et numeris aliquid dicam; et ſcire deſiderabit, tum quae ſunt in mutationibus ſchemata, tum eos, qui in ſingulis excelluerunt, dein quaenam ex illis ſint, quibus antiqua et ſeuera compoſitio gaudeat, et quibus puerilis et mollis; vel vitatam iam inde ab infantia proferens conſonantiam, (quam ex Muſica et Grammatica petere haec praecepta ſolent, quae iubent, vt in communibus et notis rebus oratio temporibus quibuſdam ornetur)

r Ad *συνέφθαρται* in exemplaris margine adſcriptum hoc ſcholion: *ἀντὶ τοῦ συγκέκραται. Sylb.*

s Vel *καὶ* tollenda videtur, vel pro *ἀξιῶν* reponendum *ἀξιώσει. Sylb.* [Vulgatae hic dant: *καὶ τοὺς ἐν ἑκάστῳ πρέποντας ἀξιῶν* —]

t Paulo conuenientius *ἐκφερόμενος*, id eſt *προφερόμενος*, *proferens*. Seq. v. pro *ἔχουσι* ſenſus poſt. lat *ἴσθε. Sylb.*

μοις τὸν λόγον οὐ συκοφαντήσει· ἄλλως τε καὶ τοῦ [u] *ῥοῦ. τὰ μέτρα ὁρῶν ἄλλων ἔχω· ἀρξάμενος ἀπὸ σοῦ, Φίλτατε Ἀμμαῖε, καὶ ἐκ τῆς εὐμουσίας τῆς σῆς λαμβάνω. εἰ δέ τις ἀπαιτήσει καὶ ταῦτ' ἔτι μαθεῖν,* [x] *ὃ μή ποτ' ἔδει, τοὺς ὑπομνηματισμοὺς ἡμῶν λαβὼν, οὓς περὶ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων πεπραγματεύμεθα, πάντα, ὅσα ποθεῖ, τῶν ἐνθάδε παραλειπομένων εἴσεται. ἐγὼ δὲ τῇδέ πῃ περιγράψας τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον, ἐπὶ* [y] *τὸ περιλειπόμενον ἐλεύσομαι μέρος.*

ν'. Ὑπεσχόμην γὰρ καὶ τοῦτο δείξειν ἔτι, πῶς ἄν τις διαγνοίη τὸν χαρακτῆρα τῆς Δημοσθένους συνθέσεως, καὶ ποίοις χρώμενος σημείοις ἀπὸ τῶν ἄλλων διορίσειεν. ἓν μὲν οὖν οὐδέν ἐστι παράσημον αὐτῆς ἐκφανὲς οὕτως, ὥστε μόνῃ ταύτῃ καὶ μηδεμιᾷ τῶν ἄλλων παρακολουθεῖν. ἡ δὲ συνδρομή τε καὶ πλεονασμὸς, οἷς ἐλέγχεσθαι πέφυκε παντὸς πράγματος καὶ σώματος γνῶσις, ἴδιος

netur) non reprehendet: praeſertim cum appareat, menſuras temporum aliter atque aliter ſe habere. Quare incipiendo a te, cariſſime Ammaee, e tuis elegantiis principium ſumo. Si quis vero et haec vult cognoſcere, legat, ſi antea non habuit, librum noſtrum, quem *de Compoſitione verborum* edidimus; vbi videbit omnia, quae ſcire deſiderat; de quibus hic quidquam dicere nolumus. Quum ergo alibi in eo libro de hac re ſcripſerim, quod reliquum eſt, iam aggrediar.

Demoſthenis ſtylus quomodo dignoſcatur.

L. Promiſeram ante, me id adhuc demonſtraturum, quomodo ſcilicet ſtylus Demoſthenicus dignoſci, et quibus rationibus ab aliorum diſtingui poſſit. Vnum igitur quid ita illum proprie non indicat et oſtendit, vt ſolum eius et nullum alium alterius indicet. Sed frequentia ipſa et copia, ob quae caeterarum rerum et perſonarum ſignificatu reprehendi ſolet, proprium

u Illud *ῥοῦ* ſuſpectum eſt: nec ſat congruere videtur *καιροῦ*. mox tamen rectius *ἄλλως ἔχοντα. Sylb.*

x Ὃ *μή ποτ' ἔχει*] Rectius *εἰ μήποτ' ἔχει*, *ſi nondum habet. Sylb.*

y Exemplar habet *τὸ παραλειπόμενον*: parum apte. *Sylb.*

αὐτῆς γίνεται χαρακτήρ· χρήσομαι δ' εἰκόνι φανερᾷ, τῆς σαφηνείας ἕνεκα, τοῖς σώμασι τῶν ἀνθρώπων. ἅπασι δή που συμβέβηκε μέγεθός τε καὶ χρῶμα καὶ σχῆμα καὶ μέλη, καὶ ῥυθμός τις τῶν μελῶν, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις. εἰ δή τις ἀφ' ἑνὸς τούτων ἀξιώσει τὸν χαρακτῆρα σκοπεῖν, οὐδὲν ἀκριβὲς εἴσεται. ἐν πολλαῖς γὰρ ἂν εὕροι μορφαῖς [z] τοιοῦτον δὴ ἕτερον, οἷον ἔθετο τῆς μιᾶς μορφῆς σύμβολον. ἐὰν δὲ πάντα τὰ συνήθη συμβεβηκότα τῇ μορφῇ, ἢ τὰ πλεῖστα, ἢ τὰ κυριώτατα, ταχεῖάν τε πάνυ τὴν γνῶσιν λήψεται, καὶ οὐκ [a] ἐπίσεται ταῖς ὁμοιότησι. τοῦτο δὴ ποιεῖν ἀξιώσαιμ' ἂν καὶ τοὺς βουλομένους τὴν σύνθεσιν ἀκριβῶς εἰδέναι τὴν Δημοσθένους, ἐκ πολλῶν αὐτὴν δοκιμάζειν ἰδιωμάτων· λέγω δὴ τῶν κρατίστων τε καὶ κυριωτάτων· πρῶτον ἐκ

proprium eius ſtylum indicat: quod ſimilitudine aperta, quae in ſingulis corporibus hominum videri poſſit, oſtendam. omnibus enim nobis quaedam longitudo, color, figura, membra, et in iis ipſis membris aliquis etiam numerus accidit, et his ſimilia. Si quis igitur ex vnoquoque horum ſeparatim characterem hominis cupiat cognoſcere, nihil tandem perfecte ſciet. In multis aliis enim formis inueniet tale quid, quod vnius formae eſſe ſignum et characterem poſuit. Cum vero omnia pro more illi formae acciderint, vel horum plurima, vel maxime propria, cito admodum eam dignoſcet, nec ipſa eum affinitate ſimilitudo decipiet. Hoc facere velim eos, qui perfecte Demoſthenis genus dicendi cupiunt cognoſcere: vt ſcilicet ex multis proprietatibus, optimis ſcilicet et maxime propriis, id explorent. * Primum ex modulis et bono ſono, quem ſenſus ipſe,

z Poſſis etiam legere τοιοῦτόν τι ἕτερον. V. 9. ſtructurae lex poſtulat συμβεβήκῃ, *acciderint. Sylb.*

a Pro corrupto ἐπίσεται parua mutatione reponi poſſet ἐποίσεται. ſed ſenſus magis poſtulare videtur ἀπατηθήσεται, *decipietur. Sylb.*

* Sic *Iunius* vertit: *Primum ex concinnitate, cuius indicium optimum eſt ſenſus, qui verbis nequit exprimi. Ad eum vero longa opus eſt mora et inſtructione diutina. Neque enim ſtatuarii etc.*

 b Ἄλο-

τῆς ἐμμελείας, ἧς κριτήριον ἄριστον ἡ [b] ἄλογος αἴσθησις. δεῖ δ' αὐτῇ τριβῆς πολλῆς καὶ κατηχήσεως χρονίου· [c] οὐ γὰρ δὴ πλάσται μὲν καὶ ζωγράφων παῖδες, εἰ μὴ πολλὴν ἐμπειρίαν λάβοιεν, χρόνῳ τρίψαντες τὰς ὁράσεις μακρῷ περὶ τὰς τῶν ἀρχαίων δημιουργῶν τέχνας, οὐκ ἂν εὐπετῶς αὐτὰς [d] διαγνοῖεν, καὶ οὐκ ἂν ἔχοιεν εἰπεῖν βεβαίως, ὅτι τῇ φήμῃ παραλαβόντες τουτὶ μέν ἐστι Πολυκλείτου τὸ ἔργον, τουτὶ δὲ Φειδίου, τουτὶ δ' Ἀλκαμένους· καὶ τῶν γραφῶν Πολυγνώτου μὲν αὕτη, Τιμάνθους δ' ἐκείνη, αὕτη [e] (δὲ) [f] Παρασίου. λόγων δ' ἄρα τινὲς ἀκριβῶς ἐξ ὀλίγων παραγγελμάτων καὶ προσκαίρου

ipſe, qui verbis exprimi nequit, optime diiudicat. Ad eum porro cognoſcendum vſus et longa exercitatio requiritur. Neque enim ſculptores et pictores, niſi magnam experientiam, eamque longo tempore collectam, habeant, et dudum in artificioſis antiquorum operibus oculos triuerint, facile ea internoſcent, nec ſatis affirmare poterunt, eo quod ſolum fama audiuerunt, hoc eſſe Polycleti opus, hoc Phidiae, hoc Alcamenis; et inter pictores, illam eſſe Polygnoti, illam Timanthis, illam Parrhaſii tabulam. An igitur quiſpiam e paucis omnino obſeruationibus et breuis intelligentia temporis accurate orationem

b Ἄλογον αἴσθησιν quidam reddunt *ſenſum rationis expertem*, vel *ſenſum ratione carentem.* Tullio l. 3. de Oratore dicitur *naturalis ſenſus*, cum ait: *Bonis verbis, aut non bonis, vtatur aliquis, non arte aliqua perpenditur, ſed quodam quaſi naturali ſenſu iudicatur.* Eidem rurſus de perfecto Oratore *tacitus ſenſus* vocatur: *Verſuum modum notat ars. ſed aures ipſae tacito cum ſenſu ſine arte definiunt.* Vide *Pet Victorium* Var. Lect. l. 13. c. 6. *Iunius.*

c Similitudine hac ſupra quoque vſus eſt in *Dinarcho*, p. 644. v. 16. *Sylb.*

d In exemplari eſt διανοῖεν: ambigue. Ibidem mox pro ὅτι legendum potius ὅτι μὴ, id eſt, μόνον, *tantum modo.* vt videlicet τουτὶ μέν ἐστι et ſequentia abſolute ac μιμητικῶς proferantur. *Sylb.*

e Incluſa δὲ abeſt ab exemplari. Mox rectius ἆρα, vt pag. 1114. v. 6. licet in exemplari quoque interrogationis nota ſit addita clauſulae. *Sylb.*

f *Al.* Παῤῥασίου.

g Pro-

κατηχήσεως, ἐμμελοῦς ἁρμονίας εἴσονται φύσιν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. τοῦτο μὲν δὴ πρῶτον οἴομαι δεῖν σκοπεῖν· ἐπιστήμῃ γε καὶ ἔθει· μετὰ δὲ τοῦτο, τὴν εὐρυθμίαν. οὐ γάρ ἐστι λέξις οὐδεμία Δημοσθένους, ἥτις οὐκ ἐμπεριείληφε ῥυθμοὺς [g] καὶ μέτρα τὰ μὲν ἀπηρτισμένα καὶ τέλεια, τὰ δ' ἀτελῆ, τοιαύτην ἐπιπλοκὴν ἔχοντα ἐν ἀλλήλοις, καὶ οὕτως συνηρμοσμένα, ὥστε μηδ' ἡμῖν νοεῖν, ὅτι ἐστὶ μέτρα· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως γένοιτο πολιτικὴ λέξις παρ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν ἐμφερὴς ποιήμασιν, ἂν μὴ περιέχῃ μέτρα καὶ ῥυθμούς τινας ἐγκατακεχωρισμένους [h] ἀδήλους. οὐ μέντοι γε προσήκει, αὐτὴν ἔμμετρον, οὐδ' ἔρρυθμον εἶναι δοκεῖν, ἵνα μὴ γένηται ποίημα, ἢ μέλος, ἐκβᾶσα τὸν αὑτῆς χαρακτῆρα· ἀλλ' εὔρυθμον αὐτὴν ἀπόχρη φαίνεσθαι καὶ εὔμετρον. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ μὲν, οὐ μὴν ποίημά γε· καὶ μελίζουσα μὲν, οὐ μὴν μέλος.

tionem boni ſoni cognoſcet? nequaquam; ſed longo tempore opus eſt. Hoc igitur primum obſeruandum puto, (quod ipſum ſcientia et conſuetudine parandum eſt) deinde bonos numeros. Nullam enim Demoſthenes orationem habet, quae non ſuos habeat numeros, et menſuram, aliam perfectam et abſolutam, aliam vero imperfectam, itaque inter ſe compoſitam et copulatam, vix vt diſcernere poſſimus, modulata ſit, nec ne. non enim aliter dictio orationum ciuilium ſimilis verſibus fieret, niſi menſuram et pedes aliquos ſolutos, qui non ita ſtatim appareant, habeat. Non quidem par eſt, vt metrica et nimis numeroſa ſit, ne vel carmen, vel verſus, praeter illius inſtitutum fiat; ſed ſufficit, vt bonos numeros et aptam dimenſionem habeat. Sic enim futura eſt inſtar carminis numeroſa, non tamen carmen; et inſtar verſus torta, non tamen verſus.

g Procul dubio legendum *καὶ μέτρα τὰ μὲν ἀπηρτ.* [A vulgatis enim *τὰ* abeſt.] Mox etiam v. 7. pro *ἡμῖν* rectius accuſ. caſu legemus *ἡμᾶς*, *nos*. *Sylb.*

h In exemplari eſt *ἀδήλου*. ſed vel *ἀδήλους* legendum, vel *ἀδήλως*. Idem v. pen. habet *ἔμμετρον* errore ambiguo. ſed verius eſſe *εὔμετρον*, quam *ἔμμετρον*, ſatis clare cognoſcitur ex p. 196. v. pen. ſeq. et ex ſeq. pag. 1110. v. 13. *Sylb.*

i Κα-

τίνα δ' ἔχει ταῦτα διαφορὰν, οὐ χαλεπὸν ἰδεῖν. ἡ μὲν ὅμοια παραλαμβάνουσα μέτρα καὶ ῥυθμοὺς τεταγμένους, εἴτε κατὰ στίχον, εἴτε κατὰ περίοδον, ἣν καλοῦσιν [i] οἱ μουσικοὶ στροφήν· κἄπειτα πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐπὶ τῶν αὐτῶν στίχων, ἢ περιόδων, ἃς ἀντιστρόφους ὀνομάζουσι, χρωμένη, καὶ τῷ σχήματι τούτῳ τῆς κατασκευῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους προβαίνουσα, ἔμμετρός τ' ἐστὶ καὶ ἔρρυθμος, καὶ ὀνόματα κεῖται τῇ τοιαύτῃ λέξει μέτρον καὶ μέλος· ἡ δὲ περιπεπλανημένα μέτρα καὶ ῥυθμοὺς ἀτάκτους ἐμπεριλαμβάνουσα, καὶ μήτ' ἀκολουθίαν αὐτῶν φυλάττουσα, μήτε ὁμοζυγίαν, μήτ' ἄλλην ὁμοιότητα τεταγμένην μηδεμίαν, εὔρυθμος μέν ἐστι καὶ εὔμετρος, ἐπειδὴ διαπεποίκιλται μέτροις τε καὶ ῥυθμοῖς τισιν, οὐ μὴν ἔρρυθμός γ', οὐδ' ἔμμετρος, ἐπειδὴ οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς, οὐδὲ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσι. τοιαύτην δέ φημι πᾶσαν εἶναι λέξιν πολιτικὴν, ἐν ᾗ τὸ ποιητικὸν ἐμφαίνεται κάλλος· ᾗ καὶ

verſus. Quid vero haec inter ſe differant, perſpectu facillimum eſt. Quae quidem dictio menſuras et numeros artificio quodam ordinatos habet, ſiue ad ſingulos verſus, ſiue ad ſingulas periodos, quas muſici ſtrophas vocant; deinde eoſdem iterum numeros et menſuras iiſdem in verſibus et comprehenſionibus, quas antiſtrophas vocant, vſurpat, quos deinde numeros ab initio ad finem vſque deducit, metrica eſt et poëtica, et hiſce dicitur nominibus carmen et melos: quae vero vagas dimenſiones et numeros incertos adhibet, nec vllam eorum conſequentiam, vel aliam aequalitatem ordinatam ſeruat, numeroſa eſt et bene dimenſa, cum menſuris et numeris quibuſdam diſtincta ſit, non tamen metrica, vel poëticis numeris adſtricta, cum non eoſdem ſemper numeros et menſuras iiſdem locis habeat. Talem autem eſſe cenſeo omnem orationem ciuilem, quae poëtico aliquo ornamento inſignitur. qua etiam

i Καλοῦσιν μουσικοὶ] Malim cum articulo, οἱ μουσικοί. Mox v. 5. ἀντιστρόφους ſupra quoque ſic habuimus, p. 130. v. 5. ſed vereor, ne librariorum vitio pro ἀντιστρόφας. *Sylb.*

k In

τὸν Δημοσθένη κεχρημένον ὁρῶ. τὰς δὲ περὶ τούτου τοῦ μέρους πίστεις ἐν τοῖς περὶ τῆς συνθέσεως γραφεῖσιν ἀποδεδωκὼς, οὐκ ἀναγκαῖον ἡγοῦμαι κἀνταῦθα λέγειν. τρίτον ἔτι καὶ τέταρτον ἰδίωμα τῆς συνθέσεως τοῦ ῥήτορος ἦν, τό τ' ἐξαλλάττειν παντοδαπῶς, καὶ τὸ σχηματίζειν ποικίλως τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους. οὐδὲ γάρ ἐστιν οὐδεὶς ἁπλῶς τόπος, [k] ὃς οὐχὶ διαπεποίκιλται ταῖς τ' ἐξαλλαγαῖς καὶ τοῖς σχηματισμοῖς, ὡς ἅπαντες ἴσασι· καί μοι δοκεῖ ταῦτα μὴ λόγων δεῖσθαι, γνώριμα καὶ τοῖς φαυλοτάτοις ὄντα.

να'. Ταυτί μοι δοκεῖ μηνύματα τῆς συνθέσεως εἶναι τῆς Δημοσθένους, καὶ [l] χαρακτηρικὰ, ἐξ ὧν ἄν τις αὐτὴν διαγνοίη πᾶσαν ἐξετάζειν βουληθείς. εἰ δέ τις ὑποτεύξεται πρὸς ταῦτα, θαυμάζειν λέγων, εἰ καὶ κακοδαίμων οὕτως ἦν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ, ὥσθ', ὅτε γράφει τοὺς λόγους, ἄνω καὶ κάτω στρέφειν τὰ μόρια τῆς λέ-

etiam Demoſthenem vſum video. Huius porro rei cauſas dedi in commentario *de Compoſitione verborum*, quare non iterum eadem hîc opus puto repetere. Tertio et quarto, proprium eſt huic oratori, mutare vbique et variare, et membra periodoſque diuerſis ornamentis efformare. Non enim eſt vllus adeo ſimplex locus, qui non varietate, mutationibus, et ornamentis quibuſdam variatus et diſtinctus ſit, vt omnibus notum eſt. Mihi autem haec verbis indigere non videntur, vt quae etiam vulgo notiſſima ſint.

LI. Haec mihi Demoſthenicae compoſitionis ſigna et indicia videntur; e quibus, ſi quis eam examinare cupiat, facili negotio ab aliis diſcernet. Si quis vero ad haec reſpondeat, mirari ſe, quamuis diuinus adeo hic orator fuerit, eum, quando orationes componit, ſurſum et deorſum partes orationis inuertere,

k In exemplari eſt οἷος, errore ambiguo. verius tamen ὃς, quam οἷος. Sic. p. ſeq. v. 1. idem ambigue itidem habet συντιθεμένα. ſed conuenientius praeſens συντιθέμενα, quam praeteritum συντεθειμένα. *Sylb.*

l In ora *Cod. Bodl.* χαρακτηριστικὰ, et v. pen. ὅτ' ἔγραφε, et v. vlt. τρέπειν.

ξεως, καὶ τὰ ἐκ τούτων συντιθέμενα κῶλα, ἐμμελείας τε καὶ ῥυθμοὺς καὶ μέτρα, μουσικῆς οἰκεῖα θεωρίας πράγματα καὶ ποιητικῆς, εἰς τὴν πολιτικὴν ἐναρμόττειν φράσιν; ἧ τούτων οὐδενὸς μέτεστιν. πρῶτον μὲν ἐκεῖνο ἐνθυμηθήτω, ὅτι ὁ τοσαύτης δόξης ἠξιωμένος ἀνὴρ ἐπὶ λόγοις, ὅσης οὐδεὶς τῶν πρότερον, αἰώνια συνταττόμενος ἔργα, καὶ τῷ πάντα βασανίζοντι χρόνῳ παραδιδοὺς, οὐδὲν ἐκ τοῦ ἐπιτυχόντος ἔγραφεν· ἀλλ' ὥσπερ τῆς ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας πολλὴν ἐποιεῖτο [m] *δόσιν, οὕτω καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἁρμονίας. ὁρῶν γε δὴ τοὺς θαυμαζομένους ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ κρατίστων λόγων ποιητὰς νομιζομένους, Ἰσοκράτην καὶ Πλάτωνα, γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφέροντας λόγους· ἐνθυμούμενος δ', ὅτι τοῦ λέγειν εὖ διττὴ ἡ διαίρεσίς ἐστιν, εἴς τε τὸν πραγματικὸν* [n] *τρόπον καὶ εἰς τὸν λεκτικὸν, καὶ τούτων πάλιν*

Demoſthenis laus.

uertere, et membra ex his compoſita, ad haec bonum ſonum, numeros, et menſuras, quae proprie ad muſicam et poëticam ſpectant, ciuili et forenſi dicendi generi accommodare, cum tamen horum nihil illi quadret. Primum iſtud ſciat, illum, qui tantam ex eloquentia gloriam perceperit, quantam e prioribus nemo, aeternis et duraturis compoſitis operibus, quae tempori omnia et ſingula examinanti tradidit, nihil fortuito et temere ſcripſiſſe; ſed, quemadmodum magnam in ſententiarum diſtributione, ita et in compoſitione verborum operam impendiſſe. Videns porro orator, Iſocratem et Platonem, ſapientia celebres et optimos olim oratores exiſtimatos, caelatis et tornatis operibus orationes ſuas ſimiles effeciſſe; ſcienſque, duplicem eſſe bene dicendi modum, tum eum, qui in rerum tractatione, tum qui in verborum conſiſtit, et hos duos iterum in

m De δόσιν ſupra dictum, ad p. 1008. v. 9. V. 10. exemplar accuſ. caſu habet τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἁρμονίαν : contra legem ſyntaxeως. Idem mox pro τοὺς habet τούτους: perperam. Quod vero v. 12. *Dionyſius* ſcribit, Iſocratem et Platonem orationes ſuas caelatis ac tornatis operibus feciſſe ſimiles, idem ſupra quoque (p. 208. v. 7.) iiſdem prope verbis dixit. *Sylb.*

n Τρόπον ſupra quoque ſic vſurpatum eſſe, prolixius docui ad p. 3. v. vlt. *Sylb.*

o In

ἀμφοτέρων εἰς τὰς ἴσας διαιρεθέντων τομάς, τοῦ πραγματικοῦ μὲν, εἴς τε τὴν παρασκευὴν, ἣν οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν εὕρεσιν, καὶ εἰς την χρῆσιν τῶν παρεσκευασμένων, ἣν προσαγορεύουσιν οἰκονομίαν· τοῦ λεκτικοῦ δὲ, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ἐκλεγέντων· ἐν ἑκατέρῳ τούτων πλείω μοῖραν ἔχει τὰ δεύτερα τῶν προτέρων· τὸ μὲν οἰκονομικὸν, ἐν τῷ πραγματικῷ· τὸ δὲ συντιθέμενον, ἐν τῷ λεκτικῷ· περὶ ὧν οὐ καιρὸς ἐν τῷ παρόντι [o] μηκύνειν. ταῦτα γὰρ ἐννοηθείη ἄν, εἴ τις εἴη κομιδῇ σκαιὸς, ἢ δύσερις, καὶ οὐκ ἂν θαυμάσειεν, εἰ φροντὶς ἐγίνετο Δημοσθένει ἔτι μελῶν καὶ ῥυθμῶν καὶ σχημάτων, καὶ τῶν ἄλλων πάντων, οἷς ἡδεῖα καὶ καλὴ γίνεται σύνθεσις· τοὐναντίον γὰρ, μᾶλλον ὑπολάβοι τις ἀνὴρ μήτ' ὀλιγόπονος, μήτε [p] τερψίχορος, μήτ' ἀκρόσοφος, ἄπορον εἶναι καὶ ἀμήχανον, ἢ μηδεμίαν ἐπιμέλειαν πεποιῆσθαι τὸν ῥήτορα τῆς ἁρμονίας

in duas partes ſubdiuidi; rerum quidem tractationem, in apparatum, quem veteres inuentionem appellant, et in inuentorum vſum, quem diſtributionem vocant; verborum vero modum, in delectum verborum, et in delectorum collocationem: in vtroque horum ſaepius vſurpauit primum, quam ſecundum: diſtributio ſiquidem in rerum tractatione, compoſitio in dictionis modo conſiſtit: de quibus tempus non eſt longe diſſerere. Hoc enim facile quis intelliget, niſi alioquin ſtupidus admodum et contentioſus ſit; et non mirabitur, Demoſthenem fuiſſe de membris, numeris, et ornamentis, et aliis omnibus, quae compoſitionem ſuauem et egregiam reddunt, ſollicitum: at contrarium exiſtimabit laborioſus et ſeuerus aliquis, nec ſumme ſapiens, tenuem ſcilicet eum eſſe et auſterum, neque vllam concinnitatis oratoriae, vel paruam admodum,

o In exemplaris textu eſt μήδειν: vera lectio μηκύνειν adſcripta erat margini. Sequentia vero ſic fortaſſe legemus rectius: ταῦτα γὰρ ἐννοηθείη ἄν τις, μὴ κομ. σκ. *Sylb.*

p Ἀψίκορος legit *Caſaub.* ad *Perſium* p. 17. qui locum hoc modo vertit: *contrarium potius ſentiat, qui modo nec ignauus nec faſtidioſus, neque ſemidoctus fuerit.*

q Pro

τῶν λόγων, ἢ φαύλην τινὰ, βουλόμενον μνημεῖα τῆς ἑαυτοῦ διανοίας ἀθάνατα καταλιπεῖν. οὐ γάρ δή τοι πλάσται μὲν καὶ γραφεῖς ἐν ὕλῃ φθαρτῇ [q] χείροντες πόνους, ὥστε καὶ φλέβια καὶ πτίλα καὶ χνοῦς, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια εἰς ἄκρον ἐξεργάζεσθαι, καὶ κατατήκειν εἰς ταῦτα τὰς τέχνας· πολιτικὸς δ' ἄρα δημιουργὸς, πάντας ὑπεράρας τοὺς καθ' αὑτὸν φύσει τε καὶ πόνῳ, τῶν ἐλαχίστων τινὲς εἰς τὸ εὖ λέγειν, εἰ δὴ καὶ ταῦτα ἐλάχιστα, ὠλιγώρησε.

νβ'. Βουλοίμην δ' ἂν [r] καὶ ταῦτα ἐνθυμηθῆναι [s] τοὺς ἔτι δυσπείστως ἔχοντας πρὸς τὰ εἰρημένα, ὅτι μειράκιον μὲν ἔτι ὄντα καὶ νεωστὶ τοῦ μαθήματος ἁπτόμενον αὐτὸν, οὐκ ἄλογον ἦν καὶ ταῦτα καὶ τἄλλα πάντα διὰ πολλῆς ἐπιμελείας τε καὶ φροντίδος ἔχειν· ἐπειδὴ δ' ἡ χρόνιος ἄσκησις ἕξιν αὐτῷ ἐνεποίησε πολλὴν καὶ τύπους

dum, cum cuperet tamen ingenii ſui immortalem relinquere memoriam, rationem habuiſſe. Annon enim ſculptores pictoreſque, in materia corruptibili artem oſtendentes, venulas aliquas, lanuginem, et glabras quaſdam plumulas, et id genus alia artificioſe efficiunt, et in iis ſortem conſumunt? Ciuiliſne igitur orator, qui omnes aequales ingenio et labore ſuperauit, minuta aliqua, quae ad bene dicendum conferunt, ſi tamen minima dicenda ſunt, neglexit?

LII. Cuperem equidem hic noſcere eos, qui dictis his perſuaderi nequeunt, quod veriſimile ſit, eum, quod iam inde a puero et iuuentute diſciplinas amplexus ſit, et haec et alia omnia magna diligentia et cura collegiſſe. Cum vero longi temporis exercitatio magnum illi habitum induxerit, et ea, quae

q Pro χείροντες procul dubio legendum χειρῶν ἐπιδεικνύντες, ex p. 209. v. 12. vbi haec ipſa tradens ait: χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδείκνυνται. *Sylb.*

r Κἀνταῦθα] In exemplari eſt καὶ ταῦθα, errore ambiguo. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* καὶ ταῦτα.

s Illud διότι [quod in vulgatis ante τοὺς legitur] ſupervacaneum eſt. Si quis etiam ibidem mox diphthongus malit δυσπείστως, [pro vulgari δυσπίστως] non multum refragabor. Sequentia iiſdem prope verbis ſupra ſunt expoſita, p. 210. v. 2. *Sylb.*

t Re-

ἰσχυρῶς ἐνειργάσατο τῶν ἀεὶ μελετωμένων, τότ' ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου τε καὶ τῆς ἕξεως αὐτὸ ποιεῖν· οἷόν τι γίνεται καὶ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας, καὶ οὐχ ἥκιστα περὶ τὴν καλουμένην γραμματικήν. ἱκανὴ γὰρ αὕτη καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι, φανερωτάτη πασῶν οὖσα καὶ θαυμασιωτάτη. ταύτην γὰρ ὅταν ἐκμάθωμεν, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων τῆς φωνῆς ἀναλαμβάνομεν, ἃ καλεῖται γράμματα· ἔπειτα τύπους τ' αὐτῶν καὶ δυνάμεις· ὅταν δὲ ταῦτα μάθωμεν, τότε τὰς συλλαβὰς αὐτῶν, καὶ τὰ [t] περὶ ταῦτα πάθη· κρατήσαντες δὲ τούτων, τὰ τοῦ λόγου μόρια· ὀνόματα λέγω καὶ ῥήματα καὶ συνδέσμους· καὶ τὰ συμβεβηκότα τούτοις, συστολάς, ἐκτάσεις, ὀξύτητας, βαρύτητας, γένη, πτώσεις, ἀριθμούς, ἐγκλίσεις, τὰ ἄλλα παραπλήσια τούτοις μυρία ὀνόματα. ὅταν δὲ τὴν τούτων ἁπάντων ἐπιστήμην περιλάβωμεν, τότ' ἀρχόμεθα γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν, κατὰ συλλαβὴν μὲν καὶ βραδέως τὸ πρῶτον, ἅτε νεαρᾶς οὔσης ἔτι τῆς [u] ἕξεως· προβαίνοντος δὲ τοῦ χρόνου, καὶ τόνον

quae ſemper ſectatus eſt, firmiter in illo impreſſerit; hinc factum, vt id tunc facillime et habitu quodam dexterrimo fecerit; vti accidit et in aliis artibus, et maxime in ea, quae Grammatica nuncupatur. ex hac enim vna poſſumus et de caeteris iudicare, tum quod omnium clariſſima eſt, tum quod excellentiſſima. Hanc enim cum ediſcimus, primum nomina ipſa elementorum, quibus vox conſtat, diſcimus, quae vocantur literae: deinde formas et valores. Cum haec didicerimus, tunc earum ſyllabas et ſyllabarum affectiones; his ſuperatis, orationis partes, (verba ſcilicet, nomina, et coniunctiones) et quae his accidunt, contractiones, dilatationes, accentus acutos et graues, genera, caſus, numeros, declinationes, ſimiliaque mille nomina. His perceptis, tunc legere et ſcribere incipimus, primum quidem articulatim et lente, cum habitus nondum firmus eſt; ſed accedente tempore, et intellectu ex conti-

Diſcendi ordo et ratio.

t Rectius περὶ ταύτας, foemin. gen. *Sylb.*

u λέξεως] Conuenientius (opinor) ἕξεως, *habitu. Sylb.*

x De

ἰσχυρὸν τῇ ψυχῇ περιτιθέντος ἐκ τῆς συνεχοῦς μελέτης, τότ' ἀπταίστως τε καὶ κατὰ πολλὴν εὐπέτειαν· καὶ πᾶν ὅ τι ἂν ἐπιδῷ τις [x] βυβλίον, οὐδὲν ἐκείνων ἔτι τῶν πολλῶν θεωρημάτων ἀναπολοῦντες, ἅμα νοήσει διερχόμεθα. τοιοῦτον δή τι καὶ περὶ ταύτην ὑποληπτέον γενέσθαι τὴν τέχνην, ἐκ τῶν μικρῶν καὶ γλίσχρων θεωρημάτων αὐξομένην τὴν [y] ἕξιν σὺν χρόνῳ ῥαδίως αὐτῶν κρατεῖν, ὥστε ἅμα νοήσει κεκριμένον τε καὶ ἄπταιστον αὐτῆς εἶναι τὸ ἔργον. εἰ δέ τῳ δοκεῖ ταῦτα καὶ πόνου πολλοῦ καὶ πραγματείας μεγάλης ἔργα εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δοκεῖ κατὰ τὸν Δημοσθένη· οὐδὲν γὰρ τῶν μεγάλων, μικρῶν ἐστι πόνων ὤνιον· ἀλλ' ἐὰν ἐπιλογίσηται τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοῖς καρποὺς, μᾶλλον δ' ἂν ἕνα μόνον τὸν ἔπαινον, ὃν ἀποδίδωσιν ὁ χρόνος καὶ ζῶσι καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, πᾶσαν ἡγήσεται [z] τὴν πραγματείαν ἐλάττω τῆς προσηκούσης.

continua exercitatione melius formato, tum ſine errore et facillime, et quemcunque librum, ad nullum praeceptum iam amplius habito reſpectu, ſimulatque cogitamus, perlegimus. Hoc etiam de arte hac oratoria credendum eſt, habitum e paruis et tenuibus praeceptis, iam auctum vna cum tempore, facillime haec praecepta ſuperare, vt, ſimul atque cogitamus, etiam ſine errore dicamus. Si cui vero videantur haec magni laboris eſſe et moleſtiae, is ſibi perſuadeat, in Demoſthene id maxime locum habuiſſe. Nihil enim magnum exiguis venundatur laboribus. Sed ſi reputet, fructus hunc laborem ſequi ſolitos, vnicam laudem potius, quam tempus et viuis et poſt mortem dare conſueuit; omnem laborem paruum et tanto praemio inferiorem arbitrabitur.

LIII.

x De βυβλίον ſupra dictum ad p. 969. v. 5. Seq. v. rectius ἅμα νοήσει, [quam νοήσεις, quod vulgatae dant] vt paulo poſt, v. 8. id eſt, *ſimulatque cogitamus. Sylb.*

y λέξιν] Hîc quoque convenientius legerimus ἕξιν, *habitum.* Seq. v. exemplar habet ἅμα νοήσειν: parum congruenter. *Sylb.*

z Idem exemplar habet τήν τε πρ. ſed quorſum hîc ſit opus

νγʹ. Εἷς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος, ὁ περὶ τῆς ὑποκρίσεως, [a] ἣ κεκόσμηκε τὴν λέξιν ἀνὴρ, ἀναγκαίας ἀρετῆς ὄσης περὶ λόγους, καὶ μάλιστα τοὺς πολιτικούς· ἧς παρούσης μὲν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς γίνεται χώρα καὶ τότε· ἀπούσης δ', [b] οὐδοτιοῦν ὄφελος, οὐδ' ἐκείνων οὐδεμιᾶς. τεκμήραιτο δ' ἄν τις, ἡλίκην ἰσχὺν τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἔχει, καταμαθὼν, ὅσον ἀλλήλων ἀλλάττουσιν οἱ τραγῳδίας τε καὶ κωμῳδίας ὑποκρινόμενοι· τὰ γὰρ αὐτὰ ποιήματα λέγοντες, οὐχ ὡσαύτως ἡμᾶς κηλοῦσιν ἅπαντες, ἀλλ' ἐνίοις τ' ἀχθόμεθα, καὶ ὥσπερ ἀδικούμενοί τι, καθυποκρινομένοις καὶ διαφθείρουσι τὰς βουλήσεις τῶν ποιημάτων, χαλεπαίνομεν. ταύτης δή φημι τῆς ἀρετῆς πάνυ δεῖν τοῖς ἐναγωνίοις λόγοις, εἰ μέλλουσιν ἕξειν πολὺ τὸ ἀληθινὸν καὶ ἔμψυχον· ἧς πλείστην, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων, πρόνοιαν ἔσχεν οὗτος ὁ ἀνήρ. διττὴν

LIII. Vnum reſtat dicendum, de pronunciatione ſcilicet, qua ille dictionem ornauit, quae omnino in oratione requiritur, et maxime forenſi: quae vbi adfuerit, tunc et aliis virtutibus locus eſt; vbi autem abſuerit, caetera nullo pacto iuuant. Porro, quanti haec valeat, videre quis poterit, conſiderando, quantum tragoediarum comoediarumque hiſtriones inter ſit diſcrimen. eadem enim carmina pronunciantes non ſimiliter nos audientes mouent; ſed aliquibus iraſcimur, et, quod carminum elegantiam et vim deprauant ac corrumpunt, quaſi aliqua nos iniuria affeciſſent, indignamur. Haec, inquam, virtus in orationibus forenſibus potiſſimum requiritur, ſi modo verae et viuae eſſe velint; atque huius maximam rationem Demoſthenes, vt etiam aliarum, habuit. Caeterum, cum

Pronunciatio.

opus coniunctione τε, ego certe non video. *Sylb.*

a Pro ὡς [quod vulgatae exhibent] conuenientius legimus ᾗ, *qua*. Mox malim cum artic. ὁ ἀνὴρ: quanquam ſupra quoque haec ellipſis articuli obſeruata eſt aliquoties, cum alibi, tum p. 941. v. 8. *Sylb.*

b Ὁτιοῦν] Rectius procul dubio οὐδοτιοῦν, vel μηδοτιοῦν. Sic v. 7. rectius compoſ. διαλλάττουσιν. V. 9. exemplar habet οὐχ ὡς ἔτως ἡμᾶς καλοῦσιν: parum ad rem. *Sylb.*

c In

δὲ τὴν φύσιν αὐτῆς ȣ̓σαν ὁρῶν, περὶ ἄμφω τὰ μέρη σφόδρα ἐσπȣ́δασε. καὶ γὰρ τὰ πάθη τὰ τῆς φωνῆς, καὶ τὰ σχήματα τȣ͂ σώματος, [c] οἷς κράτιστα ἕξειν ἔμελλεν, ȣ̓ μικρῷ πόνῳ κατειργάσατο· καίτοι φύσει πρὸς ταῦτα ȣ̓ πάνυ εὐτυχεῖ χρησάμενος, ὡς Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς φησὶ, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ τὸν βίον αὐτȣ͂ συγγράψαντες. τί δὴ ταῦτα πρὸς τὴν λέξιν αὐτȣ͂ συντείνει; φαίη τις ἄν. ἡ λέξις μὲν ȣ̓͂ν, εἴποιμ' ἂν, οἰκείως κατεσκεύασται πρὸς ταῦτα, μεστὴ πολλῶν ȣ̓͂σα ἠθῶν καὶ παθῶν, καὶ διδάσκȣσα, οἵας ὑποκρίσεως αὐτῇ δεῖ. ὥστε τȣ̀ς ἀναγινώσκοντας τὸν ῥήτορα τȣ͂τον ἐπιμελῶς χρὴ παρατηρεῖν, ἵνα τȣ͂τον ἕκαστα λέγηται τὸν τρόπον, [d] ᾧ ἐκεῖνος ἐβȣ́λετο. αὐτὴ γὰρ ἡ λέξις διδάσκει τȣ̀ς ἔχοντας ψυχὴν εὐκίνητον, μεθ' οἵας τῆς ὑποκρίσεως ἐκφέρεσθαι δεήσει. ὃ δ' ἐγὼ [e] σαφὲς ἐπὶ τῶν πραγμάτων ποιήσω.

cum videret, eam duplicem eſſe, vtrique ſtuduit. etenim vocis ſuae affectiones, et figuram corporis, quibus maxime illa optima redditur, ingenti contentione exercuit: quamquam (vt Demetrius Phalereus, et caeteri omnes, qui vitam eius ſcripſere, tradunt) natura ad iſta parum eſſet aptus. Dicet quis, quid haec ad dictionem eius faciunt? reſpondeo: dictionem eius hiſce proprie ornatam eſſe, vtpote quae plena affectibus eſt, tum remiſſioribus, tum grauioribus; ipſaque indicat, qualem potiſſimum actionem requirat. Quare, qui hunc legunt, diligenter animaduertant, vt hoc, quo ipſe legi vult, modo ſingula legant. Ipſa enim dictio docet eos, qui natura ſunt mobili, et omnem in partem mouentur facile, qua pronunciatione efferri velit. quod reipſa et exemplo probabo.

LIV.

c In ora *Cod. Bodl.* ὡς κράτιστα.

d Pro ᾧ in exemplari eſt disiunctiua ἤ. Sed vel ᾧ legendum, vel ſaltem ᾗ, *qua ratione*. Quod mox ſequitur, rem et dictionem ipſam, praemonſtrare, quanam in perorando vtendum ſit actione, ſupra quoque iiſdem prope verbis dictum eſt, p. 1023. v. 8. *Sylb.* In ora *Cod. Bodl.* ȣ̓͂ν.

e In exemplari eſt σαφῶς: parum congruenter. P. 1119. v. 2. nota

νδ΄. Φέρε γὰρ, ἐπιχειρείτω τις προφέρεσθαι τούσδε ἀριθμούς· „Ὄλυνθον μὲν δὴ καὶ Μεθώνην καὶ Ἀπολλωνίαν, καὶ δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ἐπὶ Θράκης ἐῶ, ἃς ἁπάσας οὕτως ὠμῶς ἀνήρηκεν, [f] ὥστε μηδ᾽, εἰ πώποτέ ᾠκίσθησαν, ῥᾴδιον ἦν προελθόντας εἰπεῖν· καὶ τὸ Φωκέων τοσοῦτον ἔθνος ἀνῃρημένον σιωπῶ.“ ἐνταῦθα ἡ λέξις αὐτὴ διδάσκει, τίνος ὑποκρίσεως δεῖ αὐτῇ. [g] διῃρηκὼς γὰρ τὸ πλῆθος τῶν ἀνῃρημένων ὑπὸ Φιλίππου πόλεων ἐπὶ Θράκης, οὔ φησιν ἐρεῖν. οὐχὶ ταῦτ᾽ οὖν εἰρωνευόμενον δεῖ λέγειν, καὶ ἅμα ὑπαγανακτοῦντα, καὶ παρεντείνοντα τὸν ἦχον; ἔπειτα φησὶν οὐκ ἔχειν ἐρεῖν ταῦθ᾽ ὥσπερ δεινὰ καὶ πέρα δεινῶν· ὅμως ὀδύρεται πόλεων κατάλογον, καὶ ταχεῖαν ἀναίρεσιν διέξεισιν, ὡς οὐδ᾽ ἴχνος ἔτι λοιπὸν

LIV. Agedum, incipiam aliquos numeros proferre: „Taceo Olynthum, Methonam, Apolloniam, et vrbes in Thracia XXXII. quas omnes ille crudeliter euertit; vt, qui acceſſerint, haud facile dicere queant, an vnquam vrbes ibi conditae atque habitatae fuerint: et taceo, tantam Phocenſium gentem euerſam“. Haec verba eius oſtendunt, qua ratione pronunciari debeant. dinumeratis enim vrbibus a Philippo euerſis in Thracia, non ait ſe eas dicturum. Nonne haec ironice efferri oportuit, et ſimul indignantis ſono, ac vehementi? Deinde ait, ſe non illa commemoraturum, quaſi grauia et pluſquam acerba ſint; tamen deplorat vrbium numerum, et celerem euerſionem proſequitur, vt ne tenue quidem antiquae

nota ἀριθμοὺς pro τοὺς ῥυθμούς. *Sylb.*

f Ὥς, εἰ μηδεπώποτε etc.] Vulgatae *Demoſthenis* editiones habent ὥστε μηδένα, μηδ᾽ εἰ πώποτ᾽ ᾠκίσθησαν, εἶναι ῥᾴδιον προσελθόντα εἰπεῖν. noſtra lectio e vulgata ſic inſtituetur melius: ὥστε μηδ᾽, εἰ πώποτε ᾠκίσθησαν, ῥᾴδιον εἶναι, προσελθόντας (vel παρελθόντας) εἰπεῖν: *vt ne ſi qui acceſſerint, vel praeterierint, facile dicere queant, an vnquam vrbes ibi conditae atque habitatae fuerint.* Eſt autem locus deſumtus ex tertia Philippica. *Sylb.*

g Conuenientius (opinor) διηριθμηκώς. Sic v. vlt. conuenientius eſſe videtur ἀναίρεσιν, *ſublationem, deletionem.* [quam vulgare αἵρεσιν.] *Sylb.*

ἐχουσῶν τῆς παλαιᾶς οἰκήσεως. οὐ δι᾽ ὀργῆς γοῦν ταῦτα ὑπερβαλλούσης καὶ οἴκτου λέγεσθαι προσήκει; τίνες οὖν εἰσιν ὀργῆς καὶ ὀλοφυρμοῦ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπου, καὶ φοραὶ χειρῶν; ἃς οἱ κατ᾽ ἀλήθειαν ταῦτα πεπονθότες ἐπιτελοῦσι. πάνυ γὰρ εὔηθες ἄλλο τι ζητεῖν ὑποκρίσεως διδασκάλιον, ἀφέντας τὴν ἀλήθειαν. καὶ αὖθις ἐπιφέρει ὁ ἀνήρ· „Ἀλλὰ Θετταλία πῶς ἔχει; οὐχὶ h (τὰς πόλεις καὶ) τὰς πολιτείας αὐτῶν ἀφῄρηται, καὶ τετραρχίας καθέστακεν. ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δουλεύωσιν; αἱ δ᾽ ἐν Εὐβοίᾳ πόλεις οὐκ ἤδη τυραννοῦν-

quae habitationis earum veſtigium ſuperſit. nonne haec iracunde et miſeranda voce pronuncianda ſunt? Qui ſunt igitur ſoni iracundiae, commiſerationis, et miſericordiae, qui corporis geſtus et manuum? quos illi oſtendunt, quibus haec reuera acciderunt. Stultum profecto eſſet, aliud quoddam actionis eius indicium et teſtimonium, veritate omiſſa, quaerere. Atque ſtatim ſubiungit: ,,Sed Theſſalia quomodo affecta eſt? nonne vrbes et remp. eorum euertit, et trierarchias in eis conſtituit; vt non ſolum vrbes, ſed et nationes integrae ſeruitutem ſeruiant? vrbes in Euboea iam nonne opprimuntur tyranni-

h Incluſa addita ſunt ex vulg. editt. *Demoſthenis.* In eiſdem ſeq. v. legitur τετραδαρχίας κατέστησε παρ᾽ αὐτοῖς. Ex eiſdem p. 1121. v. 1. additum incluſum πλησίον. In eiſdem v. 7. transpoſita coniunctione legitur τοῖς ἔργοις δέ. Eaedem v. 9. ſine aſpir. habent Ἦλιν, ſicut etiam *Stephanus.* Noſtri codicis ſcriptura nomen et originem illius vrbis refert ad Solem: quod *Pauſanias* quoque nonnullos ad auguſtius eam praedicandam factitaſſe tradit. ex eiſdem v. 10. additum πρώην. In eiſdem loci clauſula ſic ſcripta eſt: τὴν πλεονεξίαν χωρεῖ τἀνθρώπου. *Dionyſii* verba, quae ſequuntur, rectius fortaſſe interrogatiue legentur: vt, quae v. 14. poſt ἀφιέντα ſubiunguntur, μίμησιν habeant: verſu vlt. in membro iſto, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ſubiecta ſit poſt interrogationem reſponſio. Alioqui infinitiue ibi legendum foret ἐμοὶ μὲν δοκεῖν: eo ſcilicet modo, quo ſupra p. 943. v. 6. ὅσα κἀμὲ εἰδέναι. Rurſum p. 1121. v. 14. pro ἦχον legendum videtur ἤχει, vel ἤχησον, *ſonu, ſonum ede.* *Sylb.*

* In-

ται, καὶ ταῦτα ἐν νήσῳ (πλησίον) Θηβῶν καὶ Ἀθηνῶν;“ ταῦτα πάλιν ἑτέραν ὑπόκρισιν ἀπαιτεῖ. πυνθάνεται γὰρ, εἶτ᾽ ἀνθυποφέρει, καὶ παρ᾽ ἕκαστον ἀγανακτεῖ, καὶ τὸ δεινὸν αὔξει. ἴδιον δὲ δή που σχῆμα πεύσεως, ἴδιον δ᾽ ἀνθυποφορᾶς, ἴδιον δ᾽ αὐξήσεως· οὐ δύναται ταῦτα ἑνὶ τόνῳ καὶ μιᾷ μορφῇ φωνῆς λέγεσθαι. τούτοις ἐκεῖνα ἕπεται· „Καὶ οὐ γράφει μὲν ταῦτα, τοῖς δ᾽ ἔργοις οὐ ποιεῖ· ἀλλ᾽ ἐφ᾽ Ἑλλήσποντον οἴχεται· πρότερον ἧκεν ἐπ᾽ Ἀμβρακίαν· Ἦλιν ἔχει, τηλικαύτην πόλιν ἐν Πελοποννήσῳ· Μεγάροις ἐπεβούλευσεν (πρώην·) οὔθ᾽ ἡ Ἑλλὰς, οὔθ᾽ ἡ βάρβαρος χωρεῖ τὴν πλεονεξίαν τοῦ ἀνθρώπου.“ ταῦτα ἔνεστι προφέρεσθαι ἡδονῇ ἐν παρῳδικοῖς μέλεσιν ὥσπερ ἱστορίαν· οὐ καταβοᾷ, καὶ διδάσκει, πῶς αὐτὰ δεῖ λέγεσθαι, μόνον οὐ φωνὴν ἀφιέντα· ἐνταῦθα ἀστεῖον ἦχον· ταῦτα ἐσπευσμένως εἰπὲ, ταῦτ᾽ ἀναβεβλημένως· δευρὶ δ᾽ ἀπόλιπε τὸ συνεχὲς, ἐνταυθοῖ σύναψον τὰ ἑξῆς· τούτοις συνάλγησον, τούτων καταφρόνησον· ταῦτα ἐκδειματώθητι, ταῦτα διάσυρον, ταῦτα αὔξησον. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, οὐκ ἔνεστιν

rannide, et hac in inſula iuxta Thebas et Athenas“? Haec iterum alium pronunciandi modum deſiderant. Interrogat enim, deinde ſibi reſpondet, et in ſingulis conqueritur, et plagam auget. proprium eſt enim ſchema interrogationis, proprium reſponſionis, et proprium amplificationis: et nequeunt haec vna eademque voce et ſono efferri. dein ſequitur: * Haec per epiſtolas non indicat, ſed reipſa facit: ſed in Helleſpontum procedit, et pridem Ambraciam aggreſſus eſt: Elidem occupat, tantam Peloponneſi vrbem: Megarenſibus inſidiatus eſt: nec Graecia, nec barbara regio, cupiditatem eius explet“. Haec molliter et ſuauiter licet proferre, vt in verſibus parodicis fieri ſolet, quaſi hiſtoriam. Annon clamat, et oſtendit, qua ratione haec dicenda ſint, tantum non dicens: hic vrbanum ſonum da: haec feſtinanter dic; illud vero lente: hic item omitte continuationem, inde coniunge ſequentia: his condole, haec contemne: his terreare, haec reprehende, haec denique auge. Ita mihi quidem videtur. * idcirco

* Interpres στιγμὴν τελείαν post verbum δοκεῖ poſuiſſe videtur, atque etiam οὐκοῦν pro οὐκ legiſſe.

ἀλόγου ζώου ψυχὴν ἔχοντα, μᾶλλον δὲ λίθου φύσιν νωθρὰν, ἀναίσθητον, ἀκίνητον, ἀπαθῆ, τὴν Δημοσθένους προφέρεσθαι λέξιν. πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ἐπεὶ τὸ κάλλιστον αὐτῆς ἀγαθὸν ἀπολεῖται, τὸ πνεῦμα, καὶ οὐδὲν διοίσει σώματος καλοῦ μὲν, ἀκινήτου δὲ καὶ νεκροῦ. πολλά τις εἰς τοῦτο τὸ μέρος εἰπεῖν ἔχοι· τοῦ δὲ συντάγματος ἱκανὸν εἰληφότος ἤδη μῆκος, αὐτοῦ που καταπαῦσαι χρὴ τὸν λόγον, ἐκεῖνο ἔτι νὴ Δία τοῖς εἰρημένοις προσαποδόντας, ὅτι πάσας ἔχουσα τὰς ἀρετὰς ἡ Δημοσθένους λέξις, λείπεται εὐτραπελίας, ἣν οἱ πολλοὶ καλοῦσι χάριν· πλεῖστον γὰρ αὐτῆς μετέχει μέρος·

Οὐ γάρ πως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι.

ὡς καὶ τοὺς ἀστεϊσμοὺς [i] ἅμα ἐν τοῖς Δημοσθένους λόγοις. οὐδὲν γὰρ, ὧν ἑτέροις τισὶν ἔδωκεν ἀγαθῶν ὁ δαίμων, ἐκείνῳ ἐφθόνησεν.

νέ. Ἃ δέ γ' Αἰσχίνης περὶ αὐτοῦ γράφει συκοφαντῶν, ὥσπερ ἔφην, τοτὲ μὲν ὡς πικροῖς καὶ περιέργοις ὀνόμασι χρωμένου, τοτὲ δ'

circo non licet bruto homini, vel potius lapideo, ſtupido, immobili, qui nullis mouetur affectibus, Demoſthenis verba proferre. Nequaquam profecto: cum ille ſpiritus, qui eum maxime exornat, peſſum eat, et nihil penitus a corpore pulchro quidem, ſed immobili et mortuo, differat. Multa in hanc partem dici queant. Sed cum iam longius opus perduximus, finem imponemus, hoc vnum addentes: Demoſthenis dictionem, etiamſi omnes virtutes complexa ſit, in vrbanitate tamen, quam multi venuſtatem appellant, quod ei plurimum venuſtatis interſit, ſerpere:

Non etenim ſimul vni homini dant omnia diui.

nec etiam Demoſtheni vrbanitates. nullum enim bonum, quod quidem aliis dedit, huic deus inuidit.

Aeſchines calu-

LV. Quae vero Aeſchines, vt dixi, in eo reprehendit, quaſi acerbis et ſuperuacaneis interdum verbis vteretur, interdum

i Etiamſi εὑρεῖν legeris pro ἅμα, tamen ne ſic quidem expletus videtur locus. *Sylb.*

k Ex-

ὡς ἀηδέσι καὶ φορτικοῖς, ῥαδίας ἔχει τὰς ἀπολογίας. εἴ γέ τοι βουληθείη τις χωρὶς ἕκαστον τῶν ἐγκλημάτων σκοπεῖν, τὰ μὲν ἐπαίνου μᾶλλον, ἢ κατηγορίας, ἄξια εὑρήσει· τὰ δ' οὐκ ἀληθῶς εἰρημένα ὑπ' αὐτοῦ. τὸ μὲν γὰρ πικραίνειν την διάλεκτον, ὅταν ἀπαιτῶσιν οἱ καιροί· πολλάκις δ' ἀπαιτοῦσι, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς παθητικοῖς τῶν ἐπιχειρημάτων· ἐγκώμιόν ἐστι τοῦ ῥήτορος· [k] εἴ γε δὴ τὸ ποιεῖν τὸν ἀκροατὴν αὐστηρὸν τῶν νόμων φύλακα, καὶ πικρὸν ἐξεταστὴν τῶν ἀδικημάτων, καὶ τιμωρὸν ἀπαραίτητον τῶν παρανομούντων, παρὰ τῆς ῥητορικῆς δυνάμεως ἢ μόνον, ἢ μάλιστα τῶν ἄλλων ἀπαιτοῦμεν· ἀμήχανον δὲ τρυφεροῖς ὀνόμασι καλλωπίζοντα τὴν διάλεκτον, ὀργήν, ἢ μῖσος, ἢ τῶν παραπλησίων τι κινῆσαι παθῶν· ἀλλ' ἀνάγκη καὶ νοήματ' ἐξευρεῖν, ἃ δὴ τῶν τοιούτων ἔσται παθῶν ἀγωγά, καὶ ὀνόμασι τοιούτοις αὐτὰ περιλαβεῖν, οἷς πέφυκεν ἀκοὴ πικραίνεσθαι. εἰ μὲν οὖν μὴ κατὰ τὸν οἰκεῖον καιρὸν τῇ πικραινούσῃ διαλέκτῳ χρώμενον ἀπεδείκνυεν αὐτόν, ἢ πλεονάζοντα ἐν αὐτῇ, καὶ τῆς ποσότητος

dum tumidis et faſtidioſis, facile refutari poſſunt. Si quis autem enucleatim haſce calumnias cupiat examinare, inueniet, quaedam plus ei laudis, quam vituperationis, afferre; alia autem non vere ab eo obiecta. Quod enim dixerit, amaris eum verbis orationem componere, id quando opus eſt, (et quidem ſaepe eſt opus, et maxime in argumentis patheticis) laudi potius oratori vertitur. Quod auditores ad leges obſeruandas, ad crimina acriter inquirenda, et ad delinquentes et reos puniendos acriter adhortaretur, illud in eloquentia vel ſolum, vel ſaltem inprimis, laudamus. Fieri enim non poteſt, vt, qui mollibus in compoſitione verbis vtitur, iram, vel odium, vel ſimilem aliquem affectum, moueat: ſed ſententiae quaerendae ſunt, quae huiuſmodi affectus inducunt, et iis verbis eas veſtire oportet, quibus auditores exacerbari ſolent. Si vero illum acerbo loquendi modo non opportune oſtendiſſet vſum, vel nimis frequenter adhibuiſſe, vel a moderatione defle-

mniator Demoſthenis.

k Exemplar habet εἴτε: parum apte. *Sylb.*

l Ex-

ἀστοχοῦντα, εἰκότως ἂν ὡς ἁμαρτάνοντα διέβαλλεν. ὁ δὲ τούτων μὲν οὐθέτερον ἔχει δεικνύναι, κοινῶς δὲ διαβάλλει τὴν παθητικὴν διάλεκτον, οὖσαν ἐπιτηδειοτάτην εἰς πολιτικοὺς παραλαμβάνεσθαι λόγους, λεληθότα ἐγκώμια μεταφέρων εἰς τὰς κατηγορίας, ὥσπερ ἔφην.

νϛʹ. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ περὶ τῆς περιέργου λέξεως ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν πρὸς τὸν Αἰσχίνην, ἐπειδὴ καὶ ταύτην αὐτοῦ χλευάζει τὴν ἀρετήν. δεχέσθω δέ τις τὴν περιεργίαν τῶν ὀνομάτων ὑπ' αὐτοῦ λέγεσθαι νυνὶ, περιττὴν ἐργασίαν καὶ ἐξηλλαγμένην τῶν ἐν ἔθει. οὐ γὰρ δή γε εἰ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος πολλὰ καὶ ἄλλα εἰκῇ τιθεὶς ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ὀνόματα, καὶ ταύτην ἀδιαφόρως κυκλεῖ τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς πολυπραγμοσύνης, οὕτω καὶ τοὺς ἀρχαίους εἰκὸς αὐτῇ κεχρῆσθαι. εἰ μὲν οὖν τὴν ἀκαιρίαν, ἢ τὸν πλεονασμὸν, τῆς ἐξηλλαγμένης ἑρμηνείας διασύρων, καὶ ταῦτα εἴρηκεν, ὡς τοῦ Δημοσθένους περὶ ἑκάτερον αὐτῶν ἁμαρτάνοντος, ψεύδεται περιφανῶς. ὁ γὰρ ἀνὴρ ἐν μὲν ταῖς δημηγορίαις καὶ τοῖς δημοσίοις ἀγῶσι πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν ὑποθέσεων

deflexiſſe; merito eum quaſi culpabilem arguiſſet. Sed nihil tale in eo oſtendere potuit, ſed in genere eum ſermonem, qui affectibus concitandis eſt idoneus, qui tamen in orationibus forenſibus requiritur, cauillatur, occulte, vt dixi, laudans, in quibus vituperat.

LVI. Haec ipſa quoad affectatum et comtum ſermonem contra Aeſchinem, cum et hanc ei virtutem exprobret, etiam quis dicat. Sed ſibi perſuadeat, comtam et affectatam verborum ſtructuram ab ipſo appellari hîc ſuperuacaneam compoſitionem, et a communi loquendi genere deflectentem. Non enim, ſi noſtra aetas multa nomina rebus temere accommodet, et hanc dictionem indifferenter de curioſitate vſurpet, ita et veteres hac vſos fuiſſe ſit veriſimile. Si igitur vel inopportunum, vel nimis frequentem, nouae et ſingularis elocutionis vſum reprehendat, et ad haec in vtroque dicat Demoſthenem peccaſſe, aperte mentitur. Ipſe enim orator, in publicis et forenſibus cauſis ad magnificentiam et ſplendorem argumentorum

ἀποβλέπων, κέχρηται τῇ τοιαύτῃ κατασκευῇ πολλάκις· ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψε, τὴν κοινὴν καὶ συνήθη λέξιν ἐπιτηδεύει, σπανίως δέ ποτε τὴν περιττὴν, καὶ οὐδὲ ταύτην ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀλλ' ὥστε λαθεῖν. εἰ δὲ κἀνταῦθα τῷ γένει τῆς ἐξαλλαγῆς ὅλῳ πολεμῶν ταῦτ' εἴρηκεν Αἰσχίνης, ἄτοπόν τι ποιεῖ πρᾶγμα, ταύτην διασύρων τὴν δεινότητα, ἧς πλείστης τῷ ῥήτορι δεῖ. [l] τὸ γὰρ μὴ τοῖς πολλοῖς ὁμοίως ἐκφέρειν τὰς νοήσεις, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ ποιητικώτερον ἐκβιβάζειν τὴν ὀνομασίαν, παρὰ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως μάλιστα [m] ἀπαιτεῖται. ταῦτα μὲν οὖν, ἐγκώμια τῆς Δημοσθένους δεινότητος ὄντα, ὡς ἁμαρτήματα φέρων Αἰσχίνης, οὐκ ἀληθῶς μὲν, εὐλόγως δ' ἴσως, ἐχθρὸς ὢν, καὶ οὐδὲν ἄλλο διαβάλλειν δυνάμενος, ἀπερισκέπτως, ὡς ἐγὼ κρίνω, συκοφαντεῖ.

νζ'. Τὸ δὲ φάσκειν, φορτικοῖς καὶ ἀηδέσι τοῖς ὀνόμασιν αὐτὸν κεχρῆσθαι, πόθεν ἐπῆλθεν αὐτῷ λέγειν, ὑπὲρ πάντα

rum reſpectu habito, hoc elocutionis genere ſaepius eſt vſus: at in cauſis priuatis, in quibus de rebus tenuibus ad plebem perorauit, commune et tritum loquendi genus adhibuit, raro autem excellens et affectatum, nec illud aperte, ſed occulte. Si haec Aeſchines, omni nouitati inimicus, obiicit, ineptit, hanc in eo vehementiam arguens, quae oratori maxime neceſſaria eſt. Non enim more vulgi et ſimpliciter ſententias efferre, ſed ſplendide et compoſite verba collocare, in forenſi eloquentia potiſſimum requiritur. Haec cum in Demoſthenis vehementia laudanda ſint potius, quaſi errata reprehendit Aeſchines, non quidem vere, ſed fortaſſe veriſimiliter, cum eius inimicus fuerit; cum vero nihil aliud in eo potuerit reprehendere, inconſiderate meo iudicio illum ſugillat.

LVII. Porro quod intolerabilium et faſtidioſorum verborum vſum ei obiecerit, equidem valde miratus ſum. Nihil enim *Demoſthenes*

l Exemplar habet τῷ γὰρ, dandi caſu: parum apte. *Sylb.*

m In exemplari ἀπαιτοῦντες: incongruenter. *Sylb.*

ἔγωγε τεθαύμακα. οὐδὲν γὰρ εὑρίσκω τούτων παρὰ Δημοσθένει κείμενον, ὧν εἰρηκέναι φησὶν αὐτὸν Αἰσχίνης· οἷον ὅτι n „οὐ δεῖ τῆς φιλίας ἀπορρῆξαι τὴν συμμαχίαν" καὶ ὅτι „ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν" καὶ o „ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τοῦ δήμου" καὶ „φορμορραφούμεθα" καὶ „ἐπὶ τὰ στενά τινες ὥσπερ τὰς βελόνας διείρουσιν" οἷς αὐτὸς ἐπιτίθησι διακωμῳδῶν· p „ταῦτα δ', ὦ κίναδος, τί ἐστι; ῥήματα, ἢ θαύματα;" οὐδέ γ' ἄλλα τινὰ φορτικὰ καὶ ἀηδῆ ὀνόματα ἐν οὐδενὶ τῶν Δημοσθένους λόγων εὑρεῖν δεδύνημαι· καὶ ταῦτα πέντε, ἢ ἓξ μυριάδας στίχων ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς καταλελοιπότος. εἰ μέντοι ἔνιοι ψευδεπίγραφοί εἰσι λόγοι ἀηδεῖς, καὶ φορτικαὶ καὶ ἄγροικοι κατασκευαί, ὡς ἐν τῇ κατ' Ἀριστογείτονος

non vtitur turgidis verbis.

enim tale apud Demoſthenem reperio, qualia eum dixiſſe Aeſchines refert, vt ſunt haec: „Neque amicitiae rumpere communionem": et: „Suffodiunt nonnulli remp. quaſi vineam": et: „Succiſi ſunt populi nerui": et: „Inſtar corbis in anguſtias conſuimur": et: „Nos quidam veluti acus traiiciunt". Quibus ille alia comicos imitatus addit: „Nonne eſt illa humana vulpes? exotica ſane haec ſunt verba et faſtuoſa, nec alia ſimilia in aliqua oratoris noſtri potui oratione reperire, cum tamen quinquaginta, vel ſexaginta, verſuum millia reliquerit. An autem orationes aliquae, quae falſo illi tributae ſunt, faſtidioſa verba contineant, et tumida ac ruſtica in eis ſit compoſitio, vt, in oratione *aduerſus Ariſtogitonem* ſecunda,

Demoſtheni falſò ad-

n Vide *Photii* Bibliothecam, p. 800.

o Ad phraſin iſtam, ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τοῦ δήμου, alludit ſupra ἐκνενευρισμένοι — p. 1019. v. 11. *Sylb.*

p Locus hic in orat. *pro Corona* ſic legitur in vulg. editt. τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Eodemque vocabulo vtitur etiam *Ariſtophanes*: et *Sophocles* Vlyſſem vocat ἐπίτριπτον κίναδος. quem *Homerus* κερδαλεόφρονα, *vulpina mente*, ſeu *vulpina aſtutia*, *praeditum*. Forſan ergo ſic a *Dionyſio* clauſus fuit hic locus: τοῦτο δὲ οὐ κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι; ταῦτα δὴ τὰ ῥήματα τὰ θαυμαστά: vel ταῦτα δὴ ῥημάτων θαύματα. exemplar ſane ambiguo errore habet θαύμαστα. *Sylb.* [Vulgatae ſic dant: ταῦτα δὲ οὐ κίναδός τις ἐστί. "ῥήματα, ἢ θαυμαστά;]

q In

β΄, καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῶν δώρων, καὶ ἐν τῷ μὴ ἐκδοῦναι Ἅρπαλον, καὶ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, ἐν ἄλλοις τε συχνοῖς, οὓς ὁ Δημοσθένης οὐκ ἔγραψεν, [q] ἐν ἑτέρᾳ δηλοῦνταί μοι πραγματείᾳ τὰ περὶ Δημοσθένη. καὶ περὶ μὲν ὧν Αἰσχίνης ἐπιτετίμηκεν αὐτῷ, ταῦτα ἱκανά.

νη΄. Ἤδη δέ που κἀκεῖνό τινες οἱ μὲν ὡς χαρακτηριστικὸν, οἱ δ᾽ ὡς ἁμάρτημα τοῦ ῥήτορος ἐσημειώσαντο· λέγω δὲ τὸ πολλοῖς ὀνόμασι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δηλοῦν ἐνίοτε· οἷά ἐστι ταυτί· [r] „Φιλίππῳ δ᾽ ἐξέσται καὶ πράττειν καὶ ποιεῖν, ὅ τι βούλεται·“ καί· „Τὸν Μηδίαν τοῦτον, οὐκ εἰδὼς, ὅστις ποτ᾽ ἐστὶν, οὐδὲ γινώσκω·“ καί· „Τῆς ἀδελφῆς ἐναντίον, κόρης ἔτι καὶ παιδὸς οὔσης·“ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. ὅσοι μὲν οὖν ἰδίωμα τοῦ χαρακτῆρος αὐτὸ ἀποφαίνουσι τοῦ Δημοσθένους, ὀρθῶς λέγουσι· κέχρηται γὰρ αὐτῷ χρησίμως ὁ ἀνὴρ, ὥσπερ τῇ τμητικῇ καὶ τῇ βραχυλογίᾳ, πάντων γε μᾶλλον καὶ

cunda, et in defenſione *de acceptis muneribus*, et in orat. *de non expellendo Harpalo*, et in orat. *contra Neaeram*, et in orat. *de foedere Alexandrino*, aliiſque pluribus, quas ipſe orator non compoſuit, in alio de Demoſthene tractatu demonſtratur. De his itaque, quae illi Aeſchines obiecit, ſatis multa diximus. *ſcriptae orationes.*

LVIII. Iam vero, quod eandem rem multis et ſimilibus aliquando verbis exprimat, nonnulli hoc vt proprium eius ſtylum, nonnulli vt vitium interpretantur: vt ſunt illa: „Philippo licebit et agere et facere, quidquid velit“: et: „Neſcio, qualis ſit hic Midias, nec noui“: et: „Coram ſorore mea, quae adhuc iuuencula, et admodum iuuenis erat“: et alia huiuſmodi. Qui hoc vt proprium characteri eius et ſtylo adſcribunt, recte ſentiunt: hoc enim nemo commodius et conuenientius, quam hic orator, vſus eſt, vti et inciſis et breuitate ſermo-

q In ora *Cod. Bodl.* ἐν ἑτέρᾳ δηλοῦταί μοι πραγματείᾳ τῇ περὶ Δημ. et mox v. 7. ἤδη δή που.

r Φιλίππῳ δέξασθαι] Rectius fortaſſe legemus Φιλίππῳ δ᾽ ἐξέσται, *Philippo autem licebit.* Porro vt ibidem Μηδίας per η ſcriptum legitur, ita etiam apud *Suidam*: Μηδίας, ὁ ῥήτωρ. *Sylb.*

 s Poſ-

εὐκαιρότερον. ὅσοι δ' ἐν ἁμαρτήματος αὐτὸ μοίρᾳ φέρουσι, τὰς αἰτίας οὐκ ἐξητακότες, δι' ἃς εἰώθει πλεονάζειν ἐν τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασιν, οὐ δεόντως αὐτοῦ κατηγοροῦσιν, ἀλλ' ἐοίκασιν οἱ τοῦτο συκοφαντοῦντες, τὴν βραχυλογίαν ἐκ παντὸς ἀπαιτεῖν· ἣν, [s] ὅπερ εἶπον, παντὸς μᾶλλον καὶ εὐκαιρότερον παρέχεται· τῶν δ' ἄλλων ἀρετῶν οὐδεμίαν, οὐκέτι συνορῶντες, ὅτι καὶ τῆς σαφηνείας δεῖ στοχάζεσθαι τὸν ῥήτορα, καὶ τῆς [t] ἐνεργείας, καὶ τῆς αὐξήσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων εὐρυθμίας· ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα, τοῦ παθητικήν τε καὶ ἠθικὴν καὶ ἐναγώνιον ποιεῖν τὴν λέξιν· ἐν οἷς ἐστιν ἡ πλείστη τοῦ πιθανοῦ μοῖρα. τούτων δὲ τῶν ἀρετῶν ἑκάστην οὐχ ἡ βραχυλογία κράτιστα δύναται ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ ὁ πλεονασμὸς ἐνίων ὀνομάτων, ᾧ καὶ ὁ Δημοσθένης κέχρηται. ἔφερον δ' ἂν σοι παραδείγματα τῶν εἰρημένων, εἰ μὴ κοπώδης ἔμελλον φανήσεσθαι, πρὸς σὲ [u] δῆτα λέγων. ταῦτα, ὦ κράτιστε Ἀμ-

ſermonis. Qui vero ei vitio hoc vertunt, cum rationes non inquirant, ob quas eiuſdem ſignificationis verba conglobet, immerito eum accuſant: verum accuſatores illi vbique breuitatem in illo requirere videntur, (quam tamen, vt dixi, nemo eo congruentius et conuenientius adhibuit) ad nullam vero aliam virtutem intuitum habent, cum tamen perſpicuitati, efficaciae, amplificationi, in verborum collocatione numeroſitati ſtudere debeat orator, et efficere, vt dictio tum concitatos, tum lenes affectus habeat, et quodammodo vi contendat, in quibus maxima perſuadendi vis conſiſtit. Harum porro virtutum nullam omnino efficere poteſt breuitas, ſed quorundam verborum redundantia, quam ipſe Demoſthenes vſurpauit. Caeterum niſi vererer, ne quam moleſtiam tibi parerem, exempla horum, quae dixi, proferrem. Haec tibi porro, cariſſime Ammaee,

s Poſſimus etiam legere ὥσπερ εἶπον, *ſicut dixi. Sylb.*

t Ἐνεργείας defendi fortaſſe poteſt eo, quod ſupra habuimus p. 890. v. 2. δυνατῶς εἰρημένον. et p. 883. v. 9. δυνατῶς ἅπαντα εἴρηκεν. ſi quis tamen ἐναργείας malit, fruatur ſuo iudicio. *Sylb.*

u In ora *Cod. Bodl.* ἴσ. τάδε.

x In

μαῖε, [x] γράφειν εἴχομέν σοι περὶ τῆς Δημοσθένους λέξεως. ἐὰν δὲ σώζῃ τὸ δαιμόνιον ἡμᾶς, καὶ περὶ τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ δεινότητος, ἔτι μείζονος, ἢ τοῦδε, καὶ θαυμαστοτέρου θεωρήματος, ἐν τοῖς ἑξῆς γραφησομένοις ἀποδώσομέν σοι τὸν λόγον.

Ammaee, habui, quae de Demoſthenica grauitate, quae in dictione ſita eſt, ſcriberem. Si autem vitam nobis Deus concedat, etiam de grauitate, quae in rerum tractatione conſiſtit, tractatu hoc et maiorem et inſigniorem poſtea tibi dabimus.

x In exemplari eſt γράφην, errore ambiguo. γράφειν autem ſic vſurpatum etiam in praecedentis tractatus epilogo, p. 952. v. 9. Idem exemplar v. 3. poſt δεινότητος nullam habet diſtinctionem. Sequens tractatus de *Demoſthene*, an idem ſit cum eo, qui ſupra in *Dinarcho* promittitur p. 666. v. 7. tum demum ſciri poterit, ſi ii, qui *Dionyſii* opuſcula apud ſe detinent, *Dudithii* liberalitatem imitati, tandem in lucem ea per nos, aut alios, emiſerint. *Sylb.*

IO. IAC. REISKE

AD

VOLVMEN SEXTVM

DIONYSII HALICARNASSENSIS

ANNOTATA.

Ad Dionyſii Halicarnaſſenſis epiſtolam ad Ammaeum,

ſuper quaeſtione, num Demoſthenes e praeceptis Rhetoricae Ariſtoteleae ſuam eloquentiam collegerit.

720. 6. τῶν ἠθῶν] Aut τῶν ἐθῶν, aut τοῦ ἤθους.

721. 1. E lectione ex editione prima, quae eſt Stephani, relata colligo, fuiſſe olim in libris Dionyſii verſatam lectionem hanc, ne ipſam quidem malam, neque aſpernandam: ἵνα ἣ τὴν δόξαν, ἣν πρότερον αὐτὸς ἔσχον βεβαίως, ἐῶ, *vt quam olim ipſe firmiter tenui ſententiam, eam miſſam facerem*, μαθὼν, ὅτι προτεροῦσι τῶν Δημοσθένους λόγων αἱ Ἀριστοτέλους τέχναι· ἢ τὸν οὕτως ἐγνωκότα καὶ γράψαι παρεσκ. Dicit autem οὕτως, *ſic*, ſubaudi, ὡς σὺ φὴς τὸν περιπατητικὸν γινώσκειν. *vt tu nempe, mi Ammaee, ais illum tuum Peripateticum ſtatuere.*

3. βεβαιώσω] Haec eſt Sylburgii emendatio. Stephanus dederat βεβαιωθῶ. pro quo in margine codicis Regii [Oxonienſis puta] eſſe ἐπανορθῶ teſtatur Hudſonus. Coniectura ea eſt viri docti neſcio cuius. Dionyſius dederat βεβαίως, ταύτην ἐῶ, vel διωθῶ. *eam ſententiam dimittam*, aut *repudiem et a me amoliar.*

vlt. τε] malim δὲ.

722. 5. οὕτως ἔχειν] ſcil. ὡς ἐγὼ φημί.

vlt. Dedi, Sylburgio auctore, Φίλισκον.

723. 4. ἂν] Incluſerat Sylburg hanc particulam vncis, quos ego rurſus ſuſtuli.

725. 6. Dedi *Eudemum* et hic, et verſu 10. pro *Theodemo*, quod nomen in vulgatis legitur.

antep. Γαδικῶν] Incluſi hoc vocabulum vncis, in quo videor mihi vocabuli γαλειῶν veſtigia cernere. *Galearum*, h. e. nauium bellicarum, vnde *Galere* natum. Etiam alibi, vt apud Ammonium de differentiis vocum, obſeruatur hoc medii aeui vocabulum. v. Du Cange Gloſſar. Graecit. Quod veteres τριήρης vſurpabant, id idem aeuo medio γαλεία appellabatur. irrepſit ergo h. l. ſcholium in textum.

726. 1. Θεσσάλȣ dedi, pro vulgari Θεέλλȣ.

727. 1. αὐτȣ͂] redit, non ad Demoſthenem, ſed ad Midiam.

Ibid. κατεχειροτόνησε] κεχειροτόνηκε codex regius, teſte Hudſono. Fortaſſe leg. κατεχειροτόνησεν ἔτει τρίτῳ. Τȣ́των τῶν δώδεκα λόγων, ὧν εἴρηκα, τῶν δημοσίων.

3. ἅπαντες] malim οἱ πάντες. id quidem conſtructio cum genitiuo τῶν δώδεκα λόγων poſtulat.

729. 4. Errarunt ambo, tam Wolf, quam Sylburg. non hic deſideratur ἐςὶ, ſed legitur verſu 9. Eſt quidem, fateor, impeditior oratio. nihil tamen hic loci deeſt. Finge tibi mente Dionyſium ita reliquiſſe: Ἐν δὲ τȣ́τοις, ἃ αὐτὸς περὶ αὐτȣ͂ γράφει — ἐςὶ πάντων τεκμηρίων ἰσχυρότερα ταῦτα, ἃ τέθεικεν ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ ταύτης τῆς πραγματείας (Rhetoricorum puta). nihil ſupererit intricatum, ſed plana et expedita omnia.

5. πραγματείας, ὡς] ſubaudi ἐμφαίνων, quod tacita cogitatione ſolummodo interponendum eſt.

8. τεκμηρίων ἐςὶν ἰσχυρότερα] aut praeponendum his eſt πάντων, *validiora ſunt*, *quam omnia argumenta*, aut leg. τεκμήριόν ἐςιν ἰσχυρότατον.

pen. δι' αὐτῶν] ſcil. διὰ τῶν ἡμετέρων κρίσεων. *peruerſe de rebus ſi iudicatur*, *neceſſe eſt*, *vt per illa praua iudicia cauſa cadumus.*

730. 3. τȣ͂το δ' ἀδύνατον] ſcil. τὸ διδάσκειν κατ' ἐπιςήμην. id eſt τὸν ἤδη ἐπιςάμενον.

732. 9. προειλόμην] ὁ προελόμενος MS. reg. teſte Hudſono. vnde effeci, ἐξ ὧν, ἃ προειλόμην ποιῆσαι φανερὸν, ὅτι πρ. et ſic planus eſt ille locus. *vnde ſatis declaratum arbitror id eſſe, quod declarandum mihi propoſueram*, ſcil. cauſas Demoſthenis forenſes antiquiores eſſe praeceptis Ariſtotelis rhetoricis.

734. 7. ȣ̔́τως. Εἰ μὲν δὴ] Videtur ſic diſtinguendum et leg. eſſe, vt locus ex Ariſtotele recitatus deſinat in voc. διδόναι. tum Criticus noſter rurſus orationem ſuam inſtauret ſic: οὑτωσὶ μὲν δὴ —

735. 2. ὀλίγα τὰ μεταξὺ] Videtur ὀλίγ' ἄττα μεταξὺ. illud

ἄττα

ἄττα, vel ἅττα reſpondet Latino *neſcio quae.*

736. 3. περὶ δὲ λόγȣς δηλώσει ȣ̂ς εἰς δικαςήρια] Correxi de meo περὶ δὲ ε [id eſt πέντε] λόγȣς δημοσίȣς εἰς δ. et *circiter quinque orationes forenſes in cauſis ad maieſtatem plebis pertinentibus*; ſeu *publicis.* Sunt autem illae quinque orationes hae: in Androtionem, in Leptinem, in Midiam, in Ariſtocratem, in Timocratem. Res liquida eſt e p. 724. 8. et ſequentibus. Liquet item iam proximum γεγραφὼς bene habere.

737. 7. Sylburgio auctore dedi δὲ loco copulatiuae καὶ.

740. 4. Praeter διήσȣσιν, quod Sylb. pro vulg. δώσȣσιν ex Ariſtotelis exemplaribus affert, eſt et alia lectio non contemnenda, διοίσȣσιν, eodem tendens. Sed supereſt maxima difficultas in illis διότι προεῖτο καὶ διέσπευσεν. Ego equidem nihil nunc melius extundo, quam hoc: διότι προέχȣσιν ἃ καὶ διέσπευσαν, ȣ̓ διήσȣσιν (vel ȣ̓ διοίσȣσιν). *Si, priuſquam ipſis adverſus Phocenſes opitularetur, eos tranſitum per agrum ipſorum rogaſſet, fuiſſent promiſſuri. Abſurdum itaque foret, ſi nunc ſe nollent per agrum ſuum ſinere peruadere, poſtquam a ſe impetraſſent id, quod antea tam vehementer contendiſſent,* nempe Phocenſium excidium. Fortaſſe προεῖτο defendi queat, ſi accipiatur pro, *quod paſſus eſſet oportunitatem ſibi e manibus elabi.* προίεσθαι, ſcil. τὸν καιρὸν. ſed tum διεπίςευσεν foret legendum. *prorſus ipſis credidiſſet.*

741. 8. διεξελθὼν] Philochorus puta, ad quem refertur quoque paulo poſt γράψας, quod inſtaurandae ſeruit orationi.

11. ἐχειροτόνησεν] Malim in plurali ἐχειροτόνησαν, ſcil. Athenienſes.

742. 3. αὐτῶν] Dubito, ſervemne, an αὐτὰ praeferam.

12. ἐψηφίσατο] imo vero in plurali ἐψηφίσαντο, Thebani puta.

13. οἵ τε Ἀθηναίων] Eſt in hoc loco magna difficultas: φανερȣ̃ γεγονότος — φανερὸν ποιήσει. Si e Philochoro iam de tempore conſtat, quid opus erat id e Demoſthene doceri. Et ne docet quidem Demoſthenes. Nam de Archonte Lyſimachide ille ne verbum quidem. Ego deſidero, quid Demoſthenes in oratione pro corona docuerit. Nam iſtud de tempore, non hic, ſed Philochorus iam docuerat. Aliud requiro declarandum adhuc, diuerſum ab iſto altero iam declarato. Nam φανερȣ̃ γεγονότος τȣ̃ χρόνȣ, ὅτι πίπτει Attice dictum eſt, pro φανερȣ̃ γεγονότος, ὅτι ὁ χρόνος πίπτει κατὰ Λυσιμ. et ὅτι πίπτει ad ſuperiora referendum eſt e Philochoro excerpta, non ad inſequentia e Demoſthene repetenda.

744. 4. Bene poteſt habere atque defendi vulgata. *Se*, Macedonas puta.

745. 6. τὸν συμβάντα] imo vero

vero τὸν τότε συμβάντα. non de priore Athenienſium bello cum Philippo hic agitur, ſed de poſteriore, de quo erat definiendum.

746. 1. γοῦν] malim οὖν.

7. Correxi locum hunc ad mentem Bentleii, qui in vulgatis omnibus ita legitur: ἄρχοντος μὲν ἐνιαυτὸν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, ὀκτὼ δὲ μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτήν.

747. 4. περὶ τῶν τελωνῶν] Vocabula haec abeſſe a MS. teſtatur Hudſon. Mihi videtur aut ſeruanda eſſe lectio, quae verſatur in libris Ariſtotelis, τελῶν, quia verba inſequentia, αἰσχρὸν τὸ πωλεῖν, perſpicue ad τὰ τέλη redeunt. *ſi vobis dedecori non eſt vectigalia vendere, ne nobis quidem erit ea emere.* aut alias περὶ τῶν τελωνιῶν leg. a τελωνία. aut denique, ſi lectionem vulgatam h. l. tuebimur, erit περὶ pro ὑπὲρ accipiendum, non *de* publicanis, ſed *pro* iis, eorum defenſionis ergo.

7. Videtur ſic leg. ὑπάρχει, ſcil. πεπονθέναι, ἀπὸ τῶν πεπραγμένων, ὑπάρξει καὶ τῷ ποιήσαντι. *Si laus rerum cum iuſtitia, honeſtate et virtute geſtarum ei adhaereſcit, ad quem illae res profectae,* vel *in quem collatae ſint, adhaereſcet illa laus ei quoque, a quo profectae fuerint.*

8. ἔστι δὲ τοῦτο] correxi ex Ariſtotele ἔστι δ' ἐν τούτῳ.

vlt. ὁποτέρως] malim ὁποτέρῳ in datiuo. quod idem eſt dictu, atque ſi dixiſſet χρῆσθαι τούτῳ, ὁπότερον ἄν.

748. 4. καὶ τῶν ἀποκτεινάντων Νικάνορα] Verba haec, vt ab hoc loco aliena, et perperam e ſuperioribus iterata, delenda ſunt. hic enim non agitur, niſi de cauſa Demoſthenis, a qua cauſa Nicanoris prorſus eſt aliena.

6. ἢ ἥ] aut delendum eſt ἥ, aut ſuperius τίς accipiendum eſt pro τίς ἄλλη, *quaenam alia,* cui reſpondeat hoc ἢ ἥ — *quam.* aut deeſt hic aliquid, aut εἰ μὴ ἥ — aut οὐδεμία ἄλλη, ἢ ἥ — aut τίς ἄλλη, ἢ ἥ — reſponſio ad ſuperiorem interrogationem, forma nouae interrogationis conueſtita. *ecquaenam erit alia, niſi —*

749. 3. τῆς τῶν δώρων] ſubaudi τῶν Ἁρπαλείων.

AD EPISTOLAM DIONYSII HALICARNASS.

AD CN. POMPEIVM DE PLATONE.

750. ad titulum. Ἐπιστολή] Debuerat titulus ſic concipi: Dionyſii reſponſio ad epiſtolam, in qua Pompeius queſtus fuerat de acerbitate Dionyſii, naeuos dictionis Platonicae notantis. Pompeius ille (ne quis erret) non eſt ille celeberri-

berrimus imperator Romanus rerum geſtarum magnitudine et fortunae varietate clarus, ſed eſt aliquis graeculus grammaticus, illius Magni libertus, aut cliens.

751. 3. νῦν] malim ὅτι.

6. εὑρεῖν] dedi de meo ἐρεῖν.

8. δεῖν delendum videtur. Sequitur enim verſu 11. loco conuenientiore.

10. εἴ τι] malim εἴ τινα in plurali.

11. Recte quidem ἀτυχήματα προφέρειν dicitur, ex vſu Graecorum, ἀρετὰς προφέρειν autem non vſurpatur. verum Latiniſmus hic eſt Dionyſio noſtro familiaris, vt προφέρειν vſurpet pro εἰς φῶς ἄγειν, quomodo Latini *proferre* vſurpant.

752. 4. Ζωίλῳ] Zoilum in Platonem quoque inuectum eſſe, vt fuit in Homerum, patet e p. 757. 12.

6. Videtur leg. λόγους τινὰς ἐγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις ψόγου μεμνημένους. *innectam praedicationi meae locos, in quibus mentio fiat reprehenſionum ab aliis in eum intortarum.* aut ἀπολογίας ἐχομένους, vel ἁπτομένους, νομίμους. *locos defenſioni finitimos legitimae.* aut pro λόγους leg. eſt ψόγους τινὰς ἐγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις ἀνασκευάζειν βουλόμενος. *ſi praedicationi reprehenſiones immiſceam, cum propoſito eas refutandi.* aut ſic leg. ψόγους τινὰς ἐγκ. τ. ἐπαίνοις ἀλλοτρίους. *reprehenſiones ab aliis in Platonem coniectas.*

753. 1. Recte habet vulgata lectio φησίν. *ait.* ſcil. aduerſarius. Sic Latini quoque *ait* vſurpant, obiectiones afferentes, quas protinus refutatum eunt.

754. 3. Hudſon ſibi magis placere ἐνέργεια, quam ἐνάργεια, teſtatur. Ego vulgatam ſeruo. Nam, vt in prouerbio eſt, duo contraria iuxta ſe poſita magis eluceſcunt.

755. 1. Sine dubio deſunt h. l. nonnulla. forte ſic ſuppleas lacunam, vt ſententia ſaltim cohaerens, neque inconſentanea exeat: ἀλλὰ καὶ τὸν κράτιστον τῶν τότε ῥητόρων, Λυσίαν, ὁρῶν ἐρωτικὸν λόγον συνταξάμενον, ἕτερον καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον ἐρωτικὸν, οὐδὲν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. *videns, Lyſiam, qui tum temporis oratorum princeps eſſet, libellum amatorium compoſuiſſe, ipſe quoque alium libellum amatorium componebat, tametſi ad rem in Phaedro propoſitam nil facientem.*

4. καταλιπὼν ἐν τοῖς ἀναγν.] aut delenda eſt praepoſitio ἐν, aut leg. ἐντελῆ eius loco.

756. 7. Mihi videtur poſterius ἦν ſeruandum, vt loco oportuno, cum grauitate et efficacia iteratum, vt ſic procedat: ἦν γὰρ, *erat enim,* ἦν, *erat vtique, erat ſine controuerſia,* ἐν τῇ Πλ.

11. ὡς δὴ τούτων αὐτῷ δέον ἐκβαλλομένῳ] Mihi videtur leg. ὡς δὴ τούτου δέον αὐτῷ ἐκβαλλομένου. *quaſi opus habuiſſet Plato eo viro e rep. ſua eiecto.* aut

quaſi

quaſi Platoni neceſſe fuiſſet, vt ille vir ex ipſius ciuitate exſularet.

756. 13. φιλοσοφία] malim cum articulo ἡ φιλοσ.

757. 1. malim οὔτε μόνος, οὔτε πρῶτος ἐγὼ φανήσομαι.

vlt. ἀπολελέγισμαι] malim ἀπολελόγημαι, non ab ἀπολογίζειν, ſed ab ἀπολογεῖσθαι. forte quoque leg. καὶ ἄλλοις, καὶ σοί γε πρώτῳ, ὦ ἡμῖν φίλτατε.

759. 4. ἐπιτρέχει] malim ἐπιτρέχων in participio.

760. 10. Γοργείοις] malim Γοργιείοις. non enim *Gorgus* eſt, ſed *Gorgias*, a quo appellatiuum hoc deductum eſt.

761. 6. βουλόμενον in accuſatiuo dedi de meo, pro vulgari βουλόμενος, qui accuſatiuus aptus eſt e ſuperioribus [p. 760. pen.] μηδείς με ταῦτα λέγειν ἡγείσθω ἁπάσης καταγινώσκοντα —

763. 1. Vncos ſuſtuli, quibus verba μέχρι τῆς ἀναγνώσεως vſque ad ἕως τινὸς in vulgatis ſunt incluſa.

12. malim ἄνευ εὐγόγου δόξης.

764. 11. τ'] malim δέ.

766. 9. Mihi non placet illud eadem in ſententia iteratum ἐβουλήθην. quare ſuſpicor poſt περὶ αὐτῶν deeſſe pauca quaedam ad hunc ferme modum: Ἐγὼ δὲ πάλαι, ὃ ἐβουλήθης, πεποίημαι, συντιθεὶς τοὺς πρὸς Δημήτριον ὑπομνηματισμοὺς περὶ μιμήσεως.

11. τῆς ζητήσεως μίμησιν] Correxi ad mentem Sylburgii τῆς μιμήσεως ζήτησιν.

767. 1. Vel poteſt etiam legi περὶ δὲ τούτου ἀτελὴς μὲν ἔτι μοί ἐστιν ἡ πραγματεία.

4. ἄνδρας εἰς] interponendum videtur ὡς.

6. πρῶτον, ὅτι] Inuerte. ὅ τι πρῶτον καὶ — *quod primum et paene inter omnia factu maxime neceſſarium eſt — id fecit Herodotus.* Latiniſmus hic eſt, Dionyſio familiaris.

13. Bene habet dictio καὶ ἅπερ — ſignificans, et reliqua, quae ipſe Herodotus ibi loci praedicat, et quae ego, operae taedio, exſcribere et recitare parco.

768. 2. σιωπῇ] Miror, haec viro docto excidiſſe potuiſſe. Ergo debebas tu quoque, Dionyſi, in conſcribenda hiſtoria Romana operam non perdere. Ergo quotquot ſunt hiſtoriae, nulla omnium digna eſt commentatione.

11. Aut ante, aut poſt Ἑλληνικῶν deeſſe videtur κακῶν.

769. 4. ταῦτα ἑκὼν ἑλόμενος] Aut ταύτῃ ταῦτα ἑκὼν προελόμενος leg. eſſe videtur, aut ἢ καὶ φανερός ἐστι ταῦτα ἑκὼν προελ. *qua ratione*, vel *vnde quoque conſtat data opera hoc argumentum delegiſſe.*

11. μέχρι τοῦ] Simplicius fuerit μέχρις οὗ legi.

13. φρονιμώτερος. ἄρχεται] ὃς interpoſui de meo, quod facile potuit a fine vocabuli praecedentis abſorberi.

pen. Num ſic dedit Dionyſius: καὶ προελθὼν εἰς τὴν βαρβάρων ὕβριν, εἰς τὴν αὐτῶν κόλασιν —

vlt. f. leg. ἀρχὴν μὲν ἐποιήσατο

σατο ϛάσιν, ἀφ᾽ ἧς ἤρξατο κακῶς πράττειν — *ordiebatur hiſtoriam ſuam a tumultu, a quo res Graecorum coeperunt in peius ire.* niſi ſi volumus exiſtimare, vocabulum ἀρχὴν tacite eſſe repetendum, vel ſubaudiendum, vt ſententia ſit: *principium faciebat illud*, ταύτην τὴν ἀρχήν. quicquid eſt, ſemper pro καλῶς leg. eſt κακῶς. id quod etiam Latinus interpres expreſſit.

770. 1. τὸ Ἑλληνικὸν] Hic deeſſe videtur alterum membrum priori reſpondens, et quodammodo oppoſitum. vide, num ſic reliquerit Dionyſius: ἀρχὴν μὲν ἐποιήσατο — τὸ Ἑλληνικὸν, ἔληξε δὲ, vel τελευτὴν δὲ, ἐν οἷς δυϛυχέϛατα καὶ ἀκλεέϛατα ἀπήλλαξαν οἱ Ἀθηναῖοι. vel ſimile quid.

2. τῶν ἔτι εἰρημένων] dedi de meo τῶν ἀπεῤῥιμμένων, *abiectorum, contemtorum.*

4. ὅτε γε] num ὅτω γε.

5. φανερὰς videtur delendum eſſe, vt ex huius verſus initio perperam iteratum. aut πλείϛας leg. τὰς αἰτίας verſu 7. videtur del.

7. ἄρξασθαί γε] pro particula γε malim μέν. infinitiui hi, ἄρξασθαι et ἐπενεγκεῖν verſu 13. et λέγειν verſu pen. apti ſunt ex οὐκ ἔδει verſu 2.

10. ὧν ὕϛερον καὶ ἐν ἐπιτηδείῳ] num ὧν καὶ ὕϛερον ἐν ἀνεπιτηδείῳ.

12. ὡς ἄνδρα φιλόπολιν] hic videtur ἔδει deeſſe.

14. προελθόντες] num προαχθέντες.

771. 1. Malim τὸ δὲ τέλος ἔτι πλείονος ἁμαρτίας ἐϛὶ πλῆρες.

9. τὴν poteſt ſeruari et omitti. malim tamen equidem abeſſe.

Ibid. ἀφ᾽ ὧν] malim ἀφ᾽ ἧς. (καθόδου puta.)

11. τρίτον ἐϛὶν] Facile ſubaudiatur ἔργον: at minus facile σκοπεῖν, quod vtique poſt ἀνδρὸς ἱϛορικοῦ addendum videtur.

772. 3. Poſt γενόμενος deeſſe videtur, menti ſaltim tacitae ſubiiciendum eſt, καὶ ἐπέτυχε, vel ἐφίκετο τοῦ σκοποῦ.

6. καί τινας] videtur ἀεὶ, vel καινὰς ἀεὶ, interponendum.

8. Aut delendum eſt μὲν, aut poſt τῶν ἀκροωμένων [verſu 9.] deeſſe videtur aliquid. e. c. κόρον δ᾽ εὐθέως ἐπέρχεσθαι. nam proximum δὲ verſu 9. huic μὲν non reſpondet.

12. καὶ ποικίλον] Aut καὶ ποικιλία, (in ſubſtantiuo, ſine articulo, leg. vt modo μεταβολὴ) aut καὶ τὸ ποικίλον in adiectiuo, cum articulo. Neſcio quoque, an Dionyſius dederit ἐν ἱϛορίαις καὶ γραφαῖς μεταβολὴ, *in hiſtoriis et picturis.*

ibid. καὶ τοῦτο — ἐποίησεν] id eſt μετέβαλε καὶ ἐποίκιλλε. ſed nomen Thucydidis aegre patior abeſſe. Forte quoque plenior atque dilucidior ſic ſit oratio: καὶ τοῦτο Ἡρόδοτος μὲν ἁπανταχοῦ, Θουκυδίδης δ᾽ ἐνδύο, ἢ τρισὶ τόποις ἐποίησε.

774. 2. f. καὶ περιγράψας τῇ Ξέρξου φυγῇ τὴν ἱϛορίαν. *cum definiſſet, et ſepi quaſi circumſcripſiſſet, hiſtoriam ſuam fuga Xerxis,*

xis, h. e. *in ea ſcribendi finem feciſſet.*

774. 10. f. ἡ μὲν οὖν Ἡροδότου. vlt. malim κατηναγκασμένος, *coactus*, in nominatiuo participii, non aduerbialiter, *coacte.*

776. 1. μηδὲν ἔξω παρὰ τοῦτο] Adde, quo carere nequit oratio, κρείττων Ἡροδότου κατὰ τὸ σύντομον Θουκυδίδης. *nihil ideo minus eſto Thucydides, quoad breuitatem in dicendo, potior Herodoto.*

14. τῆς δὲ φράσεως τῶν ὀνομάτων] Videntur idem eſſe ἡ φράσις et τὰ ὀνόματα. Num ergo leg. τῆς δὲ φράσεως (ſine τῶν ὀνομάτων), an τῆς δ' ἐκφράσεως τῶν ὀνομάτων, an denique, ſi ἡ φράσις et τὰ ὀνόματα differunt, leg. τῆς δὲ φράσεως καὶ τῶν ὀνομάτων: vt phraſis ſit *elocutio*, ſeu effectum, ὀνόματα *vocabula*, ſeu materia elocutionis.

777. 2. ζηλῶσαι Δημοσθένης] Videtur in hac regione aliquid deeſſe. nam Demoſthenis imitationi enthymematum Thucydideorum quid eſt commune cum Thucydidis ſtudio decori?

779. 4. Mihi videtur locus hic ita reſtaurandus eſſe: καὶ τὸ λεγόμενον πλάσμα ἱστορικὸν ἰδίως Ἡρόδοτος ἔχει. ἰδίως, id eſt μόνως καὶ ἐξαιρέτως.

780. 1. πολὺ ἀφελῆ] Dedi πολυωφελῆ, vt Sylburgius, vel res potius ipſa, monſtrabat.

7. Bene habet χεῖρον. Si quid tamen mutandum ſit, malim ἔτι χεῖρον legi.

11. σημειῶδες quid ſit, fateor, me neſcire. num *pompaticum, ornatum, comtum*, quod refert τὰ σημεῖα τῶν ἐσθήτων, *icunculas veſtibus intextas.*

781. 10. Γελῶοι δὲ] pro δὲ malim γάρ.

13. μικρὸς] num μείουρος.

782. 2. καὶ τοὺς δημηγοροῦντας] fort. καὶ δειλοὺς τοὺς δημηγοροῦντας καταλείπει, καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς προαιρέσεις ὁμοίους ἅπαντας ποιεῖ. *omnes oratores relinquit* (h. e. *repraeſentat in hiſtoria ſua*) *pauidos et imbelles, et omnes ſimiles exhibet quoad facultates et voluntates.*

783. 10. Inter φιλοσόφοις et διὰ videntur nonnulla deeſſe. e. c. πρὸς οὓς πυκνὰς (vel συχνὰς) τὰς συνουσίας (vel διατριβὰς).

11. ἔργον δὲ τὸ πάντων] videtur δὲ delendum eſſe.

vlt. τρόπων] Ego τόπων vtique praeferendum arbitror.

784. 6. ἀκούουσι] malim ἀσκοῦσι.

7. ἔθνη] imo vero ἔθη, *mores.*

8. ἀκοῦσαι, πολιτειῶν] interpone καὶ.

13. παρ' ὅλην —] Mihi videtur locus ita quodammodo integrandus: παρ' ὅλην τὴν ἱστορίαν, ἐπαινῶν τὴν δικαιοσύνην.

785. 1. δύναται] Num διήνυσται. *elaboratum eſt.*

5. Poſt αὐτὰς deeſſe videtur τὰς διανοίας.

11. f. προσλαμβάνων (cum ſigmate).

12. καὶ τὰ τῶν] num κατὰ τῶν.

pen. ὡς βάθους] Ego cum Hoeſchelio h. l. facio, εἰς βάθος legente.

786. 1. ϛοχαζόμενοι] malim φειδόμενοι.

787. 5. παραβολὰς videtur appellare τὰ παρεμβεβλημένα, quae alii ἐπεισόδια appellant, *adſcititias, aliunde petitas, praeter rem ingeſtas, a re alienas narrationes.*

9. Ego, deleto primo τούτοις, et ſublato puncto, quod eſt pone ὅμοια, malim poſterius τούτοις cum ὅμοια copulari: vt ſit: καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα ὅμοια τούτοις. Dum deſunt nonnulla, quae coniectura conſequi difficile ſit. Fortaſſe non multa deſunt. e. c. ὅμως δὲ οὗτοι. *nihilominus tamen hi auctores adſciti*, vel *aſſumti*, h. e. delecti, quibus aſſueſcas, et quos diligenter tractes.

AD DIONYSII HALICARNASS. EPISTOLAM AD AMMAEVM DE THVCYDIDIS PROPRIIS.

789. 3. περὶ αὐτοῦ τοῦ Θουκ.] Bene habet vulgata et ſervanda eſt: non enim dicere vult Dionyſius *de eodem Thucydide*, ſed *ipſo de Thucydide*. h. e. ſolo de Th. et de nullo praeterea alio. Conſtat ex hoc loco, libellum hunc, in quo perluſtrando nunc verſamur, ad Ammaeum miſſo, poſterius eſſe conſcriptum, atque libellum de Thucydide, ad Q. Aelium Tuberonem miſſum, qui in editionibus Dionyſii huic poſtpoſitus et ſubiectus eſt, cum debuiſſet anteponi.

8. τότε] tum demum, neque citius.

11. παραθέσεων] Videtur aut ſimplex θέσεων, aut ὑποθέσεων, aut denique προθέσεων, praeſtare.

790. 5. ἠξίουν] Correxi ἠξίους.

791. 4. Ex altero loco, qui eſt p. 866. ſqq. vbi huius loci multa verbotenus eadem leguntur, et e quo ille noſter repetitus fuit, melius correxiſſet Sylburgius ad hunc modum: ἵνα τὸ μὲν ὀνοματικὸν προσηγορικὸν γένηται, τὸ δὲ προσηγορικὸν ὀνοματικῶς λέγηται.

vlt. νοημάτων] p. 868. 9. eſt ὀνομάτων.

792. 5. φαντασίαν ἀποστέγειν. ἢ τὰ πράγματα] Corrige ex altero exemplo p. 868. 14. φαντασίαν. ὁπόσα τε γίγνεται πράγματα.

6. ἐφ᾽ ὧν] Videtur ita conſtruendum eſſe: καὶ τὰ σκολιὰ — τῶν ἐνθυμημάτων, ἐφ᾽ ὧν — et *curuitates*, vel *anfractus et labyrinthos enthymematum, in quibus* — Pendent autem hi accuſatiui ab εὕροι, verſu 2.

pen. ἐκδηλότατα et χαρακτηριστικώτατα] Nullus dubito, in ſingulari leg. eſſe ἐκδηλότατον et χαρακτηριστικώτατον, ſcil. ἰδίωμα Θουκυδίδους.

ibid. πεπειρᾶσθαι] Dedi ex altero exemplo τό τε πειρᾶσθαι.

793. 1. πράγματα, εἰς ἃ καὶ ἔτι]

ἔτι] Correxi et integraui h. l. ex altero exemplo ad hunc modum: καὶ πολλὰ συντιθέναι νοήματα εἰς ἕν, καὶ ἔτι.

793. 2. καταλείπει] Praetuli infinitiuum ex altero exemplo.

8. τὸ πυκνὸν] Videntur haec duo vocabula, vt e proximo perperam iterata, et hic, et infra p. 870. 1. inducenda eſſe.

796. 4. ὀλόφυρσιν] malim ἀπολόφ. ob praemiſſum ἀπολοφύρασθαι.

797. 2. κωλύει] Sed quid ſi Thucydides non hoc, ſed κωλύμη, dederit?

800. pen. λέγοιτο] imo vero λέγοιντο. Aut alias, id quod etiam malim, leg. ſit: ὁ δὲ τὰ ἀρ. τ. θ. συντάττων — τάς τε γενικὰς — παραλαμβάνων (in ſingulari) — λέγοιτο.

805. 10. Mihi videntur tria poſtrema vocabula dictionis huius Thucydideae ad hunc modum eſſe iteranda, vt, finita illa dictione, ſic ſtatim ſequatur: τὸ γὰρ οὐ χαλεπῶς ἀπανίσαντο προστεθὲν τῇ πρώτῃ περιόδῳ. *Nam ſi illa tria vocabula* οὐ χαλεπῶς ἀπανίσαντο *primo ſtatim membro periodi adiuncta fuiſſent.* quo admiſſo, verſu 15. non in datiuo, τῇ δὲ παρεμβολῇ, leg. ſit, ſed in nominatiuo, ἡ δὲ παρεμβολή.

AD LIBRVM DIONYSII HALICARNASS. DISPVTANTEM DE NOTA, VNDE THVCYDIDES NOSCITETVR, ET DE RELIQVIS EIVS HABITIBVS PROPRIIS, AD Q. AELIVM TVBERONEM.

811. 5. ἐφ' ὧν] poteſt ſic accipi, ac ſi dixiſſet ἐπὶ τούτων, ſcil. τῶν ἔργων, ὧν τὰς γυμνασίας ποιήσονται, *illis in operibus, quorum exercitationes ſuſcipient.* malim tamen aut ὑφ' ὧν ὁδηγούμενοι legi, aut ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι, *vnde orſi*, vel *quibus praeſuppoſitis.*

8. τε] malim δὲ. *in diſputatione autem de hiſtoricis.* nam poëtas quoque a ſe recenſitos et luſtratos fuiſſe ait.

13. τῶν γραφομένων] ſubaudi τότε. Sed ſeruiens oportunitati eorum, quae tum temporis commentabar atque tractabam et habebam mihi propoſita in illa ſcriptione, in qua Thucydidis laudeſque naeuoſque obiter perſtrinxeram. h. e. tantum ſolummodo huius rei attingens, quantum rei propoſitae ſeruiret, excluſis illis, quae a propoſito aliena, et ab eo me eſſent auocatura.

14. οὐ γὰρ ἦν] Aut pro ἐνῆν accipi debet ἦν. *non enim datum erat, non licebat.* aut leg. eſt οὐ γὰρ προκείμενον ἦν. *non enim erat mihi propoſitum hoc, vt* —

pen. ποιεῖσθαι προελόμενον, εἰς] Correxi diſtinctionem ſic: ποιεῖσθαι,

σθαι, προελόμενον εἰς. *non enim poteram de vnoquoque copioſe diſputare, quippe qui mihi propoſuiſſem tractationem in ſpatium quam anguſtiſſimum contrahere.*

813. 2. τὴν προαίρεσίν ποτε τῶν λόγων] Non video, quid ſibi velit h. l. ποτε. Num ergo leg. καὶ κατὰ τὴν προαίρεσιν τὴν καθόλου ἁμαρτάνοντα καὶ κατὰ τὴν δύναμιν ἐστὶν ὅτε ἐξασθενοῦντα.

13. ὧν οὔτε] Rurſus hic eſt lacuna.

817. 1. τὸ θεωρητικὸν αὐτῶν] id eſt τὴν δύναμιν τοῦ θεωρεῖν αὐτούς, h. e. τὰς αὐτῶν ἀρετάς τε καὶ κακίας.

8. τῶν τε] malim τῶν γε.

9. τοῖς πάθεσι] Ego malui aliquando τοῖς πᾶσι. *ab omnibus facile comprehendendarum*, vel *percipiendarum*. verum bene habere vulgatam docent inſequentia τούτων τῶν κριτηρίων. Sunt enim artium κριτήρια ſenſus, et τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων παραγιγνόμενα πάθη affectiones in mente per ſenſus excitatae.

819. 5. αὐτάς τε ταύτας] Correxi, vt Sylburg volebat, αὐτὰς δὲ ταύτας.

9. ἱεροῖς] malim ἱεραῖς. liquet enim, h. l. τὰς ἱερὰς γραφὰς, monumenta literarum ſacra, ταῖς βεβήλοις opponi, et cum iis copulari.

822. 10. ἐντρέψαι] imo vero ἐκτρέψαι. vt dedi de meo. de riuis ſimile ductum, qui alio, non quo tendunt, ſed quo tu vis, deriuantur.

824. 3. τοιούτων καὶ] Sic recte recitat Dionyſ. Halic. locum Thucydidis, cuius in vulgaribus exemplis ὄντων hic inſertum legitur perperam. idem enim eſt, ac ſi dixiſſet καὶ ὅσα μέλλει αὖθις ποτὲ τοιαῦτα καὶ παραπλήσια ἔσεσθαι. vbi futurum ἔσεσθαι recte vſurpatur, ibi praeſenti ὄντων locus eſſe nullus poteſt.

ibid. ὠφέλιμα] malim cum articulo τὰ ὠφέλιμα. Vocab. αὐτὰ verſ. 4. ſignificat μόνα. *Sola vtilia ſeligere, excerpere.*

4. ἕξει] imperſonaliter. ſubaudi τὸ παρὸν σύγγραμμα, vel ἡ παροῦσα ἐμὴ πραγματεία.

Ibid. τε] malim γάρ. ἀγώνισμα eſt h. l. opus literis conſignatum, cuius auctor hoc contendit, vt apud lectores opinionem eloquentiae adipiſcatur, eaque alios ſimilium operum auctores vincere iudicetur.

9. ἱερὰν] malim ἱέρειαν, *ſacerdotem.* quam coniecturam etiam in codicis Bodleiani margine annotatam eſſe, incertum, a quo, teſtatur Hudſon.

825. 7. Νικοστράτου] Νικηράτου correxi.

826. 4. περὶ τάξιν] Interpoſui τὴν, auctore Sylburgio.

827. 1. χειμερίοις] dedi de meo χειμερείαις, a nominatiuo χειμερεία, quod eſt nomen ſubſtantiuum a verbo χειμερεύειν ductum, vt δουλεία, a v. δουλεύειν. Significat ſpatium, vel ambitum temporis hybernum, id, quod hyeme quadam geritur, aut euenit. Infra p. 830. 7. vſurpat χειμῶσι.

828.

828. 2. κατὰ] malim ἢ κατὰ.

829. 11. καθαιρεῖ] correxi καθαίρει.

830. 8. ἄγειν] Hic deeſſe videtur aliquid. Num ſic leg. τὰς τετριμμένας καὶ εἰωθυίας ἄγειν.

833. 9. ἀναγκάσαι] ſubaudi τούτους. Athenienſes mihi videntur hos, Lacedaemonios puta, coëgiſſe.

835. 2. μεταξὺ, male a Sylburgio ante τοῦδε intruſum, rurſus expunxi. Liquet enim e proximis inſequentibus (v. 4.) male huc relatum eſſe. Et ab ipſius Thucydidis pleriſque et optimis codicibus abeſſe μεταξὺ teſtantur interpretes. Denique non ſuperuacaneum modo eſt, ſed etiam officit ſententiae.

11. τὸ δέ τι] Mihi leg. videtur τότε δ' ἔτι. *tunc autem adhuc quoque* —

837. 2. ὧνπερ] Ego praetuli quidem ὥσπερ e recentiſſimis Thucydidis editionibus. haud diſſimulabo tamen, me ſuſpicari, Thucydidem dediſſe τούτων δ', ἐν ᾧπερ. *harum autem rerum, vbi,* vel *quo loco meminit Hellanicus, ibi breuiterque et parum in ratione temporum diligenter meminit.*

842. 13. περὶ μὲν τῆς προτέρας] num deeſt hic μνησθεὶς, aut μεμνημένος. Nam ſubaudiri συμφορᾶς e praemiſſis liquet. quamquam ex inſequentibus probabilius fit πρεσβείας ſubaudiri.

843. 14. πρεσβείας] num πρεσβείαν. niſi ſi plures miſſae fuere legationes. de quo conſule Thucydidem, id quod nunc non vacat.

pen. ὑπελήλυθε] ἐπελήλυθε correxi ad Sylburgii mentem, et paulo poſt ὑποτρέχει.

845. 13. Σικυωνεῖς] Dedi Σικυωναίους.

846. 7. ἂν ἐφαίνοντο] Mihi videtur leg. ἀσφαλέστερον ἂν ἀπεφαίνοντο — ἔχειν. aut, omiſſo illo ἂν, quod a vulgaribus Thucydidis exemplis abeſt, ἕξειν.

847. 5. αὐταῖς] malim αὐτὰς. ſcil. τὰς ῥητορείας. ad quod vocabulum referri orationem, ἐμποδὼν γεγενῆσθαι, docent inſequentia, ὀχληρὰς εἶναι. [verſu 6.]

9. ἐν ταῖς Ἀθήναις] malim ἐν αὐταῖς Ἀθήναις.

pen. περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις] Non bene conuenit huic conſtructioni v. συνταχθεῖσα. melius conueniret σπουδάζουσα.

848. 10. τούς τ' αἰχμαλώτους ἀποκτεῖναι] Aut τοὺς μὲν αἰχμ. ἀποκτεῖναι leg. ſine τε, aut cum eo ſic: τοὺς μὲν αἰχμαλώτους τ' ἀποκτ.

849. 1. ἀνδραποδίσαι] imo vero ἀνδραποδίσασθαι. Non enim, quod equidem meminerim, in actiuo, ſed ſolummodo in paſſiuo et medio, hoc verbum vſurpatur.

3. συνταχθέντας] malim συναχθέντας. a συνάγειν. vt, non ad λόγους, quod iam ſuum habet participium, ῥηθέντας, ſed ad πολλοὺς, redeat. *congregatos in concionem.*

850. 7. εἶχεν] id eſt συνεῖχεν. *continuit.*

852. 1. τοὺς πολλοὺς τῆς Ἀττικῆς] Num τοὺς οὔτε πολλοὺς, οὔτε πάντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ſcil. ὄντας. *neque multos numero, neque omnes ex Attica oriundos.* Intererant enim Theſſali quoque equites.

853. 7. ἀνὴρ] Fallitur Sylburgius, ὁ ἀνὴρ cum articulo praeferens.

855. pen. προσλαμβάνοντας] malim ς e prima ſyllaba tolli.

856. 4. Ante ὅτι videtur haec breuis ſententia deeſſe: τί γὰρ ἔδει εἰπεῖν, aut ſimilis quaedam. id quod patet e verſu 8. τί δ' ἦν ἀναγκαῖον.

858. 5. Ante οὔτε videtur e Thucydidis I. 21. ſupplendum eſſe καὶ οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιμι.

8. τὰ πολλὰ] Conſentit haec Dionyſii lectio cum vulgatis Thucydidis libris. Nihilominus tamen vitioſam eſſe ſuſpicor, et ſic leg. καὶ τὰ πολλὰ τῷ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστῳ, id eſt διὰ τὸ ἄπιστον, vel διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, τὴν ὑπὸ τοῦ χρόνου αὐτῶν συμβᾶσαν.

9. εὑρῆσθαι] malim εἰρῆσθαι. ſcil. ἐμοὶ. id eſt ὑπ' ἐμοῦ. Aptum autem eſt participium ἡγησάμενος ab illo ſuperiori οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιμι. *non videor mihi peccaturus, ſi exiſtimem, illa vetuſta ſic ſatis, pro ipſorum vetuſtate, a me enarrata eſſe, qui luculentiſſima eorum indicia perſecutus ſim.*

vlt. λόγῳ εἶπον] *reapſe dixerunt*, tum cum dicerent, ſervatis ipſorum verbis, nil mutatis.

859. 2. ἐμοί τε ὧν αὐτὸς ἤκουσα] id eſt καὶ ἐμοὶ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις, οὓς αὐτὸς ἤκουσα.

9. Mihi videtur ſic leg. eſſe: ἀλλ' οἷς γε οὐκ αὐτὸς παρῆν, παρὰ τῶν ἄλλων. *ſed, vbi res narro, quibus ego ipſe non interfui, narro eas diligentia qua fieri poteſt maxima ab aliis percontatus.* Vulgatam ſi defendemus, ſic erit interpretanda: ἀλλὰ ἠξίωσα γράφειν ταῦτά τε, οἷς αὐτὸς παρῆν, καὶ οἷς οὐκ αὐτὸς παρῆν, ταῦτα ἐπεξελθὼν —

13. ἑκατέρων] Perinde eſt, genitiuum hunc ſerues, an e codicibus quibuſdam ἑκατέρῳ adſciſcas. εὔνοιά τινος idem eſt, atque εὔνοια πρός τινα. *prout quiſque bene alterutri parti vellet.*

860. 8. ἕτερα] aut ἑτέροις malim, aut ſaltim ἑτέρᾳ, in datiuo ſingulari, ſcil. χθονὶ, vel χώρᾳ.

9. ἠρημώθησαν] ſubaudi ὅσαι νῦν ἠρημώθησαν.

vlt. ἐκλείψεις] imo vero ἐκλείψεων. aptus enim hic genitivus eſt ex illo περὶ. τὰ λεγόμενα περὶ ἐκλείψεων ἡλίου.

861. 2. αὐχμοὶ] ſubiice tacite e proximo ξυνέβησαν.

862. 4. ἀποκρυψάμενος] Praetuli accuſatiuum in ſingulari.

863. 2. ὑφιστῶσι] Dedi de meo ὑφεστῶσιν, in coniunctiuo perfecti.

14. ποίαν τε λέξιν] aut delendum prorſus eſt τε, quod natum videri poſſit ex initio proximi vocabuli λέξιν, aut leg. potius ποίαν ποτὲ λέξιν. *quamnam tandem dictionem.*

865. 1. Poſt τὰς λέξεις videtur

tur aliquid deeſſe. e. c. ὐδ᾽ ἐν τῷ ποικίλλειν (vel πυκνὐν) τὰς νοήσεις.

865. 11. Aut ὐδὲ πάθος διεγεῖρον in ſingulari leg. aut ὐδὲ πάθη διεγείροντα in plurali.

866. 2. Forte ſic integrandus eſt hic locus, vt ſaltim cohaerens et conſentanea ſecum ſententia exeat: λαμπροτάτας κέκτηται, ἔξω τῶν ἐναγωνίων, ὧν ἔχει ὐδὲν, ἀλλ᾽ ἐν ταύταις ἐνέλιπεν.

13. ἀγαγεῖν] Ego e ſuperiori exemplo dedi εἰσαγαγεῖν.

868. 9. ὀνομάτων] Supra p. 791. vlt. eſt νοημάτων. Num vtroque loco leg. eſt ῥημάτων.

12. διαφοραῖς] correxi μεταφοραῖς e ſuperiori exemplo.

869. vlt. τάχος hic poſuit pro βραχύτης καὶ ὀλιγότης. Pro σχημάτων autem aut ῥημάτων malim, aut τῆς ἐξεργασίας, aut τῆς ἀπαγγελίας.

870. 5. περὶ τὑς ἄλλυς] Dedi παρὰ τ. ἄ.

11. τρόπῳ] Ego τόπῳ praetuli.

871. 10. αὐτῶν] malim τῶν ſimplex.

872. 3. ἕκαστος] dedi e Thucydidis 1. 2. ἕκαστοι. in quo codices omnes conſentiunt.

9. Locus Thucydidis hic recitatus, ſumtus eſt e 4, 34.

873. 2. ἀπέβαινον] imo vero ἐπέβαινον, *inuadebant, procedebant aduerſus eos, vtpote Lacedaemonios.* patet ex inſequentibus, ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίυς, vbi tacite ſubauditur ἐπιβαίνοντες. Et nullus dubitaui ſic corrigere.

6. ὠφελιμώτερον] num ἀφελέστερον.

11. ἀπελθεῖν] Suſpicatur Dukerus ad Thucydidem p. 260. de ἐπελθεῖν. recte vero, ſi certum eſt, Dionyſium in ſuo codice idem habuiſſe, atque nos hodie habemus in noſtris h. l. verum non eſt improbabile, eum legiſſe ἀπελθεῖν, ἢ προσπίπτειν, non ἐπεκθεῖν, ἢ προσπίπτοιεν.

874. 3. ὑπόληψιν videtur delendum. nam ἣν non ad ὑπόληψιν redit, ſed ad praemiſſum προσδοκίας. iterum ἐπέβαινον aio leg. eſſe, non ἀπέβαινον, vt in vulgatis legitur.

12. ὁ δὲ Δημοσθένης] Locus Thucydidis legitur libro 7. a fine capitis 69. ad initium capitis 72.

13. Εὐθύδημος] Hudſonus et ſecundum eum Duckerus operam dederunt, vt nunc quoque in Thucydide legatur nomen Euthydemi.

vlt. καὶ videtur delendum, aut cum κατὰ mutandum.

875. 6. παρεβοήθει] In Dukerana eſt παραβοηθῇ.

876. 10. ἐκβολαὶ] Dedi ἐμβολαὶ.

Ibid. τὰς ἀνακρύσεις καὶ διέκπλυς] Aut vtrobique omittendi ſunt articuli, aut vtrobique addendi, vt aut ſit ἀνακρύσεις (ſine τὰς) καὶ διέκπλυς, aut τὰς ἀνακρύσεις καὶ τὑς διέκπλυς.

877. 8. μέγαν ἀπὸ] Videtur ὡς inſerendum.

11. καὶ ἡ βοὴ] Aut etiam hic omittendus eſt articulus, vt abeſt a vulgatis Thucydidis libris,

bris, aut etiam ad παρακέλευσις [verſu 10.] addendus eſt, vt ſit πολλὴ γὰρ δὴ ἡ παρακέλευσις.

877. 12. ἐγίγνετο. τοῖς μὲν] Sic et vulgati Thucyd. libri. Et excuſat hanc conſtructionis perturbationem Dukerus more Thucydidis, ἀνακόλουθα affectantis; cuius moris exempla quaedam affert: mihi tamen probabile fit, hic deeſſe aliquid poſt ἐγίγνετο. E. c. οἱ ἠκούοντο. *qui portiſculi audiebantur, Athenienſibus quidem cum vociferatione imperantes.*

878. 5. γῆν] Non extruſerim γῆν, vbi ſit. nolim tamen rurſus intrudere, quod elegantius omittatur. Ego equidem id hic abeſſe malim.

11. ξύστασιν ſi bene habet, accipio pro ξύντασιν, *intentionem, contentionem:* quanquam hoc mallem.

879. 1. καὶ διὰ τὸ, ἀνώμαλον καὶ] Mihi videtur hic parum quid deeſſe ad hunc fere modum: καὶ διὰ τὸ τῶν γιγνομένων ἀνώμαλον, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν — vel ſic: καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον τῶν γιγνομένων, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν. *et propter inaequalitatem rerum contingentium etiam inaequalis erat adſpectus.*

vlt. νικῶντες, κρατούμενοι] Verba ſic nuda in ſe, extra connexionem, ſpectata, vitii nihil, nihil ſuſpicionis habent. Bene graecum eſt, Thucydideum quidem, ἦσαν ἀκοῦσαι νικῶντες, ἦσαν ἀκοῦσαι κρατούμενοι, pro ἦσαν ἀκοῦσαι φωναὶ, καὶ νικώντων καὶ κρατουμένων. verum inſequentia ὅσα ἄλλα στρατόπεδον ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι ſubiiciunt, paulo ante recitatas eſſe voces ingentis exercitus in tanto diſcrimine. Atqui eiuſmodi exercitus non clamat νικῶντες, ſed νικῶμεν, neque κρατούμενοι, ſed κρατούμεθα. Praeferam equidem primam perſonam pluralis indicatiui vtroque loco, nominatiuo participii: *vincimus, vincimur.*

880. 13. περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ ὅπῃ σωθήσονται διεσκόπουν] Aut deeſt hic aliquid, aut leg. eſt πρὸς σφᾶς αὐτοὺς, ὅπῃ σωθ. δ. Nam περί τινα διασκοπεῖν graecum eſſe nego.

16. ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν] Non me fugit os Thucydideum. vereor tamen, ne ille dederit ἐπεπόνθεσαν οἷς καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ τοὺς ἐν Πύλῳ.

vlt. αὐτοῖς] Ego foemininum praetuli e vulgaribus Thucydidis libris.

881. 1. καὶ τότε] imo vero οὕτω καὶ τότε.

882. 5. τὸ τῶν πολλῶν] Subaudi πλῆθος.

6. καὶ τῶν ἀλόγων] num καὶ τὸ τῶν ὀλίγων. opponuntur οἱ ὀλίγοι τοῖς πολλοῖς.

7. δυσχεραίνει] lege δυσχερανεῖ in futuro, vt paulo poſt [verſu 10.] μέμψεται.

13. Sententia qualiſcunque, loco ſic conſtituto, exibit: ἀξιοῦμεν ἅπαντα κρίνεσθαι τὰ τῆς τέχνης ἔργα, ὧν ὅτῳ ἐνδέηται θάτερον. *quibus ambobus ſpectari debere volumus omnia artis opera, quorum operum cuicunque deſit horum amborum criteriorum alterutrum, efficit ille defe-*

defectus; vt alterum minus ſit perfectum. Verum vtique plura deſunt.

883. 14. Locus Thucyd. eſt 3, 81. et 82.

885. 2. οἷον] in ſe non male. verum inſequentia, καὶ ἔτι περαιτέρω, ſubiiciunt, leg. eſſe ὧν. idem eſt, ac ſi dixiſſet ὐδὲν ὑ ξυνέβη τύτων, ἃ φιλεῖ γίγνεσθαι ἐν τῷ τοιύτῳ [ſcil. χρόνῳ, vel κακῷ.] καὶ ἔτι περαιτέρω τύτων. *nihil non contingebat eorum, quae ſolent in eiuſmodi tempore contingere.*

8. ἐν τοῖς πρώτῃ] Quidquid agant, mihi non eripient, ἐν τοῖς ſic nude poſitum nihili faciendum et vitioſum eſſe. Sine dubio deeſt τέως. ἐν τοῖς τέως, ſcil. γεγενημένοις, *in rebus adhuc geſtis*, aut *in ſuperiori omni rerum geſtarum memoria.* cui opponitur ſtatim poſt ὕστερον.

10. Poſt ἑκαστακῦ deeſſe videtur aliquid. fort. hoc minutum καὶ περῦργυ ὄντος. *et cum in hoc laborarent*, vel *contenderent* —

886. 1. ἐστασίαζον] In indice Lyſiae exempla compluſcula dedi neutrius generis ſubſtantiuorum in numero plurali cum verborum item numeris pluralibus copulatorum. in τὰ τῶν πόλεων ſubauditur τέλη, *ordines.* id eſt αἱ πόλεις.

2. πολὺ] Sine dubio praeferenda eſt lectio libri Dudithiani πολλήν. neque dubitaui eam praeferre.

6. ἐστασιάζετο] Niſi conſtantia eſſet ſeruanda, nil offenderer hac lectione, quae hoc poſſit ſignificare: *in tumultum concitabantur.*

10. ἐπὶ πύστει] Poſſit quidem ἐπὶ delendum videri, vt cuius prima ſyllaba perperam e fine vocabuli praecedentis ἐπίκειται eſſet iteratum, poſterior e prima ſyllaba vocabuli inſequentis πύστει. Verum tamen e v. ἐπιπυνθανόμενοι verſu 13. ſatis perſpicue conſtat, Dionyſium in ſuo Thucydide non ſimplex πύστει legiſſe, ſed compoſitum ἐπιπύστει. quod affectatione Thucydidea quaeſitae dictionis haud eſt indignum.

888. 1. ὔτε θεατρικὸν] Aut deeſt colon, alterum ὔτε, iſti priori reſpondens, e. c. ὔτε κομψὸν, vel tale quid, aut pro ὔτε ſimplex ὐ eſt adſciſcendum.

11. ἀσφαλείᾳ. Ἀσφάλεια] Facile aſſentiar Sylburgio, prius horum vocabulorum eſſe delendum. quodſi tamen malimus eius veſtigia quaedam ſeruare, poſſit locus ſic legi: νῦν δ' ἐπιτίθησιν ἀσαφέστατα. Ἀσφάλεια δὲ —

889. 9. πραχθὲν. ἀλλ' ἔστι μᾶλλον κακὸν] Correxi de meo ſic — πραχθὲν, ἀλλ' ἔτι μέλλον κακόν. *malum nondum peractum, ſed adhuc dubium et incerto exitu ſuſpenſum.*

11. προεπινοῦντες] malim προϋπονοῦντες.

890. 8. κείμενον] Num ἔγγιστα κείμενον.

891. 1. Poſt ὠφελείας, quod habeo pro accuſatiuo in plurali, deeſt ἐθήρευον, aut tale quod

quod verbum. Pari modo verſu 2. πλεονεξίας. Niſi malumus ſic legi: οὐ γὰρ μετὰ τῶν νόμων ἐπ' ὠφελείᾳ αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, [ſcil. ἐγίγνοντο,] ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας ἐπὶ πλεονεξίᾳ.

891. 6. ἑκατέρῳ] malim ἑκατέρων. ob inſequens ἐχόντων. Aut alias leg. ſit ἔχοντες, vt ad ὅρκοι redeat.

893. 2. ἀγαθοὶ] ſubaudi e proximo ὄντες: *malunt, cum ſint homines conſcelerati, ſolertes et callidi audire, quam tardi, tametſi homines frugi ſint.* Merae ſunt tricae, merae cavillationes et ſycophantiae, quas Dionyſius elegantiae huius loci haud dubiae opponit. Verum in permultis aliis quoque ſe gerit ſycophantam grammaticum. Apparet, Dionyſium hunc Thucydidis locum haud percepiſſe. Poſſunt vtique οἱ μὴ κακοὶ eſſe ἀμαθεῖς, h. e. εὐήθεις, ſimplices, ingenii hebetioris. Paſſus vtique fuit hic aliquid humani Dionyſius. malo enim de errore, quam de malitia, ſuſpicari. Liquida et plana eſt oratio, hic loci certe, Thucydidis, quam alias vtique implicatiſſimam eſſe prorſuſque imperuiam vltro fateor.

894. 9. ἐπεξῄεσαν δὲ τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους] id eſt ἐν τῷ ἐπεξιέναι ἐλάμβανον τιμωρίας ἔτι δεινοτέρας.

11. προστιθέντες] in vulgatis Thucyd. libris eſt προτιθέντες. neutrum placet. Sententia poſtulat προϊέντες, *laxantes, procedere ſinentes*, vt patet ex oppoſito ὁρίζοντες. [verſu 12.]

895. 6. κρείττους etc.] Idem eſt, ac ſi dixiſſet: διότι πάντες μᾶλλον ἐλογίζοντο τὸ ἀνέλπιστον, ἢ τὸ βέβαιον. vel ἢ ὥστε εἶναι βέβαιοι.

13. καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι] Suſtuli comma, ad exemplum librorum vulgarium Thucydidis. idem eſt, ac ſi dixiſſet καταφρονοῦντες καὶ αὐτὸ τὸ προαισθέσθαι.

14. Aut poſt δεῖν, aut poſt λαμβάνειν, deeſt νομίζοντες.

896. pen. τούτων] ſcil. τῶν μοιρῶν.

Ibid. ἡ μὲν] ſcil. ἡ εὕρεσις.

897. 3. ἡ δὲ] ſcil. ἡ χρῆσις.

9. περιτιθεὶς] dedi παρατιθεὶς.

898. 1. καταδεδουλωμέναις] accipiendum, non paſſiui, ſed medii modo, pro καταδεδουλωκυίαις ἑαυταῖς. *ſi quae formae eos ſibi deuinxiſſent et ſeruitio obſtrinxiſſent.*

11. καὶ διδαχῆς] malim διὰ interponi.

899. 1. οὔτ' οὖν] imo vero οὕτως οὖν.

3. ἀποστρέψομαι] tolle ſigma, ἀποτρέψομαι.

8. αὐτῷ] Num αὐτῶν. ſcil. τῶν εὑρεθέντων. quod vocabulum tametſi non praeceſſit, facile tamen e voc. εὕρεσιν ſubaudiatur. Aut alias ſic erunt vocabula tranſponenda: θάτερον οὐκέτι δίδωμι αὐτῷ, τὸ περὶ τὰς οἰκονομίας τεχνικόν.

11. ταῖς ἰδέαις] Videntur haec duo vocabula expungenda eſſe. nam ταύταις redit ad

ad ταῖς δημηγορίαις, quod modo praeceſſit: quemadmodum etiam ἐν ταύταις verſu 13. eodem redit, ad orationes puta.

899. 14. περὶ ταῦτα] imo vero περὶ ταύτας, ſcil. τὰς δημηγορίας. neque dubitaui ſic corrigere.

vlt. κατὰ ταῦτα] correxi κατὰ ταὐτά. *pari modo, atque in ſuperioribus feci.*

900. 4. ἐπὶ Πλαταιὰς] Lege τὴν ἐπὶ Πλ. cohaeret enim cum inſequente ἔλασιν.

10. μήτε λείποντας] Lego μήτ' ἐλλείποντας.

14. ἅμα] Sententia poſtulat ὥςε.

Ibid. Locus Thucydidis eſt 2, 71. ſq.

902. pen. Malim γεγένηται τῆς αὐτῶν. ſubaudi ὑμῶν. redit illud τῆς ad ἐλευθερώσεως. Conſtructio eſt ἕνεκα τῆς ὑμῶν αὐτῶν ἐλευθερώσεως, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως. *quo et ipſi vos liberemini, aliique liberentur.* Et bene in codicibus Thucyd. quibuſdam eſt καὶ τῆς τῶν ἄλλων.

vlt. Comma poſt μετασχόντες ſuſtuli. ſubauditur τοῦ πολέμου τούτου.

905. 16. ἤν τι ποιῶμεν] Scil. κακὸν, vel ἐχθρόν.

906. 10. συνόντας] συνιόντας correxi, vt oportebat fieri.

15. Poſt δραματικὸν deeſſe videtur aut ἀποδίδωσιν, aut ἀπεργάζεται.

907. 1. ἡμῶν] Vtique ἡμῶν praeſtat, ſed εἰσαγωγὴ malim. *noſtra ad paucos inductio*, h. e. *quod ad ſenatum adducti fuimus.*

2. ποιήσετε καθ' ἕκαςον. καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐν ὀλίγῳ] Correxi h. l. e vulgaribus Thucydidis exemplis.

4. κρίνετε] hic raro modo eſt vſurpatum pro ἀποκρίνεσθε.

9. αὐτοῦ] ſcil. τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν. Nihil hic erat, quod Dionyſius roderet.

vlt. πτῶσιν. Τὰ δὲ] Poſtremas quatuor literas iterari velim ad hunc modum: πτῶσιν τάδε. Τὰ δὲ — primum τάδε eſt vnum vocabulum aequipollens voci ταῦτα. altera vero iſta τὰ δὲ ſunt duo vocabula.

908. 6. αἰτιατικὴν] imo vero ὀρθὴν, vt modo recte dixerat p. 907. pen. nam iſta vocabula, τὰ δὲ τοῦ πολέμου, ſcil. ἔργα, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, non ſunt accuſatiui h. l. ſed nominatiui. ſubauditur enim ἐςὶ.

14. ἢ] id eſt μᾶλλον ἤ. *potius, quam* —

909. 6. πρῶτον] reſpondet ἔπειτα p. 910. 3.

912. 3. πράσσοντες] malim πράξαντες.

16. ἴσον ἡ φιλία] Recta et plana atque plena oratio haec foret: ὅσον ὠφελεῖ. *inimicitia veſtra nobis non tam nocet, quam prodeſt.* ἡ μὲν γὰρ φιλία, ἀσθενείας — *nam amicitia eſt ſignum infirmitatis.*

17. δηλούμενον] accipio pro ἐν προδήλῳ ἐκτεθειμένον.

913. 13. ἀναῤῥίπτουσιν] Subaudi αὐτήν. Simile ductum ab illo genere ludi puerilis, quo pueri ſilicem teſtamue ſurſum iaciunt, quo videant, vtrum latus ſilicis teſtaeue delapſae ſit

ſit ſuperius futurum, et vtrum terrae incubiturum. τὴν ἐλπίδα ἀναῤῥιπτεῖν εἰς ἅπαν τὸ ὑπάρχον eſt itaque *ſpem periclitari*, experimentum facere, num ſpes tibi ſit in exitum itura, an te falſura, ſic, vt tuas fortunas vniuerſas aleae committas, ductus illa ſpe.

914. 14. ὡς εἰ καὶ] videtur leg. ὡς εἰκὸς, εἰ καὶ —

15. περιόψεσθαι, καὶ συγγενεῖς] Malim περιόψεσθαι συμμάχους καὶ συγγενεῖς.

915. 1. λελείψεσθαι] Sententia: *ne nos quidem nobis videmur erga deos minus bene animati eſſe, quam vos vobis videmini.*

Ibid. Idem eſt, ac ſi dixiſſet: οὐδὲν πράσσομεν, οὐδὲ ἀξιοῦμεν ἄλλως τι δίκαιον εἶναι, ἢ ὡς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐν μὲν τοῖς θείοις νομίζουσιν, ἐν δὲ τοῖς ἀνθρωπίνοις βούλονται πρὸς ἀλλήλους πράσσειν καὶ δικαιοῦν. [h. e. ἀξιοῦν δίκαια εἶναι] *non aliter agimus, neque aliter ius et fas aeſtimamus, quam prout alii homines, partim in rebus diuinis ſtatuunt agendum et cenſendum eſſe, partim in rebus humanis, in mutuis rerum inter ſe commerciis volunt agi atque cenſeri.* Hoc eſt: *ſacra facimus ex ritu antiquo, et ius ciuile adminiſtramus, ad praeſcriptum et ductum iuris naturae.* Huius ſui moris cauſam ſtatim ſubiicit: *Recte, an ſecus, deos colamus, in dubio eſt. nam mera ex opinione imperat numen hominibus. Sed opinio, ſic colendos eſſe deos, eſt humana, antiquitus nobis tradita, cui ſeruimus. Hoc autem certum eſt, quicquid alteri imperat, id ei imperat, quia neceſſe eſt per naturam rerum, vt potior minori imperet.*

916. 1. προσθήκην] malim προθήκην. id eſt πρόθεσιν, *propoſitionem.*

9. αἰσχροῖς] fort. ἐσχάτοις.

918. 6. ἐχόμενον, ὡς εἴ τις τὰ τῆς] Nullus dubitaui de meo ſic corrigere: ἐχόμενος, ὡς ἔγγιστα τῆς —

919. 9. ταῦτα] Solum ταῦτα, non ταὐτὰ, huic loco conuenit, ſubauditur ἃ οἱ Μήλιοι προείλοντο.

vlt. βεβασανισμένον] Videtur vulgata bene habere. Idem eſt, ac ſi dixiſſet διὰ βασάνου διεστραμμένον. fidiculis *diſtortum, luxatumue.* vid. p. 921. pen.

920. 2. φέρουσιν] malim προφέρουσιν.

4. διὰ τὴν καταδίκην] ſcil. ἑαυτοῦ.

922. 5. ὑποτίθεται] Malim ὑποτίθεμαι, *auctor ſum, hortor.*

923. 5. ταῦτα λέγει] Locus eſt 2, 60.

924. 8. τῇ διανοίᾳ] Subaudi ταύτῃ. niſi legendum ſit οὐ τοῦτο ταύτῃ τῇ διανοίᾳ.

10. προσῆκε] malim προσήκει.

927. 1. ἐμβαλούμενοι] num ἐμβαλλόμενοι. *ipſi ſibi conſciſcentes, et velut ceruicibus ſuis imponentes ſuiſmet manibus.* Simile ductum a naui, in quam onera importantur, coniiciuntur.

8. ἀμφότερα] ſcil. τό τε γνῶναι, καὶ τὸ σαφῶς διδάσκειν.

9. φρά-

927.9. φράζει] correxi φράζοι. vt eſt apud Thucydidem 2, 60. praeterea ſic legi velim: οὐκ ἂν ὁμοίως τῷ οἰκείως [ſubaudi ἔχοντι] φράζοι. *non facile id dicat, verbis proferat, perinde atque facturus ſit homo erga remp. beneuolus*, vel *bene animatus*. Ex ἔχων praemiſſo tacite repeti debet ἔχοντι.

10. τοῦδε] ſcil. τοῦ οἰκείως ἔχειν τῇ πόλει.

13. πρὸς αὐτοὺς] dedi de meo πρὸς αὐτὸν. *exacerbatis aduerſus eum.* Periclem puta. nam πρὸς αὐτοὺς cum λέγεσθαι nequit conſtrui. *dici ad eos.* tautologia enim foret ἐν Ἀθηναίοις et πρὸς αὐτούς.

928. 2. αὐτὸν μὲν] ſubaudi ἐν τῷ ἑαυτοῦ προσώπῳ λέγοντα.

14. καὶ τὴν τόλμαν] id eſt καὶ ὅτῳ τὴν τόλμαν.

Ibid. ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος] id eſt διὰ τὸ φρονήσει ὑπερέχειν τοῦ ἑτέρου. *propterea quod ſapientia alteri praeſtet, qui pariter audax parique in fortuna ſit.*

15. ἐλπίδι τε ἧσσον πιστεύει] id eſt καὶ ὃς ἐλπίδι ἧσσον πιστεύει. pendent haec omnia e praemiſſo: καταφρόνησις δέ. *illi adeſt, vel ex illo exſiſtit contemtus hoſtium.*

pen. ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχὺς] tum maxime valet et viget ſpes, cum aliae omnes viae e malis noſtris euadendi clauſae, et ſalutis omnia adminicula intercepta, conſilia ademta ſunt. Non prius deſcendimus, vel confugimus, ad ſpem, quam eo ſumus deducti, vt expedire nos et euoluere e malis noſtris nullo modo poſſimus.

929. 2. ἀμφοτέρων] dedi de meo ἀμφότερον aduerbialiter, *iuxta*, vel *pariter*, *perinde. tam eſt ſophiſtica, quam inepta et illiberalis. vtrumque eſt, tam illud, quam hoc.*

930. 1. τὴν τῆς πόλεως ἀξίωσιν] Thucydidea eſt dictio, pro τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα.

9. ἐναντία γὰρ ταῦτα ἀλλήλοις] non vtique ſunt. Haec ſpes, a Pericle propoſita, de imperio maris perpetuo, Athenienſibus a nemine eripiendo, non erat ἐλπὶς ἐν ἀπόρῳ, ſpes inconſulta, nullo fundamento nixa, ſed ſpes ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ducta et efflorescens e potentia Athenienſium praeſente, et conſtitutione reip. et praeſertim ſapientia, qua res naualis et mercatoria gubernabatur. Saepe locorum Dionyſius ſycophanta eſt, a critico ſuo naſo deceptus et in errorem ductus.

15. V. Thucyd. 2. 61.

932. 4. κινδύνου ὧν] id eſt κινδύνου ἀπὸ τούτων, οἷς ἀπήχθεσθε. *de diſcrimine ab his exſpectando, quos offendiſtis:* ſi nempe τούτων pro maſculino habemus. Sin autem τούτων accipimus pro neutro, tum ἀπὸ τούτων, δι᾽ ἃ ἀπήχθεσθε. *diſcrimine ex illis offenſionibus veſtris priſtinis exſiſtente, et ex odio illinc collecto.*

5. ἔτι ὑμῖν ἐστιν] pro ἔνεστιν, ſeu δυνατόν ἐστιν.

Ibid. τόδε] hoc metuens. ſcil. μὴ στερηθῶμεν τῆς ἀρχῆς.

932.

932. 12. τῆς Ἑρ. δημηγορίας] quae legitur Thucyd. 6, 76. ſqq.

933. 3. τῶν ἐκεῖ] correxi e vulgatis Thucyd. libris τῶν τ' ἐκεῖσ'.

4. ἀμύνοντες] Videtur in libris quibuſdam Thucydidis olim fuiſſe τῶν τ' ἐκεῖ Ἑλλήνων ὅσους ἐδουλώσαντο οὐκ ἀμύνοντας σφίσιν αὐτοῖς. *eos Graecorum, quotquot Athenienſes in ſeruitutem redegerunt, propterea quod iniurias ipſi ſuas non defenderent.* [NB. *quotquot* eſt accuſatiuus, *Athenienſes* autem nominatiuus. ne erres.]

5. ταυτὰ] Praetuli ταῦτα e vulgatis Thucyd. libris. Sed et articulum τὰ addi malim. ταῦτα παρόντα τὰ σοφίσματα. Conſtructio ἔχοντες παραδείγματα [id eſt ἐν μέρει παραδειγμάτων] ταῦτα τὰ σοφίσματα παρόντα [id eſt ἐνώπιον ἡμῶν ὄντα].

8. ταῦτα] Id eſt τὰ ἡμέτερα πράγματα, vel breuius ἡμεῖς, vel οἱ ἐνταῦθα ἄνθρωποι.

9. ἢ δεσπότην] correxi οἱ δεσπότην.

934. vlt. Correxi ὑμετέραις pro vulgato ἡμετέραις.

935. 2. ἆθλον caue ne cum ἄλλον τινὰ copules. Non eſt maſculinum, ſed neutrum. *alium quempiam*, ſeu hominem, ſeu populum, *accipient*, *auſſerent* ἆθλον, id eſt ἐν ἄθλου μέρει, *pro praemio.*

9. οὐ προβάλλουσα πάθος, ἀλλ' ἐπιτήδευσιν] id eſt οὐκ αἴσθησιν πάθους, ἀλλ' ὑπόνοιαν ἐπιτηδεύσεως. *ingerunt menti, non concitationem affectus, ſed ſuſpicionem affectationis; et artificii in dictione quaeſita et tormentorum quaſi commentationi adhibitorum, des Gezwungenen, des Geſtudierten.*

13. περὶ δὲ τοῦ] Ego ſine dubitatione pro τοῦ de meo dedi τῆς, quod redit ad καταδουλώσεως. Articulus hic neceſſario requiritur.

936. 10. Poſt κολάσεσθαι verba, a librario libelli Dionyſiani perperam omiſſa, ſed ad ſententiae integritatem et conſtructionis compagem neceſſaria, ex ipſo Thucydide addidi haec: τῇ δ' ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνου δουλείαν βεβαιώσασθαι βούλεσθαι. Pro vocabulo δουλείαν, quod de meo ſubieci, in vulgatis Thucydidis libris eſt vitioſe φιλίαν.

14. γνώμη (in nominatiuo)] Ego datiuum exhibui.

938. 2. λέγονται, οἳ λυποῦσι τὸν] Mihi videtur οἳ delendum, quod manifeſto e λέγονται perperam eſt iteratum, et tum aut λυποῦντες leg. aut λυποῦσι γάρ. redit autem hoc ad λόγοι. orationes eiuſmodi, quales nempe ſunt Thucydideae.

13. ἐπείσθην] Hic deeſt γράφειν, vel ſimile quid.

16. διὰ λόγων] imo vero δι' ὀλίγων. et ſic correxi de meo.

939. 4. τὰ δίκαια] Videtur κοινὰ, vel βιωτικὰ, vel ἰδιωτικὰ, interponendum eſſe.

940. 6. συνεῖναι] id eſt συνιέναι, quod eſt vſitatius. *intelligere.*

7. πράγματος] id eſt τοῦ συγγράμματος, vel τοῦ συντάγματος. Deſignat hiſtoriam Thucydideam.

940. 8. οὐδὲν γὰρ ἀναγκαιότερον] Videtur ἂν poſt γὰρ inſerendum, quod facile potuit ab initio inſequentis vocabuli elidi. Subaudi ἄλλο σύγγραμμα τούτου τοῦ συγγράμματος. *non enim facile ſit, aliud quoddam ſcriptum, quo magis opus habeatur, et cuius ſint vtilitates copioſiores, quam huius ſunt*, hiſtoriae puta Thucydideae.

941. 12. καὶ οὐδὲ συγκριτικὸς οὐδ' ἑτέρῳ] Sententia poſtulat καὶ οὐδενὶ σύγκριτος ἑτέρῳ. *nemini alii comparabilis.* h. e. potior et excellentior reliquis omnibus, vt nemo eorum cum hoc poſſit comparari.

942. 1. οὔτε παντάπασι] forte ſic leg. ἀλλ' ἔχουσαν μέν τι ποιητικὸν, οὐ μέντοι παντάπασι ποιητικήν.

6. συγγραφέων, ὥσπερ] Interponendum videtur ἀναγκαῖος μὲν —

10. ἀλλοτρίαν] malim ἀλλοτρίας, vt ad διαβολῆς referatur, non ad ἀφορμήν.

944. 11. κατὰ γλῶσσαν] correxi meo arbitratu κατάγλωσσον, adiectiue, duobus vocabulis in vnum contractis. τὸ κατάγλωσσον alicuius ſcriptoris eſt, eius nimius vſus vocabulorum caſcorum, affectatio dictionis antiquatae.

946. 4. ἱππέας [ὑπάρχειν] ὁπλίτας] Ego ὑπάρχειν a Wolfio intruſum rurſus expunxi.

8. ἐφαμαρτεῖν] Correxi ἀφαμαρτεῖν.

947. 14. καὶ τὴν ἀρχὴν] malim κατὰ τὴν ἀρχήν. non enim κατεσκεύακε cohaeret cum τὴν ἀρχὴν, ſed verbum hoc per ſe ſtat abſolutum, et ſubauditur τὸν λόγον. *concinnauit*, ſcil. *dictionem.*

949. 13. Deleui importunum εἰς, quod inter σκοπεῖσθαι et τὸ legebatur.

950. 11. τὸν ἐν τῇ κοινῇ καὶ συνήθει διαλέκτῳ] malim τὸν ἐκ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους διαλέκτου.

13. ἱκανῶς] correxi ἱκανοῖς.

951. 10. τὴν σαφήνειαν] malim καὶ τὴν σ.

952. 3. ὡς ἄχρηστον] Poſt haec vocabula deeſt aliquid. nam hucuſque procedit increpatio eorum, cum quibus diſſentit Dionyſius. *Quanam ergo de cauſa dictionem Thucydidis vniuerſam ſine exceptione laudamus?* (id quod multi aequalium Dionyſii faciebant.) *Cur non eiicimus et exterminamus eam e foris, vt inconuenientem, et ibi haud vſurpabilem?* ἡμεῖς δὲ οὐχ οὕτω. *nos vero non ita*, ſcil. facimus. ἀλλ' ὁμολογοῦμεν — vel ſic: ἡμεῖς δὲ οὔτε πᾶσαν ἐπαινοῦμεν, οὔτ' αὖ πᾶσαν ἐκφαυλίζομεν, ἀλλ' ὁμολογοῦμεν.

6. ἀλλ' ὅσον] id eſt, ἀλλὰ τοῦτο τὸ μέρος μόνον ἐστὶ μιμήσεως ἄξιον, ὅσον.

AD OPVSCVLVM DE VI DEMOSTHENIS IN DICENDO.

956. 2. Num *κατασκευὴν μὲν καὶ ἰσχὺν οὐκ ἔχειν, ὁρμὴν δέ τινα πρὸς ἰδιώτην ἔχειν λ.*

957. 6. *τοσοῦτον*] imo vero *τοῦτον.* et ſic dedi.

11. *ἤδη τἄλλα*] dedi de meo *τί δεῖ τἄλλα.* *quid opus eſt reliqua?* ſcil. commemorare, *λέγειν.*

12. *τι, τῆς*] Suſtuli comma. nam *τι* non cum *προσαναγκάσαι* cohaeret, ſed cum *ἴδιον.* *eſt aliquid proprium.*

959. 11. *εὖ πως*] eſt a Sylburgio: in ſchedis eius fuit *εἴπως.* num *ἠπίως?*

12. f. *οὐκ ἴση καὶ τῇ δυνάμει τῇ βουλήσει.* *voluntati parem facultatem haud fuiſſe.* *ὅτι καὶ ἡ δύναμις ἴση τῇ βουλήσει οὐκ ἦν.*

960. 4. Lacunam ſic ferme expleas: *ὥστε τὴν μὲν προτέραν τῆς πόλεως εὐδαιμονίαν παρ' ἄλλων ἀκούειν, τὰς δὲ συμφορὰς αὐτὰς ἐπιδεῖν, καὶ τούτων τὰς μεγίστας* [in foeminino, vt ad *συμφορὰς* redeat].

7. *ἐπιμεληθέντων* ego equidem haud ſollicitem, quod bene poteſt habere, ſiue ſic merum ſeruetur, ſiue *αὐτῆς* ei addatur.

ibid. *ἀνάγκη δὲ λέγειν*] Si bene habet et ſeruatur, neceſſe eſt aliquid hic deeſſe poſt *ἐπιμεληθέντων*, ad hunc ferme modum: *σιωπῶν αὐτὸς, ἄλλων ἀκροᾶσθαι ὀρθῶς συμβουλευόντων.* qui infinitiuus *ἀκροᾶσθαι*, vel *ἀκούειν*, aptus erit ex *ἐβουλόμην μὲν* initio ſententiae. [p. 959. pen.] Quod ſi admittitur etiam *καὶ ἐπειδὴ* verſu 3. bene habebit; et prius colon huius periodi deſinet in *ὀρθῶς συμβουλευόντων* — et tum incipiet apodoſis, ſeu alterum membrum, *ἀνάγκη δὲ λέγειν.* *Mallem equidem — mihi datum fuiſſe, vt tacens ipſe, alios audirem recta ſuadentes.* Sic bene inter ſe cohaerebunt *ἐβουλόμην — μετασχεῖν ἐκείνου τοῦ χρόνου — καὶ, ἐπειδὴ — ἀνέθετο — σιωπῶν ἀκροᾶσθαι ἄλλων.*

8. *ἐξαμαρτάνειν*] malim *ἐνεξαμαρτάνειν.* *in ſe praebere locum aliis peccandi, ſeſe praeſtare, in quo alii furorem ſuum exerceant.* quod ſi admittatur, bene habebit, atque ſeruari poterit *ἔτι*, *adhuc amplius, diutius.*

12. Ad *εἰς τόνδε τὸν χρόνον* addendum videtur *καταντᾶν*, vel *κατελθεῖν.* Inſequens *ἀγαπῶσι* [verſu 13.] non eſt tertia perſona pluralis numeri, ſed datiuus plur. in participio. quod ſi ita eſt, vt certo certius eſt, etiam *δεδιόσιν* [verſu pen.] bene habet, et eſt item datiuus plur. participii, neque probanda eſt Sylburgii coniectura *δεδίασιν.*

pen. Nil cauſae video, cur *ἔχθραν* in ſingulari improbetur.

961. 1. Sententiam hiantem ſic ferme expleas: *καὶ τοὺς μὲν ἄλλους τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν σωφρονεῖν*

φρονεῖν πείθει (vel ἀναγκάζει.) ἡμεῖς δ' ὐδ' ἐν τύτοις [ſcil. τοῖς ἀγαθοῖς] ἐσωφρονῦμεν. *Alios quidem bonorum praeſentium multitudo cogit temperantes eſſe,* [metu, ne ea amittant, intemperantius iis vtentes] *nos autem ne in iis quidem modeſti et ſobrii fuimus.* ἐν δὲ τοῖς κακοῖς ἐμάνημεν, ἃ καὶ τὺς ἄλλυς σωφρονίζειν εἴωθεν. *in malis autem furioſi facti ſumus, quae alios ſapere docent.* Aut ſi ſic mauelis: καὶ τὺς μὲν ἄλλυς τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν ἐκμαίνει. ἡμεῖς δ' ἐν αὐτοῖς ἐσωφρονῦμεν. *Alios copiae bonorum furiant. nos autem in rebus noſtris proſperis eramus ſapientes.* ἐν δὲ τοῖς κακοῖς ἐμάνημεν, ἃ καὶ τὺς ἄλλυς σωφρονίζειν εἴωθεν.

961. 3. Num γινώσκειν, ἢ εἰπεῖν.

4. f. ſic ſententiam quodammodo incruſtes: ἐπὶ τοῖς παρῦσι, καὶ δεινὰ νομίζειν [ſcil. αὐτὰ] παραςῆ. ἢ τί δῆτα ἐρεῖν [ſcil. μέλλοι, quod e praemiſſis tacite eſt repetendum] τοιῦτον — vel etiam τί δῆτα ἐρεῖ, *dicet,* τοιῦτον.

7. γε προλέγων] neſcio, quid ſibi velint. num ἐκ τῶν λόγων. ſcil. ὓς λέγυσι πρὸς ἀλλήλυς, vel ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Bona enim ſententia caret id, quod facile ſit reponere, ἀποδείξω ἤδη γε προλέγων.

10. πράττειν vtique delendum eſt.

11. ἐν τῷ ἑτέρῳ λόγῳ] imo vero ἐν τῷ ἑαυτῶν λόγῳ.

pen. ὁπόσα] Videtur haec ſententia poſſe e veſtigiis corruptorum vocabulorum exſculpi: ὁπόσα μὲν ὖν ἐπέκεινα τῆς ἡμετέρας γνώμης ἐςὶν, ἀκύειν ἀνάγκη [ſcil. ταῦτα] λεγόντων τῶν παλαιοτέρων. *quaecunque vltra noſtram cognitionem* [vel *ſcientiam*] *ſunt,* [h. e. vetuſtiora, quam vt ea per nos ipſos ſcire, aut cognoſſe, poſſimus] *ea neceſſe eſt audire e grandioribus natu, cum dicunt.* ὁπόσα δ' ὐδ' αὐτοὶ ἐπεῖδον, *quae autem ne ſeniores quidem ipſi ſuis oculis viderunt, cum gererentur, ea neceſſe eſt diſcere ab iis, qui e lectione,* vel *traditione, cognita habent.*

962. 3. Ego malim ταῖν (in duali) δυεῖν, quod eſt Atticum pro δυοῖν. redit enim ad ἑρμηνεία.

5. ἀφετήριον] id eſt ὁρμητήριον. carcer, vnde excurratur, principium.

963. 2. ὥσπερ ἐκείνη] ſcil. Lyſiae dictio, deuitat tropicam orationem, τὴν ἁπλῆν διώκυσα φράσιν.

964. 4. ὑπαγώγικὴν] *Seductiuam,* h. e. ſinuoſam, in receſſus excurrentem, vel lectores ſeducentem. v. annot. Sylburgii ad p. 1006. vlt.

6. f. ποιῦσαν, καὶ μᾶλλον τῦ δέοντος ἐγκαλλωπιζομένην.

8. ἀληθεςέραν] malim ἀηδεςέραν. *inſuauiorem.*

Ibid. Si poſt ἀπαθῆ τε aliquid deeſt, quod neſcio an minus ſit, videtur ſuppleri poſſe καὶ ἄτονος.

966. 6. χεῖται] dedi ἐκχεῖται e ſuperiori exemplo.

vlt. Γοργίοις] dedi Γοργιείοις.

974. 11. παρὰ] h. l. idem

 valet,

valet, atque πρὸς. v. p. 981. vlt. 983. 2. et 6.

975. 11. ὄψεις] malim cum articulo τὰς ὄψεις.

976. 2. f. λόγων τῶν ἐμῶν ϛοχασμάτων [vel θεωρημάτων] τὴν ἐξέτασιν.

4. Poſt τῷ ῥήτορι deeſſe videntur haec: τούτων παραθήσω παραδείγματά τινα, ὧν ἐϛι τάδε. πολλῶν etc.

977. 4. κἀκείνην] ſcil. τὴν Θουκυδίδειον.

978. 2. δυνάμενον] malim δυναμένου. ſcil. τοῦ ῥήτορος. *cum potuiſſet orator etiam ſine* ἀποφάσεως, *negatione*, [id eſt οὐ μόνον] *et per ſolam copulam* [quam Symplocen appellat] id eſt ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἄλλους, *idem ſignificare, quod nunc per* οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους, *ſignificauit.*

980. 2. φανερῶς ἱματίων] Integraui locum hunc e Midiana Demoſthenis p. 537. 1. ed. Lipſ. ad hunc modum: φανερῶς καὶ μιαρῶς ἐπηρεάζων παρηκολούθησεν, ὥϛε μηδὲ τῶν ἱματίων — Ita Martinius quoque ſuppleuerat. Et facile eſt lacunas ſupplere, vbi auctores ipſi adhuc integri ſuperſunt.

11. Fort. ſic leg. καὶ οὐκ ἐκεῖ τῆς διανοίας αὐτὸ προσδεχομένης. *mente id ibi non exſpectante.*

12. γὰρ, ὃς — οὔπω etc.] dedi ſic: Ἐμοὶ γὰρ, ὃς — οὔπω τοῦτο τ. ἑ.

vlt. dedi τοῦτο πάλιν, pro vulgari τοῦ πάλιν.

981. 2. ἢ φιλοτιμία] dedi εἴτε φιλοτιμίαν.

7. μᾶλλον δὲ μὴ] dedi μᾶλλον δὲ σπάνια τὰ μή.

9. σχεδὸν ἐν] fort. ἅπαντα eſt interponendum.

10. malim ὥπερ οὖν ἔφην, διαγνοίης ἂν σημείῳ.

14. f. πλανηθήσεταί τις ἴσως. ὅπερ οὐκ ἄλογον.

982. 1. οὐχὶ τῷ ποιῷ] ſcil. διαλλάττει ἡ τοῦ Δημοσθένους λέξις τῆς Θουκυδίδου.

11. malim τοῖς καιροῖς συμμετρεῖται.

983. 2. ἃ] malim ὧν. *Specimina quaedam eorum, quae* —

ibid. παρὰ] id eſt πρὸς, vel κατὰ. vid. modo dicta ad p. 974. 11.

4. δεινότητι καὶ Θουκυδίδην] Aut deeſt hic aliquid poſt καὶ, e. c. σφοδρότητι, vel σεμνότητι, vel λαμπρότητι, vel μεγαλοπρεπείᾳ, aut delendum eſt καί.

5. πείσαντα] Aut πρωτεύσαντα, aut διαπρέψαντα leg. aut ſimile quid aliud comminiſcendum eſt.

6. ἃ δε] ſubaudi κατεσκεύακε.

7. ζηλωτὸν] id eſt *clarum factum, et famae atque praedicationum contentione celebratum,* aut *celebrabilem, concelebratione dignum.* Bene habet h. l.

9. f. ἴσως δὲ καὶ χαριεστέραν.

11. ὑβριστικὴν] miro et raro modo dictum, pro πολλὰ διεξιοῦσαν περὶ ὕβρεων δεινῶν. Archippus eſt iuuenis, qui a Tiſide vapulauerat. Tiſis alter eſt iuvenis, qui ſodalem Archippum verberibus foedum in modum mulcauerat, ideoque αἰκίας titulo hic accuſatur.

984.

984. 2. τῦ μειρακίυ] Tiſidis puta.

3. ἐπίτροπος δὲ ὑπὸ τῦ πατρὸς] ſubaudi ad vtrumque nomen ſubſtantiuum, tam ad ἐπίτροπος, quam ad πατρὸς, αὐτῦ, *eius*, Tiſidis puta. ῦτος et αὐτὸν [verſu 4.] redeunt ad Pytheam.

6. ἐπίβυλος mihi non videtur eſſe temerandum. Sunt enim, qui in hoc ipſo ſibi placeant, ſi aliis callidi, ſubtiles, doloſi, inſidiarum et machinationum ſolertes architecti videantur, quod exiſtimant, hanc hominum de ſe opinionem ſibi munimento aduerſus inſidias alienas fore; eoque fieri, vt alii caueant ipſos iniuriis appetere.

8. διαλλαγῆναι] ſcil. cum Archippo, ad quem etiam proximum inſequens αὐτὸν redit, vt πεισθεὶς et ἀπαλλαγεὶς [verſ. 10.] cum inſequentibus referuntur ad Tiſin.

12. ἀφίςατο] Tiſis puta, niſi ille potius Tiſias ſit. verum verbum hoc h. l. conuenire non videtur, ſed potius aut ἀφίκετο, aut ἐξίςατο. Poſt hoc verbum videri poſſit aliud nihil, quam ὥςε, excidiſſe. Verum inſequentes lacunas ex ingenio explere haud valeo.

pen. κόπτομεν] actor, accuſator Tiſidis, loquitur, vna ſecum Archippum deſignans.

vlt. οἱ δὲ] Tiſis, et Pytheas, et reliqui eius ſodales.

985. 1. τυτονὶ δὲ] Archippum puta. ad quem etiam αὐτὸν verſu 3. redit. verum ἐξήρκεσεν αὐτῷ [verſu 4.] redit ad Tiſin, vt et ἐζηλωκὼς, [verſu 5.] et reliqua.

10. Ἀντίμαχον etc.] Locus hic tam tetra et impenetrabili caligine perfuſus eſt, vt ordo rei narratae nullo modo percipi queat.

15. αὐτὸν] Archippum.

986. 2. ἐκόμισαν] fratres Archippi.

992. 11. Poſt φυλάττοντα videtur deeſſe καὶ μάλα.

993. 7. Aut ῦ delendum eſt, aut ῦ πολλῷ μείυς.

8. f. γνώσῃ, ὡς ἀληθῆ λέγω. *cognoſces, me vera dicere.* aut συγγνώσῃ, εὖ οἶδα, οἷς λέγω. *aſſentieris, bene noui,* vel *certus ſum, iis, quae dico.*

994. 10. num ὅταν εἰς τὴν ἀνάγκην [ſcil. τῦ τῦτο διαγινώσκειν] καταβῇ, χαρακτῆρα, ᾧ [vel ὅτῳ] Δημοσθένης κρείττων.

995. 5. ταύτῃ] ſcil. τῇ χάριτι. vt ἐκείνῳ [verſu 6.] ad τὸν τόνον redit.

8. ταῦτα] malim αὐτὰ. *ad ſola, mera neceſſaria.*

12. ῥῆσιν] imo vero χρῆσιν. *praeſto eſt, cum eius vſus eſt.*

14. οἷς λέγω] bene ſi habet, tantundem valet, atque ἐξ ὧν πολλάκις ἤδη λέγω. videtur tamen haec potius ſententia verborum debere eſſe: γνώριμα, οἷς [id eſt τύτοις ἐςὶν, οἷς] ἐγὼ συνεῖναι εἴωθα: *haec nota dudum ſunt meis familiaribus.* Accipi ergo verba ſic debent: γνώριμα ἐςὶ τύτοις, πρὸς ὓς ταῦτα λέγω. id eſt σοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις συμφοιτηταῖς σῦ παρ' ἐμοί. *nota ſunt tibi reliquiſque tuis apud me*

me condiſcipulis, ad quos converſa haec eſt oratio, ad quos haec dico.

996. vlt. συντυχίας] in vulgatis Demoſth. libris eſt εὐτυχίας. v. p. 424. 5. ed. Lipſ.

997. 2. Locus Dem. eſt p. 641. 15. et inſequens p. 477. 12.

pen. Locus Demoſth. legitur p. 245. 7.

998. 10. Locus hic ita videtur conſtituendus: τοῦτον ἔγωγε τὸν χαρακτῆρα μάλιστα ἀποδέχομαι. εἰ δέ τις μ' ἔροιτο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν —

12. Malim τὰ περιττὰ cum articulo.

1000. 4. τὰ κριτήρια] Lege τἀκροατήρια (id eſt τὰ ἀκροατήρια.) *vtrumque genus auditorum.* et ſic dedi de meo.

16. παρ' ἑκατέρῳ τῶν ἀνδρῶν] deſignat Iſocratem et Platonem.

vlt. παρὰ] malim πρὸς.

1001. 5. τε deleui, quod in vulgatis inter τοῦ et περὶ legitur.

1003. 11. τινὲς] malim τινά.

1005. 7. ἀλλ' οὐκ ἂν] ἀλλὰ κἂν malim.

1006. vlt. ἐπαγωγικὴ] bene ſi habet, ſignificabit *attractiua rerum a propoſito alienarum*, vel *ſecum ferens, veluti grandes quaſdam ſarcinas, res alienas.* ἐπαγομένη πολλὰ συρφετώδη, γέμουσα πολλῶν τινάλλως ἐπαγομένων καὶ παρελκόντων.

1008. 3. ἐκλέκτων] imo vero εὐλέκτων. Sunt autem ὀνόματα εὔλεκτα vocabula ῥᾴδια λέγειν, *facilia pronunciatu.* vt εὔφωνα ſunt *molliter et ſuauiter ſonantia*, ita τὰ εὔλεκτα *lenia et expedita ad pronunciandum.* quae quis libenter et pronuntiet ipſe et ab aliis pronuntiata audiat.

9. δόσιν] Neſcio, an fruſtra ſimus hanc dictionem correctum euntes, quae fortaſſean Dionyſio propria fuit, et ex aliquo prouincialiſmo ei adhaeſit. δόσις in plebeia dictione potuit idem valuiſſe, atque μοῖρα: vt nos quoque hodienum vſurpamus *eine Doſe*, pro *portione. eine Doſe Pillen.* pilularum portio, quantum aegro datur, vt ſemel ſumat. Ni hoc ſit, vtique malim τοσοῦτον et λόγον legi, et ὅσον.

1009. pen. Concinnius dixiſſet τὴν μὲν περίοδον κομψοτέραν, τὴν δ' ἑρμηνείαν ἀμετροτέραν (vel potius ἀσυμμετροτέραν.)

1010. 1. f. ἀσυγκρότητος οὕτω πως. enclitice.

1014. 3. αὐτοῖς bene habet. redit enim ad ἀγῶνας. qui illis [certaminibus oratoriis, forenſibus] omnem vim detrahit, et neruos incidit.

6. f. emendandus et ſarciendus eſt h. l. ad hunc modum: περὶ ἧς ὁ λόγος ἡμῖν ἐστιν, ἐπιπολάζει, (vel πλεονάζει) τό τε πρᾶγμα [id eſt σύγγραμμα] ὅλον ἐκ τούτων σύγκειται. Niſi πλεονάζει, vel tale quid, aſſumas, pendebunt illi nominatiui τὰ ἐκλύοντα cum inſequentibus.

vlt. f. κύκλῳ καὶ πανταχοῦ. τροπαὶ δὲ — σχημάτων, ἃ πέφυκε ῥωννύειν τὸν τῆς διανοίας τόνον, οὐδαμοῦ. aut ἃ πέφυκε λύειν τὸν τῆς διανοίας

διανοίας κόπον, *defatigationem, torporem.*

1015. 2. Dedi πολλὰ ἄν τις ἔχοι καὶ ἄλλα ἐπιτιμᾶν. [In vulgatis pro καὶ ἄλλα iteratum erat πολλά.]

3. Dedi ἐλλειμμάτων pro corrupto ἐμμάτων, quod in vulgatis erat.

7. malim δημηγορειῶν.

Ibid. malim hic loci συγκρίνων, et paulo poſt verſu 10. pro συγκρίσει ſubſtantiuo verbum συγκρίνει. Idem eſt, ac ſi ſic dixiſſet: δι' ἧς καὶ αὐτὸς συγκρίνων τὰ πάλαι τοῖς τότε, τὴν σύγκρισιν ποιεῖται, οὐ διὰ τοῦ — παρατιθέναι, οὐδὲ διὰ τοῦ πάντα μικρολογεῖν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἀντίθεσιν —

11. f. ἀλλ' ὅλῃ τῇ θέσει ποιούμενος ὅλην τὴν ἀντίθεσιν διεξοδικήν. *ſed eo, quod vniuerſae poſitioni adiungit vniuerſam oppoſitionem copioſam.* Sententia paulo obſcurior vt circumlocutione illuminetur, operam dabo. *Poſitionem* appellat vetuſtam reip. Athen. conditionem. haec primo loco ponitur, h. e. profertur, in medio ponitur. ideo θέσιν appellat. ἀντίθεσις eius eſt conditio noua reip. quae tum erat. Quae ad illam priorem conditionem pertinebant, ſeu de ea praedicari poterant omnia, quod illa cuncta vno loco protulerat, eo dicitur orator illam θέσιν ὅλην et διεξοδικὴν cunctam, integram, nulla ſui parte mutilatam, non membratim diſcerptam, non diſtractam, neque particulis oppoſitionis interpolatam, ſed vno ordine, vna ſerie continuatam, poſuiſſe. Et quia rurſus pari quoque modo oppoſitionem vniuerſam, non interruptam, neque decurtatam, neque diſperſam, poſuerat orator, h. e. protulerat, enunciarat, ideo dicitur etiam τὴν ἀντίθεσιν ὅλην et διεξοδικὴν poſuiſſe. Contra fecerat Iſocrates in exemplo paulo ante propoſito, vbi non καθολικῶς, ſed μερικῶς, faciem antiquam reip. cum noua contulerat, vnicuique praedicato de vetuſta forma ſtatim ſubiungens praedicatum de noua, illi ex oppoſito reſpondens. et ſic aliquoties alternauerat.

12. Locus Demoſthenis eſt p. 34. 27. edit. Lipſ.

1016. 6. ὁ ταύτην τὴν χώραν] malim ὁ τοσαύτην χ.

1020. 7. βλάβη τῶν] Dedi de meo βλάβη, ἢ τῶν —

10. διάλεξιν] Malim ſimplex λέξιν.

Ibid. κατ' ἄλλα] Dedi de meo κατὰ τἄλλα.

13. f. vocabulum ὀνόμασιν delendum eſt.

1021. 10. f. εἴτε τῶν ἐν ἤθει. ſcil. γεγραμμένων. ſiue quae orationes ſcriptae ſunt ab auctore, cuius animus tum, cum eas ſcriberet, ſeriis attentus, grauis, conſtans et ſanctus eſſet, haberetque ſibi propoſitam publicorum morum emendationem.

pen. f. τῶν δωρίων μελῶν τε καὶ ἁρμονιῶν ἀκροώμενοι.

1122. 11. ταῦτα bene habet. τηνικαῦτα, quod Sylburg ſubii-

ſubiicit, foret ſuperuacaneum poſt praemiſſum *τότε*.

1023. 2. Poſt *εἶχε* figendum eſt comma, ſiue ei *καὶ* addas, ſiue minus. poteſt enim oratio pro aſyndeto haberi. nam *αὐτοπάθειαν* non cohaeret cum *ἧς εἶχε*, ſed cum *ἀποδεικνυμένου*.

7. *ἀνάγνωσμα* (cum *σ*) eſt vſitatius. Scriptio mere ad lectionem facta, vt legentis animum oblectet, minus intendat.

13. *τοσούτων*] adde *χρόνων*.

ibid. *ἐγκαταμιγούμενον*] dedi *ἐγκαταμιγνύμενον*.

14. f. *καὶ οὕτως ἄγαν κινεῖ, τῶν πραγμάτων οὐκ ἔτι τῶν αὐτῶν ὄντων.* *tametſi rerum ſtatus idem hodie non ſit, qui tum erat, ſed multum ab illo mutatus.*

1024. 13. f. *οὐκ ἄλλως ὁ βασιλεὺς αὐτῶν διαλέγεται, ὁ μέγας θεός.*

1025. 1. Poſſit videri nihil aliud, quam *συνιδεῖν*, deeſſe.

9. *συγκραθεὶς*] ego, deleta vna litera *ρ*; dedi *συγκαθεὶς*, a verbo *συγκαθιέναι*. quo in verbo *ἑαυτὸν* ſubauditur. *cum ſeſe demiſit ad* —

vlt. *ἔργα γάμοιο· Σωκρατικῶν*] tolle *γάμοιο* vna cum puncto, et bene omnia inter ſe conſtabunt.

1026. 9. et 10. Locus hic, a Sylburgio iniuria vexatus, bene habet, vitio caret; tametſi fateor, ſententiam potuiſſe mollius et planius exprimi. *τὸ* cohaeret cum *ἐξετάζειν*. *τῶν* cum *μάλιστα εὐδοκιμούντων*, quod eſt generis neutrius, non autem cum *ἀμφοτέρων*, quod eſt generis maſculini, et tantundem valet, atque *παρ' ἀμφοτέροις*. *θεὶς* bene habet. ſaepe nominatiuus cum infinitiuo conſtruitur.

1027. 1. *τοῦτο*] f. *τοῦτον*, in maſculino. ſcil. *τὸν λόγον*. et id in margine codicis Bodleiani quoque annotatum fuiſſe, teſtatur Hudſon. Aut alias *ταύτην* legendum. ſcil. *τὴν ἀπολογίαν Σωκράτους*.

3. Duo vocabula *τῷ συμφέροντι* ante *τῷ συμποσίῳ* deleui.

5. *ὁποῖόν τι δή ποτε*] ſcil. *χρῆμά ἐστι ταῦτα τὰ τοῦ ἔρωτος ἐγκώμια.* *quaecunque tandem ſunt illae Amoris praedicationes, et quicquid tandem de illis iudicari par eſt.* Sed videtur h. l. aliquid deeſſe.

ibid. *νῦν δὲ*] malim *νῦν γάρ*.

pen. f. *οὐκ ἐκ τοῦ ὁμωνύμου*. id eſt *οὐκ ἐκ τοῦ ἐπιταφίου*.

1029. 1. *τὰ σώματα τῶν*] dedi, auctore Sylburgio, *τὰ σώματ' αὐτῶν*.

3. Aut nihil deeſt poſt *κράτιστον*, aut id, quod Sylburg ſuaſit, aut *καὶ ἀναγκαιότατον*, vel *ἀξιοσπουδέστατον*.

7. malim *ἀλλ' ἠλίθιος ἄρα*. et verſu 8. *τοῖς τελευτήσασι* cum articulo.

pen. Num *οὐκ ἀναγκαία σοι ἦν, ὦ Πλάτων, ἡ προσθήκη*.

1030. 3. *αὐτῆς* ſi quis defendere velit, poſſit contendere, ſubaudiendum eſſe *προσθήκη*. v. verſu 13. malo tamen cum Sylburgio facere. vide p. 1031. 12.

8. Num *ἅπαντα ταῦτα μάτην ἀπεκρίθησαν*, *iſta priora omnia*

temere,

temere, incaſſum effuſa, proiecta ſunt.

1030. pen. περὶ ταῦτα δὲ] Liquet, ab oſcitante librario haec perperam eſſe e proximo περιττῦ iterata. Sententia poſtulat eorum loco χωλεύει δὲ, vel ſimile quid. χωλεύει δὲ καὶ ἐν τούτοις αὐτοῖς ἡ τῆς λέξεως κατασκευή.

1031. 1. ἀληθὲς ὡς ἀκαιρίαν] dedi ἀληθῶς, ἀκαιρίαν.

5. f. nihil aliud, quam οὕτω, deeſt. πάλιν οὕτω κείμενον —

vlt. Deeſſe videtur οὔτε διδαχῆς, vel οὔτ' ἐφορμήσεως. *neque impulſus.*

1032. 4. παρ' οὐδὲν] dedi, auctore Sylburgio, παρ' οὐδενὶ.

1033. 4. Aut τῷ γλαφυρῷ, vel τῷ κομψῷ, deeſt, aut ſolummodo διά.

7. Γόργεια] dedi Γοργίεια, vt iam aliquoties.

1034. 5. πρέπει. δὴ ὄλοισιν] dedi, vt volebat Sylburg, πρέπει δ' ἐσθλοῖσιν.

6. τοῦτο] malim οὕτω. *ſic enim,* ſcil. ῥηθὲν, *ſi dicatur, ſolummodo, neque aliter, attingit divinos honores,* vel *diis admovet; facinus glorioſum. oppreſſum autem idem ſilentio emoritur.*

7. θνάσκει δ' ἐπιταθὲν] dedi de meo θνάσκει δὲ σιγαθὲν. [et ita etiam I. Barneſ.]

1035. 6. ταῦτα πάριστα] interpoſui τὰ articulum.

9. χρήμασιν] dedi σχήμασιν.

11. f. ſic eſt integrandus locus: ὥραν. οὐ γὰρ μισῶ οὐδ' αὐτὸς τὴν ἐπιτήδευσιν αὐτήν, ἀλλὰ τὴν ἀκαιρίαν αὐτῶν.

1036. vlt. λυσάμενοι] malim ῥυσάμενοι.

1037. 5. ἀδυναςίας] aut ἀδυνασίας, aut ἀδυνατίας. Statim poſt addidi articulum τὰ iſtis μηνύματα τοιαῦτα.

10. ἀποφηναμένην] Editt. Platonis dant ἀξίαν τούτων ἀπεφήναντο. ſed eam lectionem aut non potuit habere Dionyſius in ſuis libris, quia, ea admiſſa, totam calumniam eludit, aut, ſi habuit, ſciens fefellit, et de ſuo confinxit abſurdam, quo haberet, quod calumniaretur.

ibid. οὐκ οἶδα] fort. ἃ οὐκ οἶδα.

13. ἀποφάσεως ἀξιοῦνται] interpoſui de meo δ'.

1039. 8. καὶ τὸ ἑνικὸν τῷ πληθυντικῷ] imo vero inuerſe, καὶ τῷ ἑνικῷ τὸ πληθυντικὸν, vel καὶ τὸ πληθυντικὸν τῷ ἑνικῷ: nam Plato vocabula σφῶν ἡκόντων, quae ſunt pluralia, ſubiungit ſingulari γένεσις.

16. Sententia poſtulat, vt legatur ἄλλοθεν αὐτοὶ ἥκοντες. *quod fuiſſent facturi, ſi ipſi aliunde veniſſent.* Aut, ſi mauis, ἄλλοθεν ὡς σφᾶς ἥκοντας. vt σφᾶς non cum ἥκοντας cohaereat, ſed illud ex hoc dependeat. ſed cohaerebit tum ἥκοντας cum μετοικοῦντας. poſteri ſic dicentur μετοικοῦντες et ἥκοντες, σφᾶς autem redibit ad maiores.

pen. ἀνδρῶν εἴρηκε] Deeſt aliquod verbum interponendum, εἰπὼν, aut διεξιὼν, aut ſimile quodpiam aliud. Idem ὃ, ἐν τῷ εἰπεῖν, vel διεξιέναι, περὶ τῆς εὐγενείας τῶν ἀνδρῶν εἴρηκεν ἐπαινῶν τὴν χώραν. id eſt εἴρηκε πρὸς ἐπαι-

ἔπαινον τῆς χώρας. *id, quod ibi loci, vbi de nobili eorum genere diſſerit, in laudem patriae dixit.* Vel etiam ſic: ὃ καὶ, πρὶν τῆς εὐγενείας ἅψασθαι τῶν ἀνδρῶν, εἴρηκε τὴν χώραν πρότερον ἐπαινῶν.

1040. 4. αὐτὴν] aut αὐτὸ leg. in neutro, aut αὐτὸς in maſcul.

vlt. εἰπών. τὰ ἄλλα γὰρ ἅμα τὰ ταῦτα] Correxi h. l. ſic meo marte — ἐπήνεσαν, εἰπόντα. [qui accuſatiuus aptus eſt ex ἐχρῆν — εἰς φαῦλόν τι καὶ μέτριον ῥῆμα ἀγαγεῖν] Tum incipit noua ſententia: Ἀλλὰ γὰρ ἃ μετὰ ταῦτα ἐπιτίθησιν — *Verum, quae poſt iſtaec adiungit, ea operae pretium eſt ſpectare.*

1041. 1. γένος τό τε ἀνθρώπων] malim aut γένος τε ἀνθρ. aut γένος τε τὸ ἀνθρώπων πρώτη ἐγέννησε, in actiuo, vt etiam apud Platonem legitur.

9. f. γενναίᾳ κέχρηται φράσει.

1042. 7. μένην] aut μέσης, *mediocris*, aut ἀνειμένης, *remiſſae*, aut λιτῆς, *tenuis*.

9. Poſt πρώτη videtur ἐνέγκασα eſſe addendum. v. p. 1041. 10. Vult dicere, ni fallor: ſi quis velit exemplum proponere dictionis mediocris, aut tenuis, poſſit ille locum hunc de terra, quae fructus ſuos non inuidit, pro exemplo allegare, non autem terram, quae prima fructus edidit. nam poſterior haec dictio ad genus ſublimius pertinet.

ibid. f. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ ἥ γε μεταδοῦσα.

12. f. οὐ τούτοις ἀξίως κοσμεῖσθαι.

vlt. f. τοῖς ἄλλοις. τοῦ γὰρ μὴ φθονῆσαι τοῖς πέλας, οὐδὲ μεμνῆσθαι παντάπασιν ἐχρῆν. *nam quod non inuidiſſet finitimis, huius rei ne mentionem quidem facere oportebat,* οὐδὲ τοῦ νεῖμαι τοὺς καρποὺς, *neque quod diſtribuiſſet fruges.* σεμνοτέρῳ δ' ὀνόματι δωρεᾶς, *ſed vocabulo ſplendidiore muneris — amplecti.*

1043. 10. Aut καιρὸν, vt Sylburg voluit, aut μέγεθος, aut ὕψος, deeſt.

1046. 10. Poſt ἐκγόνοις videtur ὠφελίμως deeſſe.

1047. 14. εἶναι, καὶ] videtur ὄντες interponendum eſſe.

1051. 2. Locus Demoſthenis eſt p. 294. 23. ed. Lipſ.

1057. 3. ἑκάτερα] dedi de meo ἑκατέρας, ſcil. λέξεως. tam Demoſthenicae, quam Platonicae.

5. Dedi κατὰ τὸ ἀληθινὸν, addito articulo.

13. παρελθεῖν ἡμῖν] aut μὲν eſt interponendum, aut particula haec in locum pronominis ſufficienda.

vlt. f. ἐπιλελησμένου, *hominis obliti.*

1058. 7. ἡρμοσμένῃ, μετριώτατα Δημοσθ.] Diſtinxi ſic: ἡρμοσμένη μετριώτατα, Δημ. *quae eſſet quam contemperatiſſime ad naturam humanam et ad vſus vitae accommodata, ea Demoſthenem vſum.* fauet tamen vulgatae diſtinctioni p. 1094. 3.

8. ἐπὶ ῥώμην] correxi de meo ἐπειρώμην. *conatus ſum.*

14. Poſt ἵνα deeſt οὖν, aut δὴ, aut δὲ.

1059. 2. F. καὶ καθ' ὃ μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ὑπελάμβανον ἁμαρτεῖν (vel ἀτυχῆσαι, vel ἀστοχῆσαι, vel οὐκ ἐφικέσθαι) τοῦ τέλους.

7. Dedi καὶ κατὰ τοῦτο, addita coniunctione καὶ.

1060. 1. ἀλλ' ἐπὶ] dedi de meo ἀλλ', ἐπεὶ — Cohaerent enim inter ſe ἀλλὰ et ἵνα δείξαιμι, *ſed, quo docerem.* ſed ζηλωτκὴ, a nominatiuo ζηλωτής, bene habet, neque ſollicitari debet.

2. γινόμενοι] dedi rurſus de meo γενόμενοι.

5. Poſt ὀλίγα rurſus deeſt οὖν, vel ſimile quid.

8. Fort. ταῦτα δ' ἐστίν. *illa vero* [pauca puta, adhuc a me commemoranda] *ſunt iſtaec.* Ἃς τοῖς τρισὶ πλάσμασιν ἔφην ἰδίας ἀρετὰς συμβεβηκέναι, *quas virtutes cuique generi illarum trium dicendi formarum proprias dixi eſſe,* αὗται τοῦ Δημοσθενικοῦ [ſcil. πλάσματος] μηνύματα — *hae ſunt formae Demoſthenicae indicia characteriſtica,* ſeu *dignoſcitiua.*

12. τοῖς Δημοσθένους, ἢ Λυσίου] haec verba, neſcio qui, aut vnde, perperam intruſa, aut iterata, delenda videntur.

pen. Caue, τὸ cum proximo σαφέστερον copules. cohaeret τὸ cum remotiori κεχρῆσθαι. et σαφέστερον atque κοινότερον h. l. non ſunt adiectiua, ſed aduerbialia.

1061. 2. χαρακτηρικωτάταις] dedi χαρακτηριστικωτάταις. pari modo verſu 7. pro χαρακτηρικὰ dedi χαρακτηριστικά.

5. ἐδόκει] modo dixerat δοκεῖ, p. 1060. 13. verumtamen rurſus verſu 10. in ſimili conſtructione vſurpat non ὑπολαμβάνω, ſed ὑπελάμβανον.

8. τοῦ πλάσματος] malim τούτου τοῦ πλ.

10. κατὰ ταύτην] dedi de meo κατὰ ταῦτα. quaenam autem illa ταῦτα ſint, quae ſic appellat, ipſe in continenti declarat, ſubiiciens κατὰ τὴν ποικιλίαν, κατὰ τὴν συμμετρίαν etc.

16. Δημοσθένους δύναμιν] interponendum eſſe v. ἐξετάζειν, vel βασανίζειν, vel δοκιμάζειν, vel tale quodpiam, facile paret. verum etiam pro πεφυκότα verſ. pen. et verſu vltimo pro ἔχοντα leg. eſt πεφυκότος et ἔχοντος, quoniam iſta redeunt ad Δημοσθένους.

1062. 3. Aut τριχῇ, aut τριχθὰ, vt a τρίχα, *capillum,* diſcernantur.

ibid. ἑκάσταις] imo vero ἑκάστῳ, ſcil. πλάσματι, *formae dicendi.*

9. διήγησιν· ὡς οὐκ] dedi de meo διήγησιν· οὐχ, ὡς οὐκ.

10. πάνυ γὰρ ἄτοπον ἄλλως· ἐν τῇ διηγήσει δὲ μάλιστα] dedi de meo πάνυ γὰρ ἄτοπον· [ſcil. τοῦτο ἂν ἦν.] ἀλλ' ὡς ἐν τῇ διηγήσει δέον μάλιστα.

13. f. καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων, οἷς κέχρηται.

1063. 5. θαυμάζοντες δὲ δῆλοί εἰσιν αὐτὸν καλοῦντες ταύτην] correxi, partim auctore Sylburgio, partim marte meo, ſic: θαυμάζοντές τε δῆλοί εἰσιν αὐτοῦ, καὶ ζηλοῦντες ταύτην μάλιστα τὴν εὐτεχνίαν.

12. Velim verba ſic ſtrui: οὗτος δὴ τῆς μὲν ἄλλης.

1063.

1063. pen. f. κατὰ τὸ λεκτικὸν ἐστὶν ἃ διακνίζει, aut καὶ τὸ λεκτικὸν ἐστὶν ᾗ διακνίζει.

1064. 5. f. οὔτε μεῖζον, οὔτ' ἔλαττον, εἰς καταγέλωτα φέρον φαίνεται προενέγκας. καὶ οὐχὶ τοῦτό πω θαυμάζειν χρὴ, ἀλλ' ὅτι —

pen. f. αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν ἐπαινεῖ τῶν ὀνομάτων αὐτοῦ, ὡς οὖσαν ἡδεῖαν. *ipſum delectum verborum, quo vſus fuit Demoſthenes, laudat, vt ſuauem.* τίνι γὰρ ἂν γ. *eccui enim ſtudium terſae orationis fiat inſuaue?* vel etiam ſic: αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν ἐπαινεῖ τῶν ὀνομάτων αὐτοῦ, οὐ ψέγει, μὰ Δία. [quod teſtatur Sylburg in MSto ſuo fuiſſe] τίνι γὰρ ἂν γ.

1065. 4. δέδοικε] *verbis prodidit ſe metuere.*

1066. vlt. προσοῦσαν] hoc vnum vocabulum in tria diſcerpſi. et idem ante me dudum iam fecerat vir doctus in ora codicis Bodleiani, teſte Hudſono. πρὸς οὓς ἂν. Sententia eſt: *quarta cauſa, cur homines in ſtilo diuerſas ſectas ſequantur, haec eſt,* διότι τὰ ἑαυτῶν ἐπιτηδεύματα πρὸς τούτους ἀναφέρουσι, πρὸς οὓς ἂν τυγχάνωσι φιλοτιμούμενοι, καὶ τούτους μιμοῦνται. Deinde p. 1067. 1. pro αὐτὰ aſſumſi e Sylburgio ἅττα.

1067. 7. καὶ μάλα] num καὶ αἱμύλον, vel καὶ στωμύλον. v. Heſych. v. αἱμυλίοις, et in iſta regione, qui reddit κολακευτικὸν, προσηνές. Et praetuli αἱμύλον.

10. Poſt χρησιμωτάτην deeſt aut τινὰ, aut τὴν.

1069. 4. Num εἶναι ὡς τῶν πλαισίων πάνυ βεβ. *ſedes, vel fundamenta, eorum eſſe, vt ſunt quadratorum, admodum firma et ſtabilia.*

11. Malim ἐναπολαμβάνεσθαι.

12. Num χρόνος δυνάμενος ὀνόματα ἀπ' ἀλλήλων διϊστάναι (in praeſenti) *valens vocabula inter ſe* (ſeu *alia ab aliis*) *disiungere.*

1070. 5. τραχύτητα] addidi in fine ς, vt ſit pluralis. et idem ante me iam fecerat vir doctus in ora Bodl. teſte Hudſono.

6. βοβλῖται] Quiſquis fuit, qui in margine Bodleiani ſcripſit ἴσως βούλεται, recte coniecit, neque dubitaui eum auctorem ſequi. cohaeret hoc βούλεται cum λαμβάνειν verſu 4. v. p. 1072. 16. et p. 1075. 10. et p. 1078. 8.

9. f. μορίων γράμματα ἀντίτυπα ᾖ τῶν ἐπακολουθούντων μορίων τοῖς γράμμασι τοῖς ἡγουμένοις. *cum literae finales praecedentium vocabulorum reſiſtunt et repugnant literis initialibus vocabulorum inſequentium.*

10. f. μηδὲν τῶν ἐπιφερομένων μηδενὶ τῶν ἡγουμένων μήτε συναλ. Etiam pro ἔχῃ malim ἔχειν.

12. Malim ἐν αὐτοῖς τοῖς ὀνόμασιν. ſubaudi a communi γίγνεται.

1071. 12. ἀλλὰ καὶ τοὺς] imo vero ἀλλὰ καὶ τὸ τοὺς. Nam ad ἀλλὰ καὶ ſubauditur a communi e praemiſſis χαρακτηριστικόν ἐστι ταύτης τῆς ἰδέας, τὸ τοὺς ῥυθμοὺς εἶναι — v. p. 1072. 1. vbi eſt καὶ τὸ τοὺς σχηματισμοὺς — εἶναι. et verſ. 8. quapropter nullus dubitaui τὸ addere.

1072. 7. οὐκ ἔχω καιρὸν. ἐπεὶ] *otio careo. nam* — non concludit hoc *nam.* Inſequentia docent quidem, cur minus conueniat, minuſque opportunum ſit, illa harmoniarum genera enumerare, non autem docent, cur auctor otio id faciendi careat. Lege itaque οὐκ ἔχει καιρὸν, in tertia perſona. *non tempus habet;* h. e. haud conuenit huic loco, tempori, negotio. a propoſito meo alienum eſt, et ab ipſa re abhorret.

vlt. εἰ δέ ποτ' ἀκολυθήσειεν ἐν τοῖς ἄνευ ἐπιτηδεύσεως τεθειμένοις κώλοις, ἢ περιόδοις, ἢ βάσεσι, τὸ εὔρυθμον.

1073. 8. ἔχειν τὴν φράσιν] deſunt quaedam. fortaſſe ſic ſarcias locum: ἔχειν, ὥστε μὴ σύμφωνον ἑαυτῇ ἀποβαίνειν τὴν φράσιν, μήτε κατάλληλον.

vlt. κἂν τούτοις] Sententia videtur haec ferme ſubiicere: καὶ γὰρ τούτοις οὐχ ὁμοίως ἐπανθεῖ ἡ εὐγένεια καὶ ἡ σεμνότης τῆς ἁρμονίας. addit rationem, cur Parthenea Pindari et alia talia ab iſto numero excludat. *Nam ex his,* ait, *non ſimiliter, atque e reliquis Pindari carminibus, effloreſcit.*

1074. 2. λαμπρότατος] adde articulum ὁ λαμπρ.

5. Poſt ταυτὶ deeſt θήσω, vel παραθήσω.

1075. 5. ἡ γενικὴ] forſ. ἡ σεμνή.

1076. 5. συνειλῆφθαι] imo vero inuerſe, συνηλεῖφθαι, a συναλείφειν, a colliquando. vt modo praeceſſit συνεξέσθαι, a συγξέω, *dolando laeuigare,* vel *glabrare.*

13. τὰς αὐτὰς] forſitan ita locum emendes et ſarcias: τὰς δὲ τραχείας καὶ κακῶς φωνούσας [vel ἠχούσας] τῇ συνθέσει λεαίνειν καὶ ἁβρύνειν ἐνδέχεται, ὃ δὴ οὐ δίδωσιν ἡ φύσις —

15. αὐταῖς] malim αὐτῶν. ſcil. τῶν λέξεων.

ibid. μαλακωτέρας τὰς λέξεις. ἐνίας δὲ καὶ παρεμβάλλειν ὑπομένει.

1077. 1. f. καὶ μετ' αὐτάς.

8. συσπασθῆναι] num συσπειραθῆναι.

12. τὸ μὲν] vt ſuauis et canora ſit oratio.

13. τὸ δὲ] vt, tanquam vna tela, inter ſe cohaereat.

vlt. αὐτῆς] aut αὐτοῖς leg. eſt cum Sylburgio, vt ad σώματα referatur, aut αὐτῇ, ſcil. τῇ φράσει.

1078. 7. ἐπὶ] f. ἔρωτι. *amore rhythmorum.*

8. ἀποστέλλεται] fort. ἀποτελεῖ. *quas autem perficit periodos, iis adhibere vult* [h. e. *ſtudet*] *rhythmos, non dignitatis plenos.*

9. εὐκόρυφοι] num ſignificat *bene tornatae.* v. p. 1093. 1. quemadmodum εὔγραμμοι dicuntur picturae, quarum lineae ſcite ſunt ductae.

1080. 1. ἐν μέρει καὶ μὴ πρὸς ἑκάτερα κινδυνεύωσι] correxi et expleui locum hunc e vulgaribus Iſocratis exemplis ad hunc modum: ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν δύναμιν, καὶ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα, κινδυνεύωσιν.

1081. 3. λέγοντας] dedi de meo λέγοντα, in ſingulari.

1081. 6. τοσούτου] dedi e vulgatis Iſocr. τοσοῦτον.

11. ταύτην] dedi ταύτῃ; e vulgatis Iſocr. exemplaribus, et p. 1082. 3. τό τε pro τό γε.

1082. 9. Pro μικτὸν, et verſu pen. pro αὐτῷ, dedi, auctore Sylburgio, μικτὴν et αὐτὴν.

1083. 13. f. περὶ αὐτῶν, ἐξετάσαι (in infinitiuo) τῷ βουλομένῳ σκοπεῖν ἐστιν. *id examinare licet ei, qui rem conſiderare volet.* Horum duorum infinitiuorum alter, ἐξετάσαι, copulandus eſt cum ἐστὶν, alter, σκοπεῖν, cum βουλομένῳ.

1087. 2. δωρεὰν ἤδη τιμιωτάτην, ἣ νομίζεται ἐν ἡμετέρᾳ] dedi de meo δωρεὰν, ἣ δὴ τιμιωτάτη νομίζεται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ.

11. ἡ γὰρ ὑπόμνησις] adde ἀρκέσει, vel tale quid.

12. δὴ] malim τί. vt ſit interrogatio. *quid volens?* hoc eſt *quo propoſito, qua mente, quid ſpectans — haec enarraui?* reſpondet verſu 14. ἵν', ἐπειδὰν — *quo nempe* —

1088. 2. Pro αὐτὴ dedi αὐτῶν, auctore Sylburgio.

3. Forſitan ſic erit locus integrandus: οὐδὲν γὰρ δὴ (*procul dubio*, vel *vtique*) ἐνδέχεται περὶ μέσου σαφὲς εἰπεῖν, μήπω δεδηλωμένων τῶν ἄκρων. *nihil enim vtique dicere licet de re inter duas media, niſi prius de extremitatibus ambabus expoſueris.*

4. ἠναγκάσθην προειπεῖν] videtur ταῦτα eſſe interponendum.

6. πιστεύειν] imo vero μαστεύειν. *quaerere, venari, obtorto collo pertrahere.*

10. τὰ λεχθέντα, ὅτι τοιαῦτα] Aut poſt λεχθέντα deeſt aliquid, aut pro ὅτι leg. eſt εἰ. *num.* Si quid autem deſit, forſ. haec pauca deſunt: καὶ εὑρήσει, ὅτι —

1089. 2. f. προσκολλωτὰς. (per tau).

1090. 5. Poſt σφόδρα aut eorum, quae proponit Sylburgius, aliquid deeſt, aut λείως, vel ſimile quid.

1091. 4. δέον] num πλέον. nam illud non perinde ſolet in δεῖν contrahi, atque hoc in πλεῖν.

5. εὕροις] malim in tertia perſona, ob praemiſſa illa εἴ τις βούλοιτο. negat in illa periodo eiuſmodi ſiue ἔκθλιψιν, qualis eſt in οἶμαι, pro οἴομαι, aut συναλοιφὴν, qualis eſt in πλεῖν, pto πλέον, locum habere. nam ἀλλ' ἔγωγε alius generis eſt.

Ibid. τῶν δὲ συμφωνουμένων] ſubaudi γραμμῶν, vel φωνῶν, τινες. *conſonantes nonnullae.*

7. συντυπαιμένοις] num σὺν τοῖς ἑπομένοις, aut σὺν ταῖς ἑπομέναις. ſcil. γραμμαῖς, vel φωναῖς.

9. τῶν] malim τούτων. *hactenus. Secundam harmoniam* appellat illam, in qua regnat Iſocrates, mollem et ſuauem. *primam* autem, illam duriorem, qua delectatus fuit Thucydides.

pen. Poſt προτέρα punctum figendum videtur: plena enim ibi eſt et abſoluta ſententia; ſubauditur enim a communi τὰ πρωτεῖα φέρει. *regnat prius genus harmoniae.* Tum poſt

διέσπα-

διέσπασαι addendum videtur γὰρ. *nam in hac tertia periodo plures inſunt et vaſtiores hiatus, quam in ſecunda periodo.*

1092. 7. Num ἔπειθ' αἱ λειόταται [vel ἥδισαι] ταύταις ἐπιβάλλουσι [id eſt ἕπονται] συμπλοκαὶ συμφώνων τε καὶ φωνηέντων. *tum excipiunt molliſſimae atque ſuauiſſimae complexiones conſonantium cum vocalibus.*

9. διακεχαραττόμεναι] ſcil. αἱ ἁρμονίαι.

vlt. f. καὶ τὰ πλεῖςά γε διηγηματικὰ οὕτω [id eſt κατὰ κόμματα, vel κομματικῶς] κατεσκεύασαι. καὶ ἐν ταῖς περιόδοις.

1093. 9. λυρὰ] Aut cum Sylburgio λιγυρὰ leg. eſt, aut λαμπρὰ, aut λαμυρὰ. pro inſequente ἀρχαῖα leg. aut νεαρὰ cum Sylburgio, aut ἀνθηρὰ, aut κομψὰ.

1094. 14. διδαχῆς ὧν ἐπιζητοῦσι] id eſt διδαχῆς ἐν τούτοις, ἃ εἰδέναι βούλονται, vel τοῦ διδάσκεσθαι περὶ τούτων, ἃ ἐπιζητοῦσι, καὶ ὠφελεῖσθαι κατὰ τοῦτο. pendet hic genitiuus a verbo ὀρέγονται: [verſu 13.]

1095. 4. Poſt οὔτ' ἐν τοῖς νοήμασιν videtur οὔτ' ἐν τοῖς ὀνόμασι deeſſe.

ibid. Aut ὅλως, aut τῷ ὅλῳ. pro λειπομένης dedi ſecundum Sylburgium λειπομένους.

11. ταύτην τὴν γνώμην] ſcil. dictionis formam non eandem vbique tenendam, ſed identidem pro re nata variandam, reique cuique praeſenti accommodandam eſſe.

1096. 7. Poſt συνθέσεως videtur ἀκολούθως deeſſe.

1097. 1. ἐν αἷς videri poſſit bene habere, et cohaerere cum κακῶν ἀλλοτρίων διηγήσεσι, verſu 3.

2. καὶ παρακολουθῆσαι] interponendum videtur παρασκευάζεσθαι. *et praeparari, vt conſequi res mente eaſque percipere poſſit.*

3. αὐχμηρὰς] ſubaudi αὐτὰς. τὰς διηγήσεις puta.

4. ἀκούοντας] dedi de meo ἀκούοντα in ſingulari, ob praemiſſum τὸν ἀκροατὴν, verſ. 2.

6. σκοπὸν] ambigo inter σκότον, *caliginem*, et κόπον, *defatigationem.*

ibid. Poſt ἐν οἷς δὲ addendum videtur δεῖ.

1098. 3. ἀχρειῶν] Sententia poſtulat ἀγῶνες, ſcil. γίγνονται, vel ſaltim ἀγὼν in ſingulari, vt γίγνεται praemiſſum etiam huc trahatur. nam in τὴν χάριν ſubauditur e praemiſſis ἁρμόττειν.

6. ταῖς τοιαύταις] Sed qualibusnam? non certe, quales modo deſcripſerat; ſed quales paulo ante. num ergo ταῖς αὐστηραῖς?

12. περὶ] dedi de meo παρὰ. et ſic vir doctus quoque in ora codicis Bodleiani emendauerat, teſte Hudſono.

1100. 9. f. ἀποχρώντως τοῦ τέλους μεθέξειν ἀμφοτέρων τούτων κράσει συμμέτρῳ χρώμενος. *ſe finem propoſitum ſic ſatis eſſe conſecuturum, ſi vtrumque illud adminiculum* [decorum et iucundum] *aequabili et congrua mixtura contemperaret.*

1101. 1. παραίτιον] Si mentem Dionyſii ſatis aſſequor, haec

haec erit: *obſeruatio cauſae, cur haec harmonia huic loco conueniens minuſue ſit.* Quae paulo poſt de μέλει et ῥυθμῷ diſputabit, quia captum meum excedunt, qui muſicam haud intelligam, ideo tranſcurram.

1104. 1. f. τοτὲ δὲ τὸ λεγόμενον νεαρὸν καὶ φιλόκαινον.

pen. f. μηδὲ κακουργεῖν ἐμὲ ὑπολάβῃ τὰ μὴ προσόντα τῇ ψιλῇ λέξει προσεῖναι μαρτυροῦντα.

1105. 6. f. ἀπεοικέναι. *nulla in re differre a carminibus.*

10. καὶ τοὺς ἐν ἑκάστῳ πρέποντας ἀξιῶν] Emendaui meo arbitratu ſic: καὶ τοῦ ἐν ἑκάστῳ πρέποντος, ἀξιῶν — Pendet ille genitiuus τοῦ πρέποντος e praemiſſis ἀπαιτήσει μέ τις λόγον. Pone πρέποντος interpoſui comma; quo facto paret, participium ἀξιῶν bene habere.

12. f. ἁρμονίας οἰκειότερα. Inſequentia e ſola coniectura reſtaurare velle, ſtultum ſit. incaſſum enim contendas. et quamuis ſollertiſſime coniicias, auctoritas tamen tua ſemper erit incerta et refragabilis. exſpectemus ergo melioris codicis fidem. Alias facile ſit pro εὐφαιρόμενος ſubſtituere ἐμφορούμενος, et προλαβόντα, vel παραλαβόντα, et τὸ μὴ ἐγχρονίζειν τοῖς κοινοῖς.

1106. 5. ἔχει] dedi de meo ἔδει. *id quod non oportebat.*

14. Sententia poſtulat ὥστε μόνον τοῦτο ἀρκεῖν, καὶ μηδενὸς τῶν ἄλλων προσδεῖσθαι.

pen. καὶ πλεονασμὸς] interponendus videtur articulus ὁ. καὶ ὁ πλεονασμὸς [ſubaudi τούτων τῶν παρασήμων.]

1107. 1. φανερᾷ τῆς σαφηνείας ἐν ἑκάστοις σώμασι] diſtinxi et correxi ſic: φανερᾷ, τῆς σαφηνείας ἕνεκα, τοῖς σώμασι. *vtar, claritatis*, vel *perſpicuitatis ergo, corporibus humanis pro luculenta imagine*, vel *exemplo.*

8. f. πάντα συνθῇ τὰ συμβεβηκότα.

11. f. καὶ οὐκέτι παισθήσεται τ. ὁ. *neque amplius ludetur*, h. e. *decipietur, ſimilitudinibus.* aut eadem ſententia καὶ οὐκ ἐπιτείσεται τ. ὁ. *non obtemperabit ſimilitudinibus, non ſequetur eas.*

1108. pen. λόγων δὲ] Conſtructio haec eſt: φύσιν δὲ ἀκριβῶς εἴσονται τῆς περὶ λόγους ἐμμελοῦς ἁρμονίας.

1109. 5. μέτρα μὲν] interpoſui τὰ, auctore Sylburgio.

7. μηδ' ἡμῖν νοεῖν ὅτι] Num μηδενὶ νοεῖν εἶναι, ὅτι.

10. Aut ἀδήλως in aduerbio leg. aut ἀλλήλοις. *vt metra et rhythmi inter ſeſe permixti ſint.*

1110. 1. f. ἡ μὲν γὰρ ὅμοια.

3. καλοῦσιν μουσικοὶ] interpoſui articulum οἱ, auctore Sylburgio.

9. Aut πεπλανημένα leg. eſt ſimplex, aut περὶ πεπλανημένα μέτρα στρεφομένη.

pen. Poſt ἔχουσι videtur ἀεὶ χρῆται deeſſe.

1111. pen. Aut ὅτε γράφοι leg. aut ὅτε γράφῃ, aut ὅτε ἔγραφε.

1112. vlt. τρόπον] malim τόπον, *locum.*

1113.

1113. 10. εἴ τις] interpone μή. *ſi quis non ſit.*

11. ἔτι videtur delendum.

14. Fortaſſis ita explendus et ſanandus eſt hic locus: ὑπολάβοι τις ἂν, Ὀδυσσέα, ὃς ἦν ἀνὴρ, μήτε ὀλιγόπονος, μήτε ἀψίκορος, μήτε ἀκρόσοφος. *imo vero citius opinetur aliquis, Vlyſſem, qui profecto non fuit laborum defugiens, aut paucis defunctus moleſtiis, aut quem cita caperet ſatietas, aut perfunctorie tantum atque obiter ſapiens, illum itaque Vlyſſem fuiſſe inopem conſilii, tardum atque hebetem, quam vt opinetur, oratorem* (Demoſthenem) *in componendis orationibus harmoniae curam nullam habuiſſe,* (vel *impendiſſe*) *aut certe perexiguam, tametſi vellet* —

1114. 3. f. χειρῶν ἐπιδεικνύντες [vel ἀποτελοῦντες] τέχνην [vel τέχνας] τοσούτους ὑπομείνειαν ἂν πόνους.

4. Aut χνοῦν in accuſat. ſingulari, aut χνόους in plur. leg. ego vero prius praefero.

10. κἀνταῦθα ἐνθυμηθῆναι, διότι τοὺς ἔτι δυσπίστως] dedi, partim ſecundum Sylburgium, καὶ ταῦτα. [nam in codice eius erat quoque καὶ ταῦθα] tum deleui διότι, et denique exaraui δυσπείστως per diphthongum.

1115. 2. Poſt ποιεῖν videtur εἰκός ἐστιν, aut ſimile quid, deeſſe. in αὐτὸ ποιεῖν ſubauditur e praemiſſis τὸ ἐμμελῶς καὶ ἐναρμονίως γράφειν.

16. malim παραλάβωμεν, vt vſitatius.

pen. malim κατὰ συλλαβὰς, in plurali.

vlt. λέξεως] dedi ἕξεως, auctore Sylburgio. item p. 1116. 7. ἕξιν, pro vulg. λέξιν.

ibid. καὶ τὸν νοῦν ἰσχυρὸν] dedi de meo καὶ τόνον ἰσχυρὸν.

1116. 4. νοήσεις] extremam literam detraxi, auctore Sylburgio.

11. κατὰ τὸν Δημοσθένη] *vt cum Demoſthene loquar, vt eius dictione vtar.*

1117. 2. ὑποκρίσεως, ὡς κεκόσμηκε] dedi, auctore Sylburg. ὑπ. ἣ κεκ.

3. οὔσης περὶ λόγους] malim οὔσης τοῖς [ſubaudi στρεφομένοις] περὶ λ.

5. καὶ τότε] Aut inutilia et amputanda ſunt haec verba, aut leg. καὶ χάρις.

ibid. ὁτιοῦν] dedi, auctore Sylb. οὐδοτιοῦν.

11. καθυποκρινομένοις] quaere, num καθυποκρίνεσθαι vſurpetur pro παρυποκρ. id eſt κακῶς ὑποκρίν. hoc ſententia certe poſtulat.

12. Scripſit vtique Dionyſius h. l. ita, vt vulgatum eſt. verumtamen ſi terſe voluiſſet ſcribere; ſic dediſſet: ταύτης δὴ τῆς ἀρετῆς, ἧς πάνυ φημὶ δεῖν — ἔμψυχον, ταύτης οὖν πλείστην —

1119. 1. F. τούσδε τοὺς ῥυθμούς.

1119. 4. ὥς' εἰ μηδεπώποτε] Correxi ſecundum Sylb. ὥςε μηδ' εἰ πώποτε.

7. διηρηκὼς videtur bene habere, aut certe deſendi poſſe. *cum diſtincte de numero oppidorum tradidiſſet.* quod ſi tamen opus omnino ſit mutatione, malim vtique διειρηκὼς, (a verbo διειπεῖν, *claris, perſpicuis verbis pronunciare*) quam Sylburgii διηριθμηκώς.

11. F. ἔπειτα φήσας οὐ θέλειν ἐρεῖν ταῦθ', ὥσπερ — Locus Dem. quem recitat, eſt in Philippica tertia p. 117. 19. ſqq. ed. Lipſ.

vlt. αἵρεσιν] dedi ἀναίρεσιν ſecundum Sylburg. verum ne ſic quidem perſanatus videtur locus, ſed ſic leg. καὶ οὕτω ταχεῖαν καὶ παντελῆ ἀναίρεσιν.

1120. 1. γοῦν] malim οὖν, litera minus.

3. καὶ ἐγκλίσεις] videtur φωνῆς eſſe interponendum.

6. διδασκάλιον] Aut idem eſt, atque διδασκαλεῖον, aut ſic leg. eſt.

8. τὰς πόλεις καὶ] Tria haec vocabula a Sylburgio intruſa ego equidem facile paterer abeſſe. tertium quidem, καὶ puta, procul dubio tollendum eſt.

1121. 11. Num ταῦτα μῶν ἔνεστι προφέρεσθαι ἡδονῇ, [id eſt μεθ' ἡδονῆς] vel ἡδόμενον leg. nam προφέρεσθαι vſurpat actiue, *proferre*, vt p. 1122. 3. ἢ ἐν παρῳ.

14. F. ἐνταῦθα αἶρε τὸν ἦχον. *hic tolle vocem.*

pen. ταῦτα ἐκδειματώθητι] *finge te ab his rebus terrore percelli, ſimula exſternationem.*

vlt. Aut δοκεῖν (in infinitiuo) eſt leg. aut ad δοκεῖ addendum eſt καὶ.

1122. 10. F. λείπεται οὐδ' εὐτραπελίας, *ne a dicacitate quidem deſertus eſt.*

12. Verſus Homericus expungendus eſt, vt alienus a propoſito Dionyſii, eique repugnans, ſed a lectore quodam in margine adſcriptus, cui eum quaedam argumenti ſimilitudo ſubiiciebat.

13. ἅμα] Sententia poſtulat θαυμάζεσθαι, vel θαυμαςοὺς εἶναι, vel θαυμαςοὺς ἀπαντᾶν.

1123. 11. μόνον aduerbialiter h. l. accipiendum eſt pro μόνως. malim tamen μόνης.

ibid. ἐπαινοῦμεν] dedi de meo ἀπαιτοῦμεν.

15. ἀγωγὰ] malim προαγωγά.

1124. 4. Malim λέληθε τὰ μέγιςα ἐγκώμια. *non ſenſit, ſe maximas laudes accuſare*, ſeu *vituperare ea, quae ſummis laudibus fuiſſent digna.*

1125. 4. F. σπανίως δ', (εἴ ποτε) τὴν — *raro autem, (ſi modo vnquam)* —

11. ἀπαιτοῦντες reperit in ſuo codice Sylburg, vnde etiam ἀπαιτοῦμεν poterat effici, vt p. 1123. 11.

13. φέρων] malim προφέρων. verum tamen rurſus p. 1128. 1. ſim-

1. ſimplex vſurpat pro compoſito, vbi alii compoſitum praeferunt.

1125. 14. μᾶλλον] dedi de meo ἄλλο.

1126. 3. οὐδὲ] dedi οὐ δεῖ ex Aeſchine, penes quem haec dictio legitur p. 64. 3. ed. H. Stephani. pro φιλίας ibi eſt εἰρήνης.

7. ταῦτα δὲ οὐ κίναδός τις ἐςὶ ῥήματα] Emendaui ex Aeſchine p. 77. 27. edit. Steph. ταῦτα δ', ὦ κίναδος, τί ἐςι; ῥήματα, ἢ θαύματα;

pen. F. λόγοι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀηδεῖς.

vlt. ἐν τῇ κατ' Ἀριςογείτονος β] Subaudi κατηγορίᾳ. malim tamen ἐν τῷ κ. Ἀ. β. ſcil. λόγῳ.

1127. 4. F. οὓς ὅτι Δημοσθένης οὐκ ἔγραψεν, ἐν ἑτέρᾳ μοι δηλοῦται πραγματείᾳ. τί τοῦτο πρὸς Δημοσθένην. *quid hoc facit ad Demoſthenem? was kann der dafür?*

10. δέξασθαι] dedi δ' ἐξέςαι ſecundum Sylburg. conf. Demoſth. de F. L. p. 373. 27. Locus e Midiana citatus legitur p. 539. 24. et p. 540. 4.

vlt. F. ὥσπερ καὶ τῇ τμητικῇ καὶ πικρᾷ βραχυλογίᾳ.

1128. 1. Num προφέρει. niſi ſi Dionyſio proprium φέρειν in ſenſu exprobrandi, pro compoſito προφέρειν, vſurpare. quod modo ad p. 1125. 13. iam ſuſpicatus ſum.

3. Num ἐν τοῖς ἰσοδυνάμοις ὀνόμασι.

7. Poſt οὐδεμίαν poſui comma. Subauditur enim ἀπαιτεῖν e praemiſſis.

OBSERVATIONES CAPERRONNERII
E
CODICE REGIO PARISIENSI.

Vir Celeberrimus et Doctiſſimus D'Anſſe de Villoiſon, quocum b. Reiskio ſingularis amicitia interceſſit, cum etiam de mortuo Reiskio bene mereri vellet, humaniſſime admonuit, vt e Commentariis Regiae Academiae bonarum literarum Pariſinae ea ad calcem huius editionis Dionyſianae repeterentur, quae Caperronnerius, Vir doctiſſimus, in commentariis illis e codice Regio notarat. Parendum vtique fuit voluntati Viri Celeberrimi. Itaque ex illa longiore diſſertatione Caperronneriana excerptae ſunt variae lectiones, cum quibuſdam viri illius doctiſſimi iudiciis et coniecturis, ne lectores hoc praeſidio carerent. Cum vero ipſe Caperronnerius agnouerit, codicem illum arte typographica recentiorem eſſe, quilibet ipſe ſtatuet, vtrum variae lectiones e vetuſtiore codice ductae videantur, an fortaſſe ab ingenio Viri cuiuſdam docti profectae, qui codicem hunc deſcribendum curaret, eique, expletis lacunis, auctoritatem et gratiam maiorem conciliare vellet. Nam vel vitioſiſſima loca ita ſunt commode ſanata, vt mirum propemodum ſit, in nullo vſpiam codice vlla horum veſtigia extare, et in his tamen ſchedis omnia expleta eſſe. Communicauit etiam Celeberrimus Villoiſonus cum vidua doctiſſima b. Reiskii quandam de loco aliquo Dionyſii Halicarnaſſenſis coniecturam, quae et ipſa hic cum ſumma gratiarum actione propoſita eſt. Totum ergo hoc additamentum lectores ſtudio et fauori Villoiſoni debent.

Obſer-

Obſervations ſur l' ouvrage de Denys d' Halicarnaſſe, intitulé *Περὶ τῆς λεκτικῆς Δημοσθένους δεινότητος*, ou de l'excellence de l'élocution de Démoſthène.

Par M. Capperonnier.

(Memoires de l'Academie Royale des inſcriptions et belles lettres. Tom. XXIV. p. 1—29.)

— — — — —
— — — — —

Je vais mettre ſous les yeux du public les ſecours que m'a fournis le manuſcrit de la bibliothèque du Roi, pour corriger en pluſieurs endroits le texte de Denys d' Halicarnaſſe.

Ce manuſcrit, cotté MDCCXLV, eſt un petit in 4. de deux cens quarante pages, d'une écriture mediocrement bonne, dont l' ouvrage de Denys d'Halicarnaſſe occupe les ſoixante premiers feuillets. Il ne porte point de date d' année; mais, par les notions que des yeux un peu accoutumés à la lecture des manuſcrits ſavent ſe faire, on peut aſſurer qu'il eſt poſtérieur au temps de la découverte de l' imprimerie, et qu' il doit avoir été tranſcrit pour le plutôt vers l' an 1500. — — — On verra par la collation, qu'il doit tenir lieu des plus anciens, par les excellentes corrections que j' en ai tirées. Je me ſuis ſervi pour cette collation de la belle édition donnée à Oxford en 1704 par le célebre Jean Hudſon.

P. 269. l. 34. [p. 960. vlt. edit. Lipſ.] *Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους* — — — *σωφρονίζειν εἴωθεν.* Ces mots ne forment aucun ſens. Le manuſcrit du Roi n' y laiſſe aucune difficulté, et rien n' eſt plus clair que cette propoſition : *καὶ τοὺς μὲν ἄλλους τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν ὑβρίζειν τε ποιεῖ καὶ σκαιάζειν. ἡμεῖς δὲ μετὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν ἐσωφρονοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς κακοῖς ἐμάνημεν, ἃ τοὺς ἄλλους σωφρονίζειν εἴωθεν.*

P. 270. l. 36. [p. 964. 6.] *Διώκει δ' Ἰσοκράτης τὴν περίοδον* — — *πολλὰς ἀγκῶνας* — *ἐγκαλλωπιζομένην.* Le manuſcrit du Roi porte *ἐγκολπιζομένην*, le ſeul mot qui ſe marie avec l' idée de Denys d' Halicarnaſſe, qui compare les periodes d' Iſocrate à ces fleuves, dont le cours direct eſt interrompu par pluſieurs ſinuoſités.

Ibid. l. 38. [verſu 8.] *Ταῦτα μακροτέραν τε αὐτὴν (τὴν περίοδον) ποιεῖ, καὶ ἀληθεστέραν ἀπαθῆ τε.* On lit dans le manuſcrit du Roi, *καὶ ἀναληθεστέραν ἀπαθῆ τε*, ce qui lève bien la difficulté;

mais

mais comme je ne me ſouviens pas d'avoir jamais lû ἀναλκηθὴς dans aucun auteur *, et que ce mot ne ſe trouve même pas dans les lexigues, quoiqu'il ſoit dans l'analogie de la langue, je n'oſerois le propoſer pour la veritable leçon, j'aimerois mieux lire, à l'aide d'un très-petit changement, ἀναλκεςέραν, dont la ſignification eſt connue, et qu'Héſychius interprete par les mots d'ἄνανδρος, ἀσθενής.

P. 273. l. 35. [p. 974. vlt.] Ὁ Δημοσθένης — — ἑνὸς οὐδενὸς ἠξίωσε γενέσθαι ζηλωτής. Le manuſcrit du Roi lit, ἑνὸς μὲν οὐδενός.

P. 274. l. 24. [p. 977. 10.] Ἁπλῶς ἂν ὁ λόγος ἐςί. Le manuſcrit du Roi porte, ἁ. ἂ. ὁ λ. ἦν, à quoi repond fort bien l'Aoriſte κατεσκεύασεν, qui ſuit immediatement.

P. 275. l. 14. [p. 980. 2.] Ἐμοὶ δὲ — — οὕτω φανερῶς — ἀποσχέσθαι μου. Dans le manuſcrit du Roi on lit ſans aucun embarras: ἐμοὶ δὲ — — οὕτω φανερῶς ἐπηρεάζων παρηκολούθησεν, ὥςε μηδὲ τῶν ἱερῶν ἱματίων, μηδὲ τοῦ χοροῦ, μηδὲ τοῦ σώματος τὼ χεῖρε ἀποσχέσθαι μου.

P. 276. l. 1. [p. 982. 6.] Θουκυδίδης — ἄγεται μᾶλλον ὑπ' αὐτοῖς ἄγει. Le manuſcrit du Roi, ἢ ἄγει.

Ibid. l. 14. [p. 983. 6.] Ἃ δὲ παρὰ τὸν βο — — — τε καὶ ἀκριβῆ — χαρακτῆρα — τοιαῦτα. Le manuſcrit du Roi n'offre point ici de lacune, on y lit de ſuite, ἃ δὲ παρὰ τὸν ἰσχνόν τε καὶ ἀκριβῆ — — χαρακτῆρα, τοιαῦτα —

Ibid. l. 21. [verſ. vlt.] ἐς κόμματά τε αὐτῆς καὶ ἀντ. On lit dans le manuſcrit du Roi, ἐς κώμματά τε αὐτοῖς, d'où il eſt aiſé de former ἐς σκώμματα.

Ibid. l. 46. [p. 985. 10.] Ἀντίμαχαν — τύχοι. Le manuſcrit remplit heureuſement la lacune en liſant: Ἀντίμαχον μεταπεμψάμενος, τῶν μὲν γεγενημένων οὐδὲν εἶπεν, ἔλεγε δ', ὡς αὐτὸς μὲν δειπνῶν τύχοι.

P. 286. l. 1. [p. 1014. 6.] Τό τε πρᾶγμα ὅλον ἐςὶν ἀντίκειται. On lit dans le manuſcrit: Τό τε πρᾶγμα ὅλον ἐςὶν ἀντίθεσις, καὶ τὰ κατὰ μέρος αὐτοῦ νοήματος, ἓν πρὸς ἓν ἀντίκειται.

Ibid. l. 9. [p. 1015. 2.] Πολλὰ ἄν τις ἔχοι — ἐμμάτων. Les defauts de cet endroit ſont corrigés de cette maniere dans le manuſcrit: πολλὰ ἄν τις ἔχοι τοιαῦτα ἐπιτιμᾶν Ἰσοκράτει τῶν περὶ τὴν διάλεκτον ἐλλειμμάτων.

P. 288. l. 14. [p. 1021. 10.] ἢ τῶν ἐν ἔθει. On lit dans le MS. ἐν ἤθει.

Ibid.

* Sed vid. interpretes Longini de Sublim. III, 4. it. Marc. Antonin. II, 16. Plutarch. vit. parall. vol. II, p. 162. ed. Reisk.

P. 288. l. 17. [verſ. pen.] Ὥσπερ οἱ — καὶ ἁρμονίων μερῶν — A l'aide d'un léger changement que fournit le manuſcrit du Roi, tout s'accorde· ὥσπερ — — καὶ ἐναρμονίων μελῶν —

P. 290. l. 35. [p. 1029. 10.] Ἵνα γὰρ ἀφῶ — ἥβης. On lit dans le MS. ἵνα γὰρ ἀφῶ πάντα τὰ ἄλλα, τὸ δημοσίᾳ γηροτροφεῖσθαι τοὺς πατέρας αὐτῶν ἄχρι θανάτου, καὶ παιδεύεσθαι τοὺς υἱεῖς ἕως ἥβης.

Ibid. l. 41. [p. 1030. 3.] Πολλοῦ γε καὶ δεῖ — περίοδον. Le MS. πολλοῦ γε καὶ δεῖ· πρὸς τῷ μηδὲν ἔχειν σπουδῆς ἄξιον, μήτε κατὰ τὴν σύνθεσιν, προσδιαφθείρει καὶ τὴν πρὸ αὐτῆς περίοδον.

P. 291. l. 22. [p. 1031. pen.] Ταῖς γὰρ ἀλόγοις — καὶ οὐδὲν δεῖ ταύταις οὔτε παραμυθίας. Le MS. Καὶ οὐδὲν δεῖ ταύταις οὔτε διδαχῆς, οὔτε παραμυθίας.

Ibid. l. 27. [p. 1032. 4.] Καὶ παρ' οὐδὲν τῶν ἄλλων κείμεναι. Le MS. παρ' οὐθενί.

P. 293. l. 23. [p. 1038. 13.] Δύναται γοῦν τις ἀλλαχῇ γενόμενος ἀνὴρ ἑτέρωσε μετοικῆσαι· ἡ δὲ γένεσις αὕτη τοῦτο παθεῖν οὐ δύναται. Ce dernier membre, ἡ δὲ γένεσις κ. λ. manque dans l'edition d' Angleterre, et l'on voit aſſez que ſans cela la penſée de Denys d'Halicarnaſſe n'eſt ni développée ni complète.

P. 294. l. 5. [p. 1040. vlt.] Le MS. du Roi porte: τὰ ἄλλα γὰρ, ἃ μετὰ ταῦτα ἐπιτίθησιν εἰς — — Dans la même phraſe il y a encore deux corrections à faire, la premiere conſiſte à lire ἡμέρας αὐτοῦ, au lieu d'αὐτῶν, et la ſeconde ἐπὶ λαμπρότατον ἄλλο à la place de ἐπὶ λαμπροτάτου.

Ibid. l. 43. [p. 1043. 10.] Τὰ δὲ οὐκ ἔχοντα — φορτικά. Rien n'eſt ſi clair que cette phraſe, telle qu'on la lit dans le manuſcrit du Roi: Τὰ δὲ οὐκ ἔχοντα ἰσχὺν καὶ τόνον, τὰ δὲ ἡδονῆς ἐνδεᾶ καὶ χαρίτων, τὰ δε διθυραμβώδη καὶ φορτικά.

P. 300. l. 9. [p. 1060. 8.] Ταῦτα δ' ἐστὶν — — ἀνυφαίρετα. Le MS. ταῦτα δ' ἐστὶν, ἃ τοῖς τρισὶ πλάσμασιν ὁμοίως παρέπεται καὶ ἐπὶ παντὸς λόγου Δημοσθενικοῦ, μηνύματα χαρακτηριστικὰ καὶ ἀνυφαίρετα.

P. 304. l. 1. [p. 1072. vlt.] Εἰ δέ ποτε — περιόδοις. On lit dans le MS. εἰ δέ ποτε ἀκολουθήσειεν τοῖς ἀνεπιτηδεύτως συντιθεμένοις κώλοις, ἢ περιόδοις. Or, comme la ſuite du diſcours exige neceſſairement une negation, on ne s'écarte pas de l'analogie en ajoutant οὐκ avant ἀνεπιτηδεύτως.

Ibid. l. 12. [p. 1073. vlt.] Χωρὶς ὅτι μετὰ — πῖνον. Le MS. Χωρὶς ὅτι μὴ τὰ Παρθένεια, καὶ εἴ τινα τούτοις ὁμοίας ἀπαιτεῖ κατασκευάς· διαφαίνεται δέ τις ὅμοια κἂν τούτοις εὐγένεια καὶ σεμνότης ἁρμονίας, ἀρχαῖον φυλάττουσα πῖνον.

P. 305. l. 9. [p. 1076. 15.] καὶ ποιεῖν — ἴσως χρησίμας. Le MS. τοῦτο πειρᾶται λαμβάνειν ταῖς συζυγίαις αὐταῖς, καὶ ποιεῖν ἡδίους

καὶ μαλακωτέρας, καὶ δῆτα καὶ παρεμβάλλειν αὐταῖς τινὰς ἑτέρας λέξεις ὑπομένει πρὸς τὸν ὑποκείμενον νοῦν.

P. 309. l. 42. [p. 1092. 7.] Ἐπειθ' αἱ ταύταις — — φωνὴν συμμέτρως. Le MS. offre ces paroles : Ἐπειθ' αἱ ταύταις ἐπιβάλλουσαι περίοδοι διαστάσεις μὲν οὐ λαμβάνουσι φωνηέντων, καὶ παρὰ τοῦτο ἐπιτρόχαλος αὐτῶν ἐστιν ἡ σύνθεσις· ἀφώνων δὲ καὶ ἡμιφώνων συμβολαῖς διαχαραττόμεναι τραχύνουσι τὴν φωνὴν συμμέτρως.

P. 314. l. 9. [p. 1106. 1.] Ἄλλως τε καὶ τοῦ ῥοῦ τὰ μέτρα ὁρῶν ἄλλων ἔχω. Le MS. Ἄλλως τε καὶ τοῦ καιροῦ μέτρα ὁρῶν· οἴομαι μὲν οὕτως καὶ δόξαν ἐπιεικῆ περὶ τῶν ἄλλων ἔχω.

P. 316. l. 33. [p. 1114. 2.] Οὐ γὰρ δή τοι — — ἐξεργάζεσθαι. Le MS. οὐ γαρ δή τοι πλάσαι μὲν καὶ γραφεῖς ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐστοχίας ἐνδεικνύμενοι τοσούτους εἰσφέρονται πόνους, ὥστε καὶ φλέβια καὶ πτίλα καὶ χνοῦς καὶ τὰ τούτοις ὅμοια εἰς ἄκρον ἐξεργάζεσθαι.

Viri Clariſſimi D'Anſſe de Villoiſon Animaduerſio ad Dionyſii Halicarnaſſenſis Libr. VIII. Tom. III. p. 1578. lin. 5. et 6.

In verbis Τίς δ' οὐκ ἂν ἐπαινέσειέ μου leuiſſima emendatione opus eſt, et pro τίς δ' οὐκ, *quis non*, lege τίς δ' οὖν, *quis igitur*. Tantilla res tantos viros fugit. Paulo durior mihi videtur Clar. Reiskii coniectura, legentis ἐμπτύσειε pro ἐπαινέσειε, quod mihi dicere liceat pace immortalis Viri, et numquam ſatis laudandi, qui inter paucos in arabicis pariter ac graecis excelluit literis, cuiuſque manes, numina mei doloris, ſemper pie venerabor.

EXCER-

E X C E R P T A
E TOVPII CVRIS NOVISSIMIS IN SVIDAM.

Ἔγκοτον. ἐχθρόν. ἐνδιάθετον.
— Τίς φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει.

Scribendum, *φθόνος ἀστῶν.* Confer nos ad Suidam 2. p. 54. vbi integrum epigramma exhibemus, ex quo hoc fragmentum decerpſit Suidas. Huc facit Dionyſius Halicarn. *Antiqu. Rom.* 3, 34. *Τοιγάρτοι ῥᾳδίως τε καὶ οὐδὲν* ΕΓΚΟΤΟΝ *ἔχουσαι, προθυμηθέντων τῶν Ῥωμαίων, αἱ διαλύσεις ἐπετελέσθησαν.* Ita ſcribendus iſte locus ex MS. *Vatican.* Atque ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas. (Toup. curae nouiſſim. p. 38.)

Idem ibid. p. 11. *Ἀλοίων, τύπτων, κρούων· ὁ δὲ ῥοπάλῳ ἀλοιῶν, εἴθ᾽ ἑτέρῳ τρόπῳ, τοῦτον ἔκτεινεν.* Reſpexit, vt videtur, Suidas ad Dionyſ. Halicarn. Antiqu. Rom. 1, 39. *Ἡρακλῆς δὲ* ΑΛΟΙΩΝ *αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κτείνει.* vbi MS. Vat. *ἀλύων.* quod et imperite probat Hudſonus.] Hactenus Summus Vir Io. Toup. Sic et apud Longum Paſtoral. L. 4. p. 178. Ed. Iungermani, vt p. 138. Ed. Moll. *ἀνθρώπους γεωργοὺς* ΣΥΝΗΛΟΗΣΕ *πληγαῖς.* Huiuſce autem Longi, quem innumeris in locis ope ingenii et Codicum MStorum Bibl. Reg. emendaui, nouam paro Editionem, quae eodem fere tempore, quo meus Cornutus, et mea phyſica Stoicorum Theologia, prodibit: in illa autem Editione omnia affinia indicabo loca Homeri, Theocriti, Moſchi, Bionis, Anacreontis, Euripidis, Platonis, Xenophontis, Luciani, Philoſtrati, Heliodori, Achillis Statii, Charitonis, Xenophontis iunioris, Ariſtaeneti et Alciphronis, quos cum Longo ſedulo confero. Aeſchines *περὶ τῆς παραπρεσβείας* p. 308. 36. edit. Cl. Reiſkii: *αὐτῶν τοὺς ἐμπόρους λαβόντες Φωκεῖς* ΚΑΤΗΛΟΗΣΑΝ. Scholiaſtes Ariſtophanis in *Θεσμοφοριαζούσας* verſ. 2. *Ἀλοῶν — δηλοῖ τε τύπτειν καὶ κόπτειν.*

Idem ibid. p. 116. *Περιῤῥῶγος. ἐπὶ ὄχθου τινὸς ἀποτόμου καὶ περιῤῥῶγος ἐπετείχιζον αὐτοῖς φρούριον ἱκανὸν Φυλάττεσθαι τοσαύτῃ στρατιᾷ.* Haec ſunt verba Dionyſii Halicarnaſſ. Antiqu. Rom. 9, 13. vbi legitur *ἱκανὸν φυλάττεσθαι τοσαύτην στρατιὰν*, *quod tantum exercitum tutari poſſet.* ita vertendus iſte locus, quem perperam accepit noſter interpres. haud aliter locutus eſt Dionyſius v. 22. *φρούρια κατασκευάσαντες ἐπὶ τοῖς ἐρυμνοῖς, ἱκανὰ σώζειν τοὺς εἰς αὐτὰ καταφυγόντας.*

Idem Cl. Toupius in Epiſtola de Syracuſiis p. 328. Dionyſius Halicarnaſſ. Antiqu. Rom. L. 7. ſub finem: *Δυσὶ γὰρ ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρίς, τρίτος παρείπετο σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος· ὃν ἀπὸ τοῦ* ΠΑΡΗΩΡΗΣΘΑΙ *καὶ συνεζεῦχθαι* (leg. *καὶ* ΟΥ *συνεζεῦχθαι*) ΠΑΡΗΟΡΟΝ *ἐκάλουν οἱ παλαιοί.* qui locus illuſtris eſt.

IO. TOVPII NOTAE
IN
DIONYSIVM HALICARNASSENSEM
EXCERPTAE
EX EIVS EMENDATIONIBVS IN SVIDAM.

Ad Antiqu. Rom. lib. I. cap. LV. p. 140.

Σέλινα μὲν πολλοῖς ὑπέστρωτο] Etiam Dio Caſſius in Excerpt. Valeſ. p. 771. commemorat τραπέζας σελινίνας, *menſas ex apio.* Eandem etiam cantilenam canit Domitius, hiſtoricus neſcio quis, apud Aur. Victor. de Orig. Rom. cap. XII. *At vero Domitius non orbes farreos, vt ſupra dictum eſt, ſed menſarum vice ſumendi cibi gratia apium, cuius maxima erat ibidem copia, fuiſſe ſubſtratum, quod ipſum, conſumtis aliis edulits, eos comediſſe, ac poſt ſubinde intellexiſſe, illas eſſe menſas, quas illos comeſturos praedictum eſſet.* Vidiſtin' quidquam inficetius, aut ridiculum magis? Troianos pro menſis *apium* adhibuiſſe, atque eo denique, more aſinorum, veſci potuiſſe. Fatuitatem huius rei nuper ad Caſſium vidit doctiſſimus editor, ſed rem non adſecutus eſt tamen. Nimirum omne hoc commentum de *apio*, quod alter alteri, lampadis ad inſtar, tradiderat, ortum habuiſſe videtur ex corrupta lectione hiſtorici alicuius veteris. Atqui ſcriptor iſte, quiſquis demum fuerit, dederat τραπέζας σεληναίας. Quod cum non ſatis intelligerent nonnulli, in σέλινα et τραπέζας σελινίνας mutarunt. Hinc iſtae nugae de *apio* ſcilicet. Σελῆναι ſunt *placentae lunatae*, quae erant προθύματα, ſiue praeludia ſacrificii, et quae rite et more veterum Lunae, ſiue Proſerpinae, adolebantur. Eadem enim Luna et Proſerpina. Dicebantur autem placentae iſtae σελῆναι, quia Lunam ſcilicet, σελήνην, referebant; cuius in honorem etiam, vt dixi, offerebantur. Pollux VI, 76. Πέλανοι δὲ κοινοὶ πᾶσι θεοῖς, ὡς ΑΙ ΣΕΛΗΝΑΙ τῇ Θεῷ. Κέκληνται δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος. Ita legendus iſte locus ex Cod. MS. Heſych. Σελήνας, πόπανον, τῷ ἄστρῳ ὅμοιον πέμμα τι. — — Suidas autem σελήνας iſtas πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ vocat. Hae Troianis pro menſis fuere. Dionyſius mox vocat ἴτρια, ſiue *placentas.* Victor *orbes farreos.* Virgilius *adorea liba*, quae et Troianis menſarum vicem praeſtitiſſe, nulla *apii* mentione facta, affirmat notiſſimo verſu:

Heus!

Heus! etiam menſas conſumſimus, inquit Iulus. *

Lib. II. cap. XLIV. p. 329.

Ἕως τὸ κάλλιϛον ἐπιθήσωσι τῷ πολέμῳ κράτος] Minus placet locutio iſta, ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ κράτος. Neque enim alibi legiſſe memini. Quare lubens repoſuerim ex Polybio: ἕως τὸ κάλλιϛον ἐπιθήσωσι τῷ πολέμῳ ΠΕΡΑΣ. *Donec praeclariſſimum finem bello imponerent.* Sed haec ſpecioſa fortaſſe magis, quam vera. Video enim iam meliora edoctus, vt dies diem docet, vulgatam lectionem ſatis defendi poſſe ex Demoſth. in orat. περὶ παραπρεσβ. p. 158. edit. Tayl. τίνας ἂν εὐχὰς ὑπολαμβάνετε εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς τὸν Φίλιππον, ὅτ' ἔσπενδεν, ἢ τοὺς Θηβαίους; ἆρ' οὐ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΗΝ αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις ΔΙΔΟΝΑΙ; vbi κράτος et νίκη fere ſynonyma videntur. Quare ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ κράτος Anglice reddiderim: *To give the finiſhing ſtroke to the was.* P. I. p. 153.

Lib. VI. cap. LVIII. p. 1171.

Ἔφεσιν δὲ τοῖς βουλομένοις ἐδίδου μεταφέρειν etc.] *Poteſtatem faciebat prouocandi a patriciis ad populum.* Fruſtra hunc locum ſollicitauit H. Stephanus. nam διδόναι τὴν ἔφεσιν eſt *poteſtatem facere, permiſſum dare.* E contra παραλαβεῖν τὴν ἔφεσιν eſt *poteſtatem ab aliquo factam habere, permiſſu alicuius agere.* Scriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Ἔφεσις. Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν ϛρατιωτῶν γνώμης· ΛΑΒΩΝ ΕΦΕΣΙΝ ΠΑΡΑ τοῦ ϛρατηγοῦ, ξένην καὶ παράδοξον βοήθειαν ἐπορίσατο πρὸς τὴν ὑποκειμένην κατάϛασιν. *Cum autem ex ſententia militum poteſtas ipſi ab imperatore facta eſſet, nouum plane et inſperatum auxilium rebus praeſentibus attulit.* P. II. p. 143.

Lib. VIII. cap. LVII. p. 1643.

Ἦν δὲ Τύλλος Ἄττιος ὁ τὰς ὀργὰς αὐτῷ (lege αὐτῶν, vel cum Suida in παραθήγειν, αὐτοῖς) παραθήξας, ἔχων etc.] *Erat autem Attius Tullus non paucis ſtipatus ſodalibus, qui eorum iras acuerat.* Hinc Suidas emendandus eſt, apud quem vocatur Τύλλος Ἀττίδος. Inepte interpres: *Tullus Attidis filius.* P. III. p. 22.

Cap. LXIX. p. 1675.

Λανθάνει καὶ ἐπιθυμιῶν ἀρχηγὸν ἐκβαινουσῶν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν] Vitium orationis vidit et minime ſuſtulit eruditiſſimus Sylburgius. Leui tamen opera ſanandus ſcriptor grauiſſimus: Reſcribo: ΛΑΝΘΑΝΕΙ καὶ ἐπιθυμιῶν ΑΡΧΗΓΟΝ ΟΝ. Quo nihil verius, aut facilius. P. II. p. 124.

Lib. IX. cap. IV. p. 1747.

Ὥϛε πρὸς τῇ αἰσχύνῃ —— —— —— σκότους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας ἀτόπως] Suidas, qui hunc locum repetit in Ἀναῤῥίπτων, habet σκοτίους ἀπιόντας δ. τ. π. Vtraque autem lectio, tam Suidae, quam

* Vide, quae de hoc loco Excurſu ſecundo ad Virgilianae nuper diſputauit Heynius in Aeneidos librum ſeptimum.

quam Dionyſii, corrupta eſt, atque ita refingenda: ΣΚΟΤΑΙΟΥΣ, ſiue ΣΚΟΤΙΑΙΟΥΣ, ἀπιόντας etc. Quod longe venuſtius eſt. Plutarch. in Camillo: Ἐγγὺς δὲ τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη ΣΚΟΤΑΙΟΣ. Xenoph. Inſtit. Cyri lib. VII. Ταῦτα διαπραξάμενος ὁ Κῦρος, ἤδη ΣΚΟΤΑΙΟΣ ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο. Idem in Exped. Cyri lib. II. Οἱ δὲ ὕστεροι ΣΚΟΤΑΙΟΙ ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ. Suidas autem, qui hunc locum laudat in voce Σκοτιαῖος, non minus recte legit σκοτιαῖοι προσιόντες. Quomodo et ibidem ſcriptor neſcio quis: Οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες ΣΚΟΤΙΑΙΟΙ. Pollux I, 69. Ὅτε ἤδη συνεσκόταζε, καὶ ΣΚΟΤΙΑΙΟΙ ἀφίκοντο. Vbi tamen MSS. σκοτέοι pro σκοταῖοι. αι et ε in libris ſcriptis paſſim confunduntur. Vtramque ſcripturam agnoſcere videtur Heſychius ex emendatione noſtra: Σκότεον, ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία. Legendum cenſeo: ΣΚΟΤΑΙΟΝ, ὅταν συσκοτάσῃ, ἢ ΣΚΟΤΙΑΙΟΝ. Niſi mauis, ΣΚΟΤΟΕΝ, ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία. Caeterum pro ΕΚ τοῦ καταλιπεῖν, paullo ante in noſtro loco, Suidas habet ΠΡΟ τοῦ καταλιπεῖν. P. I. p. 33. ſ.

Ibidem.

ἀπάρσεως, ἢ φυγῆς] Suidas: Ἀπάρσεως· ἀναχωρήσεως. Τῆς δὲ ἀλόγου ταύτης ἀπάρσεως, ἢ φυγῆς, τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ τοῦ δήμου μῖσος αἴτιον ἦν. „Ἢ φυγῆς non ſunt verba ſcriptoris, ſed interpretatio compilatoris, qua vocem ἄπαρσις exponit“. *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Sunt enim haec verba Dionyſii, et recte legitur: ἀπάρσεως, ἢ φυγῆς, *diſceſſus, ſiue fugae.* Vox ἄπαρσις occurrit etiam apud Ioſeph. Antiqu. Iud. lib. XVII. p. 850. Ὑπόμνημα οὖσα τῆς ἐξ Αἰγύπτου ΑΠΑΡΣΕΩΣ. P. I. p. 47. ſ.

Ad Art. Rhet. cap. XI.

Ἡ δὲ Μελανίππη ΕΠΑΙΔΩΘΗ μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία. ἐξέθηκε δὲ αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια.] *Melanippa grauida facta a Neptuno, ſuſcepit ex eo infantes, eoſque expoſuit iuxta patris armenta.* Ita ſcribendus hic locus. Vulgo legitur ἐπαιδεύθη. Sed aliud eſt ἐπαιδεύθη, aliud ἐπαιδώθη. Quod ex Callimacho patet. Huc facit Varro de Re Ruſt. lib. II. cap. 5. *Hunc eſſe, qui filios Neptuni e Melanippa ſeruarit, ne in ſtabulo infantes grex boum obtereret.* Rem integram de *virgine vitiata* perſecutus eſt Euripides in Melanippa; cuius verſiculi a Dionyſio noſtro conſeruati, ita ſcribendi et diſponendi ſunt:

— — εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσα γ' ἐξέθηκε καὶ τὰ παιδία
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

P. III. p. 20.

F I N I S.

INDEX

INDEX

VERBORVM ET FORMVLARVM,

QVAE IN

DIONYSII HALICARNASSENSIS

ANTIQVITATIBVS ROMANIS

VISAE SVNT MEMORABILIORES.

PRIOR NVMERVS PAGINAM, ALTER VERSVM DENOTAT.

A.

Ἀβασάνιστον ἀπολιπεῖν. 189. 1.
ἀβασανίστως. 36. vlt. 1314. 7.
ἀβασίλευτον εἶναι. 191. 9.
ἄβατον, adytum. 174. vlt. idem ἄδυτον. 174. 2.
ἀβέβαιος ἡ τύχη. 1081. 5.
Ἀβεντηνὸς, pro Ἀβεντῖνος. 2272. 1.
ἀβίωτος βίος. 1516. 13.
Ἀβοριγινέων Κοτύλη. 51. 4.
ἀβέλητοι ἀνάγκαι. 182. 10. 1224. 5. 1364. 4. ἀβέλητοι συμφοραί. 1025. 8. τῶν ἀβελήτων τι ὑπομένειν. 2102. 2.
ἄβολος δυσμένεια. 2199. 4.
ἁβροδίαιτον ἔθνος. 1787. pen.
ἄβυσσος λίμνη. 41. 7.
ἀγαθὸς. ἐπὶ τῷ πάντων ἀγαθῷ. 1831. pen.
ἄγαμαι, ſuſpicio. 271. vlt. ἀγάμενοι τὸν ἄνδρα τῆς γενναιότητος. 1259. 11.
ἀγαπᾷν, gratum habere, contentum eſſe. 244. 14. ἀγαπᾷ τυχών. 1420. 4. ἀγαπήσουσιν ἀφεθέντες τῶν χρεῶν. 1176. pen. ἀγαπᾷν, ὅ τι ἂν γένηται. 358. 8. ἀγαπᾷν, εἰ — 500. 2. ἀγαπᾷν, ἐὰν — 1614. 8.
ἀγαπητῶς ἀκούσαντες. 2301. 5. ἀγαπητῶς δέχεσθαι. 429. pen. 509. vlt. 1877. 6. 1905. 4. ἀγαπητῶς λαμβάνειν. 1805. 2.
ἀγγέλλειν. ἀγγέλλεται παροῦσα. 1897. 8.
ἄγε δή. 1425. 9.
ἄγειν τε καὶ φέρειν. 933. 8. ἄγοντάς τε τὰ ἑαυτῶν χρήματα καὶ φέροντας. 503. 14. ἄγειν ὑπὸ τὴν

τὴν δίκην. 2101. 1. ἄγειν ἐπὶ τὸν δῆμον, in populi iudicium. 2101. pen. ἄγειν τὴν ἀρχὴν, imperium gerere. 661. 10. ἄγεσθαι, in matrimonium ducere. 539. 5. 2238. 3.
ἀγείρειν δυνάμεις πολλάς. 2006. 2. ἀγείρειν ϛρατὸν. 877. 6. ἀγείρειν ϛρατιάν. 2266. 11. 2319. 11.
ἀγέλαις ἵππων καὶ βοῶν. 1931. 8.
ἀγενὴς, degener. 548. 15. 2065. 9.
ἀγένητος, pro ἀβέβαιος. 1235. 9.
ἀγεννής. 1834. 6. ἀγεννὲς ποιεῖν ὐδὲν. 1893. vlt. ἀγεννέϛεροι τὰς φύσεις. 2210. 2.
ἀγερμοὶ. 274. 11.
ἀγέρωχος, petulans. 286. 9. 1998. 10.
ἀγεώργητος. 93. pen. 2134. 10.
ἀγιάζεσθαι, pro ἁγίζεσθαι, adoleri. 1495. antep.
ἁγιασμοὶ καὶ θυσίαι. 54. vlt. 86. vlt.
ἁγίζειν, adolere. 144. 3. 636. 1.
ἅγιος. ἱερὸν ἅγιον ἐν τοῖς πάνυ, fanum ſacroſanctum. 505. 15.
ἁγιϛεύειν τὴν ἱερυργίαν, ſacrum peragere. 102. 14. ἁγιϛευόμενος βωμός. 104. 3.
ἀγκάλη. ἐπ' ἀγκάλης ἔχειν τινὰ. 1601. 9. εἰς τὰς ἀγκάλας ἐμβάλλειν. 645. 9.
ἀγκύλαι, poplites, vel cubiti. 1667. 7.
ἀγκὼν θαλάττης. 535. vlt.
ἁγνεῖαι καὶ θρησκεῖαι. 369. 17.
ἁγνεύειν ἀπὸ πάσης κακίας. 1649. 7.
ἁγνίσαι, expiare. 100. 12. ἁγνίζεσθαι καθαρμοῖς. 468. pen.
ἁγνισμὸν ποιεῖσθαι, expiare. 469. 13.
ἁγνὸς. ἁγνὸν ὕδωρ. 195. 4. ἁγνὴ γάμων παῖς. 55. 6. ἁγνὴ γάμων κόρη. 110. 4. 194. 7.
ἀγνώμων ἀντίδικος. 730. pen.
ἀγνὼς, ignotus. 461. 14.
ἀγνωσία, obſcuritas. 253. 10.
ἀγορὰ, mercatus. 297. vlt. 300. 5. αἱ ἀγοραὶ, nundinae. 1446. vlt. ἀγορὰ, commeatus. 348. 1. 1339. 11. ἀγορᾶς δεῖσθαι. 297. 13. ἀγορὰ, forum, locus mercatus. 1899. 8. ἀγορὰ, concilium. 754. 9. κοινὴ ἀγορὰ, commune concilium. 962. 2. ἀγορὰν ποιεῖσθαι, concilium cogere. 313. 15. 934. 9. 967. 14. ἀγορᾶς συναχθείσης. 990. pen. εἰς ἀγορὰν συνελθεῖν. 550. 10. ἀγορὰν ποιεῖσθαι, concionem conuocare. 239. 2. 2085. 7.
ἀγορανομεῖν, aedilem eſſe. 2120. 5.
ἀγορανομία, aedilitas. 888. 8.
ἀγορανομικὴ ἐξουσία. 1262. 12. 1371. 8.
ἀγορανόμοι iidem fere, qui aediles. 1250. 3.
ἄγος τίθεσθαι, piaculo ducere. 44. 3. ἄγει μεγίϛῳ ἔνοχος. 1248. 7. τὸ ἄγος ἀφανίσασθαι. 382. 13.
ἄγρα, captura, praeda. 1770. 3.
ἀγραυλίαι in expeditionibus. 1140. 8.
ἄγραφοι ἐθισμοὶ. 2144. 13.
ἀγριαίνειν cum datiuo. 203. 2. ἀγριαίνουσαν ὀργὴν προσάγειν. 1623. 1. ἀγριαίνεσθαι πρός τινα. 1168. 7.
ἀγριοῦσθαι. 1850. 12. ἠγριωμένος, exaſperatus. 2239. 14.
ἀγροῖκοι Athenienſes. 252. 10.
ἀγροιότατοι. 232. 5.
ἀγχίσοφος. ἀγχίσοφον πρᾶγμά ἐϛιν

ἐστιν εὐτυχία. 692. 10. ἀγχίστροφός ἐστιν ἡ τύχη. 1081. 5. ἀγχίστροφοι περὶ αὐτὰς ἐγίνοντο αἱ τοῦ ἀγῶνος τύχαι. 1060. 3.
ἀγχόνη, ſuſpendium, ſtrangulatio. 415. 2. 827. 8. 1847. 12.
ἀγχοτάτω. 1659. 7.
ἀγχοῦ ἀλλήλων. 76. 3. ἀγχοῦ τῆς πόλεως. 780. 13. 2043. 5. ἀγχοῦ τῆς Ῥώμης. 894. 12. ἀγχοῦ Φιδήνης. 561. 7.
ἀγχώμαλοι πλήθει καὶ ὁπλισμοῖς οὖσαι δυνάμεις. 2113. 15. vid. etiam p. 878. 2. et p. 985. 1.
ἀγχωμάλως ἀγωνίζεσθαι. 328. 7. 507. 1. 1666. 14.
ἀγωγὴ, educatio. 1331. vlt.
ἀγώγιμον γίνεσθαι. 998. 9. τὰ χρήματα ποιοῦντες ἀγώγιμα τοῖς δανεισταῖς, οὐ τὰ σώματα. 1012. 8. ἀγώγιμον εἶναι τοῖς δεδανεικόσιν. 1125. pen.
ἀγῶνα δημόσιον ἔχειν, cauſam apud populum agere. 2277. 3.
ἀγωνίαι, certamina. 1485. vlt. ἀγωνίας πλήρεις, anxii. 2259. 3.
ἀγώνισμα καλὸν. 1879. 7. ἀγωνίσματα, lites. 1452. 5.
ἀγωνισμὸς. ἐν ἀγωνισμῷ εἶναι. 1114. vlt.
ἀδαμάντινοι δεσμοί. 1406. 11.
ἀδελφὰ διανοεῖσθαι. 222. 5. ἀδελφὰ τούτοις. 1715. 15.
ἀδελφοκτόνος συμφορά. 461. 9.
ἄδενδρος γῆ. 92. 7.
ᾄδεσθαι καὶ ὑμνεῖσθαι. 1653. 13.
ἄδεσμος φυλακή. 216. 11.
ἀδέσποτοι φῆμαι. 2284. 2.
ἀδήλως, pro ἀκλεῶς. 2111. pen.
ἀδημονεῖν. 143. 9. ἀδημονεῖν ἐπὶ πράγματί τινι. 588. 9. ἀδημονοῦντες ἐπὶ τῇ παραδόξῳ τοῦ πάθους αἰσχύνῃ. 1716. pen. ἀδημονῶν ἐπὶ τῷ παρ' ἐλπίδα τῆς κωλύσεως. 2254. vlt.
ἀδήωτος γῆ. 1544. 8.
ἀδιακόσμητος πόλις. 434. 10.
ἀδιάλλακτος πόλεμος. 2195. 6. ἀδιάλλακτος ἀπέχθεια. 2194. 9. ἀδιάλλακτον μῖσος. 1085. 10. 1415. 1.
ἀδιαλλάκτως ἔχειν πρός τινα. 1166. 4. 1382. 11. 1625. 4.
ἀδιάλυτοι φιλίαι. 1051. 5.
ἀδιάτακτος πόλις. 434. 10.
ἀδιόρθωτα ἀδικεῖν. 1085. 3.
ἀδόκητος. ἐκ τοῦ ἀδοκήτου. 573. 5. 1749. 14. ἀδόκητος εὐτυχία. 1635. 4. δέος ἐμπίπτει πρὸς τὴν ἀδόκητον ὄψιν. 1708. pen.
ἀδοκίμαστα, inexplorata. 435. 1. ἀδοκίμαστον πρᾶγμα. 2295. pen.
ἄδολος ἄφεσις. 426. 1.
ἄδουλος. 1602. 6.
Ἀδριανὴ θάλασσα. 8. 8. 339. 8.
ἀδύνατος. εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπάγειν τὴν γνώμην. 2202. 2.
ἀδυνάτως ἔχειν διαλύειν τὰ χρέα. 1089. pen.
ἄδυτα, in templo. 170. 4. idem χωρίον ἄβατον. 168. 4.
ἀειφυγία. ἀειφυγίᾳ τιμωρεῖσθαί τινα. 644. 8. ἀειφυγίαις διαφθείρειν τινά. 748. 12. ἀειφυγίᾳ κολάζειν τινά. 1705. 4. τὴν ἀειφυγίαν λῦσαι. 1558. 3.
ἄζευκτος. τοὺς ἀζεύκτους ἵππους ἐλαύνοντες. 1485. 6. τῶν ἀζεύκτων ἵππων δρόμος. 1497. 13.
ἄζηλος. ἄζηλοι τελευταὶ τῶν βίων. 379. 12. ἄζηλον ἀποδεῖξαί τινα. 587. 11.
ἀζήμιος. ἀζήμιον εἶναι. 1056. 9. ἀζημίους τὰς ἁμαρτίας ἀφεῖναί τινι. 1084. 2. οἱ τὰ ὑποχείρια γενόμενα μεθιέντες ἀζήμια. 1165. 2.

ἀζό-

ἀζόμενα ἐπὶ καθαρῷ πυρὶ. 96.5.

ἄζυξ δάμαλις. 102.3. et 13.

ἀθέατοι ὧν ἡ φύσις δρᾷ. 42.2.

ἀθέμιτος. ξενοκτονίαι ἀθέμιτοι. 105. vlt. ἀθέμιτον ἔργον. 481.2. ἄδικα καὶ ἀθέμιτα ἔργα. 1178.3. ἡ ἀθέμιτος συνωμοσία. 2010.12.

ἄθεοι φιλοσοφίαι. 381.7.

ἀθεράπευτος. ἄσιτοί τε οἱ πολλοὶ καὶ ἀθεράπευτοι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην διετέλεσαν. 466.11.

ἀθέτημα. τῶν εἰς τοὺς θεοὺς ἀθετημάτων, pro ἀσεβημάτων. 708.12.

ἀθλήματα τρία. 1500.1.

ἀθληταὶ πολλῶν πολέμων. 2109.4.

ἆθλον. τὰ τῆς ἀρετῆς ἆθλα ἡ κακία φέρεται. 1569.2.

ἆθλος. τὸν ἆθλον τελέσας. 98.9.

ἀθρόον, aduerb. ἀθρόον ἐπεξελθόντες. 1821.2.

ἀθρόος. ἀθρόας γενομένης — τῆς ἐλάσεως. 1065.1. ἀθρόα φυγή. 1066.2. ἀθρόαν μεταστησάμενοι τὴν πόλιν. 1833.2.

ἀθύρματα κόμης παρθενικά. 2257.9.

ἄθυτον γίνεσθαι. 1556.11.

ἀθῶος. ἀθῶον ποιεῖν τινα. 890.13. ἀθῶον τὴν στρατιὰν διασώζεσθαι. 1135.9. ἀθῶον ἐκ τῆς πόλεως ἀπελθεῖν. 2009.5. ἀθῶοι καὶ ἀβλαβεῖς. 2115.9.

αἰγονόμος γῆ. 93.8. et 9.

αἰδεῖσθαι. αἰδεσθέντες ἐπὶ τῷ ἔργῳ. 1255.2. οὔτε μητέρα αἰδεσθέντες ἐμήν. 1568.10.

αἰδὼς, pudenda. 207.15. pudicitia. τὴν ἀμίαντον ἀφαιρεθεῖσα αἰδῶ μετὰ βίας. 833.12. ἅπασαν αἰδῶ καὶ εὐλάβειαν ἀποθέσθαι. 1203.8. αἰδῶ ἱκετῶν ποιεῖσθαι. 1432.12.

αἴθριος ἀνεῖται ὁ τόπος τῆς οἰκίας. 1702.3.

Αἰκανοὶ, Aequi, nomen populi. 1120.5.8. et alibi paſſim.

αἰκία. σὺν αἰκίαις καὶ βασάνοις ἀποθανεῖν. 1051. pen. αἰκίαι καὶ προπηλακισμοί. 1222.5.

αἰκίζεσθαί τινα μάστιξιν. 526.5. 1109. vlt.

αἱμάττειν. οὐκ ἔστιν ὅσιον αἱμάττειν τοὺς λίθους. 397. pen. φόνοις ἀδίκως ᾑμαγμένος. 517.3.

αἱμόφυρτος. αἱμόφυρτοι χεῖρες. 835.4.

αἰπόλια καὶ ποίμναι. 1931.9.

αἴρειν. τὰς παρεμβολὰς αὐτῶν ἀμφοτέρας ἀράμενος. 558.16. τὴν εἰς χρηματισμὸν ἐγκράτειαν ἐπὶ μήκιστον ἄραντες τοῖς ἐπαίνοις. 1264.1. ἄραντες τῶν ἵππων, cum ex equis deſcendiſſent. 1067.8. αἴρεσθαι, tollere, actiua ſignificatione. 351.11. αἴρεται, tollit, proſtratum ſcil. 1767.6. αἴρωνται, tollant e medio, interficiant. 641.4. πόλιν ἄρασθαι, excidio tollere. 1092.11. τὸν ὑπὲρ τῶν μεγίστων ἀγῶνα ἄρασθαι. 1760.10. πολέμους ἄρασθαι μετά τινος. 1784.3. αἴρεται νίκην, victoriam reportat. 563.2.

αἱρεῖν πόλιν τινὰ κατὰ κράτος. 1543.9. ὕπνον αἱρεῖσθαι. 1109.4.

αἵρεσις, inſtitutum. 2291.5.

αἰσθάνεσθαι. αἴσθεσθε, ſentite. 1426.10.

αἴσθησις ταχεῖα τοῖς Τυῤῥηνοῖς ἐγένετο. 920.4. ταχείας γενομένης τοῖς Ῥωμαίοις αἰσθήσεως. 1898. pen.

Αἰσυμνῆται, αἱρετοί τινες τύραννοι, vt Romae dictatores. 1022.8.

αἰσχύνη. δι᾽ αἰσχύνης ἔχοντες τὴν ἀπάτην. 224.14. δι᾽ αἰσχύνης λαμβά-

λαμβάνειν τι. 1413. 6. 1805. 11. εἰς αἰσχύνης ἄξιον πτῶμα ἔπεσεν. 1805. 13. ὑπ' αἰσχύνης κρατεῖσθαι, pudore retineri. 1002. 9. αἰσχύναι τῆς πόλεως, propudia ciuitatis. 1009. 7.
αἰσχυνομένως λαμβάνειν χάριν τινά. 1421. pen.
αἴτημα. ἂν ᾖ μέτριόν τι τῶν αἰτημάτων. 1201. 2.
αἰτία. αἰτίᾳ, cauſa, nomine. 1569. 4. δι' αἰτίας ἔχειν τινά. 1531. 17. ἐν αἰτίᾳ ἔχειν τινά, incuſare. 1706. 5. οἱ ἐν αἰτίαις, rei. 392. pen. ταῖς αἰτίαις ἔνοχοι. 391. 8. ὑπὸ τὰς αἰτίας ἄγεσθαι. 2101. 5.
αἴτιος. αἴτιοι τῆς ἀποστάσεως. 349. 8. τοῦ συνελθεῖν εἰς φιλίαν τῆς ἡγεμονίας αἰτιωτάτη γενέσθαι δοκοῦσα. 405. 7.
αἰφνίδιος ἔφοδος πολεμίων. 1938. 2. 1658. pen. τὸ αἰφνίδιον τῆς παρουσίας αὐτοῦ. 960. 13.
αἰφνιδίως. 945. 4. 1209. 11.
αἰχμή, haſta. 337. 8. 9.
αἰχμοφόροι, haſtati. 263. 5.
αἰώνιος αἰσχύνη. 2088. 1.
αἰώρα ἐγκύκλιος. 540. 13.
αἰωρεῖσθαι. 906. 5. 1628. 6.
ἄκαιρον φῶς. 164. 13.
ἀκαρῆ χρόνον ἀνθήσας. 887. vlt.
ἀκαριαῖος. χρόνον οὐδ' ἀκαριαῖον διαλιπών. 1678. 3.
ἀκατάγγελτος πόλεμος. 146. 10.
ἀκατάλυτον κράτος. 2074. 3.
ἀκαταπλήκτως. 145. 6. 1115. 1. 1433. vlt.
ἀκαταστασία. ἐν ἀκαταστασίαις εἶναι. 1111. 8.
ἀκατάστατος. ἀκαταστάτου τῆς πολιτείας οὔσης. 1209. 9.
ἀκέραιος, incolumis. 768. 10. 1840. 6. ἀκέραιοι, integri, in iudiciis et factionibus. 1169. 2. 1320. 3. 2249. 11.
ἀκερδές. 1056. 8.
ἄκλειστος. ἄκλειστοι πύλαι. 503. 6. 2038. 6.
ἄκλειτος, pro ἄκλειστος. 305. vlt.
ἀκμάζειν. ἀκμάζων τὰ πολέμια πράττειν. 354. 5.
ἀκμή. ὑπὸ τὴν ἀκμὴν τοῦ σίτου. 513. 8.
ἀκμῆς δύναμις. 1777. 5.
ἀκμήτης. ἀκμῆται, pro ἀκμῆτες. 351. 14.
ἀκοινώνητος. ἀπολίτευτα καὶ ἀκοινώνητα πρὸς τοὺς ταπεινοτέρους φρονοῦντες. 1224. 14.
ἀκόλουθος. γιγνέσθω τὰ ἀκόλουθα τούτοις. 1218. pen.
ἀκονᾶν λόγους. 2110. 14.
ἀκονιτὶ καὶ δίχα πόνου. 423. 13. vid. etiam p. 1251. 8.
ἄκος, remedium. 429. 12.
ἀκούειν. ἐπειδὴ τὸν ἄνδρα τόνδε ὀνομασθέντα ἤκουσαν. 1859. 3.
ἀκούσιος. ἐπὶ τὴν ἀκούσιον ἀνάγκην ἀναφέρειν τι. 496. 11. εἰς ἀκουσίας ἀνάγκας ἀφῖχθαι. 497. 5.
ἄκουσμα. ἀκούσματα παράδοξα. 1470. 14. ἀκούσματα δεινά. 2007. 3. ἀκούσματα καινά. 2062. 6.
ἄκρα, promontorium. 130. vlt. arx. 1658. pen.
ἀκραιφνής, integer, recens. 459. 14. βοήθεια ἀκραιφνής. 1071. 13. ἀκραιφνεῖς καὶ σὺν κόσμῳ ἑπόμενοι. 1655. vlt. οἱ ἀκραιφνεῖς τῶν Ῥωμαίων. 1660. 14.
ἀκρατής. τῶν χειρῶν ἀκρατεῖς. 96. 8.
ἄκρατος. ἄκρατος ὀργή. 1634. 1. 1790. 12. ἄκρατος χολή. 1387. 4.

ἀκριβὲς, certum, exploratum. 2006. pen.
ἀκριβολογεῖσθαι περὶ τῶν μυθικῶν ἱσορημάτων. 366. 4. περὶ διαλλαγῶν. 428. 1. περὶ τῶν καθηκόντων τινί. 1202. 1. ὐ μὴν ἀκριβολογεῖσθαί γε περὶ τύτων ἐν τῷ παρόντι οἰόμεθα χρῆναι. 1217. pen.
ἀκριβῦν τὔνομα. 79. pen. ἀκριβῦν τέχνην τινά. 587. 5.
ἄκριτον ἀποκτείνειν τινά. 1170. pen.
ἀκροᾶσθαι, auſcultari. 858. 8. ἀκροώμενοι Ῥωμαίων, obedientes Romanis. 418. 6. οἱ ἐνδοιάςως ἀκροώμενοι τῆς πόλεως. 2143. 9. τῆς ὀλιγαρχίας ἀκροώμενοι. 2256. 5.
ἀκροβολισμὸς. ἀκροβολισμὺς ποιεῖσθαι. 552. 7. ἀκροβολισμοὶ καὶ ψιλῶν συμπλοκαί. 1785. 15. 1917. 2.
ἀκροθίνια λαφύρων. 306. 11.
ἄκρος. φωνὴ ὐκ ἄκραν βάρβαρος. 232. 6.
ἀκροςιχίδες in Sibyllinis oraculis. 793. 14.
ἀκτή. πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἠϊόνας. 2132. 10.
Ἀκύλλιος, Aquilius. 1656. 10.
ἄκυρος. ἄκυρον ποιεῖν τινα τῆς ὑπὲρ τῶν κοινῶν προςασίας, regiminis iure priuare. 1378. 10.
ἀκυρῦν, irritum facere. 391. 12. 1219. 8.
ἀκύρωσις τῆς καταδίκης. 1548. 11.
ἀκωλύτως. 859. 11.
ἀλαζὼν πολυτέλεια. 284. 4.
ἀλαὶ, ſalinae. 353. 9.
ἀλαλαγμὸς, rei aggrediendae ſignum. 971. 9.
ἀλαλάζειν. μέγα ἀλαλάξαντες. 945. vlt. ἐχώρυν ἀλαλάξαντες ὁμόσε. 1059. 2. ἔθεον ἀλαλάξαντες ὁμόσε. 1659. 12. et 1765. 14. vid. etiam p. 1318. 11.
ἀλάςωρ πατρίδος. 1566. 3.
Ἄλβα. τῆς Ἄλβας. 168. pen. 503. 5. 511. 15. ἐν Ἄλβᾳ. 373. vlt.
ἡ Ἀλβανὴ, ſcil. χώρα. 409. 11.
Ἀλβιῆται, ciues Latini. 1588. 3.
ἀλγηδόνες ἀφόρητοι καὶ δειναί. 1478. 6.
Ἀλγιδὸς, nomen vrbis. περὶ πόλιν Ἀλγιδόν. 2041. 3. ἐν Ἀλγιδῷ πόλει. 2163. 5. ἐν Ἀλγιδῷ τῆς Αἰκανῶν χώρας. 2215. 13. et 2227. 6. πρὸς Ἀλγιδῷ. 2258. 8.
ἀλεξήματα, remedia. τὰ πρὸς τὴν συμφορὰν ἀλεξήματα. 1342. 11. ἀλεξήματα κακῶν. 1867. vlt. ἀλεξήματα καὶ φυλακὰς ἀντεμηχανῶντο πρὸς τὰς ἐπιβυλάς. 2295. 4.
ἀλεξητήρια, remedia. 71. 12.
ἀλήθεια. τὰς ἀληθείας λέγειν. 215. 2. μετὰ πάσης ἀληθείας εἰρημένα, veriſſime dicta. 2000. 8.
ἀληθεύειν. 775. 3. 799. 14.
ἀλῆται, errones, vagi. 147. 7. 1913. 5.
ἀλίμενοι αἰγιαλοί. 534. 1.
ἄλις ἔχω τιμῶν. 243. 5.
ἁλίσκειν. ἐπὶ θανάτῳ ἁλόντες. 1700. 1. ἐπὶ ταύτῃ μάλιςα τῇ αἰτίᾳ ἑάλω. 1804. 9. ἁλώσεται, capietur. 1753. 13.
ἀλιτήριος γυναικὸς. 1566. 2.
ἀλκή. πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι. 342. 4. 559. 12. 1771. 10. 2041. vlt. 2212. 4. εἰς ἀλκὴν καὶ ἀγῶνα εὐτρεπής. 1808. 6.
ἄλκιμος. τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος. 755.

755. 1. ἄλκιμον ἔθνος. 1677. 11.
ἀλλὰ. ἀλλ' ἐ γάρ. 1649. 15.
ἀλλάττεσθαι. τὸ ἴδιον κέρδος ἀντὶ τῦ κοινῦ συμφέροντος ἀλλαξάμενοι. 2022. pen. τῦ κοινῦ συμφέροντος ἀλλαξάμενοι τὰς αὐτῶν ὠφελείας. 2152. 6.
ἀλληλοκτόνος. 165. 10. 286. 6.
ἀλληλοφθονία. 704. 7.
ἀλληλοφθορίαι ἄπαυςοι. 1005. 8.
ἀλλοεθνὴς πόλεμος. 402. 2. 853. 15. 2003. 7. ἀλλοεθνεῖς πολέμιοι. 1145. 8.
ἄλλοθί πε. 1752. 4.
ἄλλος. ἄλλυς ἐπ' ἄλλοις ἐπιτεχνῶνται πολέμυς. 1084. 4.
ἀλλότριος. τὰ ἐν τῇ πόλει πάντα τοῖς τυράννοις ἐςὶν ἀλλότρια, abalienata ſunt a tyrannis. 811. 14. εἰς αἰτίας ἀλλοτρίυς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐ κατέςη. 1469. vlt.
ἀλλοτρίως ἔχοντες πρὸς τὸν ἄνδρα. 936. 9. ἀλλοτρίως διακείμενος τῇ καθεςώσῃ πολιτείᾳ. 1145. 4.
ἄλλως δ' ἐ. 1614. 5. 1764. 15. ἄλλως ἔχειν, pro ἀλλοτρίως ἔχειν. 1152. pen.
ἀλογεῖν, negligere. 96. 6.
ἀλοιᾶν τινα ῥοπάλῳ. 100. 9.
ἀλυργὴς ἐσθὴς. 306. pen. et 2051. vlt.
ἀλυργίδες, veſtes purpureae. 571. 2. eaedem πορφυραῖ ἐσθῆτες p. 570. 8. vti etiam p. 568. 11. et 12.
Ἄλπεις. 27. vlt.
Ἄλπια ὄρη. 107. 3.
ἁλύσεις καὶ πέδας ἔχοντες. 1100. 6. τοῖς δεομένοις ἀμύνειν ἐπιδεικνύντες τὰς ἁλύσεις καὶ τὰς πέδας. 1102. vlt.
ἀλφίτων μᾶζαι. 283. 12.
ἀλώμενον, vagans. 367. vlt.
ἅλωνες, areae. 875. 7. 1536. 3.
ἅμα τῷ βασιλεῖ. 483. 2. ἅμα ἡμέρᾳ. 1253. vlt. ἅμα τῇ κινήσει. 1308. 2. ἅμα τοῖς ἐπαιτίοις, vna cum reis. 220. 4. ἅμα Τρωσὶν. 136. 7.
ἁμαξιαῖοι λίθοι. 581. 3.
ἁμαρτάνειν τῦ ἀληθῦς. 395. 2.
ἁμαρτὰς, peccatum. παρίεμεν αὐτοῖς τὴν ἁμαρτάδα ταύτην ἀζήμιον. 310. 15. εὐνοῦσῃ καὶ κηδομένῃ τῇ ὀργῇ πρὸς τὰς ἁμαρτάδας αὐτῶν χρώμενοι. 1355. 2. μετέγνω τὴν ἁμαρτάδα. 1805. 9.
ἀμάρτυρος. ἀμάρτυρα συμβόλαια. 399. 2. ἀμάρτυρον συνάλλαγμα. 400. 3.
ἀμαυρὸς. ἀμαυρότεραι πράξεις. 706. vlt.
ἀμαχητὶ, ſine pugna. 427. 13. 576. 1. 1046. vlt.
ἄμαχος, inexpugnabilis. ἄμαχοί τινες. 1761. 11. ἄμαχον χρῆμα. 2222. 12. ἄμαχος ἰσχὺς. 2316. 3.
ἀμείβειν. ἀμεῖψαι, pro βιῶναι. 587. 11. ἀμείβεσθαι, compenſare. 147. 13. μεγάλην ἐποιέμην σπυδὴν ἀμείψασθαι ὑμᾶς τοῖς τ' ἄλλοις — 1137. vlt.
ἀμείλικτος. τὸ περὶ τὰς τιμωρίας ἀμείλικτον. 861. 9. ἀμείλικτος χόλος. 1629. 3. χαλεπὸς εἰς ὀργὴν καὶ ἀμείλικτος. 1863. 10.
ἄμειψις, permutatio. 94. 5. 1447. 3.
ἀμέλεια. ἀμελείᾳ παρέδωκε τὸ πραχθέν. 595. 4. ἀμελείᾳ αὐτὰ ὡς ὐδὲν ἡμᾶς βλάψοντα παραδόντες ἔχυσι. 1121. 11.
ἀμετακίνητος ἐν τοῖς κριθεῖσι. 1688. 9.

ἀμεταμέλητος, non poenitendus. 311. 2. et 2187. 6.
ἀμεταςρεπτὶ. 1076. 12.
ἀμηχανὴς pro ἀχανής. 202. 8.
ἀμηχανία πολλὴ τὸν βασιλέα κατεῖχεν. 467. 15.
ἀμήχανον, impoſſibile. 137. 9.
ἅμιλλαι ἱππικαὶ. 1497. vlt. et αἱ τῶν ἵππων ἅμιλλαι. 1499. 4.
ἁμιλλᾶσθαι. τὸν ςαδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον πρὸς ἀλλήλυς. 1499. 7.
ἀμνημόνευτον παρελθεῖν τι. 579. 8.
ἀμοιβὴ. τὰς ἀμοιβὰς ἀποτίνειν τινὶ. 656. 8. μὴ πικρὰς ἀμοιβὰς τῆς δικαιοσύνης ἀπολάβω. 663. 2. ὐ καλὰς ἀποδεδώκατε αὐτῷ τὰς ἀμοιβάς. 1207. 9.
ἄμοιρος τιμῶν. 84. 2. οἰκίας. 407. 6.
ἀμοχθὶ. 322. 5.
ἀμπέχεσθαι. πορφυρᾶς φοινικοπαρύφυς ἀμπεχόμενοι τηβέννας. 1069. 5. χλανιδίοις ἀμπέχεσθαι λεπτοῖς καὶ μαλακοῖς. 1332. 7.
ἀμπεχόνη. 817. 6.
ἀμύνειν ἑαυτῷ. 1103. vlt. 1141. 4. ἀμύνειν παρεσκευασμένοι τοῖς δημάρχοις. 1372. 2. vid. etiam p. 1434. 9. ἀλλήλοις ἀμύνειν ὐχ οἷοί τ᾽ ὄντες. 1797. 4. ἀμύνεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι. 1552. 7. ἀμύνεσθαι ὑπέρ τινος. 548. 2.
ἀμυντήρια ὅπλα. 950. 14. vid. etiam p. 1667. 9.
ἀμφὶ, circiter. 223. 1. 943. 1. 959. 8. ἀμφὶ τὺς ἡμίσεις μάλιςα διεφθάρησαν. 2131. 11. ἀμφὶ θυσίαν. 1495. pen. ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν. 2026. 13. οἱ ἀμφ᾽ αὐτὸν. 116. 6. 1784. pen. οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰνείαν. 116. vlt.
ἀμφιασμὸς μέλας. 1653. 10.
ἀμφίβολος. γραφὰς ἔχων ὐκ ἀμφιβόλυς. 1428. 9.
ἀμφιεννύναι. ἐσθῆτα ἠμφιεσμένος ἀλυργῆ. 306. pen. πονηρὰ βυλεύματα χρηςοῖς ἀμφιέσαντες λόγοις ἥκετε. 1074. 9. πάντας αὐτὺς ἐσθῆσιν ἀμφιέσασα ἐλευθέροις σώμασι πρεπέσαις. 1098. 9. τοῖς πενθίμοις ἠμφιεσμέναι τεύχεσι. 1612. 10.
ἀμφιέσματα, veſtes. 568. pen.
ἀμφιθαλεῖς παῖδες, patrimi et matrimi pueri. 279. 10. 389. 3.
ἀμφιθέατρος ἱππόδρομος. 752. 2.
ἀμφιλαφεῖς ὕλαι. 267. 13.
ἀμφιλογία ἐγένετο περὶ τῦ δόγματος. 1736. 10.
ἀμφίλογος. ἀμφίλογος γενομένη βασιλεία πρός τινα. 177. 1. ἀμφίλογον καταλιπόντες τὸ νίκημα. 507. 2. περὶ ἧς (ſcil. γῆς) ἀμφίλογόν τι πρὸς ἰδιώτας ἦν. 1686. 6. ἡ ἀμφίλογος χώρα. 2287. 3. et 2289. 5. ἀμφίλογόν τι περὶ τῆς νομῆς αὐτοῖς γίνεται πρὸς τὺς Νομίτωρος βυκόλυς. 205. 11. ὁπότε — ἀμφίλογόν τι γένοιτο ἑνὶ πρὸς ἕνα. 400. 4.
ἀμφίοις μέλασιν. 822. 1.
ἀμφίπολοι, ſacerdotes. 128. 1. ἀμφίπολοι τῆς Ἑςίας. 580. 5. eaedem θυηπόλοι verſu 2.
ἀμφισβητήσιμος γῆ. 440. 4.
ἀμφισβήτητος γῆ. 2286. 7.
ἂν potentialis cum verbo indicatiuo. 759. 14. ὐκ ἂν cum coniunctiuo. 2011. 12. et 2012. 8. cum infinitiuo. 1465. 8. 1846. 9. cum participio. 1259. 5. 1521. 7. cum participio abſoluto. 146. vlt. 196. 10.
ἀνὰ κράτος, per vim, totis viribus. 489. 12. 554. 15. 2211. 4. 2222. 5. ἀνὰ πᾶν ἔτος. 102. 13. 1058. pen. ἀνὰ τὸν ποταμὸν.

ταμόν. 904. vlt. ἀνὰ χρόνον, poſt. 54. 5. 303. 11.
ἀναβαίνειν, in ſuggeſtum adſcendere. 1453. 16. ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν ἀπολογίαν. 1647. 1. ἀνέβη τὸν ἵππον. 2252. 7.
ἀναβάλλειν, reprimere. 2004. 6. ἀναβάλλεσθαι τὸν παρόντα καιρόν. 481. 11.
ἀναβιβάζειν. ἀπό γε τῆς ἐκβολῆς τῶν βασιλέων ἐπὶ τὸν πρῶτον ἄρξαντα τῆς πόλεως ἀναβιβασθεὶς Ῥωμύλον ὁ χρόνος. 191. 4. τοὺς μηνυτὰς ἀναβιβάζονται. 981. 5. τὴν ἄλλην δύναμιν ἀσφαλῶς ἀναβιβάσαντες. 1805. 6.
ἀναβλαστάνειν. 1867. vlt.
ἀναβλέπειν. ἀναβλέψατε ὀρθοῖς ὄμμασι πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. 2264. 5.
ἀναβόησις. ἀναβοήσεις ἐξ ἁπάντων ἐγίνοντο. 1763. 8.
ἀναβολή. τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα ἀναβολῆς ἔτυχε. 1936. 9. ἀναβολὴν ἔλαβεν ἡ δίκη. 2001. 1. μηδεμίαν ἀναβολὴν ποιησάμενος. 2242. 16.
ἀναγγέλλειν πόλεμον. 412. vlt. idem προειπεῖν πόλεμον verſu 7. τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως πρῶτος ἀναγγέλλει τοῖς σφετέροις. 1257. 1.
ἀναγινώσκειν. ἀναγνωσθεισῶν τῶν ἐπιστολῶν. 424. 5.
ἀναγκάζειν. ἠναγκακέναι. 1685. 15.
ἀναγκαῖος. τῆς ἀναγκαίου τροφῆς σπανίζεσθαι. 1407. 11. τῆς ἀναγκαίου τροφῆς ἀποκλειόμενοι. 1408. 6. ἐν ἀσχολίαις ἀναγκαίοις εἶναι. 411. 1. τῶν φίλων τοὺς ἀναγκαιοτάτους μεταπεμψάμενος. 473. 6.
ἀναγκαιότης, neceſſitudo. 495. 15. συγγενικαὶ ἀναγκαιότητες, cognationis neceſſitudines. 258. 9.
ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης. 400. 9.
ἀναγκοφορεῖν. διεκαρτέρουν ἀναγκοφοροῦντες τὰ δεινά. 2029. 10.
ἀναγνώσματα ἱστορικά. 24. 4.
ἀναγορεύειν. ἀναγορεύει αὐτὸν δικτάτωρα. 1021. 2.
ἀναγραφαί, commentarii. 1314. 3.
ἀναδασμὸς τῆς γῆς. 1329. 3. τοὺς ἀναδασμοὺς εἰσφέρειν. 1886. 9.
ἀναδεικνύναι. πόλεμον ἀναδεικνύναι. 524. 9. 1212. 4.
ἀναδέχεσθαι, exſpectare. αἰτούμεθά σε ὀλίγον ἀναδέξασθαι χρόνον τὴν ἀπόκρισιν ἡμῶν. 451. vlt. τὴν δίκην ἀναδέχεται δικάσειν. 917. 6. ἀναδέξασθαι πόλεμον. 2321. 3.
ἀναδιδάσκειν τὸν δῆμον. 1387. 1.
ἀναδιδόναι, ſcaturire. 1067. 10. ἀναδιδόναι γράμματα. 2004. 12. ἐπιστολὰς ἀναδιδόναι. 2015. 11. τὰς ψήφους ἀναδιδόναι τινί. 2145. 10. ἀνάδοτε τοῖς πολίταις ψῆφον ὑπὲρ αὐτοῦ τούτου. 2170. 12.
ἀνάδικος. δίκας ἤδη τέλος ἐχούσας ἀναδίκους ποιείτωσαν. 2209. 6.
ἀνάδοσις. πονηρὰς τὰς ἀναδόσεις ποιεῖν τῆς τροφῆς. 2133. 2.
ἀνάδοχοι, ſponſores, fideiuſſores. 1233. 3.
ἀναδύεσθαι, detrectare. ἀναδύεσθαι τὸν πόλεμον. 967. 3. ἐὰν ἀναδύωνται. 2138. vlt.
ἀνάζευξις. φυγῇ παραπλησίαν ποιούμενοι τὴν ἀνάζευξιν. 2215. 11.
ἀναζωπυρεῖν. διὰ μικρὰς προφάσεις πολέμους ἀναζωπυροῦσιν ἐμφυλίους. 1435. 10. οἱ φρονιμώτατοι τῶν ἡγεμόνων ἀεί τινας ἐκ τῶν ἀλλοεθνῶν ἀναζωπυροῦσιν ἔχθρας. 1711.

1711. pen. τὰς πολιτικὰς ἔχθρας ἀναζωπυρεῖν. 1724. 2.
ἀναθαῤῥεῖν. Ῥωμαίων ἀναθαῤῥησάντων ἐκ τῆς πρότερον κατηφείας. 458. 14.
ἀναθαῤῥύνειν τὸ κάμνον. 1113. 6.
ἀναθαρσύνειν. ἀναθαρσύνωμεν τὸ δεδιός. 1124. 4.
ἀνάθημα. 128. 8. 2347. 2.
ἀναιμωτὶ. 1158. 6.
ἀναίνεσθαι. ὔτε ἄρχειν ἀπαξιῶ, ὔτε ἄρχεσθαι ἀναίνομαι. 243. 2. ἐξυσίας διδομένας ἀναινόμενοι. 2033. pen. ὐκ ἀναινόμενυς ἄρχεσθαι ὑπό τινος. 2037. 4. ἀναίνεσθαι προσεποιεῖτο. 2147. 5.
ἀναιρεῖν, reſpondere, de oraculis. 63. 11. 806. 11. ὐκ ἀνελῦμεν ἐκ μέσυ τὺς φλυάρυς; 2198. 9. ἀνελέσθαι τὺς νεκρὺς, mortuos ad ſepulturam tollere. 553. 8.
ἀνακαλεῖσθαι. ταῖς ἡδίςαις ἕκαςον ἀνακαλύμενοι προσηγορίαις. 1326. 5. τὺς ὅρκυς ἀνακαλύμενος. 1864. 9. τὰς συνθήκας τὰς ἐπὶ τῇ καθόδῳ γενομένας ἀνεκαλεῖτο. 1870. 3. τὰς ψευσθείσας πρὸς αὐτὸν ὁμολογίας ἀνακαλύμενος. 1913. 7.
ἀνακαλύπτειν, retegere. 447. 13.
ἀνακεφαλαίωσις, repetitio. 233. 11.
ἀνακινεῖν τὸ πλῆθος. 1908. 9.
ἀνακλᾶσθαι. 1600. 2.
ἀνακλαίειν. ἀνακλαυσαμένη τὸν μόρον τῦ μνηςῆρος. 463. 5. ὐκ ἀνακλαυσάμενος ὤφθη τὰς αὐτῦ τύχας. 1473. 10. ἀνεκλαίοντο αὐτῶν τὴν τύχην. 1925. 9. ἀνακλαυσάμενος τὴν ὕβριν. 2235. 11. τὸ τῆς τύχης ἀνεκλαίοντο παράλογον. 2246. 4.
ἀνάκλαυσις. πρὸς ἀνακλαύσεις τῆς συμφορᾶς τραπόμενος. 1834. 4.
ἀνακλαυσμὸς. 1143. 14.
ἀνακλητικὸν σημαίνειν. 1662. 10.
ἀνακομιδὴ, reditus. 137. 5. 2348. vlt.
ἀνακομίζεσθαι, recuperare. 474. 13.
ἀνακόπτειν. ἀνακόπτων τὰς πελαγίυς ῥαχίας τῆς θαλάττης 535. 7.
ἀνακτᾶσθαι. τὺς κεκμηκότας ὑπὸ τραυμάτων ἀνακτησάμενοι. 323. 12. τὺς ὑπὸ τραυμάτων κάμνοντας ἀνεκτᾶτο θεραπείαις. 1716. 14.
ἀνακωχεύειν, repellere. 1784. 6.
ἀνακωχὴ. ἀνακωχὰς ποιεῖσθαι. 450. 1. idem ἀνοχὰς ποιεῖσθαι p. 448. 10.
ἀναλαμβάνειν, refouere, refocillare. τὺς ἀπόρυς τῶν δημοτῶν ἀνέλαβε. 368. 4. ταύτῃ τῇ φιλανθρωπίᾳ τὺς ἀπόρυς τῶν πολιτῶν ἀνέλαβε. 407. 5. ταῖς ἄλλαις φιλανθρωπίαις ἀνελάμβανε τὸ πλῆθος. 504. 1. ἀναλαβόντες ἑαυτὺς ἐκ τῦ προτέρυ δέυς. 327. 9. μικρὸν ἀναλαβὼν ἑαυτὸν. 1425. 14. ὥςε πολλῦ χρόνυ μηδ' ἀναλαβεῖν αὐτὺς δύνασθαι τὺς ἀποβαλόντας. 1527. 11. ἀναλαβῦσα αὐτὴν. 1612. 3. ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβεῖν, ab initio repetere. 2156. 7. ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα. 2062. vlt.
ἀναλγησίας ἔργον. 1085. 4.
ἀναλέγεσθαι, perlegere. συχνὰς ἀναλεξάμενος γραφάς. 229. 10.
ἀνάλημμα. ἀναλήμμασιν ὑψηλοῖς πολλαχόθεν περιλαβὼν, καὶ πολὺν χῦν εἰς τὸν μεταξὺ τῶν τε ἀναλημμάτων καὶ τῆς κορυφῆς τόπον ἐμφορήσας. 584. 11. 12. τὸν σκόπελον — ἀναλήμμασί τε καὶ

καὶ χώμασι μεγάλοις ἐξειργάσατο. 783. 11.
ἀναλίσκειν. πάντα μάτην ὑμῖν ἀνάλωται. 1418. pen. ἀναλῦσθαι ἔταξε καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν εἴς τε τὰς θυσίας καὶ τοὺς ἀγῶνας ἀργυρίου πεντακοσίας μνᾶς. 1484. 2. τὸ προσιὸν ἐκ τῶν μισθώσεων ἀργύριον εἰς τοὺς ὀψωνιασμοὺς τῶν στρατευομένων ἀναλοῦσθαι — 1686. 11.
ἀνάλλεσθαι. ἀναλόμενος ἐκ τοῦ δίφρου. 1632. 3.
ἀναλύειν. ζητοῦσιν ἀναλύσασθαι τὰς ἁμαρτίας. 1146. 13. ἔργον αἴσχιστον ἀναλύσασθαι καλῷ ἀγῶνι. 1879. 11.
ἀνάλωμα. ἐκ τῶν δημοσίων ἐδικαίωσε τὸ ἀνάλωμα γενέσθαι. 1264. 10. καλὸν ἀνάλωμα καὶ πρέπον ἡγεμόνι. 2346. vlt.
ἀνάλωτα τείχη. 241. 3.
ἀναμάρτητον εἶναι, pro οὐχ ἁμαρτάνειν, non errare. 785. vlt.
ἀναμάχεσθαι. ἀναμαχεῖσθαι τὰ πρότερα σφάλματα ἐλπίσαντες. 352. 8.
ἀνάμεσος αἵματος. 2252. 3.
ἀναμετρεῖν, metiri. ὁ χρόνος οὗτος ἀναμετρηθεὶς ταῖς Ἐρατοσθένους χρονογραφίαις. 187. vlt.
ἀναμιμνήσκειν. ἐπεὶ τῶν οἰκείων ἕκαστον ἀνέμνησε κακῶν. 1225. 5.
ἀναμὶξ μαχόμενοι. 1059. 5.
ἀναμφίβολος νίκη. 563. 2.
ἀναμφίλεκτος. ἔργον ἀναμφίλεκτον. 760. 16. ἀναμφιλέκτοις ἁλώσονται τεκμηρίοις. 976. 10. ἀναμφίλεκτος τιμή. 1866. 4.
ἀναμφιλόγως κατέχειν πόλιν τινά. 529. 2.
ἀναμφισβήτητος. ἐξηλέγχθησαν τεκμηρίοις ἀναμφισβητήτοις. 2223. 13.
ἀνάνδρως φεύγειν. 2043. 12.
ἀνανεοῦσθαι νόμους συνέγραφεν ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ παρημελημένων ἀνανεούμενος. 661. 2.
ἀνανήφειν. ὥσπερ ἐκ μακρᾶς ἀνανήψας μέθης. 729. 14.
ἀναντλεῖν. πολλοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀναντλήκασι πόνους. 658. 1. τοὺς ἐπὶ τῆς παιδοτροφίας ἀνήντλησα πόνους. 1627. 1.
ἀναξιοπαθεῖν. ἀχθόμενοί τε καὶ ἀναξιοπαθοῦντες. 663. 7.
ἀναξίως τῆς ἀρετῆς διὰ πενίαν πράττοντες. 2347. 1.
ἀνάπαυλα τοῦ πολέμου. 1643. 3. ἐπὶ τούτοις ἔφη χαριεῖσθαι τὰς ἀναπαύλας τῶν πολέμων. 2035. 9. ἀνάπαυλαι πόνων. 273. 5. αἱ τῶν ἔξωθεν κακῶν ἀνάπαυλαι. 1711. 10.
ἀνάπαυσις. οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν ἐλάμβανεν. 752. pen. ἀναπαύσει τὰ σώματα δόντες. 1809. 1.
ἀναπέμπειν τινὰ ἐπὶ τὴν βουλήν. 1673. 5.
ἀναπεταννύναι. τὰς χεῖρας ὑμῖν ἅμα ταῖς πύλαις ἀναπετάσασα. 1240. 4. τοὺς σφετέρους — ἀναπεπταμέναις ταῖς πύλαις ὑποδέχονται. 1337. 2. ἀναπεπταμένοι τόποι. 2023. 8.
ἀναπίμπλασθαι αὐθαδείας. 1633. 8.
ἀναπλεῖσθαι, nauibus adſcendere. 534. 8.
ἀνάπλεως δέους. 1478. 13. ὕλης ἀνάπλεως λόφος. 2072. 11. πᾶν — μέρος τοῦ σώματος ἀνάπλεων τῶν πληγῶν. 1458. pen. τὰ νῶτα αἵματος ἐκ τῶν πληγῶν ἀνάπλεω. 1100. 2.
ἀναπνεῖν. ἀνέπνευσαν ἐκ τοῦ δέους. 1809. pen.
ἀναπολεῖσθαι, computari. 192. 3.
ἀναπολόγητος. 1414. 8.

ἀνάπραξις τῶν δανείων. 1037. 1. ἀπότομοι τῶν δανείων ἀναπράξεις. 1231. 8. οὐ μετριάζεις περὶ τὴν ἀνάπραξιν τῆς δίκης. 1552. 8. ἐπὶ τιμωρίας ἀναπράξει. 1982. 1. τῶν συναλλαγμάτων τὰς ἀναπράξεις ἐπιτρέπειν τοῖς δεδανεικόσιν. 1094. 1.

ἀναπράττειν, recuperare. τὰς οὐσίας οὐκ ἀνεπράξατο αὐτοῖς. 893. 3. τὰς τιμωρίας ἀναπράττεσθαι. 1094. 5. καταλιπόντες ἐκείνους ἀναπράξασθαι τὰς ὑπὲρ ἡμῶν δίκας. 1224. 8.

ἀνάπτειν. πυρὸς αὐτομάτως ἀναφθέντος ἐκ τῆς νάπης. 150. pen.

ἀναπτεροῦσθαι ταῖς γνώμαις. 1154. 9.

ἀναπτύσσειν, amplecti. ἀναπτύξαντες αὐτοὺς. 1235. 6.

ἀναρπάζειν. πόλεμος, ὃς ἔμελλεν ἀμφοτέρας ἀναρπάσεσθαι τὰς δυνάμεις. 417. 11. μιᾷ πρότερον ἡμέρᾳ τῆς δίκης τούτους ἀφανῶς ἀνήρπασαν. 2094. pen. ἀνηρπάσθαι, abreptum eſſe. 354. 11. αἰσχρῶς καὶ κακῶς ἀναρπασθεὶς. 1424. 13.

ἀνάῤῥησις, renunciatio. 1019. 9. 1021. 12. 2205. 15. ἀναῤῥήσεις, praedicationes, praeconia. 1500. 5.

ἀναῤῥιπίζειν τῇ κινήσει τῶν πτερύγων τὴν φλόγα dicitur aquila. 151. 1. τὴν στάσιν ἀναῤῥιπίζοντες. 1347. 7.

ἀναῤῥίπτειν. ἀναῤῥίπτει αὐτὸν κατὰ τῶν κρηπίδων τοῦ βουλευτηρίου. 738. 4. τὸν ὑπὲρ ἁπάντων ἀναῤῥίψαι κύβον. 475. vlt.

ἀναῤῥιπτεῖν κίνδυνον. 552. pen. 1608. pen. τὴν πολιτικὴν ἀνεῤῥίπτουν στάσιν. 2030. 11.

ἀναῤῥύεσθαι. ἀναῤῥύσασθαι τὴν προτέραν ἧτταν προθυμούμενος. 951. 5. idem ἐπανορθῶσαι p. 947. 13.

ἀναρτᾶσθαι. αὐτὸς ἑαυτὸν ἀναρτησάμενος βρόχῳ. 2276. 6.

ἀναρχία, cum magiſtratus nullus eſt. 1936. 5. ἀναρχία et στάσις in turba incompoſita. 1182. 9. ἀναρχίας exemplum ſingulare. 1746. 10.

ἀνασείειν τὸ πλῆθος. 1707. 4.

ἀνασεισμὸς τῶν ἀποστατῶν. 1181. pen.

ἀνασκάπτειν, refodere. ἀνασκαφὲν τοῦ σώματος λείψανον. 322. 1.

ἀνασκέπτεσθαι, inſpicere, de libris Sibyllinis dictum. 1078. 2.

ἀνασκευάζεσθαι. τὰ πλεῖστου ἄξια ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀνασκευασάμενοι. 1671. 2. οὐκ ἔφθασαν, ἀπελθούσης τῆς στρατιᾶς, ἀνασκευάσασθαι πάλιν. 1778. 2. οὐκ ἔφθασαν ἀνασκευασάμενοι τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν. 2042. 11.

ἀνάσκητος στρατιὰ. 1656. 4.

ἀνασκολοπίζεσθαι. 966. 3.

ἀνασκοπεῖν, cognoſcere, diiudicare. μετὰ πάσης ἀνασκοποῦντες ἕκαστα ἐπιεικείας τε καὶ δικαιοσύνης. 2143. 11.

ἀνασπαστοὶ ἐκ τῶν κεκρατημένων πόλεων. 109. 7.

ἀναστέλλειν, reprimere, ſummovere. πάντας ἀνέστειλε τοὺς ὁρμῶντας ἐπὶ τὴν γέφυραν. 900. 2. ἀναστέλλειν τινὰ ἀπὸ τοῦ νάματος. 930. vlt. τοὺς πολεμίους ἀνέστειλε. 1822. 5. ἀναστέλλοντες ἐκ τῶν στενωπῶν πληγαῖς τὸν ὄχλον. 2150. vlt.

ἀναστέφειν. 101. 9.

ἀναστρατοπεδεύειν ἐκ πολεμίας. 922. 7.

ἀναστροφή. ἀναστροφὴν ποιεῖσθαι, morari. 2039. 15. οὐδεμίαν αὐτοῖς

τοῖς ἀναστροφὴν ἔτι δεῖ. 2043. 13. οὐ διδόντος ἀναστροφὴν τοῦ καιροῦ. 2166. 7. ἀναστροφὴν ἔλαβον (curam capeſſiuerunt) τῆς εἰς τὸν πόλεμον παρασκευῆς. 1812. 8. εἰς ἀναστροφὴν δημοσίαν ἄγεσθαι. 519. pen.
ἀνασύρεσθαι. ἀνασυράμενος τὴν περιβολήν. 2340. vlt.
ἀνασχετός. οὐκ ἀνασχετὸν ἡγησάμενοι τὸ πρᾶγμα. 164. 1.
ἀνασώζεσθαι ἐκ τῆς τροπῆς. 554. 16.
ἀνατάσεις, minae. 1746. 7.
ἀνατιθέναι, dedicare, conſecrare. 309. 1. idem καθιεροῦν p. 308. pen. ἀναθεῖναι, committere, tradere. 1063. 8. ἀναθέσθαι τὴν δόξαν, mutare, ſeu retractare, opinionem. 1640. 5. et ita etiam ἀναθέσθαι τὴν γνώμην. 1684. 1. ἀνάθου τὴν γνώμην, muta ſententiam, ſeu conſilium. 2109. pen. ἀνατίθεσθαι τὰ δόξαντα οὐκ ὀρθῶς. 2126. 9. τί οὖν μαθόντες, ἃ τότε συνεχωρήσαμεν, νῦν ἀναθησόμεθα; 1691. 8. ἀναθέσθαι τὰς ἑορτάς, inſtaurare ludos. 1476. 10.
ἀνατρέπειν, deiicere, euertere. ἀνατρέπειν τὸ κοινόν. 1147. vlt. τὴν τάξιν ἀνατρέψαι τῆς πατρίου πολιτείας. 1378. 11. πολλάκις ἂν ὑμῖν τόδε τὸ σκάφος ἀνετράπη. 1833. 11. οἷον μήτε ὑπορυττομένων τῶν θεμελίων ἀνατραπῆναι. 1935. 10. ὅλην ὑπομένουσι ἀνατρέψαι τὴν πατρίδα. 2195. 9. παίοντές τε καὶ ἀνατρέποντες τοὺς ὁμόσε χωροῦντας. 2254. 15.
ἀνατροπή. συλλήβδην ἀνατροπὴ πόλεως ἀπὸ χρεοκοπίας ἄρχεται. 1127. 5. νόμων ἀνατροπή. 1864. pen. vid. etiam p. 828. 1.
ἀναφαίνεσθαι, exſiſtere. ἀναφανήσεται. 1574. vlt.
ἀναφαίρετος. ἀναγκαῖον καὶ ἀναφαίρετον χρῆμα. 289. 9. ἀναφαίρετον ἔχειν τὴν βασιλείαν. 727. vlt. ἰδίας τε καὶ ἀναφαιρέτους τὰς κτήσεις ἑκάστοις δεῖ μένειν. 1689. 9.
ἀναφανδόν, propalam, aperte. ἀναφανδὸν ἀπὸ δικαιώσεως ταὐτὸ ἐπισυνάπτοντος. 225. 10. ἀναφανδὸν πολεμεῖν πόλει τινί. 894. 2. ἀναφανδὸν συνιόντες. 1141. 14. ἀναφανδὸν ἔπραττε τὴν τοῦ δήμου κατάλυσιν. 1361. 6. ἀναφανδὸν εἰσιέναι εἰς πόλιν τινά. 1919. 6.
ἀναφέρειν, ſuperiorem eſſe. 1902. 11. ἀναφέρειν τὸν πόνον, perferre laborem. 2053. 13. ἐπὶ τὴν βουλὴν ἀναφέρειν τι. 265. 5. ἤδη τινῶν ἐπὶ τὴν ἀκούσιον ἀνάγκην ἀναφερόντων τὸ πρᾶγμα. 496. 12. μετ᾽ ἐκείνων ἔλεγον ἀνοίσειν τῷ συνεδρίῳ τὴν περὶ τῶν νομοθετῶν διάγνωσιν. 2136. 6. ἀνοίσουσα ἐκ τοῦ τραύματος, ſeſe recollectura. 802. 7.
ἀναχαιτίζειν. οἱ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείονται. 880. 13.
ἀναχωννύναι. οὗτος δ᾽ ὁ τόπος ἀνακέχωσται ἤδη. 326. 3.
ἀναψύχειν. 1770. 3.
ἀνδραγαθεῖν. πολλοὺς τῶν ἀνδραγαθησάντων κατὰ τὴν μάχην ἐπαίνοις διελθών. 1324. 12.
ἀνδράποδον. ἐν ἀνδραπόδων ἐπράθη λόγῳ. 548. pen.
ἀνδραποδωδῶς παρέχειν ἑαυτόν. 1408. 12.
ἀνδρείκελα εἴδωλα. 96. 10.

ἀντικαθιϛάναι, reſtituere. ἀντικαθιϛάντες τῶν σφετέρων τοὺς θορυβηθέντας. 1062. 1. ἀντικαθιϛὰς ἑτέρους. 1546. 7. ἀντικαθιϛαμένων αὐταῖς τῶν παρὰ τοῦ Ῥωμύλου πρεσβειῶν. 304. vlt.
ἀντικαταλλάττεσθαί τι ἀντί τινος. 726. 8.
ἀντικατασκευάζειν. 14. 10.
ἀντικαταϛρατοπεδεύειν. 1713. 6.
ἄντικρυς, ex aduerſo, a fronte. 484. 6. aperte. 1360. 9. diſerte. 995. 5. 1846. 1.
ἀντιλαμβάνεσθαι, retinere, arripere. 1100. 7.
ἀντιλέγειν. 1683. 8. τὸ ἕτερον ἀντιλέγεται πρὸς θατέρου. 1683. 12.
ἀντιμαχήσεις. 1646. 3.
ἀντιμεταϛάσεις. 457. 2.
ἀντιμετατάττεσθαι. ἐπεὶ οὔτε ἀντιμεταταξάμενον αὐτὸν εἶδον. 485. 1.
ἀντιμυκᾶσθαι. 100. 5.
Ἄντιον, eadem, quae Ἀντία, vrbs Volſcorum. 1042. 3. 1357. 7. 1504. 2. 2106. 9.
ἀντίπαλος. εἰς ἀντίπαλα ἐχώρουν. 1061. 8.
ἀντιπαραϛρατοπεδεύειν. 1558. 12.
ἀντιπαρατάξεις. 1090. vlt.
ἀντιπαρατάττειν. ἀντιπαρατεταγμένοι καὶ δι' ὑποψίας ἔχοντες ἀλλήλους διετέλουν. 1353. vlt.
ἀντιπαρεξετάζειν. τοὺς βίους τῶν πόλεων ἀντιπαρεξετάζειν ἀλλήλοις ἐπιχειρεῖς. 436. 5. ἀντιπαρεξετάζειν ταύταις ἠξίουν τὰς ἑαυτῶν πίϛεις. 2244. vlt.
ἀντιπαρέχειν. ἀντιπαρασχεῖν ἑαυτῷ πόλιν τῶν σφετέρων. 2054. vlt.
ἀντιποιεῖσθαι, vindicare. 2232. 8. ἀντιποιούμενοι ἀρετῆς. 445. 16. τῆς ἡγεμονίας, ὑπὲρ ἧς τῶν ἄλλων Λατίνων οὐδεὶς ἀντιποιεῖται πρὸς ἡμᾶς. 437. 13.
ἀντιποίησις, vindiciae. 2234. 5.
ἀντιπολέμιοι, hoſtes. 1053. 6. 1059. vlt. 1744. 8.
ἀντιπολιτεύεσθαι. αἰτιώμενοι τῶν ἀντιπολιτευομένων τινὰς — 415. 13. ὁ τῶν ἀντιπολιτευομένων φθόνος. 416. 6.
ἀντίπραξις. ὀργαί τε καὶ κατηγορίαι καὶ ἀντιπράξεις ἐγίνοντο συνεχεῖς. 2288. 7.
ἀντιπράττειν. ὥϛε καὶ ἀντιπράττεις καὶ ἐνοχλεῖς. 1237. vlt. ἀντιπράττεσθαι λόγοις τε καὶ ἔργοις. 1427. 8.
ἀντιπροκαλεῖσθαι. 2324. vlt.
ἀντιπροτείνειν ἱκετηρίας. 1543. 13.
ἀντιϛρατηγεῖν. 2250. 2.
ἀντιϛράτηγοι. 1047. 1.
ἀντιϛρατοπεδεύεσθαι. 1901. pen.
ἀντίϛροφος ἐγίνετο ἡ τοῦ ἀγῶνος τύχη. 327. 6.
ἀντίταξις ὑπὲρ τῶν ἀσθενεϛέρων, infirmiorum protectio. 2144. 2.
ἀντίτεχνος. φθονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων τινός. 594. 6.
ἀντιτιμᾶν τινα τοῖς ἴσοις. 1674. vlt.
ἀντιτιμωρεῖσθαι. οὐκ ἀνεξόμεθα μὴ ἀντιτιμωρούμενοι τοὺς ἄρξαντας ἡμᾶς κακοποιεῖν. 1563. pen.
ἀντιφιλοτιμεῖσθαι. ἐὰν τἀναντία ὑμεῖς ἀντιφιλοτιμούμενοι διατελῆτε. 1518. vlt. ἀντιφιλοτιμούμενος ὁ δῆμος πρὸς τὴν βουλήν. 1264. pen.
ἀντιφορτίζεσθαι. 535. pen.
ἀντλεῖν. πολλοὺς καὶ μεγάλους καὶ συνεχεῖς κινδύνους καὶ πολέμους δι' ὑμᾶς ἠντλήσαμεν. 1209. 7.
ἀνύειν, perficere. ἵνα θᾶττον ἀνύηται τῇ πρὸς ἀλλήλους ἁμίλλῃ τὰ ἔργα. 221. vlt.

ἀνυπεύ-

ἀνυπεύθυνος ἀρχή. 547. 5. 2262. 12. 2358. 3. ἀνυπεύθυνος ἐξουσία. 1127. vlt. 1443. 4. ἀρχὴ αὐτοκράτωρ καὶ ἀνυπεύθυνος ὢν ἂν βούληται καὶ πρᾶξαι. 1014. 8.
ἀνύποιστος μανία. 1347. 2.
ἀνυπομόνητος. δεινὴ καὶ ἀνυπομόνητος ὄψις. 1157. 8. πικρὰς καὶ ἀνυπομονήτους ἐποιήσατο κατηγορίας. 1864. 5.
ἀνυπόστατος ῥώμην καὶ ψυχήν. 2225. 11.
ἀνώνυμοι, ignobiles. 1027. 11.
ἀνώχυρος πόλις. 773. 3.
ἀξία, ſubſt. αἱ ἀξίαι, pretia. 915. 7. παρ' ἀξίαν, praeter meritum. 2297. 13.
ἀξιολογεῖν. οὐδὲν ὑγιὲς ἀπέφαινε τῶν ἀξιολογουμένων. 199. 1.
ἀξιονικότερος. 666. 3.
ἄξιος. ἄξιοι δήπου ταύτης εἰσὶ τῆς τιμῆς τυγχάνειν. 1192. 9.
ἀξιοῦν. ἀξιοῦμεν ὑμᾶς μίαν ἡμῖν ταύτην δοῦναι δωρεάν. 666. 2. ἀξιοῦσα πρόξενόν με τοῖς ἐκβαλοῦσι τοὺς ὑποδεξαμένους. 1613. 9.
ἀξιόχρεως. φρουρὰν ἀξιόχρεων καταλιπών. 349. 11. ἀξιόχρεως δύναμις. 2025. 6. εἰ μὴ προκαταληφθήσονται φυλακῇ ἀξιόχρεῳ. 1919. 12. ἀξιόχρεων ἄγων μοῖραν. 1250. pen. ἐγγυηταὶ ἀξιόχρεῳ. 2232. 9. et 2237. 10. οὐκ ἀξιοχρέῳ δυνάμει φυλαττόμενος χάραξ. 1769. 1. δυνάμεις ἀξιοχρέους παρεσκευάσατο. 2205. 3. φυλακῇ ἀξιοχρέῳ καταληφθὲν χωρίον. 1341. pen. ἀξιοχρέοις δυνάμεσιν. 877. 8. ἐν γραφαῖς ἀξιοχρέοις φέρεται. 1700. 6. vid. etiam p. 1801. 8. ἀξιοχρέους μάρτυρας παρέχεσθαι. 2244. 4.
ἀξίωμα, pretium. 116. 12. εἰ ἐν τοῖς ἀξιώμασιν ὄντες. 1371. pen.
ἀξίωσις, dignitas. ἀξιώσει μορφῆς βασιλικός. 359. pen. τὰς προγονικὰς ἀξιώσεις ἀπολωλεκότες. 2182. 5.
ἄξων. ὁ τοῦ ἄξονος πόλος. 246. 4.
ἀοίδιμος πόλις. 12. vlt. ὁ ἀοίδιμος θρίαμβος. 377. 10.
Ἄορνος, Auernus. 1336. vlt.
ἀόχλητος διαγωγή. 24. 3.
ἀπαίρειν, demigrare. 540. 8. 778. 1. ἐξ οὗ σὺ ἀπῆρας ἐκ τῆς πατρίδος. 1612. pen. ὅτε ἀπαίρειν εἰς Ἄργος ἔμελλε. 110. 6.
ἄπαις ἐκγόνου ἄῤῥενος. 184. 13.
ἀπαλλαγή, diſceſſus. 922. vlt. et 923. 5. ταχεῖα ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου. 802. 2. εὐπρεπῆ ζητεῖν ἀπαλλαγὴν τοῦ πολέμου. 421. 7. ἀπαλλαγὰς αἰτούμενοι τῶν κακῶν. 43. 6. ἀπαλλαγῆς τοῦ πολέμου τυχεῖν ἠξίουν. 1843. 9.
ἀπαλλάττειν, ſummouere. 1510. 1. amandare. 2135. pen. ἀπαλλάττεις τοῦ βίου τὴν σαυτοῦ γυναῖκα. 716. 6. τῆς ἀρχῆς με ἀπαλλάξαι βουλόμενοι. 731. 2. εἰς τοὺς οἰκείους ἑκάτεροι χάρακας ἀπηλλάσσοντο. 323. 9. ἀπαλλάττεσθαι ποθοῦντες ἐπὶ τὰ οἰκεῖα. 914. 8. ἀπηλλάξατε, pro ἀπηλάσατε, eieciſtis. 1399. 12.
ἀπαναλίσκειν. τὰς τροφὰς ἀπανηλώκεσαν. 1842. 14. τοῦτο τὸ πολίτευμα πολὺ τοῦ δημοτικοῦ πλήθους ἀπανάλωσεν. 750. 8.
ἀπανάστασις. 1751. vlt.
ἀπαναστομοῦν, aperire. 525. 15.
ἀπάνθρωπος. ὠμὰ καὶ ἀπάνθρωπα διαπεπραγμένοι. 1226. 6.
ἀπανιστάναι τὸν στρατόν. 969. 1. τὸ Σικελικὸν ἔθνος ἀπαναστήσαντες

ἐξ

ἐξ αὐτῆς. 25. 9. εἴ τι ἑκούσιον ἀπαναστῆναι (emigrare) ἐβούλετο. 221. 7. οἱ ἀπαναστάντες πανοικεσίᾳ. 1355. 9.

ἀπαντᾷν. ἐπειδὴ παρὰ γνώμην ἅπαντα ἀπήντηκέ μοι. 724. 10. παράδοξα ἡμῖν ἀπήντηται (pro ἀπήντηκε) τὰ πρῶτα. 852. 9. ἐπειδὴ παρὰ δόξαν ἡμῖν ἀπήντηται πρᾶγμα καινόν. 1243. 12. παρὰ γνώμην ἀπήντηταί μοι τὰ παρ᾽ ὑμῶν. 1445. 2. σκόπει καὶ τὰ παρὰ θεῶν, οἷά μοι νῦν τ᾽ ἀπήντηται. 1578. 12. ἐμοὶ κρείττονα ἐλπίδων καὶ μείζονα εὐχῆς παρὰ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ἀπήντηται. 1616. 1. τὸ μὴ τοιαῦτα ἡμῖν ἀπηντῆσθαι (occurriſſe) παρὰ τῶν πολεμίων, οἷα ὑπελάβομεν. 1052. 7.

ἀπαξίωσις. μὴ βαρεῖαν λογισάμενος τὴν ἀπαξίωσιν τῆς ἀρχῆς. 1017. 15.

ἀπαραίτητος ὀργή. 290. 11. τιμωρίαι πικραὶ καὶ ἀπαραίτητοι. 751. 7. χαλεπαὶ καὶ ἀπαραίτητοι ζημίαι. 1343. pen. χαλεπὸς ὀργὴν καὶ ἀπαραίτητος εἰς τοὺς ἐξαμαρτάνοντάς τι περὶ αὐτόν. 1556. vlt.

ἀπαραιτήτως ἔχειν πρός τι. 1804. 13.

ἀπαράλλακτος. διὰ τὴν ἀπαράλλακτον τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων ὁμοιότητα. 388. 7.

ἀπαράπειστος ἀποτομία. 1650. 10.

ἀπαρασκεύαστος. 960. 7.

ἀπαράσκευος. 475. 15. 1526. 8.

ἀπαράττειν, decutere. τῆς ὑπερεχούσης ἀεὶ μήκωνος τῷ σκήπωνι πάλλων τὴν κεφαλὴν ἀπήραττε. 776. 14. ἀπαράττονται δὴ τοῦ λόφου. 1721. 11. οἱ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἀπαῤῥαχθέντες. (ſic, quaſi ab ἀῤῥάττειν) 1716. 3. ἐδόκεον τῆς στρατιῆς τὴν κεφαλὴν ἀπηράχθαι. 121. pen.

ἀπαραχώρητος. ἐξέπεσε τελευτῶν εἰς φιλαρχίαν ἀπαραχώρητον. 2138. 2. τὸ ἀπαραχώρητον τῆς ἐξουσίας, non decedere de magiſtratu. 2037. 5.

ἀπαρέσκειν. οὐκ ἀπαρέσκει. 431. 11.

ἀπαριθμεῖν, denumerare. πάντων δρώντων ἀπηρίθμει τοῖς δανεισταῖς τὰ χρέα. 660. 11. ἕτοιμοι ἦσαν οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐπιτηδείων αὐτοῦ τὴν καταδίκην ἀπαριθμεῖν. 1820. 2.

ἀπαρκεῖ, ſufficit. 2156. vlt.

ἄπαρσις, diſceſſus. 112. 2. 182. 10. et pen. ἐπειδὴ καιρὸς ἀπάρσεως ἦν. 564. 7. τὴν ἄπαρσιν ἐκεῖθεν πεποιημένος. 647. 13.

ἀπάρχειν, praeſulem eſſe. οὐ καλῶς ἀπάρχων τῶν ὀρχηστῶν. 1501. 5. τῶν ἐμπύρων ἀπαρχόμενοι. 103. 3. vid. etiam p. 1496. 6. et 10. et 2226. pen.

ἀπαρχή, primitiae. ἀπαρχαὶ in ſacrificiis. 1496. 12. frugales, apud Romanos. 289. 1.

ἅπας. ἠγγέλλοντο δυνάμεις ἤδη καταγράφειν ἁπάσῃ σπουδῇ. 1092. 7.

ἀπατηλός. ἕν τι τῶν πολλῶν καὶ ἀπατηλῶν ὑπολαβεῖν ἔφη τὸ ὄναρ. 1476. pen. εἰ δή τισι τὸ τῆς βασιλείας ὄνομα ὕποπτόν ἐστιν, ὡς ἀπατηλὸν ἐν ὁμολογίαις. 2349. 3.

ἀπαυλίζεσθαι. οὐδ᾽ ἀπαυλισθῆναι τῆς πόλεως αὐτοῖς θέμις. 1725. 10.

ἄπαυστος. πόλεμον ἐμφύλιον ἄπαυ-

στου

σου εἰς τὴν πόλιν εἰσάξετε. 1421. 7.

ἀπείθεια, inobedientia, contumacia. τὴν ἀρχὴν τῶν ὑπάτων ἔδοξεν ἰδιώτης ἀνὴρ ἀπειθείᾳ ταπεινῶσαι. 1854. 5. ἀπειθείᾳ διεχρῶντο καὶ καταβοῇ. 1879. 13.

ἀπειθεῖν. ἐὰν ἀπειθῶσι τοῖς πατράσιν. 292. 4. ὁ τῷ πρόσθεν ἐνιαυτῷ τοῖς — ὑπάτοις ἀπειθήσας. 1853. pen.

ἀπεικῶς. τοῦτο πράττει κατὰ λογισμὸν οὐκ ἀπεικότα. 409. 2.

ἀπειπεῖν, interdicere. τὸ λοιπὸν ἀπεῖπε μὴ διαλέγεσθαι πρὸς αὐτόν. 1593. 10. ἀπειρηκότες ἤδη τοῖς κακοῖς. 1788. 3. τὸ λοιπὸν ἀπεῖπαν μηδένα Ῥωμαίων ἄρχειν διὰ βίου τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχήν. 2262. 11. τούτων τὴν ἐξουσίαν ἀπειπαμένων, cum magiſtratu ſe abdicaſſent. 2305. 14.

ἀπείργειν, arcere, repellere. τὸν πρεσβύτερον ἀδελφὸν — τῷ κατισχύσαι τῆς πατρίου τιμῆς ἀπείρξας. 193. 2.

τὸ ἀπειροπόλεμον. 1591. 12.

ἄπειρος πολέμου, militiae imperitus. 1521. 9. et 1529. 13.

ἀπελαύνειν. πατρίδος τε καὶ οἴκου, καὶ φίλων, καὶ θεῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, καὶ παντὸς ἄλλου ἀπελαθεὶς ἀγαθοῦ. 1517. 13. μηδενὸς ἀπελαύνεσθαι τῶν κοινῶν. 1819. vlt.

ἀπελεύθεροι. 695. 4.

ἀπεμπολεῖν, vendere. 1461. 1. et ita etiam p. 790. 5. et 1359. 15. ἀπεμποληθεὶς, venundatus. 294. 9. idem πραθεὶς, verſu 6.

Ἀπεννινὰ ὄρη. 25. 12. et 37. 8. ſed alibi Ἀπέννινα ὄρη, cum acuto in antepenultima, ſcil. p. 533. vlt.

ἀπερίσκεπτος. τῷ τολμηρῷ καὶ ἀπερισκέπτῳ ἐπὶ τὰ δεινὰ χωροῦντες. 1059. 12.

ἀπερισκέπτως καὶ ῥᾳθύμως. 647. 6. τῶν μεγίστων τε καὶ ἀνιάτων κακῶν ἀπερισκέπτως ἔχουσι. 1153. 3. vid. etiam p. 1761. 10.

ἀπευθύνειν. πῶς ἄν τις ἀπευθύνοι τοὺς Ῥωμαίων χρόνους πρὸς τοὺς Ἑλληνικούς. 188. 4. πρὸς τὴν κοινὴν εὐαρέστησιν ἀπευθύνοντες τὰ γραφέντα. 2145. 1.

ἀπέχειν, abeſſe, diſtare. 1809. 4. οὐδὲ τῶν ἡμετέρων σωμάτων τῷ χεῖρε τελευτῶν ἀπέχεται. 1409. pen.

ἀπεχθάνεσθαι. 2178. 5.

ἀπέχθεια. πρόνοια ἰδίᾳ πρὸς ἑκάτερον μέρος ἀπέχθειαν φερομένη. 1139. 2. τὴν ἐκ τῶν πολιτικῶν προσκρουσμάτων ἀπέχθειαν ἀδιάλλακτον ἔχουσι πρὸς τοὺς προεστηκότας τῆς πόλεως. 2194. 8. vid. etiam verſu 14.

ἀπέχθεσθαι. Ταρκυνίῳ διὰ τὸν Μαμίλιον ἀπεχθόμενος, infenſus. 755. 5. τυραννικόν τι χρῆμα καὶ θεοῖς ἀπεχθόμενον. 178. 12.

ἀπεχθῶς διακεῖσθαι πρός τινα. 1381. 6. 2174. vlt. ἀπεχθῶς ἔχειν πρός τι. 2299. 12.

ἀπήνη, carpentum. 740. 2. 800. 4.

ἀπηρτισμένως, perfecte. 232. 7.

ἀπιστεῖν. ἀνδρῶν μαρτυρίας φέρειν οὐκ ἀξίων ἀπιστεῖσθαι. 233. 9.

ἄπλοια. 124. 7. 126. 5.

ἁπλῶς, in ſumma. 1218. 9.

ἀπὸ pro ὑπό. 1768. pen. ἀπὸ τοῦ βελτίστου, optimo animo, optimo conſilio. 194. vlt. vti etiam

etiam p. 1355. 6. 1411. 2. 2126. 5. ἀπὸ τῦ κρατίςυ. 369. 11. 1468. 15. 1469. pen. 2013. 13. ἀπὸ παντὸς τῦ βελτίςυ, optimo animo. 416. 4. 676. 10. 1463. 4. ἀπὸ παντὸς τῦ βελτίςυ γενομένη ἀναχώρησις. 487. 6. ἀπ' ὀρθῆς γνώμης. 2129. 14. ἀπὸ νῦ φρονίμυ. 1127. 6. ἀπὸ τῦ φανερῦ, palam, aperte. 644. pen. 2217. 10. 2263. 4. ἀπὸ παντὸς τρόπυ. 1174. 5. Similes formulae in ἐκ. ἀπὸ τύχης τινός. 1113. 2. ἀπὸ ςόματος ἀκύειν τι. 424. 7.

ἀπόβασις. οἱ σὺν Αἰνείᾳ ποιησάμενοι τὴν ἀπόβασιν ὑ καθ' ἓν χωρίον τῆς Ἰταλίας. 130. 9.

ἀποβάται in ludis circenſibus. 1499. 6.

ἀποβλέπειν. εἰς σὲ ἀποβλέπει τὸ συνέδριον. 2168. 10.

ἀπογεμίζεσθαι. 535. 14.

ἀπογίνεσθαι, decedere, mori. 675. 15.

ἀπογινώσκειν. ἀπογνὺς ἁπάσης ἐλπίδος. 1065. 15. πᾶσαν ἀπογνῦσαι βοήθειαν. 1612. 6. ὅταν ἀπογνωσθῇ πᾶσα ἐλπίς. 881. 15.

ἀπόγνωσις. 416. 7. 882. 7. 1800. 10.

αἱ ἀπογραφαὶ, nomina. 660. 10.

ἀπογράφεσθαι. 660. 8. ἀπογραφόμενοι πρὸς τὺς ἡγεμόνας τὰ ὀνόματα. 2026. 10.

ἀποδάζεσθαι. τῆς ἑαυτῶν ἀποδασάμενοι. 52. 9.

ἀποδασμός. χώρας ἀποδασμῷ ζημιωθέντες. 417. 16. χώρας καὶ χρημάτων ἀποδασμῷ ζημιῶσαι. 493. pen.

ἀποδεικνύναι. ὗτε βυλῆς δόγμα ὑμᾶς ἀποδείκνυσιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. 1991. 13. μαθὼν, ὅτι δικτάτωρ ἀποδέδεικται τῆς πόλεως. 2052. 2. τὸ τρίτον ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῦ δήμυ. 1916. 2. ἀποδειχθεῖσα ἀγορὰ, indicta comitia. 1646. 12. οἱ ἰατροὶ λεγέτωσαν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις αὐτὸν ἀποδείξειν ὑγιῆ. 643. 9. ἀποδείκνυσθαι γνώμην, ſententiam dicere. 1688. 9. et pen. ἀρετὴν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀποδείκνυσθαι. 1137. vlt. τὴν εὔνοιαν ἀποδείκνυσθαί τινι. 1139. 4. πολλὰ ἔργα τόλμης τε καὶ ἐμπειρίας ἀποδειξάμενοι. 1668. 1. τοσαύτας ἀρετὰς ἀποδεδειγμένοι καὶ πολεμικὰς καὶ πολιτικάς, 1412. 4. πράξεις ἀποδεδειγμένοι τῆς τιμῆς ἀξίας. 2300. 6.

ἀποδειλιᾶν. 1486. 13.

ἀποδεῖν. ὗτε πλήθει πολὺ ἀποδέοντες ἀλλήλων. 552. 15. ἱππεῖς δυεῖν χιλιάδων ἀποδέοντες εἶναι δισμύριοι. 1317. 10. ὐ πολὺ ἀποδέῃ πεντηκονταέτης εἶναι. 714. 6.

ἀποδημεῖν. 2233. 5.

ἀποδιδόναι, reddere, efficere. 1350. 11. 1755. vlt. 2111. 8. ἀποδῦναι λόγον, dicendi copiam facere. 967. 15. ἀποδίδοσθαι, tribui, adſcribi. 1827. 12.

ἀποδιδράσκειν, ſubterfugere. 2110. 9.

ἀποδύεσθαι. ἐπιχειρήσας ἀποδυθῆναι τὸ σῶμα. 1485. 12.

ἀποδύρεσθαι. 811. 2. 2257. 7.

ἀποζευγνύναι. 1474. 2.

ἄποθεν. 938. 10. 1600. 3.

ἀποθεραπεύειν. 592. 8. 758. 10. 1882. 2.

ἀποδε-

ἀπόθεσις τῶν βρεφῶν. 217. 8.
ἀποθεσπίζειν. 1137. 11.
ἀπόθετοι βίβλοι. 2306. pen.
ἀποθραύειν, defringere. 777. 4.
ἀποικίζειν. 44. 5.
ἀποιμώζειν. ὅτ' ἀποιμώξας ἑαυτὸν τῆς καθεξῆς τὸν οἶκον ἐρημίας. 862. 9.
ἀποκαθιςάναι. 130. 7. 556. 11. 1361. 5. 1705. 1. εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀποκατέςη φρόνημα. 933. 11.
ἀποκαταβαίνειν, deſcendere. 1786. 9.
ἀποκατάςασις. 2001. vlt.
ἀποκείρεσθαι. σφόδρα ἐπένθησεν ἡ Ῥωμαίων πόλις ἀνδρῶν τοιέτων καὶ τοσέτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη. 1804. 11.
ἀποκεῖσθαι. ὅσα τοῖς κακέργοις ἀπόκειται παθεῖν. 862. 1.
ἀποκινδυνεύειν. πάσαις ἀποκινδυνεῦσαι ταῖς δυνάμεσι. 552. 6.
ἀποκλαίειν. τὰς ἀμφοῖν ἀπεκλαύσατο τύχας. 1240. 11.
ἀποκομίζειν, adducere. 207. 7.
ἀποκόπτειν. τὰς αὐχένας ἀπεκόπησαν. 564. vlt.
ἀπόκρισις pro ἀπόφανσις. 321. 10.
ἀποκρέεσθαι, repellere. 114. pen.
ἀποκρύπτειν. μηδὲν ἀποκρυψάμενος, nil celans. 720. 2. ἐκέτι ἀποκρυπτόμενοι τὰς γνώμας. 2124. 4. ἀποκρυπτόμενοι τὸ μῖσος. 2216. 11. τὴν ἀληθῆ πρὸς Ἀντώνιον αἰτίαν ἀποκρυψάμενος. 2241. vlt.
ἀποκτιννύειν. 1647. 5.
ἀποκτιννύναι. 266. 13. 292. 14. πολλὰς ἀποκτιννύντες τῶν πολιτῶν. 2153. 1. μηδὲ ἀποκτιννύτω. 1247. 6.
ἀπόκτισις. 123. 2. 138. 5. 312. vlt. 348. 14.
ἀποκυεῖν, parere, foetum edere. 176. 6.
ἀπολαγχάνειν. ἀπολαχέσα τῶν χρημάτων τὰ μέρη. 72. 4.
ἀπολαμβάνειν. χωρὶς ἑκάςας ἀπολαμβάνων. 1875. 9.
ἀπολείπεσθαι, relinquere. 1909. 8. ἐδεμιᾶς πείρας ἀπελείφθη. 1546. 11. ἐδεὶς ἀπολείπεσθαι τῶν σημείων ἠξίε. 1142. 2. ἐδὲ ταύτης ἐδικαίωσεν ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης. 1256. 11. ἀπολείπεσθαι τῆς ςρατείας. 1106. 3. 1322. vlt. 2039. pen.
ἀπόλειψις, deſertio. 287. 10.
ἀπόλεμος ἡσυχία. 402. 4. 519. 8. ἀπόλεμοι ἡγεμόνες. 1506. 13.
ἄπολις. 1166. 11. 1505. 8.
ἀπολίτευτος. ὅτως ἀπολίτευτα καὶ ἀκοινώνητα πρὸς τὰς ταπεινοτέρας φρονεντες. 1224. 14.
ἀπολιχμᾶν, ablambere. 202. 5.
ἀπολογεῖσθαι δίκην. 917. 11. 1338. 16. 1695. vlt. παρῆλθεν ἀπολογησόμενος πρὸς ταῦτα. 1225. 14. πρὸς ταύτην αὐτὸς ὑπέμεινας ἀπολογήσασθαι τὴν αἰτίαν. 1553. 15. ἀπολογεῖσθαι περί τινος. 467. 11. 1512. vlt. 2243. 6. 2298. 7. πρὸς ταῦτ' ἀπελογεντο. 2081. 8. vid. etiam p. 2099. 4.
ἀπολόγημα ἔχειν. 1411. 8. οἷς μηδὲν ἀπολόγημα ὑπάρχει, μήτε δίκαιον, μήτ' ἐπιεικὲς. 2185. pen.
ἀπολογητέος. ἐκεῖνά μοι ἀπολογητέα ἦν. 1139. 7.
ἀπολογία. ἀπολογίαν ἔφησεν αὐτοῖς διδόναι. 863. 3.
ἀπολοφύρεσθαι. 1157. 6.
ἀπολύειν τινὰ τῆς αἰτίας. 468. 5. 1834. 8. τε φόνε. 467. 14. 468. 11. θανάτε. 1331. 5. ἀπολύεσθαι τὰς διαβολὰς. 383. 9.

1174. 3. 1175. 6. πᾶσαν ἀπολύσασθαι διαβολὴν, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἔργοις. 2298. 5. ἀπολύειν αὐτὸν ἠξίου λειτουργίας ὀχληρᾶς καὶ ἐπιφθόνου. 2147. 6. ἀπολυθῆναι τῆς ἐξόδου βουληθεὶς. 2121. pen. ἀπολελυμένος στρατείας. 2218. vlt.
ἀπολυτροῦν τοὺς αἰχμαλώτους. 2344. 3
ἀπομανθάνειν, dediſcere. 231. 10.
ἀπομάχεσθαι, ſe defendere. 796. 5. et ita etiam p. 548. 8. 1542. 7. refragari. 2207. 10. 1413. 9. ἀπομαχόμενος μὴ λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, detrectans accipere regnum. 362. 16. ἀπεμάχετο μὴ παραχωρῆσαι τῆς ἀγορᾶς. 1873. 9.
ἀπομειλίττεσθαι, mitigare. 96. 7.
ἀπομερίζειν. 503. vlt. 1911. 9.
ἀπομνημονεύειν, memorare. 243. pen.
ἀπομόσαι. 2081. 5.
ἀπονίπτειν. ἀπονίψαντες ἀπὸ τῆς λιβάδος. 1067. 8.
ἀπόνοια. πρὸς ἀπόνοιαν τρέπεσθαι. 1093. 12.
ἀπόπλους. 160. 10.
ἄποπτος. ἐν ἀπόπτῳ. 350. 11. ἐξ ἀπόπτου τοῖς Ῥωμαίοις παρεμβάλλοντες. 1070. vlt.
ἀπορεῖν. ὡς τὸν ἄνθρωπον ἔμαθεν ἀπορούμενον, haeſitantem. 214. 10. ἀπορούμενοι τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων. 659. 7.
ἀπορία. ἐν ἀπορίᾳ χρήματος. 165. 14.
ἄπορος. ἦν ἄπορος ἡ σωτηρία τοῖς πολλοῖς. 768. 1. ἐν ἀπόρῳ ἦσαν, ὅ τι πέπονθεν, εἰκάσαι. 2258. 12.
ἀποῤῥάττειν. ἀποῤῥάξαι τοὺς Ῥωμαίους ἔγνωσαν ἀπὸ τοῦ λόφου. 1045. 8. πολλάκις ἐπιβαίνοντας τοῦ τείχους τοὺς πολεμίους ἀπέῤῥαξαν. 1542. 9. ὅταν ἀποῤῥαγῶσιν ἐλπίδες ἅπασαι διὰ καιρούς τινας. 1033. vlt.
ἀποῤῥεῖν. 139. pen.
ἀπόῤῥητος, infandus. ἀπόῤῥητος τυραννίς. 807. 12. δειναὶ καὶ ἀπόῤῥητοι ὕβρεις. 1104. 1. δεινὴν καὶ ἀπόῤῥητον ἀποφαίνων τὴν ὕβριν. 1511. 2. ἀπόῤῥητοι βουλαί, ſecreta conſilia. 712. 15. ἀπόῤῥητα βουλευτήρια. 2296. 5. ἀπόῤῥητα ποιήσασθαι. 474. 1. τὴν διάνοιαν τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπόῤῥητον φυλάττοντες. 972. pen. ἀπόῤῥητον ἦν τούτων ἑκάτερον, vetitum erat. 1533. 7.
ἀποῤῥίπτειν. τῶν ἀπεῤῥιμμένων τις. 1763. pen. vid. etiam p. 1992. 11.
ἀπόρως εἶχον συμβάλλειν. 1071. 5.
ἀποσαλεύειν. 1394. 2.
ἀποσείειν. οἱ ἵπποι αὐτῶν — τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείονται. 880. 13.
ἀποσκευάζεσθαι, impedimenta aſportare. 1807. 10.
ἀποσκευή, impedimenta. 132. 1. 759. 2. 2279. 1. βαρεῖαν ἤδη τὴν ἀποσκευὴν ἔχων ταῖς ὠφελείαις, impedimentis onuſtus. 1840. 7. ἐν ᾧ — χωρίῳ — τὰς ἀποσκευὰς ἔθεντο. 1902. 3.
ἀποσκήπτειν. τὴν τοῦ Βρούτου δημοκοπίαν εἰς μέγα τι κακὸν ἀποσκήψειν οἰόμενοι. 1346. 10. ῥᾷστα εἰς ὕβρεις ἀποσκήπτει καὶ παρανομίας τούτων ἕκαστον τῶν πολιτευμάτων αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ γενόμενον. 1440. 6. τελευτῶσα εἰς χεῖρας ἀπέσκηψεν ἡ ἔρις. 1874. 5. εἰς αὐτοὺς μόνους ἀποσκήψαντες τοὺς αἰτίους τὴν ὀργήν. 1164. 9.

ἀποσκί-

ἀποσκίδνασθαι. ἀποσκιδνάμενοι τῦ ςρατοπέδυ. 1031. pen.
ἀποσκιρτᾷν. δάμαλις ἀποσκιρτήσας τῆς ἀγέλης. 89. 9.
ἀποσκοπεῖν τὸ ἴδιον ἀσφαλές. 1204. 11.
ἀποσπασμὸς τῶν ἀναγκαιοτάτων. 975. vlt.
ἀποσπεύδειν τὸν πόλεμον. 990. vlt.
ἀποςασία et ἀπόςασις pro eodem. 1342. 14. coll. 1345. 2.
ἀποςάτης τῦ πατρὸς. 775. 11.
ἀποςαυρῦν πόλιν. 1547. pen. vid. etiam p. 1756. vlt.
ἀποςερεῖν. ἀποςερῶν τὺς θεὺς ἃ δίδωσιν αὐτοῖς ὁ νόμος. 2130. 7.
ἀποςολή, emiſſio. 313. 14. 1657. 5. ἡ ἐπὶ τὸν θάνατον ἀποςολή. 2116. 5.
ἀπόςολος, de colonis. 1909. 5.
ἀποςομῦν. ὅπλα ἀπεςομωμένα τὰς ἀκμὰς. 1071. 12. idem de gladiis dicitur p. 1799. 14.
ἀποςρέφειν. ἀποςρέψαι τὰ δεινὰ. 1987. 7. ἀπέςραπται ἡμᾶς Μάρκιος. 1599. 9.
ἀποςροφὴ, refugium. 289. 8. ἀποςροφὴ τῶν κακῶν. 1813. 1.
ἀποσφάττειν, iugulare. 217. 5. 1327. 4.
ἀποταφρεύειν καὶ ἀποςαυρῦν τὰς ἐξόδυς τῦ χάρακος. 1756. pen. τὴν πόλιν αὐτὴν ἀπετάφρευε καὶ περιεχαράκυ. 2043. 8.
ἀποταφρεύσεις, nom. ſubſt. 1761. 12.
ἀποτειχίζειν. 1754. vlt.
ἀποτέμνειν. γῆν αὐτῶν ἀπετάμετο τὴν ἡμίσειαν. 990. 8. ὑπὲρ τύτων τοῖς αὐτὸ μόνον τὸ θεωρητικὸν τῆς φιλοσοφίας μέρος ἀποτετμημένοις ἀφείσθω σκοπεῖν. 278. 1.
ἀπότομος. αἱ ἀπότομοι τῶν δανείων ἀναπράξεις. 1231. 8. πέτραι ἀπότομοι, ſaxa praerupta. 1934. 11.
ἀποτρέπειν. τῆς ἐπὶ πλεῖον διώξεως ἀπετράποντο. 1879. 5.
ἀποτρίβεσθαι. τὰς προσβολὰς γενναίως ἀποτριβόμενοι. 525. 14.
ἀποτρόπαιοι θυσίαι. 972. 10. ἀποτρόπαιοι θεοὶ. 1987. 10.
ἀποτροπή. πολλοὶ σφόδρα ἐλέχθησαν εἰς ἀποτροπὴν τῦ πράγματος — λόγοι διακενῆς. 2286. 1.
ἀποτροφὴν ἔχειν. 1374. 11.
ἀποτυχία, fruſtratio. 1634. 1. 1892. pen.
ἀποφαίνειν, affirmare. 332. 7. ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην. 1693. pen. ἐκάλει τὺς εἰωθότας ἀποφαίνεσθαι γνώμας. 1876. 3. vid. etiam verſu 5.
ἀπόφασις γνώμης, ſententiae dictio. 686. 10. 967. 16. ἀναθέσθαι τὰς προτέρας ἀποφάσεις. 2207. 7. ἐπειδὴ τραχυνομένυς ὑμᾶς πρὸς τὴν ἀπόφασιν ὁρῶ. 2240. 3. ταύτην ἔδοσαν τὴν ἀπόφασιν. 1524. 3.
ἀποφέρειν. μέλλοντες ἀρὰν καὶ ἐπιορκίαν καὶ μῖσος μὲν παρ' ἀνθρώπων, χόλον δὲ παρὰ θεῶν ἐκ τῆς δίκης ἀποίσεσθαι. 1430. 13.
ἀποφεύγειν τὴν τῆς ἀληθείας ἐξέτασιν. 2011. 11. ὡς αὐτοὶ πολλὰ τραύματα λαβόντες μόλις αὐτὺς ἀποφύγοιεν. 2223. 8. τὴν ἐπὶ τῦ δήμυ δίκην ἀποφυγών. 1839. 14.
ἀποφθείρεσθαι. ἐὰν ἑκόντες ἀπὸ τῆς πόλεως ἀποφθαρῶσιν. 1009. 10.
ἀποφορὰ τῦ πνεύματος βαρεῖα καὶ δυσώδης. 2132. pen.
ἀποφρὰς ἡμέρα. 1804. 14.
ἀποχρῆν, ſufficere. 305. 5. idem

ἀποχρῆναι. 468. 12. ἀπέχρη, ſufficiebat. 53. 3. ἀποχρῶσι, ſatis poſſunt. 232. 3.
ἀπόχρησις. 149. 3.
ἀποψηφίζεσθαι. 1462. 7.
ἀπράγμων πολιτεία. 520. 12.
ἄπρακτος ἀναχώρησις. 329. 2. ἄπρακτος καθέδρα. 414. 9. ἐν ἀπράκτῳ ζῆν ἡσυχίᾳ. 2211. 3. δίχα τῶν χρημάτων ἀνέστρεψαν εἰς τὴν Ῥώμην ἄπρακτοι. 1315. 2.
ἀπροβούλευτος. ἀπροβούλευτοι νόμοι. 1422. 10. 1990. pen. vid. etiam p. 1876. 11. vbi in ſing. legitur. μηδὲν ἀνεξέταστον ἀφεῖσθαι, μηδ' ἀπροβούλευτον. 813. 9.
ἀπρόθυμος. 1039. 10. 1755. 5.
ἀπροσδοκήτως ἐπιφανεὶς αὐτοῖς. 554. 8.
ἅπτεσθαι τῆς ἀληθείας, veriſimile eſſe. 1793. 9. ἅπτεσθαι πράξεώς τινος. 1578. pen. ἅπτεσθαι πολέμου. 2175. 7.
ἀπτῆνες νεοττοί. 795. 6.
ἀπωθεῖσθαι. δέησιν ἀπώσασθαι φίλων. 1455. vlt. ἐπειδὴ τὸ δεινὸν ἀπεώσατο. 1771. 12. ἀπεωθεῖτο τὰς τῶν δημάρχων δεήσεις. 2137. 5.
ἀπώλεια, enecatio. 2281. vlt.
ἆρά γε, num. 828. 3.
ἀράττειν. πολλοῖς αὐτοὺς ἀράττοντες λίθοις. 207. 5.
ἀργία. ἀργίας καὶ βλακίας σὺν αἰσχύνῃ τίνοντες δίκας. 401. 10.
ἀργυρικός. ἀργυρικὴ ζημία. 2084. 13. ἀργυρικὸν τίμημα. 257. 8. 2123. 10. et 2124. 1.
ἀργυρώνητοι. 254. vlt. 664. 4. 831. 2.
ἄρδην διαφθαρήσεσθαι νομίσαντες τὸ Ῥωμαίων γένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς. 349. 4.
Ἄρειον πεδίον, campus Martius. 1449. 6. 2281. 7.
ἀρέσκεσθαι, probare. 1416. 10. τοὺς θεοὺς ἀρεσάμενος, cum deos placaſſet. 228. 2.
ἀρεστήριοι θυσίαι, placamina. 168. 10.
ἀριθμός. ἀντεπῆγε θᾶττον ὅλῃ δυνάμει πρὸς οὐκ ἐλάττους ἀριθμὸν τοὺς Σαβίνους. 2279. pen.
Ἀρίκεια, Aricia, oppidum Latinorum. 1115. 4. 1323. 7.
Ἀρικηνοί, Aricini. 925. 4. 7. 9. 964. 3. 965. 5. 991. 3. pen. 993. paſſim. 1321. 4. 11. 1322. 2. 1323. et 1324. ſaepius.
ἀριστεία. στεφάνοις ἀριστείας κοσμεῖσθαι ὑπό τινος. 638. 10. 884. 4. τὸν υἱὸν — τῆς ἀνδρίας ἕνεκα τοῖς ἀριστείας [ſic nempe voluit Cl. Reiskius, pro vulgari ἀριστείοις, quod per errorem typothetae in correctione praeteruiſum in hac editione locum adhuc obtinet] στεφάνοις ἐκόσμησεν. 1701. 5. στεφάνοις ἀριστείας ἀναδεῖν τινα. 1258. 14. vid. etiam p. 1569. 8.
ἀριστεῖον. ἐξενέγκασθαι τὰ τῆς μάχης ἀριστεῖα. 443. 4. τὰ ἀριστεῖα πρῶτος ἁπάντων λαβεῖν ἔδοξεν. 638. 7. φέροντες ὅσα παρὰ τῶν ἡγεμόνων ἀριστεῖα ἔλαβον ἐν ταῖς μάχαις. 1069. 10. ἀριστεῖα πολλάκις εἰληφὼς ἐκ τῶν πολέμων. 1099. 8. τἀριστεῖα ἐξ ἁπασῶν μαχῶν ἔλαβον. 1569. pen.
ἀριστίνδην. 1982. vlt.
ἀριστοκρατεῖσθαι. 1183. 2.
ἀριστοκρατία, ſeu ἡ τῶν κρατίστων ἡγεμονία, non eſt ὀλιγαρχία. 1175. 13. τῆς ἀριστοκρατίας περιέχο-

περιέχομαι. 1175. 9. ἀριστοκρατία ἐκ μοναρχίας. 844. 1.
ἀριστοκρατικὴ πολιτεία. 1320. 6.
ἀριστοκρατικοί. 1188. 11.
ἄριστον αἱρεῖσθαι, prandium capere. 140. 5.
ἀρκεῖσθαι, contentum eſſe. 1259. 8.
ἅρματα, pro ἔργα, ſeu πράγματα. 407. 10.
ἁρμάτιος δίφρος. 952. vlt.
ἁρμόδιος. ἀξιοῦντες θείῳ καὶ θνητῷ γένει τὸ πρόσφορον εἶναι πάντων χωρίων ἁρμοδιώτατον. 95. 6.
ἁρμόζειν. ἁπάσαις ἁρμόσαι (accommodare ſe) ταῖς τύχαις δυνατώτατος. 639. 9. ἁρμοσθῆναι, connubio iunctam eſſe. 2233. 10.
ἁρμὸς τῆς θύρας, commiſſura ianuae. 858. 9.
ἁρμοσταί, magiſtratus Laconicus. 1026. 1.
ἁρμόττειν, conuenire, decere. 329. 7. μήθ' ὡς ἥρμοττέ μοι ζῆν. 823. 2. οὔτε μηκύνειν τὸν λόγον πέρα τοῦ δέοντος ἥρμοττε. 1500. vlt. οὔτ' αἰδοῦς ἔτι τῆς ἁρμοττούσης γυναιξὶν ἐλευθέραις καὶ σώφροσι προνοούμεναι. 1608. 12. vid. etiam p. 2272. pen. ἁρμόττων καιρός. 1723. vlt. ὥσπερ καὶ ἡ φύσις ἁρμόττειν τοὺς βίους ἡμῶν ἤρξατο. 286. 2.
Ἀρόντας, Aruns. 879. 5. idem Ἄρρος, et Ἄρων.
ἄρουραι πίονες. 92. 2. ἄρουραι ἀγαθαὶ καὶ πολλαί. 92. 7. ἄρουραι τρίκαρποι. 93. 1.
ἀρπαγαὶ ξιφῶν. 1684. pen.
ἁρπάζειν. τοὺς προσήκοντας τοῖς ἡρπασμένοις παράγων. 409. 15.
Ἄρρος, Aruns. 925. 3. 1321. 8. idem Ἄρων et Ἀρόντας.
ἀρρύστιαστος. 1133. 2.
ἀρρώστως διακεῖσθαι. 1339. 16.
ἀρτᾶσθαι, ſuſpendi. 387. 11.
ἀρτίως, modo. 1837. 12.
ἀρχαῖα, pro ἀρχεῖα, archiua. 292. 1.
ἀρχαϊκός. ξόανον μικρὸν ἀρχαϊκόν. 127. vlt. εἰκὼν ἀρχαϊκὴ τὴν κατασκευήν. 745. 3. ἀρχαϊκὰ γράμματα. 782. pen. ἀρχαϊκοὶ αὐλίσκοι βραχεῖς. 1487. 7. ἀρχαϊκαὶ ἱερουργίαι. 1499. 2.
ἀρχαιολογεῖσθαι. ἡ ἀρχαιολογουμένη ἱστορία. 187. 11.
ἀρχαιολογία parum ſplendoris habere videtur. 13. 6.
ἀρχαιότης. 1489. 2.
ἀρχαιρέσια. προθέντες ἀρχαιρέσια πολλῷ τάχιον, ἢ τοῖς προτέροις ἔθος ἦν. 2136. 8. ἐπιστάντων τῶν ἀρχαιρεσίων. 1709. 15. et 1851. pen. τῶν ἀρχαιρεσίων καθηκόντων. 1881. 6. τελεσθέντων τῶν ἀρχαιρεσίων. 1246. 5. et 1859. 1. τὰ ἀρχαιρέσια διαλύειν. 1732. 15.
ἀρχαιρεσιάζειν. 264. vlt. 840. 3. 1732. pen.
ἀρχαιρεσίαι νόμιμοι. 720. pen. ταῖς ἔγγιστα γενομέναις ἀρχαιρεσίαις. 1360. 13. προειπόντες ἀρχαιρεσίας. 2305. vlt. τὰς ἀρχαιρεσίας προτιθέναι. 1722. vlt. συναγαγόντες εἰς ἀρχαιρεσίας τὸ πλῆθος. 537. 10. ἡμέραν ἔστησαν ἀρχαιρεσιῶν. 1150. 14. προεῖπεν ἀρχαιρεσιῶν ἡμέραν. 667. 9. 2031. 5. ἀρχαιρεσιῶν προθεὶς ἡμέραν. 889. 12. ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν καιρός. 1474. pen. et 1722. 1. ἐν ἀρχαιρεσίαις. 839. 13.
ἄρχειν ἀπό τινος, oriundum eſſe. 27. 10. ἄρχειν τινὶ γενέσεως, ortus auctorem eſſe. 28.

28. 1. νῦν ἄρχομαι διηγησόμενος. 220. 12. ὥσπερ καὶ ἀρχόμενος εἶπον, ſicut etiam initio dixi. 1211. 12. ἐὰν στασιάζῃ τὸ ἄρχον, pro ἀρχεῖον. 2070. 4.
ἀρχεῖον, magiſtratus. 1860. pen. 1872. 4. ἀρχεῖα, magiſtratus. 1846. 6. 2144. 4. ἀρχεῖον, collegium. 1344. 12. 1388. 10. 2307. 6. τὸ ἱερὸν ἀρχεῖον, ſacrum collegium. 389. 11. idem σύστημα verſu 6. et p. 390. 1.
ἀρχέτυπον. 175. 1.
ἀρχὴ, magiſtratus, ſeu perſona magiſtratum gerens. 891. 1. 3. 2230. 4. οἱ ἐν ἀρχῇ, qui in magiſtratu ſunt. 2124. 2. ἀρχὴ, initium. τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος ἀπὸ τῶν περὶ τὰ θεῖα καὶ δαιμόνια σεβασμῶν. 272. 14. ἀρχὴν, omnino, plane. 1386. 4. ἐν ἀρχαῖς, initio. 2200. pen. idem κατ' ἀρχὰς p. 2201. 2.
ἀρχηγὸς τῆς ἐπιβουλῆς. 598. 3. νόμων πονηρῶν. 1137. 3. αἱ ἀρχηγοὶ τῆς διχοστασίας προφάσεις. 1231. 6. ἀρχηγοὶ ἀνοσίου ἔργου. 1646. 12.
ἀρχῆθεν, ab initio. 77. 10. 157. vlt. 481. 2. ἀρχῆθεν, prorſus. 1884. 14.
ἀρχικός. τὸ δραστήριον καὶ φιλοπόλεμον οὐκ εἶχεν, οὐδὲ τὸ ἀρχικὸν καὶ φοβερόν. 1017. 10.
ἄρχοι, magiſtratus Theſſalorum. 1025. vlt.
ἀρωγός. θεοὺς καὶ δαίμονας ἀρωγοὺς ἐπικαλεσάμενοι. 481. 7. τοὺς κρατίστους τῶν νέων ἀρωγοὺς αὐτῷ πέμπει. 1257. 12.
Ἀρων, Aruns. 539. 7. 794. 12. idem Ἀρόντας et Ἄῤῥος.
ἀσεβεῖν. περὶ τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον ἠσεβηκότες. 2272. 8.
ἀσεβὴς στενωπός. 740. pen.
ἀσελγής. ἀσελγῆ πράττοντες. 2162. 3.
ἀσινής. αἱ τῶν πατρικίων κτήσεις ἔμειναν ἀσινεῖς. 1527. 14.
ἀσκεῖν. τὰ δίκαια ἀσκοῦντες. 1049. 12.
ἄσκοπος. βέλος οὐδὲν ἄσκοπον ἦν. 1721. 10.
ἀσκύλευτος. 1063. 7. 2224. pen.
ἄσμενος. τοῖς ἀκούσασιν ἄσμενον ἐγένετο. 1264. 5. τῷ δήμῳ κατ' ἀρχὰς ἄσμενον ἦν τὸ τοὺς κληρούχους διαλαγχάνειν. 1342. vlt. ἐγένετο τοῖς πλείστοις τῶν συνέδρων ἀσμένοις ἐπὶ τούτῳ γενέσθαι τῷ ἐγκλήματι τὴν δίκην. 1446. 10.
ἀσμένως δέχεσθαί τι. 1611. 1. ἀσμένως ἀκούειν τι. 2301. 9.
ἀσπαίρειν, in ira. 1369. 12.
ἀσπασμός. προσαγορεῦσαι τοὺς ἰσχύοντας ἀσπασμοὺς οὐ δυνηθείς. 642. 3.
ἀσπαστός. οἷς ἦν ἡ τυραννὶς ἀσπαστότερον χρῆμα ἐλευθερίας. 848. 10.
ἄσπειστος πόλεμος. 424. 15. 1699. 14.
ἀσπίδες Ἀργολικαί. 677. 6.
ἀσπούδαστος. τὸ ἀσπούδαστον περὶ τὴν ἀρχήν. 1020. 15.
ἀσσάριον, as. 1818. 12. ἀσσάρια μύρια. 2123. 10.
ἀστάθμητος. ἀστάθμητόν ἐστιν εὐτυχία πρᾶγμα καὶ ἀγχίστροφον. 692. 10.
ἀστένακτος. 862. 10.
ἀστός. ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἀστῶν εἶναι προῄρητο. 539. pen. ἀστοὺς ποιεῖται καὶ τιμᾷ κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον. 540. 4. τοὺς δεδουλευκότας ἀστοὺς ποιεῖν. 696. 2.

παῖς

παῖς ἀστῇ. 2231. 2. ὡς ἐλευθέρᾳ καὶ ἀστῇ προσῆκεν. 2233. 9.
ἀστρατηγησίας ἔργα. 1829. 9. paulo ante, p. 1828. 7. dicit ἀπειρίαν τοῦ στρατηγεῖν.
ἀσυλία ἱερέως. 2220. 2.
ἄσυλος. ἱερὸν ἄσυλον. 705. 2. ἄσυλος ἀρχή. 1410. 1. 1422. 1. οἱ νῦν ἄρχοντες ὑμῶν, — οὓς ὑμεῖς ἱεροὺς καὶ ἀσύλους ἐποιήσατε τῷ νόμῳ. 2095. 6.
ἀσυνάλλακτοι ὁμιλίαι. 106. 4. ἀσυνάλλακτος βίος. 1004. 12.
ἀσφαλής. παρασχεῖν τὸ ἀσφαλὲς ὑπισχνούμενοι. 1993. 9.
ἀσφαλίζειν. ὁμολογίαι μόνον οὐκ ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς ἠσφαλισμέναι. 1406. 11. vid. etiam p. 1871. pen.
ἀσχημονεῖν. πολλὰ ἐν Ἕλλησιν εἰς πατέρας ὑπὸ τέκνων ἀσχημονεῖται. 292. 10.
ἀσχημοσύνη περὶ τὸν θάνατον. 799. 15.
ἀσχολεῖσθαι. 785. 6.
ἀσχολία. ἐν ἀσχολίαις εἶναι τισιν ἀναγκαίοις σκηψάμενος. 410. vlt.
ἄσχολοι δι' ἀπορίαν χρημάτων. 254. 1.
ἆται, noxae. 1650. 2.
ἀτάκτως ἀπιόντες διὰ τῆς πολεμίας. 1747. 9. vid. etiam p. 1759. vlt.
ἀτάρβητος στρατός. 107. 13.
ἅτε, tanquam, quippe. 2078. 3.
ἄτεγκτος. τὸ ἀτενὲς τῆς ὄψεως καὶ τὸ ἄτεγκτον. 862. 6. ἄτεγκτος καὶ στερρός. 1609. pen.
ἀτέκμαρτος. κατὰ τὴν ἀτέκμαρτόν τε καὶ ἀφύλακτον ἀνθρώποις τύχην. 1811. pen. ita quoque eſt τύχη ἀτέκμαρτος p. 1087. 7. et ἀτέκμαρτον πρᾶγμα τύχη p. 2345. 3.
ἀτελὴς τοῦ ἔργου. 1644. 3.
ἀτενής. ἀτενῆ εἶναι, non flecti. 1020. 16. ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς εἰς τὸν ἀδελφὸν ὁρᾷ. 463. 6. τὸ ἀτενὲς τῆς ὄψεως. 862. 5.
ἄτερ ἀνδρῶν φυλακῆς. 1608. 10. ἄτερ δόλου καὶ ἀπάτης. 1198. 10. ἄτερ ὠνῆς. 1811. 10. οὐκ ἄτερ αἰτίας. 432. 4. 684. 1. 1513. 3. 2181. 13.
Ἀτθίδες, libri de rebus Atticis. 23. pen.
ἀτιμάζειν. ἠτιμασμένος ὑπὸ τῆς βουλῆς. 1017. pen.
ἄτιμος, non cenſus. 2308. 8.
ἀτιμώρητος. μηδὲν ἐξαίρετον, μηδὲ ἀτιμώρητον ἀφεῖσθαι μέρος ὑπὸ οὗ προσῆκεν. 1556. 4.
ἀτριβής. πολεμικῶν ἀγώνων ἀτριβεῖς. 552. 14. δι' ὕλης ἀτριβοῦς διελθοῦσα. 1045. 3. ἀτριβεῖς ὁδοί. 1336. 1.
ἄτρωτος καρδία. 1596. 4. ἄτρωτος ψυχή. 1602. 12.
ἀτυχεῖν, fruſtrari. 709. 2. 2022. 5.
Αὐεντῖνος λόφος. 224. 5. 314. 9. 2072. 8.
Αὐέντιον ὄρος. 205. 13. vid. etiam p. 218. 6.
αὐθάδεια nominatur a nonnullis ἡ σεμνότης. 1891. 5.
αὐθαίρετος τυραννίς. 1014. 12.
αὐθημερόν, eodem die. 461. 9. 1252. 4. 2272. 2.
αὐθιγενεῖς, indigenae. 1165. 5. 1697. 1. αὐθιγενὲς ἔθνος. 25. 1. 69. 13. αὐθιγενὲς νᾶμα. 41. 6.
αὐλαί, villae. 1155. 8. 1527. 10.
αὔλια βουφορβῶν τε καὶ ποιμένων. 237. 5.
αὐλίζεσθαι οὐκ εἴα τὴν δύναμιν ἐν ταῖς πόλεσιν. 1544. 10. νυκτὸς περὶ

περὶ τὴν βασίλειον αὐλιζόμενοι αὐλήν. 746. 3.
αὐλίσκοι ἀρχαϊκοὶ βραχεῖς. 1487. 7.
αὐλὸς pro αὐλών. 533. 4.
αὐλὼν ϛενός. 1318. 14.
αὔξειν. ἡ τὴν πόλιν τήνδ' αὔξουσα ἐκ πολλοῦ τύχη. 2063. 4.
Αὐσόνιοι. 58. 4. ſaepius Αὔσονες dicuntur.
αὐϛηρός. νομοθεσία αὐϛηρὰ καὶ μισοπόνηρος. 285. 2.
αὔτανδρος. πολλοὶ ἐν θαλάττῃ ϛόλοι διεφθάρησαν αὔτανδροι. 248. vlt. ἐξ ὧν πόλεις αὐτάνδρους ἀπέφαινεν ἀνῃρῆσθαι. 1454. 7.
αὐταρκείας exemplum ſingulare p. 956.
αὐτίκα δὴ μάλα. 1808. 1. αὐτίκα μάλα. 2232. 11.
αὐτογνώμων ἐπανόρθωσις. 1025. 11.
αὐτόγραφοι ἐπιϛολαί. 858. 2. 866. 12.
αὐτόθι. ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτόθι μόνον οὗτός γε δρᾶν. 1887. 10.
αὐτοκέλευϛος. καταλιπεῖν τὸν χάρακα ἔγνωσαν αὐτοκέλευϛοι. 1663. 4. τὰ πλεῖϛα αὐτοκέλευϛος ὑφίϛατο κινδυνεύματα. 1878. 6.
αὐτοκέλευτος δύναμις. 1112. 10.
αὐτοκρατορικὴ ἐσθής. 1648. 4.
αὐτοκράτωρ ἀρχή. 474. 8. ἀρχὴ αὐτοκράτωρ καὶ ἀνυπεύθυνος ὧν ἂν βούληται καὶ πρᾶξαι. 1014. 8. ϛρατηγοὶ αὐτοκράτορες εἰρήνης τε καὶ πολέμου. 512. 14. ὁρῶν, ὡς οὐδενός ἐϛιν αὐτοκράτωρ πράγματος. 1426. 6.
αὐτοματισμός. 13. 15.
αὐτόματος. λιβάδες αὐτόμαται νάματος ἡδίϛου ἐκ γῆς ἀνελθοῦσαι ὤφθησαν. 139. 12.
αὐτομολίαι συνεχεῖς. 1156. 6.
αὐτόροφοι σκηναί. 205. 5.
αὐτός. αὐταὶ καθ' ἑαυτάς, ipſae per ſe. 305. 4. αὐτῷ χάρακι, cum ipſis caſtris. 2119. pen. αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα ἐρῶ, pro μόνα τὰ ἀναγκ. 474. 4. ſic αὐτὰ τὰ προσήκοντα. 2233. 3.
αὐτοσχέδιος βωμός. 102. 2. τὰ τείχη τῆς πόλεως αὐτοσχέδια. 581. 1. ποιήμασιν αὐτοσχεδίοις κυδαίνειν τινά. 307. 4.
αὐτοῦ μένειν, ibi manere. 353. pen.
αὐτουργὸς βίος. 2037. 13. 2057. 5. αὐτουργὸς δίαιτα. 205. 3.
αὐτοχειρία. 306. 2. 308. vlt. 1324. 2. 1505. pen.
αὐτόχθονες Ἰταλίας. 27. 11.
αὔχημα, gloria, ſeu gloriandi materia. 1558. 8. αὔχημα ἀνόητον. 1473. 4. 1675. 4. ὑπερήφανα καὶ τυραννικὰ αὐχήματα. 1411. 9. αὐχήματος μεγάλου ἐμπίμπλασθαι. 1536. 12. σὺν πολλῷ τῷ αὐχήματι ἀπῆγε τὴν ϛρατιὰν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ χάρακα. 553. 9.
ἀφανὴς ἄφνω γίνεται. 594. 8.
ἀφανισμός. ἀνατροπαὶ καὶ ἀφανισμοὶ ἁπάντων τῶν ἐθῶν καὶ τῶν νόμων. 828. 1.
ἀφεγγὴς τόπος. 1629. 14.
ἀφειδῶς ἐπιδιδόναι τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς εἰς τοὺς περί τινος κινδύνους. 1002. 7.
ἄφεσις. ἄφεσιν τῆς ϛρατείας αἰτεῖσθαι. 87. b. 4. ἄφεσιν αὐτῷ χαρισώμεθα τῶν χρεῶν. 1185. 8. ἀφέσεις, carceres in circo. 1260. 9.
ἄφετος. ἀφέτους καὶ κοινὰς τὰς μίξεις ἐποιήσαντο τῷ ἄῤῥενι πρὸς τὸ θῆλυ. 286. 3.
ἀφίδρυμα, ſtatua. 280. 6. 1640. 13.

ἀφιέ-

ἀφιέναι. ἀφήκασι pro ἀφείκασι. 2084. pen. ἀφέμενοι τῶν ἔργων. 1395. 7. πάντας ἀφῆκαν τῶν ἐγκλημάτων τοὺς διαφυγόντας τὴν ἐκ χειρὸς κόλασιν. 982. 10. ἀφεῖσθαι τῶν χρεῶν. 1037. 4. ἀφεῖσθαι τῆς τιμωρίας. 1703. 14. μιᾶς δεῖ πάλιν τοῖς πράγμασιν ἀφειμένης ἅπαντα διοικεῖν κατὰ τὸν αὐτῆς λογισμὸν ἀνυπευθύνου ἀρχῆς. 1040. 10.

ἀφιλοσόφητος ὄχλος. 277. 9.

ἄφιξις, reditus. 1325. 4. aduentus. 1506. 5. 1580. 5. 1663. 12. τῆς εἰς ὑμᾶς ἀφίξεως ἕνεκα. 1398. 10.

ἀφιππεύειν. πρὸς τὴν πόλιν ἀφιππεύει. 488. 7.

ἀφιστάναι. μετὰ κοινῆς γνώμης ἀποστῆναί σε ἀξιῶ τοῦ πολέμου. 1617. 2. ἀποστάντες ἀπὸ τῶν ὅπλων. 1617. pen. ἀπέστη τοῦ βίου. 1820. 5. ἀφειστήκει, diſtabat. 1917. 8. defecerant. 2045. 15.

ἀφορᾶσθαι. 540. 10.

ἀφόρητος. ἀφόρητα ἐπιτάσσειν τινί. 163. pen. ἀφόρητον θράσος. 1996. 1.

ἀφορία καρπῶν. 71. 9. et ita etiam ἡ ἀφορία τῶν σιτικῶν καρπῶν. 1374. 3.

ἀφορμαὶ πρὸς τὰ πράγματα πολλαὶ καὶ μεγάλαι. 715. 3.

ἀφορολόγητος. τὰς πόλεις ἀφιέναι ἀφορολογήτους. 567. 14.

ἀφοσιοῦσθαι, expiare. 347. 5. 391. 14. οὐδ' ἀφοσιώσασθαι τῶν φαρμακειῶν ἀμφοτέρων τὰς διαβολὰς — ἠξίωσεν. 825. vlt.

ἀφοσίωσις, expiatio. 345. 10.

ἀφρούρητος. τὰς πόλεις ἀφιέναι ἀφρουρήτους. 567. 14.

ἀφυής. τοῖς τότ' ἀνθρώποις — ἀφυὲς ἦν καὶ βαρύ. 1818. 11.

ἄφυκτος δόλος. 423. 13. ἄφυκτος ἐπιβουλή. 593. vlt. ἄφυκτοι πληγαί. 880. 9.

ἀφύλακτος. κατὰ τὴν ἀτέκμαρτόν τε καὶ ἀφύλακτον ἀνθρώποις τύχην. 1811. vlt. οὐκ ἀφύλακτοι πρὸς αὐτὰς ἐσμέν, ab eis nobis cauemus. 427. 9.

ἀφυστερεῖν. οἱ ἔτυχον ἀφυστεροῦντες. 2058. 6.

ἀχαλίνωτοι ἵπποι. 1929. 1.

ἀχανὴς ἦν ἕκαστος. 1478. 13.

ἀχαριστεῖν. ἔργων ἀχαριστοῦντες καλῶν. 1455. 6.

ἄχθεσθαι. μηδὲν ἀχθεσθῆτε ἀκούοντες. 1376. 7. μηδὲν ἀχθεσθῆτέ μοι ταῦτα λέγοντι. 729. 16. μηδὲν ἄχθεσθαι τῷ πάθει. 196. 3. ἀχθόμενος ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίων ἀγαθοῖς. 408. 1. vid. etiam p. 1790. 6.

ἀχθηδών. ἀχθηδόνα ἀηδῆ σὺν αἰσχύνῃ παρέχειν τινί. 1778. 7.

ἀχθοφόρα ὑποζύγια. 221. 13. 1725. 5.

ἀχρηματία. 1366. pen.

ἄχρι θεμελίων. 490. 2.

ἀψιμαχία, rixa. 205. vlt. ἀψιμαχίαι. 552. 10. ἀψιμαχίαι λόγων καὶ ἔργων. 1119. 3. μέχρι πολλοῦ τῆς ἀψιμαχίας τῶν λόγων ἐκμηκυνθείσης. 1855. vlt. ἀψιμαχίαι αἱ ἐκ καιροῦ συμπεσοῦσαι. 931. 3.

ἀψιμάχως ἐμοῦ ἐμνήσθη. 1174. 2.

ἄωρος γάμος. 652. 9. ἡ μέλλησις τῆς ἀσφαλείας ἄωρος ἐν οὐ μέλλουσι δεινοῖς. 2012. 12. παῦσαι δὴ πρᾶγμα ποιῶν ἄωρον. 2191. 14.

B.

βάδην. 325. 4. 554. 14.

βάθος. ἐτάξαντο ἐπὶ βάθος. 1806. vlt.

βάθρον, ſcabellum. 740. 10. βάθρα collocandis ſtatuis. 141. 7. ἐκ βάθρων ἀναιρεῖσθαι. 1503. 4. ἐκ βάθρων ὅλην ἀναστῆσαι τὴν πόλιν. 1582. 14. ταῦτα πολλὰς ἤδη πόλεις ἰσχυρὰς λαβόντα ἐκ βάθρων ἀνέστρεψε. 1892. 3.

βαίνειν. ἐπὶ τοσαύτης βεβηκότες εὐτυχίας. 1202. 10. et ita etiam p. 1620. 5. vbi pro τοσαύτης eſt τηλικαύτης.

βακχεῖαι, bacchationes. 274. 11.

βάναυσοι τέχναι. 296. 12. 1161. 14. 1811. 3.

βάπτειν. εἰς τὰς πλευρὰς βάψας τὴν αἰχμήν. 880. 10.

βάρβαρος πόλις. 16. 2. 82. 13. ἐχώρουν ὁμόσε τὸν βάρβαρον τρόπον. 1318. 12.

βαρεῖν. ὑπό τε πολέμων καὶ ἄλλων κακῶν οἰκοφθόρων βαρηθεῖσαι πόλεις. 37. 7.

βάρος. συνεργούντων τοῖς βλήμασι καὶ τῶν ἰδίων βαρῶν. 2029. 8.

βαρύνειν. ὑπὸ καμάτου τε καὶ τραυμάτων βαρυνόμενοι. 1930. 10. βαρύνεσθαι, grauius ferre. 673. 5. πενίαν δικαίαν οὐ βαρυνόμενοι. 2033. 14.

βαρύτης, inſolentia. 1996. 5. et oxytone βαρυτής. 732. 2.

βαρυτονεῖν. 359. 11.

βασανίζεσθαι. 2111. 3.

βασίλειον γένος. 204. vlt.

βάσις. τὴν βάσιν ἔβλαπτεν. 900. vlt. ἡ πήρωσις τῆς βάσεως, claudicatio. 902. 11.

βάσκανος ἐριννύς. 1868. 4. φύσει βάσκανοι καὶ μισόχρηστοι. 1459. 10.

Βατία, oppidum Aboriginum. 39. vlt.

βέβαιος. οὕτως ἰσχυρὸς ἦν τὴν γνώμην καὶ βέβαιος τὰ κριθέντα διατηρεῖν. 862. 12. οὐκ ἀρξαμένους ὑμᾶς τήμερον ἀλλήλοις εἶναι βεβαίους φίλους δεῖ. 1050. pen. βέβαιος οἴκησις. 45. pen. οὐκ ἔσται βέβαιος ἡμῖν ἡ πρὸς ἀλλήλους φιλία. 498. 3. ἔσεσθαι τὸ πιστὸν αὐτοῖς τῆς φιλίας βέβαιον ἀπέφαινον. 1523. 10. βέβαιος φιλότης. 1523. 13. εἰρήνης ἀπολαύσαντες βεβαίου. 418. 2. βέβαιος συμμαχία. 476. 12. βεβαίους φυλάττειν τὰς ὁμολογίας. 454. pen. βεβαίους τε καὶ εἰς ἀεὶ διαμενούσας ποιεῖσθαι τὰς ὁμολογίας. 1590. 7. βέβαια τηρεῖν τὰ συγκείμενα. 1405. 3. οὐκ ἦν αὐτῷ βέβαιον, non conſtabat ei certo. 516. 13.

βεβαιοῦν. ὁ χρόνος ταύτην μοι τὴν ὑπόληψιν βεβαιοῖ. 797. 7. οὐκ αὐτοὶ βεβαιοῦτε τὰς καθ᾽ ἑαυτῶν διαβολὰς ἀληθεῖς εἶναι. 1380. 14. βεβαιοῦντες αὐτοῖς τὰς ἐξουσίας. 570. 1. βεβαιοῦτε αὐτοῖς ἣν ὁ πάππος κατέλιπεν ἀρχήν. 656. 11.

βεβαιωτής, confirmator. 29. 12. 124. 2.

βέλος, de fulmine. 1752. 10. et vlt. πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι. 482. 10.

βέλτιστος. ταῦτα εἴρηται τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὸ βέλτιστον, optime dicta ſunt. 2202. 2. ἀπὸ τοῦ βελτίστου, optimo animo. 1621. 6. plura quaere in ἀπό.

βιασμὸς, violatio virginis. 196. 5. 197. 3.

Βιβολανὸς, pro Οὐιβολανός. 2168. 8.

βίος. τούτων οἱ πλείους τὸν βίον ἔχουσιν

σιν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ruri degunt. 2180. 8. ἐνδεεῖς βίου. 996. 14.

βίοι, vitae genera. 297. 4. 7. et 12. vitae ſedes. 182. 10. 499. 3. vitae ſubſidia, opes. 677. 1. ἐκ τῶν βίων ἐκπίπτειν, fortunis ſuis exui. 1009. 7. et verſu 11. eſt ἀπολωλεκότες τοὺς βίους.

βιοτεύειν. χρόνον οὐχ ἑτέρωθί που τὸν λειπόμενον βιοτεύσειν μέλλομεν. 1130. 10.

Βιρτῶν pro Ὀρτῶν. 2058. 7.

βιωτός. οὐκ ἔςιν ἡμῖν βιωτὸν ἐν τοιούτοις καλινδουμένοις κακοῖς. 833. pen.

βλάβαι τῆς πόλεως, noxae ciuitatis, mali ciues. 1009. 8. τοῦτο βλάβην οὐδεμίαν ᾤοντο τῷ κοινῷ φέρειν. 2068. 10.

βλάβος οὐδὲν τῇ βουλῇ ἔςαι. 2067. pen.

βλακεύειν καὶ ἀποδειλιᾷν. 1829. pen.

βλακία. ἀργίας τε καὶ βλακίας σὺν αἰσχύνῃ τίνοντες δίκας. 401. 10.

βλάπτειν μεγάλα. 1522. 5. ἑαυτοὺς ὅσα πολεμίους βλάψομεν. 1124. 3. εἰς χρήματα βλάπτεσθαι. 1404. 3.

βλάσφημον ὄνομα. 1866. 7.

βλῆμα, iactus. 2029. 8.

βοήθεια μία παντός ἐςιν ἀνιάτου κακοῦ. 1033. 15. ἡ βοήθεια τῆς χώρας, defenſio regionis. 1335. 6. et ita etiam p. 924. 12.

βοηθός, in foem. βοηθὸς δύναμις. 1663. 11.

βοϊκὰ ζεύγη. 1725. 4. 1782. 5.

Βολαὶ, pro Βοῖλλαι. 1544. vlt.

βοσκήματα. 1334. vlt. 1725. 4. 1796. 1. 16. 1797. 1.

βοςρυχίζεσθαι. 1332. 5.

βόςρυχοι πλοκάμων. 2257. 11.

βοτά. 1796. 12.

βοτῆρες, paſtores. 237. 6.

βότρυς, vua. 588. 6. 9. 589. 3.

βουθυτεῖν. 1494. pen.

βουκόλια, boum armenta. 1795. 13.

βουκολὶς γῆ. 93. 10. πόα. 98. 12.

βούλεσθαι. εἰ βουλομένοις ἡμῖν ἦν. 1214. 4. ὅτῳ βουλομένῳ ἦν. 1855. 15. τὸ βουλόμενον, voluntas. 1368. 5. 1757. 12. 2259. 12.

βουλή. βουλὴν ποιεῖσθαι περί τινος, conſultare de aliqua re. 309. 8. βουλὴν καθίσαι ὑπέρ τινος. 1123. 5.

βούλημα, pro βούλευμα. 2014. 11. παρὰ τὸ βούλημα τοῦ θεοῦ κωλύοντος. 248. 12.

βουπόροι ὀβελοὶ, verua. 346. 6.

βουςάσεις, boum ſtabula. 205. 14.

βούτομον, carex, herba. 41. vlt.

βραβεύειν, tribuere. 1105. 8. 1132. vlt.

βραχὺς ἐῤῥει τηνικαῦτα ὁ ποταμός. 930. 10. βραχεῖα τιμὴ, exiguum pretium. 1359. 5.

βρέτη, ſtatuae. 86. a. pen. 168. 8.

Βρέττιοι, Brutii populus. 2343. 5.

βυκάνη. 253. 10.

βυκανιςαί. 682. 11. 1450. 13.

βύσσινον φᾶρος. 121. 5.

Βωλανοὶ, pro Βοϊλλανοὶ. 1539. 1540. 1541. paſſim. 1546. 1.

βωμολοχία. 1891. vlt.

βωμός. παρὰ τοῖς ἀποτόμοις τῆς πέτρας βωμοὺς ἐγείροντες ὑψηλούς: de ſtrue ex faſciculis congeſta. 2028. 7.

Γ. ΓΆ-

Γ.

Γάβιοι, oppidum Latinorum. 770. 10.

Γάβιοι, pro Γαβῖνοι. 771. 4. et ſic in ſeqq. conſtanter. ἐν πόλει Γαβίων. 848. 8.

Γαλατία, Gallia. 1726. 6.

Γαλατικὸς πόλεμος, Gallicum bellum. 1701. 4.

γαμεταὶ γυναῖκες, matronae. 1640. vlt.

γάμοι ἱεροὶ τίνες. 288. 1.

Ϝάναξ pro ἄναξ. 53. 2. ſic Ϝανὴρ pro ἀνήρ. Ibid. Ϝελένη pro Ἑλένη, verſu 1. Ϝοῖκος pro οἶκος, verſu 2.

γὰρ pleonaſt. 1889. 12. ἀλλ' ἐ γὰρ — 1906. 2.

γέ τοι, ſaltem. 1170. 4. 1382. 12. γέ τοι, tamen. 1243. 11.

γεγωνεῖν. 100. 6.

γεγωνός. ἐφθέγξατο φωνὴν εὐσύνετόν τε καὶ γεγωνόν. 1640. 15. φωνῇ γεγωνοτέρᾳ φράζειν πρός τινα. 899. 16.

γέμειν. παντὸς ἐμφυλίου ἄγους γέμουσαι χεῖρες. 835. 5.

γεμίζειν. πολλὰς γεμίσαντες σκάφας παντοίας τροφῆς. 904. pen.

γενάρχαι, Aborigines. 28. 2.

γενεὰ ἄῤῥην, proles maſcula. 266. 12. γενεὰν ἔχειν, prolem habere. 290. 2. ἐδεμίαν ἐξ αὐτοῦ γενεὰν καταλιπών. 356. pen. γενεὰν καταλιπών. 403. 7. γενεὰν ἔτ' ἄῤῥενα καταλιπών, ἔτε θήλειαν. 888. 2. διδόντες ὑμῖν σώματα καὶ ψυχὰς καὶ γενεὰς τὰς ἑαυτῶν, natos noſtros. 1233. 4. vid. etiam p. 1597. 14. ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, noſtra aetate. 446. 11. τῇ τρίτῃ γενεᾷ πρὸ ταύτης. 432. 11.

γενέθλιοι θεοὶ, Penates. 169. 5.

γένεσις τῶν τέκνων, actiua ſignificatione. 652. 11.

γενικαὶ φυλαί. 671. 5.

γενναῖος. κατὰ χεῖρα γενναιότατοι. 1325. 8. πολεμιστὴς κατὰ χεῖρα γενναῖος. 2280. 5. πράξει τῇ κατὰ χεῖρα γενναῖος. 443. 9.

γένος καταλείπειν, prolem relinquere. 539. 11. κατὰ γένη, per ſexus. 675. 12.

γέρα, munia. 264. 1. et 10. γέρας, in ſing. legitur p. 1396. 11.

γεραίρειν τινὰ θυσίαις καὶ ᾠδαῖς. 82. 4. θυσίαις γεραιρόμενον μνημεῖον. 470. 7. βωμὲς θυσίαις κοιναῖς γεραίρειν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. 675. 2. vid. etiam p. 2190. 3.

γεραίτατοι. 1097. 2.

γεραίτεροι, ſeniores. 62. vlt. 1134. 5.

γέρεα ἱερὰ, ſacerdotia. 122. 2.

γερηφορίαι. 257. 11.

γέροντες priſcis dicebantur οἱ πρεσβύτεροι καὶ ἄριστοι. 261. 10.

γερεσία, ſenatus. 261. 5. cur ita dicatur, verſu 7.

γέῤῥα, crates obſidionales. 1253. 1.

γεωμορικὸς νόμος. 2095. pen. idem χωρονομικὸς νόμος. 2085. 9.

γεωμόροι Syracuſanorum. 1181. 2. γεωμόροι, agri diuiſi. 2094. 13.

γεωργεῖν τὲς ἀγρές. 1238. 13.

γεωργὸς ὄχλος. 2133. 4.

γήδιον ἐ μέγα. 1687. 9. γήδιον μικρόν. 2350. 2.

γηθεῖν. ἐπὶ νικήματι κοινῷ γεγηθώς. 490. 9.

γηλο-

γήλοφος, tumulus terrenus. 1716. 12.
γήμασθαι, nupſiſſe. 183. 2. 1627. 4.
γηραιὸς, ſenex. 873. 1. 2261. 3.
γῆρας, ſenectus. *ὑπὸ γήρως μαρανθεὶς*. 403. 3.
γηράσκειν. *ἐν ταῖς πολιτικαῖς πράξεσι γεγηρακότες*. 1432. 4.
γηροβοσκὸς. 1601. pen. *τὰς γηροβοσκὰς χάριτας ἀποδιδόναι τινὶ*. 1616. 2. *γηροβοσκὰς ἐλπίδας καταλείπειν τινὶ*. 1627. 5.
γίνεσθαι. *πρὶν ἐν τῷ παθεῖν τι κακὸν γενέσθαι*. 1564. 4. *περὶ κατασκευὴν ὅπλων γινόμενοι*. 525. 5. *γενόμενον ἐφ᾽ ἡμῖν*, cum penes nos eſſet, in arbitrio noſtro poſitum. 1209. 3.
γινώσκειν τι περί τινος, ſentire, ſeu ſtatuere aliquid de aliqua re. 1512. pen. *χαλεπόν τι γινώσκειν περί τινος*, grauius aliquid in aliquem ſtatuere. 1436. 12. idem *διαγνῶναι* p. 1455. 9. *εἰ πάντως ἔγνωσαι σοι*, ſi omnino decreuiſti. 2110. 1. *ἐγνωσμένος θάνατος*, certa mors. 2112. 1.
γλίσχρως διατρέφεσθαι. 1884. 14.
γλίχεσθαι. *οἱ μένειν γλιχόμενοι*. 310. vlt. *γλιχόμενοι τῆς οἴκαδε ὁδοῦ*. 1816. 6.
γλυτὸς. 900. 14.
γλώσσης χαρακτὴρ. 77. 6.
γνώμη. *γνώμης ἄρχειν*. 366. vlt. *γνώμην ἀποδείκνυσθαι*, ſententiam dicere. 1513. 11. 1635. 9. *γνώμην διδόναι*, ſententiam dicere. 1861. 7. *γνώμην ἔσχον* (animum induxerunt) *εἰς χάρακα πολεμίων ἄτερ ἀνδρῶν φυλακῆς ἐλθεῖν*. 1608. 10. et ita etiam *γνώμην ἔσχον παραδοῦναι Ῥωμαίοις τὴν ἡγεμονίαν* p. 708. 6. *γνώμην εἶχον, ὡς ἀποσησόμενοι*. 2227. 2. *γνώμην ἐποιοῦντο*, decernebant. 2146. 10. vid. etiam p. 1671. 8. et 1907. 10. *τῇ τῆς ἱερείας χρησάμενοι γνώμῃ*, ſacerdotis ſuaſu. 1642. 2. *μιᾷ γνώμῃ χρησάμενοι*, vnanimi conſenſu. 1216. 3. et ita etiam p. 837. 7. et *μιᾷ χρώμενοι γνώμῃ* p. 1431. 7. *κοινῇ γνώμῃ χρησάμενοι*, vno conſenſu. 1128. 8. vid. etiam p. 1736. vlt. *ἀπ᾽ ὀρθῆς γνώμης τὰ συμφέροντα ἐπιδείξασθαι*. 2129. pen. *οἷς οὐ κατὰ γνώμην τὰ πραττόμενα ὑπ᾽ αὐτῶν ἦν*, non probabantur. 2160. 5.
γνωμηδὸν πυνθάνεσθαι περί τινος. 1605. 5.
γνωσιμαχεῖν. 560. 15. 1738. 5.
γοητεία. *τῇ γοητείᾳ τῶν λόγων οὐ συνειδώς*. 2220. 6.
γοναὶ παίδων ἀῤῥένων. 2261. 7. *ἀφανίζων τὰς ἑαυτοῦ γονὰς*, natos. 274. 1.
γόνος, foetus, proles. 112. 4. 198. 11. *γόνῳ*, natiuitate. 653. 4.
γραμματεῖα, tabulae. 676. pen.
γραμματιστής. 2228. 4.
γραφαὶ, ſcripta, commentarii. 229. 11. 1801. 7.
γράφειν. *γεγραμμένον*, cum ſcriptum eſſet. 963. 9.
γρηγορεῖν. *ἐγρηγορυῖα φυλακή*. 1337. 9.
γυμνοῦν. *κατὰ τὰ γυμνούμενα μέρη τοῦ περιβόλου*. 1538. 8.
γωνιαία στυλίς. 470. 9.

Δ. δ

Δ.

δ olim pro π. 171. pen.
δαιμόνιον. τί οὐ δεχόμεθα τὴν τοσαύτην τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν. 445. 7. ὁ τοῦ δαιμονίου χόλος. 481. 3.
δαιμόνιος. δαιμονίῳ πνεύματι κατάσχετος γινομένη γυνή. 81. 7. τὸ δαιμόνιον γένος. 84. 3. τὰ δαιμόνια σημεῖα. 422. 9. φωναὶ δαιμόνιοι. 883. 2.
δαίμων, pro θεός. 94. pen. ὁ δαίμων, fortuna, fors. 837. 4. 2027. 8. τὸν ἑαυτῆς κἀκείνου δαίμονα κατοδυρομένη. 743. 13. τῇ μὲν φέρειν τὸν ἑαυτῆς δαίμονα περιῆν. 712. 3. κατὰ δαίμονα, diuinitus, ſeu forte fortuna. 588. 11. 1641. 8. ἡ δαίμων, dea. 364. 10. δαίμονες ἐπιχώριοι, dii indigetes. 82.4.
δακρύειν. δεδακρυμένοι, lacrymantes. 1225. 11. et ita paſſim hoc participium occurrit.
δάκτυλοι pro δακτύλιοι. 317. 13.
δάμαλις, vitulus. 89. 9. 90. 1.
δάνεισμα. δανείσματα ἔχεις ταῦτα ἐμά. 1625. 9. δανείσματα ποιεῖν. 658. 10.
δανεισμοί, foeneratores. 1226. 6.
δαπάνη, abſumtio. 1030. vlt. τὴν δαπάνην ἀναδέξασθαι, ſumtus in ſe recipere. 1264. 4.
δαψιλὴς βίος ἅπασι. 91. 1. δαψιλὴς cum infinitiuo. 92. 10.
δὲ pro γε, ſaltem. 1661. 3. δὲ δή. 1159. 9. 1216. 1. 1555. 5. et vlt. δέ τι pro δ' ἔτι. 361. 4.
δεδίττεσθαι. τὸ ἐν τῇ πόλει δημοτικὸν ἐπ' ἐμοὶ συνιστάντες δεδίττονταί με. 1178. 6.
δέησις. τίνα δέησιν ποιήσομαι τοῦ υἱοῦ; 1603. 2. τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ποιήσασθαι δεήσεις. 1613. 7.
δείγματα δαιμόνια. 1475. 3.
δείδειν. πόλεμον οὐ δείδομεν τῶν Ἀρούγκων. 1114. 14. τὸ δεδιός, metus. 1124. 4. περὶ τῷ Φρουρίῳ δείσαντες. 2108. 10. et ita etiam περὶ ἑαυτοῖς δεδιότες. 761. 2. ἃ μάλιστα ἐδεδοίκεσαν μὴ γένηται. 2005. 13.
δείλαιοι, miſeri. 1222. 1.
δείλη. περὶ δείλην ὀψίαν. 508. 9.
δεῖμα. φάσμα δείματα φέρον. 883. 1. δεῖμα περὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου. 781. vlt. οὐδὲ καθεύδειν διὰ ταῦτα τὰ δείματα ἐδύναντο. 972. 10. τὰ θεῖα δείματα. 1985. 1. ὀττείας καὶ δειμάτων μεστὰ ὀνείρατα. 1477. 8.
Δειμάτιος Ζεύς. 1248. 14.
δεῖν. πολλοῦ καὶ τοῦ παντὸς δεήσει πιστὸς εἶναι ὁ λόγος, omnino fidem impetrare non poterit. 1470. pen. οἱ θεράποντες ὀλίγου ἐδέησαν ἅπαντες ἀπολέσθαι. 2131. 10. τὰ ὅπλα μικροῦ δεῖν πάντες ἀπολωλεκότες. 2216. 5.
δεινοπαθεῖν. 869. 7.
δεινός. δεινὰ καὶ πέρα δεινῶν πεπονθότες ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνδρός. 1406. 2.
δεινῶς ἐσπουδακότες περὶ χρηματισμὸν ἄδικον. 1172. 6.
δεῖσθαι. οὓς (ſcil. νόμους) οὐ δέομαι γράφειν. 2273. 13. τὰς αἰτίας ἐπισταμένοις ὑμῖν οὐδὲν δέομαι λέγειν, non opus habeo dicere. 2174. 12. δεόμενοι τῶν πολιτῶν, rogantes ciues. 1458. 5.
δεκαδαρχία, decemuiratus. 2155. 3. 2227. 1. 2270. 7. 2273. 3. pro eodem ſaepius δεκαρχία.

δεκα-

δεκάδαρχοι, decemuiri. 2152. 10. 2154. 1.
δεκάδες, decuriae, denae curiarum partes. 251. 3.
δεκαετὴς πόλεμος. 147. 7.
δεκαετία. 180. 4. 192. 7.
δεκαρχία, decemuirale imperium in interregno. 558. 1. decemuiratus. 2143. vlt. 2144. 6. 2146. 2. et 7. 2147. 2. 2193. 3. 2201. 14. 2210. 11. δεκαρχία et δεκαδαρχία pro eodem decemuiratu, ſcil. p. 2227. 1. et p. 2228. 3.
δέκαρχοι, decuriones. 266. 3.
δεκασμὸς ἀργυρίου. 1680. 6. δεκασμὸς τυραννικὸς. 1464. vlt. εἰς δεκασμῶν ἐλπίδα καὶ κλήρων διανομὴν ὑπαχθεὶς. 1710. 1. δεκασμοῖς καὶ δωροδοκίαις ἐκθεραπεύειν τινά. 741. 5.
δεκάτευσις, decimatio. 63. 13. δεκατεύσεις χρημάτων γίνονται συχναὶ κατ' εὐχάς. 104. 6.
δέλτος. εἰς δέλτον γράφειν τινά. 490. vlt. αἱ δώδεκα δέλτοι, duodecim tabulae. 2272. 11. ἱεραὶ δέλτοι. 184. 5.
δέπας. 171. 3.
δένδρεσι pro δένδροις. 60. 7. 85. 6.
δενδρῖτις γῆ. 92. 9.
δεξιὰς παρασπονδεῖν. 1414. 5.
δεξιοῦσθαι, dextram tangere. 1609. 14. 1610. 7. δεξιώσονται τὸν ἡγεμόνα. 1073. 5. χαρᾷ καὶ κρότῳ δεξιοῦσθαί τινα, gaudio et plauſu excipere aliquem. 1326. 7.
δέον pro δεῖν. 2136. 4. δέον αὐτοῖς σὺν εὐλαβείᾳ καὶ λογισμῷ σώφρονι πράττειν ἕκαστα. 1761. 8.
δέος σφίσιν εἶναι λέγων, μὴ — 1081. 8. δέος οὐδὲν ἔτι περὶ τῆς ἀρχῆς ἔχων. 794. 12.
δέσμη, faſcis. 569. 5.
δέσμιος. δέσμιον ἐπὶ τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων κατέχειν τινά. 292. 13.
δεσποτικὴ ἐξουσία. 2187. 11.
δέχεσθαι. δεξόμενοι τὸν ὑπὲρ τῶν ἀριστείων κίνδυνον ἄρασθαι. 449. 14. πρὸς ὀργὴν δέχεσθαι πρᾶγμά τι. 2297. 3.
δεχήμεροι ἀνοχαὶ. 448. 9. et 450. 1. quo poſteriore loco pro ἀνοχαὶ eſt ἀνακωχαί.
δὴ, demum. 754. 3. τε δή. 1894. 6. δὲ δὴ quaere ſupra in δέ.
δημαγωγεῖν τὰ πλήθη. 2078. vlt. ἐὰν δημαγωγῶσιν ὑμᾶς. 2172. 12.
δημαγωγία. 1464. vlt.
δημαγωγός. πονηροῖς ἐπείσθη δημαγωγοῖς ἴδια κέρδη παρεσκευασμένοις. 1079. 5.
δημαρχίας κράτος, tribunitia poteſtas. 1034. 9. 2074. 2.
δημεύειν τοὺς ἀγρούς. 1154. vlt.
δήμευσις τῶν ὑπαρχόντων. 644. 8. κτημάτων δημεύσεις. 876. 6. δήμευσις τῆς οὐσίας. 2274. 1.
Δημοκηδὴς, ſeu Poplicola, vnde cognominatus Valerius. 891. 6.
δημοκόλαξ. 1176. 4.
δημοκοπία. 1176. 2. 1346. 10.
δημοκόπος. 1000. 6. 1101. vlt. 1347. 2.
δημὸς πίων. 1497. 2.
δημοσιεύειν. δημοσιεύουσα τὴν τοῦ σώματος ὥραν. 218. 10.
δημόσιος. τὰς οὐσίας ἀναλαβὼν εἰς τὸ δημόσιον. 646. 15. οὔτ' αὐτὸς ἀποδόμενος εἰς τὸ δημόσιον ἀνήνεγκε τὸ ἀργύριον. 1461. 11. δημόσια χρήματα. 1639. 2. δημόσια κτήματα. 1690. 2. χρήματα εἰς τὸ δημόσιον ἀναφέρειν,

in

in aerarium referre. 2044. 2.
δημοσία πίστις. 399. 13.
δημοσιοῦν. δημοσιωθέντα, publicata. 1690. 4.
δημοτελής. θυσίαι δημοτελεῖς. 399. 14. ἑορτὴ δημοτελής. 1337. 4.
δημότης καὶ ταπεινὸς ὄχλος. 846. vlt. οἱ δημόται. 847. 6. 2081. 6.
δημοτικός. τῆς μελλούσης συνεργοὺς τυραννίδος ἐκ τῶν δημοτικῶν εὐηργέτει χρημάτων. 1461. vlt.
δῃοῦν τὴν ὅμορον. 305. 10. τὴν χώραν. 1146. 1.
δήπου, ſcilicet. 715. 6.
διὰ, conſtructum 1) cum genitiuo. διὰ βίου, per totam vitam. 547. 5. δι' εὐλαβείας, timide. 1360. 8. διὰ κενῆς, inaniter. 1052. 13. 1988. 12. 2168. 4. οὐ διὰ μακροῦ. 775. 9. διὰ μέσου. 1500. 3. 2046. 1. 2195. 12. ἡ διὰ μέσου τάξις, medius ordo. 2182. 6. διὰ τάχους, celeriter. 1102. 10. 1507. 4. 1673. 3. 2040. 7. δι' ἀπορρήτων εἰπεῖν, ſecreto dicere, clanculum dicere. 1508. 4. δι' αἰσχύνης ἦν τότε Ῥωμαίοις τοῦτο, pudori erat. 1416. 3. δι' αἰσχύνης ἔχειν. 1477. 6. 1485. 14. 1722. 2. δι' αἰσχύνης ἔχειν αἰτήσασθαι. 1098. 4. δι' αἰσχύνης τὸ πρᾶγμα ἔλαβε. 1264. 7. vid. etiam p. 1413. 6. 1458. 11. et 1459. 7. δι' αἰτίας εἶναι, accuſari, incuſari. 176. 9. 1563. 12. 1139. 2. δι' αἰτίας ἔχειν, culpare. 438. 12. 1412. 14. δι' ἀσφαλείας γίνεσθαι, tutum reddi. 2202. 11. δι' ἐλπίδος ἔχειν. 1813. vlt. δι' εὐλαβείας τὸ πρᾶγμα λαβών. 870. 3. δι' εὐλαβείας ἔχειν, vereri. 1109. 14. 1360. pen. 2007. 4. δι' εὐλαβείας εἶχον ἀλλήλους ἑκάτεροι. 930. 4. δι' εὐνοίας ἔχειν τινά. 1643. 4. διὰ μέσου γίνεσθαι, impedire. 1408. 10. δι' οἴκτου λαβεῖν τι, miſerari. 2112. 12. δι' ὄκνου λαμβάνειν τι, reformidare. 451. 2. δι' ὀλιγωρίας ἐποιήσαντο τοὺς λόγους. 1169. vlt. δι' ὀργῆς τῳ γίνεσθαι, iraſci alicui. 1650. 6. δι' ὀργῆς ἔχειν. 590. 6. 1226. 9. 1342. 7. δι' ὀργῆς λαμβάνειν τι. 1831. 13. δι' ὀργῆς φέρειν τι. 575. 2. δι' ὑποψίας λαμβάνειν τινά. 1674. 11. δι' ὑποψίας ἔχοντες ἀλλήλους διετέλουν. 1354. 1. δι' ὑποψίας γίνεσθαί τινι. 1527. vlt. δι' ὑποψίας εἶναι παρά τινι. 2298. pen. διὰ φυλακῆς ἔχειν, obſeruare: de legibus dictum. 675. 6. ſeruare: de cultibus deorum. 1481. 11. tueri, cuſtodire: de praeſidiis. 1533. 9. 1896. vlt. 2027. 3. διὰ φυλακῆς τε καὶ φροντίδος ποιεῖσθαί τι, curare ac tueri. 654. 1. τὴν μαγειρικὴν μάχαιραν διὰ χειρὸς ἔχων. 2258. 10. τὰ χρήματα αὐτῶν, ὡς πολεμίων, δι' ὠφελείας ἔθεντο. 1394. 3. 2) cum accuſatiuo. ὡς ἐν παντὶ δι' ἀθυμίαν ἐγένεσθε. 1214. 8.
διαβάθραι. 940. 6.
διαβαίνειν. πρὶν ἐκείνους διαβῆναι τὸν ποταμόν. 877. 12.
διαβάλλειν. ἃ ἐπὶ τῇ νεωστὶ βουλῇ γενομένῃ διαβεβλήμεθα ὑπ' αὐτῶν. 1375. 11.
διαβεβαιοῦσθαι, affirmare. 319. 16.
διαγγέλλειν. διαγγελούσης τῆς φήμης πολλαῖς πόλεσι — 313. 1.
διαγίνεσθαι. τετρακοσίων διαγενομένων

γων ἐτῶν ἀπὸ τῆς Τίτȣ Λαρκίȣ δικτατωρίας. 1034. 2.
διαγινώσκειν. ςέρξων, ὅ τι ἂν ἐκεῖνοι περὶ αὐτȣ̃ διαγνῶσιν. 1455. 9.
διάγνωσις. ἀποδȣ̀ς τῇ βȣλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὴν διάγνωσιν. 570. 5. αἱ διαγνώσεις, cauſae cognitiones. 1468. 15.
διαγορεύειν, iubere. 200. 2. ὡς αἱ πλείȣς γνῶμαι διηγορεύθησαν. 2200. 13.
διαγράφειν νόμον, legem praeſcribere. 1245. 8.
διαδακρύειν. 2033. 6.
διαδικάζεσθαι, diſceptare, litigare. 400. 6.
διαδικασία. καλεῖν με προσῆκεν εἰς διαδικασίαν. 729. 12. διαδικασίαν ἠξίȣ τȣ̀ς δέκα προθεῖναι ταῖς γνώμαις. 2207. 4.
διάδοχος οἰκίας ἐν ταῖς πάνυ λαμπροτάταις. 1196. 3.
διαδρᾶναι, effugere, euadere. 840. 12.
διάθεσις, diſtractio. 855. 6. diſpenſatio. 1359. 10.
διαθρύπτεσθαι, perfringi. 1799. pen.
διαιρεῖν τὰ δίκαια, de iure reſpondere. 1982. pen. διαιρεῖσθαι, interpretari. 1752. 9. et ita etiam διελεῖται τὸ τέρας ὑμῖν ὅ τι βȣ́λεται σημαίνειν. 786. pen. vid. etiam paulo ante p. 785. 15. ὡς διῄρηκεν ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων ἡ τύχη, ςέργωμεν. 1221. 1.
διαίρειν, tranſnauigare. 31. 10. φεύγων διῆρε τὴν ἀκτήν. 89. 10. διαίρȣσι τὸν Ἰόνιον. 129. 1. διᾶραι τὸ ςόμα, hiſcere. 2093. vlt.
δίαιτα. δίαιταν ἔχειν ἐν τοῖς ἀγροῖς. 1331. 9. δίαιταν ἔχειν ὑπὸ σκιαῖς. 1332. 8. δίαιταν ἔχȣσαι παρὰ τῇ θεῷ. 379. 2. τὴν δίαιταν ἐν ἄντρῳ τινὶ ποιεῖσθαι. 99. 2. ἐδήλωσαν ὅσην εἶχον ἐπιθυμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ διαίτης. 1037. 15. δίαιται, atria, coenacula. 1808. 8. δίαιτα, arbitrium. 402. 7.
διαιτᾶν τὰ νείκη. 1430. 2. διῄτων τὰ δημοτικὰ συμβόλαια καὶ τὰ δημόσια. 2143. 7. τὰς συμβάσεις αὐτοῖς διαιτήσειν, ſe futuros illis reconciliationis arbitros. 995. 7. ȣ̓ τὰ δίκαια διαιτᾷς, non recte iudicas. 1554. vlt. διαιτᾶσθαι μετά τινος, degere cum aliquo. 805. 7.
διαιτητὴς, arbiter. 1138. 4. ὡς ἂν οἱ διαιτηταὶ γνῶσι. 2075. 10.
διακαρτερεῖν. 71. 13. 1816. 7.
διακατέχειν τὰ πράγματα. 667. 1. τὰ κοινὰ διακατέχειν. 1686. vlt. τὴν χώραν αὐτῶν διακατέχοντες. 523. 6. διακατασχόντας ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀπορίας τῶν ἐπιτηδείων τὴν ἀγοράν. 1407. 12.
διακεῖσθαι. ἐπὶ διακειμένοις καὶ ῥητοῖς, certis conditionibus. 1825. 9.
διακλείειν ὅπλοις πάσας τὰς ἐξόδȣς. 1709. 8. διακλείειν τῆς πρός τινα ὁδȣ̃. 1929. vlt. διέκλεισάν με τῆς εἰσόδȣ. 2189. 9.
διακλέπτειν. διακλέψαι τὸν λοιπὸν χρόνον τῆς ὑπατείας διενοȣ̃ντο. 2136. pen.
διακύειν. ἐπειδὴ πάντων διήκυσαν. 965. 7.
διακρατεῖν τὴν κοινὴν ὀργάδα. 205. vlt. ὑπὸ τῶν ξύλων διακρατεῖσθαι. 536. 10.
διακρίνειν. διακρίνας τȣ̀ς ἔχοντας τὴν

τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων. 1030. 1. μὴ διακρίναντας μήτ' ἀπὸ καλῶν αἰσχρὰ, μήτ' ἀπὸ δικαίων ἄδικα. 1177. 5. διακρίνειν, dirimere. 328. 9. 2035. pen.
διακρέσθαι, differre. 411. 1. recuſare. 904. 11. eludere. 2031. 5. τὰς ἐπιβουλάς τινος διακρέσθαι. 912. 7.
διαλαγχάνειν. κλήρῳ διαλαχόντες τὰς ἀρχάς. 1878. 1.
διαλαλεῖν. διελάλουν ἕκαστοι κατὰ συμμορίας. 1168. 10. πρὸς ἀλλήλους διαλαλοῦντες. 2246. 10.
διαλαμβάνειν. ὥστε διειλῆφθαι τὸ δημοτικὸν διεσπασμένον. 2098. 8.
διαλείπειν. διαλιπὼν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας. 1326. 12. τὸν διαλειφθέντα λόγον κατωνείδιζον. 2266. 5.
διάλεκτος et γλῶσσα pro eodem. 77. 9. 78. 4. et ita etiam p. 21. 4. et 389. 8.
διαλλαγή. διαλλαγὰς πράττων πρὸς αὐτούς. 865. pen.
διάλλαγμα, diſcrimen. 1465. vlt.
διαλλακτὴρ, conciliator. 402. 7.
διαλλακτήριοι λόγοι. 913. vlt.
διαλλάττειν. ὥστε μηδὲν διαλλάξαι τὸν τόπον ἐρημίας. 1229. 12. ὀλίγῳ τινὶ διήλλαττον ὀφθῆναι τῶν πολλῶν. 2143. 3. γένος κλήσει διαλλάττον, οὐ φύσει. 76. 5. φωναὶ διηλλαγμέναι. 77. 1. διαλλάττειν τινὰ πρός τινα, reconciliare. 1818. 2. τὴν ἔχθραν διαλλαττόμενοι. 1427. 2. διαλλάττεσθαι, permutare. 217. 12.
διαλογίζεσθαι, animo agitare. 478. 2. diſputare. 2013. 1.
διαλογισμὸς, cogitatio. 1326. 11. τὰ ἐκ διαλογισμοῦ, cogitata. 2266. 2.
διαλύειν τὰς βλάβας, damna perſoluere. 529. vlt. διαλύειν τι ἐκ τοῦ δημοσίου, ex aerario perſoluere. 915. 9. διαλύεσθαι τὴν ἔχθραν. 915. 10. διαλύεσθαι τὰ χρέα. 658. 4. et in actiuo διαλύειν τὰ χρέα p. 1008. vlt. διαλυσόμεθα τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. 1614. 5. διαλύεσθαι πρός τινα, in gratiam redire cum aliquo. 1455. 10.
διαμαντεύεσθαι. 590. vlt. 591. 8. διαμαντεύεσθαι περί τινος. 173. 5. 585. 9. διαμαντεύεσθαι ὑπέρ τινος. 586. 2.
διαμείβειν τοὺς οἰκήτορας. 56. 1. τὴν στάσιν. 168. 8. τὴν θνητὴν φύσιν. 101. pen. διαμείβεσθαι τὰς ἀγορὰς. 1004. 15. et 1358. 15. ἐκ τῶν αἰχμαλώτων ἕτερα τοῖς δανεισταῖς διαμειψαμένους ὑπὲρ αὐτῶν σώματα. 1012. 15. διαμείβεσθαι, mutuam praeſtare operam. 2153. 8.
διαμέλλειν. οὐδὲν ἔτι διαμελλήσαντες. 1860. 13.
διαμένειν. διέμεινα ἐπὶ τῶν ἐγνωσμένων. 1126. 14.
διαμηχανᾶσθαι. πολλὰ διαμηχανήσασθαι πρὸς τὴν συμφορὰν ἀλεξητήρια. 71. 11.
διαμιλλᾶσθαι περὶ τῶν ἴσων. 1213. 2.
διαμιμνήσκειν. δίκαιοι ἐστὲ καὶ ὑμεῖς διαμεμνῆσθαι τὰς εὐεργεσίας. 655. pen.
διαμονὴ τῶν πραγμάτων. 846. vlt.
διαναπαύεσθαι. 1109. 4.
διανήχεσθαι, tranare. 89. pen. 901. 2.
διανιστάναι. ἕως ἡ μήτηρ προσδραμοῦσα διανέστησεν αὐτόν. 637. 15. τὸ φρόνημα τῆς πόλεως τεταπει-

ταπεινωμένον — διαναςήσας. 1063. 3. ἡ βυλὴ διαναςᾶσα πᾶσα πρὸς τὺς βασιλεῖς. 1872. 2.
διανοεῖσθαι. πολλοὶ τῶν ὐκ εὖ διανοϋμένων πρὸς ὑμᾶς. 1154. 9.
διάνοια. τεταράχθαι τὴν διάνοιαν. 822. 15. μιᾷ διανοίᾳ χρησάμενοι πάντες. 2260. vlt.
διαντλεῖν. γῆρας ἐλεεινὸν καὶ παρ' ἐχθροῖς διαντλῶν. 1088. pen. κακὺς διαντλῦσι βίυς. 1566. vlt.
διαπαννυχιασμοὶ ἐν ἱεροῖς ἀνδρῶν σὺν γυναιξὶν. 274. pen.
διάπειρα. διάπειραν ἀλλήλων λαβόντες. 878. 6. vid. etiam p. 1920. pen.
διαπεραιῦσθαι. τὸν ποταμὸν διαπεραιῦται κωλύοντος ὐδενὸς εὐπετῶς. 932. 9.
διαπερονᾷν. σαυνίῳ διὰ τῦ θυρεῦ διαπερονηθεὶς. 1926. 8.
διαπίπτειν. ἐπειδὴ διέπεσεν αὐτῶν τὸ βύλευμα. 495. 4.
διαπολεμεῖν. 2176. vlt.
διαπόντιος ἀρχὴ. 1433. 9. διαπόντια ἀγαθὰ. 536. 4. διαπόντιοι ἀγοραὶ. 1004. pen. ἡ διαπόντιος, tranſmarina orbis pars. 233. 3.
διαπορεῖν. 1373. 12.
διαπορθεῖν. πόλεις διαπεπορθηκὼς συμμαχίδας. 1622. 13.
διαποςολαὶ. 1340. I.
διαπραγματεύεσθαι, moliri. 593. 8.
διάπρασις τῦ σίτυ. 1376. I.
διαπράττεσθαι, perpetrare. τηλικῦτο διαπραξαμένυς ἄγος. 664. 10. ὠμὰ καὶ ἀπάνθρωπα διαπεπραγμένοι. 1226. 6. ῥᾳδίως αὐτῷ διαπεπράξεται τὸ ἔργον. 1503. 14.
διαπρεσβεύεσθαι. 550. 12.
διαρκεῖν. ἔσθ' ὅπως ἂν ἐπὶ πολὺ διαρκέσαι δυνηθείη τὸ σῶμα. 1238. 6.
διαρκὴς. ἡ φύσις ὐκ ἐπιπολὺ διαρκὴς. 1163. 3. τῷ πλήθει τῦ ςρατιωτικῦ πρὸς ἅπαντα τὰ δεινὰ διαρκὴς γενομένη πόλις. 271. 10. δυνάμεις ἄγειν διαρκεῖς. 695. 2.
διαῤῥεῖν. ἀμεληθεισῶν ποτε τῶν τάφρων καὶ μηκέτι διαῤῥεομένων. 582. 2.
διαῤῥήδην ἀπεῖπεν. 890. 10.
διαρτᾶσθαι, diſtineri. 99. 10. 116. 5. διηρτημένος ὑπ' αὐτῦ. 225. 6.
διασαλεύειν. 1786. 7.
διασαφεῖν, indicare, exponere. 490. 7. 1607. 7. 1919. 4. 2050. 14.
διασαφηνίζειν, indicare. 2241. pen.
διασημαίνειν. συννοίᾳ προσώπυ τὸν ἐῤῥωδῦντα διασημάνας, timentis hominis indicia edens. 909. 9.
διασκέπτεσθαι, perluſtrare. 860. 5.
διάσκεψις. τὴν περὶ τύτων διάσκεψιν καὶ κρίσιν ἐποιεῖτο. 686. I.
διαςασιάζειν τὴν πόλιν. 1379. vlt. 2172. 12. ὔπω διαςασιάζοντες πρὸς ὑμᾶς. 1213. 9. διαςασιάζειν πρὸς τὴν βυλὴν. 1239. 2.
διασώζειν. αὐτὰ διασῶσαι τὰ σώματα δυνηθέντες. 1315. I.
διαταράττεσθαι. 461. 12. 1389. 12. 2271. 7.
διατείνειν, durare. 68. vlt. παύσομαι τὰ πλείω διατεινόμενος. 2019. 5.
διατηρεῖν. ἔθος ἕως τῆς καθ' ἡμᾶς διατηρύμενον ἡλικίας. 1704. I.
διατιθέναι. περὶ μηδενὸς διαθέμενος: de eo, qui ſine teſtamento decedit. 290. I. περὶ τῶν ἰδίων πραγμάτων διαθέμενος ὐδὲν. 641. vlt. τὺς ἐν τῇ βυλῇ

 λόγυς

λόγυς ὑπὲρ τῦ δήμυ διέθετο. 1229. 4. πολλὴν κατηγορίαν διαθέμενος τῶν φονευθέντων ὑπ' αὐτῦ πολιτῶν. 1327. pen. πρῶτος διέθετο τὴν κατηγορίαν. 1457. 9. τὰ ὅμοια διαθεῖναι. 2055. 1.
διατρέφεσθαι. 1331. 15.
διατρίβειν τὸν πόλεμον, ducere bellum. 2107. 6.
διατριβὴ, mora. 1526. 4. τὰς κατ' ἄςυ ποιῦνται διατριβὰς, in vrbe commorantur. 2180. 7.
διαυγᾶν. ἄρτι τῆς ἡμέρας διαυγώσης. 960. 10.
διαφαίνειν. εὐγενές τι φρόνημα διαφαίνων. 804. 10.
διαφανής. τῶν ἄλλων διαφανέςατοι. 1592. pen.
διαφέρειν σφίσι, ſua intereſſe. 1690. 6. qua ſignificatione haec vox etiam occurrit p. 785. vlt. et 889. 2. ὐ μικρὰ τὰ διαφέροντα ἡμῖν ἐςὶ, non parum noſtra intereſt. 1405. pen. ὥςε μηδὲν τῶν διαφερόντων ἀγνοεῖν. 2191. 12. τὸν πόλεμον διαφέρειν. 322. 6. 2328. vlt. διενέγκαντες ἀγχωμάλως τὴν μάχην. 323. 8. διαφέρειν τὰς ψήφυς ὑπέρ τινος. 363. 10. et ita etiam διοίσοντας ὑπὲρ αὐτῦ ψῆφον p. 1893. 5. ὐκέτι λόγῳ διοίσομαι πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἔργῳ. 1370. 6. διαφέρεσθαι, diſſentire. 200. 6. 334. 13. διεφέροντο πρὸς ἀλλήλυς ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς τῶν τυράννων. 857. vlt. περὶ τῆς ἑνὶ πρὸς ἕνα μάχης διεφέρετο. 442. 1. οἱ διαφερόμενοι, diſceptantes, adverſarii. 2285. 4.
διαφεύγειν. ἵνα μὴ διαφύγοιεν αὐτὸν οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις. 780. 7. ἐὰν διαφύγητε τὴν παρ' ἀνθρώπων κόλασιν, ἀλλ' ὐδὲ ταύτην, (ſcil. vltionem diuinam) διαφεύξεσθε. 2064. pen. et vlt.
διαφημίζειν. 2276. 5.
διαφθείρειν τινὰ χρήμασιν. 2229. 1.
διαφθονεῖν. διεφθόνηταί τισιν ὁ περὶ αὐτῦ λόγος. 113. pen.
διαφιέναι. 1217. 6. 1260. 5.
διαφορὰ, diſſidium. 774. 6.
διάφορος ὢν Μαμιλίῳ, a Mamilio diſſidens. 755. 3. διάφοροι, aduerſarii. 1081. 6. 1178. 5. 1350. 3. τὸ διάφορον, pars adverſa. 1123. 4. idem ἀντίπαλον, verſu 2. et ita etiam in plur. τὰ διάφορα. 1844. 10. τὸ διάφορον, quod intereſt. 1687. 8. διάφορον, pecunia, tributum, pretium. 1172. 7. 1265. 1. 750. 6. οἷς ὐ περὶ μικρῶν τὸν κίνδυνον εἶναι διαφόρων. 1000. 9. et ita etiam περὶ μικρῦ πολεμεῖν διαφόρυ p. 1002. 1. πρίασθαι πολιτικὴν εὔνοιαν ὀλίγυ διαφόρυ. 997. 12. ὠνεῖσθαι πολλῦ διαφόρυ μικρά. 1354. 7. ῥώμῃ σώματος ἦν διάφορος, corporis robore praeſtabat. 2030. 4.
διαφυλάττειν. ὗτος ὁ νόμος ἄχρι πολλῦ διέμεινεν ὑπὸ Ῥωμαίων διαφυλαττόμενος. 2125. 1.
διαφωνία. 77. vlt. 231. 7.
διαχεῖν τὰ βυλεύματά τινος, diſſipare. 419. 13.
διαχρῆσθαι. ἀπειθείᾳ διεχρῶντο καὶ καταβοῇ. 1879. 13.
δίγλωττοι ἄνθρωποι. 67. 4.
διδασκαλεῖα. 1332. 9. 2228. 4.
δίδυμα βρέφη ἄῤῥενα. 199. 4.
διεγγυᾶν. διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων. 1339. 2. μὴ διεγγυᾶν τὸ σῶμα. 2232. 12. ἡ

βȣλὴ ἐψηφίσατο χρήμασι διεγγυηθὲν ἐλεύθερον εἶναι τὸ σῶμα μέχρι δίκης. 2001. 5.
διεγγύησις τȣ̃ σώματος. 2240. 1. δȣ̃ναι διεγγύησιν. 2240. 5.
διείργειν, dirimere, diſpeſcere. 86. b. 12. 454. 11.
διεκπαίειν. διεκπαισάμενος τὰς πύλας. 2252. 6.
διεκπορεύεσθαι. ὥτε πρόσω διεκπορευθῆναι δυνάμενοι. 1815. 7.
διενοχλεῖν περί τινος. 863. vlt.
διεξιέναι (ab εἶμι). διέξειμι, percenſebo. 22. vlt. 2159. 15. τὰς ἑαυτῶν εὐεργεσίας διεξῄεσαν. 2317. 8. διεξιόντες τȣ̀ς σεγωπȣ̀ς. 2269. 8. διεξιὼν διὰ τȣ́των. 776. 12.
διέξοδος, expeditio. 53. 4. διέξοδοι, tranſitus. 952. 7.
διεπιφώσκειν. 1922. 9.
διεργάζεσθαι ἑαυτὸν, ſeipſum conficere, perimere. 1122. 8.
διερείδειν. τῷ θυρεῷ διερειδόμενος. 459. 9. διὰ τȣ̃ γόνατος ἄχρι τῆς ἰγνύος διήρεισε τὴν λόγχην. 1768. 2.
διερευνᾶσθαι. ἐσκεδασμένȣς ἀνὰ τὴν χώραν διερευνώμενος. 487. 10. τὴν οἰκίαν τινὸς διερευνᾶσθαι. 778. 11. ὥτε διερευνώμενοι τὰς ὁδȣ̀ς. 1793. 14.
διέρχεσθαι. αἱ ἑξαετεῖς — ἀνοχαὶ διεληλύθεισαν ἤδη, praeterierant. 565. 8.
διερωτᾶν. κατ' ἄνδρα διερωτώμενοι τὰς γνώμας ἐν τοῖς ἰδίοις ἕκαστοι λόχοις. 688. 8.
διεσπȣδασμένως. 18. 1.
διετεῖς σπονδαί. 1507. 2.
διετήσιος. καιροὶ διετήσιοι. 41. 10. θυσίαι διετήσιοι. 85. 13.
διευτυχεῖν. 461. 5 576. 7.
διεχθρεύειν. 810. 2.
διϊϛάναι τȣ̀ς πένητας ἀπὸ τῶν εὐπόρων. 1791. 1. διαϛῆσαι τὴν πόλιν. 1726. 3. διαϛάντας ἀπὸ τῶν ἑτέρων. 340. 2. διειϛήκει, diffidebat. 1850. 10. 1874. vlt. διειϛήκεσαν, diffidebant. 1732. 12.
δικάζειν τοῖς ὄχλοις. 1610. vlt. δικάζεσθαι, ius experiri. 344. 11. 410. 10. οἱ δικαζόμενοι, iudicio diſceptantes. 2286. 8.
δικαιοδοσία. 2036. 2.
δικαιολογία. ἔτι τῆς δικαιολογίας γινομένης. 918. 1. μεμιγμένην φέροντες δικαιολογίαν παραιτήσει. 1552. vlt.
δίκαιος εἶ — πατρὸς εὔνοιαν τοῖς παιδίοις τοῖσδε παρασχέσθαι. 644. pen. δίκαιοι ἐϛὲ καὶ ὑμεῖς διαμεμνῆσθαι τὰς εὐεργεσίας. 655. 14. ὑπὸ τȣ́των παθῆναι δίκαιός εἰμι τῆς ἀρχῆς, ȣ̓χ ὑπὸ σȣ̃. 728. 8. ȣ̓χ ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις εἴη ἅπασι δίκαιος ἀπολωλέναι. 825. 1. δίκαιός ἐϛιν ἀποθανεῖν, ἢ τῆς πόλεως ἐκπεσεῖν. 1430. 5. τὸ δίκαιον, ius. 1392. 1. 1982. 14. τὰ δίκαια τȣ̃ δήμȣ, plebis iura, ſeu privilegia. 2068. 6. τῶν δικαίων μὴ τυγχάνειν, ius ſuum non conſequi. 1004. 7. τὰ δίκαια διαιρεῖν, de iure reſpondere. 1982. pen. τὰ δίκαια λέγειν, ius dicere, cauſam ſuam agere. 1400. 10. τὰ δίκαια ὑφέξομεν ὑμῖν κατὰ τὰς ὁμολογίας. 2048. 1. ἐπὶ συγκειμένοις τισὶ δικαίοις, certis conditionibus. 550. 6. ἐπὶ τȣ́τῳ συνέβησαν τῷ δικαίῳ. 358. 16. ἐκ τȣ̃ δικαίȣ, iure. 1991. 10. 1996. pen. σὺν τῷ δικαίῳ, iure. 2153. 4.

 δικαιȣ̃ν,

δικαιοῦν, iuſtum cenſere. 431. 16. 432. 4.
δικαίωμα τῆς ἀρχῆς παρέχεσθαι, imperii ius allegare. 432. pen.
δικαίωσις, iuris praetextus. 225. 10. ius. 1348. 14. παρὰ τὴν κοινὴν ἁπάντων ἀνθρώπων δικαίωσιν. 1582. 3. ἀνθρώπιναι δικαιώσεις. 432. 12.
δικάσιμοι χρόνοι. 2236. 8.
δικασπόλοι vocantur reges ab Homero. 1024. 5.
δικαστήριον. δικαστήρια καθίζειν τινί. 502. vlt. 976. 3.
δίκη. ἔδοξεν αὐτοῖς δίκῃ τὸν Ἄππιον ὑπαγαγεῖν θάνατον ἐχούσῃ τὸ τίμημα. 1893. 2. ὑπὸ δίκην ἄγειν τινά. 467. 6. 2000. 3. εἰσάγουσιν αὐτὸν ὑπὸ δίκην ἀδικήματος δημοσίου. 1993. 15. ὑπὸ δίκην καταστῆσαι τινα. 2094. 12. 2096. 9. ἐπὶ τὴν δίκην ἄγειν τινά. 1846. 5. δίκην ἐπάγειν τινί. 1429. vlt. δίκην δημοσίαν ἐπιφέρειν τινί. 1845. vlt. προθεῖναι τῷ ἀνδρὶ δίκην συνεβούλευε. 1390. pen. πρόθες αὐτοῖς δίκας. 644. 6. δίκας λαγχάνειν ὑπέρ τινος. 256. pen. τὴν δίκην ἐπιτελεῖν. 1447. 12. 1847. 1. 2102. vlt. quo poſtremo loco plur. eſt, τὰς δίκας. τὴν δίκην ἐφ' ὑμῶν συντελέσομεν. 1392. 7. παρῆν ὁ χρόνος, ἐν ᾧ τὰς κατὰ τῶν ἀνδρῶν ἔδει συντελεῖσθαι δίκας. 2102. 11. τὰς δίκας ἐρήμους ἐκλείπειν. 664. 10. δίκας ἁλόντες ἰδίας, damnati. 257. 7. et δίκαις ἁλόντες ἰδίαις p. 1231. pen. δίκας αὐτοῖς ἐπιτίθησι τάσδε. 353. 7. δίκας ὑπέχειν. 257. 1. ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἡμῶν οὐ μεμπτὰς τέτικε δίκας τοῖς θεοῖς. 428. 6. σὺν δίκῃ, iure. 1366. 4.
δίκην, aduerb. ποταμοῦ δίκην, ἢ πυρός. 1857. pen.
δικτατωρία. 1022. 6. 1034. 3. 1226. 2. eadem ἡ τοῦ δικτάτωρος ἀρχή. 1034. 1. et 7. et δικτατωρεία. 1091. 6.
δίμηνος. σῖτον ὡμολόγησαν τῇ Ῥωμαίων στρατιᾷ διμήνου παρέξειν. 1788. 14. et ita etiam διμήνου τροφὰς ἀποφέρειν τῇ στρατιᾷ p. 1843. 2.
διμοιρίας λαμβάνειν. 1697. 1.
δινεῖν. 1489. 9.
δινεύειν. 1490. 13.
δίοδος φέρουσα ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τὸν μέγαν ἱππόδρομον. 927. 4. ἀσφαλεῖς παρέχειν τινὶ τὰς διόδους διὰ χώρας τινός. 993. 6. ἄδειαν αὐτοῖς ὑπισχνούμενοι καὶ δίοδον. 1799. 4.
διοιδεῖν. διοιδοῦσα πόλις. 1874. vlt.
διοικίζεσθαι. 1122. 11.
διοικισμὸς τῆς πόλεως. 1225. 10.
διολλύναι. πάντας ἡμᾶς φανερῶς τε καὶ κρύφα πειράσονται διολέσαι. 642. 13. τὰ φίλτατα διολέσαι. 1220. 14.
διόμνυσθαι, deierare. 799. 13. 864. 13. διωμόσατο κατὰ τῶν σφαγίων. 782. 3. κατὰ τῆς ἑαυτῶν πίστεως διωμοσάμενοι. 2290. 7. ὅρκους διομοσάμενος ἰσχυροὺς περὶ τοῦ μὴ λήψεσθαι πάλιν τὴν ὑπατείαν. 2037. 9.
διομολογεῖσθαι, polliceri. 1105. 10. tranſigere. 332. 9. ταῦτα διομολογηθῆναι πρὸς ἀμφοτέρων, haec confeſſa eſſe apud vtroſque. 2300. vlt.
διονομάζειν. οἱ ἐπ' ἀνδρείᾳ διονομασθέντες. 902. pen.
Διονυσιακαὶ θυσίαι. 1500. 7.

διοπε-

διοπετὲς Παλλάδιον. 378. 6. διοπετὴς πέλτη. 387. 12. eadem θεόπεμπτος, verſu pen. διοπετεῖς. 2225. 6.
διορθῶσθαι, corrigere. 1231. 9. idem ἐπανορθῶσθαι p. 1232. 4.
διόρθωσις. 1083. 13. 1427. 5.
διπλάσιος. τὴν Ῥωμαίων ἅπασαν δύναμιν καθοπλίσας διπλασίαν ὅσαν ἤδη τῆς πρότερον. 510. 14.
διττός. τοὺς πολεμίους ἐνίκησα διτταῖς μάχαις. 1824. 14.
διφθέραι. 1336. 8.
δίχα τῶν ἄλλων, ſemotis caeteris. 318. 6. συνελθοῦσαι αἱ γυναῖκες δίχα τῶν ἀνδρῶν εἰς ἓν χωρίον. 330. 5. δίχα οἰωνῶν τε καὶ τῆς ἄλλης ὀττείας ἁπάσης. 1877. 9. ἡμῶν δίχα, ſine nobis. 1221. 3.
διχόθεν, duobus e locis. 2166. 3.
διχομηνὶς ἡμέρα. 97. 3. τῇ διχομήνιδι τοῦ Δεκεμβρίου μηνός. 2307. 10.
διχοστασία, diſſidium. 1682. 9. et alibi.
δίψα. δίψῃ πιεζόμενοι. 1798. 12.
δίψος. κεκμηκότες τὰ σώματα δίψει. 1776. vlt.
διώκειν, ſequi. 214. 2. διώκειν τινὰ δίκας, iudicio aliquem perſequi. 1429. pen. ἑκατέρου τὸ πλέον ἔχειν ἀφανῶς διωκομένου. 225. 9. vbi forte διώκοντος leg. eſt. διάξεσθαι pro διωχθήσεσθαι, med. pro paſſ. 460. 2.
διώρυγες τοῦ τείχους. 525. 11.
δόγμα τῆς βουλῆς. 1198. 6. δόγμα ἐξήνεγκε. 1789. 4.
Δοέλλιος, Duellius. 2277. 5.
δοιοί. Νήσῳ ἐγκάτθετο παῖδας δοιάς. 123. 11.
δοκεῖν, putare. 538. pen. 1316. 6. δόξαν αὐτῷ, cum viſum ei eſſet. 115. 11. vid. etiam p. 223. 5. et 360. 4. ἐκ πολλοῦ πάνυ χρόνου δεδογμένον ὑμῖν ἦν. 497. 9.
δόκησις. 478. 11. 816. pen.
δόλος ἄφυκτος ἐῤῥαπται κατ' ἀμφοτέρων. 423. 12. ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης. 1523. 9.
δόξα ἀγαθή, bona exiſtimatio. 2062. 2.
δοξοκοπία κενή. 698. 7.
δορίκτητος. εἰς τὰ δορίκτητα κατοικίζειν τινά. 109. 10. εἰς τὴν δορίκτητον κληρούχους ἀπέστειλεν. 1136. 5. δορίκτητα ἀνδράποδα. 1222. 3. γῆν λαβεῖν ἐκ τῆς δορικτήτου. 2056. 12. vid. etiam p. 2356. 2.
δόρυ. ὑπὸ δόρυ πωλούμενοι ἐκ τῶν λαφύρων. 696. 6. δόρατι ἑλεῖν χώραν τινά. 1908. 14.
δορυαλώτους ἔχειν. 696. 8.
δορύκτητος. οὐκ ἂν ἀποσταίημεν ἔτι τῶν δορυκτήτων. 1524. 16.
δοτήρ, dator. 94. vlt.
δουλοῦν. δεινότερα ὑπὸ τῆς δεδουλωμένης (in ſignific. act.) αὐτὸν εὐμορφίας πεπονθώς. 2247. 4.
δούριος ἵππος. 114. 3.
δραματικὴ ἀτοπία. 217. 11.
δρᾶν. οἱ δεδρακότες, facinoris patratores. 346. 10. 646. 2. δρώμενα, pro ὑφορώμενα, aut leg. eſt μὴ δρώμενα. 456. 10.
δραπέται, fugitiui. 229. pen.
δρασμὸν ποιεῖσθαι, auſugere. 1907. 7.
δραστήριος. ἀνὴρ μετὰ τοῦ δραστηρίου καὶ συνετός. 82. 3. ἐδόκει αὐτοῖς δραστηρίου ἀνδρὸς εἰς τὰ πράγματα δεῖν. 1016. pen. vid. etiam p. 640. 13. et 2046. 7.

δράττεσθαι, corripere, apprehendere. 1800. 4.
δρυμὸς. 945. vlt. δρυμοὶ βαθεῖς. 945. 14. δρυμὸς ὕλην βαθεῖαν ἔχων. 2112. 16.
δρυοκολάπτης, picus. 40. 8.
Δυάλιος, pro Δυέλλιος. 2148. 4.
δύειν. ἤδη δεδυκότος ἡλίου. 487. 14. κατὰ γῆς δύεσθαι. 2066. 3.
δύναμις. τῶν χρημάτων ὅσα δύναμις αὐτοῖς φέρειν ἦν, quae ferre poterant. 2058. 13. δύναμιν ἔσχον, poterant. 1807. 10. κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν. 2190. 9.
δύνασθαι. τὸ δυνάμενον, facultas. 1368. 6. 2093. 3. ἑταιρείαις μεγάλα δυνάμενοι. 2100. 9.
δυναστεύειν. δυναστεύοντες τῆς πόλεως. 2168. 3.
δυνατὸς. χρήμασι δυνατοὶ. 299. 11. χρήμασι δυνατὸς. 936. 3. χρήμασι καὶ φίλοις δυνατοὶ. 2085. vlt. εἰ τὸ δυνατὸν αὐτῇ πρόσεστι, μαθεῖν βούλομαι. 590. pen. δυνατὴν εἶναι τὴν πρᾶξιν ἀναφαίνων. 591. 3. ἐν δυνατῷ σφίσιν ἦν. 496. 10.
δυσάγωγος. ἐν οἷς τὸ πλεῖόν ἐστι δυσάγωγον. 296. 8. οἱ δυσάγωγοι ἐπὶ τὸ καλὸν. 1756. 6.
δυσανασχετεῖν. εἰ δουλεύειν τοῖς ἰδίοις ἐκγόνοις δυσανασχετοῦμεν. 481. 1. δυσανασχετοῦντες τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ. 1849. 3. et ita τὰς ἀπειλὰς δυσανασχετοῦντες. 1370. 2. τοῖς ἔναγχος κακοῖς δυσανασχετοῦντες. 1154. pen. δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γινομένοις. 1208. 15. ἐπὶ τοῖς ὀνειδισμοῖς. 1388. 1. δυσανασχετήσαντες ἐπὶ τῷ ἔργῳ. 1756. vlt. δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τῇ λύμῃ καὶ διαρπαγῇ τῶν ἀγρῶν. 1933. 10.
δυσαντίλεκτος. ὃ δυσαντίλεκτόν ἐστιν. 888. 5. δυσαντίλεκτοι μαρτυρίαι. 1481. 8.
δυσαπάλλακτος νόσος. 2137. 2.
δύσβατος λόφος. 1043. 1. ψιλὰ καὶ δύσβατα ὄρη. 2049. 13.
δυσγένεια, generis obſcuritas. 2036. 4.
δυσδιάγνωστος. 388. 6.
δυσείκαστος γέγονεν ἡ παλαιὰ τοῦ τόπου φύσις. 85. 2.
δυσεκκάθαρτοι ῥύποι. 699. 8.
δυσεξέλεγκτα φάρμακα. 415. 14.
δυσεύρετος πληθύς. 674. vlt.
δυσημερεῖν κατὰ τὰς μάχας. 144. pen.
δυσκαταγώνιστος ἰσχὺς. 421. 6. δυσκαταγώνιστον ὅπλον. 1095. 2.
δύσκολον πρᾶγμα. 1559. 2.
δύσκριτος αἵρεσις. 814. 9.
δυσοργήτως. 1147. pen. 1381. 5.
δυσπολέμητος ἰσχὺς. 476. 3.
δυσπόριστος. 94. 2.
δυσποτμία, infortunium. 1822. 12.
δύσποτμοι τύχαι. 45. 12.
δυσπρόσιτος πόλις. 773. 4.
δυσέκμαρτον τέλος. 715. 9.
δύστηνον πάθος. 1084. 7.
δυσφημίαι καὶ κατηγορίαι. 1150. 6.
δυσχεραίνειν. δυσχεράναντες ὅλον τὸ πρᾶγμα. 1024. pen. ἔοικεν ἀδίκημα οὐδὲν εἶναι, δι' ὃ δυσχεραίνουσί μοι τινὲς. 733. 2. δυσχεραίνουσιν ὀλίγου δεῖν πάντες αὐτῇ. 2179. 10. δυσχεραίνοντες ἐπὶ τῇ διατριβῇ τοῦ χρόνου. 1990. 3.
δυσχωρία. εἰς δυσχωρίας κατακλεῖσαι τὸ στρατόπεδον. 2203. 13. κατακλειόμενος εἰς δυσχωρίας. 2222. 4.
δωμάτιον, cubiculum. 641. 8. 798. 3.

δωρεὰν

δωρεὰν διδόναι τινὶ, donare. 635. 2. ὅτε δωρεὰν παρ' ὑμῶν λαβόντες. 2091. 9.
δωρεῖσθαί τινα χώρᾳ πολλῇ. 102. 8.
δωρηματικός. 1649. 9.
δωροδοκεῖν. χρήμασι δωροδοκηθέντες. 776. 3.
δωροδοκίας λόγον ἀποδιδόναι. 2358. 7.

E.

ἑαυτῦ pro σεαυτῦ. 2347. 10. 2349. 1. ἀφ' ἑαυτῶν γνόντες, ſuopte iudicio. 2189. 9.
'Εβικλοὶ, pro Αἰκικλοὶ, Aequicolae. 389. 12.
ἔγγιςα, nuperrime. 1186. 2. 1360. 13.
ἔγγονον, pro ἔκγονον, progenies, 36. 4. ἔγγονα, nati. 1037. 9. ἔγγονοι, nepotes, poſteri. 143. 2. 247. 9. 1125. pen. 1405. 6. 1598. 6. 13. 2187. 5.
ἐγγράφειν. ἐγγραψάμενοι ταῖς συνθήκαις ταῦτα. 991. 10.
ἐγγραφὴ εἰς τὰ ἀρχαῖα τὰ δημόσια. 292. 2.
ἔγγραφοι νόμοι. 395. 15.
ἐγγυᾷν. τὴν ἑτέραν τῶν θυγατέρων ἐγγυήσας. 639. 14. ἐγγυᾶσθαι, ſpondere, polliceri. 239. 10. 1132. 13.
ἐγγύη. τὴν ἐγγύην ὁμολογεῖτε περὶ αὐτῆς εἰς τὴν αὔριον ἡμέραν. 2240. 7. ἐπὶ τὴν ἐγγύην προάγεσθαι. 2240. vlt. ἐπὶ τὴν ἐγγύην παραγίνεσθαι. 2241. 6.
ἐγγυητής. τῦ μηδὲν κακὸν ὑπ' ἐχθρῶν παθεῖν ἐγγυητὴς ἐγίνετο. 268. 1. τύτων τῶν ὑποσχέσεων ἡμεῖς ἐγγυηταὶ πασῶν ἐσμέν. 1558. 9. ἐγγυητὰς θεὺς διδόναι τινὶ. 1580. 4. et cum additis καὶ δαίμονας p. 1613. 13. ἐγγυητὰς δῦναι τῆς ἀφίξεως. 2001. 3. ἐγγυητὰς καταςῆσαι ἀξιόχρεως. 2232. 9. ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως διδόναι. 2237. 10. τὺς θεὺς ἐγγυητὰς ποιησάμενοι τῶν ὁμολογιῶν. 708. 12.
ἐγγὺς ἐτῶν πεντακοσίων. 431. 7.
ἐγείρειν βοηθείας. 476. 1.
ἐγκαθέζεσθαι ἐν γῇ τινι. 1920. 1.
ἐγκαθῆσθαι. εἴ τις ὑμῖν φθόνος ὐ δίκαιος ἐγκάθηται. 1236. 8. τὴν κρατίςην αὐτῶν τῆς χώρας ἐγκαθημένυς δηῦν. 2265. 15.
ἐγκαθίζειν λόχυς ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων. 1796. 5.
ἐγκαθιςάναι. φρυρὰν ἐγκαταςήσας. 1908. 1.
ἐγκαταλαμβάνειν. χωρὶς τῶν ἐν τῷ Κορβιῶνι ἐγκαταληφθέντων. 1041. pen. vid. etiam p. 1906. pen. et 1787. 7.
ἐγκαταλείπειν τὺς ὀρφανύς. 655. 11. ὡς ὐκ ἐγκαταλείψομεν αὐτύς. 1124. 5. ὐκ ἐγκαταλιπῦσα τὴν ἐρημίαν αὐτῆς. 1610. 9. ἐγκαταλιπεῖν καὶ προδῦναί τινα. 1603. 7. ἐγκαταλιπόντες τὺς ἄρχοντας. 2128. 5. ἐγκαταλελοίπασιν αὐτῶν τὴν ἐπικυρίαν. 1052. vlt. πρὸς ἁρπαγὰς τῶν ἐγκαταλειφθέντων ἐν τῷ χάρακι τραπόμενοι. 1808. vlt.
ἐγκαταμιγνύναι. τοῖς πολιτικοῖς τὰς ςρατείας ἐγκαταμιγνύντες λόχυς. 1040. 6.
ἐγκαταχωννύναι. ἐγκατέχωσαν αὐτὺς τῷ πλήθει τῶν βελῶν. 1800. 12.
ἐγκεῖσθαι. ἐγκείσεται ὑμῖν πέρα τῦ δέοντος βαρύς. 1180. 8. πολὺ μᾶλλον ὑμῖν βαρὺς ἐγκείσεται. 1368. 5.
ἐγκελεύεσθαι. τῶν 'Αλβανῶν τοῖς σφετέροις ἐγκελευομένων. 460. 8.

ἐγκέλευστοι. 667. 1.
ἔγκλημα ποιεῖσθαί τι. 1792. 5.
ἐγκλίνειν τὰ νῶτα. 1814. 13.
ἐγκλίνειν εἰς φυγήν. 1929. 4.
ἐγκεκλικότα τὸν τύραννον ἑώρων ἐπὶ θάτερα μέρη. 1338. pen.
ἐγκλίνειν τινί. 974. 2.
ἐγκοσμεῖν. ἀρχὴ ἐγκοσμηθεὶς μεγάλη. 2137. vlt.
ἔγκοτος. οὐδὲν ἔγκοτον ἔχουσαι αἱ διαλύσεις ἐπετελέσθησαν. 514. 1.
κατὰ τὸ ἔγκοτον τῆς πρὸς τὸν ὕπατον τιμῆς. 1755. 8.
ἐγκρατὴς ὁ βίος ἦν αὐτοῖς ἁπάσης ἡδονῆς. 259. 1. γαστρὸς ἐγκρατεῖς. 297. 4. δυνάμεώς τινος γενόμενος ἐγκρατὴς, copiis quibuſdam potitus. 306. 9.
ἐγκρατῶς κατέχειν τὴν ἀρχήν. 747. 10. πῶς ἂν ἐγκρατέστατα τὴν ἀρχὴν κατάσχοι. 777. 1. ἵνα σὺν τούτοις τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἐγκρατέστερον κατέχοι. 781. 12. οὓς καθέξειν αὐτὰ πεπίστευκα ἐγκρατῶς. 906. pen.
ἐγκρατῶς ἄρχειν. 1017. 5.
ἐγκύκλιον δὴ τοῦτο καὶ ἐν ἔθει ἦν ἤδη τῇ πόλει. 2077. 13.
ἐγκυλίειν. εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις ἐγκυλισθείς. 2249. 2.
ἐγκυμονεῖν. τὸ ἐγκυμονούμενον, foetus. 176. 5.
ἐγκύμων. ἐγκύμονα ποιεῖν τινα. 110. 5. ἐγκύμων οὖσα. 141. 12. 635. 1.
ἔγκυοι γυναῖκες. 1803. 1.
ἐγκυρεῖν. δυσχωρίαις ἐγκυρήσαντες ἀνεξόδοις. 566. 9.
ἐγκώμιον, laus. 1606. pen.
ἐγχείρημα. τῶν περὶ τὰς φυλὰς ἐγχειρημάτων ἀπέστη. 592. 7. καλὰ ἐγχειρήματα. 837. 5. ἐγχειρήματα ἄδικα καὶ παράνομα. 1428. 2.
ἐγχειρίδια, gladii. 1729. 6.
ἐγχώριοι, indigenae. 118. 12. 139. 12.
ἕδη τῶν θεῶν, ſtatuae deorum. 168. 2. eadem ἱδρύματα, verſu 4. et βρέτη, verſu 8. τὰ ἕδη τῶν θεῶν legitur etiam p. 119. 5. 141. 5. et 144. 6.
ἕδρα, conſeſſus, conſultatio. 2317. 2. τὰς προσηκούσας ἕδρας λαμβάνειν. 224. 8.
ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων στρατιῶται. 322. 16.
ἐθελοκακεῖν. 1878. 15.
ἐθελόκακος. 1755. 4.
ἐθελούσιος. 129. pen.
ἐθισμός. κατὰ τοὺς πατρίους ἐθισμοὺς καὶ νόμους. 828. 6.
ἔθνη, gentes, ſeu familiae. 2154. 10. ἔθνη de hominibus in vna eademque ciuitate. 1238. 11. et 1239. 1.
ἔθος. ἐν ἔθει ἦν τοῦτο ἤδη τῇ πόλει. 2077. 13. οὐκ ὄντα ἐν ἔθει ἐπιτηδεύματα. 2133. 9. ἔθη καὶ νόμιμα. 1443. 6. 1481. 1.
εἰ cum ſubiunctiui modi verbo. 890. 2. εἴ γε δή, ſiquidem. 648. 12. εἰ δὲ μή γε. 1093. 7. 1188. 15. 1452. vlt. 2010. 11. εἰ δή, ſi modo. 815. 7.
εἴδειν. εἴδετε, vidiſtis. 1757. 15. ταῦτα Ῥωμαίους ἔτι καὶ εἰς ἐμὲ πράττοντας ἐπὶ ταῖς θυσίαις ἰδὼν ἐπίσταμαι. 1497. 5.
εἰδοί, idus. 1068. 15. 1246. 4.
εἰδοφορεῖν, repraeſentare. 1488. 2. 1491. 3.
εἴδωλον, ſpectrum. 195. 12. et 14. 1476. vlt. μορφαὶ εἰδώλων ἄλλοτ' ἀλλοῖαι δι' ἀέρος φερόμεναι. 1985. 6. εἴδωλα, ſimulacra. 96. 9. 152. 1. τὰ εἴδωλα καὶ τὰς σκιὰς τῶν τιμῶν καὶ τῶν

τῶν εὐπαθειῶν διώκειν. 2186. vlt.
εἶεν δή, ſit ita. 1682. vlt.
εἰκάζειν. εἰκάσας τὴν διάνοιαν αὐτῶν. 2222. 2. εἰκάζεσθαι, aſſimulari. 75. 3. εἰς Σιληνοὺς εἰκασθέντες. 1491. 5.
εἰκασμός. εἰκασμῷ καὶ δόξῃ τὴν ἀλήθειαν τεκμαιρόμενοι. 1582. 7. εἰκασμοῖς χρῆσθαι περί τινος. 1200. pen.
εἰκαστὴς κακὸς τῶν ἐσομένων. 1445. 5
εἰκόνες τῶν θεῶν. 1493. 8.
εἰκώς. κατὰ τὸν εἰκότα λογισμόν, ex veriſimili coniectura. 1330. vlt. vid. etiam p. 1771. 4.
Εἰλείθυια, Iuno Lucina. 676. 1.
εἴργειν, excludere. 292. 13. arcere, prohibere. 2172. 7. εἶργον τοὺς πολεμίους τῆς διαβάσεως μέχρι πολλοῦ. 898. 15.
εἰρεσία, remiges. 2318. 1.
εἰρηνοδίκαι, fetiales. 389. 8. 1245. 13. 2322. 12. in ſingul. εἰρηνοδίκης. 2325. 7.
εἱρκτὴ ἄδηλος. 200. 7.
εἰρωνεία, ſimulatio. 723. 8. 2296. 2.
εἰς pro ἐν. 841. 10. 1909. pen. εἰς pro πρός. 859. 3. εἰς τέλος, perpetuo. 1350. 8. in totum. 1751. 9. 2134. vlt.
εἰσαγγελίας ποιεῖσθαι κατά τινος. 2274. vlt.
εἰσαγγέλλειν τινὰ εἰς τὸν δῆμον, deferre aliquem ad populum, ſeu accuſare. 1695. 12. ἐπειδὴ τυραννίδι αὐτὸν ἐπιχειρεῖν εἰσηγγείλατε. 1457. 1.
εἰσάγειν. πονηρῶν ἔργων ζῆλον εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν εἰσαγήοχεν. 1996. 12.
εἰσακοντίζειν τὰς λόγχας. 1667. 4.
εἰσακούειν. ὡς οὐδὲν αὐτῶν εἰσήκουον ἐκεῖνοι. 2226. 8.
εἰσβολὰς πολλὰς μεγάλοις στρατεύμασι ποιεῖσθαι εἰς χώραν τινά. 707. 16.
εἰσελαύνειν. εἰσελαύνει τὸν ἵππον ἀφειμένῳ τῷ χαλινῷ. 1065. 1.
εἰσέρχεσθαι. τοῖς πολλοῖς γέλως ἐπὶ τῇ κενοσπουδίᾳ τοῦ ἀνδρὸς εἰσήρχετο. 1199. 10. εἰσελθέτω δὴ λογισμὸς ἕκαστον ὑμῶν — 2260. 9.
εἰσηγεῖσθαι γνώμην τινά. 2206. 5.
εἰσηγήματα, inſtituta. 2068. vlt.
εἰσιέναι. εἰσῄει αὐτῶν τοῖς χαριεστάτοις εἰς τοὺς λογισμοὺς — 414. 3. λογισμὸς εἰσῄει πολλοῖς. 882. 8. αἰδὼς εἰσῄει τοὺς ὑπάτους. 2285. 7. εἰσιόντες ὕπατοι, futuri conſules. 1693. 6. 1694. 12.
εἰσόδιος. 2231. 10.
εἰσπίπτειν. εἰσπίπτει αὐτοῖς λογισμός. 661. 11.
εἴσπραξις. 1013. 3.
εἰσπράττειν. οὐχ ἱκανὰς ἤδη παρὰ πάντων εἰσπέπραξαι δίκας; 1556. 6.
εἰσφέρειν. νόμους ἀπροβουλεύτους εἰσφέρει. 1422. 10.
εἰσφορά. 658. 9. 674. 12.
εἰωθώς. ἡ οὐκ εἰωθυῖα ἐδωδή. 1339. 15.
ἐκ pro ἀπό, ab. 1141. 14. pro μετά. 1822. pen. ἐκ τοῦ ἀδοκήτου. 573. 4. 1162. 3. ἐκ τοῦ ἀνελπίστου. 1927. 14. ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου. 327. 8. 1708. 8. ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, neceſſario. 1829. vlt. ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, tuto. 322. 5. ἐκ τοῦ ἀσφαλεστέρου, tutius. 44. 8. ἐκ τοῦ βιαίου, vi. 2086. 1. 2210. pen. ἐκ τοῦ δικαίου, iure. 720. 16. 2197. 12. ſic ὁ ἐκ τοῦ δικαίου πλοῦτος, iuſte partae diuitiae. 2356. 3. ἐκ τοῦ δικαιοτάτου, iuſtiſſime. 1392.

1392. 11. ἐκ τοῦ τεθαῤῥηκότος, confidenter. 1439. 4. ἐκ τοῦ ῥάστου, facillime. 593. 10. ἐκ τοῦ προφανοῦς, palam. 546. 2. ἐκ τοῦ φανεροῦ, aperte, palam. 643. 2. 2264. vlt. et alibi ſaepiſſime. Sine articulo, ἐκ φανεροῦ, occurrit p. 2045. pen. ἐκ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ παρασκευῆς. 1457. 9. ἐκ πολλῆς ὑπεροψίας λαμβάνειν τι. 2217. 1. ἐκ προνοίας καὶ ἐπιβουλῆς. 1345. 6. et ita οὐκ ἐκ προνοίας, οὐδ' ἐπιβουλῆς. 1411. 6. ἐκ δικαίου, iuſte. 728. 9. ἐκ τοῦ βιαίου τρόπου, violento modo. 476. 4. ἐκ παντὸς τρόπου, omnibus modis. 199. 2. 1167. 11. 1436. 4. ἐκ παντὸς, omnibus modis. 652. 12. 1462. pen. Similes formulae in ἀπό. ἐκ ποδὸς ἕπεσθαι. 305. 14. 531. 6.

ἑκατοντάρχαι. 263. 3. 265. pen.

ἑκατόνταρχοι, centuriones. 2265. 9. iidem ἡγεμόνες τῶν λόχων p. 2264. pen.

ἐκβαίνειν τοὺς νομίμους ὅρους. 1379. 4. ἐκβεβηκότες ἐκ τῶν συνήθων ἐπιτηδευμάτων. 1081. 11. τὸ ἐκβαῖνον μέρος ἐκ τοῦ συνήθους κόσμου. 1440. 9. ταῦτα ἡμῖν εἰς δέον ἐκβέβηκε. 1426. pen. τὸ παρὰ γνώμην ἐκβησόμενον. 1563. 3.

ἐκβαρβαροῦσθαι. 1482. 13.

ἐκβιβάζειν. 2021. 8.

ἐκβολαὶ fluuii. 534. 4. et 10.

ἔκγονοι, nati, proles. 44. 3. pro eodem τὰ ἔκγονα. 432. 13. et 2232. 4. ſic ἔκγονον ἄῤῥεν. 184. 12. ἔκγονοι, nepotes, poſteri. 2262. 13.

ἐκδέχεσθαι, exſpectare. 715. 4. 860. 14. 1392. 5.

ἐκδημαγωγεῖν τὸ πλῆθος. 1320. 14. ἐκδημαγωγούμενος ὑπό τινος ὄχλος. 723. 13.

ἐκδιαιτᾶσθαι. μηδὲν ἐκδιαιτώμενος τῶν πατρίων. 1024. 4.

ἐκδιδόναι, de fluuio, cum in mare effunditur. 234. 3. ἐκδιδόναι γραφὴν περί τινος, librum de aliqua re componere. 1480. vlt.

ἔκδοτος. παραδοῦναί τινα ἔκδοτον ἐπὶ τιμωρίᾳ τοῖς ἐχθροῖς. 1432. 7. vid. etiam p. 1564. 5.

ἐκεχειρία. 273. 4. ἐκεχειρίαι τοῦ πολέμου. 1507. 1. ἐκεχειρίας εἶναι πᾶσι πρὸς πάντας ἐνομοθέτησε. 763. 6. κατά τε πανηγυρισμοὺς καὶ ξένων ὑποδοχὰς καὶ ἐκεχειρίας. 1484. 8.

ἐκηβόλα. 1713. 14. ἐκηβόλοις χρῆσθαι μάχαις. 2029. 4.

ἐκθειοῦν. ἐκτεθειῶσθαι καὶ καθωσιῶσθαι. 399. 8.

ἐκθεραπεύειν τινὰ φιλανθρωπίαις. 1032. 6.

ἐκθηλύνειν. 1331. vlt.

ἐκθύμως ἀγωνίζεσθαι. 351. 2. 1660. 2. et 15. 1719. 8. 1916. 12.

ἐκκαίειν. διὰ ταχέων προσαναγκάσων τοὺς ἐκκαύσαντας τὸ δεινὸν κατασβέσαι. 1346. 6. τοὺς θυμοὺς ἐξέκαυσε τῶν δημοτῶν. 1388. 8.

ἐκκλησία, comitia. 1448. 11. et vlt. ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν δικαστηρίων. 1137. 4.

ἐκκλησιάζειν περὶ τῶν κοινῶν. 831. 1.

ἐκκλησιαστήριον. 738. 5. 2098. 6.

ἐκκολυμβᾶν εἰς τὴν γῆν. 901. 5.

ἐκκομιδὴ, exſequiae. 2226. 12.

ἐκκόπτειν χωρία. 1725. 1.

ἐκκυμαίνεσθαι, a fluctibus eiici. 2132. 10.

ἐκλαμπρύνεσθαι. 240. 2.
ἐκλείπειν. ὧν παρὰ Ἕλλησιν ἐκλέλοιπεν ἡ χρῆσις ἐπ᾽ ἐμοῦ. 1487. 10. ἐκλείπειν, vita deſungi, mori. 727. 11. ἔθος ἐκλειφθὲν ὑπὸ τῶν ὑπάτων. 1029. 4. ἐκλειφθεὶς σπόρος. 1374. 5. παρεμβολὴ ἐκλειφθεῖσα ὑπὸ τῶν ἔνδον. 933. 6. vid. etiam p. 1772. pen.
ἐκλιμνοῦσθαι. 154. 7.
ἐκλιπαρηθεὶς, exoratus. 1333. 14.
ἐκλογίζεσθαι, enumerare. 2260. 2.
ἐκλύειν. εἴ σε θανάτου τε καὶ ἄλλου παντὸς ἐκλυσαίμην κακοῦ. 212. 4. ὅτῳ χρὴ τρόπῳ τοὺς ἄνδρας ἐκλύσασθαι τῆς αἰτίας. 1847. 4. ὑπὸ τοῖς Ἑλληνικοῖς ἤθεσι τοῖς ἐκλελυμένοις τραφεὶς. 294. 2.
ἐκμαρτυρεῖν. 1384. 11.
ἐκμάττειν, extergere. 1765. 6.
ἐκμηκύνεσθαι εἰς ἄπειρον. 669. 12.
ἐκνομὴ, paſtio. 98. 13.
ἐκπαγλούμενοι τὴν ὄψιν. 101. 6.
ἐκπαυθῆναι τῆς ἀρχῆς. 193. 5.
ἐκπικραίνεσθαι. 737. 15. 2341. 13.
ἐκπληροῦν τὰς κατὰ νόμον στρατείας. 2219. 3.
ἐκπλήρωσις τῶν ἐπιθυμιῶν. 1238. 2.
ἐκπλήσσειν. 1204. 2.
ἐκπολεμῶσαι τὰς πόλεις. 408. 3. οὐκ οἰόμενος δεῖν ἠρεθισμένον τὸ δημοτικὸν ἐκπολεμῶσαι τελείως τοῖς πατρικίοις. 2025. 12. ἐκπολεμοῦσθαι πρός τινα. 998. 12. 1712. 4. 1783. 14. 2227. 7.
ἐκπολιορκεῖν τὸν χάρακα. 1745. 8.
ἐκπομπὴ τῶν κληρούχων. 1140. 10.
ἐκπορίζειν τὰ ἐπιτήδεια. 1237. 3.
ἐκπρεπεῖς δωρεαί. 1787. 7.
ἔκπτωσις. 651. 10.
ἐκρήγνυσθαι. 222. 8.
ἔκσπονδος. ἔκσπονδον εἶναι. 991. 8.
ἐκστρατεύεσθαι. 305. 10. 1940. 12.
ἐκτάσσειν τὰς δυνάμεις. 1047. 11. 1719. 13.
ἐκτείνειν. πολλὰς ἐξέτεινεν ὑπὲρ τῶν μειρακίων δεήσεις. 863. 11.
ἐκτέμνειν. ἐκτεμνομένη γῆ. 1901. 6.
ἐκτήκειν. τὸ καλὸν τῶν ὀμμάτων ἐκτήκουσα. 2246. 2.
ἐκτιμᾷν, honore proſequi. 363. 4. τὸν πλοῦτον οὐ πέρα τοῦ δέοντος ἐκτετιμηκότες. 1369. 1.
ἔκτισις ζημίας. 1353. 7.
ἔκτισμα. 1818. 7. 1819. 3. 2130. 1.
ἔκτοπος ἡλίκος ὁ ἀγὼν ἀμφοτέροις ἦν. 258. 15.
ἐκτόπως ἀχθόμενοι. 947. vlt.
ἐκτρέπεσθαι τὴν ἀρχὴν. 1872. vlt. ἐκτρέπεσθαι τὰ δεινὰ. 1055. 5. τὴν δεινὴν θέαν ἐκτρεπόμενος. 861. 13.
ἐκφέρειν, proferre. 1675. 2. ἐκφέρειν τι ἐπὶ μέσον. 1507. 14. εἰς τὸν δῆμον ἐκφέρειν τι, referre ad populum. 1589. 7. 2196. 7. 2197. 4. 2300. pen. μέγα τι καὶ ἀναγκαῖον ἐκφέρειν πρὸς τὴν βουλὴν. 905. 14. τίνας ἐξοίσῃ δόξας; 1564. 12.
ἐκφορὰ funebris. 380. 6.
ἐκχεῖν. εἰς τὰ χρήματα τῶν ἀνδρῶν ἐκχέαι τὴν χολὴν. 2103. 2. ἐκχεῖσθαι τοῖς δάκρυσι. 1225. 6. δάκρυα ἁπάντων ἐξεχεῖτο. 1240. 12.
ἔλασις, irruptio. 938. 7. 945. 2. 1065. 2.
ἐλαστρεῖν. δαιμονίοις τισὶ χόλοις ἐλαστρηθέντες. 59. pen.
ἐλαττοῦσθαι, detrimentum pati. οὐδὲν ἠλάττωται τοῦ ἀσφαλοῦς. 1164. pen. μηδὲν ἐλαττωθῆναι περὶ τὴν δίκην. 2237. 12.
ἐλάτ-

ἐλάττωμα, detrimentum. 549. 10. ἐλάττωμα κατὰ τὴν ὄψιν, oculi vitium. 898. 5.

ἐλαττώσεις, detrimenta, clades. 2215. pen.

ἐλαύνειν. φυγῇ ἀϊδίῳ ἐλαθεὶς. 1503. 6.

ἐλαφρὸς. τὸ κινδύνευμα ἐν ἐλαφρῷ ἐποιοῦντο, flocci faciebant. 2120. 11.

ἐλεγεῖον, carmen elegiacum. 123. 9.

ἑλεπόλεις μηχαναὶ. 1935. vlt.

ἐλευθεριάζειν. 1121. vlt.

ἐλευθεροστομία. 1205. 6.

ἐλευθεροῦν τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν τυράννων. 2261. 1.

ἔλευσις, itio. 565. 5.

ἐλεφάντινος θρόνος. 568. 10. 570. 9.

ἐλιννύειν ἔργων, vacare ab opere. 86. a. 9.

ἑλίττειν in acie. 1257. 4.

ἐλλείπειν τινὸς. 486. 6.

ἐλλειπὴς. ἐπεὶ τὸ ἐλλειπὲς τῶν λόγων ἐξεπληρώθη. 1727. 3.

Ἑλληνὶς ἱστορία. 16. 7.

ἐλλιπὴς. ἵνα τὸ ἐλλιπὲς ἀναπληρωθῇ τῶν λόγων. 1723. 5.

ἐμβατεύειν. ὁ ἐμβατεύων τῷ χωρίῳ δαίμων. 196. 4.

ἐμβατὸς. ἤδη ἐμβατὸν ἦν τὸ χωρίον. 202. 6.

ἐμβοᾷν. ἐμβοήσαντες ἑαυτοῖς. 2254. 3.

ἔμβολα, roſtra, in foro Romano. 226. 11. 293. 2.

ἐμβολαὶ, oſtia fluminis. 25. pen. 112. 9. 353. 10.

ἐμβύθιοι κρηνῖδες. 85. 5. ἐμβύθιος λίμνη. 1067. 10.

ἐμβυκανᾷν. ἀθρόοι κέρασι βοείοις ἐμβυκανῶντες. 253. 7.

ἐμπεδοῦν. τὰς ἀπορρήτους πρὸς αὐτὴν ἐμπεδῶν ὁμολογίας. 826. 7. ἐμπεδῶν τὰς ὑποσχέσεις. 2211. 7. ἐμπεδοῦν ὅρκον, ſeruare iuſiurandum. 2268. 1.

ἐμπέδωσις τῶν ὅρκων. 867. 13.

ἐμπειροπόλεμος δύναμις. 1071. 15.

ἔμπειρος. ἔμπειροι πολέμων. 1656. 11. 1810. 3. κατὰ τὸ ἔμπειρόν τε καὶ φερέπονον. 531. 3.

ἐμπεριέχεσθαι. λόφος ἐμπεριεχόμενος τῇ πόλει. 2072. 9. vid. etiam p. 2269. 12.

ἔμπηρος. 61. 2.

ἐμπίπλασθαι αὐθαδείας καὶ ἀμαθίας. 1163. 9.

ἔμπλεως γῆ πάσης ἡδονῆς καὶ ὠφελείας. 92. 13.

ἐμποδὼν ἵστασθε ἡμῖν. 1349. 13.

ἐμπολίζεσθαι. 236. 11.

ἐμπορεύεσθαι, importare. 1238. pen. negotiari. 1817. 4.

ἐμπόρια παραθαλάττια καὶ μεσόγεια. 1358. 14.

ἐμπορπᾶσθαι. 385. 7.

ἐμπρήθειν. 544. 11.

ἐμπρόσθια τραύματα. 2089. 12.

ἔμπυρος θυσία. 288. pen.

ἐμφανῆ ἔργα. 1759. 4.

ἐμφορεῖσθαι. ἐνεφοροῦντο τῶν κατ' ὀλιγαρχίας λόγων. 2256. pen.

ἐμφράττεσθαι. 535. 3.

ἔμφρων ἡγεμὼν. 1503. 11.

ἐμφύειν πόθον τινὸς. 2353. 8. ἐμφύεσθαι, innaſci. 998. 4. ἐμφύεται αὐτῆς, complectitur eam. 2238. 4.

ἐμφύλιος. ἐμφύλιοι διχοστασίαι. 249. 3. 1033. 9. ἐμφύλιον ἄγος. 835. 5.

ἔμφυτος. ἔμφυτοι ἀρχαὶ μαντικῆς. 589. 7. ἔμφυτος πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ τῆς ἐλευθερίας πόθος. 835. pen.

ἐν pro εἰς. 185. pen. ἐν αἰτίαις ἔχειν τινὰ, culpare aliquem. 696.

696. 2. ἐν αἰσχύνῃ θέμενοι, εἰ παρόντες — 1665 pen. οὐδ' ἐν ἀρετῆς μοίρᾳ τὸ μηδὲν ἀδικεῖν τιθέμενος. 1649. 6. οὐκ ἐν δυνατῷ ἦν. 1649. 15. ἐν φροντίδι ἔχειν πράγματί τι. 2249. 3. ἄνευ δίκης ἐν χειρῶν νόμῳ τινὰ ἀποκτεῖναι. 1647. 12. ἐν ἀρχαῖς, initio. 1059. pen. ἐν μέρει, per vices. 818. 4.
ἐνάγειν τὸν πόλεμον, belli auctorem eſſe. 305. 9. ἐνῆγεν αὐτοὺς ψηφίζεσθαι τὸν ἀπόστολον. 1342. 5. οὐκ ἠξίου πρὸς δίκην τινὰς ὑπ' ἐχθρῶν ἐνάγεσθαι. 344. 10.
ἐναγεῖς. 467. 10.
ἐναγισμοί. 380. 11.
ἐναγώνιος ἰδέα. 24. 1. ἐναγώνιος ὄρχησις. 1490. 14. ἐναγώνιος προσδοκία. 1873. 5. ἐναγώνιον πάθος. 456. 7.
ἐναλλαγὴ ὀνομάτων. 76. 12.
ἐναργὲς μήνυμα. 364. 9.
ἐναρμόττειν. ἀσφάλτου καὶ πίσσης πεπυρωμένοις ἀγγεῖα σφενδόναις ἐναρμόττοντες. 2028. 5.
ἐνάρχεσθαι. ἐναρχόμενοι γενειᾶν. 1066. 14.
ἐναυλίζεσθαι. 379. 4.
ἔναυλος. 1755. 6.
ἐνδείκνυσθαι ἅπασαν φιλοφροσύνην. 307. 7. πᾶσαν εὐτολμίαν καὶ προθυμίαν ἐνδεικνύμενοι. 931. 13. εὔνοιαν ἐνδείκνυσθαί τινι. 1566. 6.
ἐνδημεῖν, in vrbe eſſe. 973. 5.
ἔνδημοι πόλεμοι. 1711. 11.
ἐνδιαίτημα ἀχρεῖ. 92. 12.
ἐνδιαμένειν. 1652. 12.
ἐνδιδόναι τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα. 1488. 1. vid. etiam p. 1490. 9. ἐνδιδόναι, prodere. 122. 1. cedere. 1661. 9. ἐνδοῦναι μαλακὸν οὐδέν. 862. 10. οἴκτῳ ἐνδούς. 1699. 3.
ἐνδοιάζειν. οὐδὲν ἔτι ἐνδοιάσασα. 1913. vlt. οὐδὲν ἔτι ἐνδοιάσαντες ἀνίσταντο. 810. 6. πρᾶγμα ἐνδοιαζόμενον. 1452. 8.
ἐνδοιάστως ἔχειν πρός τι. 472. 12. ὅσα ἐνδοιάστως ἡμῶν ἀφειμένα διατελεῖ. 1155. 1. οἱ ἐνδοιάστως ἀκροώμενοι τῆς πόλεως. 2143. 9.
ἐνδύεσθαι. τὰ ὅπλα ἐνδυόμενοι. 1837. 12.
ἐνέδρα, inſidiae. 1879. 5. χωρία ἐνέδραις κατεχόμενα. 1782. pen.
ἐνεργὸς ἦν περὶ ταῦτα. 772. 12. ἐνεργὸς γῆ, terra, quae colitur. 93. 7.
ἐνεχυράζειν. 1105. vlt.
ἐνθάπτεσθαι. 958. 5.
ἔνθεος ἡ παῖς ἄφνω γίνεται. 336. 13.
ἐνθύμημα, inuentum. 1353. 14. ἐνθυμήματα, cogitata. 1830. 10. 2176. 2.
ἐνθύμιον, cogitatum. 96. 5.
ἐνιαυσιαῖοι ἄρχοντες. 1026. 9. ἐνιαυσιαῖοι ἀνοχαί. 1032. 10.
ἐνιαύσιος ἀρχή. 358. 6. 518. 3. ἐνιαύσιοι ἀναγραφαί. 675. 13. 718. 2. ἐνιαύσιοι πραγματεῖαι. 653. 3.
ἐνιδρύεσθαι. ἐρήμῳ γῇ πόλεις ἐνιδρυμένος. 106. 5. περὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους τὰς πόλεις ἐνιδρυσάμενοι. 702. 13.
ἐνίστασθαι, obſiſtere. 310. 9. 972. 12. ἐνίστασθαι πόλεμον οὐχ ὅσιον κατὰ τῆς πατρίδος. 1579. 3.
ἐνόδια ὅπλα. 761. 7.
ἐνοίκησις. 235. 4.
ἐνοικοῦσα φρουρά. 1041. 10.
ἐνόπλιος. ἐνόπλιοι ὀρχήσεις. 503. 4. ἐνόπλιοι μελέται. 874. vlt.

ἔνορκος ψῆφος. 1410. pen.
ἐνορμίζεσθαι. 142. 8.
ἐνσείειν. ἐνσείει πλαγίοις τοῖς ἱππεῦσι τῶν Σαβίνων. 932. 11. ἐνσείει τοῖς πολεμίοις. 1786. 6. 1903. 11.
ἔνσπονδος πόλις. 391. 1. 894. 3. φίλοι καὶ ἔνσπονδοι. 1656. vlt.
ἐνστρατοπεδεύεσθαι. 2269. 13.
ἐντάφιοι κόσμοι. 380. 10.
ἐντείνειν πληγάς. 254. vlt.
ἐντειχίζειν. 532. 2.
ἐντείχιοι οἰκήσεις. 70. 1.
ἐντήκειν. φροντὶς ἐντετηκυῖα τοῖς σπλάγχνοις. 1616. 3. δέος ἐντετηκὸς ταῖς ψυχαῖς. 1204. 1.
ἔντιμος ταφή. 347. 2.
ἐντόπιοι πόλεμοι. 1711. vlt.
ἐντρέπεσθαι φίλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας. 1623. 5. μητρὸς οἴκτους καὶ λιτὰς ἐντραπείς. 1643. 6. οὔτε τὸ δίκαιον αὐτὸ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην νέμεσιν ἐντραπέντες. 495. vlt.
ἐντρίβεσθαι πληγάς. 1409. 13.
ἐντρυφᾶν τινι. 1202. 11.
Ἐνυάλιος, Quirinus. 336. 6. et 7.
Ἐνυάλιος λόφος. 1914. vlt.
ἐνύπνιος ὄψις. 143. 13.
ἐξάγιστος, exſecratus. 826. 8. 875. 9. 1247. 8. ἐξαγίστους ποιήσαντες ἀραῖς τοὺς καρπωσομένους τὴν γῆν. 41. 2.
ἐξαγριοῦν, exaſperare. 2213. 15.
ἐξαγώγιμοι τῶν ὑδάτων τάφροι. 751. vlt.
ἐξαιμάττειν τὰς λύπας. 1227. 7.
ἔξαιμος, exſanguis. 325. 7. 1766. 13.
ἐξαίρειν τινὰ εἰς ἐπιφάνειαν θαυμαστὴν καὶ παράδοξον. 461. 8. ἐπὶ μεῖζον ἐξαίροντες τὰ γενόμενα. 1511. 11.
ἐξαιρεῖσθαι ταραχὰς ψυχῆς καὶ δείματα. 276. vlt. ἐξελόντες πολυχειρίᾳ τὸ φρούριον. 1719. pen. ἐξαιρεθέντες, expugnati. 1798. 6.
ἐξαίρετος. τὴν Ὀκρισίαν ἐκ τῶν λαφύρων ἐξαίρετον λαμβάνει. 635. 2. μηδένα χρόνον ἐξαίρετον ποιεῖσθαι πολέμου. 1154. 13. μηδὲν ἐξαίρετον ἀφεῖσθαι μέρος. 1556. 4.
ἐξαίσιος θόρυβος. 1188. 10. κραυγή. 666. pen. κρημνός. 1389. 1. ἐξαίσιον τραῦμα. 1774. 3.
ἐξαιτεῖσθαί τινα παρά τινος. 1315. 7.
ἐξακεῖσθαι, ſarcire. 205. 9.
ἐξακεστήριοι θυσίαι. 972. 12. ἐξακεστήριοι θεοί. 1987. 10.
ἐξακοντίζειν. 950. 3.
ἐξάκουστος οὐδενὸς ἦν ὁ λόγος. 2098. 15.
ἐξαλείφειν. ὥστε τὰ τῆς φύσεως ἐξαλεῖψαι καὶ παρελθεῖν δίκαια. 1625. 13.
ἐξάλλεσθαι καὶ πηδᾶν. 386. 9.
ἐξαλλοτριοῦν, abalienare. 2256. vlt.
ἐξαμβλοῦσθαι. 60. vlt.
ἐξαναλίσκειν. 1221. 14. 1713. 14. τοῦ κοινοῦ ταμιείου διὰ τὰς συνεχεῖς στρατείας ἐξαναλωμένου. 1779. 9. τῆς κατὰ πόλιν κτήσεως ἐξανηλωμένης ταῖς εἰς τὴν στρατείαν δαπάναις. 1090. 4.
ἐξανιστάναι, eiicere. 153. 1. ἐξαναστῆναι, expulſos eſſe. 58. 12.
ἐξαπάτη, fraus. 320. 14. 1507. 12.
ἐξαπιναίως. 1071. pen.
ἐξαπορεῖσθαι ἀργυρίου. 1354. 8.
ἐξάπτεσθαι τοῦ πολέμου. 1097. 10.
ἐξαρνεῖσθαι τὰ νόμιμα ἅπαντα. 1992. 5.

ἐξαρ-

ἔξαρνος ὑπὲρ ὀδενὸς ἦν τῶν εἰρημένων. 1386. 2.
ἐξαρτύειν, inſtruere. 948. vlt. ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξηρτυμένην ϛρατιὰν ἄγων. 986. 12.
ἐξάρχειν μολπῆς. 1490. 13.
ἐξέγερσις e ſomno. 588. 1.
ἐξειπεῖν, enunciare. 342. 7.
ἐξείργεσθαι. 122. 2. 206. 4.
ἐξελευθερικῶν φῦλον. 692. 1.
ἐξελίττειν τὰς λόχες. 1668. 5.
ἐξεμπολεῖν τὸν φόρτον. 538. 6.
ἐξεργάζεσθαι, precibus expugnare. 2137. 10.
ἐξερεύγεσθαι, de fluuio in mare illabente. 25. vlt.
ἐξερημῶν ἱερὰ πατρῶα καὶ προγονικὰς ἑϛίας καὶ τόπον — 431. 6.
ἐξερμηνεύειν. 169. 3. 1640. pen.
ἐξετάζεσθαι ἐν πολέμοις. 651. 14. ἐν τοῖς πράγμασιν ἐξεταζόμενος. 652. 1. ἐν ἅπασιν ἐξητασμένος ἔργοις ἀγαθοῖς. 1835. 3.
ἐξέτασιν τῶν ἁμαρτημάτων ποιεῖσθαι. 729. 11.
ἐξεταϛής. 380. 1.
ἐξέχεσθαι μητρὸς. 202. vlt.
ἐξηττᾶσθαι τῶν δεήσεων. 1192. pen. ἐξηττώμενοι τῆς κραυγῆς τῶν νέων καὶ τῆς ἀκοσμίας. 1189. 11.
ἐξιλάσκεσθαι τὸν χόλον τῶν θεῶν εὐχαῖς καὶ θυσίαις. 1624. 11.
ἐξισῶν ταῖς βλάβαις τὰς ὠφελείας. 935. 10.
ἐξιϛάναι, in perf. cedere. 512. 10.
ἐξίτηλος. 432. 9. 1653. 12.
ἔξοδος τῆς χώρας. 71. vlt. ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς ὤν, cum magiſtratus eius exiret. 1858. 1. ἔξοδος, expeditio. 1569. 7. 2300. 10. ὀδεμίαν ἔξοδον ἔτι ποιησάμενοι. 1656. 8.
ἐξοικίζειν. πόλεις ὅλας ἐξῴκισε. 1034. 10. εἰς τὰς πλησίον ἐξοικίζεσθαι πόλεις. 2161. 4.
ἐξολλύναι. τὸ ἀντίπαλον ἐξολέσαι μετὰ τῦ σφετέρυ κακῦ βυληθέντες. 1123. 2.
ἐξόμνυσθαι τὴν ὑπατείαν. 1021. 4.
ἐξομοιῦσθαί τινι. 542. 7.
ἐξομολόγησις, confeſſio. 1227. 7.
ἐξορισμὸς, relegatio. 872. 11.
ἐξυσία, magiſtratus. 2239. 4.
ἐξυσιάζειν. 1864. 4.
ἐξωθεῖν τινα τῆς τάξεως. 932. vlt. τὸ δεξιὸν τῶν πολεμίων ἐξωθεῖ κέρας. 951. 6. ἐξωθύμενοι τῆς ϛάσεως. 951. 10.
ἐξώλεια. 2292. 1.
ἐξωνεῖσθαι. 719. 1.
ἑορταῖοι καιροὶ. 817. 6.
ἐπαγγέλλειν. ταύτῃ ὐκ ἐπήγγειλαν μόνῃ, καθάπερ εἰώθεισαν, παρεῖναι. 962. 3. πρὶν ἐπαγγελθῆναι αὐτοῖς ϛρατείαν. 1901. 1. τὺς ἐπαγγελθέντας ὑπὸ τῆς βυλῆς λόγυς διεξῆλθον. 2047. 11.
ἐπάγειν et ἐπάγεσθαι, ambo ſignificatione actiua. 1561. 5. et 7. ſic ἐπάγεσθαι, ſecum ducere, ad ſe allicere. 644. 13. 2211. vlt. ἐπάγειν τινὶ δίκην. 1429. vlt.
ἐπαγωγαὶ, impreſſiones. 1666. 10.
ἐπαγωγὸς. πολλὰ εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἐπαγωγά. 1049. 3. τὰ εἰς τὸ γενναῖον ἐπαγωγά. 1058. 10. et ſic porro.
ἐπαίρειν τινὰ εἰς εὐτολμίαν. 485. 3.
ἐπακτὸς ἔξωθεν ἀνὴρ. 359. 5.
ἐπαληθεύεσθαι. 149. 5.
ἐπαλλαγαὶ γάμων. 2154. 10.
ἐπάλξεις μεϛαὶ ὅπλων. 841. 2.
ἐπανασείειν, intentare. 2171. 8.
ἐπανάϛασις, inſurrectio. 425. 1.

795. 15. ἐπανάστασις pro ἀπανάστασις, ſeceſſio. 63. vlt. et 65. 1.
ἐπανατείνεσθαι ἀπειλάς. 1150. 1. 1433. pen.
ἐπανιέναι (ab ἵημι). τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κατ᾽ ἄνδρα διανομῆς τῶν ἀγρῶν ἐπανήσουσι. 1687. 5.
ἐπανόρθωσις ἀπορίας. 1218. 8.
ἐπανορθωτὴς τοῦ κάμνοντος. 1666. 5.
ἐπαξίωσις τῶν καλῶν. 2352. 3.
ἔπαρχος τῆς πόλεως. 832. 7.
ἐπαυλίζεσθαι, in tentorio agere. 248. 3.
ἐπεμβάσεις, aſſultus. 457. 1.
ἐπεξαμαρτάνειν. 311. 3.
ἐπεξέρχεσθαί τι ἔργῳ. 1138. vlt.
ἐπεξιέναι (ab εἶμι). 1436. 2.
ἐπέρεσθαι, interrogare. 63. 9.
ἐπέτειοι θυσίαι. 388. 1.
ἔπηλυς ὄχλος. 433. pen.
ἐπήλυτος. 595. 12.
ἐπιβάλλειν, ingruere. 106. vlt. αὐλαῖς ἐπιβαλόντες ἁρπαγῆς ἕνεκεν. 1112. 3. τὸ ἐπιβάλλον, competens portio. 658. 13. τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστοις λάχος. 1689. 11. vid. etiam p. 497. vlt. 683. 3. et 9. et 1694. 9. τὴν ἐπιβάλλουσαν μοῖραν λαβεῖν, debitam portionem accipere. 1009. 5. ἐάν τι κινεῖν, ἢ μετεωρίζειν, προενεχθέντες ἐπιβάλωνται. 1094. 13. τὴν ἐν τῷ φανερῷ ἀγορὰν ἁρπάζειν ἐπεβάλοντο. 1354. 6. ἐγχειρήματι ἐπιβαλόμενος μεγάλῳ. 903. 1.
ἐπιβαρεῖσθαι, aggrauari. 658. 9. 1688. 3.
ἐπίβασις χάρακος. 939. 2.
ἐπιβάται, claſſiarii milites. 2317. vlt.
ἐπίβατον. 1668. 13.
ἐπιβοᾶν. ἔφευγον ἐπιβοῶντές τε καὶ ἐπιβοώμενοι. 1663. 7. ὅρκους καὶ πίστεις ἐπιβοώμενος. 2282. 9.
ἐπιβοηθεῖν. 552. 11.
ἐπιβολή. ἐρεθισμοί τινες ἐγίνοντο καὶ χειρῶν ἐπιβολαί. 2079. 9. vid. etiam p. 1389. 7. ἐπιβολαί, conatus. 1821. 6. mulctae irrogatae. 1819. 5.
ἐπιβουλεύειν, cum infinitiuo. 193. 4.
ἐπιβούλευμα, inſidiae, ſeu facinus per inſidias patratum. 2226. 12.
ἐπιβουλή. ἐπιβουλὴν στήσασθαι κατά τινος. 515. 8. εἰς ἀνθρωπίνην ἐπιβουλὴν ἀναφέρειν τι. 517. 7.
ἐπίβουλος προαίρεσις. 1084. 6.
ἐπιβούλως, per inſidias. 2282. 5. δυσμενῶς καὶ ἐπιβούλως διακείμενοι πρὸς τοὺς δεσπότας. 970. vlt.
ἐπιγαμία. ἐπιγαμίας συνάψαι πρός τινα. 2154. 8. οἰκειώσασθαι ταῦτα βουληθεὶς ἐπιγαμίαις. 299. 8.
ἐπίγαμος κόρη. 2228. 2.
ἐπιγίνεσθαι. 573. 5.
ἐπιγινώσκειν, agnoſcere. 779. 5. adiudicare. 2286. pen.
ἐπιγράφειν. 1423. 3.
ἐπιδεῖν (ab ἰδεῖν, videre.) 1742. 8.
ἐπιδεῖν, (a δεῖν) inſuper opus eſſe. 1185. pen.
ἐπίδειξις, oſtentatio. 308. 6.
ἐπιδείξιος δημηγορία. 1863. 3.
ἐπιδιαιρεῖν ταῖς φράτραις. 354. 1. ταῖς φυλαῖς καὶ φρατρίαις. 503. 17.
ἐπιδιδόναι τὰ σώματα τῇ πατρίδι. 449. 6.
ἐπίδικος. 1446. 8.
ἐπιδίφριοι τέχναι. 296. 12.
ἐπίδοσις. μεγίστην ἂν ἡ Ῥωμαίων πόλις ἐπίδοσιν εἰς ἡγεμονίαν ἐκ τῶν ἐκείνου πολιτευμάτων ἔλαβεν. 1649. 14.

ἐπι-

ἐπιδρομὴ, incurſio hoſtilis. 955. 3. ἐξ ἐπιδρομῆς ἐπελθεῖν τι. 180. 8.
ἐπιείκεια. 867. 4.
ἐπιεικῶς ὑψηλὸς λόφος, mediocriter altus. 532. 3. vid. etiam p. 794. 8. 889. 9. 1905. vlt. et 2072. 8.
ἐπιθαλάττιος πολίχνη. 1899. 7.
ἐπιθανάτιοι. 1389. 2.
ἐπιθαῤῥύνειν. 2098. pen.
ἐπίθεσις et ἐπιχείρησις pro eodem. 971. 4. et 5. ἐπίθεσιν κατά τινος ποιεῖσθαι. 857. 8.
ἐπιθεσπίζειν δι' οἰωνῶν αἰσίων. 244. pen. 517. 2. ταύτας τὰς φωνὰς ἐπιθεσπίσαντες. 2342. 2.
ἐπίθετος, adiectitius. 590. 2. affectatus, ſimulatus. 804. 14. 808. 13. 823. 11.
ἐπιθορυβεῖν, fremitu approbare. 1128. 3. 1229. 1.
ἐπιθύειν. 104. 1.
ἐπιθυσιάζειν. 82. 7.
ἐπικαθῆσθαι. λόφον ἐπικαθημένη πόλις σύμμετρον. 38. 1.
ἐπίκαιρος. ἐπίκαιροι τόποι. 1776. 6. φρουραῖς τοὺς ἐπικαιροτάτους καταλαμβανόμενοι τόπους. 2217. 5. ἐπίκαιρα φρούρια. 524. 6. ἐπίκαιρα χωρία. 971. 8. 1796. 6.
ἐπικαλεῖσθαι. σὲ μόνον ἐπικαλοῦμαι. 2168. 7. βοῶν καὶ ἐπικαλούμενος τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἐπικουρίαν. 1099. 3.
ἐπικαρπίαι. 563. 11.
ἐπικαταράττεσθαι, immitti. 2028. 13.
ἐπικατασκάπτειν. 100. 11.
ἐπικατασφάττειν. 461. 2. 799. 7.
ἐπικατατρέχειν. 1798. 9.
ἐπικαταψεύδεσθαι. 409. vlt.
ἐπικατέχειν, detinere. 1913. 9.
ἐπικατηγόρησις. 166. 11.
ἐπικέλευσις. 323. 3.
ἐπικερτομεῖσθαι. 210. vlt. 1103. 1.
ἐπίκηρα σπέρματα. 1649. vlt.
ἐπικηρυκεύεσθαι. 905. 5. 1910. 4.
ἐπίκληρος τῇ ἀρχῇ. 177. 6.
ἐπίκλητος ὄχλος. 1160. vlt. ἐπίκλητος ἀχθεὶς. 402. vlt.
ἐπικουρικὸν, auxiliares copiae. 1749. 9.
ἐπικρέμασθαι. οὐδὲν αὐτοῖς ἐπικρέματαί τι δεινὸν. 2019. 10.
ἐπικτήσεις. 1888. 10.
ἐπίκτητος μαντική. 589. 12.
ἐπικυροῦν. ἐπικυροῦσι τὴν γνώμην. 1522. 11. ἐπικυροῦν τὰ δόξαντα τῷ πλήθει. 363. 12. ἐπικυροῦν νόμους. 264. vlt. τὸν πόλεμον. 391. 4. τὴν ἀρχὴν. 1249. 1. ἐπικυροῦσθαι et ἐπιψηφίζεσθαι pro eodem. 1861. 1.
ἐπίκωποι νῆες. 535. 10.
ἐπιλαμβάνειν. εἰ μὴ νὺξ ἐπιλαμβάνοι τὴν ἔριν. 1348. vlt. εἰ μὴ νὺξ ἐπέλαβεν. 933. 1. vid. etiam p. 351. 3. νυκτὸς ἐπιλαβούσης. 553. 1. ἐπιληψόμενοι τοῦ ἀνδρὸς. 1371. 9. τοῦ σώματος ἐπιληψόμενος. 1873. 13. ἰσχύος οὐ μικρᾶς ἐπειλημμένον. 743. 1.
ἐπιλαμπρύνειν τιμαῖς. 1133. 7. ἵνα μὴ — θριάμβῳ τε καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιλαμπρυνθῇ τιμαῖς. 1879. 9.
ἐπίλεκτος. ἐν τοῖς ἐπιλέκτοις τῶν ἱππέων μαχόμενος. 482. vlt. ἐπίλεκτοι ἄνδρες. 1898. 17. ἐπίλεκτος ἀκμὴ. 1070. 10.
ἐπίληπτος ἐξουσία. 265. 2.
ἐπιλογίζεσθαι, perpendere. 446. 8. 812. 3.
ἐπιλογισμοὶ, computationes. 189. 2.
ἐπίμαχος. τῶν πόλεων ὅσα ἦν ἐπίμαχα. 772. 9. ἐπίμαχοι λαγόνες τοῦ λόφου. 1776. 4. χωρίον

ρίον τῆς πόλεως ἐπιμαχώτατον. 1935. 3.
ἐπιμελητὴς καὶ φύλαξ πάντων τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν. 643. 12.
ἐπίμεμψις. 437. 2.
ἐπιμερίζειν. 343. 12.
ἐπιμιξίαι τῶν βαρβάρων. 230. 12. διὰ τὰς συνεχεῖς ἐπιμιξίας. 539. 3.
ἐπίνειον. 1899. 7.
ἐπινίκιος καὶ τροπαιοφόρος πομπὴ καὶ θυσία, triumphus. 308. 2. τὴν ἐπινίκιον πομπὴν καὶ τὸν εἰωθότα θρίαμβον τοῖς θεοῖς κατήγαγεν. 528. 10. ἐπινίκιοι κόσμοι. 2092. 10. ἐπινίκιοι στέφανοι. 462. 12. 1457. pen. θύσαντες τὰ ἐπινίκια τοῖς θεοῖς. 466. 8. τὴν ἐκ τῶν ἐπινικίων μοῖραν ἀποφέρεσθαι. 490. 14.
ἐπιξενοῦσθαι. 34. pen.
ἐπίπεδοι στοαί. 583. 7.
ἐπιπέμπειν. 1566. 14.
ἐπίπλων συναγωγή. 855. 6.
ἐπιπολάζειν, eminere. 2172. 6.
ἐπιπολασμός. 1189. vlt.
ἐπιπορεύεσθαι. 2269. 2.
ἐπιπρεσβεύεσθαι. 335. 6. 1166. vlt.
ἐπιπροστιθέναι. 1057. 1.
ἐπιῤῥαίνειν. 1495. 3.
ἐπιῤῥάττειν. πρὶν ἐπιῤῥαχθῆναι τὰς πύλας. 1541. 8. ἐπιῤῥάξας αὐτοῖς τὴν ἵππον. 485. 6. τοῖς κατόπιν ἐπιῤῥάττειν. 1667. 4.
ἐπιῤῥοθεῖν, adſtrepere. 1229. 10.
ἐπισείειν τὸν δῆμον. 1126. 13.
ἐπισημαίνειν τινί, conſpectui alicuius ſe offerre. 224. 15.
ἐπισημασία. 1682. 11.
ἐπισιτίζεσθαι. 1356. 5.
ἐπισιτισμός. 421. 3. 1687. vlt.
ἐπισκευάζειν, reficere. 1925. 14.
ἐπισκευή, refectio. 582. 3.
ἐπίσκηνος ὄχλος. 1160. vlt.
ἐπίσκοπος, inſpector. 401. 2.
ἐπισπεύδειν τὸν πόλεμον, vrgere bellum, ſeu ſuadere. 968. 12.
ἐπίστασις idem quod ἐπίθεσις, aggreſſio. 1111. vlt. coll. verſu 12.
ἐπίστημα ſepulcrale. 380. 11.
ἐπιστρατοπεδεύειν. 1155. 6.
ἐπιστρέφεσθαι μηδενὸς τῶν κοινῶν. 2211. 2. οὐδὲν ἐπιστρεφομένη τῆς ἀνακαλούσης τε καὶ μεταδιωκούσης τροφοῦ. 462. 10.
ἐπιστρεφής. 2079. 6.
ἐπιστρεφῶς διαλογίζεσθαί τι. 1584. 10. ἐπιστρεφῶς καὶ θρασέως καθάπτεσθαί τινος. 1386. 14.
ἐπιστροφὴ αὐτῶν ἐκ τοῦ δαιμονίου γέγονεν οὐδεμία, nihil ea curauit numen. 2133. 11.
ἐπισυνάπτειν, anneſtere. 377. vlt.
ἐπισυῤῥεῖν. 775. 4.
ἐπιταλαιπωρεῖν. 1839. 1.
ἐπιτάφιοι λόγοι, a quibus inventi, et rectius vſurpati, Latiniſne, an Graecis. 884. 15. ſqq. ἐπιτάφιοι ἀγῶνες. 885. 7.
ἐπιταχύνειν. 1940. 8.
ἐπιτεχνᾶσθαι. ἄλλους ἐπ' ἄλλοις ἐπιτεχνῶνται πολέμους. 1084. 5. πάσας πείρας ἐπιτεχνώμενος. 773. vlt.
ἐπιτήδευσις. 395. pen.
ἐπίτομος ὁδός, compendiaria via. 170. vlt.
ἐπιτραγῳδεῖσθαι. 308. 7.
ἐπιτρίβεσθαι. 699. 5.
ἐπιτροπεία. 2248. 9.
ἐπιτροπεύειν υἱόν τινος, tutorem filii alicuius eſſe. 2248. 8.

ἐπιτρο-

ἐπιτροπεύειν τὰ δημόσια. 2140. vlt. τὴν πόλιν. 358. 13. τὰ τῆς πόλεως. 1019. 1.
ἐπιτροπία. 724. 12.
ἐπιτυχὴς, fortunatus. 1530. pen.
ἐπιτυχία τῶν μαντευμάτων. 589. 16.
ἐπιφάνεια deorum, cum manifeſtis documentis praeſentiam ſuam declarant. 381. 4. 384. 4. 637. 5.
ἐπιφορὰ, impetus. 2239. 11.
ἐπιχωριάζειν. 2176. 11.
ἐπομβρία, diluuium. 172. 12.
ἐπονείδιστος φυγή. 1890. 1.
ἐπορέγεσθαι. 89. 6.
ἐρανισμὸς κατ' ἄνδρα. 1264. 9.
ἐργάζεσθαι τὴν αὐτὴν θάλασσαν. 538. 9.
ἐργάτις τῶν ἀγαθῶν. 400. 13.
ἐρείπειν, diruere. 1900. 3.
ἕρκιοι θεοὶ, Penates. 169. pen.
ἕρματα ὕφαλα. 133. 7.
ἑστιάδες παρθένοι, Veſtales virgines. 373. 5.
ἑστιατόριον, coenaculum, ſeu atrium epulatorium. 281. vlt.
ἑταῖραι, lupae, meretrices. 218. 14.
ἑταιρεία, ſodalitium, factio. 1143. vlt.
ἑταιρία, idem. 1210. 11.
εὐαγέστατοι ἱππεῖς. 2016. vlt.
εὐανδρία, felix virilis ſexus proventus. 43. 3.
εὐαρεστεῖν. 2301. vlt.
εὐαρέστησις ἡ κοινή. 2145. 1.
εὐαρίθμητοι, pauci. 2201. 8.
εὐάστης θρίαμβος, ouatio. 953. 3. 954. 2.
εὔβοτος χώρα. 53. 9. εὔβοτος γῆ. 142. 16.
εὐδάπανος. 283. pen.
εὐδιόρθωτος. 2103. 5.
εὐετηρία. 1078. 6.
εὐθύνειν, in iudicium vocare. 2275. 5.
εὐκαρδίως φέρειν τὴν συμφοράν. 862. 11.
εὐκατέργαστος. 459. 13.
εὐκληρία φύσεως. 446. 3.
εὔληπτος πόλις. 533. 12.
εὔορνιθες οἰωνοὶ, felicia auſpicia. 395. 7.
εὐπροσήγοροι ἀσπασμοί. 543. 4.
εὐπροσωπία. 436. 4.
εὑρέσιος Ζεύς. 100. 13.
εὐσταλὴς ὁπλισμός. 1450. 11.
εὐταλαίπωρος. 718. 7.
εὐχερέστεροι, ditiores. 1308. 2.
ἐφεδρεῖαι. 1902. 9.
ἔφεσις. 1171. 2.
ἐφέστια, domicilia. 64. 1. familia et inſtrumentum domeſticum. 169. 1. ἐφέστια καὶ κλήρους ἔχειν. 1911. 8. ἐφέστια πατρῷα. 430. 8. in ſing. πατρῷον ἐφέστιον. 1221. 9. ἐν τοῖς ἐφεστίοις, domi. 1795. 1. ἐφέστια ἐξερημοῦν. 2181. 12. αὐτοῖς μετανάστάντες ἐφεστίοις. 936. 5.
ἐφήμερος τροφή. 1602. 7.
ἐφιέναι. ἀφ' ἑνὸς παραγγέλματος ἐφῆκεν ἐπ' αὐτοὺς τὸ στράτευμα. 1107. 9. ὀργῇ ἐφέντες, irae indulgentes. 1214. 9.
ἐφικτός. ὡς ἐφικτόν. 318. 10.
ἐφιστάναι. ἐφίστησι τοῖς ἔργοις τὸν λεών. 228. vlt. φύλακας ἐπὶ τὰς θύρας ἐπέστησε. 641. 7. ἐφιστὰς τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὰ τῶν ἀρχαίων βασιλέων τε καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν μνημεῖα. 701. 4. ἀνάγκην ἐπιστῆσαι μειώσεως τοῦ πλήθους. 42. vlt. ἐπιστῆσαι τὰ κακὰ, mala reprimere. 1121. 13. ἐπιστήσας τὸν ἑξῆς λόγον, ſuſpendens orationis curſum.

ſum. 646. vlt. ἐφεστηκότες τοῖς ἱεροῖς. 675. 11. ἐφεστῶτες τοῖς προμάχοις. 679. 4.
ἔφοδος. ἐξ ἐφόδου γίνεται κύριος τοῦ στρατοπέδου. 486. 11. ἑλεῖν τὸ ἔρυμα ἐξ ἐφόδου. 881. 12. αὐτῇ ἐφόδῳ τρεψόμενοι τοὺς πολεμίους. 413. vlt. τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ τοὺς πολεμίους ὑπολαβόντες φοβήσειν. 1059. 8.
ἐχέγγυος φρουρά. 314. 12. ὅμηρα ἐχέγγυα. 1606. 5.
ἔχειν. ὡς εἶχεν αὐτοῖς τὰ πράγματα ἀπόρως. 957. pen. μὴ μόνον αὐτοὺς οὕτως ἔχειν ταῖς γνώμαις. 1437. 1. οὕτως ἔχων προαιρέσεως. 1046. pen. ὡς εἶχεν ὀργῆς. 1549. 10. εἰ καλῶς ὑμῖν ἔχει τοιούτου φείσασθαι πολίτου. 1997. 9. vid. etiam p. 430. 3. ποικίλας καὶ ἀξιολόγους ἔχοντες γεωργοῖς ἐργασίας. 1687. 13. ζημία εὐδιόρθωτον ἔχουσα τοῖς πεπονθόσι τὴν συμφοράν. 2103. 5. εὐπορωτέρα ἕξουσι τῇ ἀγορᾷ χρῆσθαι. 1356. 3. ἐπειδὴ ταῦτα ἀληθεύσας ἔχεις. 215. 6. ἔργου ἔχεσθαι. 1507. 14. οἱ ἐχόμενοι, contigui, finitimi. 89. 5. τὰ τροφῆς ἐχόμενα, quae in cibos verti poſſunt. 1813. 1.
ἐχυρὸς γεώλοφος. 930. 4. φρούρια ἐχυρά. 550. 7. χωρίον ἐχυρόν. 1041. 9. τὰ ἐχυρώτατα καταλαμβάνονται τῆς Ἴδης. 117. 1.
ἑωθινός. περὶ τὴν ἑωθινὴν φυλακήν. 559. 2.
ἕωλοι ἀντιλογίαι. 2099. 6.
ἑῷος Ἰταλία. 33. 10.

Z.

ζάλη. 516. 1.
ζέα, far. 288. 3. et pen.
ζεῖν. ζέων τὰ σπλάγχνα διὰ τὸ ἔρωτα τῆς παιδός. 2246. pen.
ζεύγματα τῶν ποταμῶν. 1830. 3.
ζευγνύναι τινὰ μεγάλαις ἀνάγκαις. 836. 7.
Ζεὺς καταχθόνιος, Dis. 258. 4.
ζηλώματα τυραννικά. 1440. 12.
ζημίας δημοσίας ὄφλοντες ἀργυρικὸν ἐχούσας τίμημα. 257. 8.
ζημιοῦν θανάτῳ, ἢ φυγῇ. 1379. 1. vid. etiam p. 2074. 10. εἰς χρήματα ζημιοῦν. 547. 3. 890. vlt. 1724. vlt. εἰς ἀνδρῶν ἐπιφανῶν θανάτους τε καὶ ὕβρεις καὶ ἐκβολὰς ζημιωθῆναι. 2128. 1.
ζῆν πρὸς αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα. 1818. 10. πρὸς ἕνα τὸν τοῦ γεγαμηκότος ζῆν τρόπον. 289. 8. τῷ πατρὶ ζῶντες, ad patris praeſcriptum viuentes. 452. 8. ζῆτε βίον, ὃν ἂν προαιρῆσθε. 1224. 14.
ζήτησιν ἐπιμελῆ ποιούμενοι. 2101. 8.
ζυγός, iugum, quid ſit. 469. 6. 11. ζυγὸν ὑποστῆναι. 2040. vlt.
ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. 54. 8. vid. etiam p. 113. 8.
ζωστῆρες χάλκεοι. 1487. 13.

H.

ἦ μὴν in iureiurando. 676. 10. et aliis pluribus locis.
ἡβηδὸν ἀπολωλέναι. 944. 2. οὐδ' ἡβηδὸν ἀναιροῦντες. 1082. vlt.
ἡγεῖσθαί τι παρ' οὐδέν, nihili aliquid ducere. 1476. 13. 2239. 9. ὁ ταύτης ἡγούμενος τῆς γνώμης, auctor huius ſententiae. 2101. 11.
ἡγεμονικώτατοι, praecipui duces. 2254. 9.
ἡγεμὼν τοῦ γένους, auctor generis. 1196. 3. ἡγεμὼν τοῦ ἔθνους, de

de ciuitate gentis primaria. 1109. 1. ἡγεμὼν τῆς πόλεως, pro ἔπαρχος, praefectus vrbis. 1068. 2. ἡγεμόνες καὶ ταξίαρχοι καὶ λοχαγοὶ. 1772. 10.
ἡδέως. οὐχ ἡδέως πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν, parum ſibi fauere. 2147. 9.
ἡδονή. μὴ καθ' ἡδονὰς τὰς ὑμετέρας λέγω, ad gratiam veſtram verba non facio. 2178. 4.
ἠΐθεοι, caelibes. 291. vlt.
ἠϊόνες. 710. 1. 2132. 10.
ἠλίθιος, brutus. 803. 12. 1402. 13.
ἡμερήσιον διάστημα ὁδοῦ. 37. 10.
ἥμερος. πάθος ἥμερον. 1568. 12. ἥμερος ψυχή. 1597. 8.
ἡμίεργα καταλειφθέντα τελειῶσαι. 751. pen.
ἡμιθανεῖς, ſemimortui. 1258. 1. idem ἡμιθνής. 461. 2. 641. 10. 1728. vlt.
ἡμιόλιον θατέρου. 2124. 1.
ἡμίσεος. 680. 1. et 681. 13.
ἡμιτέλεστον πόλισμα. 150. 1.
ἡμιτελὴς νίκη. 324. 12.
ἡνία. ἐνεδίδου τοῖς βουλήμασι τὰς ἡνίας. 1388. 7.
ἠρέμα κατακλινὴς γεώλοφος. 930. 3.
ἠρίοις κοσμεῖσθαι. 139. 1.
ἡσυχίαν παρέχειν. 2239. vlt.
ἡττᾶσθαι. ἡττηθέντες τῶν δεήσεων. 1214. vlt.
Ἡφαιστεῖον, aedes Vulcani. 1351. 13.

Θ.

θαλασσοκράτορες. 32. 6.
θαλεία. ἐκείνην τὴν νύκτα ἐν θαλείαις τε καὶ εὐπαθείαις διετέλεσαν. 1635. 7.
θαλίαι. 1489. 8. ἐν εὐπαθείαις τε καὶ θαλίαις ἡ πόλις ἦν. 2135. 4.
θαμινὰ, crebro, ſubinde. 205. 14. 323. 1. 401. 3. 1355. vlt. 1387. 7.
θανατᾶν. παύσασθε θανατῶντες. 501. 12.
θανατηφόρος πληγή. 458. 3. θανατηφόρος κρίσις. 468. 9.
θάρσος ἐμποιεῖν τινι. 2249. 15.
θᾶττον ἢ βάδην. 945. 12. 1901. vlt.
θαῦμα. ἐν θαύματι γενέσθαι. 636. 6. ἐν θαύματι ἦσαν. 2224. vlt.
θαυμάζειν, cum admiratione ſpectare. 1489. 11.
θέα. κατὰ θέαν, ſpectandi gratia. 2114. 7.
θεήλατος συμφορά. 1856. pen. 2181. 8.
θειασμοῖς κάτοχοι γυναῖκες. 1475. 8.
θεῖος νόμος. 481. 3. θεῖος χόλος. 1730. 11. 2010. 2. ἡ θεία νέμεσις. 416. 5. ἡ θεία πρόνοια. 415. 6. 443. 13. κατὰ θείαν πρόνοιαν. 449. 2.
θεῖος πρὸς πατρὸς, patruus. 2178. vlt. πρὸς μητρὸς, auunculus. 2230. 11.
θεμιστοπόλοι. 1024. 6.
θεοβλάβεια. 757. 14. 857. 4. οἴστρῳ καὶ θεοβλαβείᾳ ἀπελαυνόμεναι. 64. 1.
θεοβλαβής. 650. 4. 1057. 4. 1408. 2.
θεολογικὴ πραγματεία Varronis. 793. pen.
θεόπεμπτος ὄρνις. 40. 7. θεόπεμπτα ἔθη. 174. 3. θεόπεμπτα σημεῖα. 372. 6. 949. pen. 2305. 13.
θεοποιεῖν τὰ θνητά. 356. 5.
θεοπρόπιον, oraculum. 59. 12. 52. 5. 1330. pen.
θεοπρόπος, oraculi conſultor. 63. 11.
θεοφιλεστάτη πόλις. 837. 2.
θεοφορήσεις. 274. 10.

θεοφόρητος νύμφη. 81.3.
θεραπεύειν τὴν γῆν. 401.7.
θερεινόμος πόα. 237.8.
θεσπιῳδεῖν. 40.6.
θεσπιῳδὸς, Carmenta nympha. 81.6.
θέσφατα, ſigna diuinitus edita. 640. pen.
θῆκαι, conditoria mortuorum. 1103.13.
θηλυδρίας. 1316.1.
θησαυρίζεσθαι, recondi. 2352.8.
θησαυρὸς, aerarium. 676.1.
θητεῖαι θεῶν παρ' ἀνθρώποις. 274.4.
θῆτες apud Athenienſes, qui clientes apud Romanos. 255.1.
θητεύειν, mercede ſeruire. 659.5.
θητικὸν τοῦ δήμου. 406.10 τὸ θητικὸν πλῆθος. 1013.10.
θὶς θαλαττία. 535.2.
θλίβειν. τεθλιμμένοι βίοι. 1688.1.
θνήσκειν. νηποινὶ τεθνάναι, impune interfici. 258.5.
θνητὸς, pro οἱ ἄνθρωποι. 82. vlt.
θρησκεῖαι. 369.17.
θρησκεύειν κατὰ νόμον. 379.6. οἱ θρησκεύοντες τοὺς θεούς. 281.7. θρησκεύεσθαι, religioſe peragi. 194.9.
θροῦς πολὺς ἐνέπεσε τῇ βουλῇ. 1168.9. θροῦς ἦν ἐφ' ἑκάστῳ πολύς. 1227.6.
θυηπολεῖν. 379.5.
θυηπολίαι ἀρχαῖαι. 1487.12. τῶν θυηπολιῶν ὁ τρόπος. 55.4.
θυηπόλοι παρθένοι. 373.7. vid. etiam p. 374.2. θυηπόλοι τῆς Ἑστίας. 580.2.
θῦμα, victima. 258.4.
θυμομαχεῖν. 870.11.
θυμὸς, ira. Τατίῳ θυμὸν εἰσελθεῖν φησὶν ἐπὶ τῇ ἐξαπάτῃ. 320.13. θυμῷ φερόμενοι. 2064.3.
Θυοσκόοι olim, qui poſt corrupto nomine Tuſci. 79. vlt.
θυραυλεῖν. 1779.7.
θωπεύειν. 2161.10.

I.

ἰαμβεῖα, Verſus Iambici. 33. vlt. 121.1.
ἰαμβίζειν. 1491. vlt.
ἴασις. 1867. vlt.
Ἰβηρία, Hiſpania. 106.11.
ἰγνύας πλαγίοις τοῖς ξίφεσι διαιροῦντες. 1117.2.
ἰδέα πᾶσα κακῶν. 1220.8.
ἰδιόξενοι, priuati hoſpites. 219.5. 2324.6.
ἰδιώτης βίος. 716.3. 853.14.
ἰδιωτικὸς σύλλογος. 2291.2. ἰδιωτικὸν συνέδριον. 2097. pen.
ἰδοὶ, pro εἰδοὶ, idus. 97.3.
ἱδρύματα, ſtatuae. 168.4.
ἵδρυσις τοῦ ἱεροῦ. 373.13. et 374.10. ξοάνων ἱδρύσεις. 272. vlt.
ἱερᾶσθαι, ſacerdotio fungi. 253.15. 2182.2. ἱερᾶται αὐτῆς. 275. pen.
ἱερατεία μεγίστη. 393.16. τὴν ἱερατείαν παραλαμβάνειν. 395.6.
ἱέρεια Ἑστίας. 194.5.
ἱεροδιδάσκαλοι, pontifices. 395.1.
ἱερομνήμονες, pontifices. 1637. pen. 2145.8.
ἱερονόμοι, pontifices. 395.1.
ἱεροποιοὶ, ſacrifici. 103. pen. ἱεροποιοὶ νεανίσκοι. 207. vlt. ἱεροποιοὶ παρθένοι. 1852.15.
ἱερὸς ὅρκος, ſacramentum. 1727.1. et alibi. ἱερὰ καὶ ἄσυλος ἀρχή. 1246. vlt. ἱεραὶ καὶ ἀπόθετοι βίβλοι. 2306. pen. οἱ τῶν ἱερῶν ἐξηγηταὶ, pontifices. 580.10. 1852.4. οἱ τῶν ἱερῶν ἐπίσκοποι, pontifices. 1853.6.

ἱεροσκόπος, aruſpex. 281. 2.
ἱεροσύλων poena. 397. 3.
ἱερεργία. 102. 14. 103. 3. ἱερεργίας ἐπιτελεῖν. 378. vlt. πλειόνων ἤδη συντελεμένων ὑπὲρ τῆς πόλεως ἱερεργιῶν. 580. 1.
ἱεροφάνται, pontifices. 395. 2. 536. pen.
ἱεροφύλακες. 395. 1.
ἱεροφυλάκιον, ſacrarium. 384. 12.
ἱκανὸς, in foemin. gen. γῆ ἱκανὸς βόσκειν. 154. 10. ἐχ ἱκανὸς ἐσόμενος. 375. 6. φρονεῖν τὰ δέοντα ἱκανώτατος. 577. 2.
ἱκανεσθαι τοῖς ἑαυτῶν κτήμασι. 398. 2.
ἱκεσία, ſupplicatio. 1606. 11. 1669. 6.
ἱκετεία γυναικῶν. 1594. 7.
ἱκετηρίαι καὶ λιταί. 1624. 1. ἱκετηρίας ἀναλαμβάνειν. 546. 6. 1097. 1. 2054. 5. ἱκετηρίας καὶ σέμματα προεχόμενοι. 1079. 2. ἱκετηρίας προτείνοντες. 51. pen. ἱκετηρίας φέροντες. 988. 10. 1788. 4. 1842. pen.
ἱκέτης τε ἀνδρὸς γίνεται. 1504. 8.
ἱκέτις γίνομαι σε. 800. 14.
ἱκνεῖσθαι. ταῦτα ἐν τοῖς ἱκνεμένοις χρόνοις ἐγένετο. 164. 7.
ἰκρίον. 582. 7.
ἱλαρὸς. πότε ἱλαρὰν ἔσχον ἐπί σοι τὴν ψυχήν. 1627. 12.
ἴλη. τὰς κρατίςας τῶν ἱππέων ἴλας ἐπιςρέψας. 554. 1. ἴλην ἱππέων λαβών. 920. 5.
ἱππαρχεῖν. 1334. 10.
ἱππάρχης, magiſter equitum. 1028. 6. 2052. 12.
ἱππασία συντόνῳ χρησάμενος. 2051. 2.
ἱππάσιμον χωρίον. 1116. 2. 1786. 8.
ἱππαφέσεις ψαλιδωταί. 583. 15.
ἱππόδρομος, circus. 203. 11. 205. 6.
Ἱπποκράτεια, Conſualia. 86 a. 7.
ἱπποκρατεῖν. 528. 7.
ἱππομαχεῖν. 263. 10.
ἱπποφορβὸς γῆ. 93. 10.
ἰσηγορία. ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεύεσθαι. 2024. 10. 2036. 7.
ἰσόθεοι ἄνδρες. 19. 4. ἰσόθεοι τιμαί. 111. 6.
ἰσοκόρυφοι πόλεις. 430. pen.
ἰσόμαχοι. 552. 9. et vlt.
ἰσόμοιρος τοῖς παισὶ γινομένη γυνή. 290. 2.
ἰσονομία. 2085. 4.
ἰσοπολῖται. 1694. 7.
ἰσοπολιτείαν διδόναι τινί. 1689. 2. μεταδιδόντες τῆς ἰσοπολιτείας. 691. 4. vid. etiam p. 1677. 7. μετέχοντες τῆς ἰσοπολιτείας. 1684. 13.
ἰσότιμος δυναςεία. 816. vlt.
ἰσοτύραννος ἀρχή. 1015. pen.
ἰσοψηφία abſoluit reum. 1467. 1.
ἰσόψηφοι. 333. 3. 1453. 7.
ἱςάναι, ſtatuere, decernere. 1673. 9. μετὰ τε γενναίε ςάντες. 1426. 13. σὺν ἡμῖν ςήσονται. 1334. 5. οἱ μὴ ςάντες παρὰ τὰ δεινά. 1821. 8. vid. etiam p. 1879. 12.
ἱςορήματα μυθικά. 366. 5.
ἱςορία. ἱςορίας ἄξια. 537. 2. εἰς ἱςορίας ἀφήγησιν ἐλθεῖν ἄξιον. 2134. 13.
ἰσχυρότης. 575. 6.
ἴσως καὶ δικαίως τὰ πλεῖςα τῶν ἐγκλημάτων διέκρινε. 2035. pen. μηδὲν ἴσως καὶ δικαίως τοῖς πολλοῖς φρονεντες. 2097. 12.
Ἰταλίητες, pro Ἰταλοὶ, ſeu Ἰταλιῶται. 35. 1.
ἰταμός. τὸ πρὸς πάντα ἰταμόν. 1892. 1. ἰταμὴν ὁδὸν ἐτράπετο. 1845.

1845. 12. ἰταμωτέραν ὁδὸν πορεύεσθαι. 2004. 4. τὴν ἰταμωτέραν ὁδὸν βαδίζειν. 2229. 10.
ἰταμῶς ἐπιβαίνειν τοῖς προτειχίσμασι. 1923. 4.
ἰτέον, eundum. 425. 6.
ἰτρία, liba, cruſta. 140. 8.
ἴτυς. 1799. pen.

K.

καδίσκος, vrna, in quam ſuffragia coniiciuntur. 2286. vlt.
κάδωλοι. 280. 9.
καθαγίζειν, adolere. 1496. pen.
καθαιρεῖν, decidere, decernere. 1391. 1. 1397. vlt. τὴν Ῥωμαίων καθελόντες ἀρχήν. 1813. 15.
καθάλλεσθαι, deſilire. 2222. 6.
καθαμαξεύειν. ὑπομένειν ἑώλους καὶ καθημαξευμένας ἀντιλογίας. 2099. 6.
καθαρτήριοι θυσίαι. 1852. 11.
καθέδρα, ſedes. 245. 11. ἄπρακτος καθέδρα, deſidia. 414. 9.
καθείργειν τινὰ ὀλίγῃ τινὶ φυλακῇ. 1043. 14. καθεῖρξαί τινα ἐν ἀφανεῖ. 200. 14. οὐκ εἴα τῇ βίᾳ καθείργειν τὸ ἀντίπαλον. 2291. 13.
καθήκειν. ἐπειδὴ καθῆκεν ὁ χρόνος. 245. 1.
καθιδρύειν, collocare. 533. 8. καθιδρύεσθαι, conſtruere. 375. 2. conſidere. 32. 1. ἐν ταῖς ἱστορίαις καθιδρῦσθαι τὴν ἀλήθειαν πάντες ὑπολαμβάνομεν. 2. 9. καθιδρύνθη, conſedit. 313. 7.
καθιέναι. πώγωνα βαθὺν καθεικὼς καὶ κόμην. 1099. 3.
καθιερεύειν, mactare. 1505. vlt.
καθιεροῦν, dedicare. 308. pen. 374. pen.
καθιππεύειν τὰ πεδία. 487. 12.
καθίππευσις. 1761. pen.
καθομολογεῖσθαι, deſpondere. 462. 5.
καθοσιοῦν. 282. 1. 399. 9. 1606. 11.
καθυβρίζειν εἴς τινα. 2160. vlt.
καθυψηλὸν χωρίον. 328. 5.
καινοτομεῖν. 1481. 13. περίφοβοι ὄντες ἐπὶ τοῖς καινοτομουμένοις. 1346. 9.
καινουργεῖν. 1821. 9. 2207. 12.
καίριος. καίριον τραῦμα. 459. 6. καίριοι πληγαί. 1062. 3. vid. p. 460. 6. et pen.
κακίζειν, ignauiae arguere. 460. 9.
κακοδαιμονεῖν. 438. 5.
κακόνους τῷ δήμῳ. 2014. 3.
κακοπάθεια. ταῖς συνεχέσι κακοπαθείαις ἀπειρηκότες. 1839. 3.
κακοπαθεῖν τι ὑπέρ τινος. 832. 9. ὑπὲρ οἰκείων ἀγαθῶν κακοπαθεῖν. 2175. 14.
κακόπαθος βίος. 1711. 12.
κακούργημα. 1139. 8.
κάκωσις, mala tractatio. 287. 9.
καλάμη, ſtipula. 875. 8. et pen.
καλαῦροψ. 100. 11.
καλιὰ τῶν ἡρώων. 589. 4. eadem καλιάς. 144. 4. 671. pen.
καλινδεῖσθαι ἐν κακοῖς. 833. vlt.
καλλιλογεῖν. 1575. 14.
καλύβαι, tuguria. 1182. 3.
καλύβιον. 2037. 12.
καλυπτῆρες, tegulae. 1255. 13.
καμάρας πλάττειν. 752. 8.
καματηρὸς, defeſſus. 87. b. 4. καματηρὰ σώματα. 2131. 14.
κάματοι, morbi. 2131. 12.
κανηφόρος. 55. 6. αἱ κανηφόροι. 280. 2.
κανόνες, conti. 387. 11.
κάπηλον βίον ἔχειν. 1811. 4.

καρου-

κκρῦσθαι τραύμασιν. 458. 2.
καρτερικὸν, tolerantia. 1800. 8.
καταβάλλειν λύτρα πολεμίοις, dependere. 257. 6.
καταβελὴς. 325. 8. 900. 12. 1799. vlt.
καταβλάπτειν τὴν γῆν. 524. vlt.
καταβοῇ πολλῇ χρῆσθαι. 1137. 1. 1344. 7.
καταγηραιὰ σώματα. 115. 12.
καταγνώσεις. 2016. 7. τὰς καταγνώσεις αὐτῶν ἀκύρους ποιοῦμεν. 1232. 1.
καταγραφὴ τῆς χώρας. 1676. 7.
καταγωγαὶ, receptacula. 124. 12. 133. vlt. 237. 6.
καταγωνίζεσθαι τὴν ἀλήθειαν. 595. pen.
καταδεῖσθαι, obligare. 1880. 1.
καταδῃωθεῖσα χώρα. 2266. vlt.
καταδιαιρεῖν. 683. 2.
καταδοξάζειν. ταῦτα ὑπὲρ ἀλλήλων καταδοξάσαντες. 1059. 13. ὀλίγους καταδοξάσαντες εἶναι. 1107. 1.
καταζωννύναι. χιτῶνας ποικίλους χαλκέαις μήτραις κατεζωσμένοι. 385. 6.
καταθύειν. 61. vlt.
καταικίζεσθαι βασάνοις. 598. 3.
καταίρειν εἰς λιμένα. 135. 4.
κατακλείειν. οὐ βουλόμενοι τὸ ἔγκλημα εἰς μίαν αἰτίαν κατακλεῖσαι. 1446. 3. κατακλεισθέντες εἰς πολιορκίαν τε καὶ ἀμηχανίαν. 1210. 5. κατακλείεσθαι εἰς ἀνάγκας. 1203. 9. 1224. 6.
κατακληρουχεῖν, diſtribuere. 709. 10. item inter ſe diuidere. 311. pen. 893. 4.
κατάκοπος ἐξ ὁδοῦ μακρᾶς. 1107. 2.
κατακριμάτων ἀφέσεις. 1178. 10.
κατακυλίειν, deuoluere. 2222. vlt.
καταλαμβάνεσθαί τι ἐκ πολλῶν, coniicere, colligere. 963. 7. ἐπεὶ κατελάμβανεν ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν καιρὸς, cum adueniſſet tempus comitiorum. 2141. 4.
καταλεύειν. 346. pen.
κατάλογοι, delectus militum. 312. 5.
κατάλυσις, antiquatio. 2159. 7. diuerſorium. 761. 5.
κατάμεμψις, incuſatio. 414. 4. 1144. 5.
καταμηνύειν. 751. 5.
καταμιμεῖσθαι. 1491. 9.
καταμισθοδοτεῖν. 721. 4.
καταμισθοφορεῖν. 694. 12.
κατανέμειν, depoſcere. 205. pen. 1686. 2. κατένεμον τὴν γῆν τοῖς σφετέροις, diſtribuebant. 1909. 7.
κατανοσφίζεσθαι τὰ δημόσια. 663. 9
καταπίνειν. κατεπόθησαν, in aquis ſuffocati ſunt. 560. 8.
κατάπληξις. 365. 6.
καταπονεῖσθαι. ὑπὸ κόπου τε καὶ πλήθους τραυμάτων καταπονηθεὶς ἀποθνήσκει. 1669. 3.
καταπράττεσθαι. ἰδίαν καταπραττόμενος ἀσφάλειαν. 1195. 10.
καταπροδιδόναι τὴν παῤῥησίαν. 1126. 16.
κατάρδειν, irrigare. 237. 9.
καταριθμεῖν τινα ἐν τοῖς πρώτοις. 402. 10.
καταῤῥᾳθυμεῖσθαι, negligi. 520. 2.
καταῤῥάκτας τῶν πυλῶν διακόψας. 1668. 15.
καταῤῥεῖν. καταῤῥυεὶς ἀποθνήσκει. 458. 3.
καταρτύεσθαι, componi. 434. 13.
κατάρχεσθαι θυμάτων. 517. 5. κατάρχεσθαι κριθαῖς, immolare hordeo. 288. 5.
κατασείεσθαι κριοῖς, arietibus concuti. 1935. 9.

κατα-

κατασημαίνεσθαι, obſignare. 866. 12.
κατασκέπτεσθαι. 1073. 12. 1075. 6.
κατασκεύασμα. 490. 3. 498. 13. 503. 12. 581. 7. 2347. 3.
κατασκηνῦν ἐν ἱεροῖς τε καὶ δημοσίοις τόποις. 1508. pen.
κατασκήπτειν. ζόφυ κατασκήψαντος ἐξ αἰθρίας. 354. 9. ἡ παρ' ἀνθρώπων νέμεσις εἰς τύτυς ἀνθ' ἡμῶν κατασκήψει. 481. 6. εἰς τῦτο τὸ τέλος κατέσκηψεν ὁ πόλεμος. 556. pen. εἰς ὃ κατέσκηπτεν ἡ γνώμη, quo tendebat ſententia. 2302. 7.
κατασκοπὴ, ſpeculatio. 1664. 5.
κατασκώπτειν τὰς σπυδαίας κινήσεις. 1491. 9. τὺς ἐπιφανεστάτυς ἄνδρας αὐτοῖς στρατηλάταις. 1492. 1.
κατασπυδάζειν. ταχεία καὶ κατεσπυδασμένη παρακλήσει συνελθεῖν. 801. 11. κατεσπυδασμένη ὄρχησις. 1490. 14. κατεσπυδασμένας ποιεῖσθαι τὰς δεήσεις, magno ſtudio petere. 2305. 1.
κατάστασις, iudicii conſtitutio, cauſae ingreſſus. 2241. 13.
καταστέλλειν τὰς ῥάβδυς. 1609. 5.
καταστερίζεσθαι, inter ſidera referri. 153. vlt.
καταστέφειν. δάφνη κατεστεμμένος τὰς κόμας. 306. vlt.
καταστρατηγεῖν τὺς πολεμίυς. 488. 11. vid. etiam p. 662. 6. κατεστρατηγημένος ὑπό τινος. 484. vlt. πόλεις κατεστρατηγημέναι. 574. 2.
καταστρατοπεδεύεσθαι. 511. 3. 558. 1. κατεστρατοπεδευκότες. 766. pen. In ſingul. κατεστρατοπεδευκὼς p. 1804. 1.
καταστροφὴ, exitus. 1316. 6. 1361. 12.
κατασφάττειν. 268. 12.
κατάσχετος δαιμονίῳ πνεύματι. 81. 8.
κατάτασις. 1478. 6.
κατατάττειν. 579. 14. 1040. 5.
κατατραυματίζειν. 1540. 8.
καταυλεῖσθαι. 276. 2.
καταφαίνεσθαι. 1469. 3.
καταφανῶς, manifeſte. 591. 7.
καταφέρειν. τὸ ἴσον διάφορον ὁ πενέστατος τῷ πλυσίῳ κατέφερε. 750. 7.
καταφθορὰ τῆς γῆς. 1367. 10. τῆς χώρας. 1374. 5.
καταφορὰ, occaſus, de ſole dictum. 328. 9. 882. 1. 1348. 15.
καταχαρίζεσθαι. 1110. 8.
καταχεῖσθαι. οἶκτον ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τῶν τότε τεθνηκότων καταχεάμενος πολύν. 1822. 13.
καταχθόνιος Ζεύς. 258. 4. καταχθόνιοι θεοί. 258. 6.
καταχορηγεῖν τινι τὰς ἑαυτῶν ὐσίας. 595. 8.
κατάχρεος, obaeratus. 2022. 14.
κατάχρυσος εἰκών. 744. 13.
καταχωρίζειν εἴς τι. 541. vlt. 1030. 2. τὰ δόξαντα εἰς ἐπιστολὰς κατεχώριζον αὐτογράφυς. 858. 2. vid. etiam p. 17. 4. καταχωρίζειν τι ἐν τόπῳ τινί. 4. 7. ὁ πρῶτος ἐν ταῖς χρονογραφίαις τῦτο καταχωρίσας. 1314. 1.
καταψεύδεσθαι. ἐπίθεσις κατεψευσμένη, ementita, conficta, falſa. 1509. 11.
καταψηφίζεσθαι τὴν δίκην. 1699. 7. κατεψηφικότες ἑαυτῶν. 860. 12.
κατέδειν. ἡμῖν γε ἤδη καὶ ἡ τράπεζα κατεδήδοται. 140. 13.
κατείργειν, concludere. 327. vlt. κατείργεσθαι, coërceri. 1006. 10.

10. ὑπ' ἀνάγκης κατείργεσθαι. 1039. 10. τοῖς ςρατιωτικοῖς ὅρκοις κατειργόμενα τάγματα. 1142. 1.
κατευφημεῖσθαι ὑπὸ παντὸς ὄχλυ. 454. 7.
κατεύχεσθαι. 1495. 4.
κατέχειν ἐν τάξει τὴν φάλαγγα. 553. 6. κατέχειν ἐν ἑαυτῷ τὺς λόγυς. 712. pen. κατέχειν, appellere. 73. 6.
κατηγόρημα, crimen. 1175. 10. 2185. 11.
κατηρεφὲς δρυμῷ λασίῳ σπήλαιον. 85. 5.
κατισχύειν, deprimere. 1188. pen. κατισχύεσθαι, vi opprimi. 930. pen. 1242. 6.
κατοδύρεσθαι, deplorare. 743. 13. 780. 16.
κατοικίδιος ὄχλος. 1808. 6. 1810. pen. κατοικίδιος βυλή. 2296. 8.
κάτοικοι, pro κατοικίδιοι, domeſtici. 212. 15.
κατολοφύρεσθαι τὴν ἑαυτῦ τύχην. 778. 2. πολλὰ κατολοφυρόμενος ἑαυτόν. 872. 3. ὡς κατωλοφύραντο τὴν συμφοράν. 2226. 2.
κατονομάζεσθαι, dicari, nuncupari. 43. 12. In actiuo κατονομάζειν occurrit p. 258. 7.
κατόπται καὶ διερευνηταὶ τῶν λεγομένων τε καὶ πραττομένων. 750. vlt.
κατοπτεύειν τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα. 1913. 10. τὴν τῶν χωρίων φύσιν. 2053. 3.
καυχᾶσθαι, gloriari. 1570. 8.
κείρειν καὶ ληλατεῖν χώραν τινά. 562. pen. vid. etiam p. 563. 9. πλείςην αὐτῶν γῆν κείρας τε καὶ λωβησάμενος. 1671. 5. vbi etiam vid. verſ. 11.
κεῖσθαι. ἐπεκύρυν τὰς κειμένας ὑπὸ τῶν ὑπατικῶν γνώμας. 1416. 5.
κεκρυφάλοις τὰς πλοκαμῖδας ἀναδεῖν. 1332. 5.
κέλευμα, pro κέλευσμα, iuſſum. 266. 5.
κενός. ἡ ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ὑ σὺν κεναῖς χερσὶν ἄφιξις. 1325. 3.
κενοσπυδία. 1199. 10.
κέντρον. τὰ κέντρα προσβαλὼν τοῖς ἵπποις. 554. 5.
κεράμιοι πινακίσκοι. 283. 12.
Κεραύνια ὄρη, Veſuuius mons. 38. 3.
κεραύνιος, paſſiue. 121. 4.
κερδαλέος. τὰ κερδαλεώτερα πρὸ τῶν εὐπρεπεςάτων αἱρεῖσθαι. 1689. 14.
κέρδος καὶ ὠφέλειαν ποιεῖσθαί τι. 1609. 1.
κέρτομος ὄρχησις. 1491. 1. κέρτομος παιδιά. 1491. pen.
Κετία. 1587. vlt.
κεφαλαιώδει ὑπογραφῇ δηλῦν τι. 390. pen.
κεφαλαιωδῶς διεξελθεῖν. 1316. 7.
κεφαλή. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, praecipitanter agere. 1391. 12.
κηδεία, 1) affinitas. διὰ κηδείαν, ἢ συγγένειαν. 496. 12. τῆς κηδείας οἰκειότης. 161. 8. κηδείας συνάψαντες ἀλλήλοις. 152. 10. 2) funeratio. 465. 7. ἀσήμυ καὶ ταπεινῆς κηδείας τυχεῖν διὰ πενίαν. 1264. 3.
κηδεμών. 725. 3. 5.
κηδεςής, affinis. 161. pen. 162. 5. gener. 596. 3. pro μνηςήρ. 2253. 5.
κηδεύειν, elocare. 138. 11. ὀθνείυς κηδεύειν, peregrinos affinitate ſibi iungere. 161. vlt.
κηδεύειν, funerare. 1896. 16.

κήδη,

1933. 10. λύμαι ἀνήκεστοι. 1651. 2.
λυπρός. λυπρὰ γῆ. 1519. 11. λυπρὸν γήδιον. 2352. 13.
λύσσα καὶ θεοβλάβεια. 1655. 12.
λύττα τοσαύτη τὸν δῆμον ἐν τῷ τότε καιρῷ κατεῖχε. 1100. 9.
λῶβαι καὶ προπηλακισμοὶ ἀνηλεεῖς. 1104. 3. ταῖς ἐσχάταις λώβαις διαχρησόμενοι. 1184. 1.
λωφᾶν τὴν στάσιν. 1344. 5.

M.

μαγειρικὸν ἐργαστήριον. coquina, ſeu macellum. 2251. 12.
μαινάδες, Bacchae. 462. 9.
μακρηγορεῖν. 184. 2.
μαλακία, animi mollities. 1755. 2.
μαλακίζεσθαι. 736. 1.
μαλακὸς vnde cognominatus Ariſtodemus Cumanus. 1315. pen. μαλακὸς εἰς ὀργήν. 1316. 3.
μᾶλλον cum comparatiuo. 945. 9.
μαλλωτοὶ χιτῶνες. 1491. 5.
μανδρεύματα, ſtabula. 206. 8.
μαντεῖον, oraculum: de loco. 806. 5.
μαντεύεσθαι τὰς φύσεις τινός. 832. 2.
μαραίνεσθαι. ἕως ἂν μαρανθῶσιν αἱ τῶν πολλῶν ὀργαί. 1393. 6.
μαστεύειν. 99. 9.
μάστευσις. 142. 12.
μαχηταὶ ἄνδρες. 241. 4. 571. 7.
μεγάλαυχα φρονήματα. 1557. 13.
μεγαληγορεῖν. 1207. 4.
μεγαλοφρονεῖν. 1712. 7.
μεθαρμόζεσθαι. 467. 2.
μεθαρμόττεσθαι πρὸς τὰ πράγματα. 2127. 10. τὸν ἀπράγμονα βίον μεθαρμοττόμενοι. 2210. 6.
μεθοδεύειν. 296. 15.
μεθόριον δυοῖν δρυμῶν. 267. 12.
vid. etiam p. 557. 6. vbi in vulgatis eſt μεσόρια.
μειοῦν. 678. 15.
μειρακιώδης φιλοτιμία. 1994. 14.
μελανείμων ἑορτή. 274. 5.
μελεδωνοὶ τῶν ἱερῶν. 169. 1.
μελίζειν, membratim concidere. 1495. 8.
μελλησμός, cunctatio. 1353. 2.
μενητέον ἐφ' ἡσυχίας. 1373. 13.
μένος καὶ θάρσος παραστῆσαι ἐν ταῖς μάχαις. 1830. 6.
μεσοβασίλειος ἀρχή. 357. 6. 404. 4. et alibi.
μεσοβασιλεύς, interrex. 360. 3. ſic plur. μεσοβασιλεῖς. 537. 10. 2305. pen. et alibi.
μεσολαβεῖν τὸν λόγον. 1353. 5.
μεσόχθων, mediterraneus. 123. 1.
μεταίχμιον. 454. 10.
μετακεῖσθαι. ἐφ' ἡμῶν μετάκειται τὸ ἔθος. 265. 6.
μεταλλεύειν ὑπονόμους καὶ σήραγγας. 752. 7.
μεταναστῆναι. 70. 7.
μετανάστασις, tranſmigratio. 71. 8.
μετάπεμπτος. 118. 11.
μεταπορεύεσθαι, ambire, petere. 2146. 10.
μετάρσια. 1752. 5.
μετεωρίζειν τι. 1094. 12.
μετέωρος. τὰ μετέωρα τῆς πόλεως. 1808. 3. μετέωρος τὸ πνεῦμα. 2231. 1. μετέωροι φῆμαι, leues et incerti rumores. 2006. vlt.
μετριάζειν, moderatum ſe praebere. 851. 8.
μετριοπαθές. 1650. 6.
μέτριος. μέτριοι τοῖς τιμήμασι τῶν βίων, mediocris cenſus ciues. 997. 10.
μηλόβοτον ἀνιέναι γῆν. 268. vlt.
μηνίματα δαιμόνια. 43. 6.

μῆνις

μῆνις τῦ θεῦ. 96.7.
μητραγυρτεῖν. 275.vlt. 276.4.
μητροκτόνον ἄγος. 1626.7.
μητροπάτωρ, auus maternus. 83.9.
μητρόπολις γῆ pro πατρὶς. 78.13.
μητρῷα μέλη. 276.3.
μιαιφονεῖν. 447.4.
μιγάδες. 28.10.
μικροπολῖται. 1560.13.
μισάλληλος βίος. 1004.12.
μισοδημόται. 1404.4.
μονογνώμονες. 1019.2.
μονόστολος. 106.9.
μόρος, interitus, mors. 165.12. et ſaepius.
μόσυνες, turres ligneae. 70.5.
μοσχεύεσθαι, pullulare. 1415.9.
μυσοκόλακες. 1332.10.
μύδροις δεθέντες. 1222.5.
μύχιοι θεοὶ, Penates. 169.5.

N.

νᾶμα, fluentum. 41.9. et 13. περὶ τὰ νάματα καὶ ποταμὺς. 1930.12. νᾶμα, de lacu. 325.14.
νάπη. 211.11.
νάπος. 203.7.
ναυλοχεῖσθαι. 111.3.
ναυπηγήσιμος. 93.vlt.
ναυσιπέρατος. 535.6.
ναύσταθμος ὁ Τρωϊκὸς. 122.4.
ναυτιλία, nauigatio. 129.2.
νεανικὸν ἔργον. 2092.1.
νειὸν σχίζειν, nouale ſcindere. 2032.10.
νεοθύτων δοραί. 207.15.
νεόκτιστοι πόλεις. 1516.pen.
νεοπολῖται, nouitii ciues. 355.14.
νεοσσιὰς ἔπλαττον ἀετοὶ ἐπὶ κορυφῇ φοίνικος ὑψηλῦ. 795.5.
νεοσύλλεκτοι, nouitii. 1591.13. 2214.pen. νεοσύλλεκτος στρατιά. 1529.12. 1938.vlt.
νεοσφαγὲς σῶμα. 739.vlt.
νεοτόκος. 202.2.
νεοχμῦν, innouare. 1025.6.
νεωτερίσαι. 1029.9.
νεωτεροποιεῖν. 1212.1.
νηφάλιοι θυσίαι. 86.a.5.
νίκημα ἀμφίλογον. 507.3. ἐπὶ νικήματι κοινῷ γεγηθὼς. 490.8.
νομευτικὸν πλῆθος. 220.8.
νοσερὰ χωρία. 1345.15.
νοσοποιός. τὺς νοσοποιὺς ἐκ τῆς πόλεως ἐξελεῖν. 1733.10.
νυμφαγωγεῖν μετὰ μαστίγων. 2264.9
νύττειν τινὰ καὶ παίειν τοῖς ταρσοῖς. 795.9.

Ξ.

ξαίνειν, virgis caedere. 298.15. ξαίνειν μάστιξι. 502.7. ταῖς ῥάβδοις τὸ σῶμα ξαίνειν. 1849.5.
ξένη ἀρχὴ, nouus magiſtratus. 2137.13.
ξενηλατεῖν. 270.7.
ξενία, hoſpitium. 101.10.
ξενίζειν τινὰ πάσῃ φιλοφροσύνῃ. 410.pen. ξενίζεσθαι παρά τινι. 832.11.
ξενοκτονίαις ἀθεμίτοις χρῆσθαι. 105.vlt.
ξόανον. 1638.9.
ξυλίζεσθαι, lignari. 575.8.
ξυλισμὸς, lignatio. 940.3.
ξυλόφρακτος γέφυρα. 558.5. 899.11. 1935.2.

O.

ὀβελίσκοι, verucula. 950.4.
ὄζειν, olere, halare. 1986.pen.
ὀθνεῖος. ὀθνεῖα βρέφη, alieni infantes.

ſantes. 217. 13. ὀθνείοις τε ἅμα καὶ οἰκείοις σωφρονισθέντες παραδείγμασι. 1415. 8. κατά τε τοὺς ὀθνείους καὶ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους. 1589. pen. vid. p. 22. 11. et p. 1149. 10.
οἰδεῖν. οἰδῶν τὴν ψυχήν. 2246. pen.
οἰκειότης ἀδιάλυτος. 289. 5.
οἰκετικὸς ὄχλος. 514. 11. 949. 5.
οἰκήτωρ. 69. 6.
οἰκίδιον φαῦλον. 2350. 3.
οἶκοι, domum. 1840. 8.
οἰκόπεδα. 2076. 10.
οἰκουρία μητρός. 461. 13.
οἰκοφθορία. 60. 5.
οἰκτίζεσθαι. 1997. 8.
οἰκτίρμονα καὶ συμπαθῆ γίγνεσθαι πρός τινα. 1603. 5.
οἴκτιστα πράγματα πάσχειν. 2215. pen.
οἶκτος τῆς συμφορᾶς εἰσῄει τοῖς Ῥωμαίοις. 1341. 8. πολὺν ἐξ ἀμφοτέρων κινήσασα οἶκτον. 645. 10.
οἰνόφυτος γῆ. 93. 4.
οἷος. ἀναχωρεῖν οἵου τε ὄντος ἀπὸ τοῦ βήματος, cum deſcenſurus eſſet a tribunali. 666. 14.
οἰστρεῖν. 2247. 5.
οἶστροι ἐρωτικοί. 286. 5.
οἰωνιστήριον, auguraculum. 224. 4.
οἰωνομάντεις conſuluntur. 585. 8. δεινὸς οἰωνόμαντις. 594. 6.
οἰωνομαντικὴ ἐπιστήμη. 587. 7.
οἰωνοπόλοι, augures. 586. 1.
οἰωνός. οἰωνοῖς χρῆσθαι, aues conſulere. 1720. 9. οἱ οἰωνοῖς μαντευόμενοι. 245. 12. φυλάττειν οἰωνοὺς αἰσίους. 223. vlt. δι' οἰωνοῦ λαμβάνειν τι, pro ominoſo aliquid habere. 379. 13. πρὸς οἰωνοῦ ἀγαθοῦ λαμβάνειν τι, fauſti ominis loco aliquid habere. 444. 6.
οἰωνοσκοπία Τυῤῥηνική. 541. 1.
οἰωνοσκοπικὴ τέχνη. 589. 11.
ὀκτάπλεθρος τὴν περίοδον. 788. 7.
ὄλβιος στενωπός. 740. 14.
ὀλιγαρχεῖν. 2255. 12. 2257. vlt. 2268. pen. 2277. 3.
ὀλιγαρχεῖσθαι. 2183. 9.
ὀλιγαρχία non eſt ἡ τῶν κρατίστων ἡγεμονία. 1175. 13.
ὀλιγαρχικοί, paucorum dominatus ſtudioſi. 2161. pen. 2256. 3. ὀλιγαρχικώτεροι. 1359. vlt.
ὀλιγωρίᾳ παραδιδόναι τι. 2007. 5.
ὀλισθαίνειν ἐπὶ τὴν φύσιν. 296. 12.
ὁλκάδες μεγάλαι. 534. 9.
ὁλόκληρος, integer animo et corpore. 403. 2. ἄγων τὴν δύναμιν ὁλόκληρόν τε καὶ ἀπαθῆ. 1743. pen.
ὀλολυγή, vlulatus. 141. 8.
ὁλοσχερὴς μάχη. 575. 1. ὁλοσχερὴς φόνος. 513. 5. τὴν ὁλοσχερῆ πάρεσιν οὐχ εὕροντο. 1393. 13. ἐν τῇ τελευταίᾳ μάχῃ τέλος ἔλαβεν ὁλοσχερές. 576. 9. τῆς ὁλοσχεροῦς νίκης αἴτιος ἐγένετο τοῖς ὑπάτοις. 2219. 7.
ὁμαιχμία. 510. 11. 1210. 12.
ὅμηρα, ſcil. σώματα. 353. 11. ὅμηρα λαμβάνειν. 493. 13. ὅμηρα ἔχειν. 836. 8.
ὁμηρεῖαι τέκνων. 149. 15. εἰς ὁμηρείαν διδόναι τινά. 110. 3. πίστεις ὁμηρειῶν μὴ παρασπονδεῖν. 1109. pen.
ὁμηρεύειν, obſidem eſſe. 184. 10. 916. vlt.
ὁμιλεῖν πολέμῳ. 1660. 6. ὁμιλεῖν πολεμίοις, cum hoſtibus congredi. 2110. 13.
ὁμιλητὴς τοῦ Διός. 365. 16.
ὁμιλία πρὸς τὴν δαίμονα. 364. 10. εἰς ὁμιλίαν συνελθεῖν τινι, coire cum

cum aliquo. 636. 13. ἡ πρὸς γυναῖκας ὁμιλία. 286. 1.
ὅμιλος ποιμενικός. 203. 5.
ὀμνύναι. φιλία ὠμοσμένη νεωςί. 2047. 3.
ὁμογένιοι θεοί. 1087. 7.
ὁμόγλωσσα ἔθνη. 231. 5.
ὁμογνωμονεῖν. 1190. 7.
ὁμογνώμων. ἐπειδὴ κἀκείνους ἔσχεν ὁμογνώμονας. 1384. 4. οὓς ἐὰν ἅπαντας ὁμογνώμονας λάβω. 2201. 10.
ὁμοδίαιτον ἔθνος. 79. 3. 231. 5.
ὁμόδουλοι. 1222. 2.
ὁμοθυμαδόν. 1132. 7. 1363. vlt.
ὁμοιογένεια. 446. 10.
ὁμολογίαι, pacta, conditiones. 579. 3.
ὁμόπαγοι. 675. 8.
ὁμόσκηνοι. 140. 12. 1211. 2.
ὁμοτέρμονες. 25. 8. 42. 7. ἐμβαλόντες εἰς τὴν ὁμοτέρμονα, ſcil. γῆν, vel χώραν. 2162. 14. ὁμοτέρμονες ἀγροί. 962. 10. ὁμοτέρμονες οἰκήσεις. 69. 10.
ὁμοτροπία. 710. 15.
ὁμοφροσύνη. 704. 6.
ὁμοφωνίαι. 77. pen.
ὄνησις. 2029. 1.
ὀπίσθιοι πόδες. 880. 12.
ὀπισθοφύλακες. 1715. 4.
ὁπλοποιοὶ καὶ τέκτονες. 680. 8.
ὁπλοφόροι, ſtipatores. 216. 7.
ὁράσεις, oculi. 1609. 15.
ὀργάς, ſcil. γῆ. 93. 12.
ὄργια. 156. 4.
ὀργιάζειν θεούς. 175. 6. ὀργιάζεσθαι ὑπ' ἀνδρῶν. 279. 13. ὀργιαζόμενοι θεοί. 1593. 1.
ὀρεωκόμος, mulio. 740. 4.
ὄρθιοι σκοπιαί. 2029. 1.
ὀρθοεπεῖν πᾶσι τοῖς φθόγγοις. 232. pen.
ὀρθότριχες φόβαι. 1491. 7.
ὀρίγνασθαι. 155. pen.
ὀρικὰ ζεύγη. 1607. 13.
ὅρμος θερινός. 131. 3.
ὀρνιθεύεσθαι, aues conſulere. 669. 1.
ὀρνιθοσκόποι, auſpices. 248. 6.
ὀρχηςῆρες κοῦροι. 1489. 9.
ὁσίωσις, expiatio. 228. 9.
ὀττεία, religio, ſuperſtitio. 96. 11. ὀττείας καὶ δειμάτων μεςὰ ὀνείρατα. 1477. 8. ὀττείας τινὸς ἡ πόλις ἐπληρώθη. 1852. 1. ὀττεία πάτριος. 1592. 1.
ὀττεύεσθαι, religioni habere, reformidare. 276. 8. et ſaepius.
ου, ſeu digamma Aeolicum. 52. pen.
οὐδὸς γήρως. 1585. pen.
οὐλαί, mola ſalſa. 288. 5. οὔλαις χρώμενοι, immolantes. 1496. 1.
οὐλοχύτας ἀναιρεῖσθαι. 1496. 3.
οὐρανομήκεις. 1625. 13.
οὔριον πνεῦμα. 132. 1. οὔριος ἄνεμος. 559. 2. οὔριος πνέουσα τύχη. 1579. 4.
ὀχθηρὸν χωρίον. 2221. 13.
ὄχθοι. 674. 4.
ὀχθώδη χωρία. 1117. 1.
ὀχληρὰ λειτουργία. 2147. 6.
ὀχλικὴ ἑςίασις. 364. 14.
ὀψισμός. 756. 10. 2323. 1.
ὀψωνιάζεσθαι ἐκ τῶν ἀλλοτρίων χρημάτων. 685. 1.
ὀψωνιασμοὶ τῶν ςρατευομένων. 1686. 10. vid. etiam p. 1672. pen. 1843. 2. 1910. 6.

Π.

παθαίνεσθαι ἄγριον τρόπον. 597. 10.
πάθος, clades. 1540. 11.
παιανισμός. 323. 3.

 παιδεύ-

παιδεύματα, documenta. 1618. 9.
παλαιοὶ, veterani milites. 881. 14.
παλίγκοτος τύχη. 243. 7.
παλινπροδοσία. 484. pen. 487. 2. vſitatius παλιμπροδοσία. 1578. 5.
παλίντροπος μάχη. 1668. 10. 1715. 11.
πάλλειν. τρόμῳ παλλόμενοι. 972. 9.
παλτόν. παλτῷ βαλὼν τὸν Μάλλιον. 1768. 1. παλτῶν βολαὶ. 1923. 5.
παλύνειν. 1497. 3.
παμπληθία. 121. 6.
πάμφορος. 92. 5.
πανδοκεύεσθαι. 770. 12.
πανηγυρισμοὶ. 1484. 7.
πανικὰ, Fauni opus. 882. vlt.
πανοικία μετανίσασθαι. 313. 5.
πανοίκιος ἀπόλλυται. 179. 2.
πάντολμος γαμετή. 711. 3.
παραβάται in ludis circenſibus. 1499. 6.
παραβοηθεῖν. 1145. 12.
παραγγέλλειν, ambire magiſtratum. 1722. 12. 2305. 1.
παράγειν, in iudicium adducere. 1393. 5. ἔχθρᾳ παραχθεὶς. 916. 13.
παράδοσις ἐπὶ θανάτῳ. 1390. 10.
παραδοχὰς πατέρων φυλάττειν. 732. 8.
παραζευγνύειν, adiungere. 791. 13.
παραζώννυσθαι, accingi. 385. vlt.
παραθήγειν, irritare. 1511. 7. 1643. 14.
παραιωρεῖσθαι. 1498. pen.
παρακαθιςάναι, addere. 792. 8.
παρακέλευμα, inuitamentum. 1055. 6.
παρακέλευσις, iuſſio. 207. 6.
παρακινδυνεύειν, audere. 377. 13. παρακεκινδυνευμέναι μάχη. 1826. 6.
παρακινδύνευσις. 145. 7.
παρακινεῖν. 1341. vlt.
παρακλητικὸς ὁμονοίας λόγος. 704. 2. παρακλητικὰ σωφροσύνης. 400. 9. τὸ παρακλητικὸν τῆς ὀργῆς. 1850. 6. τὰ παρακλητικὰ τῆς μάχης. 1059. 1. τὰ παρακλητικὰ τοῦ πολέμου. 680. 11.
παράκουσμα. 1801. 10.
παραμελεῖν τοῦ βίου. 1478. 3.
παραπέμπειν, deducere. 363. 9.
παραπλάζειν. παρεπλάγχθης τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ. 2188. 10.
παραῤῥηγνύναι. τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ῥωμαίων παρεῤῥήγνυτο. 482. 16. vid. etiam p. 553. 16.
παρασπίζειν. 458. 8.
παρασπιςαὶ, protectores. 263. 7. et 14.
παρασπονδεῖν δεξιάς. 1414. 6. πίςεις ὁμηρειῶν μὴ παρασπονδεῖν. 1109. pen. παρεσπονδημέναι φυλαὶ, contra foederis pacta violatae. 1224. 5.
παραςάτης. 283. 4.
παραςήματί τινι θείῳ κινηθεῖσα. 1594. 12.
παραςρατηγεῖν. 2110. 8.
παραςρατοπεδεύειν. 1925. 13.
παράταξις, contentio. 1732. 1. παράταξις in cauſae actione. 1448. 1.
παρατρέπειν τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀληθοῦς. 1211. 12.
παραφέρειν, proferre. 1381. vlt. differre. 73. pen.
παραφυλάττειν τὰς ἐξόδους. 1730. 1.
παρεισπίπτειν. 1336. 11.
παρέκβασις, digreſſio. 136. 5.
παρελαύνειν. 1903. pen.
παρεμβάλλειν, caſtra metari. 1071. 1.

παρέρ-

παρέργως διελθεῖν. 113. vlt.
πάρεσις, dimiſſio. 1393. 13.
παρέχεσθαι, in medium proferre. 2245. 12.
παρημελημένως. 1339. 16.
παρήωρος ἵππος. 1498. vlt.
πάρμας ἔχοντες. 388. 13.
παροιμιάζεσθαι, prouerbio iactari. 383. 14.
παροχεῖσθαι. 1492. 3. 1499. 5.
παροχὴ, in plur. παροχαὶ, impenſae, ſeu praebitio rerum ad opus neceſſariarum. 1264. 12.
παρωθεῖν. παρώσαντες τὸ ἴσον. 222. 6.
πασσυδεὶ. 952. 2. reperitur etiam ſine diphthongo πασσυδὶ. 138. 7. 1656. 2.
παστὰς τῶν βασιλέων. 637. 9. παστὰς ἐν ἀγορᾷ. 470. 9. παστάδας ἐγείροντες. 752. 9. παστάσιν ὑποστέγοις περιλαβεῖν τι. 752. 3. παστάδων ἐρείπια. 179. 5.
πάταγος, armorum ſtrepitus. 881. 2. 939. 11.
πατέρες ἔγγραφοι, Patres conſcripti. 261. 11.
πατρίκιοι, pro patroni. 256. 8. 258. pen.
πατρικός. αἱ πατρικαὶ ἑστίαι. 2180. 2. πατρικὸς πλοῦτος. 539. 15. πατρικὴ θεράπαινα. 2231. 9.
πατροπαράδοτος οὐσία. 956. pen.
πατρωνία, patronatus. 256. 7. 258. 12.
πάττεσθαι τὰς κεφαλὰς ἄνθεσιν. 454. 8.
πεδιὰς, campi. 929. 13.
πεζικὴ φάλαγξ. 1046. 9.
πειρατήριον, alii *nauem piraticam*, alii *manum piratarum*, interpretantur. 1394. 1.
πελάγιος φόρησις. 340. 8.
πέλανοι Δήμητρος. 397. vlt. vid. etiam p. 763. vlt.
πελατικόν. 1804. 3.
πενέσται Theſſalorum. 255. vlt. τοὺς ἑαυτῶν πενέστας ἐπαγόμενοι. 1750. 3.
πένθιμος ἑορτή. 274. 6.
πενταετία. 1692. 11.
πεντηκονθήμερος προθεσμία. 357. 17.
πεντηκονταετία. 723. 7.
πεπειρότερον γίνεσθαι, mitiorem fieri. 1875. 12.
πέπλοι ποικίλοι. 462. vlt.
περιαγγέλλειν. 300. 4.
περιαγνίζειν τὰ ἱερὰ καθαρῷ ὕδατι. 1495. 2.
περιάρωσις τῶν χωρίων. 228. 15.
περιαροῦν. 902. 3.
περιαυχένιοι στρεπτοί. 2090. 4.
περιβάλλειν. τὼ χεῖρε περιβαλόντες ἀλλήλοις. 1235. 6. περιέβαλλον ἀλλήλους, mutuo ſe complectebantur. 455. 10. λόφον τείχει καὶ τάφρῳ περιβάλλειν. 533. 6. ἀθρόως περιβάλλοντες τοὺς ἀγαθοὺς ἕλκουσιν ἐκ τῆς πόλεως. 2018. 12. ψευδεῖ αἰτίᾳ περιβάλλειν τινά. 1531. 18. περιβάλλεσθαι πόλιν. 113. 2. μεγάλα κέρδη περιβαλόμενος ἐκεῖθεν. 538. 8.
περιβόητοι πράξεις. 1056. 5. ἦν ἡ Κύμη περιβόητος ἀνὰ τὴν ὅλην Ἰταλίαν. 1317. 4.
περιβολαὶ, amplexus. 1567. 5. ὑπὸ ταῖς περιβολαῖς, ſub veſtibus. 491. 8. 516. 4.
περιβόλαιον πορφυροῦν ποικίλον. 568. 12.
περίβολοι πολυανδρίων. 39. 1.
περιβραχιόνια χρύσεα. 2090. 5.
περιδύειν, exuere. 2225. 2.
περιιδεῖν. πολλοὺς περιείδετε αναρπασθέν-

κκθέντας ὑπὸ τȣ̃ δήμȣ. 2127. 2. ἱκέτις γινομένη σȣ, μὴ περιϊδεῖν τὴν σαυτȣ̃ θυγατέρα θανάτȣ χείρονα παθȣ̃σαν. 800.vlt. μὴ περιΐδῃς τὴν σεαυτῆς ἱέρειαν οἴκτιϛον μόρον ἀποθανεῖν. 382. 11.
περιεῖναι, ſuperare, ſuperiorem eſſe. 1167. 11. 1369. 4. περιεῖναι τοῖς δικαίοις. 964. vlt. περίεισιν, ſuperſunt. 128. 9. ἐπειδὴ περίεϛιν ἡμῖν ὁ πατήρ. 451. pen. περιών, ſuperſtes. 1209. pen. 2030. 12. τὰ περιόντα σώζειν. 1528. 9. περιέϛαι τῷ ἀνδρὶ τὸ δοκεῖν κατὰ νόμȣς ἄρχειν. 662. 1. περίεϛιν, ſuperuacuum eſt. 1867.pen.
περιείργειν κύκλῳ ϛέμμασι λίμνην τινά. 41. 8.
περιελαύνειν, abigere. 1796. 1. 1797. 1.
περιέπειν εὖ. 184. 12.
περιέχειν. περισχόντες τὸ ϛρατόπεδον. 1107. 16. τῆς ἀριϛοκρατίας περιέχομαι. 1175. 9. τῶν ἀλλοτρίων περιέχεσθαι. 1584. pen. vid. etiam p. 1614. pen.
περιζωμάτιον. 2032. 11.
περιϊϛάναι. περιϛῆσαι τὴν αἰτίαν τινὸς εἴς τινα. 410. 6. εἰς δημοκρατίαν περιϛῆσαι τὰ πράγματα βȣλόμενος. 1421. 1. εἰς μοναρχίαν τὸ πολίτευμα περιϛήσαντες τυραννικήν. 1442. 4. περιϛάντες αὐτὰς πανταχόθεν. 1794. 8. περιειϛήκει πάντοθεν Οὐολȣ́σκοις τὸ δεινόν. 1667. 11. περιέϛηκεν ἡ δοκȣ̃σα ἡμῶν τȣ̃ κοινȣ̃ πρόνοια. 1138. vlt. περιεϛήκασιν αἱ χάριτες ὑμῖν εἰς φθόνȣς καὶ μίση. 1417. 7. περιειϛήκει ὁ περὶ τῆς κληρȣχίας εἰς ἕτερον μείζονα τὸν ὑπὲρ τȣ̃ κόσμȣ τῆς πολιτείας ἀγῶνα. 1850. 12. περιειϛήκει, licebat. 1806. 1.
περικαταγνύναι. λόφος πετρώδης πολλαχῆ περικατεαγώς. 1665. 13.
περικαταῤῥηγνύναι τὴν ἐσθῆτα. 1849. 5.
περικλείειν. ὄρεσι περικλειομένȣ τȣ̃ τόπȣ ψιλοῖς καὶ δυσβάτοις. 2049. 12.
περίκλυϛος νῆσος ἐκ τȣ̃ ποταμȣ̃. 875. 12.
περικνίζειν. 1833. 4.
περικόπτειν τὰς ȣ̓σίας. 757. 12. περικόπτειν ἀγορὰς. 2107. 1. περικόπτεσθαι, amputari. 2128. 2.
περικυλίειν εἰς τὴν γῆν τὰ σώματα. 1800. 5.
περιμάχητα. 1025. 6.
περίμετρος. 532. 3.
περινήχεσθαι. 41. 14.
περίοικοι. 1519. 12.
περιορισμός. 1692. 8.
περιȣσία, copia, abundantia. 3. 7. περιȣσία χρόνȣ, ſatis longum temporis ſpatium. 1159. 2.
περιȣσιάζειν. 1212. 13.
περιπετείας θαυμαϛὰς καὶ παραδόξȣς λαμβάνειν. 471. 2.
περιπετὴς κινδύνοις πόλεμος. 271. 7.
περιπίπτειν αἰσχύνῃ αἰωνίῳ. 2087. vlt.
περιπλέκειν, amplecti. 1631. 14.
περιπόλια. 1897. 10.
περίπολος. 401. 2. περίπολοι τῆς γῆς. 524. 4. 1917. 10. τῆς χώρας. 1782. 6.
περιπόρφυρος ἐσθής. 817. 10. 2033. 3. περιπόρφυροι τήβενναι. 385. 7.
περίῤῥυτος λίμνῃ νῆσος. 39. 6.
περιϛαυρȣ̃ν. 314. 14.
περιϛαυρώματα. 941. pen. 1668. 9. 1718. 9. 1787. 2.

περι-

περιφανῶν τὸν ὄχλον. 500. vlt. τὰ τείχη. 1808. 2. τὸν χάρακα. 1663. pen. 1770. 7.
περιϛολὴ funebris. 465. 7.
περιϛρατοπεδεύειν. 1109. 2.
περισχοινίζειν. 1448. 11.
περισωρεύεσθαι. 321. 3.
περιταφρεύειν καὶ περιχαρακῶν. 2050. 4. περιταφρεύειν ὑψηλῷ χάρακι. 2053. 16.
περιτείχισμα. 2030. 1.
περιτειχισμός. 984. 13.
περίτομος λόφος. 889. 9.
περιτροπή. ἐκ περιτροπῆς. 846. 11.
περιττεύειν. εἰ μὴ τό τε ἀνδρεῖον ἐπερίττευεν αὐτῷ καὶ τὸ φρόνιμον. 439. 7.
περιφρονεῖν τὰ δαιμόνια. 178. 13.
περιχαρακῶν. 505. 1.
περιωθεῖσθαι, vinci. 1369. 9.
περονᾶν τὸν βραχίονά τινος. 1062. 5.
πέτρος ὑπερμεγέθης. 2030. 1.
πετρώδης λόφος. 1665. 13.
πημαίνειν, laedere. 94. 12.
πιλεῖν τοὺς λόχους. 1906. 4. πεπιλημένων ἐν βραχεῖ χωρίῳ πολλῶν. 1721. 10.
πῖλος, pileus. 540. 11. 698. 11.
πιλωτά, pilei. 371. vlt.
πινακίσκοι κεράμιοι. 283. 12.
πίϛις ἀκριβὴς καὶ ἀναμφίλεκτος. 957. 4. πίϛεις ὑπέχομαι πάσας. 2348. 6. περὶ τούτου τὰς πίϛεις φέρετε. 1457. 2.
πίσυνοι, freti. 1721. 1.
πλαγία ὁδός. 1814. pen.
πλεονάζειν ἐν τοῖς ἰδίοις ἐπαίνοις. 1. 3.
πλεονέκται περὶ χρηματισμὸν ἄδικον δεινῶς ἐσπουδακότες. 1172. 5.
πλεονεκτεῖν τοὺς πολεμίους. 1754. 4.
πλεονεκτήματα καὶ ἐλαττώματα. 549. 10.
πλεονεξία, maius commodum. 1865. 2.
πλήβιοι, plebeii. 888. 7.
πλήθειν, redundare, plenum eſſe. 139. pen.
πληθύς. 250. 1.
πλήμμη τοῦ ποταμοῦ. 201. 14.
πλημμύραν οὐκ εἰωθυῖαν λαβοῦσα λίμνη. 179. 1.
πλήρωμα ὀλίγον καὶ οὐκ ἀξιόμαχον. 1156. 4. πληρώματα ναυτικά. 82. 11.
πλησιόχωροι πόλεις. 302. 2. 438. 10.
πλοκαμίδες. 1332. 6.
πλώϊμος. 160. 14.
ποδιαῖον ὕψος. 41. 14.
ποιήματα χάλκεα. 203. 14.
ποίησις, adoptio. 653. 5.
πολέμια, res bellicae. 16. 1. et ſic ſaepius locis quamplurimis.
πολεμιϛήρια ὅπλα. 54. 11. 1751. 8. πολεμιϛήριον χρῆμα. 1117. 6.
πολίζεσθαι. 80. 11.
πολιορκητικοὶ ϛέφανοι. 2090. 1.
πολισμάτια. 50. 1.
πολισμὸς τοῦ Λαουϊνίου. 150. 12.
πολιτεύεσθαι τὰ τοῦ δήμου, rempublicam ad plebis gratiam adminiſtrare. 2124. 5. πάντα τὰ συμφέροντα τῷ δήμῳ πολιτευσάμενοι. 2273. 11.
πολίτευμα, reipublicae adminiſtratio. 2207. pen. 2291. 11.
πολίτιδες. 1604. pen.
πολίχναι μικραί. 550. 7.
πολυάνδρια. 39. 1.
πολυαρκής. 92. 3.
πολύβοτος. 92. 12.
πολύγονος φύσις. 94. 10.
πολυετεῖς πραγματεῖαι. 1313. 15.
πολυκέφαλος τυραννίς. 2263. 1.
πολυοχλεῖν. πολυοχλῆσαι δυνάμεις. 1187. 2.

πολύοχλος πόλις. 856. 2.
πολύπλανος οἴκησις. 45. pen.
πολυχειρία. 701. 10. 1781. 8.
πολυχρήματοι βασιλεῖς. 958. 10.
πολυωφελής. 92. 5.
πομπευταί. 1492. 2.
πονηρεύματα. 1234. 7.
πονηροκρατεῖσθαι. 1573. 12.
πονηροκρατία. 1514. 14.
πόπανα, liba. 283. 13.
πόρος. δεινὸς ἀνὴρ πόρους εὑρεῖν ἐν ἀπόροις. 1390. 4.
πρεσβεύειν, aetate antecellere. 177. 2. 252. 3.
πρεσβευτικὴ ἐξουσία. 2219. pen.
προανακλαίεσθαι. 2122. 5.
προασπίζειν. 1258. 6.
προασπιστής. 445. 11.
προβάλλειν, reiicere 1701. pen. προβέβληνται τὸ ἔθος. 699. 1. προβάλλεσθαι, praetendere. 2138. vlt. 2281. 13. τὰς ἀγαθὰς προβαλλόμενοι τῶν ἔργων ἐλπίδας. 2063. 2.
προβατεύεσθαι. 92. 10.
προβιβάζειν. 9. pen.
προβλέπειν, cauere. 2206. 12.
πρόβλημα, tutamen. 900. 5.
προβολή, munimen 459. 5.
προβουλεύειν, ſenatusconſulto aliquid decernere. 1551. 1.
πρόβουλοι, conſules. 821. 10. 844. 5. praetores, antiſtites. 2270. 15.
προγενής, priſcus. 747. 7.
προγράφειν ἡμέραν. 1723. 6.
πρόδηλος θάνατος. 1717. pen.
προεξανίστασθαι. 305. 8. 2172. 7.
προεπιχείρησις. 414. 2. 2106. vlt.
προθεσμία, praeſtitutum tempus. 357. 17. 876. 5. 1231. 13.
προθεσπίζειν, praedicere. 303. pen. 795. 1.
προθύειν. 223. pen. 245. 3.
προΐστασθαι τοῦ δημοτικοῦ μέρους ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῆς πόλεως. 2299. 10.
προΐσχεσθαι δίκαια, praetendere iura. 431. vlt.
προκαθηγεῖσθαι. 1000. 4.
προκαλεῖσθαι, de forenſi prouocatione, ſeu appellatione. 891. 1. ἐπὶ δίκην αὐτὸν ἴσην καὶ νόμιμον προκαλούμενοι. 1410. 12. προκαλεῖσθαι ἐπὶ τὴν διάγνωσιν. 1015. 1. προκαλεῖσθαι τὰς κρίσεις ἐπὶ τὸν δῆμον. 1400. 4.
προκάλυμμα τῆς ἀπάτης. 1216. 8.
προκαταλύεσθαι τὰ ἔχθη. 426. 11. τὴν ἔχθραν. 991. 6. τὸν πόλεμον. 1613. pen.
προκατάρχεσθαι. 1490. 10.
προκατασκέπτεσθαι, proſpicere. 2221. 1.
προκεῖσθαι ἁπάντων, pro omnibus periculo ſe opponere. 1780. 1.
προκελευσματικοὶ ῥυθμοί. 1488. 4.
προκυλίεσθαι τῶν ξοάνων. 1594. 5. vid. etiam p. 1631. 11.
προκύπτειν. 807. 3.
προλαμβάνειν, animo praecipere. 2118. 6.
προλέγειν, denunciare, indicere. 2019. 1.
προλοχίζειν. 193. 8.
πρόμαχοι, anteſignani. 263. 7. et ſaepius.
προμηχανᾶσθαι. 115. pen. 1342. 11.
προνομεύειν. 513. 9. προνομεῦσαι τὴν τῶν πολεμίων. 1526. 5. προνομεύειν τοὺς Ῥωμαίων συμμάχους. 1877. 16. ἡ χώρα προενομεύθη. 1135. 1.
προνομή. ἐπὶ προνομὰς ἐξιοῦσιν ἐπετίθεντο. 2215. 1.

προνω-

προνώπιοι ἥρωες. 671. vlt. προνώπια, compitalia. 672. 3.
πρόπαππος, proauus. 185. 2.
προπάτωρ, auus. 185. 3.
προπιςεύειν. 2206. 13.
πρόπολοι τῆς Ἑςίας. 194. vlt.
προσαγανακτεῖν. 2052. 4. προσαγανακτήσας enim ibi legendum eſt, non προαγανακτήσας, quod eſt ſphalma typographicum, in corrigendo per feſtinationem praeterviſum.
προσάγειν, aduentare. 1550. 1. vid. etiam p. 1531. 5.
προσαγωγοὶ ἐπιθυμιῶν αἰσχρῶν. 296. 13.
προσανατρέχειν. 142. 4.
προσαναφέρειν. 1168. 1.
προσαπολαύειν. 1172. 2.
προσάπτειν τοῖς θεοῖς ἀνάξιόν τι. 273. 13. παύσασθε προσάπτοντες ἐπιβουλὴν ἡμετέραν τῷ πάθει. 1374. 13.
προσαρτᾶν, anneƈtere. 502. 9.
προσβοηθεῖν. 116. 7.
προσβολὰς πολλὰς ἐποιήσατο. 575. 4.
πρόσγραφοι πολῖται. 354. pen.
προσδικάζειν. 2285. vlt. 2289. 6.
προσεγκαλεῖν. 1413. 11.
προσεμφερὴς, aſſimilis. 41. vlt.
προσεσπέριος. 36. 7. 68. 8.
προσεταιρίζεσθαι. 1442. 7.
προσεχής. εἰς τὰ προσεχέςατα τῶν ἐρυμάτων. 1041. vlt.
πρόσηβοι κοῦροι. 388. 12. πρόσηβοι παῖδες. 1484. 16.
προσηγορικὸν ὄνομα, praenomen. 577. 3.
προσήγορος, familiaris. 176. 2.
πρόσθετον ποιεῖσθαί τινα, obnoxium ſibi facere. 1174. vlt.
προσθήκης μοῖραν ἐπέχειν. 1008. 12.
προσιππεύειν. 1754. 6.
προσίςασθαι, offendere. 23. vlt. 2067. 9.
προσκαταγράφειν ἄλλην ςρατιάν. 1530. 9. προσκαταγραφέντες βουλευταί. 334. 13.
προσκαταλέγειν. 234. 7. 579. vlt. 1140. vlt.
προσκεῖσθαι. προσκείμενοι ταῖς ὠφελείαις, praedae intenti. 1256. 5.
προσκρούσματα πολιτικά. 2071. 14. 2194. 8.
προσκυλισμοὶ ἀσχήμονες. 1834. 5.
προσλιπαίνειν. 875. vlt.
προσμεταπέμπεσθαι. 328. vlt. 1074. 1.
προσμηχανᾶσθαι. 1393. 14.
προσνέμειν ἑαυτοὺς ταῖς ἑταιρίαις. 2153. 11. προσνειμάντων ἑαυτοὺς τῶν δημάρχων τῇ κρείττονι μοίρᾳ. 1680. 4. προσνεμηθεὶς τῷ κατὰ πόλιν. 2121. 1.
προσορμίζεσθαι. 135. 7.
πρόσοψις καταπληκτικωτάτη. 298. 13.
προσσπένδειν. 1495. 11.
προςασία τῆς πόλεως. 252. 10. τῆς Ἑλλάδος. 270. 14.
προσειχίζειν τῇ πόλει λόφον. 407. 6.
πρόσφορος cum datiuo. 221. 14.
προσφυσᾶν. 2252. 4.
προσωφελεῖν. 1116. 4. 1857. 8.
προυφιςάναι. προυποςὰς τοὺς πολεμίους. 1256. 7.
προφῆται, interpretes. 394. 11.
πρόχοι, gutturnia. 284. 2.
πρωτοςάται. 1450. 2.
πυλὶς, portula. 318. 4. 320. 2.
πυργηδὸν ἐξωθοῦσι τὸ δεξιὸν κέρας τῶν πολεμίων. 1116. 12.
πυργοῦσθαι, efferri, extolli. 1891. 8.
πυροῦσθαι. 1808. 9.
πυρσοὶ in trepidatione noƈturna. 1808. 7.

τίῳ γεγονότι. 2271. 2. συνέγνω γενέσθαι βασιλεὺς, aſſenſus eſt et accepit regnum. 363. 1.
συγγνώμονα γίνεσθαι, ignoſcere. 43. 8. et alibi.
σύγγονοι, pro ἔγγονοι. 174. 1.
συγκαθιέναι εἰς ὁμιλίαν τοῖς πέλας. 751. 2. συγκαθιέναι εἰς ἐπιεικεςέρας αἱρήσεις, ad aequiores conditiones deſcendere. 1168. 4.
συγκακεργεῖν. 198. 1. 1131. 10.
συγκατακομίζειν. 1339. 9.
συγκαταλέγειν. 2076. 3.
συγκατατίθεσθαι, aſſentiri. 302. 1. 2306. 12.
συγκεῖσθαι. συγκείμενος χρόνος, ſtatutum tempus. 228. 5. τὰ συγκείμενα, conuenta, pacta. 152. 14.
συγκλείειν. εἰς νύκτα συγκλεισθεὶς ὁ χρόνος. 1856. 2.
συγκόπτεσθαι τὰ πνεύματα. 946. 2.
σύγκρισις καὶ διάκρισις, ortus et interitus, ſeu conceptio et mors. 356. 7.
συγκυρεῖν. τὰ παρὰ τοῦ δαιμονίου συγκυρήσαντα. 978. 9.
συγκύρημα δαιμόνιον. 1847. vlt.
συγχώρημα ὠμόν. 293. vlt.
συμβαίνειν τῇ ἑτέρᾳ τῶν ςάσεων, cum altera factione ſe coniungere. 367. 10.
συμβάλλειν, contrahere. 1106. 4. οἱ συμβάλλοντες, contrahentes, negotiantes inter ſe. 399. 4. οἱ συμβαλόντες, creditores. 996. 15.
υμβασις φίλων, conciliatio. 1618. 3. τὰς συμβάσεις διαιτᾶν τινι. 995. 7.
συμβατηρίων λόγων ἄρχειν. 330. 7. 1412. 8. συμβατηρίους λόγους φέρειν ὑπὲρ τινός. 849. 12. διὰ λόγων συμβατηρίων πράττειν τι. 1590. 6.
συμβόλαιον, contractus. 1106. 1. οἱ περὶ τῶν συμβολαίων νόμοι. 847. 2. συμβολαίων duo genera. 398. vlt. τά τ' ἰδιωτικὰ συμβόλαια διαιρεῖν, καὶ τὰ δημόσια ἐπιτροπεύειν. 2140. vlt. vid. etiam p. 2143. 8. et 1261. 14. 15. τὰ συμβόλαια διαλῦσαι, credita perſoluere. 1012. 9. οἱ τῶν συμβολαίων ἀποςερούμενοι. 1004. 8. τῶν συμβολαίων ἀφεῖσθαι. 1126. 3.
σύμβουλοι, conſules. 821. 10. alibi paſſim pro conſiliariis vſurpatur.
συμμετρεῖσθαι. 1335. 5.
συμμίσγειν, congredi inter ſe. 1318. 14.
συμπαιδεύεσθαι. 1165. 6.
συμπανηγυρίζειν. 703. 3.
συμπαραγγέλλοντες, competitores. 2147. 9.
συμπαραλαμβάνεσθαι ἐπὶ τὰ πράγματα. 1440. 2.
συμπλοκαὶ ἱππέων. 414. 7. ψιλῶν συμπλοκαὶ βραχεῖαι. 1750. 14.
συμποδίζειν, compedire. 96. 8.
συμπολίζεσθαι. 85. 1. 179. 7. συμπεπολισμένων ἤδη τῶν λόφων ἑνὶ περιβόλῳ. 376. 4.
συμπορίζειν τὸ ἀργύριον. 1688. 2.
συμπράττειν τινὶ περὶ καθόδου. 796. 2.
συμπροπέμπειν. 383. 13. 1648. 10. 2252. 10.
συμφέρειν. ἐὰν ἔτι ταῖς αὐταῖς συμφέρωνται τύχαις. 1403. 14. συμφέρεσθαι τοῖς πολεμίοις, cum hoſtibus confligere. 145. 13. vid. etiam p. 313. 12. συμφέρεσθαι, conſentire. 319. 3. 335. 2.

συμφι-

συμφιλονεικεῖν ὐδετέρα τῶν ςάσεων. 1169. 3.
συμφιλοσοφεῖν τινι. 361. 11.
συμφορητὸς πόλις ἐκ πολλῶν ἐθνῶν. 434. 11. ἐκ πολλῶν εἰσι συμφόρητοι τῶν τόπων. 793. 8.
συμφρονεῖν, cogitare. 863. 5. animaduertere. 154. 10. 2222. 12. conſentire. 2287. vlt. conſpirare. 344. 2. 795. 13. 1240. 12. 2210. 8.
συμφωνεῖν, conſentire. 334. 12. συμφωνεῖται σχεδὸν ὑπὸ πάντων. 189. 7.
συναγανακτεῖν. 1997. 3. 2255. 7.
συναγανάκτησις. 1410. 10.
συνάγεσθαι, colligi, in computatione. 649. 6. συνῆκτο καὶ τοῖς Σαβίνοις ἤδη τὰ ςρατεύματα. 510. vlt.
συναγραυλεῖν. 100. 8.
συναγωγὴ νόμων. 295. 5.
συναγωνίζεσθαι. 645. 4.
συναίρεσθαι τὰ ὅπλα. 1357. 2. συναράμενοι τῦ ἔργυ. 1464. 7. συνάρασθαι τῦ πολέμυ. 1096. 4. ὡς καὶ τῶν ἄλλων Οὐολύσκων συναρυμένων σφίσι τῦ πολέμυ. 1042. 7. εἴτε μὴ συναροίμεθα τῶν ἀγώνων ὑμῖν. 1214. 8.
συνακύειν τῶν λόγων. 2245. pen.
συναλλαγαὶ γάμυ. 152. 6. v. etiam p. 1089. 13.
συνάλλαγμα, contractus. 400. 4. τῶν συναλλαγμάτων τὰς ἀναπράξεις ἐπιτρέπειν τοῖς δεδανεικόσιν. 1093. vlt. τὰ συναλλάγματα διαλύειν, credita perſoluere. 1090. 13.
συναλλακτικοὶ νόμοι. 668. 7.
συναλλάττειν, credere. 1090. 9.
συναναιρεῖν τοῖς ἐχθροῖς τὰ φίλια. 1556. pen.
συναντήσεις. 800. 6.
συναπολογεῖσθαι τῷ ἀνδρὶ. 1436. 11.
συνάπτειν τῇ θαλάττῃ. 534. pen. συνάπτυσιν ἀλλήλαις. 583. 10. συνάπτυσι μάχην. 930. 8. φιλίαν ὐ βυλόμενοι συνάψαι πρὸς ἐμὲ. 2345. 10. συνήπτοντο αὐτοῖς τῦ κινδύνυ. 1097. 13. συνήπτετο, congruebant. 1984. vlt.
συναράττειν τὺς ἵππυς. 880. 7. συναράττοντες τοῖς λίθοις. 1647. 4.
συναρμόζειν ἄνδρα εἰς γυναῖκα μίαν. 286. 10.
συναρπάζεσθαι ἐπὶ τιμωρίαις, rapi ad poenas. 500. pen.
συνασκήσεις χρόνιοι. 395. pen.
συναφανίζεσθαι. 2. 7.
συναφής. ὥςε συναφὲς εἶναι δοκεῖν τοῖς πρόσωθεν ὁρῶσι τὸ σέλας. 1808. 9.
συνδιαιτᾶσθαι, vna degere. 2131. 15.
συνδιαλυμαίνεσθαι. 61. 1.
συνδιαφέρειν. συνδιενεγκάμενοι ἔθη καὶ νόμυς καὶ θεῶν ἱερὰ. 152. 10. συνδιαφέρειν τὸν πόλεμον. 53. vlt. 109. 9. 133. 3. οἱ πολλὺς καὶ μεγάλυς συνδιενεγκόντες ὑμῖν πολέμυς. 1401. 8. vid. etiam p. 405. 7.
συνδιαφθείρειν. συνδιαφθαρεὶς τῷ σώματι τὰς φρένας. 518. 16.
συνδικάζειν. 917. pen.
συνδοκεῖν. 266. vlt. 1683. 12. ὐκ ἐμοὶ συνδοκῦντα πεπόνθατε. 1139. 11.
σύνδυο καὶ σύντρεις. 2076. pen.
συνεγγράφεσθαι. 1233. 5.
συνεισπίπτειν. 1255. 8.
συνεισπράττειν. 2010. 10.
συνεκδίδοσθαί τινι θυγατέρας γαμυμένας. 257. 5.
συνεξαπατᾶν. 1131. 9.

τρίκαρποι ἄρουραι. 92. vlt.
τρίπωλα τῶν ἁρμάτων. 1498. 3.
τριστάδιον μῆκος. 86. b. 11.
τρίστεγοι στοαί. 583. 7.
τρισχιλιοφόρος. 535. 11.
τρίφυλος πόλις. 670. 10.
τριχοτομεῖν. 1496. 4.
τροπαιοῦχος Ζεύς, Feretrius Iupiter. 309. 2.
τρύχη πένθιμα. 1599. vlt.
τρυχοῦσθαι. 1407. 10.
τυπετός, planctus. 802. 5.
τύπος. τύπους περικειμένοι τοῖς στήθεσι. 276. 1.
τύρσεις, turres. 69. vlt. 79. 5.
τυφοῦσθαι. 1158. 8.
τωθασμός. 591. 11.
τωθαστικὴ ὄρχησις. 1491. 2.

Υ.

ὑβρίζειν εἰς τὸ δημοτικόν. 659. 11.
ὑβρίσματα. 1761. vlt.
ὑβριστής. τὸν Οὐολούσκων ὑβριστὴν καθελὼν στρατόν. 1669. 13.
ὑδρεύεσθαι. 930. 8.
υἱοί, pro *γαμβροί,* generi. 643. 14.
ὑλοτομεῖν. 752. 5.
ὑπάγκαλος παῖς. 1474. 8.
ὑπαίθριοι πόλεμοι. 754. 4. 1817. 6.
ὕπαιθροι πόλεμοι. 1089. 9.
ὑπαναδύεσθαι τὴν ἔξοδον. 1343. 9.
ὑπαναχωρήσεις, receſſus. 457. 1.
ὕπαρξις, opes. 1330. 8.
ὑπάρχων προγόνων, ortus maioribus. 374. 8.
ὑπασπισταί, armigeri. 455. 9. in ſing. *ὑπασπιστής* occurrit p. 2222. 7.
ὑπείδεσθαι, ſuſpicari. 1572. 14.
ὑπεκδῦναι, declinare. 1091. 3.
ὑπεράγασθαι. 1508. 9.
ὑπεραίρειν πλήθει. 1134. 8.
ὑπεράκριοι. 36. 13.
ὑπεράνθρωπος ἀρχὴ καὶ χάρις. 2246. 3.
ὑπερανιστάναι. τεῖχος ὑπερανέστηκε τῆς τάφρου. 1935. 8.
ὑπερασπίζειν. 1371. vlt.
ὑπέραυχα. 476. 6. 1623. 10.
ὑπερβάλλεσθαι τὸν καιρόν. 2177. 11. 2205. 13.
ὑπερβορὶς κόρη. 110. 2.
ὑπεργάζεσθαι ἄρουράν τινα εἰς σποράν. 2032. 9.
ὑπερδέξιοι τῶν πεδίων σκοπιαί. 1796. 6. *ὑπερδέξιοι τόποι.* 1805. 14. *ὑπερδέξιος* et *ὑψηλὸς* pro eodem. 478. 7. coll. 479. 6. *ἦν αὐτοῖς ἐξ ὑπερδεξίων χωρίων ἡ μάχη.* 1770. 12. Reperitur etiam *ἐξ ὑπερδεξίου χωρίου* p. 1714. 10. et *ἐξ ὑπερδεξιῶν* p. 1662. 12. retento accentu ſimplicis *δεξιός.*
ὑπερείδειν τῆς πατρῴας γῆς. 1223. 12. *ὑπεριδεῖν εὐσχημόνων.* 462. 2. vid. etiam p. 1564. 9.
ὑπερείσματα τῶν σανίδων. 901. 3.
ὑπερήλικες. 679. 9.
ὑπερήμεροι, qui praefinitum ſolutioni diem excedunt. 1093. 7.
ὑπερηφανεῖν καὶ ἀπειλεῖν. 1166. 2.
ὑπερήφανος, ſeu Superbus, vnde cognominatus Tarquinius. 747. 6.
ὑπερθρώσκειν τὰς φλόγας. 228. 9.
ὑπερόπτεσθαι. 969. 2.
ὑπεροπτικοὶ καὶ βαρεῖς. 1168. 2.
ὑπεροπτικῶς χρῆσθαι τοῖς πελάταις. 254. 10.
ὑπερόριος πόλεμος. 243. 6. *ὑπερόριος στρατιά.* 1356. 2.
ὑπεροψία βαρεῖα τοῦ κακῶς πάσχοντος. 1387. 5. *ἐν πολλῇ ὑπεροψίᾳ ἦσαν τοῦ κακοῦ.* 1345. 13.

ὑπερ-

ὑπερπετὴς φάλαγξ. 1766. 6.
ὑπέρπυροι ἀπαρχαί. 302. 7. 1070. 7.
ὑπερφέρεσθαι. 560. 8.
ὑπερφερέτης Ζεὺς, Feretrius Iupiter. 309. 4.
ὑπέρχεσθαι, ſe ſubmittere. 1411. vlt.
ὑπερῷος. τὰ ὑπερῷα, ſumma aedium pars. 2077. 2. ὑπερῷοι ϛοαί. 583. 9.
ὑπεύθυνος. 189. 2. τὸ σῶμα ὑπεύθυνον ποιεῖν. 1414. 8. τίνος ἀδικήματος ὑπεύθυνός εἰμι ὑμῖν; 1825. 4.
ὑπηρέται, miniſtri publici. 253. 7.
ὑποβαίνειν τοῦ αὐχήματος. 1618. 11. ἡ ὑποβεβηκυῖα τάξις, ſequens ordo. 1449. vlt.
ὑποβάλλεσθαι, ſupponere foetum. 2231. 14. 2232. 3.
ὑποβολιμαῖος καὶ νόθος. 723. 4.
ὑποβρύχιος. 271. 12.
ὑποδεέϛερος, inferior. 73. 4.
ὑποδεικνύναι. ὑποδείξας, ἃ δεῖ πράττειν. 1540. 14.
ὑποδηλοῦν. 223. 3. 1206. 4.
ὑπόδικος. οὔτε ὑπόδικοι Ῥωμαίοις περὶ οὐδενὸς πράγματος. 521. 3. μηδενὸς ὄντες τῶν γεγονότων ὑπόδικοι. 2272. 4.
ὑποδύεσθαι. ὀνόματι ὑποδυόμενοι συμμάχων, ſociorum nomen praeferentes. 2320. 4.
ὑποζωννύναι. ὑπεζωσμένοι τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς τῶν νεοθύτων. 207. 15.
ὑπόθεσις, argumentum, ſcriptionis materia. 12. 4. conſilium, inſtitutum. 2015. 2.
ὑποθῆκαι θεῶν. 364. 3.
ὑποθωπεύειν τὸν δῆμον. 1385. 13.
ὑποκαθῆσθαι. οἱ ἔνδον ὑποκαθήμενοι. 2250. 7. χωρίοις ἰχυροῖς ὑπεκάθηντο. 1135. 5.
ὑποκαθίζειν, ſubſidere. 2224. 12. λόχον τινὰ ὑποκαθίσαντες ἐν ὕλαις ἐπιλέκτων ἀνδρῶν. 1898. 17.
ὑποκατακλίνεσθαι. 1991. 11. 2004. 2. 2096. 3. 2200. 9. ἐὰν ὑποκατακλινώμεθα αὐτοῖς τῆς ἀξιώσεως. 1095. 5. ὑμῖν μόνοις ὑποκατακλίνονται τῆς ἀξιώσεως ἑκόντες. 1201. vlt. οὐχ ὅπως ὑποκατακλίνομαί τι τῆς γνώμης φόβῳ τῶν διαφόρων. 1178. 4. χάρισιν ὑποκατακλινόμενος. 1688. 11.
ὑποκηρύττεσθαι σιωπήν. 1873. 10.
ὑποκόπτειν, ſuccidere. 1117. 1.
ὑποκυρῦσθαι. 281. 5.
ὑπολαμβάνειν, prenſare. 1437. 4.
ὑπολείπεσθαι actiua ſignificatione. 131. 5. 133. 11. ὑπελείφθη φυλάττειν τὴν πόλιν. 1937. 8. vid. etiam p. 1938. 1. καιρὸς ἐπὶ τὴν ὑπολειπομένην (intermiſſam) διήγησιν ἐπανάγειν. 1501. 1.
ὑπολιμπάνειν. 60. 11.
ὑπολιπής, reliquus. 221. pen.
ὑπολογίζεσθαι. 1517. 7. 2179. 7. 2197. 13.
ὑπομαργότερος. 408. 2.
ὑπομένειν, remanere. 1240. 10. 2180. 10.
ὑπομνηματισμοί. 20. pen.
ὑπομονή, remanſio. 112. 1.
ὑπόνοιαν λαμβάνειν. 1707. 8.
ὑπονομεύειν τινὶ πόλεμον. 475. 8.
ὑπόνομοι τῶν ϛενωπῶν, cloacae compitorum. 2132. 7. vid. etiam p. 581. 4. ὑπονόμους ὀρύττειν, cuniculos agere. 525. 6. vid. etiam verſ. 15.
ὑπονοϛεῖν, recedere. 179. 3.
ὑποπέμπειν, ſubmittere, ſubornare. 1660. vlt. 2153. 7. 2160. 8.

ὑπόσπονδος. 166. 1. 1907. 14.
ὑπόστεγοι καθέδραι. 582. 6.
ὑποστράτηγος. 2349. 7.
ὑποστροφή. ἐξ ὑποστροφῆς. 322. pen.
ὑποσύρειν τὴν γραφήν. 20. 8.
ὑποσχέσεσι δώρων πείθειν τινά. 961. vlt.
ὑποταγὴ τοῦ ἔθνους ἄνευ κινδύνου. 579. 2. βαρείας ἀπαλλάξαντες ἡμᾶς ὑποταγῆς. 477. 7.
ὑποτείνειν τινὶ ἐλπίδας χρηστάς. 855. vlt. τοιαύτας αὐτοῖς ὑπέτεινε τὰς ὑποσχέσεις. 749. 4. ὑποτείνειν τινὶ μεγάλας δωρεάς. 1209. 4.
ὑποτελεῖν μηδέν. 2044. 17.
ὑποτελεῖς, tributarii. 1696. 12. iidem ὑποτελεῖς φόρων. 769. 9.
ὑποτιθέναι. λαμπρὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ὑποτιθεῖσα χορηγίας. 2352. 1. ὑποτίθεσθαί τινί τι δι' εὔνοιαν, monere. 1557. 4. τὰ κράτιστα ὑποτιθέμενος. 1522. 10. τίνα χρὴ τρόπον ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις ὑποθησόμενος. 940. 11. vid. etiam verſ. pen.
ὑποτοπεῖν, ſuſpicari. 1334. 5.
ὑποτρέφειν. 832. 4.
ὑποτυγχάνειν, reſpondere. 1242. 1. 1350. 2.
ὑποτυποῦσθαι. ὑποτυπωθείς τι τῶν ἀληθῶν. 211. 13.
ὕπουλος ἔχθρα. 493. 5. ὄχλος ὕπουλος καὶ φθονερός. 1464. 13.
ὑποφαίνειν. 913. 10.
ὑποχείριον ἔχειν πόλιν τινά. 493. 12.
ὑπόχρεος, obaeratus. 660. 8.
ὑποχωρήσεις, regreſſus. 1666. 10.
ὑποψία. ἐν ὑποψίαις ἔχειν τινά. 775. vlt. πάντων ἀλλήλους ἐχόντων δι' ὑποψίας καὶ φυλακῆς. 2006. 12. ἐπεὶ δι' ὑποψίας ἦν αὐτοῖς ἑκάτερον. 2164. 7.
ὑπωρεία. 25. 12.
ὕσπληγξ in circo. 583. 15.
ὑσσοί, pila. 950. 2.
ὑστερεῖν, poſteriorem eſſe. 187. vlt.
ὑστερίζειν, tardius venire. 208. 4. 546. 5.
ὑφαίνειν. οὗτος ὁ δόλος ὑπ' αὐτῶν ὑφαίνετο ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑμῶν. 2016. 13.
ὑφάπτειν, ſuccendere. 1495. 11.
ὑφεῖναι τῆς ὀργῆς. 1382. 7. μηδὲν ὑφεῖναι τοῦ φρονήματος. 1413. 9. ὑφεῖντο τοῦ θράσους. 1726. vlt. τῆς χώρας, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον ἔστησαν, οὐχ ὑφιέμενοι. 1714. 7. ὑφέμενος τὸ δέος. 2271. 10.
ὑφιστάναι. τὰς τοσαύτας ὑπέστησαν (ſuſtinuerunt) μυριάδας. 1318. 9. μὴ ἐκ διαδοχῆς, ἀλλὰ συνεχῶς, ταλαιπωρεῖν ὑποστησομένων. 1780. 2.
ὑφορᾶσθαι θεῶν νέμεσιν. 310. 9. ταῦθ' ὑφορώμενος. 2201. 12.
ὑψαυχενῶν καὶ μεγαληγορῶν περιέρχῃ. 1413. 8.
ὑψηλὸς λόγος, ſuperba oratio. 2123. 5.

Φ.

φαγέδαινα. 1868. 4.
φακέλους φρυγάνων συμφέροντες. 2028. 6.
φαλαγγῖται. 681. 7.
φάλαγξ. ἐν φάλαγγι τοὺς πεζοὺς τάξας. 690. 7. πρὸς φάλαγγα μαχόμενοι. 2215. 3.
φάλαρα ἐπίσημα. 2090. 5. ἵππος πολεμιστὴς φαλάροις κεκοσμημένος διαπρεπέσι. 921. pen.
φανερῶν. 2088. vlt.
φανός. 2259. 2.
φαντάσματα, oſtenta. 792. 14.
φάραγξ βαθεῖα καὶ στενή. 533. 2. φάραγγες βαθεῖαι. 1116. 3.
φάρμα-

φάρμακα, venena. 415. 2. et 14. φαρμάκοις διαχρήσασθαι τινα. 825. 9.
φαρμακεῖαι, veneficia. 698. 1. 825. vlt.
φάσμα, viſum, oſtentum. 949. vlt. θεῶν φάσματα, deorum ſpectra. 1068. 7.
φατρία. κατὰ φατρίας, curiatim. 1854. vlt.
φατριακὴ ψηφοφορία, curiata comitia. 1854. 11. et pen.
φαῦλοι καὶ ταπεινοί. 1412. 7. εἰς ταπεινὰς καὶ φαύλας τύχας ἔρχεσθαι. 1618. 7.
φέγγη λαμπτήρων. 941. 7.
φείδεσθαι. βλασφήμου ὀνόματος οὐ φεισάμενος. 1866. 8.
φειδώ. φειδὼ τῶν παίδων οὐκ ἔσχον. 1701. 10. φειδὼ μηδεμίαν ποιούμενοι, μήτ' ἰδιώτου, μήτ' ἄρχοντος. 2291. 9.
φενακίζειν. 591. 6. πεφενακίσμεθα καὶ παραλελογίσμεθα. 1139. pen.
φέρειν εἰς μέσον βουλὰς ἀπορρήτους. 712. 14. δεινῶς φέρειν τὸ πάθος. 594. 11. τὰς εἰς τὸ δημόσιον γινομένας εἰσφορὰς κουφοτέρως φέρειν. 658. 11. μετρίως φέρειν τὴν ἀγνωμοσύνην τινός. 596. 10. εὖ καὶ χεῖρον φέρεσθαι, proſpera, vel aduerſa, fortuna vti. 497. vlt. φέρεσθαι actiua ſignificatione. 2144. 6.
φερνὰς ἐπιφέρεσθαι δωρεὰς Ἀθηνᾶς. 172. 10.
φεύγειν, recuſare. 1438. 6. φεύγειν δίκην, reum agi. 1429. 14.
φήμης ἀγαθῆς τυγχάνειν. 1633. 15. φῆμαι, rumores. 2004. 7. φῆμαι ἀδέσποτοι, incerti rumores. 2284. 2. φήμας λέγεσθαι, rumores ſpargi. 662. 8.
φθάνειν. φθασθέντες. 1097. 8.
φθονερός, inuidens. 1145. 3.
φθόρος, de peſte. 1340. 8. 1853. 9. φθόρος σωμάτων ὅσος οὔπω πρότερον. 1066. 7.
φιλάμπελα χωρία. 93. 5.
φιλάνθρωπα, humanitatis officia, beneficia. 1674. pen.
φιλανθρωπίαι, dona. 2357. vlt.
φιλαρχία. 223. 3. 2138. 1.
φιλεῖ, plerumque accidit. 1866. pen.
φιλελευθέριον τῆς γνώμης. 2193. 9.
φιλεργεῖν. φιλεργοῦντες καὶ σωφρόνως ζῶντες. 1003. 13. vid. etiam p. 2352. 13.
φιλία δέχεσθαι τοὺς πολεμίους. 1633. 4.
φίλιον στράτευμα. 1747. 1. τὰ φίλια, amici. 2065. 11. ἐν τῇ φιλίᾳ, ſcil. γῇ. 1880. 4.
φιλίτια Lacedaemoniorum et Cretenſium. 282. 5.
φιλοδημοτικοί. 1734. 8.
φιλοθέωροι τῶν καλῶν ἔργων καὶ μεγάλων. 19. 13.
φιλόκαινον. 2319. 3.
φίλον ἐὰν αὐτοῖς ᾖ, ſi illis lubeat. 2209. 6.
φιλοποιεῖσθαι. 1581. 6.
Φιλοστέφανος, Feronia. 505. vlt.
φιλότης ἄδολος. 1382. vlt. πολλὴ φιλότης ἀλλήλων. 1765. 3. εἰς φιλότητα συνάγειν τινά. 1677. 7. συνάπτειν φιλότητα ἀναγκαίαν πρός τινα. 302. 2. φιλότης βέβαιος. 1523. 13.
φιλοτιμίαι πρὸς τὰ ἔργα. 998. 4.
φιλοφρονεῖσθαί τινα. 133. 8.
φιλοφροσύναι τῶν πενήτων, humanitas erga pauperes. 2144. 11.
φιλοχωρεῖν ὄρεσιν. 36. 13. φιλοχωρῆσαι τῷ λόφῳ. 87. b. 7. φιλοχω-

λοχωρήσετε τοῖς πατρῴοις ἐφεσίοις. 430. 7. φιλοχωρεῖν τοῖς ἀλλοτρίοις. 1614. 7. item cum praepoſ. φιλοχωροῦντες ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις. 1586. 4. φιλοχωρεῖν ἐν πόλει. 997. 4. φιλοχωρεῖν ἐπὶ τῇ παρανόμῳ δυναστείᾳ. 2184. 7. φιλοχωροῖμεν ἂν καὶ παρὰ γνώμην μένειν. 1221. 10.

φιλοχωρία. ὑπὸ τῆς φιλοχωρίας κρατούμενοι. 71. 11.

φιτιάλεις, Fetiales. 1245. 13. 2048. 9. iidem φετιάλεις. 389. 7. ſed rectius φητιάλεις, vt apud Suidam.

φλαῦρος, friuolus. 227. 10.

φλέγεσθαι ὑπὸ δίψης. 1930. 12. φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους. 2229. 9.

φόβαι ὀρθότριχες ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. 1491. 8.

φοβεῖν λιμὸν, fame terrere. 1156. pen. οὐ πεφόβηται τὴν ὀλιγαρχίαν. 2260. 12.

φοβερὸν ποιεῖν, formidabile efficere. 1378. pen.

φοινίκεοι χιτῶνες. 1487. 13.

φοινικοπάρυφοι τήβενναι πορφυραῖ. 1069. 4. vid. etiam p. 385. 7.

φονικὰ καὶ βίαια ἔργα. 1391. 9.

φορβάδες ἵπποι. 1795. pen.

φορεῖα, vehicula. 1607. 14.

φορήματα ἱερά. 392. 3.

φορτικὰ καὶ ἐπίφθονα. 570. vlt.

φόρτος, merces importatae. 538. 5. et 10. 1358. vlt. φόρτοι ἐμπορικοί. 1899. 11.

φράζειν. φράζει τῇ βουλῇ περὶ τῆς ἀπορρήτου συνωμοσίας, ἃ — 975. 1. τὴν μάχην αὐτοῖς φράζουσιν ὡς ἐγένετο. 1067. pen.

φράσις τῆς δίκης, cauſae dictio. 220. 5.

φράτρα, ſeu λόχος, curia. 250. 9. 667. 3. 11. et 12. eadem φρατρία. 542. 1. 1245. 14. item φάτραι et φατρίαι. 1854. vlt.

φρατριακὴ ἑστία. 281. pen.

φρατρίαρχοι, ſeu λοχαγοί, curiones. 251. 1.

φρατριασταί, curiales. 750. 11. iidem φρατριεῖς. 371. 5.

φρατρικὴ ἐκκλησία, curiata comitia. 686. 9.

φράττειν. τὰς πόλεις φραξάμενοι. 1097. 11. φραξάμενοι τὰς οἰκίας ὅπλοις. 2210. 12.

φρενήρης ἀνήρ. 822. 15. 2246. 11.

φρενοβλάβεια. 863. 14.

φρονεῖν. οἱ τὰ βέλτιστα τῷ κοινῷ φρονοῦντες. 2209. pen.

φρουρεῖν τὰς ἐξόδους. 1144. 1.

φρούριον, praeſidium. 1781. 5. 8. et pen. et ſic ſaepius.

φρυάττεσθαι. 1361. 10.

φρυκτωρίαι. 1534. 3.

φυγάδες πύλαι. 116. 8.

φυγαδικὴ τύχη. 1871. 5. τὸ φυγαδικὸν, profugi. 1186. 5.

φυγή. φυγαῖς ἐζημιώθησαν ἀϊδίαις. 564. vlt. vid. etiam p. 545. 10.

φυλακή. μία φυλακὴ καὶ πρόνοιά ἐστιν. 497. 13. διὰ φυλακῆς ἔχειν χωρία εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια. 1374. pen. ὅλα τὰ σώματα ἔχοντες ἐν φυλακῇ. 1928. 7.

φύλαρχοι, tribuni, ſeu tribuum praefecti, tribuum magiſtri. 250. pen. 671. 8.

φυλάττειν, tueri. 2194. 10. τὴν πίστιν φυλάττειν, fidem ſeruare creditoribus. 660. 9. φυλάττουσα τὰς ὑποσχέσεις. 2231. 11. φυλάττειν κύρια. 1427. 2. εἰς αὐτὸ τοῦτο φυλαττόμενοι. 1660. 7.

7. φυλάττειν, ἵνα μηδὲν ἁμάρτημα γίνηται κοινόν. 963. 4.
φυλέται, tribules. 1855. 6. φυλέται pro χωρῆται. 847. 7.
φυλετικοὶ, tribules. 1453. 5. φυλετικὴ ἐκκλησία, tributa comitia 1448. 14. 1453. 2. φυλετικὴ ψηφοφορία. 1854. 13.
φυλέτις ἐκκλησία. 1448. 10.
φυλὴ, ſeu τριττὺς, tribus. 250. 8. φυλαὶ, pro φῦλα, gentes. 1224. 5.
φῦναι. πεφυκὼς πρὸς αὐτὰ εὖ. 1649. 5. οἱ ἄριστα πεφυκότες, clariſſimis natalibus orti. 444. 10. 448. 5.
φύρδην καὶ ἀναμὶξ. 1655. 4.
φύρειν. ἱππεῖς τε καὶ πεζοὶ ἅμα πεφυρμένοι ἐμάχοντο. 1113. 4.
φύσις, ſexus. 1932. 5.
φωνὴν ῥῆξαι ἀπὸ τοῦ κακοῦ οὐ δυνάμενος. 780. 2.
φωσφόρος Ἥρα, Iuno Lucina. 676. 1.

X.

χαλεπαίνειν. τοῖς προεστηκόσι τῶν κοινῶν ἅπαντες ἐχαλέπαινον 990. 14. τί χαλεπαίνετε γενομένοις. 1404. 13.
χαλεπὸς εἰς ὀργὴν ἐγένετο. 1863. vlt.
χαλεπῶς φέρειν ἐπί τινι. 549. 1.
χαλινός. τὸν χαλινὸν ἔχοντας λαβεῖν. 708. 3. διαῤῥήξαντές ποτ' ἤδη τοὺς χαλινοὺς. 1205. 4.
χαλκεύειν ὅπλα. 1530. 10.
χαλκότυποι, aerarii. 752. 10. 1450. 4.
χαρακτὴρ γλώσσης. 77. 6. μηκέτι διασώζειν τὸν αὐτὸν τῆς διαλέκτου χαρακτῆρα. 78. 4.
χάραξ. τὸν χάρακα τίθεσθαι, caſtra metari. 1042. vlt. 1106. vlt. 1786. 3.
χαρίεις. χαριέστεροι, leniores, mitiores. 2083. 11. οἱ χαριέστατοι τῶν δημοτικῶν. 2180. 2.
χαρίζεσθαί τινι, in re venerea. 798. 14. χῶρος τοῖς θεοῖς μάλιστα κεχαρισμένος. 585. 11.
χάρις πολλὴ ὑμῖν τῆς ἐπὶ τὰ κράτιστα ὁρμῆς. 1758. 4. τίς ἐστιν ἡ σὴ χάρις ἡμῖν; quam nobis refers gratiam? 1237. 10. πολλὴν τοῖς διαφόροις τῆς ἑκουσίου φυγῆς χάριν ᾔδεσαν. 1040. 3. δεήσει τῶν πρεσβυτάτων καὶ ἐντιμοτάτων τὴν χάριν ἀνατιθέναι λέγοντες. 2084. 16. τὰς χάριτας κομίζεσθαι. 695. 7. ταύτας προφερόμενος τὰς χάριτας. 868. 8. ταύτας φέρονται παρ' αὐτῶν τὰς χάριτας. 698. 3. χάριτες, dona, beneficia. 2358. 1. ταῖς χάρισιν ὑπαχθέντες. 926. 11. χάριτι, gratuito. 659. 3. 2257. 13.
χαριστήρια τοῖς θεοῖς ἀποδιδόναι. 43. 3. 1248. vlt. ἀμφοτέρων χαριστήρια τῶν ἀγώνων ἀποδοὺς. 1258. 14.
χαριστήριοι ἀμοιβαὶ. 19. pen. χαριστήριος θυσία. 140. 5. 229. 4. 309. 6. 983. 7. 2135. 1. χαριστηρίους θυσίας ἀποδόντες τοῖς θεοῖς. 1319. pen. θυσίας χαριστηρίους τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι. 1536. pen.
χειμάζειν, hibernare. 2035. 5. 2328. 5.
χειμέριος χρόνος. 2135. 5. ὥρα ἔτους χειμερίῳ. 1182. 4. μετὰ χειμερινὰς τροπὰς. 85. 9. κατὰ τύχην τῆς ἡμέρας ἐκείνης χειμερίου σφόδρα γενομένης. 515. vlt.
χειμῶνι χρῆσθαι κατὰ θάλατταν, tempe-

tempeſtate in mari iactari. 1314. 9.
χείρ. χειρῶν ἀψιμαχίαι. 1091. 1. οὐ τολμώντων εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τῶν πολεμίων. 1878. 9. εἰς χεῖρας ἰέναι τινί. 1529. 10. εἰς χεῖρας χωρεῖν τινι. 900. 2. τῆς ἐκ χειρὸς ἀπείχοντο μάχης. 2222. 13. ἐκ χειρὸς γενομένης τῆς μάχης. 2225. 13. ἐν χειρὸς νόμῳ διασπαράττεσθαι. 1160. 8. ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρειν τινά. 1388. 4. 1546. 13. ἡ ἐκ χειρὸς δίκη. 2000. 11. ὑπὸ χεῖρα γίνεσθαι. 1081. 3. κατὰ χεῖρα γενναιότατοι. 1325. 8. ἐν χερσὶν εἶναι, manibus tractari, prae manibus eſſe. 1536. 4. 1548. 7. τὰ ἐν χερσὶν ἔτι ὄντα. 1913. 14. ὁ ἐν χερσὶν ὢν πόλεμος. 1724. 9. 2061. 3. 2222. 4.
χειρόγραφα. 860. 8.
χειροήθης, manſuetus. 203. 3.
χειροκρασία. 1190. 1. 2319. 5.
χειροκρατίᾳ, manuum vi. 1684. 6.
χειροπληθής. λίθοις χειροπληθέσι βάλλειν τινά. 900. 8. χειροπληθῆ ξύλα. 950. 3.
χειροποίητοι ὁδοί. 2028. 10.
χειροποιήτως ὀχυρὸν χωρίον. 1935. 5
χειροτέχναι, opifices. 506. 4. 680. 12. 752. 9. 1769. 4. χειροτέχναι πολεμικῶν ἔργων. 1450. 5. χειροτέχνην βίον ἔχειν. 1811. 5.
χειροῦσθαι πολέμῳ πόλιν τινά. 339. 4. τὰ μέγιστα τῶν ἐθνῶν κεχειρωμένος, act. qui ſubegit. 1673. vlt.
χειρώνακτες. 1156. 5.
χερμάσι βάλλειν. 1799. 9. 2222. 15. χερμάδων βολαί. 1923. 6.
χερνῆται, operarii. 1336. 11. χερνήτης καὶ αὐτουργὸς ὄχλος. 2121. 1.
χερνίπτεσθαι. 1495. 1. 1496. 1. et 3.
χερρόνησος, de Peloponneſo. 68. 13.
χέρσος γῆ. 1884. 8. χέρσου τῆς γῆς ἀφειμένης διὰ τὰς νόσους καὶ τὸν ὄλεθρον τῶν γεωργῶν. 2135. 9.
χθιζὴ μέθη, heſterna ebrietas. 2340. pen.
χιλιαρχία, tribunatus. 2305. 1. 2306. 7.
χιλίαρχοι καὶ λοχαγοί, tribuni et centuriones. 1043. 8. 1765. 1. χιλίαρχοι, tribuni militares conſulari poteſtate. 2303. 10. et 15. 2305. 5.
χιλὸν ἵπποις συνάγειν. 575. 9. ἐπὶ χιλὸν ἐκπορεύεσθαι. 1805. vlt.
χλανίδια λεπτὰ καὶ μαλακά. 1332. 7.
χλευάζειν, ludificari. 2202. 5.
χλευασμῶν οὐκ ἐπιτήδεια πράγματα. 2202. 6.
χοαί. 321. 12.
χοῖροι, porcelli. 143. pen.
χολή. οὐκέτι κατασχὼν τὴν χολήν. 2169. 7.
χόλος. ἀμείλικτον χόλον φυλάσσειν κατὰ τῆς πατρίδος. 1629. 4. χόλον παρὰ θεῶν ἀποφέρειν. 1430. 13. θεῖον φοβηθέντες χόλον. 2010. 2. χόλος δαιμόνιος. 415. 8. vid. etiam p. 481. 4. et 1852. 4. δαιμονίοις τισὶ χόλοις ἐλαστρηθέντες. 59. pen.
χολοῦσθαι, iraſci. 1730. vlt.
χόρευμα. 386. 11.
χορηγία βασιλική. 2349. 9. χορηγίαι πολεμικαί. 683. 6.
χορταῖοι χιτῶνες. 1491. 5.
χρεία, negotium. 796. 11. 859. 11. 2345. 2. χρεία στρατιωτική. 122.

122. 7. χρεῖαι δημόσιαι. 752. 12. πολεμικὰς χρείας ἐπιτελέσασθαι. 2217. vlt. ἰδίαν τινὰ τῷ κοινῷ χρείαν παρέχεσθαι. 1238. 12.
χρεοκοπία. 1008. 5. 1127. 6.
χρέος ἀναγκασθεὶς λαβεῖν. 1099. 10. ὀφείλοντες χρέα. 657. pen. οἱ τὰ χρέα τοῖς συμβαλοῦσι διαλῦσαι οὐ δυνάμενοι. 996. pen. χρεῶν ἄφεσις. 997. 2. χρεῶν ἀποκοπαί. 1003. 7. 1127. 2. 1178. 10.
χρεών, fatum. 416. 8. 795. 12. 837. 5. ἕως εἰς τὸ χρεὼν μετέστη. 570. 7. οὐ περιέμειναν τὸ χρεών. 1753. 11. ὑπὸ τοῦ χρεὼν αὐτοῦ. 2223. 11.
χρεωφειλέται. 1090. 11.
χρήζειν ἀδίκων καὶ ἀδυνάτων. 1524. 6. χρήζειν ἀδίκων ἔργων καὶ ἀθεμίτων. 1178. 3.
χρῆμα, res, negotium. 1433. 3. μέγα καὶ θαυμαστὸν χρῆμα. 1468. vlt. θεῖον χρῆμα. 101. 6. βότρυες ἄπιστόν τι χρῆμα. 589. 3. βοῶν καὶ ὑποζυγίων καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων χρῆμα οὐκ ὀλίγον. 1527. 7. πολύ τι χρῆμα συνήχθη, grandis pecuniae vis. 1264. 7.
χρηματίζειν. χρηματίζων τε καὶ δικάζων τοῖς δεομένοις. 2230. 5. ἀφ' υἱοῦ χρηματίσασθαι. 294. 4. ἀπὸ παντὸς τρόπου χρηματίζεσθαι. 1174. 6. vid. etiam p. 697. pen.
χρηματικὴ δωρεά. 258. vlt. χρηματικὰς ζημίας παύειν. 1819. 2.
χρηματισμός, quaeſtus. 415. 10. 956. 12. 2355. 5. χρηματισμὸς ἄδικος. 1172. 6.
χρηματοποιοὶ τέχναι. 254. 2.
χρῆσθαι τινι ἐπιεικῶς καὶ μετρίως. 545. 7. χρησόμενοι τῷ θεῷ, dei oraculum conſulturi. 128. 5.
χρησμῳδός. 140. vlt.
χρηστὸν πίνεσθαι ὕδωρ, potabilis aqua. 2132. vlt.
χρηστότητος ἔφερεν αὐτῷ δόκησιν. 2144. 8.
χρονιζόμεναι συνωμοσίαι. 419. vlt.
χρονικαί, ſcil. γραφαί. 23. 8.
χρόνιοι κατήχθησαν πρὸς τὸν τύραννον. 1314. 11.
χρονισμός, mora. 755. 11.
χρονογραφίαι, annales. 1314. 1. χρονογραφίαι Ἑλληνικαί. 21. pen. αἱ Ἐρατοσθένους χρονογραφίαι. 188. 1.
χρόνῳ ὕστερον. 1791. 10. σὺν χρόνῳ. 544. 6.
χρυσόσημος ἀμπεχόνη. 817. 5. χιτὼν πορφυροῦς χρυσόσημος. 568. 11. χρυσόσημος στολή. 954. 4.
χρυσοφορεῖν. 571. 2.
χρυσοχάλινοι ἵπποι. 1669. pen.
χρῶτας ὑγιεῖς οἱ πολλοὶ αὐτῶν κατεδήσαντο. 1880. 1.
χωμάτιον οὐ μέγα. 163. 5.
χώρα, locus, ſtatio. 1714. 7. χώραν καὶ τάξιν, ἣν ἔμελλον ἕκαστος ἔχειν, προειπών. 473. 9. τὴν ἐσχάτην ἀπελάμβανον ἐν τοῖς πολέμοις χώραν. 1008. 11.
χωρεῖν, capere, locum dare. 1601. 2. ἐχώρει δρόμῳ. 1256. 13. εἰς ἀντίπαλα χωρεῖν. 951. 12. σὺν βοῇ καὶ πατάγῳ πολλῷ χωρεῖν ἐπί τινα. 939. 12. μετὰ προθυμίας ἐπὶ τὰ δεινὰ χωρεῖν. 2175. 9. ἀλλήλοις χωρεῖν διὰ μάχης. 446. 13. δι' ὅπλων καὶ αἵματος ἐμφυλίου χωρεῖν πρὸς τὸ δημοτικόν. 2291. 14.
χωρῖται, ruſtici. 674. 11.
χωρίς, praeter, vltra. 2158. 14.

χωρὶς ἢ, praeterquam. 2038. 14.
χωρονομικὸς νόμος. 2085. 9.
χῶρος pro χώρα. 91. pen. χῶρος, locus. 1665. 11.
χωσρίδες χελῶναι. 1935. pen.

Ψ.

ψάλια, pro ψέλλια. 317. 12.
ψαλιδωταὶ ἱππαφέσεις. 583. 14.
ψέλλια. 2110. vlt.
ψευδόμαντις. 590. 11.
ψευδοπάρθενος. 464. 9.
ψηφηφορεῖν τοὺς νομοθέτας. 2141. 9.
ψηφηφορίαν προτιθέναι. 1722. 9. οἱ πένητες ἐν ταῖς ψηφηφορίαις ἐπεκράτουν. 686. 5. vid. etiam p. 1451. 8. et vlt.
ψηφηφόρος ἐκκλησία. 1448. 14.
ψηφίζειν. ἐψήφισαι, act. decreuit. 1525. vlt. ſic ἐψήφισαι ἡ βουλὴ καλὴν καὶ συμφέρουσαν ὑμῖν κάθοδον. 1200. 11.
ψῆφον ἀναδιδόναι τινὶ. 2082. 2. et 5. ψῆφον ἐπιφέροντες κατὰ λόχους. 839. 13. ψῆφον ἐναντίαν ἐπιφέρειν. 257. vlt.
ψιλὸς. καταδρομαῖς ψιλῶν ἔβλαπτον ἀλλήλους. 414. 6.
ψιλοῦν. ψιλωθέντων τῶν ἄκρων. 1662. 2. ſic ἐψιλωμένων τῶν ἄκρων. 951. 14. ψιλοῦσθαι τῆς συμμαχίας. 482. 16.
ψοφοδεὴς ἀνήρ. 715. pen.
ψυχή. πονήρας ἔχοντες τὰς ψυχὰς, male animati, animis deiecti. 946. pen.
ψυχορραγεῖν. 802. 9. 880. vlt.

Ω.

ὦα, ouatio. 1670. 3.
ᾠδαὶ, Latinis carmina. 81. 6.
ὠδῖνος γόνος. 198. 11.
ὠθεῖν. ὠθεῖται ταχὺς ἐπ' αὐτόν. 458. 5. ἐπὶ τὴν πόλιν ὠθεῖσθαι. 1541. 7. εἰς μέσους ὤσασθαι τοὺς μαχομένους. 226. 7.
ὠθισμοὶ καὶ χειρῶν ἐπιβολαὶ. 1389. 6. σωμάτων ὠθισμοί. 1874. 4.
Ὠκεανῖτις θάλασσα. 10. vlt.
ὠμοθετεῖσθαι. 1497. 1.
ὠμὸς τὸν τρόπον. 1157. 9.
ὠμοτοκεῖν. 1852. 8.
ὠνεῖσθαι τὸν φόρτον ἐκ τῶν κοινῶν χρημάτων. 1358. vlt.
ὠνῇ κτᾶσθαι. 659. 3. ὠνῇ λαμβάνειν. 2257. 12. ἄτερ ὠνῆς. 1811. 10.
ὠνητὸν βραχείας τιμῆς. 1359. 5. ὠνητὸν λαμβάνειν τι. 1678. 16. ὠνητὰς χρημάτων ἐποίησε τὰς ἱερωσύνας. 278. vlt.
ὤνια. 1367. 5. et 6.
ὥρᾳ ἔτους, aeſtate. 1729. 10.
ὡς trium commatum initio repetitum. 1375. 11. 12. et 13. ὡς Ἑλλάδα παιδείαν ἐκμάθοιεν, vt ediſcerent. 219. 4. ſic ὡς μηδὲν ὑπὸ τῶν ὄχλων βιασθείη. 2241. 2. ὡς ἂν ἥκιστα ὑπίδοιτό τις αὐτῶν τὴν ἐπιβουλὴν καὶ φυλάξαιτο. 425. 4. ὡς ἂν μάλιστα ἐξαιρεθείη τὸ στασιάζον. 359. 6. item cum ſubiunctiuo: ὡς μὴ τέκῃ. 194 5. cum indicatiuo etiam, pro *vtinam*: ὡς μήποτ' ὤφελον. 1628. 10. in qualitatis ſignificatione: ὥς γ' οὖν οἰόμεθα. 1381. 9. ὡς ἡ ἐμὴ δόξα φέρει. 268. 10. ὡς ἐμὴ δύναμις. 454. 2. ὡς ἐμοὶ δύναμις. 2086. vlt. ὡς δύναμις ἑκάστῳ. 1324. vlt. ὡς δύναμαι μάλιστα. 1568. 6. ὡς μάλιστα ἦν δυνατόν. 1906. 5. τὰ οἰκεῖα παρεσκεύαστο αὐτοῖς ὡς ἐνῆν ἄριστα. 1534. 7. ὡς μάλιστα ἰσχύος εἶχε. 320. pen. ὡς δυνάμεως εἶχον. 258. 16. 1663. 6. quo poſteriore loco additur καὶ τάχους.

τάχους. ὡς εἶχε τάχους. 327. 6. 460. 4. 528. 5. 572. 4. 574. 9. ὑποστρέψαντες ὡς εἶχον ἕκαστοι τάχους. 1709. 2. ὡς εἶχον ὀργῆς τε καὶ τάχους. 1940. 2. ὡς εἶχεν ὀργῆς. 464. 15. ὡς ἂν αὐτῷ τάχους ἐγγένηται. 1922. 8. ὡς τάχιστα, cum primum. 980. pen. ὡς μάλιστα. 1571. 1. οὐδ' ὡς, ne ſic quidem. ὡς δή. 1140. 2. ὡς ὅτι. 1776. 8. denique in locali ſignificatione pro πρός: vt ὡς αὐτούς, ad eos. 117. 2. itidemque alibi ſaepe.

ὥστε cum indicatiuo. 2195. 7.
cum ſubiunctiuo. 428. 11.

ὠφέλειαν ποιεῖσθαι, in commodum ſuum vertere: de praeda militari. 2280. 14.

ὠφελεῖν μεγάλα. 1522. 6. ὠφελεῖσθαι, in commodum ſuum vertere. 2042. 3. ἐν ᾧ σκέψασθε, ὅσα ὠφελησόμεθα, quanta commoda ſimus percepturi. 475. 13.

ὠφελήματα πολλὰ παρέχειν εἰς τὸ κοινόν. 1237. 4.

Haec ſunt itaque notabiliora verba et phraſes, quae in hiſtorico Dionyſii noſtri opere reperiuntur. Cum non omnia, quae in editione Hudſoniana exſtant, vocabula huic indici ſint inſerta, nemo fuga laboris, aut otii cupiditate, id factum eſſe exiſtimet; ſed dura neceſſitas me coëgit delectum quendam facere, et ex Hudſoniana editione ea tantum, quae notatu maxime digna ſunt, excerpere, facilioribus et vbique obuiis vocabulis omiſſis, cum occupationibus ita ſim diſtractus, (Plutarchi enim, Dionyſii atque Euripidis operum a mendis typographicis repurgandorum negotium praeter alia mihi incumbit) vt praeter quietem nocturnam, eamque admodum exiguo temporis ſpatio incluſam, nulla fere hora ne diebus quidem ſacris a laborum moleſtiis atque aerumnis reſpirandi mihi ſuperſit. Et quam moleſta atque aerumnoſa ſit opera, eiuſmodi indices ad aliarum editionum paginas aptare, quantumque temporis requiratur, ad id praeſtandum, nemo profecto credat, qui non ipſe in eiuſmodi labore exantlando occupatus fuerit. Si in editione Hudſoniana mendum forte typographicum in notanda pagina occurrit, integrae fere horae tempus in hoc vno vocabulo quaerendo mihi ſaepe impendendum eſt, ſi quidem notatu dignum illud eſt, vt non facile abeſſe poſſit. Qua re perpenſa, eruditus Lector hanc faciliorum vocabulorum omiſſionem bonam in partem, vti ſpero, accipiet, aequiuſque et humanius de me feret iudicium, quam de mendis typographicis Plutarchianis, quae forte per nimiam feſtinationem laborumque multitudinem irrepſiſſe facile potuerunt, nonnullorum etiam non mea, ſed typothetarum, culpa fortaſſe fuit, mihi a quibuſdam in *Relationibus publicis* factum eſt. Iam pergamus ad reliquos indices, quos ea, qua fieri poterit, diligentia exhibebimus. I. C. G. H. *huius operis Corrector.*

I N D E X
VERBORVM ET FORMVLARVM,
QVAE
IN RHETORICIS DIONYSII HALICARNASSENSIS OPERIBVS VISAE SVNT NOTATV DIGNIORES.

A.

α literae ſonus. 75. vlt.

ἀβασκανίστως τιθέναι τι. 209. 7.

ἀβίαστος χάρις. 1071. 4.

ἀβίωτος. ἡγούμενοι τῷ τοὺς αὐτοῦ αἰσχύνοντι ἀβίωτον εἶναι. 1045. 2.

ἀγαθὸς. ταῦτα πρὸς ἀγαθοῦ τῇ πόλει γενήσεται τὰ δεινὰ, bene vertent reipublicae. 925. 9.

ἀγάλλεσθαι τῷ ἄρχειν ὑπὲρ ἅπαντας. 932. 1. τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται. 893. 3.

ἀγαπητὸν ἦν παρὰ τοῦ δήμου — ἀγαθοῦ τινος μεταλαβεῖν. 1019. 7.

ἄγασθαι, cum admiratione oblectari. 772. 5. ἀγάμενος οὐ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων αὐτὸν, ἀλλὰ τῆς συνθέσεως. 1065. 11. τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς. 1053. 9.

ἄγειν. πᾶσα ψυχὴ τούτῳ τῷ γένει τῆς λέξεως ἄγεται, ducitur, oblectatur. 881. 13. ἤγοντο ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς, viri eloquentia ducebantur. 1022. vlt.

ἀγεληδὸν δίκην θηρίων μίγνυσθαι. 236. 2.

ἀγενὴς. ἀγενὲς σχῆμα τῆς συνθέσεως. 28. 1. ἀγενὴς πούς. 106. 3. 110. 2. ἀγενὴς ῥυθμός. 117. 5. 122. 5. 1071. 14.

ἀγέρωχος ὄψις, inſolens et immane viſum. 98. 5.

ἀγκυλομήτης Κρόνος. 325. pen.

ἀγκύλος. ἀγκύλη ἡ φράσις. 873. 8. ἀγκύλα σχήματα. 899. 14. τὸ ἀγκύλον τῶν σχηματισμῶν. 642. 5.

ἀγκύλως συντίθεσθαι. 609. 14. ἀγκύλως εἰρημένη περίοδος. 890. 1. ταῦτα ἀγκύλως εἴρηται καὶ βραχέως. 893. 4.

ἀγκὼν. κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσιν ἀντὶ πτερύγων τὰς πλευράς. 992. 2. πολλοὺς ἀγκῶνας ἐγκαλλωπιζομένη περίοδος. 964. 5.

ἀγνοήματα. 387. 11.

ἀγοραῖοι ἄνθρωποι, forenſis turba. 939. 11. τὸ ἀγοραῖον τῆς λέξεως. 382. 6.

ἀγο-

ἀγοραίως λέγειν. 385. 10.
ἄγροικος, cur a quibuſdam vocatus Demoſthenes. 647. 7.
ἄγχι θαλάσσης, ad mare. 326. 5.
ἀγχίνοια ῥητορική. 481. 7.
ἀγχώμαλα. 378. 3. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν. 879. pen.
ἀγωγή. ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς καὶ ἀντιστρόφοις τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν. 130. pen. ἡ τοῦ συγγραφέως ἀγωγή, ſtilus ſcriptoris. 1087. 7. αὐστηρὰν τὴν ἀγωγὴν ἔχων χαρακτήρ. 808. 7. ἀγωγή, educatio. 240. 9. 260. 6. 534. pen. idem ἀνατροφή. 254. 3. 262. 2. ἀγωγῆς ἐλευθερίου μετέχειν, liberaliter educari. 939. 12. ſic ἀγωγῆς τυχὼν εὐσχήμονος. 534. pen.
ἀγωγός. ἐπιτιμήσεις ἔχουσαί τι τῶν πολλῶν ἀγωγόν. 813. 15. ἃ δὴ τῶν τοιούτων ἐστὶ παθῶν ἀγωγά. 1123. 15.
ἀγών. ἀγῶνα σωμάτων ἐποίησε. 520. 12. διπλοῦν ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. 282. vlt. ἀληθινοὶ ἀγῶνες, cauſarum actiones ſeriae. 556. pen. ἀληθεῖ ἀγῶνι ἀναγκαία λέξις. 464. 14. περὶ τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας τετρῖφθαι. 464. 8.
ἀγωνία, certamen, exercitatio. 268. 10.
ἀγωνίζεσθαι. παντὶ τρόπῳ ἀγωνιζόμενοι ἀλλήλων περιγίγνεσθαι. 894. 8.
ἀγωνιστικὴ λόγων ῥητορικῶν. 722. pen.
ἀγωνοθέτης vere qui ſit. 221. 8. ἀγωνοθέτης interdum ipſe athletas ante certamen exhortatus eſt. 268. 2. ἀγωνοθέτης, ſi verba ad athletas faciat, qua orationis vti poſſit materia. 271. 9. ſqq.
ἀδέκαστος. ἀδέκαστον τὴν διάνοιαν φυλάσσειν. 898. 8. ἀδέκαστος τοῦ τέλους. 1059. 2.
ἀδελφιδοῦς. τὸ ἀδελφιδοῦν ἐμόν, pro οἱ ἀδελφιδοῖ ἐμοί. 598. vlt. 601. 9.
ἀδελφὸς ſubauditum. 515. 7. coll. 516. 9. τὰ τούτοις ἀδελφά. 496. 8.
ἀδιανοήτως. 370. 4.
ἀδίαντος. ἀδιάνταισι παρειαῖς. 222. 2.
ἀδιάστροφος. τὰς κρίσεις ἀδιαστρόφους φυλάσσοντες. 950. 16.
ἀδικεῖν μηδένα μηδέν. 548. 10.
ἀδολέσχης καὶ φλύαρος λόγος. 215. 2.
ἀδολεσχία ματαία καὶ ἄκαιρος. 388. 12.
Ἀδρίας, ſcil. πόντος, Adriaticum mare. 515. pen.
ἀδυναστίας (ſiue ἀδυνασίας) μηνύματα. 1037. 5.
ἄζηλος. φαῦλα φανήσεται τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ ἄζηλα. 15. 6.
ἀήθη ὀνόματα. 383. 8.
ἀθετεῖν, improbare, reiicere. 647. 17.
Ἀθηναῖος, pro οἱ Ἀθηναῖοι. 798. 5.
ἀθλητής. ἀθληταὶ τοῦ ἔργου. 212. 2. τῆς κατασκευῆς ἀθλητὴς ἰσχυρός. 557. 7. ἀθληταὶ τῆς ἀληθινῆς λέξεως. 1007. 6.
ἀθρόον ψόφον λαμβάνειν. 158. vlt.
αἰ Aeolice pro εἰ, ſi. 179. 2. et 3. ſic αἴ κεν, ſi forte. 343. 6. αἰ, pro εἴθε, vtinam. 337. 7.
αἰδημόνως προσαγορεύειν. 322. 8.
αἰκίας actio. 663. 9.
αἴνιγμα. δι᾽ αἰνιγμάτων λέγειν. 347. 2.
αἰνιγματώδεις κατασκευαί. 951. 3.
αἰνίττεσθαι, innuere. 301. 7.

αἱρεῖν.

αἵρειν. πρὶν ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων σαφῶς ἥρετο. 835. 12.
αἵρεσις. εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη. 1089. vlt. οὔτ' ἰδίαν πεποιηκὼς αἵρεσιν, neque propriam ſectam conſtituens. 733. 2.
αἰσχροκέρδεια. δι' αἰσχροκέρδειαν ἑαυτοὺς ἐκδόντες. 278. vlt. τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο. 950. 4.
αἰσχύνειν πᾶν τὸ πρόσθεν γένος. 1045. 1. τοὺς αὐτοῦ αἰσχύνων. 1045. 2.
αἰσχύνη: δι' αἰσχύνης ἔθετο. 123. 2.
αἰτία. ἐν αἰτίᾳ ἔχειν τινὰ, incuſare aliquem. 843. 8. αἰτία pro τρόπος, ratio, modus. 356. 12.
αἰωρεῖσθαι ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις, ex aliis pendere. 1048. 7.
ἀκαιρίμαν ἐπὶ γλῶσσαν. 5. 4.
ἀκαίρως λέγεσθαι. 429. 10.
ἀκαρεί. 87. 4.
ἀκαρῆ τινα, leuia quaedam veſtigia. 584. 5.
ἀκατάλληλος σχηματισμός. 802. 3. vid. etiam p. 1038. 1.
ἀκατασκευάστως. 614. 8.
ἀκατάσκευος. τοῦτο ἀκατάσκευον φαίνεται εἶναι. 596. 4.
ἀκατάστροφος περίοδος. 168. 8.
ἀκατονόμαστος. 146. 11. 1072. 6.
ἀκέραιοι, integri, incolumes. 931. 3.
ἀκέραστοι φωναί. 167. 10.
ἀκλεὴς βίος. 545. 1.
ἀκολουθία. διὰ μακροῦ τὴν ἀκολουθίαν κομισάμενον. 978. 1.
ἀκόλουθος, pediſſequus. 510. 4.
ἀκολούθως τῇ κοινῇ συνηθείᾳ σχηματίζειν τὴν φράσιν. 800. 5.
ἀκόμψευτος σύνθεσις. 150. 4.
ἀκόρυφος καὶ ἀκατάστροφος περίοδος. 168. 8.
ἄκος πόνων. 230. 11.
ἀκούειν κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν. 563. 2. ἄμεινον ἤκουον. 894. 16.
ἀκουστὴς γνησιώτατος Iſocratis fuit Cephiſodorus. 577. 7.
ἀκραιφνές, vox apud Thucydidem gloſſematica et obſcura. 793. pen. attamen ipſe Dionyſius p. 1067. vlt. dicit: εἰλικρινὴς ἁρμονία καὶ ἀκραιφνὴς χαρακτὴρ κατὰ πᾶν.
ἀκρατίζεσθαι, ientare. 12. pen.
ἀκριβολογεῖν περί τινος. 1037. 3.
ἀκριβοῦν. τὴν διάλεκτον τὴν κοινὴν καὶ συνηθεστάτην ἐν τοῖς πάνυ ἀκριβοῦσα λέξις, exacte obſervans. 537. 12. vid. etiam p. 776. pen.
ἀκριβῶς εἰδέναι τι. 838. 7. 1107. 6. ſic ἀκριβῶς εἰδότες. 623. 4.
ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης. 879. 11.
ἀκρόαμα. θεάματα καὶ ἀκροάματα μυρία ἐπὶ μυρίοις προσέθεσαν. 273. 5.
ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, pro ἀκροᾶσθαι. 566. 15.
ἄκρος. ἐν ταῖς δημηγορίαις οἴονταί τινες τὴν ἄκραν τοῦ συγγραφέως εἶναι δύναμιν. 896. 9. ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως, ſumma virium contentione. 967. 10. εἰς ἄκρον, ſumme, ſumma perfectione. 187. 7. 481. pen. εἰς ἄκρον ἐξεργάζεσθαί τι. 1114. 5. ἐπ' ἄκρον μιμήσεως ἔρχεσθαι. 644. 13.
ἀκρόσοφος ἀνήρ. 1113. pen.
ἀκροστόμιον. 77. 2.
ἀκρότης. τὰς ἀκρότητας ἀμφοτέρας τῆς λέξεως —— δαιμονίᾳ σπουδῇ προελόμενοί τε καὶ τελειώσαντες. 957. 3.

ἄκρως κιθαρίζειν καὶ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν εἰδότες. 210. 10.
ἀκυρολογίας δόξαν λαμβάνειν. 462. vlt.
ἀκώλιστος περίοδος. 172. 2.
ἀλγεινός. φεύγοντες τὰ ἀλγεινὰ τοῦ βίου. 265. 13. ἡ νόσος ἀλγεινοτάτη. 265. 16. ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν. 801. 10.
ἀλεξιφάρμακον, remedium. 189. 2.
ἀλήθεια. ἐπ' ἀληθείας σκοπεῖν τι. 949. 12. μετὰ τῆς ἀληθείας, vere. 276. pen. idem μετὰ ἀληθείας. 278. 8.
ἀληθής. τἀληθὲς οὕτως ἔχει. 722. 5. ἀληθεῖς ἀγῶνες. 428. 1.
ἀληθινός. ἀληθινοὶ ἀγῶνες, ſeriae cauſarum actiones. 556. pen. 782. 6. 921. 13. ἀληθινὴ διάλεκτος oppoſita τῇ πανηγυρικῇ. 975. 6. τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἀθληταὶ, eius ſcilicet dictionis, qua ſeriae cauſae peraguntur. 1007. 6.
ἄληπτος. ἀποφάσεως ἀξιοῦνται τὰ ἄληπτα. 1037. pen.
ἀλλάττειν, pro διαλλάττειν, differre. 1117. 7.
ἅλλεσθαι. ἆλτο, pro ἥλατο. 36. 9.
ἄλληλοι. προθεὶς τόπον ἐνθυμημάτων τὸν ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα. 746. vlt.
ἀλληλουχία. 170. 12.
ἄλλοθέν ποθεν. 859. 3.
ἀλλοιοῦσθαι. ἠλλοίωντο τὰς γνώμας. 843. 7.
ἀλλοτριοῦν. ἀλλοτριοῦται πρὸς αὐτό. 881. pen.
ἄλλως τε ἐπειδὰν — 830. 4.
ἀλογία. πολλήν γε ἀλογίαν τῆς διανοίας παρέχετε. 916. 6.
ἄλογος. ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν. 476. 1. 2. τὰ δι' αἰσθήσεως ἀλόγου τοῖς πάθεσι καταλαμβανόμενα. 817. 8. ταῖς ἀλόγοις αἰσθήσεσιν ἅπαντα τὰ ὀχληρὰ καὶ ἡδέα κρίνεται. 1031. 14. οὐκ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν. 477. 4. Dici autem ἄλογος hic videtur, non tantum, quae ratione caret, ſed etiam, cuius nulla poteſt reddi ratio, ſeu quae verbis exprimi non poteſt, vid. p. 474. 6. τὸ ἄλογον τῆς διανοίας κριτήριον. 881. 14. τὸ τῶν πολλῶν καὶ τῶν ἀλόγων τὴν αὐτὴν ὑπόληψιν ἕξει. 882. 6. ἄλογοι ὁρμαὶ. 5. 1. ἄλογος βραχεῖα. 109. 3. 5. vid. etiam p. 144. 1.
ἆλτο vid. ἅλλεσθαι.
ἅμα, miſtionem, ſeu coniunctionem, ſignificat. 300. 11. ἅμα νοήσει. 1116. 4. et 8. ἅμ' ἠοῖ. 13. 5.
ἀμαθία, indocilitas. 448. 5.
ἀμάρτυροι λόγοι, in quibus non introducuntur teſtes. 486. 11.
ἀμάχητος ὄλεθρος. 484. 11.
ἀμβλύδην γοόωσα. 92. vlt.
ἀμβολᾶς, pro ἀναβολῆς, dilationis. 206. 4.
ἄμβροτος χέρσος. 154. 7.
ἀμεγέθης καὶ ἄσεμνος σύνθεσις. 112. 5.
ἀμείβεσθαι, remunerari. 256. 2.
ἀμέλει, nimirum, ferme. 234. vlt. 396. 1. 401. 1. ἀμέλει γέ τοι. 252. 3.
ἀμετροεπὴς ἐκολῴα. 407. 11.
ἄμετρον κακόν. 223. 10.
ἄμητος, meſſis. 371. 1. 373. 4.
ἁμιλλᾶσθαί τινι περὶ τῶν ἀριστείων. 1060. 4. pro eodem διαμιλλᾶσθαι. 1043. pen.
ἀμίς. τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυσαν. 987. pen.

ἀμφ-

ἀμοχητὶ μεταλαμβάνειν ἅπασαν ἰδέαν μορφῆς. 975. 10.
ἀμοιβαῖα, alternata colloquia. 913. 4.
ἄμιστον κλαίειν. 362. 11.
ἀμπελουργεῖν τὴν πόλιν. 1126. 4.
ἀμυδρότερα. 144. 11.
ἀμφήριστον ἔθηκε. 117. vlt.
ἀμφιβολίαι. 321. 6.
ἀμφιβόλως καὶ μέσως ἔχειν περί τινος. 379. 8.
Ἀμφικτυονία, Amphictyonicum concilium. 737. 5.
ἀμφιλαβὴς ἂν ὁ λόγος γένοιτο. 246. 6.
ἀμφισβητήσιμα λέγειν περὶ τῶν ὁμολογουμένων. 410. 7.
ἂν geminata in vno eodemque commate. 604. 7. ἂν potentialis cum verbo infinitiuo. 582. 2. 583. 5. μάλιστα βουληθεὶς ἂν, etiamſi maxime velim. 1028. 4.
ἀναβακχεύειν. 233. 5.
ἀναβάλλειν. τὸ ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς. 565. 13. ἀναβεβλημέναι καὶ διεστῶσαι ἁρμονίαι. 1089. 1.
ἀναβεβλημένως εἰπεῖν τι. 1121. 15.
ἀναβιβάζεσθαι μάρτυρας, teſtes producere. 614. 11.
ἀνάβλησις κακοῦ. 308. 11. 338. 9.
ἀναβολή. 305. 2.
ἀναγκαῖος ἐν τοῖς λόγοις, et περιττὸς, oppoſita. 423. 10. vid. etiam p. 433. 10. τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν. 165. 2. 805. 9.
ἀνάγκη μεγάλη, omnino neceſſe eſt. 607. 8.
ἀνάγνωμα. 1023. 7. idem quod alias dicitur ἀνάγνωσμα, vt p. 431. 1.
ἀναγνώσεως. εἰς ἀναγνώσεως παιδὸς φωνὴν καταδύς. 561. 1.
ἀνάγραπτον ἔχειν τὴν δόξαν. 274. 7.
ἀναγράφειν. οὔτε πόλεως μιᾶς, οὔτ' ἔθνους ἑνὸς ἱστορίαν προελόμενος ἀναγράψαι. 820. 9. vid. etiam p. 819. 4. ἀναγράφειν τινὶ λόγους τινὰς, adſcribere alicui orationes, vt ab ipſo elaboratas. 644. 2. ἐν τοῖς Δεινάρχου ταῦτα ἀναγραφέτω. 643. 12.
ἀναιρεῖν, refellere. 277. 10. ἀνελεῖν ὡς ἀντικείμενον ἐκ τῆς τοῦ προσώπου ποιότητος. 269. 4.
ἀναίσθητος θάνατος. 264. 7.
ἀνακαλεῖν. ἀνακαλοῦντες ὀνομαστὶ τὸν τριήραρχον. 878. 3.
ἀνακείων ἱπποδρομία. 984. 13.
ἀνακεφαλαιωτικὸν τῶν ῥηθέντων μέρος. 496. 5.
ἀνάκλησις θεῶν. 879. 5.
ἀνακοπαὶ, in verbis compoſitis. 168. 4. 169. 9.
ἀνάκρουσις. διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους. 876. 10.
ἀνακυλίειν πέτρον τινὰ ὑπὲρ ὄχθου τινός. 139. 8.
ἀνακωχὴ, vox apud Thucydidem gloſſematica et obſcura. 794. 1.
ἀναλίσκειν. οἱ δ', ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο, ἀνηλοῦντο, ſeſe abſumebant. 884. 10.
ἄναλκις. 309. pen. 311. 7.
ἀνάλωμα τῶν λόγων μάταιον. 389. 7. ταῦτα ματαία ἐπίδειξις καὶ λόγου ἀνάλωμα. 392. 6.
ἀναμάρτητος. 815. 5.
ἀναμάχεσθαι καλὸν τοῖς ἡττημένοις πρότερον. 277. 2.
ἀναμφιβόλως. 492. 10.
ἀναμφίλογα τεκμήρια. 744. pen.
ἀναμφιλόγως, ſine vlla dubitatione. 557. 1. 1065. 12.

ἀναμ-

ἀναμφισβητήτως. 425. 2.
ἀνάνδρου πρόσχημα. 888. 5.
ἀνανεάζεσθαι καὶ ἀνηβάσκειν. 239. 4.
ἀνάπαιστοι ῥυθμοί. 199. 1. 203. 8.
ἀνάπαυλαι in dictione. 133. 2.
ἀναπόδεικτα λέγειν. 12. 6.
ἀναπολεῖν, repetere, in memoriam reuocare. 1116. 4.
ἀναρτᾶσθαι. τὰς τιμὰς καὶ τὰς προστασίας τῶν πόλεων — εἰς ἑαυτὴν ἀνηρτήσατο. 446. 8. ὅτῳ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα — 1048. 5.
ἀνασχετός. τότε οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο. 835. pen.
ἀνατρέπειν. ὁ οἶκος ἀνατραπείς. 398. 1.
ἀνατροφὴ, educatio. 254. 3. 262. 2.
ἀναυμάχητος ὄλεθρος. 484. 11.
ἀναφαίνειν. τὰς ἐν λόγοις ῥητορικοῖς κακίας, ταύτας αὕτη ἡ ἰδέα ἀρετὰς ἀναφαίνει. 330. 14. ἀναφαίνεσθαι, comperiri. 340. 2. 341. 4.
ἀναφαίρετοι δόξαι. 813. 8. vid. etiam p. 278. 2.
ἀναφέρειν τι εἰς ἰσχὺν τῆς πόλεως. 256. 8.
ἀναφορὰ καὶ μίμησις. 1067. 2.
ἀναχωρεῖν. ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα, verbum, quod ab vſu communi receſſit, obſoletum. 382. 10. et 14.
ἀνδραγαθίζεσθαι ἀπραγμοσύνῃ. 932. 6.
ἀνέγκλητα κατὰ τὴν φράσιν. 900. 3.
ἀνέδραστος ἡ βάσις. 168. 12.
ἀνείργειν τοὺς ἁμαρτάνοντας ταῖς τιμωρίαις. 550. vlt.
ἀνέκλεκτα. 20. 3.
ἀνεκτὸς, tolerabilis. 563. 5. μέχρι τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοί εἰσι. 798. 13.
ἀνέλεγκτος. 151. 6. 906. pen.
ἀνενδεῶς κεκραμένος καὶ ῥώμῃ σωμάτων — 229. vlt.
ἀνεξέλεγκτος. 858. 8.
ἀνεπαχθῶς. 257. 11.
ἀνεπίμικτος φύσις. 1068. 9.
ἀνεπιστάτως καὶ ὡς ἔτυχε ῥιπτομένη λέξις. 11. 3.
ἀνεπιτήδευτος. τὸ ἀνεπιτήδευτον ἐμφαίνειν ἐθέλει καὶ ἀφελές. 149. 7. ἀνεπιτήδευτοι εἶναι θέλει. 958. 4.
ἀνεπιτηδεύτως συγκεῖσθαι. 468. 10.
ἄνεσις. ἐν ἀνέσει καὶ ἀναπαύλῃ τῶν ἔργων γενέσθαι. 244. 6.
ἀνέχειν. ἵν' ἀνάσχηται τῆς παῤῥησίας. 324. 8.
ἀνηβάσκειν. 239. 4.
ἀνηθοποίητος. οὔτε ἀνηθοποίητον, οὔτε ἄψυχον. 467. 6. vid. etiam verſ. pen. et p. 482. 6.
ἀνὴρ pro ὁ ἀνήρ. 941. 8. 1117. 2.
ἀνθίζειν τὴν λέξιν. 561. 11. ἡ κοσμοῦσά τε καὶ ἀνθίζουσα τὴν λέξιν αὐτοῦ χάρις. 481. 12.
ἀνθρώπειος. τὸ ἀνθρώπειον γένος. 1042. 3. τροφὴν ἀνθρωπείαν φέρειν. 1041. 10.
ἀνθρωπείως σώζεσθαι. 914. 1.
ἀνθρωπικὰ ἔργα. 542. 4.
ἀνθρώπινος. παρακρουόμενος ὄψεις τὰς ἀνθρωπίνας. 975. 11.
ἀνθυποφέρειν. 1121. 3.
ἀνθυποφορᾶς σχῆμα ἴδιον. 1121. 5.
ἀνιέναι, remittere, ceſſare. 563. 6. λαμίας τινὰς ἱστοροῦντες ἐν ὕλαις καὶ νάπαις ἐκ γῆς ἀνιεμένας. 822. 12.
ἀνιτέον, redeundum. 481. 10.
ἀνόνητος πόνος. 1102. 16.
ἀνορμᾶσθαι, animo ſerri, incitari ad aliquid. τούτων ἕνεκα

ἀνώρμημαι ἐπ' αὐτὰς στρατεύεσθαι. 1086. 1.
ἀνταίρειν τινὶ περὶ τῶν πρωτείων. 1018. 2.
ἀνταλλάσσειν. τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. 953. vlt. χρήματα ἀντὶ δόξης ἀνταλλάσσεσθαι. 277. pen.
ἀντεγκαλεῖν τινι. 583. 11.
ἀντεξετάζειν ποίησιν ἑτέρᾳ ποιήσει. 754. 7. idem ἀντιπαρατιθέναι. 753. 5. et pen. ἀγαθὰς ἀγαθοῖς ἀντεξετάζων. 757. 18.
ἀντέχεσθαι τῆς σωτηρίας. 522. 11.
ἀντίβιος. μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης ἀντιβίοις ἐπέεσσιν. 308. 9.
ἀντιβολεῖν. ἠντιβόλει με καὶ ἱκέτευε. 506. 8.
ἀντίγραφα, exemplaria. 504. 5.
ἀντιγραφαὶ πρός τινα. 577. 9.
ἀντιδιαστέλλεσθαι τὰς ἀμαθεῖς καὶ ἀγαθὰς πρὸς τὰς κακούργους. 893. 7.
ἀντιζευγνύναι, adiungere. 800. 7. pro eodem συζευγνύναι. 801. 15.
ἀντιθέτων exempla. 562. 9. 563. 12. 808. 9. ſqq.
ἀντικατηγορεῖν. 791. 9. 868. 1.
ἄντικρυς. ἡ ἄντικρυς ἐλευθερία, aperta, ſeu manifeſta libertas. 800. 3.
ἀντιλαβή. ἀντιλαβὴν διδούς. 318. 11. ἀντιλαβὴν ἔχει. 332. 6.
ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἡδέων, ἢ ἀνιαρῶν, percipere. 881. 14. et ita etiam hoc verbum vſurpatur p. 1104. 12.
ἀντιλογία, altercatio. 984. 1.
ἀντιμετατάξεις. 799. 3.
ἀντιπαρατιθέναι. τὰς πράξεις τὰς παλαιὰς ἀντιπαρατίθησι ταῖς νέαις. 1001. 9. vid. etiam p. 1000. pen. et 1026. 7.
ἀντιπαρεξετάζειν τινί τι. 1059. 13.
ἀντιστατεῖν. ἐν τῇ γνώμῃ πολλὰ τὰ ἀντιστατοῦντα. 268. vlt.
ἀντιστηριγμοὶ γραμμάτων. 99. pen. ἀνακοπὰς καὶ ἀντιστηριγμοὺς λαμβάνειν. 1070. 4.
ἀντιστοιχεῖν, reſpondere. 342. 8.
ἀντίστοιχος. ἀντίστοιχα λέγων καὶ ὁμολογούμενα τούτοις. 346. 7.
ἀντιστρέφειν. 562. 15. τὰ ἀντιστρέφοντα. 1078. pen.
ἀντίστροφος, reſpondens. 109. 3. τῷ καλῶς τὸ κακῶς ἀντίστροφον. 563. 4. ἀντίστροφα λέγειν eſt vitium ſermonis oratorii. 330. pen. idem στρεφόμενα λέγειν. 332. 13. ἀντιστρόφων et ἀντιστρόφοις, pro ἀντιστροφῶν et ἀντιστροφαῖς. 130. 5. et 8. ἀντιστρόφους, ſeu ἀντιστροφάς, muſici quid vocent. 1110. 5.
ἀντισχηματίζειν. 331. 15. 364. 5.
ἀντισχηματισμός. 364. 10.
ἀντιτεχνάζειν. 331. 14.
ἀντιτέχνησις πολλὴ τῶν κυβερνητῶν. 876. 2.
ἀντίτυπος. ἁρμονίαι ἀντίτυποι. 156. vlt. ἀντίτυπος συζυγία. 160. 6.
ἀντωνυμία, pronomen. 8. 10. 37. 12. 908. 3.
ἀντωνυμικὸν ὄνομα. 802. 5.
ἀνυμνεῖν τὸν γάμον. 233. 6.
ἀνυσικὸς καὶ χρήσιμος. 432. vlt.
ἀνωθεῖν. 140. 2. idem ἄνω ὠθεῖν. 139. 15. et ἀνακυλίειν. 139. 8.
ἀνώτεροι τούτων, antiquiores. 226. pen.
ἀξιοθέατος. 187. 10.
ἄξιος θαυμάσαι, pro θαυμάζεσθαι ἄξιος. 807. 10. et ita etiam p. 1006. 3.
ἀξιόχρεως περὶ τῶν πρωτείων ἀντῆραι

ταρά τινι. 1018. 2. μαρτυρίαις ἀξιοχρέοις βεβαιοῦσθαι. 1065. pen.
ἀξίωσις χάριτος, petitio gratiae. 795. 12. τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν. 931. 10.
ἀπαγγελία, idem ac ἑρμηνεία, elocutio. 142. 6. 257. 14. 267. 1. 430. 4. 433. 1. et alibi.
ἀπαγγέλλειν, enunciare. 136. 12. et 15.
ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. 747. 11.
ἀπάγχεσθαι. ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. 884. 9.
ἀπαγωγῆς actio. 656. 1.
ἀπᾴδειν τοῖς ἄλλοις τοῦ προειρημένου, caeteris in rebus diſcrepare a praedicto orationis genere. 247. 7.
ἀπαιτεῖν, poſtulare, requirere. 836. 5. τοῦτο παρὰ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως μάλιστα ἀπαιτεῖται. 1125. 11.
ἀπαλγεῖν τὰ ἴδια. 930. 1.
ἀπαλλακτικῶς ἔχειν ἐπὶ τῶν πατρίδων, procliuem eſſe ad diſcedendum in patriam. 408. 9.
ἀπάνευθε μάχης. 339. 1.
ἀπανθίζεσθαι τὸ κρεῖττον. 417. 10.
ἀπανίστασθαι, ſedem mutare. 805. 10. et 14.
ἀπαράλλακτος ἡ τοῦ χαρακτῆρος ὁμοιότης. 589. 3.
ἀπαρέμφατα. 37. vlt.
ἀπαρτᾶσθαι. οὔτε ἀπηρτημένῃ τῶν πραγμάτων ἀρχῇ χρώμενος. 491. 8. οἱ τοσοῦτον ἀπηρτημένοι τοῖς χρόνοις, tanto temporum interuallo diremti. 1022. 12.
ἀπαρτίζεσθαι. ἀπηρτισμένα καὶ τέλεια μέτρα. 1109. 5.
ἀπαρτισμὸς. κατὰ ἀπαρτισμὸν, abſolute. 186. 12.
ἀπαρχαί. ἐμμέτρων τε καὶ πεζῶν λόγων ἀπαρχὰς ὀλίγας προχειρισάμενος. 12. 9.
ἀπαρχαιοῦσθαι. ἀπηρχαιωμένα ὀνόματα, antiquata et obſoleta verba. 537. vlt. ἀπηρχαιωμένη λέξις. 790. 13. 866. pen.
ἀπατηλὸν πάσης ἀκοῆς. 975. 13.
ἀπαυτομολεῖν. 448. 9.
ἀπείη, pro ἀπίῃ, abierit. 303. 5.
ἀπειρόκαλοι περιφράσεις. 760. 1.
ἄπειρος, inexpertus. οὐ τοῖς ἀπείροις τοῦ ἀνδρὸς τάδε γράφω. 1099. 14.
ἀπέραντος. εἰς ἀπέραντόν τινα καὶ οὐ σύμμετρον ἐξεμηκύνθη γραφήν. 629. 2. ἀπέραντα λέγειν. 388. 9.
ἀπεργάζεσθαι, reddere, efficere. 543. 7.
ἀπερίγραφος βάσις. 168. 12.
ἀπεριέργως. εἰ ἁπλῶς καὶ ἀπεριέργως ἔδει ῥηθῆναι. 978. 6.
ἀπερίοδος λέξις. 172. 1. ἀπερίοδος νοῦς. 218. 5.
ἀπερίσπαστος. χρὴ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν εἰρομένην καὶ ἀπερίσπαστον εἶναι. 830. 3.
ἀπευθύνειν. 64. 12.
ἀπευκτὰ, deprecanda. 258. 5.
ἀπέχθεσθαί τινι, offendi. 171. 8. ἀπέχθεσθαι πρός τινα. 605. 10. vid. etiam p. 606. 1.
ἀπῆναι πλωταὶ χαλκέμβολοι. 110. 3.
ἀπηρτισμένως, perfecte. 790. 10.
ἀπιθάνως προοιμιάζεσθαι. 491. 7.
ἀπλάστως καὶ ἀσχηματίστως λέγειν. 385. 9.
ἀπλήστως. πρὸς τὰς δοκούσας εἶναι πλεονεξίας ἀπλήστως ἔχομεν. 568. 7.
ἁπλοϊκῶς καὶ γενναίως. 1097. 8.
ἁπλοῦς καὶ ἀφελής. 366. 1.
ἀπνευστὶ διεξέρχεσθαί τι. 772. 6.

ἀπὸ τȣ̃ ῥᾴςȣ, faciliſſime. 211.15. 1115. 1. idem ἐκ τȣ̃ ῥᾴςȣ. 210. 7. ἀπὸ τῆς ἕξεως, habitu. 210. 7. 1115. 2. ἀπὸ τȣ̃ προφανȣ̃ς, aperto marte. 892. 7. ἀπὸ τȣ̃ κρατίςȣ, optimo animo. 448. pen. idem ἀπὸ τȣ̃ βελτίςȣ. 756. 5. et 14. ἀπὸ παντὸς τȣ̃ βελτίςȣ κρίνοντες τὰ πράγματα. 812. 9. ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, vno impetu. 880. 9. ἀπ' αὐτῶν, per ſe, nude. 287. 6. ȣ̓κ ἀπὸ σκοπȣ̃. 101. 9. 541. pen. 592. 5. ȣ̓κ ἄπο τρόπȣ. 231. 2. 246. 9.

ἀποβλέπειν πρός τι. 396. 7. ἀπεβλέψατε εἰς ἀλλήλȣς. 947. 8.

ἀποβλύζειν οἴνȣ. 365. 2.

ἀπόγειος αὔρα. 779. 7.

ἀπογινώσκειν τὰς μεταβολάς. 552. 14.

ἀπογράφειν. ἀπογραψάμενος αὐτὸν Νικοδίκȣ υἱὸν, qui ſe Nicodici filium profeſſus fuerat. 655. 9.

ἀπόγραφος, ab exemplari deſcriptus. 604. 10. cui opponitur ἀρχέτυπος verſu 8.

ἀποδεικνύναι. οἱ ἀποδεικνύμενοι ἄρχοντες ἐπὶ τὰς ἐνιαυσίȣς ἀρχὰς, deſignati ad annuos magiſtratus gerendos. 826. pen. μηδὲν ἔργον ἐπιφανὲς ἀποδειξάμενοι. 919. 3. τὴν ἑαυτȣ̃ γνώμην ἀποδεικνύμενος. 927. vlt.

ἀποδεικτικοὶ λόγοι, probationes. 995. 1.

ἀπόδειξις, probatio, confirmatio. 511. 10.

ἀποδέοντες ὀκτὼ τριακόσιοι. 841. 7.

ἀποδέχεσθαι, probare. 134. 10. 720. 7. 1000. 8.

ἀποδιαιτᾶν. εἰ οἱ διαιτηταὶ αὐτῶν ἀπεδιῄτησαν, ſi abſoluiſſent eos arbitri. 624. 3.

ἀποδιδόναι διὰ μακρȣ̃. 980. 12.

ἀποζῆν, vitam tolerare. 164. pen. 805. 6. et 13.

ἀποίητος λόγος, oratio proſaica. 7. 6. ἀποίητος φράσις. 758. 8. 761. 10. ἀποίητος καὶ ἀτεχνίτευτος τῆς ἁρμονίας χαρακτήρ. 468. 6. τὸ ἀποίητον καὶ ἀφελές. 584. 9. ἀποιήτȣ compoſitionis exemplum. 598. 4.

ἀποιήτως καὶ ἀφελῶς. 1072. 15.

ἀποικίαι τῶν λόγων. 537. 1.

ἀποκεκαλυμμένως λέγειν. 282. 10.

ἀποκηρύττειν. πατρὶ ἀποκηρύττοντι μὴ δεῖ ἀντιλέγειν. 391. 7.

ἀποκναίειν τȣ̀ς ἀκȣ́οντας ἀηδίᾳ καὶ κόρῳ. 1014. 8.

ἀποκοπή. ἐξ ἀποκοπῆς πολλὰ σημαίνειν πράγματα. 943. 11.

ἀποκρȣ́ειν, in diſputando reiicere, refutare. 207. 13.

ἀποκυματίζειν. τῆς ἁρμονίας τῶν ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματιζȣ́σης τὸν ἦχον. 180. 13.

ἀπολαύεται, pro ἀπελαύνεται. 112. 14.

ἀπολείπειν. ἀσελγείας καὶ ὕβρεως ȣ̓δ' ὁτιȣ̃ν ἀπέλειπον. 988. 1. βραχὺ ἀπέλιπον ξυναμφότεραι διακόσιαι γενέσθαι, parum aberat, quin ducentae eſſent. 876. 9.

ἀπολογίζεσθαι. περὶ τῆς προαιρέσεως — ἱκανῶς ἀπολελόγισμαι, rationem idoneam reddidi defenſionis meae. 757. vlt.

ἀπολοφύρεσθαι τȣ̀ς ἀποθανόντας. 263. 13.

ἀπομάττεσθαι, exprimere imitando. 427. 9.

ἀπομάχεσθαι. ἀπομαχόμενος μὴ ἀναγκασθῆναι. 16. 9.

ἀπομειλίσσεσθαι λόγοις τισὶ τὰς ὀργάς τινος. 924. 3.

ἀπομηκύνειν πέρα τῦ χρησίμυ τὸν λόγον. 540. 13.
ἀπομυθεῖσθαι, interdicere. 316. 3.
ἀπονενοημένως πρὸς τὸ ζῆν διακεῖσθαι, de ſalute deſperare. 554. 16.
ἀπόνηρος οἰκονομῆσαι τὰ εὑρεθέντα. 487. 10.
ἀπόπειρα. ἀπόπειραν ποιεῖσθαι, tentare. 307. pen. cum genitiuo perſonae, ἀπόπειραν ποιεῖσθαί τινος. 325. 10.
ἀποπέμπειν, amandare. 314. 10. et in medio, ἀποπέμπεσθαι, verſu 5.
ἀποπλανᾶσθαι ἀπὸ τῆς ἀληθείας. 31. 10.
ἀπόπροθι κοίτας. 63. 8.
ἀπόρθητος. μόνοι οἰκῦντες ἀπόρθητοι. 523. pen.
ἀποῤῥηγνύναι τὸν θυμόν. 330. 6.
ἀποσπᾶσθαι. τύτοις ἅπασιν ἀφθονίαν δέδωκεν, ὐκ ἀπεσπασμένην τῶν πραγμάτων. 784. 10.
ἀποςασία actio. 662. 7. 664. 7.
ἀποςολή, omiſſio. 725. 13.
ἀποςρέφειν. τῶν πάνυ ἀνιαρῶν ἐδεσμάτων τι, ἢ ποτῶν, ἀποςρέφει τὺς ςομάχυς. 999. 11. ὔτε νῦν ἀποςρέψομαι, neque nunc refugiam, recuſabo. 899. 3.
ἀποσφάττειν. ὑπ᾽ ὀργῆς τὺς ἐγκαταληφθέντας ἀποσφάττει πάντας. 123. 11.
ἀποτείνεσθαι. τὸν κοινὸν λόγον πρὸς ἐκεῖνον ἀποτεινόμενος. 343. pen. ἀποτεταμένα, extenſa, ſeu protenſa. 387. 8. oppoſita τοῖς ςρογγύλοις, verſu 7.
ἀποτείχισις pro ἀποτειχίσαι. 795. vlt. et 796. 4.
ἀποτιμᾶσθαι. 610. 13.
ἀποτομή. ταύτην τὴν διήγησιν, μακροτέραν ὖσαν, ἀποτομαῖς τισι διαλαμβάνει. 614. 9.
ἀποτραχύνειν. 167. vlt. ἀποτετράχυκεν ἀξιολόγως τὴν ἁρμογήν. 155. 11.
ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος. 954. 6.
ἀποτυγχάνεσθαι πάντη. 765. 6. ἧττον ἀποτεύξεται τῦ τέλυς. 1000. 4.
ἀποτυπῦσθαι. οἱ Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτυς ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, Iſocratis characterem imitando exprimere. 646. 1.
ἀποτυχία, vitium in dicendo. τὰς ἀποτυχίας φυλαττόμενοι. 811. 8.
ἀπύρας, pro ἀφελόμενος. 316. 1.
ἀποφαίνειν. ἀποφαίνεσθαι dicuntur τὰ λεκτά. 1039. 3. ἀποφαίνεσθαί τι περί τινος, ſententiam ſuam de aliquo dicere. 928. 3. ὐ γὰρ δὴ τὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον ὖσαν πόλιν νῦν ἥκομεν ἀποφανῦντες ἐν εἰδόσιν, ὅσα ἀδικεῖ. 933. 1.
ἀποψηφίζεσθαι. ἀποψηφισθεὶς ὑπὸ τῶν δημοτῶν, popularium ſuffragiis reiectus. 617. 8. τὰς διαλλαγὰς ἀπεψηφίσαντο. 843. 3.
ἀπρεπής. νομίζων, ἐπὶ τῷ παρόντι ὐκ ἂν ἀπρεπῆ λεχθῆναι δεῖν αὐτά. 299. 9.
ἀπροκατασκεύαςοι διηγήσεις. 611. 14.
ἀπροοιμίαςός ποτε εἰσέβαλε. 491. 2.
ἀπροφασίςως τολμᾶν. 890. 16. 954. vlt.
ἀπταίςως διέρχεσθαί τι. 211. pen. ἀπταίςως καὶ κατὰ πολλὴν εὐπέτειαν. 1116. 2.
ἀπτόλεμος. 311. 7.

ἄρα, priore ſyllaba producta. 203. 3. 4.
ἀράττεσθαι περὶ πέτρας. 100. 3.
ἀρβύλη. 63. 6. et 11.
Ἀργέα Νεμέα. 154. 7.
ἀργεία, pro ἀργία. 189. 1.
ἀργυρώματα, vaſa argentea. 635. 13.
Ἄρης. ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. 338. 14.
ἄρθρον. χωρίσαντες ἀπὸ τῶν συνδέσμων τὰ ἄρθρα. 8. 8. ἄρθρα τὰ συναπτόμενα τοῖς ὀνόμασι καὶ ταῖς προσηγορίαις, καὶ ταῖς μετοχαῖς. 800. 1. ἄρθρον δεικτικόν. 908. 2.
ἀριθμοὶ, pro ῥυθμοὶ, numeri oratorii. 104. 5. 184. vlt. 1119. 2.
ἀριστειῶν διηγήσεις. 389. 9.
ἄριστος κατὰ τὴν παιδείαν, eruditione praeſtantiſſimus. 252. 8
Ἀριστοτέλειοι τέχναι. 746. 2.
ἄρκιόν οἱ ἐσσεῖται, promtum ei erit. 339. 3.
ἁρμάτειος δίφρος. 123. 14. Curtius lib. IV. *currum* vocat.
ἁρμογὴ τῶν ὀνομάτων. 212. 2. ἁρμογὴ τῶν κώλων. 45. pen. ἁρμογαὶ τῶν περιόδων. 172. 7.
ἁρμόζειν πρὸς ἄλληλα, aptare. 44. 1. πρέπον ἐστὶ τὸ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόζον προσώποις τε καὶ πράγμασιν. 135. 11.
ἁρμονία, compoſitio, ſeu concinna compoſitio. 47. 13. 49. pen. 54. 11. 70. 11. 150. 6. et ſic ſaepius. pro eodem σύνθεσις. 65. 4. 145. 13. et vlt. ἡ μέση ἁρμονία, compoſitionis medium genus. 786. 6. ἡ ἐκ τῶν ὀνομάτων ἁρμονία. 539. pen. ἁρμονίαν ταῖς λέξεσι περιθέντες εἰκαίαν τινὰ καὶ ἄμουσον. 11. 7. πρᾳεῖάν τινα ποιήσει ἁρμονίαν τῶν γραμμάτων καὶ ῥέουσαν ἀλύπως διὰ τῆς ἀκοῆς. 97. 10.
ἁρμόττειν τὰ ὀνόματα περιέργως. 540. 1. ἁρμόττεσθαι πρὸς ἄλληλα. 39. 9. et paulo ante ἁρμόττεσθαι μετά τινος, verſu 7. ἁρμόττειν πρὸς τὸ πρᾶγμα, cum re congruere, ad rem quadrare. 542. 13. μετὰ τῆς ἁρμοττούσης ὑποκρίσεως εἰπεῖν. 560. 10.
ἄῤῥενα, pro ἀρσενικὰ, maſculina, in ſenſu grammatico. 791. 9.
ἀρτᾶν. ὅσα ἐκ τούτων ἤρτηται, quae ab his pendent. 394. 5.
ἀρτηρία. τῆς ἀρτηρίας ὑπηχούσης τῷ πνεύματι. 84. 12.
ἀρχαΐζειν. 382. 15.
ἀρχαϊκὸν κάλλος. 165. 9.
ἀρχαιοπινὴς χνοῦς. 1071. 4.
ἀρχαιοπρεπής. σχήμασιν οὐ τοῖς ἀρχαιοπρεπεστάτοις χρῆσθαι. 172. 9.
ἀρχέτυπος τῆς ἀληθείας. 604. 8. ἀρχέτυπον ὑπογράφειν, exemplar et regulam praeſcribere. 628. 7. πᾶσι τοῖς ἀρχετύποις αὐτοφυής τις ἐπιπρέπει χάρις καὶ ὥρα. 644. 11.
ἀρχὴ, initium. ὥστε μηδὲν δεῖν ἀπὸ τούτων ἀρχὴν ποιεῖσθαι. 836. 12.
ἀρωγὴ πόνων, leuamen laborum. 1043. 5.
ἀσάφεια, obſcuritas. 462. vlt.
ἀσέλγεια. ἀσελγείας καὶ ὕβρεως οὐδ᾽ ὁτιοῦν ἀπέλειπον. 987. vlt.
ἄσεμνος στίχος. 129. 3. ἄσεμνόν τι καὶ ἄνανδρον καὶ ταπεινόν. 423. 7.
ἀσθενὴς τὰς ὄψεις. 634. pen.
ἄσιγμοι ᾠδαί. 80. pen.
ἀσινής. θεῶν ἡμᾶς φυλαττόντων ἀσινεῖς τε καὶ ἀνόσους. 6. 10.
ἀσκήματα τῆς ῥητορικῆς. 234. 9.

ἀσκη-

ἀσκητὴς γένους λόγων ἑνὸς ἐγένετο. 588. 9.
ἀσπαστῶς. διαῤῥεῖ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδέως πως καὶ ἀσπαστῶς. 1078. 1.
ἀστεϊσμοὶ in Demoſthenis orationibus. 1122. 13.
ἀστιβής. ὁδοῦ τινος ἀστιβοῦς τοῖς πολλοῖς ἡγεμόνες γινόμενοι. 226. 13.
ἀστοχεῖν τῆς ποσότητος. 1124. 1.
ἄστρων ψαύειν, pro ὑπερέχειν κατὰ πολύ. 1061. 14.
ἀσυγκροτήτου λέξεως exemplum ex Iſocrate. 1010. 1. et 11.
ἀσύμμικτος. ἀσύμμικτα τῇ φύσει ταῦτα τὰ στοιχεῖα καὶ ἀκόλλητα. 155. vlt.
ἀσυμφωνία. 396. 1.
ἀσύμφωνος χορδή. 55. 14. et vlt.
ἀσυμφώνως τῇ αὐτοῦ γνώμῃ. 309. 3.
ἀσυνάρτητα κεφάλαια. 822. 8.
ἀσύνετος et κακοσύνετος. 935. vlt.
ἀσυνήθης φράσις. 947. 12.
ἀσύστροφος. 646. 2.
ἀσφάλεια, pro ἀφέλεια. 616. vlt. 958. 1.
ἀσφαλέως ἀγορεύειν. 410. 5.
ἀταμιεύτως χρῆσθαι τῇ κατασκευῇ. 982. 5.
ἀτελεύτητον, infectum. 318. 6.
ἀτελής, immunis. ὃς ἡ πόλις οὐ μόνον παῖδας ὄντας ἀτελεῖς ἐποίησεν — 515. 10.
ἀτερπὲς ἐς ἀκρόασιν. 823. vlt.
ἀτεχνία ἐν μελέταις quot et quibus modis committatur. 378. 11.
ἀτεχνίτευτος χαρακτήρ. 468. 6.
ἀτεχνῶς. 253. 7.
ἄτονος. ἀτόνου λέξεως exemplum ex Iſocrate. 1011. 9.
ἀτοπία. 66. 10.
ἀτρέκειαν εἰπεῖν. 146. vlt.
ἀτριβής. καινήν τινα καὶ ἀτριβῆ τοῖς ἄλλοις πορευθῆναι βουληθεὶς ὁδόν. 826. vlt. ἀτριβεῖς ἔργου ὄντες. 212. 3.
Ἀτρυτώνη, Διὸς τέκος. 34. 7.
Ἀττικισμὸς, Attici populi ſtudium. 453. 7. alibi pro Attici ſermonis imitatione.
ἀτυχεῖν. ἠτύχητο δὴ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἥ τε περὶ Λεῦκτρα μάχη, καὶ πολλαὶ μετ' ἐκείνην ἕτεραι. 551. 10.
αὖ ἔρυσαν. 36. 8.
αὐαλέα κόμα. 223. 2.
αὐθημερὸν, eo ipſo die. 851. 1.
αὐλοποιοὶ θεράποντες. 534. 11.
αὐλός. τεταμένον λαμβάνειν καὶ διηνεκῆ τὸν αὐλὸν τοῦ πνεύματος. 75. 4.
αὔτανδρος. ἃς (ſcil. νῆας) αὐτάνδρους ἔλαβον. 839. vlt.
αὐτῆμαρ, eodem die. 346. 3.
ταυτίκα, ſtatim. 563. vlt.
αὐτοματίζειν. ταῦτ' οὐ φύσεώς ἐστιν αὐτοματιζούσης ἔργα. 141. 9.
αὐτοματισμός. αὐτοματισμῷ γενόμενα. 203. 1. αὐτοματισμῷ καὶ τύχῃ χρησάμενα. 155. 4. κατὰ τὸν αὐτὸν αὐτοματισμόν. 201. 4. vid. etiam p. 1011. 7.
αὐτονομεῖσθαι, ſuis vti legibus. 902. 10.
αὐτονόμοι, ſuis legibus viuentes, liberi. 901. 11. 902. 6.
αὐτοπάθειάν τινος ἔχειν. 1023. 2.
αὐτόπτης πολλῶν γεγενημένος. 783. 8.
αὐτός. αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα, pro μόνα τὰ ἀναγκ. 39. 5. αὐτὰ τὰ χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα. 863. vlt. αὐτὰ τὰ φανερώτατα, pro μόνα τὰ φανερ. 147. pen.
αὐτοσχεδιάζειν. πολλὰ αὐτοσχεδιάζει μέτρα ἡ φύσις. 200. 1.

 κράτι-

κράτιστος ὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο. 808. 2.
αὐτοσχέδιος. ταυτὶ φῶμεν αὐτοσχέδια εἶναι καὶ ἀνεπιτήδευτα. 204. 5.
αὐτοσχεδίως. 205. 2.
αὐτοτελῆ, perfecta. 72. pen.
αὐτοτελῶς, perfecte. 73. 1. 790. 9.
αὐτῦ, ibi. 884. 8.
αὐτυργοὶ καὶ ἀφελεῖς περίοδοι. 1072. 8.
αὐτοφυής. τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυεῖ ἀβασανίςῳ διαφέρειν. 425. 11. ταῦτα πεποιημένοις μᾶλλον ἔοικεν, ἢ αὐτοφυέσι. 597. 1. τὸ αὐτοφυὲς ἀποφαίνειν. 604. 12. πᾶσι τοῖς ἀρχετύποις αὐτοφυής τις ἐπιπρέπει χάρις καὶ ὥρα. 644. 11.
αὐτοφυῶς καὶ ἀπραγματεύτως λέγεσθαι. 616. 1. idem ὡς ἡ φύσις καὶ ἡ ἀλήθεια φέρει. 615. 14.
ἐπ' αὐτοφώρῳ, palam, aperte. 1125. 5.
αὐτόχθονες Athenienſes. 1005. 8. αὐτόχθων γένεσις an recte dicatur. 1038. 11.
αὐτόχρημα λόγος, oratio ipſa. 269. 14.
αὔχημα. δι' ὗς ἡ πόλις αὐχήματος ἐπληρώθη. 851. 6.
αὐχμηρός. τὸ αὐχμηρὸν ἐκπεφευγὼς λόγος. 431. 6.
αὐχμός. ὁ αὐχμῦ καὶ πίνυ μεςὸς λόγος. 1094. pen.
ἀφαιρεῖσθαι. ἀφαιρήσομαι, pro ἀφαιρεθήσομαι. 43. 5.
ἀφάνεια ἀξιώματος. 794. vlt.
ἀφανὴς ὐσία. 502. 5. ἀφανῆ χρήματα. 613. 14.
ἀφανίζειν, occultare. 583. 3. 10. et 11. ἠφανίσθαι ἐκ τῆς πόλεως. 734. 1.
ἀφειδής. ἀφειδέςερον χρῆσθαί τινι. 608. 10.
ἀφή. ἡ Λυσίυ λέξις ὐχ ἀφὰς ἔχει καὶ τόνυς ἰσχυρύς. 482. 14. τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἀφὰς προσεῖναι δεῖ. 1007. 6.
ἀφηγηματικά. 232. 12.
ἀφιςάναι. ἀφίςωσαν, pro ἀφιςάσθωσαν. 1027. 2. πάνυ πόῤῥω πολιτικῶν ἀφεςάναι λόγων. 461. 11.
ἀφορμή. φανερός ἐςι τῇ Δημοσθένυς τέχνῃ τὰς ἀφορμὰς δεδωκώς. 616. pen.
ἀφοσιῦσθαι. τὸν ἔρωτα ἀφοσιύμενος. 971. 5.
ἀφραδεῖν, deſipientem eſſe. 325. 12.
ἄφρακτον, pro ἀφύλακτον. 892. 6. et 10. ἄφρακτοι διεφθείροντο. 895. 14.
ἀφρήτωρ. 314. 1.
ἀφροδίτη, venuſtas. 11. 11. 477. 2.
ἄφυκτος. τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἀφύκτυς τὰς λαβὰς προσεῖναι δεῖ. 1007. 7.
ἄφωνα γράμματα. 72. 9. 73. 1.
ἄχαρις λόγος, gratiae expers. 478. 6.
ἄχθεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀδίκοις λόγοις καὶ ἔργοις. 495. 10.
ἀχθηδών, vox apud Thucydidem poëtica. 794. 3. vtitur tamen ea ipſe Dionyſius in Antiqu. Rom. p. 1778. 7.
ἀψευδεῖν προσήκει ἐν τύτῳ. 271. 2.
ἀψοφητὶ ὥσπερ ἔλαιον διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέυσα λέξις. 1013. 15.
ἀψύχυ διαλέκτυ exemplum ex Iſocrate. 1012. 12.

B.

β litera vt proferatur. 83. 5.

βάζειν, fari, loqui. 313.7.

βαθύς. βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων ἐςίν. 365.7.

βαίνειν. ἀπαγγελία ἐγγὺς βαίνουσα τῆς τοῦ Πλάτωνος. 267. 4. *εἰ μὴ οἷόν τ' ἐκτὸς αὐτῆς βαίνειν*, declinare. 258. 9. *βαίνεσθαι*, ſcandi: de metro. 21. vlt.

βάρος, grauitas dictionis. 53. pen. ita etiam in plurali *τὰ βάρη.* 427.11. vid. etiam p. 172.10.

βαρὺς vocatur Aeſchines. 434. 10.

βασανίζειν. ταῦτα ἐπὶ τῶν αὐτοῦ βασανίσω. 1028. 8. *βεβασανισμένον σχῆμα*, pro *βεβιασμένον.* 919. vlt. vid. etiam p. 951. 5.

βάσανος. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος, μηδὲ βάσανος, γένοιτο περὶ αὐτῶν. 583. 9. *τῇ δι' ἀλλήλων βασάνῳ φανερὰν ποιῶν τὴν ἀμείνω λέξιν.* 1058. 13.

βασιλεύτερος, in reginiine potior. 314. 13.

βάσις. ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γένοιντο θεατρικαί τινες, ἢ γλαφυραί. 149. 10.

βάσκανος ἔδοξεν εἶναι ὁ Θεόπομπος. 785. 11. *εἰ μήτε βάσκανος ᾖ, μήτε δύσερις τις.* 1056. 5. *τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας — ὡς βασκάνους καὶ συκοφάντας προβέβληνται.* 898. 3. *βάσκανον καὶ κακόηθες πρᾶγμα.* 942. 12.

βεβαιοῦν. τὰ ἔργῳ σπανιώτερον βεβαιούμενα. 1074. 14.

βεβαιωτὴς ἱκανὸς τῆς ἀληθείας. 577.6.

βιάζεσθαι. βιαζόμεθα λέγειν, vi conamur dicere. 951. 14. *βεβιασμένοι σχηματισμοί.* 921. 2. *βεβιασμένα σχήματα.* 896. 3. 899. 14.

βιβλίον, pro *λόγος*, oratio. 287. 4. 357. 5. et 6. *βιβλίον*, de teſtamenti tabulis. 509. 4.

βιβλιοπῶλαι librorum faſces circumferunt. 577. 1.

βιωτικαὶ ὁμιλίαι. 938. vlt.

βλάβης ταλάντων δύο, ſcil. *δίκη.* 635. 8.

βλάβος. μή τι σοι ἐξ αὐτῆς γένηται βλάβος. 19. 8.

βλασφημεῖν εἰς τὸν θεόν. 320. 11. *βλασφημεῖσθαι παρὰ τοῖς θεαταῖς.* 279. 5.

βλάσφημος. ὥςε δέδοικα, μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δ' ᾖ. 948. 6. 976. pen.

βλοσυρῶπις Γοργώ. 98. pen.

βοηθεῖν. βοηθεῖ αὐτῷ, ὅσα δύναται. 337. 14. *ὑμῶν δέομαι — βοηθεῖν αὐτοῖς τὰ δίκαια.* 499. pen. vid. etiam p. 595. 16.

βοστρυχίζειν. τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων. 208. pen.

βούλεσθαι. τί ποτ' αὐτῷ βούλεται. 309. 1. *τί δή ποτε βουλόμενος οὐ πορεύεται* — pro *διὰ τί οὐ πορεύεται* — 1094. 6. *βούλεται* (conatur, affectat) *ὑψηλότερος εἶναι καὶ μεγαλοπρεπέςερος.* 518. vlt. *τὸ βουλόμενον*, pro *ἡ βούλησις.* 799. 7. et 10.

βούλημά μου τῆς ὑποθέσεως, conſilium meum. 871. 6.

βούλησις. κατ' ἄλλην τινὰ βούλησιν γεγραμμένος λόγος, alio conſilio ſcripta oratio. 1026. pen.

βουφόρβια, ſignificatione ambigua. 301. 13. 356. 5.

βραβεύειν τὰ τῶν ἄλλων δίκαια. 1018. 4.

βραβευτὴς ἐφέςηκεν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κρείττων τοῦ παρὰ τῶν ἄλλων φθόνου. 268. 12.

βραδὺς τὸν νῦν. 466. 3.
βρέμειν. ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος βρέμῃ πνέων. 222. 1. αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. 94. 2.
Βρόμιος, Bacchus. 107. 1.
βρόμος καὶ πάταγος ἀνέμων. 95. 3.
βυβλίον, pro βιβλίον. 969. 5. 1116. 3.

Γ.

Γαδικαὶ τριήρεις. 725. 13. quidam putant legendum φυγαδικαί.
γαιήοχε κυανοχαῖτα. 324. 3.
γαλαθηνὸν ἦτορ. 222. 5.
γαμετή, vxor. 2. 5.
γαμήλιοι θεοί. 235. 8.
γε pro δὴ in ὁποιουγέτινος. 751. 9. coll. verſu 12.
γελῶῖον, pro γελοῖον. 408. 1.
γέλως. γέλωτα ποιεῖσθαί τι, ludificari aliquid. 448. 12.
γεμίζειν. γεμίσας δύο ναῦς σίτου. 579. 6.
γενέθλιος ἡμέρα. 2. 1. 245. 9. γενέθλιοι θεοί. 235. 8. 246. 10.
γένεσις αὐτόχθων et ἔπηλυς an recte dicatur. 1038. 10.
γενικός. γενικά, pro γενναῖα. 423. 6. ſic γενικώτερον ποιεῖν τὰ πάθη, affectus concitare generoſius et acrius. 616. 11. γενικώταται διαφοραί, differentiae generaliſſimae. 7. 1.
γεραίτερος, ſenior et honoratior. 313. 9.
γῆρας. ἐν τῷ γήρᾳ ἀκμάζειν. 254. 14.
γηροτροφεῖν ἀξίως τοὺς πατέρας. 1050. 1.
γίγνεσθαι. βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, nobilioribus natalibus ortum eſſe. 1005. 14.
γλαφυρός. γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις, eiuſque χαρακτήρ. 170. 5. vid. etiam p. 1075. 8.
γλαφυρῶς λέγειν. 538. 13.
γλίχεσθαί τινος. 148. 14.
γλυκαίνειν. φωναὶ γλυκαίνουσαι τὴν ἀκοήν. 90. 1.
γλυκύτης τῆς λέξεως. 53. 13.
γλυπτός. γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας λόγους ἐκφέροντες. 1112. 12.
γλυφεῖς, ſculptores, caelatores. 644. pen.
γλῶσσα, vel γλῶττα. γλῶτται orationem figurant. 15. 8.
γλωσσηματικός, vel γλωττηματικός. γλωττηματικὴ φράσις. 939. 8. in qua ſcilicet ὥσπερ ἄλλου ἔθνους γλώσσης ἀκούομεν, vt p. 938. 11. loquitur. γλωττηματικαὶ λέξεις. 899. 12. γλωττηματικὰ ὀνόματα. 214. 7. 457. pen. γλωττηματικὴ λέξις. 790. 13. γλωσσηματικῶν nominum exempla ex Thucydide. 793. 13. ſqq.
γναφεῖον. 513. 4.
γνώμη. γνώμῃ χρησάμενος, id eſt γνούς. 537. 5. τῇ αὐτῇ γνώμῃ χρώμενοι, vnanimi conſenſu. 522. 11. τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποδεικνύμενος. 927. vlt. γνώμης πλημμελήματα. 377. 6. ſqq. ἡ γνώμη τριπλῆν ἐξέτασιν ἔχει. 407. 7.
γνωμολογεῖν, ſententias loqui. 345. vlt.
γνώμων, cognitor. 807. 12.
γοητεία. ἣν περὶ αὐτοῦ δόξα παρὰ τοῖς τότε γοητείας καὶ ἀπάτης. 591. 14. εἰς ἀπάτην καὶ γοητείαν τῶν πολλῶν ἐκτρέψαι τὴν γραφήν. 822. 10. ἡ ἐν ᾠδαῖς γοητεία. 57. 4.

γοη-

γοητεύεσθαι ὑπὸ τῆς μελῳδίας. 55. 7.
Γόργεια σχήματα. 760. 10. vel potius Γοργίεια, vt Cl. Reiſkius emendauit p. 966. vlt. et 1033. 8.
γοργὸς. τῶν κώλων τὸ μὲν γοργότερον, τὸ δὲ βραδύτερον ᾖ. 133. 6.
γράμματα vnde dicta. 71. 13.
γραμματεῖα, tabulae. 505. 1.
γραφαὶ, picturae. 591. 5.
γραφικὸς. χαριέστατος ἁπάντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος. 724. 13.
γυμνάσματα καὶ ἀσκήματα τῆς ῥητορικῆς. 234. 9.

Δ.

δαὶ pro δὲ. 45. 6.
δαίειν γάμον μετά τινος. 362. 8.
δαιμόνιος, diuinus, excellens. 117. 12. δαιμόνιε, pro σχέτλιε. 347. pen.
δαιμονίως, diuine, excellenter. 204. 11.
δαίμων. στρατιὰ θεῶν καὶ δαιμόνων. 971. 9.
δακτυλικὸς, pro δάκτυλος, pes metricus. 108. 8.
δακτυλοδεικτεῖσθαι, digito monſtrari. 273. 12.
δαμᾶν. δάμασον θυμὸν μέγαν. 364. 3.
δαμνᾶν. μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι, δάμνα. 174. pen.
δαπανᾶν εἰς οὐδὲν ἀναγκαῖον τὸν χρόνον. 627. 2.
δάπανος φύσει ἡ ἐλπὶς. 913. 14.
δασμολογεῖν. 1004. 3.
δασὺς. δασέα ἄφωνα. 83. 1.
δαψιλὴς. δαψιλέστερον, frequentius. 42. 5. 945. 4.
δὲ pleonaſtice in redditione. 248. 3. 249. 10.
δεῖγμα παρέχειν τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ, ſpecimen ſuae virtutis praebere. 265. vlt. τοῦτο τὸ δεῖγμα τούτου ἐξενηνοχότες περὶ αὐτοῦ. 290. pen. ὧν ὀλίγα παρέξομαι δείγματα, quorum pauca proferam exempla. 883. 3. ſic μικρὰ μεγάλων καὶ ὀλίγα πολλῶν δείγματα. 497. 3. ἱκανὸν καὶ ταῦτα δείγματος ἕνεκα (exempli gratia) εἰρῆσθαι. 809. 3. δείγματος, ἢ παραδείγματος ἕνεκα ταῦτα εἴρηκα ὀλίγα περὶ πολλῶν. 136. 6.
Δεῖγμα, locus in Piraeeo, vbi inſpectoribus quaeque exhibebantur. 986. 3.
δεδιέναι. δεδιέναι περὶ πάσῃ τῇ πόλει. 903. 10.
δεῖμός τε φόβος τε. 98. vlt.
δεῖν. πολλοῦ δεῖ (multum abeſt) τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν σῶμα. 478. pen. συλλαβῇ τοῦ τελείου δέον, ſyllaba indigens ad perfectionem. 205. 10.
δεινοποιεῖν τὰ πράγματα. 866. 7.
δεινὸς. δεινότερα ποιεῖν τὰ πράγματα, exaggerare. 616. 11.
δεινότης περὶ τὴν ἑρμηνείαν, acumen diſſerendi, et eloquendi facultas. 430. 10. poſſis etiam vertere *eloquendi vis admiranda:* ſic ἡ περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους δεινότης. 813. 12. ἡ ἐξεγείρουσα τὰ πάθη δεινότης. 944. 11. δεινότης oratoria vnde conſletur. 865. 13.
δεκάζειν. ἣν τις ἁλῷ δεκάζων. 574. vlt.
δεξιὸς. ἐν τοῖς μείζοσι καὶ θειοτέροις δεξιώτεροι. 542. 6. idem ἐπιτυχέστεροι verſu 5. δεξιοὶ vocantur vulgo οἱ κακοῦργοι. 893. 2.

δεξιῶς. εἴρηται σφόδρα δεξιῶς. 16. pen.
δέσμη. δέσμας πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ἰσοκρατείων περιφέρεσθαί φησιν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Ἀριστοτέλης. 576. vlt.
δευτεραγωνιστής. 290. 5.
δέχεσθαι. δέξαι, accipe, id eſt intellige. 156. 7.
δηλῦν. δηλοῖ ἐκ τῦ τρόπυ, καὶ τῦ χαρακτῆρος, ἀρχαϊκὸς ὢν — 661. 2. ſic δηλώσει μείζων γεγενημένος αὐτῶν. 858. 14. τὸ μέγεθος αὐτὴν ἀναγκάσει τῶν συμφορῶν περὶ τῶν σφετέρων κακῶν δηλῶσαι πάντα πρὸς ἡμᾶς. 506. 12.
δημαγωγεῖν τὰ πρὸς ἡδονὴν τῷ πλήθει. 1001. 14.
δημαγωγοί. 1015. 8. iidem δήμυ προστάται. 1017. 12.
δημαρχεῖν. ὁ δημαρχῶν, ὁ δήμυ ἄρχων, populi, ſeu pagi, praetor. 623. 11.
δημιύργημα χειρῶν. 2. 3.
δημιυργικαὶ τέχναι. 40. 1.
δημιυργὸς καὶ ποιητὴς ἰδίων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων. 422. 11.
δημόται a iuuene quodam ſui corporis ob agrum inique vſurpatum in iudicio accuſantur. 603. 1. ſqq.
δημοτελὴς ἑορτή. 249. 7.
δημοτερπής. 233. 3.
δηῦν τὴν γῆν. 904. 11.
διὰ πέντε. 58. vlt. 62. 8. et pen. διὰ πασῶν. 62. 8. δι' ὑποψίας ἔλαβον. 480. 2. διὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἔχειν τι. 1114. 13. διὰ χειρὸς ἔχειν τινά, ſcripta alicuius legere. 462. pen. πᾶσι διὰ σπυδῆς ὁ γάμος ἐστί. 249. 6. δι' ὄχλυ τῦτό γε, vulgatum eſt hoc. 471. 3.
διαβαίνειν. διαβεβηκότα εἰς πλάτος ὀνόματα. 148. 9.
διαβάσεις εὐμεγέθεις. 140. 9.
διαβεβαιῦσθαι, aſſeuerare. 450. 11. 464. 9. περὶ τύτων ὐδὲν ἔχω διαβεβαιῦσθαι. 450. pen.
διαβολή. διαβολῆς πρὸς Σάτυρον γενομένης. 579. 10.
διάγειν, degere. 987. 7.
διαγινώσκειν. ὅταν βυληθῇ διαγνῶναι, τί τὸ κράτιστον ἐν ὁτῳδήποτε βίῳ — 751. 12.
διάγνωσις. 755. 5.
διάδηλος. 865. 7.
διάδοχος, ſucceſſor in prouincia. 921. 7.
διαιρεῖν. διῄρηνται τὴν ἀρετὴν ταύτην οἱ συγγραφεῖς. 776. 4. διῃρημένοις, pro διῃρημένοις. 232. 7. ἀπαγγελία διῃρημένη. 257. pen.
διαίρειν. ἀπαγγελία διῃρμένη. 267. 3.
δίαιτα. δίαιταν ἐπιτρέψαι. 602. pen.
διαιτᾷν. οἱ διαιτῶντες, arbitri, ſeu iudices arbitrarii. 623. 14. ἐν Πειραιεῖ διῃτῶντο, degebant. 505. 3.
διακελευσμός. πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι. 880. 6.
διάκενος κόμπος. 423. 13.
διακλᾶσθαι. διακλώμενοι ῥυθμοί. 1093. 12.
διακλέπτειν, occultare. 112. 12.
διακνίζειν καὶ συκοφαντεῖν. 1063. pen.
διακρίνεσθαι, dirimi ab aliquo. 355. 13.
διακωμῳδεῖν. 1126. 7.
διαλανθάνειν. τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ τῇ ποσότητι τὴν αἴσθησιν διαλανθάνει. 1105. 3.
διαλέγεσθαι, loqui. 460. 5. ſic εὖ διαλέγεσθαι, recte loqui. 1038. pen.

διαλεί-

διαλείπειν. ὀ πολὺν χρόνον διαλιπόντες. 575. pen.
διάλεκτος, ſermo, elocutio. 15. 8. 185. pen. 965. 8. διάλεκτος et λέξις pro eodem. 1056. vlt. coll. verſu 14. ἡ συνήθης διάλεκτος, conſueta et vſitata loquendi ratio. 556. 3. διάλεκτος πεζή. 16. 1. κεκραμένη ἡ διάλεκτος, ſermo temperatus. 430. 6. λέξις ἀποχρώντως σώζουσα τὸν ἴδιον ἑκάστης διαλέκτου χαρακτῆρα. 865. 6. διαλέκτου μέλος quomodo menſuretur. 58. 1. ſqq. διαλέκτου iucunditas apud Herodotum. 425. not. c.
διαλλαγή. 57. vlt.
διαλλάττειν, mutare. 27. 9. 463. 4. idem ἐξαλλάττειν. 459. 5. διαλλάττειν et διαφέρειν pro eodem. 84. 7. coll. verſu 2. ſic ᾗ διαλλάττει Λυσίου, qua differt a Lyſia. 555. pen. τῷ ποσῷ διαλλάττειν τινὸς, οὐχὶ τῷ ποιῷ. 57. 10. μακρῷ τινι διαλλάττουσα τὰς τῶν ἄλλων ῥητόρων dicitur ἡ τῆς λέξεως τῆς Δημοσθένους ἁρμονία. 1062. vlt. κατὰ τοῦτο διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων. 822. 6. vid. etiam p. 818. 1.
διαλυτὴς τῆς ἑταιρίας. 889. 3. 954. 10.
διαναπαύειν. 69. 7.
διάνδιχα διδόναι. 325. pen.
διανέμεσθαι τὰ πατρῷα διὰ πλειόνων. 619. 11.
ἡ διαπασῶν ἁρμονία. 957. 2.
διαπονηρεύεσθαι πρὸς τὸν ἀντίδικον. 590. vlt.
διαπορεύεσθαι, legendo percurrere. 750. 4. percenſere. 782. 1.
διαρθροῦν. τὰ διαρθροῦντα τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις, articuli. 791. vlt. pro eodem τὰ διαρθροῦντα τὰς τῶν ὀνομάτων δυνάμεις. 868. 9.
διαῤῥαίειν, pro διαφθείρειν, perdere. 315. 9.
διαῤῥήδην, diſerte. 732. 7.
διαρτᾶν τὰς ἀκολουθίας. 1079. 9.
διασαλεύειν ἀξιολόγως τὰς ἁρμονίας. 167. 1. διασαλεύειν τοὺς ἤχους. 180. 2.
διασκοπεῖν. περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ ὅπῃ σωθήσονται διεσκόπουν. 880. 14.
διασπᾶν. 167. vlt.
διασπουδάζειν. οἱ περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις σχήματα διεσπουδακότες. 483. 11. πολλαὶ καὶ καλαὶ πραγματεῖαι καὶ Ῥωμαίοις καὶ Ἕλλησιν εὖ μάλα διεσπουδασμέναι. 449. 8.
διασύρειν τὰ παλαιὰ ἔργα. 769. 2.
διατίθεσθαι οἰκείως ἔν τινι, iucunde aliqua re affici. 750. 5. διατίθεσθαι λόγον, orationem habere. 917. 2. vid. etiam p. 724. 12. 725. 12. 726. 6. et 737. 14.
διάτονος. διάτονοι μελῳδίαι. 130. 7. 132. 2. τὸ διάτονον. 62. vlt.
διατυπωτέον λόγῳ. 238. vlt.
διαυγὴς διάλεκτος, dilucida, perſpicua. 758. 10. 965. 6.
διαφανής, pellucidus. τὰ διαφανέστατα τῶν ναμάτων. 758. pen. 965. 6.
διαφέρειν ἔν τινι, excellere in aliqua re. 464. 11. διαφέροντες περὶ παιδείαν, excellentes, praeſtantes. 241. 14. οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει, nihil eius intereſt.

tereſt. 148. 6. ſic ὐδὲν μοι διέφερε, nihil mea intereſſe duxi. 505. 12. εἰ μὴ μεγάλα ἦν τὰ διαφέροντα, niſi de magnis rebus fuiſſet negotium. 498. 7. πρὸς τὺς οἰκείυς διαφέρεσθαι, cum ſuis litigare. 498. 9.

διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρυ ἄξιος θαυμάσαι. 794. 12. et 807. 9.

διαφθορὰ τῶν φρενῶν. 122. 6.

διαφορία τῆς λέξεως καὶ κρίσις φαύλων ὀνομάτων. 413. 1.

διαφορώτατος, excellentiſſimus. 627. 1.

διαχαλάσματα τῶν ἁρμονιῶν. 168. 1.

διαχαράττεσθαι. ἀφώνων καὶ ἡμιφώνων συμβολαῖς διαχαραττόμεναι. 1092. 9.

διαχειρίζειν. διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν ὐσίαν. 600. 2. et 601. 5. vid. etiam p. 517. 3. et 578. 12.

διδασκαλεῖον τὸ Σωκρατικὸν, ſchola Socratica. 956. 8.

διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, docere. 300. 8.

διδασκαλικὸν σχῆμα. 789. pen.

διδασκάλιον ὑποκρίσεως ζητεῖν. 1120. 6.

διδόναι, concedere. 899. 4. et 8. ἠλίθιος ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ φλυαρίαν ὁ τηλικῦτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδὺς. 207. 11. διδὺς αὐτὸν ὑπεύθυνον (iudicandum ſe praebens). τῷ πάντα βασανίζοντι φθόνῳ καὶ χρόνῳ. 208. 1.

διεγείρειν τὴν φράσιν. 779. 6.

διείργειν. ὥς ἀπέχειν ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια διαστάσεις ἀξιολόγυς αἰσθητοῖς χρόνοις διειργόμενα. 148. 4.

διείρειν, traiicere. 125. vlt. 1126. 6. φανήσεταί σοι λόγος, ὑτωσὶ διειρόμενος. 221. 7.

διέκπλυς. τὸν παραλειφθέντα διέκπλυν βυλόμενοι βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω. 874. vlt. αἱ ἐμβολαὶ, διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρύσεις καὶ διέκπλυς, ὀλίγαι ἐγίγνοντο. 876. 11.

διελκυσμὸς, diſtractio. 141. 8.

διεξέρχεσθαι, narrare. 552. 2. et 10. 553. 12. 743. 7.

διεξοδικῶς λέγειν. 616. 9. cui opponitur βραχέως, eodem verſu.

διερείδειν. σιωπὴ δή τις — διερείδυσα τῶν μορίων ἑκάτερον. 157. 5.

δίεσις harmonica. 63. 1.

διευκρινεῖν. 145. 5.

διευστοχεῖν ἐν ἅπασι. 57. 5.

διηγηματικὸν σχῆμα. 906. 13.

διηνεκής. τὸ διηνεκὲς τῆς ἀπαγγελίας ἀπολώλεκε. 829. 14.

διθυραμβικὴ σκευωρία. 887. 1. φράσις. 764. 10.

διθύραμβος, Bacchi epitheton. 108. 1.

διθυραμβώδη ὀνόματα. 645. 3. vid. etiam p. 1043. 10.

διϊέναι, tranſmittere. 740. 1. idem δίοδον διδόναι verſu 5. vid. etiam p. 744. 4. et 9.

διϊκνεῖσθαι, percenſere. 313. 10.

διϊστάναι τὰς ἁρμονίας. 1090. 6. τὸ συναφὲς. 1090. 10. διακέκρυκε τὸ συνεχὲς τῆς ἁρμονίας καὶ διέστακε, diſparauit. 167. 9. mox verſu vlt. διασπᾶν dicit.

διϊστάνειν τὰς ἁρμονίας. 143. 5.

διϊσχυρίζεσθαι, aſſeuerare. 765. 12.

δικαιολογεῖσθαι. 362. 12.

δίκαιος εἶ μοι μηδὲν παραλιπεῖν, iuſtum

ſtum eſt, ne quid praetermittas, me celes. 602. 6.
δικαιώματα τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν. 795. 11.
δικαίωσις, vox apud Thucydidem poëtica. 794. 3. vtitur tamen ea ipſe Dionyſius in Antiqu. Rom. aliquoties.
δίκη. δίκην λαγχάνειν τινὶ, in ius vocare aliquem. 989. 5. δίκην ἔλαχεν αὐτῷ περὶ τῶν χρημάτων, de pecuniis eum detulit. 634. vlt.
δίκην. aduerb. δίκην θυρίων, ritu ferarum. 236. 2. θρήνου δίκην λέγειν, lamentantis in morem dicere. 361. 4.
δίοδος. δίοδον διδόναι τινὶ, tranſitum alicui concedere. 740. 5. idem δίοδον παρέχειν τινὶ. 744. 9.
διοικεῖν. ἵν', ἃ βουλόμεθα, ὦμεν διῳκημένοι. 286. 11.
διοίκησις, adminiſtratio prouinciarum. 255. 9. ἐπὶ τῆς διοικήσεως εἶναι. 652. 5.
διοικίζεσθαι, migrare. 509. 2.
διοίκισις, migratio. ibid.
διολλύναι. ἐπεὶ τὴν μὲν (ſcil. πατρῴαν οὐσίαν) αἰσχρῶς καὶ κακῶς διολώλεκεν. 599. 6.
διονομάζειν. γραφεῖς οἱ διωνομασμένοι τέχνας. 817. 3.
Διονύσια, Bacchanalia. 244. 8.
Διονυσίων ſumtus. 513. 10.
διορίζεσθαι, affirmare. 576. 14.
διοχλεῖν τὴν ἀκρόασιν. 50. 2.
διπλασιάζειν, duplum referre. 516. 2.
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν. 146. pen.
δίχρονα φωνήεντα. 74. 9. et 10. 75. 3. et 8.
διώκειν τὰς τιμάς. 932. 2. δίκας μὴ οὔσας διώκειν. 499. 9. διώκειν παρανόμων ψήφισμά τι. 725. vlt.
δοκιμάζειν, probare, acceptare. 826. 9. ἐπειδὴ δεδοκίμασαι καὶ ἀνὴρ γεγένησαι. 505. 13. ſic δοκιμασθεὶς pro ἀνδρωθεὶς paulo ante verſu 8. παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα. 600. 3.
δοκιμασία καὶ κρίσις. 396. 10.
δοκίμιον, probationis norma. 396. 7.
δολοπλόκος, epitheton Veneris. 174. 1.
δόρπον. δόρπα ἐφοπλισόμεσθα. 314. 8.
δόσις, pro φροντὶς, ſeu πρόνοια. οὐ τοσαύτην ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς δόσιν, ὅσην τῆς ἀληθείας. 1008. 9. eadem ſignificatione haec vox etiam occurrit p. 1103. 5. et 1112. 9. nec multum abſimili ſignificatione ἐπίδοσις quoque vſurpatur p. 29. 11.
δοτικὴ πτῶσις dicitur, quae Latine ablatiuus inſtrumentalis. 801. 1.
δούλιον ζυγὸν ἔχειν. 1086. 12.
δουλοῦσθαι τὴν γνώμην, animis cadere. 879. 9.
δοῦπος ἀκόντων. 94. 3.
δραματικός. προσωποποιεῖ τὸν μετὰ ταῦτα διάλογον καὶ δραματικὸν, id eſt, in quo colloquia et orationes inducuntur. 906. 14. ἀποστρέψας τοῦ διηγήματος τὸν διάλογον ἐπὶ τὸ δραματικόν. 908. vlt.
δραστήρια ῥήματα, actiua verba. 791. 6. 867. vlt. eadem ἐνεργητικά. 796. vlt.
δύναμις. ὅσα μοι δύναμις ἐγένετο συνεξευ-

εἱμαρμένη. πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν. 1028. 11. τῆς εἱμαρμένης θάνατος, fatalis obitus. 1054. 5.
εἶναι. τούτου ὄντος, cum hoc ita ſit. 329. 7.
εἵνεκεν, pro ἕνεκα. 618. 10.
εἴρειν. χρὴ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν εἰρμένην καὶ ἀπερίσπαστον εἶναι. 830. 3.
εἰρηνικὸς, pacis ſtudioſus. 548. 10.
εἰρήσεται, dicetur. 1037. 4.
εἷς. ἑνὸς οὐδενὸς, pro οὐχ ἑνός τινος. 1059. 4.
εἰς τοῦτ' ἐρῶν πάλιν, eadem de re iterum diſſerturus. 315. 1.
εἰσαγγελία, delatio, genus actionis forenſis. 652. 7. 8. 653. 3. et pen. τὴν εἰσαγγελίαν ἠγώνισαι, cauſam reus egit. 480. 6.
εἰσαγγελτικὸς λόγος. 652. 6.
εἰσαγωγαὶ ῥητορικαί. 423. 11. οἱ τὰς τέχνας καὶ τὰς εἰσαγωγὰς τῶν λόγων πραγματευόμενοι. 789. 12.
εἰσαεί. 165. pen.
εἰσάπαξ. 809. 1.
εἰσβολαὶ τῶν λόγων, initia. 489. 8. παρὰ Λυσίᾳ ἡδεῖά ἐστιν ἡ εἰσβολή. 595. vlt. κατὰ τὰς εἰσβολὰς καὶ τὰ προοίμια. 492. 3.
εἰσιέναι (ab εἶμι, eo). ἑτέρου ἐνιαυτοῦ εἰσιόντος. 637. 3.
εἰσποιεῖσθαι, adoptare. 618. 11. et 14. 619. 2. εἰσποιεῖν in actiuo occurrit p. 620. 15.
εἰσποίητος Ἰσοκράτει γενόμενος, adoptatus ab Iſocrate. 576. 12.
εἰσρεῖν. εἰσεῤῥύει, pro εἰσεῤῥύη. 392. 7.
εἶτ' ἄρα, ſiue, ſeu. 204. vlt.
ἐκ θεοῦ, dei monitu. 260. pen.
ἐκ προχείρου, promte, facile. 609. pen. vide et ἀπό.
ἑκατηβελέτης ἄναξ vocatur Apollo. 345. 7.
ἐκβαίνειν. πάντα οὐ ῥᾴδιον θνητῷ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν ἐν τῷ σφετέρῳ βίῳ ἐκβαίνειν. 1047. 12. οὐ παντάπασί γε τὴν Ἰσοκράτειον ἀγωγὴν ἐκβέβηκεν. 584. 4. τὰς νοήσεις ἐξέβησαν ἐπὶ πολὺ τῆς τετριμμένης καὶ κοινῆς καὶ συνήθους ἅπασι διαλέκτου. 865. 2. ἱστορικὴ πραγματεία ἐπ' ὀλίγον ἐκβεβηκυῖα τῆς ἐν ἔθει. 942. 2.
ἐκβιβάζειν. ἐκ τῶν νεῶν, ὅσους ἔπεισαν ἐσβῆναι, ἐκβιβάζοντες. 884. 3. ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ ποιητικώτερον ἐκβιβάζειν τὴν ὀνομασίαν. 1125. 10.
ἐκβολή. τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ποιεῖσθαι. 836. pen.
ἐκδειματοῦσθαι. ταῦτα ἐκδειματώθητι. 1121. pen.
ἐκδιδόναι. πρὶν εἰς ὄχλον ἐκδοῦναι τὸ σύνταγμα. 721. 5. vid. etiam p. 660. 10.
ἐκθαυμάζειν τινὰ ὑπὲρ τὸ μέτριον. 897. 6.
ἐκκεῖσθαι. τὸ παντί τῳ ἰδεῖν ἐκκείμενον ἦθος, cuiuſuis oculis expoſitum. 374. 4.
ἐκκλίνειν, vitare. 383. 6.
ἐκκομιδαὶ, exſequiae funebres. 1029. 5.
ἐκλείπειν. αὐτὸς ὡς ἐκλειφθέντα τὸν τόπον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄξιον ἱστορίας ὑπείληφεν. 836. 12.
ἐκλιπής. τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τὸ χωρίον τοῦτο ἦν, omiſſum erat. 836. vlt.
ἐκλογίζεσθαι, expendere. 136. 9. ἐκλογισάμενος διὰ βραχέων. 1059. 3.

ἐκλογισμός, recenſio. 814. 14. et pen.

ἐκμάσσειν, imitando exprimere. 963. 10. τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται (imitando expreſſit) εἰς ὄνυχα. 994. 5. ſic ἐκμεμάχθαι p. 189. 8.

ἐκμέλειαν αὐλεῖν. 56. 1.

ἐκμηκύνειν. δεδοικὼς, μὴ πέρα τοῦ δέοντος ὁ λόγος ἐκμηκυνθῇ μοι. 555. 9.

ἐκμιμεῖσθαι, imitando effingere. 7. 6. 99. 2.

ἐκνευρίζειν. ἐκνενευρισμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα. 1019. 11.

ἐκνικᾶν. τὰ ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα. 858. 9. ὅσα ἐκνενίκηται τῷ περιέργῳ καὶ περιττῷ. 883. 1.

ἐκπάγλως, mirum in modum. 409. 2.

ἐκπιμπλάναι τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν. 894. 14.

ἐκπλεῖν. 497. 7. 507. vlt.

ἐκπλήττειν. μὴ ἐκπλήττεσθαι ταῖς συμφοραῖς. 551. 4. ἐκπλήττεσθαι ταῖς Πλατωνικαῖς ἑρμηνείαις. 751. 2. τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληγμένος, pro φοβούμενος. 889. 4. et verſu vlt. τοὺς ἐναντίους ἐκπεπλῆχθαι.

ἐκπνεῖν καὶ μαραίνεσθαι. 445. pen.

ἐκρεῖν. ὧν νῦν ἡ χρῆσις ἐξεῤῥύηκεν. 383. 8.

ἐκτόπως ἡδεῖα διάλεκτος. 758. 9. et 965. 4.

ἐκτρέπειν τὴν διάλεκτον ἐκ τῆς συνήθους ἐπὶ τὰ ξένα ὀνόματα καὶ βεβιασμένα σχήματα. 896. 2.

ἐκτροπὴ ἐκ τῶν κοινῶν ὀνομάτων τε καὶ σχημάτων εἰς τὰ ξένα καὶ βεβιασμένα καὶ ἀνακολούθητα. 937. 11.

ἐκτυποῦν, exprimere. 392. 13. ſic in medio ἐκτυποῦσθαι p. 418. pen.

ἐκφανὴς, euidens. 185. 2.

ἐκφέρειν γραφὴν, edere ſcriptum. 6. 7. εἴ τι χρήσιμον ἔμελλεν ἐξοίσειν ἡ γραφή. 625. 9. διὰ τῶν κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κειμένων ὀνομάτων ἐκφέρειν τὰ νοούμενα, animi ſenſa proferre. 456. 1. et ita etiam ἐκφέρειν τὰ νοήματα. 462. 2. συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν τὰ νοήματα. 556. pen. τοῖς πολλοῖς ὁμοίως ἐκφέρειν τὰς νοήσεις. 1125. 9. ἐκφέρεσθαι, proferri, enunciari. 72. vlt. 75. 7. idem ἐκφωνεῖσθαι p. 73. 3. et 74. pen.

ἐκφεύγειν. οὐδὲν πώποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγεν, vobis e manibus elapſum eſt. 947. 7.

ἐκφορὰ, prolatio, pronunciatio. 75. 9.

ἐκφράσεις interdum inanes. 392. 3.

ἐκφυλλοφορεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς. 651. 8.

ἐκφωνεῖσθαι, pronunciari. 73. 3. 74. pen. 78. 13.

ἔλασις ἐπὶ Πλαταιάς. 900. 5.

ἐλαττώματα περὶ τὴν λέξιν. 899. 10.

ἐλαύνειν, pro κωπηλατεῖν. 1004. vlt.

ἐλεγειακὸν πεντάμετρον. 200. vlt.

ἐλεγκτικός. 426. 5. ſed leg. potius ἐκλεκτικός.

ἐλέγχειν. ὁπότε Λυσίαν ἐπὶ τούτῳ ἐλέγχει, πᾶσαν τὴν ἡμετέραν ῥητορικὴν ἔοικεν ἐλέγχειν. 381. 11. 12.

ἔλεγχος. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος, μηδὲ βάσανος, γένοιτο περὶ αὐτῶν. 583. 9. ἡγούμενος, ἔλεγχον σαφέστατον τοῦτον ἂν γενέσθαι περὶ ὧν

ὧν ἐνεκάλουν. 583. 5. τοὺς ἐλέγχους φεύγειν. 607. 8.
ἐλευθέριος Ζεύς. 901. 9.
ἐλευθεροῦν. ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων. 901. 6.
ἐλευθέρωσις. 902. pen.
ἑλικάμπυξ Σεμέλη. 154. 9.
ἕλιξ. τὰ πεπλεγμένα καὶ πολλὰς τὰς ἕλικας ἔχοντα σχήματα ταυτί. 935. 10.
ἐλλείμματα. 1015. 3. vbi vulgo eſt voc. corruptum ἔμματα.
ἐλλείπειν μαλακίᾳ. 931. 12.
ἑλληνίζειν. κάκιον ἑλληνίζουσα διάλεκτος. 966. 3.
ἔλπεσθαι. ἔλπεαι, exiſtimas. 311. 6.
ἐλπίζειν. ἐλπίσας, ratus, exiſtimans. 163. 3. 857. 10.
ἐμβαίνειν. εἰς ἔτος ἦν ἐμβεβηκὼς ἑπτακαιδέκατον. 724. 6.
ἐμβάλλειν, inuadere, adoriri. ξυνετύγχανε — τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὸ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι. 877. 3.
ἐμβιβάζειν. τοὺς ξένους καὶ τοὺς δούλους ναύτας ἐνεβιβάζομεν. 1004. 14.
ἐμβολαὶ in nauali proelio. 876. 10.
ἐμβριθής. τὸ ἐμβριθὲς τῆς λέξεως. 793. 8.
ἔμεν, pro εἶναι. 325. 15.
ἔμματα. vid. ἐλλείμματα.
ἐμμέλεια. 209. 7. 1108. 1.
ἐμμελὴς σύνθεσις, modulata compoſitio. 419. 6. ἐμμελὴς καὶ ἔμμετρος σύνθεσις. 212. 8. ἐμμελοῦς ἁρμονίας notae. 1109. 1. ἐμμελὲς et εὐμελὲς diuerſa. 64. pen.
ἐμμετρία τῶν περιόδων. 212. 13.
ἔμμετρος καὶ ἔρρυθμος λέξις quae dicatur. 197. 4. 1110. 8. vid. etiam p. 196. et 1109.
ἐμός. οὗτος οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος πρῶτου. 559. 10.
ἔμπειρος τῶν ἀνδρῶν. 588. 11.
ἐμπείρως ἔχειν τινός. 915. 7.
ἐμπεριλαμβάνειν. 197. 6. 1109. 4. 1110. 10.
ἐμπερίληψις χρόνων ἀξιολόγων. 1069. 5.
ἐμπερίοδος. 1072. 14.
ἔμπροσθεν. οἱ ἔμπροσθεν γεγενημένοι ῥήτορες. 453. 13.
ἐμφαίνειν, indicare, oſtendere. 90. 11. 197. 7. in paſſiuo ἐμφαίνεσθαι. 1110. vlt.
ἐμφανής. προσκαλεῖται τὸν ἔχοντα τἀφανῆ χρήματα εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. 613. 14.
ἐμφανίζειν τὰ χρήματα. 593. 15.
ἔμφασις. οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔμφασιν ἔχων τῆς δεινότητος ἐκείνης. 846. pen.
ἐμφερής. 1109. 9.
ἔμφυτος ἀρετή. 523. 7.
ἐν χορὸν, Dorice pro ἐς χορόν. 152. vlt. et 155. 12. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τίθενται τὸ ἔργον, pudori non ducunt. 492. 1. ἐν πρώτοις ἄγειν τινὰ, inter primos ducere, primis accenſere. 770. 3.
ἐναβρύνεσθαι. σχήμασι ποιητικοῖς — ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται. 760. 11. 967. 1.
ἐνάγειν. θεὸς οὕτως ἐνάγει. 1084. 8.
ἐναγισμός. τοὺς εἰωθότας ἐναγισμοὺς τοῖς ἐπὶ ξένης ἀποθανοῦσιν ἐπετέλεσε. 852. 10.
ἐναγώνιος. παθητικήν τε καὶ ἠθικὴν καὶ ἐναγώνιον ποιεῖν τὴν λέξιν. 1128. 11. ἐναγώνιος λέξις qualis eſſe debeat. 1007. 1. ἐναγώνιοι λόγοι, quibus in iudicio, vel pro concione, cauſa aliqua agitur. 134. 3. 860. 6. 1097.

1097. 11. τὸ κράτος τῶν ἐναγωνίων λόγων. 629. 6. ἐναγώνιον πλάσμα. 27. 1. ἐναγώνιον πνεῦμα. 865. 12. ἀρετὰς τὰς μεγίςας καὶ λαμπροτάτας ἔξω τῶν ἐναγωνίων ὐδὲν ἐν ταύταις ἐνέλιπεν. 866. 3.
ἐνακμάζειν τῷ βίῳ. 265. pen.
ἐναλλάττειν τὴν τάξιν τῶν κεφαλαίων. 299. 4. vid. etiam p. 798. 3. ἐνήλλάγησαν Ἀθηναίοις, pro συνήλλαξαν, contraxerunt, commercium habuerunt. 797. 13. et 15.
ἐναποδείκνυσθαι. 814. 7.
ἐνάργεια, ſeu, vt alii legunt, ἐνέργεια, quid ſit. 465. pen. ſeqq. vid. etiam p. 776. 1.
ἐναργὴς, candidus. 426. 6. τὸ ἐναργές. 425. 4. τὴν φαντασίαν ἐναργῆ παρέχεσθαι. 382. 9. ἐναργὴς λέξις. 589. 11.
ἐναρμόνιος. 42. 4.
ἐναρμόττειν τοῖς τύποις τὰ κῶλα. 207. 5. εἰς περιόδυς ἐναρμόττειν ἅπαντα τὰ νοήματα. 540. 7. vid. etiam p. 1112. 3.
ἔναυλος ἁρμονία. 900. 13.
ἐνδείκνυσθαι, oculis exhibere. ψόφον καὶ μόρον οἰκτρὸν ἐνδεικνύμενος. 100. 4.
ἔνδειξις παιδείας, oſtentatio eruditionis. 384. 8.
ἐνδιδόναι τῦ πάθυς τινὶ, habenas affectus laxare alicui. 264. 1. ἐνδιδῦς αὐτοῖς, ὃ βύλονται. 293. 12.
ἐνδόσιμος. ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει. 320. 5.
ἕνεκα ſubauditum. 343. 5. 344. 14.
ἐνεξυσιάζειν. ἐν τοῖς διαρθρῦσι — ποιητῦ τρόπον ἐνεξυσιάζων. 792. 1. 868. 10. τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἐνεξυσιάζοντες διετέλυν. 132. 3. ὐκ ἐνεξυσιάζων τῇ γραφῇ. 824. pen.
ἐνεργάζεσθαι et ἐμποιεῖν pro eodem. 1115. 1. coll. 1114. vlt.
ἐνεργεῖν τὰ τῦ πολέμυ. 741. pen.
ἐνεργητικὰ ῥήματα, verba actiua. 796. vlt. et 797. paſſim.
ἐνθανατῦν τινα τῇ ψήφῳ. 636. vlt.
ἐνθυσιᾶν, diuino afflatu corripi. 1022. 1.
ἐνθυσιώδεις ὁρμαί. 5. 1.
ἐνθύμημα. ἡ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὕρεσις. 896. 13.
ἔνι, pro ἔνεστι, licet. 1023. 7.
ἑνικὰ καὶ πληθυντικά. 798. paſſim.
ἑνικῶς, ſingulariter. 798. 9.
ἐννόημα. 209. 8. 242. 2. 248. 3.
ἔνοχος. ἄξιόν ἐςι δεδιέναι, μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἔνοχοι γενώμεθα ταύταις ταῖς ἀνοίαις. 568. 11.
ἔνρυθμος et εὔρυθμος diuerſa. 65. 1. vſitatius ἔῤῥυθμος, vt p. 197. 4. et 9. et 1110. 14.
ἐντείνειν. ᾠδαῖς, ἢ κρύμασιν ὀργάνων, τὸ κάλλιςον ἐντείνας μέλος. 1102. 9. ἐντείνας πολλὰς πληγάς. 985. 3.
ἔντευξις πρὸς τὺς πολλύς. 730. 5.
ἔντεχνος. 215. 4. et 7.
ἐνυάλιος. 107. 1.
ἐξαγόρευσις ἀποῤῥήτυ λόγυ. 313. 12.
ἐξαίρειν. τὸ λιτὸν ἐξαίρων. 433. 3. ἐξαίρειν τὸν λόγον εἰς σεμνότητα. 242. 1.
ἐξαλείφειν. κυρίως πρῶτον ἐγγραφέντα ὕςερον ἐξαλείψαντες. 624. 6.
ἐξαλλαγὴ τῆς συνήθυς χρήσεως. 794. 5.
ἐξαλλάττειν. ἐξηλλαγμένος τῦ συνήθυς χαρακτῆρος. 983. 3. τὴν διάνοιαν ἐξαλλάττειν ἐκ τῶν ἐν ἔθει. 883. 11. τὰ περιττὰ καὶ ἐξηλ-

ἐξηλλαγμένα τοῦ συνήθους. 998. 12. ἐξηλλαγμένη λέξις. 760. vlt.
ἔξαρνος. ἔξαρνον γίνεσθαι cum verbo infinitiuo et cum accuſatiui caſus nomine. 511. pen. vid. etiam p. 512. 11. ἔξαρνος γίνεται πρὸς αὐτοὺς μηδὲν ἔχειν τῶν ἐμῶν. 582. 5. ἔξαρνον εἶναι περί τινος. 580. 11.
ἐξαρτᾶν. ἐξηρτήμεθα τῶν ἐλπίδων. 568. 6. οὗ τὰ ἄλλα πάντα κατὰ μέρος ἐξήρτηται. 374. 15. vid. etiam p. 375. 10.
ἐξειπεῖν, eloqui, effari. 313. 10. et 11. 844. 11.
ἐξείργεσθαι, impediri. 835. 11. 844. 10.
ἐξελέγχειν τὰ ἁμαρτήματά τινος. 753. 2.
ἐξεργασία oratoria. 558. 2.
ἐξετάζειν. τὸν ἐπιφανέστατον τῶν φιλοσόφων — ἐξετάζειν ἐπεβαλόμην. 757. 5. παρὰ τὸν ἄριστον τῶν ῥητόρων τοὺς ἰδίους ἐξετάζειν λόγους. 755. 12. idem ἀντιπαρεξετάζειν p. 756. pen.
ἐξέτασις. τὴν ἐξέτασίν τινος ποιεῖσθαι. 1025. 2. ἐξέτασιν γενέσθαι τῶν πολιτῶν κατὰ δήμους. 617. 7. τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων ἐπὶ τοὺς ὀρθοὺς κανόνας ἀναφέρουσιν. 898. 9. ἐξέτασιν ἱκανὴν ἐν τοῖς ἐναγωνίοις δεδωκὼς λόγοις. 626. 1.
ἐξευτελισμός. 814. 14.
ἐξέχειν. ἡλίου ἐξέχοντος, cum ſol conſpiceretur. 637. 9.
ἐξηγεῖσθαι τὴν Πελοπόννησον, pro προάγειν ἔξω τὴν Πελοπόννησον, ἡγουμένους αὐτῆς. 803. 11. et 12. ἐξηγήσασθαι, exſequi, proſequi. 807. 14.
ἐξήγησις γραμματική. 940. vlt. 951. 5.
ἐξικνεῖσθαι, exſequi, perficere. 804. 4.
ἐξίστασθαι, de propoſito decedere. 931. 2.
ἐξιστορεῖν ἰδέας καλῶν σωμάτων. 417. 10.
ἐξίτηλος. ἐξίτηλον χρόνῳ γενησομένην εἰκόνα τυποῦν. 417. 12. ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων ἐξίτηλα γένηται. 767. 12.
ἔξοδος, expeditio. 247. 3.
ἐξοικίζειν, ſedibus ſuis expellere. 846. 3. 935. 8.
ἐξονειδίζειν, pro ἐξουδενίζειν. 898. 2.
ἐπάγγελμα. 1058. 5.
ἐπαγωγικός. ἐπαγωγικὴ λέξις. 1006. vlt. pro eodem ὑπαγωγικὴ περίοδος. 964. 4. ἐπαγωγικὸν πλάσμα. 26. vlt.
ἐπαγωγός. ὀνόματος ἐπαγωγοῦ δυνάμει. 916. 12. ἐπαγωγὸς ἡδονῇ τῶν ἀκροωμένων. 541. 6.
ἐπαγωνίζεσθαι. 276. vlt.
ἐπᾴδειν. ὥσπερ ἀντὶ Ὑμεναίων τοῖς γάμοις ἐπᾳδόμενος λόγος. 247. 8.
ἐπαινέτης. 1048. 1.
ἐπακμάζειν. οἱ τούτοις ἐπακμάσαντες, qui poſt hoſce floruerunt. 777. 10. vid. etiam p. 451. 8.
ἐπαμύνειν τινί. 325. 5.
ἐπαναιρεῖσθαι. ἀδιαλλάκτους ἐπανῃρημένοι πολέμους. 1063. 9.
ἐπανάμνησις τῶν προαποδεδειγμένων πραγμάτων. 394. 1.
ἐπανατείνεσθαι. 312. 9. πρότερον δήπου τὸ ἐπανατείνασθαί ἐστι τοῦ πλῆξαι. 37. 4.
ἐπαναφερόμενα, in polito compoſitionis genere. 1078. vlt.
ἐπανθεῖν. οὐκ ἐπανθούσης τῇ λέξει τῆς Λυσιακῆς χάριτος. 480. 2. πᾶσι τοῖς ὀνόμασιν ἐπανθοῦσα ἀρετή. 472. pen.

ἐπαπει-

ἐπαπειλεῖν, minas addere. 311. 10.

ἐπαφροδίτως γράφειν. 477. 8.

ἐπαχθής. τὸ φορτικώτατον καὶ ἐπαχθέστατον τῶν ἔργων προελόμενος. 755. 9.

ἐπαχθῶς φέρειν τι. 919. 11.

ἐπείδειν. ὡς καὶ τούτων ἐπιδεῖν γάμους. 250. 7.

ἐπειδὴ τάχιστα, cum primum. 534. vlt. 601. pen. ἐπειδὴ θᾶττον, cum primum. 988. 9.

ἐπεισαγωγαί. 429. 9.

ἐπεισέρχεσθαι. τηλικούτοις ἐπεισελθὼν ἀνδράσιν. 974. pen. idem ἐπιγενόμενος p. 821. 4.

ἐπεισόδια orationis. 133. pen. διαλαμβάνεσθαι ξένοις ἐπεισοδίοις. 543. 2. τοῖς μυθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφὰς ποικίλλειν. 823. 11.

ἐπεκδιδάσκειν. 303. 13.

ἐπεξέρχεσθαι, percenſere. 808. 16.

ἔπη, epici verſus. vid. ἔπος.

ἐπήκοος. τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἐπήκοοι γεγόνασιν, in maximis eos dii exaudierunt. 1047. 8.

ἐπήλυδα γένεσιν an recte Plato dixerit. 1038. 11.

ἐπήτριμοι ἤματα πάντα πίπτουσιν. 371. vlt.

ἐπί, conſtructum 1) cum genitiuo. ἐπὶ τῆς πόλεως, pro ὑπὸ τῆς πόλεως. 271. 8. ἐπὶ σεαυτοῦ, per teipſum, tuopte marte. 97. 2. ἐπὶ τῶν διαιτητῶν, coram arbitris. 623. 8. et ſic ἐφ᾽ ὑμῶν, coram vobis, verſu 9. ἐπὶ Συρακουσίων, coram Syracuſanis. 483. pen. ἐπὶ κεφαλαίων, id eſt, κεφαλαιωδῶς. 386. 9. ἐπὶ τῶν πατρίδων et εἰς τὰς πατρίδας, eadem ſignificatione. 408. 9. coll. 409. 5. ἐπὶ τελευτῆς κείμενον. 1031. 5. vid. etiam p. 199. 5. 2) cum datiuo. ἐπὶ τέλει, in fine. 240. 4. 266. 10. 311. 10. 340. 6. 341. 1. ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου, in fine orationis. 659. 5. item cum articulo ἐπὶ τῷ τέλει. 636. 6. 855. vlt. τὰ ἐπὶ τελευτῇ κείμενα τοῦ λόγου. 934. 11. ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ λόγου. 1044. 2. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ προοιμίου. 605. 8. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου. 564. 10. ἐπ᾽ ἀρχῇ, in principio. 299. 11. ἐπὶ τούτοις τοῖς πράγμασιν, in hiſce rebus, et paulo ante, verſu 5. ἐπὶ πολλῶν, eadem ſignificatione. ἐπὶ θανάτῳ, ad mortem. 747. 11. ἐπὶ τούτῳ, poſt hoc. 447. 886. 7. ἀπνευστὶ διεξέρχεται μάχας τινὰς ἐπὶ μάχαις. 772. 7. 3) cum accuſatiuo. ἐπὶ τὰ σαυτοῦ, ſcil. ἀπαλλάξῃ. 602. 6. et 605. 3. ὡς ἐπὶ διαιτητὰς ἠξίουν κοινοὺς ἐλθεῖν φίλους. 605. 1. ὅτι κεν ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ. 5. 4. ἐπὶ βασιλέα, aduerſus regem. 302. 14.

ἐπιβάλλειν τοῖς αὐτοῖς τόποις. 491. pen. τούτῳ τῷ ἀνδρὶ ἐπιβαλών. 866. 9. ſic τούτοις ἐπιγενόμενος p. 821. 4. et ἐπεισελθὼν p. 974. pen. ἐπιβάλλεσθαι μεγάλοις, aggredi, ſeu capeſſere, magna. 765. 16.

ἐπιβάται in naui. 876. 4. et vlt.

ἐπιβόησις, acclamatio. 270. 5.

ἐπιβολή, conatus, inſtitutum. 549. 5.

ἐπίβολος ἐπιστήμης τινός. 246. 4.

ἐπίβολος pro ἐπήβολος. 984. 6.

ἐπίγειοι, tenues et abiecti. 1042. 3.
ἐπιγίγνεσθαι. οἱ ἐπιγενόμενοι, poſteri. 481. 13. idem οἱ ἐπιγιγνόμενοι. 768. 3.
ἐπίγραμμα, inſcriptio, titulus. 295. 13.
ἐπιδαψιλεύεσθαι ἔν τινι, prolixius immorari rei alicui. 261. 1.
ἐπιδεικνύναι, pro ἀποδεικνύναι, oſtendere, demonſtrare. 744. 12. 746. 4. 753. 7. 989. 10. ἐπιδείκνυσθαι, oſtendere, docere. 548. 4. ſpecimen ſuae diligentiae oſtentare. 334. 4. οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀρετῶν [ſic corrigendum eſt foedum mendum typographicum ἀτετῶν, quod laborum multitudine nimium obruti praeteruidimus, vti etiam τὸν pro τὴν] οὐδὲ μία τὴν ἑαυτῆς ἐπιδείκνυται δύναμιν. 937. 14.
ἐπιδεικτικός. τὸ καλούμενον ἐπιδεικτικὸν, ἢ πανηγυρικὸν, λόγου γένος. 488. 6.
ἐπίδειξις ματαία. 392. 6.
ἐπιδιδόναι. εἴ τις ἐλπίζει, τὴν πόλιν — ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδώσειν. 571. 16.
ἐπίδικος. ὡς οὐδέ εἰσιν ἐπίδικοι Ἀριστοφῶντος θυγατέρες. 662. vlt. οὐ δεῖ τὸν ἐπίδικον κρατεῖσθαι κλῆρον πρὸ δίκης. 614. 4.
ἐπιδίφριοι ἄνθρωποι. 939. 11.
ἐπίδοσις. οὐ μικρὰν ἐπίδοσιν ποιεῖσθαι ἐπὶ τὰ κρείττω. 445. 5. ἐπίδοσις, pro ἐπιτήδευσις. 29. 11. vide etiam δόσις.
ἐπιδρομή. ἐξ ἐπιδρομῆς, curſim. 770. 11.
ἐπιείκελος, aſſimilis. 34. 9.
ἐπιζητεῖν, poſtulare, petere. 466. 6. 809. vlt. τὸ ἐν ἁπάσαις γραφαῖς ἐπιζητούμενον. 826. 2.
ἐπιθαλάμιος λόγος, id eſt ὁ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ λεγόμενος. 247. in titulo. vid. etiam verſ. vlt.
ἐπιθαλαττίδιος πόλις. 256. 14.
ἐπιθειάζειν. τοσαῦτα ἐπιθειάσας, haec diis in teſtimonium adhibitis fatus. 906. 2.
ἐπίθετος κατασκευή. 759. 3. ἐπίθετοι κόσμοι. 995. 9. ἐπίθετοι τῆς λέξεως ἀρεταὶ, adſcititiae dictionis virtutes. 863. 2. 865. 7.
ἐπίκαιροι ἀγῶνες. 393. 5.
ἐπικέλευσις, inſtigatio. 269. 11.
ἐπικήδειος. οἱ ἐπικήδειοι οὕτως ὀνομαζόμενοι. 259. 11.
ἐπικληρικὸς λόγος. 662. 11.
ἐπικλύζειν ἀθρόαις ταῖς παρισώσεσιν. 563. pen.
ἐπίκοινον, ſeu μέσον ἄφωνον, vt β, γ, δ. 84. 9.
ἐπικός. ἐπικὴ ποίησις. 150. 8. 217. 1.
ἐπικουρία τις ἔσται πάντοθεν αὐτοῖς. 554. 2.
ἐπίκρανον. 108. 6.
ἐπικρατεῖν, potiri. 165. 3. 805. 10.
ἐπικυκλεῖσθαι. 393. 6.
ἐπιλαμβάνεσθαι. ὧν οὐδεὶς ἂν ὡς ἡμαρτημένων ἐπιλάβοιτο, reprehendat. 883. 13. τῶν πραγματικῶν ἀρετῶν ἐπιλαμβανόμενος. 755. 8. ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀκαιρίας αὐτὸς αὐτοῦ. 970. 11. τίνος ἀρετῆς ἐπειλημμένος. 436. 2. ὅσης πάντες ὁρᾶτε ἐρημίας ἐπειλημμένοι. 1017. vlt.
ἐπιλαμπρύνειν. οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον. 77. 7.
ἐπιλανθάνεσθαι. ἐπιλελησμένος τῆς ὑποθέσεως. 1057. vlt.

ἐπιλέγειν. τὸ ἐπιλεγόμενον τέτῳ. 596. 4.
ἐπιλήσμων. πάντων εἰσὶν ἐπιλησμονέςατοι. 527. 7.
ἐπιλογίζεσθαι, rationibus inferre. 556. 5. rationis loco afferre. 756. 1. epilogi loco ſubiungere, ſeu attexere. 554. 1. conſiderare, perpendere. 853. pen. 1116. 12. εἰ ὀρθῶς ἐπιλογίζομαι ταῦτ' ἐγώ. 1008. 11.
ἐπιλογισμός. vid. περιλογισμός.
ἐπίλογος, peroratio. 393. 8.
ἐπιμακρότατον. 164. 7.
ἐπιμανθάνειν. ἐπιμαθὼν et προμαθὼν oppoſita. 807. 11.
ἐπιμαρτυρία. ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων — κατέςη. 905. 9.
ἐπιμέλεια. μηδεμίαν ἐπιμέλειαν πεποιῆσθαι τῆς ἁρμονίας τῶν λόγων, ἢ φαύλην τινά. 1113. vlt.
ἐπιμελής. ἐπιμελὲς ἐποιῦντο, ſtudebant. 823. 7.
ἐπιμέμφεσθαι, ſuccenſere. 343. 5. 344. 14.
ἐπιμιγνύναι. ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις, pro ἐπιμιγνύμενοι. 797. 7. 8. et 9.
ἐπιπίπτειν τῷ σώματι, irruere. 360. vlt.
ἔπιπλα πολλῦ ἄξια. 509. 6. vid. etiam p. 510. 5.
ἐπιπλεῖν. ναῦς ἄλλη ἐπιπλέυσα. 876. 13.
ἐπιπλέον ὐδὲν λέγειν περί τινος. 781. 4.
ἐπιπλοκαί. 1068. 14.
ἐπιπολάζειν. τοσῦτον σκότος ἐπιπεπόλακεν, ὥςε — 632. 6. ἐκ τῶν ἐπιπολαζόντων ἠθῶν τοῖς ἔθνεσι τὰς βλασφημίας λαμβάνονται. 402. 6.
ἐπίῤῥημα. τὰ ἐπιῤῥήματα διεῖλον ἀπὸ τῶν ῥημάτων. 8. vlt.
ἐπιῤῥωννύναι. λόγος πρὸς πᾶν ἐπιῤῥώννυσιν. 269. 7.
ἐπισεύεσθαι. εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, incitatus eſt. 326. 4.
ἐπισημαίνεσθαι, ſignificare. 254. 8. 255. 12.
ἐπίσης, ſeu ἐπ' ἴσης, aequaliter, pariter. 753. 9. 951. 8.
ἐπισκήπτειν, mandare. ἐπισκήπτυσιν ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, ὓς — 905. 1.
ἐπισκιάζειν, tegere. τὸ ἐπαχθὲς τῦ λόγυ ἐπεσκίασαι τῷ ἀναγκαίῳ τῆς ἀπολογίας. 296. 3.
ἐπισκοτεῖν. τὸ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τῷ καθορᾶν ὑμᾶς τὸ βέλτιςον. 569. vlt. ἐπισκοτεῖσθαι, obſcurari. 69. 3. 203. 7.
ἐπιςασία ἔμφρων. 5. 3.
ἐπιςολικοὶ λόγοι Lyſiae. 453. 13. 459. 10.
ἐπιςρέφειν. ἐπιςρέψαι τὸ πλάτος, pro συςρέψαι. 1011. 1. coll. verſ. 7. ὐδὲν ἐπιςρεφόμενος τῆς μετὰ ταῦτα τιμωρίας, nihil curans ſupplicium. 912. 9.
ἐπιςροφάδην. 35. 5.
ἐπιςύφειν τὴν ἀκοήν. 1070. 6.
ἐπισυνάπτειν. 200. vlt.
ἐπίταγμα αἰσχρὸν ὑπομένειν. 919. 9.
ἐπίτασις et ἄνεσις. 147. 3.
ἐπιτάφιος λόγος quid ſit. 260. 3. ἐπιτάφιος Θυκυδίδυ. 113. pen. Πλάτωνος. 116. 2. ἐπιτάφιος ὕτως ὀνομαζόμενος. 259. 4. τιμᾶσθαι τοῖς ἐπιταφίοις ἐπαίνοις. 849. pen. κοσμεῖσθαι τοῖς ἐπιταφίοις ἐπαίνοις. 851. vlt. vid. etiam p. 275. 11.
ἐπιταχύνειν τὴν σύνθεσιν. 141. 13. vid. etiam p. 142. 10.
ἐπιτέλλεσθαι, imperare. 314. 12.

ἐπιτερπὴς γραφὴ εἰς ἀκρόασιν. 165. pen.
ἐπιτετηδευμένως. 205. 3.
ἐπιτευκτικὸς. εἰσφέρεται σύνεσιν ἐπιτευκτικὴν τοῦ μετρίου. 782. 5.
ἐπιτέχνησις οὐ πολλή. 590. 9. τῆς πολλῆς ἐπιτεχνήσεως ἕνεκα. 592. 8.
ἐπιτηδεύειν. τὰ οὔτε τοῖς κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν βίον γενομένοις ἐπιτηδευθέντα. 885. pen.
ἐπιτηδεύματα, ſtudia. 262. 3.
ἐπιτήδευσις. τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν. 467. pen. ὅσα δυνατὰ ἦν εἰς ἐπιτήδευσιν ἀνθρωπίνην ἐλθεῖν. 210. 4.
ἐπιτιθέναι. ἐπιτίθησιν, addit, ſubiungit. 585. 8. 743. 10. et 15. et alias ſaepiſſime: ſic ἐπιτίθεται, ſubiungitur. 597. 7.
ἐπίτιμος. 610. 5.
ἐπιτραγῳδεῖν τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συμφοράς. 883. 10.
ἐπιτρέπειν τοῖς πάθεσιν, indulgere vehementioribus affectibus. 786. 8. ſic τῷ πνεύματι ἐπιτρέπειν, ſpiritui, ſeu genio, indulgere. 786. 13.
ἐπιτρέχειν ῥᾳθυμότερον, ſegnius percurrere. 839. 4.
ἐπιτροπεύειν. ἐπιτροπευόντων τῆς Ἑλλάδος Βοιωτῶν. 554. 5. αἰσχρῶς ἐπιτετροπευμένοι ὑπὸ τοῦ πάππου. 499. 12.
ἐπιτροπή. κακῆς ἐπιτροπῆς κατηγορεῖσθαι πρός τινος. 498. 3. κακῆς ἐπιτροπῆς ἐγκαλεῖσθαι ὑπό τινος. 599. 13. ἐπιτροπῆς ἀπολογία. 667. 6.
ἐπιτροπία, tutela. 599. 16.
ἐπιτροπικοὶ λόγοι, orationes de tutoriis negotiis. 497. 4.
ἐπίτροπος. ἡγούμενος οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἑτέρῳ εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτρόπῳ γενέσθαι. 503. 1.
ἐπιτροχάδην, curſim. 790. 3. οὕτως εἴρηκεν ἐπιτροχάδην. 841. pen. κεφαλαιωδῶς καὶ ἐπιτροχάδην ἐπιτιθέναι τι. 834. 12.
ἐπιτροχάζειν. ῥᾳθύμως ἐπιτετροχασμένα, ſegnius percurſa. 846. pen.
ἐπιτρόχαλος σύνθεσις. 1092. 8. ἐπιτρόχαλος δή τις γίνεται καὶ καταφερὴς ἡ ῥύσις τῆς λέξεως. 1077. 16. ἐπιτροχαλοὶ καὶ ταχεῖς χρόνοι. 116. 8.
ἐπιτυγχάνειν. οὐκ ἔστι μεγάλων ἐπιτυχεῖν ἐν οὐδενὶ τρόπῳ. 765. 12. κἂν τὰ μάλιστα ἐπιτυγχάνηται, ſi vel maxime ſcopus attingatur. 772. 1. ἐν τῇ κατασκευῇ τὸ μὴ ἐπιτευχθὲν πάντῃ ἀποτυγχάνηται. 765. 6. ἐκ τοῦ ἐπιτυχόντος, caſu, fortuito, prout quodque occurrit. 1112. 8.
ἐπιτυχής. τῶν ἔργων ἐγένοντο ἐπιτυχεῖς. 211. 2. ἐν τοῖς ἐλάττοσι καὶ ἀνθρωπικοῖς ἔργοις εἰσὶν ἐπιτυχέστεροι τῶν ἑτέρων. 542. 5.
ἐπιφαίνειν, prae ſe ferre, oſtendere. λόγοι μηδὲν ἐπιφαίνοντες τεχνικόν. 736. 5. ἐπιφαίνειν et ἐμφαίνειν, pro eodem. 478. pen. 482. 14. coll. 481. 7. ὁ τὸν ἀφελῆ καὶ ἀκατάσκευον φύσιν ἐπιφαίνων. 992. 8. κακοῦργον οὐδὲν ἐπιφαίνουσιν ἐπὶ τῆς κατασκευῆς. 592. 11. ἦθος οὐ πεπλασμένον, ἀλλὰ φυσικὸν, ἐπιφαίνει. 600. 8.
ἐπιφέρειν, inferre, ſubiungere. 562. 16. et vlt. τὰ ἐπιφερόμενα τούτοις. 798. pen.
ἐπίφθονος. γελοῖοι καὶ ἐπίφθονοι φανούμεθα. 384. 12. οἷς ἐπίφθονο

φθονος ἡ Θηβαίων δύναμις αὐξομένη. 554. 4.
ἐπιφορὰ in oratione. 1014. 10.
ἐπιφύεσθαι τινι in carpendi et reprehendendi ſignificatione. 814. pen.
ἐπιφυλλίδες. 393. 10.
ἐπιφωνήματα. ibid.
ἐπιχειρεῖν, pro ἐπιφέρειν. 264. 6.
ἐπιχείρημα. τὸ κακεργότατον τῶν ἐπιχειρημάτων ποιεῖν πιθανώτατον. 733. 11.
ἐπιχείρησις. ψυχρὰν καὶ ἀπίθανον ἐπιχείρησιν εἰσάγων. 733. 10.
ἐπιχειρητέος. ἐπιχειρητέα ἐδόκει εἶναι πάσῃ προθυμίᾳ καὶ καθαιρετέα ἡ ἰσχύς. 835. vlt.
ἐπιχορηγεῖν, ſuppeditare. 750. 3.
ἐπιχωριάζειν. τὸ πρᾶγμα ἤδη ἐπιχωριάζει ἐπὶ πᾶσι. 252. 4.
τὸ ἐπιχώριον, pro ἡ ἐπιχώριος. 799. 13. coll. verſ. 16.
ἐποποιοὶ, epici poëtae. 130. 1.
ἔπος, dictum. 631. 11. ὑπεναντίοις ἔπεσι χρῆσθαι, dictis ſubcontrariis vti. 331. 2. ὡς ἔπος εἰπεῖν. 784. 4. τὰ ἔπη, epici verſus. 213. 7.
ἔποψις, inſpectatio. 879. 1.
ἑπτακαιεικοσαετὴς χρόνος. 867. 8.
ἐπῳδὴ, pro ἐπῳδοί. 131. 2.
ἐπωνυμίαι in tropica elocutione. 760. 6.
ἐρανικὸς λόγος Dinarchi. 663. 11.
ἔρανος κάλλιστος. 236. 12. οἷον ἔρανόν τινα εἰς χάριν συνεισφέρειν τινί. 234. 5. τὸν αὐτὸν ἔρανον καὶ τούτῳ ἀποδοτέον. 266. pen.
ἐργάζεσθαι πολλὰ χρήματα, conficere magnam pecuniam, id eſt conquirere. 502. 6.
ἔργον. οὐχ ἕδρας ἔργον. 206. 4.
ἐρείομεν, conſulamus. 343. 2.
ἔρεισις τοῦ πέτρου. 141. 9.
ἐρημία, orbitas. 619. 1.
ἐρητύειν, inhibere, detinere. 317. 6. τὸνδ᾽ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε [aor. 1. poët.] παρασάς. 347. 15.
Ἐριβόας, eſt nomen Bacchi. 154. 2.
ἐριστικός. ἐριστικοῖς λόγοις omiſſis, ad πολιτικοὺς ſe contulit Iſocrates. 536. 4.
Ἕρκιος Ζεύς. 637. 6.
ἑρμηνεία. ἡ τῆς ἑρμηνείας ἀρετή. 13. 2. ἐπτόηται ἅπασα νέου ψυχὴ περὶ τὸν τῆς ἑρμηνείας ὡραϊσμόν. 5. 1.
ἑρμηνεύειν. τῶν ἑρμηνευσόντων ἂν δεηθεῖεν. 938. 12. τοῖς ἐνθυμήμασιν δαιμονίως ἡρμηνευμένος λόγος. 920. vlt.
ἐῤῥίπτειν. 339. 8.
ἔῤῥυθμος καὶ ἔμμετρος λέξις quae dicatur. 197. 4. 9. 1110. 8. 14. pro eodem ἔνρυθμος p. 65. 1. minus vſitatum.
ἔρχεσθαι. σὺν θεῷ εἰλήλουθμεν, pro ἐληλύθαμεν, venimus. 311. 14. ἄλλο εἴ τι δυνατὸν εἰς ἀριθμὸν ἐλθεῖν. 904. 2.
ἔρως, vnde dictus. 763. 10. 764. 1. 970. 3. οὐκ ἄλλου τινὸς, ἢ τῆς μεταβολῆς, ἔρωτι. 131. 14.
ἐρωτικοὶ λόγοι Lyſiae. 453. 13.
ἑταιρικοὶ λόγοι Lyſiae. 459. 10. pro iiſdem ἐρωτικοὶ p. 453. 13.
ἑτερόφθαλμος. οὐκ ἐᾶν περιϊδεῖν τὴν Ἑλλάδα ἑτερόφθαλμον γενομένην. 734. 3.
ἔτι μᾶλλον. 593. pen.
ἔτος τουτὶ τρίτον, tertius iam annus agitur. 986. vlt.
ἔτυμος. οὐκ ἔστ᾽ ἔτυμος λόγος οὗτος. 723. 6. Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. 493. 10.

εὖ ἴσθι. 751. 2. ὅσοι τοῦ λέγειν εὖ ςοχάζονται. 4. 2. πιθανότητός γε μὴν οὕτως εὖ ἥκει, ὥςε — 632. 1.
εὐαρίθμητοι, pro ὀλίγοι. 940. 12.
εὐάρμοςον, in modulatione. 474. 2.
εὔβουλος. 245. 12.
εὔγλωσσος. 7. 4.
εὔγραμμος. εὔγραμμοι περίοδοι. 1078. 10. εὔγραμμος βάσις. 168. 7. εὔγραμμοι γραφαί. 591. 8.
εὐγώνιοι βάσεις. 148. 7.
εὐδαίδαλος ναός. 206. 6.
εὐδιάλυτος. τὰ παρ᾽ αὐτοῦ εὐδιάλυτα προβάλλεσθαι. 284. 1. ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνειν. 320. 6. τὸ εὐδιάλυτα λέγειν eſt vitium ſermonis oratorii. 330. 15. εὐδιαλύτου λόγου exemplum ex Homero. 331. pen. ſqq.
εὔεδρον ποιεῖν τι. 40. 11. vid. etiam p. 42. 4.
εὐέλπιδες ἐν τοῖς δεινοῖς. 804. 10.
εὐέπεια τῶν κώλων. 212. 1. ἡ εὐέπεια τῆς λέξεως. 179. 9. εὐέπειαν ἀπαιτῶν καὶ καλλιλογίαν παρὰ ἀνδρὸς οὐ ταῦτα σοφοῦ. 1032. 2. τὴν εὐέπειαν διώκειν. 963. vlt. ὁ ἀνὴρ οὗτος τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει. 538. 12.
εὐεπὴς λέξις. 165. 5.
εὐεπῶς συγκείμενα. 169. 4.
εὐήθης. τὸ εὔηθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖςον μετέχει, καταγελαςθὲν ἠφανίσθη. 895. 2.
εὐήτριοι ὑφαί. 171. 4.
εὔηχος. 77. 8.
εὔθετος. εἰς πάσας τὰς χρείας εὔθετον. 952. 5. πρὸς ἀγῶνας δικανικοὺς εὔθετος λέξις. 538. 6. εἰς γάμου ὥραν καὶ γαμετῆς χάριν εὔθετον. 2. 6.
εὔθυναι κατὰ Λυκούργου, oratio Dinarchi. 651. vlt. τὰς εὐθύνας ὑπέσχηκε τῆς ςρατηγίας. 480. 6. τούτων εὐθύνας παρ᾽ αὐτοῦ λάμβανε. 1032. 6.
εὐθὺς, adiect. κατ᾽ εὐθεῖαν ἑρμηνείαν ἐκφέρεσθαι. 977. 5. et 11.
εὐθὺς, aduerb. εὐθὺς ἅμα τε τῇ πρώτῃ τῶν πυλῶν εἰσόδῳ. 252. 6.
εὐκαιρία. κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολήν. 181. 5. vid. etiam p. 1061. 12.
εὐκέραςος ἦχος. 158. 4.
εὐκίνητος ψυχή, agile ingenium. 1118. 14.
εὐκλεής. ἀγαθοὶ καὶ εὐκλεεῖς παῖδες. 1047. 10.
εὔκλεια. ὅπως μάλιςα ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ. 1046. 2.
εὐκόρυφοι περίοδοι. 1078. 9. 1093. 1.
εὐλογία, praedicatio. 300. 1. et 10.
εὐμελής. εὐμελὲς et ἐμμελὲς ſunt diuerſa. 64. pen. τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔφωνα ὀνόματα. 68. 13.
εὔμετρος καὶ εὔρυθμος λέξις quae ſit. 1109. pen. et 1110. 13.
εὐμοιρία. τοῦτο τῆς εὐμοιρίας τῆς περὶ αὐτόν. 254. 13.
εὐνοεῖν τινι. 659. 8.
εὐπαίδευτος. οἱ εὐπαίδευτοι, docti, eruditi. 940. 5. εὐπαίδευτοι πάνυ καὶ γενναῖοι τὰς κρίσεις γενόμενοι. 448. pen. αἱ εὐπαίδευτοι πόλεις. 446. pen. εὐπαίδευτος ἐπιςολή. 751. 1.
εὐπαρακολούθητος. ἔχει τὰ εὐπαρακολούθητα καὶ σαφὲς ἡ γραφή. 428. 6. ἱςορίαι εὐπαρακολούθητοι καὶ σαφεῖς. 783. 3.

εὐπα-

εὐπαρακολουθήτως. 908. 12.
εὐπινὴς καὶ αὐστηρὰ ἁρμονία. 166. 2.
εὔπορον χωρίον, facile tranſitu. 801. vlt.
εὐπρεπῶς διαλέγεσθαι. 350. 2.
εὐπροσηγόρως ἅπασι προσενεχθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι. 255. vlt.
εὐπρόσωποι λόγοι. 281. 13.
εὕρεμα. ἐγὼ σὲ ἀξιῶ, μὴ εὕρεμα ἡγεῖσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμήν. 602. 2.
Εὐριπίδεια. 25. 1.
εὔροια. παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τις σὲ εἴληφε. 764. 4.
εὐρὺς λέξις. 180. 12. ποικιλίαις εὐρωτέραις χρησάμενοι. 133. vlt.
εὐρυθμία. 55. 12. 198. 1.
εὔρυθμος καὶ εὔμετρος λέξις quae ſit. 196. 11. 197. 8. 1109. 13. 1110. 12. εὔρυθμος et ἔνρυθμος ſunt diuerſa. 65. 1.
εὐσταθὴς ἁρμονία. 1067. 4.
εὐστομία. 53. 12. οὐδὲ τὴν εὐστομίαν ἔχουσιν ἐκείνης τῆς λέξεως. 477. vlt. φυσική τις ἐπιτρέχει τοῖς Λυσίου λόγοις εὐστομία καὶ χάρις. 994. 13. εὐστομίαν τινὰ εἰσφέρεται κατὰ τὴν ἑρμηνείαν. 782. 4.
εὐστοχία. ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδεικνύμενοι. 209. 12.
εὔστοχος. τὸ περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ συγγραφέως εὔστοχον. 899. 5. v. etiam p. 434. vlt.
εὐσύνοπτος λόγος. 1060. 12.
εὐτείχεος. 332. 2.
εὐτελῶς φθέγγεσθαι. 382. 4.
εὐτονία λέξεως, ſeu φράσεως, vis quibuſdam dicendi neruis intenta. 419. 8.
εὔτονος. τῆς λέξεως τὸ εὔτονον. 427. 9. vid. etiam p. 429. 3. εὔτονος τῇ φράσει. 433. vlt.
εὐτραπελία, quae vulgo χάρις appellatur. 1122. 10.
εὔτροχος φράσις. 144. 2.
εὐφημεῖν τινα, praedicare aliquem. 266. 15.
εὔφορος πόλις πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν. 245. 3.
εὐφυὴς εἰς πάντα. 261. 13.
εὐφωνία. τὴν εὐφωνίαν ἐντείνων μουσικήν. 540. 2.
εὔχαρις, qui iucundis vtitur ſermonibus, quos ipſae Gratiae finxiſſe videantur. 426. 7. τῶν ἀττικισμῶν εὔχαρις. 431. vlt.
εὔχεσθαι, gloriari. 367. 1.
εὐχωλή, votum. 343. 5.
ἐφάμιλλος. ἵνα τὸ τελευταῖον κῶλον — πάρισόν τε καὶ ἐφάμιλλον τοῖς πρὸ αὐτοῦ γένηται. 49. 5.
ἐφάπτεσθαι, attingere. 29. 2.
ἐφαρμόττειν, aptare. τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἐφαρμόττειν λόγους. 482. 9.
ἔφεσις, prouocatio, ſeu appellatio. 612. 9. τοῖς ἀδίκως ἀποψηφισθεῖσιν ἔφεσιν εἰς τὸ δικαστήριον εἶναι, licere appellare ad iudicium iis, qui iniquis ſuffragiis reiecti eſſent. 617. 10.
ἔφοδος. ἐφόδοις χρῆσθαι in dicendo. 590. 13.
ἐφυστερίζειν. τὰ ἐφυστερίζοντα, pro οἱ ὑστερίζοντες. 886. 1. et 8.
ἔχειν. ἔχον pleonaſtice poſitum. 394. pen. τῆς γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι. 920. pen. ἡ ἐχομένη νῆσος, vicina inſula. 1080. 1.
ἐχθὲς καὶ πρώην. 447. 2.
ἐχυρὸς λόγος. 895. 5.

ἕως ἥβης, vſque ad pubertatem. 1029. 11. ſic ἕως τῆς τελευτῆς. 867. 9. ἕως εἶχον, tantiſper dum habui. 505. 12. ἕως περ ἦμεν ἐν τῇ φρουρᾷ, tantiſper dum in praeſidio eramus. 987. 5.

Z.

ζ omnium duplicium ſuauiſſime aures afficit. 82. 1. ζ profertur per σ et δ. 78. 6.

ζεῦγμα et κλείσεις in mari. 874. vlt. 875. 10. 12. et 14.

ζευγνύναι. ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον. 1085. 3.

ζῆλος. ζήλου καὶ μιμήσεως ἀξία ἀρετή. 455. 5.

ζόφος. μελαίνει τὸ σαφὲς καὶ ζόφῳ ποιεῖ παραπλήσιον. 759. pen.

ζυγία vnde dicta Iuno. 235. 5.

ζωγραφαῖος. 146. 2. niſi corrupta eſt vox.

ζῶον, tecte de pene. 126. 5.

ζωός, viuus. 361. 6.

H.

η literae ſonus. 76. 3.

ἦ μάλα. 335. 7. ἢ μὲν, pro ἦ μήν. 345. 9. ἦ μήν, in iureiurando. 622. 7. 12. 623. 1. ἦ που, vtique, profecto. 1023. pen. ἦ που, an, num. 816. 9.

ἠβαιόν, paulum. 308. 11. 338. 9.

ἡγεμών, pes metricus, idem, qui Pyrrhichius. 105. 5. vnde id nomen acceperit. 1101. 13.

ἡδονὴ λέξεως quas ſub ſe contineat ſpecies. 53. 12. μηδεμίαν ἡδονὴν, μηδὲ ἀφροδίτην ἔχειν. 477. 1. εἰς ἡδονὴν δημηγορεῖν. 569. 10. pro eodem πρὸς ἡδονὴν συμβουλεύειν p. 570. 1. et πρὸς χάριν λέγειν p. 569. vlt.

ἡδύνειν. ὡς ἡδῦναι καὶ πεῖσαι καὶ χαριεντίσασθαι δύναται. 482. vlt.

ἠθικά, remiſſiores affectus. 425. 5.

ἠθικοί. 424. 3.

ἠθοποιεῖν. 495. 6.

ἠθοποιΐας artifex Lyſias. 467. 4.

ἦθος an parergon in oratione. 374. 1. a quibuſdam in oratione negligitur, ab aliis indiligenter temperatur. 374. 2. ſeqq. ἤθη, mites affectus. 430. 3. et ſaepius paſſim. τῶν ἠθῶν τε καὶ παθῶν μίμησις. 776. 4.

ἠϊών. Ἠΐονες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. 90. vlt.

ἡλικία πολιαῖς κατηρτυμένη. 4. 8.

ἡμεδαπός. παρὰ τῶν πατέρων τῆς ἡμεδαπῆς σοφίας. 226. 14. ταύτην τὴν ὁδὸν καὶ τὸν τοῦ ἡμεδαποῦ χοροῦ ἡγεμόνα τε καὶ κορυφαῖον οἶδα μετιόντα. 232. 8.

ἡμίεργος. 975. 1.

ἡμίθεοι γοναὶ ἐκ θνητῶν καὶ θείων συνουσιῶν. 822. 16.

ἡμισίχων, pro ἡμιστιχίων. 217. 12.

ἡμιτέλειαι φωναί. 73. 2.

ἡμιτελής. ἄνθρωποι ἡμιτελεῖς περὶ λόγους. 1024. pen. vid. etiam p. 829. 3.

ἡμιτόνιον. 59. 1. 62. vlt.

ἡμίφωνα γράμματα. 72. pen.

ἠμύειν, inclinare, corruere. 337. 9.

ἠναγκασμένως, coacte. 774. vlt.

ἠπειρωτικός. ἠπειρωτικὴ πόλις, vrbs in continente ſita. 256. 14. ἠπειρωτικοὶ πόλεμοι. 829. 9.

ἤρ.

ἦρ. ἐν ἦρι, verno tempore. 244. 1.
Ἥραιον, templum Iunonis. 884. 4. apud Thucydidem eſt Ἡραῖον.
Ἡρακλήτειος. τῶν Ἡρακλητείων σκοτεινῶν ἀσαφεστέραν ἔχει τὴν δήλωσιν. 929. 5.
ἡρῷος. μέτρον ἡρῷον. 143. 11. τὸ μεγαλοπρεπὲς ἡρῷον. 557. 3.
ἠχεῖν. γράμματα οὐχ οἷά τ' ἠχεῖσθαι καθ' ἑαυτά. 72. 8.

Θ.

θάλλειν, florere. τέθηλε τούτοις. 1078. 12.
θαμινὰ, identidem. 67. 5.
θαῤῥεῖν. θαῤῥῶν λεγέτω, confidenter dicat. 643. 2. τοῦτο θαῤῥῶν ἂν ἀποφηναίμην. 464. 11.
θαρσεῖν περί τινος. 1005. 7.
θαρσύνειν τινά. 903. 14.
θέαμα. θεάματα καὶ ἀκροάματα μυρία ἐπὶ μυρίοις προέθεσαν. 273. 4.
θεατρικός. θεατρικῆς χάριτος ἐφάπτεσθαι. 165. 8. τὰ θεατρικὰ τῶν σχημάτων τεταμιευμένως παρείληπται. 565. pen. vid. etiam p. 869. 2. θεατρικῶν σχημάτων exemplum ex Thucydide. 887. 13. θεατρικὴ ἁρμονία. 1075. 8.
θεῖος πρὸς μητρὸς, auunculus. 620. 11.
θεμιτός. εἰ ἔστιν ὅσιόν μοι καὶ θεμιτὸν εἰπεῖν, ἃ φρονῶ. 857. 3.
θεοπροπία, reſponſum diuinum. 346. 11.
θεοπρόπιον, idem. 346. 9.
θεοφιλής, deo carus. 265. 6.
θεοφόρητοι. 897. 7.
θεραπεύειν, de naui per illiſionem vulnerata. 876. 4.
θερεῖαι, aeſtiua, aeſtates. 827. 1. 830. 7.
θέσις, quaeſtio, argumentum. 186. 2. θέσεις οὕτω λεγόμεναι. 234. 10.
θεσμὸς, ritus, mos. 252. 5.
θετικῶς ἐπάγειν τὸν ἔπαινον. 246. 5.
θεωρικός. ἂν μεταδῶσι θεωρικὸν ὑμῖν. 1019. 14.
θεωρός. ἔπεμψε θεωροὺς εἰς τὴν πανήγυριν. 520. 1.
θηρᾶν τι. 382. 11. τὴν εὐφωνίαν καὶ τὴν ἐμμέλειαν θηρωμένη ἁρμονία. 1075. 11.
θηρατός. οὐδ' ὅλως ἐπιστήμη θηρατός ἐστιν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δόξῃ. 68. 7.
θλίβεσθαι τῷ πολέμῳ. 735. 4.
θνήσκειν. ὁ τεθνεὼς, defunctus. 515. 5.
θρῆνοι funebres. 259. 12.
θρυλιγμός. 56. 1.
θυμικός. 375. 9.
θύρα. οὐδὲ θύρας ἰδών. 1026. pen.
θωρήσσειν. 307. vlt. 328. 13. 329. 8.

I.

ι literae ſonus. 77. 5. ι finalis litera in impropriis diphthongis, ᾳ, ῃ, ῳ. 162. 1. ὶ in τουτονὶ compoſitioni aliquid addit ponderis et decoris. 42. 7.
ἰάμβειον τρίμετρον ὀρθόν. 203. 2. ἰάμβειον et ἰαμβικὸν pro eodem. 203. 2. coll. 202. 11. 204. 2. et 205. 9.
ἰαμβικὸς πούς. 120. 8.
Ἰὰς διάλεκτος. 864. 10.
ἰδέα. ἐν ἁπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων — εὐδοκιμῶν. 454. 2. αἱ τροπικαὶ ἰδέαι. 457. pen. γραφὰς συνταξάμενος πολλὰς καὶ καλὰς

καλᾶς εἰς ἅπασαν ἰδέαν λόγων. 962. 9. ὅτω πᾶσα ἰδέα κατέςη κακοτροπίας. 895. 1. πᾶσα ἰδέα κατέςη θανάτε. 885. 2.
ἰδιοβελεύειν. 1087. 3.
ἰδιώματα τρόπων. 783. vlt.
ἰδιώτης λόγος. 215. 2. 956. 2. τὸν ἰδιώτην ἐξαλλάττειν, vulgarem loquendi formam immutare. 457. 2. idem διαλλάττειν τὸν ἰδιώτην. 463. 4.
ἰδιωτικοὶ λόγοι qui dicantur. 1125. 2.
ἱδρύειν. αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλως ἵδρυε λαὲς. 347. vlt.
ἱδρύνειν, collocare. πῶς σχηματιϑὲν τὄνομα — χαριέςερον ἱδρυνθήσεται. 41. 5.
ἰθυφάλλια. 22. 7.
ἱλαρὰ διάλεκτος. 975. 7. oppoſita τῇ αὐςηρᾷ verſu 6.
Ἴλιος, pro Ἴλιον. 128. 8.
ἰόδετοι ςέφανοι. 153. pen.
ἱππηγοὶ νῆες. 735. 16.
ἱπποδρομία ἀνακείων. 984. 13.
ἰσόθεοι. 280. 6.
Ἰσοκράτειος ἀγωγή. 584. 4.
ἴσος. ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη, aeque ac ſi non cogitaſſet. 927. 8.
ἱςάναι. μετὰ τὄ δρωμένε ἔτι καὶ ςῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς. 913. 8. τὴν ςήλην καθελεῖν τὴν περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον εἰρήνης καὶ συμμαχίας ςαθεῖσαν, erectam. 741. 12.
ἱςορεῖν. τὰ ἱςορέμενα περί τινος. 727. 4.
ἱςορία, notitia, cognitio. 450. 13.
ἱςορικὸς. τὰς ἱςορικὰς πραγματείας ἐκφέροντες. 939. 6.
ἱςοριογραφεῖν. 922. 5.
ἱςοριογράφοι. 845. 4.
ἰσχνὴ φράσις. 1061. 4.
ἰσχυρίζεσθαι, affirmare. 838. 2.
ἴσως διοικεῖν τι. 1017. 9.
ἰτέον, eundum. 244. 11. 253. 11.

K.

καθαμαξεύειν. τὰ ἐ καθημαξευμένα τοῖς πρότερον. 450. 8. idem ſine aſpiratione κατημαξευμένα. 836. 11.
καθαρεύειν τὴν διάλεκτον. 454. vlt.
καθείργειν. εἰς οἴκημα αὐτὸν καθεῖρξε. 985. 3.
καθηγεῖσθαι. καθηγέμενος Ἀλεξάνδρε, Alexandrum erudiens. 728. 9.
καθιέναι ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα. 272. 8.
καθίζειν. καθίσας τὸν ςρατὸν. 900. vlt.
καθιςάναι, praeficere. τῦτον ἐπὶ τὰ μέγιςα τῶν πραγμάτων καθίςαμεν. 575. 3. τετραρχίας καθέςακεν, conſtituit. 1120. 9. (ſic διέςακε, disiunxit, p. 167. 9.) καθίςη ἐς πόλεμον τὸν ςρατόν. 906. 3. εἰς τὸν πόλεμον καταςῆναι. 741. 1. καταςὰς εἰς ἀγῶνα ἄδικον. 600. 11.
καθὸ δύνασθε, quantum fieri a vobis poteſt. 530. 4.
καθολικὸς. καθολικὰ κεφάλαια. 390. 5. εἰς καθολικὴν καὶ ἔντεχνόν τινα περίληψιν πεσεῖν. 68. 6.
καθυποκρίνεσθαι καὶ διαφθείρειν τὰς βελήσεις τῶν ποιημάτων. 1117. 11.
καινολογίᾳ καταπλήττεσθαι τὸν ἰδιώτην. 458. 1.
καινοτομεῖν. ὐδὲν ἐγὼ καινοτομῶ. 197. 13. παράδοξα καινοτομεῖν πράγματα. 813. 4.
καινεργία, res nouae, ſeu rerum nouatio. 553. 9.

καιρὸς, tempeſtiuitas. 474. 5.

καίτοι, quanquam. 63. 10. et ita etiam καίτοι γε. 491. 11.

κακοσύνετος. 935. vlt.

κακοτροπία. πᾶσα ἰδέα κατέστη κακοτροπίας διὰ τὰς στάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ. 895. 1.

κακοτυχεῖν, pro δυστυχεῖν. 925. 4.

κακόφωνα. 66. 12.

κακῶς λέγειν. 987. 11. et 988. 11.

καλλιεπής. 115. 11.

καλλιλογεῖσθαι. 16. 11.

καλλιλογία. 102. 2. καλλιλογία καὶ μεγαλοπρέπεια. 101. 1. 425. 6. καλλιλογία καὶ σεμνότης. 427. 10.

κάλλιον εἰπεῖν. 759. 9. et 965. vlt. ſed rectius fortaſſis καλλιεπεῖν.

καλλιῤῥημοσύνη. 865. 9.

καλλιῤῥήμων λέξις. 12. 4. et 1006. 8. καλλιῤῥήμονα τῆς λέξεως μόρια. 101. 12.

κάλλιστα καὶ ἄριστα ridicule a Platone copulata. 1042. 2. et 4.

κάλλος τῆς λέξεως quas contineat ſub ſe ſpecies. 53. 14. κάλλος ἱλαρὸν in Herodotea poëſi; in Thucydidea vero, φοβερόν. 777. 6. κάλλη τοσαῦτα, tot et tam pulchras ſtructuras. 1016. pen.

καλλωπίζειν τὸν λόγον διὰ τῶν θεατρικῶν σχημάτων. 1008. 6. τρυφεροῖς καλλωπίζειν καὶ περιέργοις σχήμασι τὴν φράσιν. 1034. pen.

καλλωπίσματα τῆς λέξεως μειρακιώδη. 928. 7.

καλός. τὸ καλὸν ſeparatur et diſtinguitur ἀπὸ τοῦ ἡδέος. p. 52. et 53.

κάμνειν. κάμνων τὸ σῶμα ὑπὸ νόσου. 921. 8.

κἂν εἰ (etiamſi) τῶν ἄλλων ἀμείνους εἰσί. 1060. 3. κἂν pro καὶ, etiam. 493. 9.

κανὼν καὶ στάθμη καὶ δοκίμιον. 396. 6. τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων ἐπὶ τοὺς ὀρθοὺς κανόνας ἀναφέρειν. 898. 9. κανὼν τῆς ἐκείνου δυνάμεως. 478. 3. ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ταύτης τῆς προαιρέσεως τῶν λόγων ἐποιησάμην κανόνα. 628. 9. δηλώσουσιν οἱ κανόνες αὐτῷ παρατεθέντες οἱ τῶν τεχνῶν. 500. 4. ὅρον τε καὶ κανόνα τῆς ἰδέας ταύτης αὐτὸν ἀποφαίνομαι. 492. 11.

καπνίζειν, fumo enecare. 987. 11.

καπύειν. 35. 6.

καροῦν. ὑπὸ τῆς μιᾶς ταύτης ἀρετῆς κεκαρωμένοι τὴν διάνοιαν. 898. 4.

καρτερεῖν τὰ δεινά. 551. 3.

κατά. χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι (pro κατ' ὀρέων) ῥέοντες. 99. 5. κατὰ κώμας οἰκούμεναι πόλεις. 856. 7. κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας. 307. 10. 336. 9. κατὰ μικρὸν, paulatim. 448. 9. κατὰ μηδὲν, nulla in re, nulla ex parte. 1105. 6. κατ' ἐμὲ, in meis viribus. 596. 11. idem ἐν ἐμοὶ p. 593. 7. κατὰ τί, quam ob rem. 977. 2. κατὰ τί δή ποτε, curnam. 893. 9. κατὰ τὸ οἰκεῖον, propter familiaritatem et cognationem. 806. 4.

καταβαίνειν. καταβὰς ἀπὸ τῶν γενναίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων τε καὶ σχημάτων. 1033. 6.

καταβιβάζειν. πάντα ταῦτα κατεβίβαζεν ἐπὶ τὸ μουσικώτερον. 1104. 8. μέχρι τοῦ δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ κατεβίβασεν ἔτους τὴν ἱστορίαν. 837. 12.

κατα-

καχλάζειν. ποῦ τὸ Πλατωνικὸν νᾶμα — τὰς μεγάλας κατασκευὰς καχλάζον. 1041. 13.
κεκροτημένως. 212. 4.
κέλεσθαι. κέλσαί με, iubes me. 345. 6.
κελεύειν. τὸ κελευόμενον ποιεῖν. 1052. 15.
κελευσταὶ, in proelio nauali. 877. 11.
κενοσπουδία. 1032. 11.
κεραία. τὸ διὰ πάσης κεραίας διῆκον πικρὸν καὶ νοερόν. 643. vlt.
κερατοειδεῖς ἦχοι. 80. 3.
Κερκυραϊκά. 770. 8. et vlt. 835. 1.
κεφάλαια, praecipua capita, ſeu argumenta, libri cuiuſdam. 6. 14. κεφάλαια καθολικά. 390. 5. τὸ τὰ κεφάλαια ἀνεστράφθαι in narrationibus. 614. vlt. μερίζειν τι εἰς τὰ κεφάλαια. 612. 2. δεῖ ἐν τῷ προοιμίῳ παρανοίγειν τὸ πρᾶγμα ἐπὶ κεφαλαίων. 386. 9. ἐπὶ κεφαλαίων αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν. 962. 11.
κεφαλαιώδης. συντόμῳ τε καὶ κεφαλαιώδει γραφῇ περιλαβών. 811. 10.
κεφαλαιωδῶς διέξειμι. 863. 10. ἐρῶ κεφαλαιωδῶς. 615. 10. κεφαλαιωδῶς περιλαμβάνειν τι. 46. 8. 624. 12.
κεφαλή. μετά σου, τῆς φίλης ἐμοὶ κεφαλῆς. 233. 6. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀνατιθέναι, in caput alicuius conuertere. 949. vlt.
κεχαρισμένως γράφειν. 477. 8.
κήδεα, curae. 106. 8.
κήδειοι κασίγνητοι. 361. vlt.
κήδεσθαι. ἐκήδοντο ὡς οἰκείων. 562. 10. vid. etiam verſ. 13. τῆς δημοκρατίας κηδόμενοι. 575. 10.
κηδεστής, affinis. 499. 1. ſocer. 502. 12.
κηλεῖν τὰς ἀκοάς. 14. 14. 1072. 1.
κῆρες, noxae, vitia. 870. 10.
κηρύκων delatio. 655. 3.
κίβδαλον σάν. 81. 1.
κίναδος. 1126. 7.
κινδυνεύεται παρὰ γνώμην. 804. 9.
κίνδυνος, periculum iacturae, aut quaeſtus in negotiatione. 516. 1.
κισσοδέτας θεὸς, Bacchus. 154. 1.
κιχάνεσθαι, inuenire. 361. 7.
κλάζειν. αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο. 94. 1.
κλείσεις et ζεῦγμα in mari. 875. 12. coll. verſ. 10. et 14. et p. 874. vlt.
κλέπτειν, occultare. 293. pen. 352. 7.
κλισίηθεν ἰοῦσα. 361. 6.
κνώσσειν, dormire. 222. vlt.
κοινός. εἰ αὐτοὶ αὐτοὺς κοινοὺς ἀμφοτέροις ἀκροατὰς παράσχοιεν. 570. 8. τὴν διάλεκτον ἀκριβοῦσα ἐν τοῖς πάνυ τὴν κοινὴν καὶ συνηθεστάτην. 537. pen. τὸ κοινὸν αὔξειν. 1017. 7.
κοινότης. τὴν κοινότητα διώκει τῶν ὀνομάτων, conſectatur verba in communi vſu poſita. 759. 1.
κοινοῦν. τῷ πλήθει τὰ ῥηθέντα κοινώσαντες. 903. 7.
κοιρανεῖν. κοιρανέων δίεπε στρατὸν quo ſenſu ab Homero dictum. 349. 13. 14.
κοίρανος, dominus, princeps. 349. 2. et 14.
κοίτη, cubile. 19. 12.
κολοφὼν οἱονεὶ τοῦ παντὸς λόγου ἐπήχθω σοι τοῦ βασιλέως ἔπαινος. 231. 7.
κολποῦσθαι. κεκολπωμένα σφίγξαι. 1010. 6.

κολπω-

κολπώδης. λέξις μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες. 1007. 3.
κολῳᾶν, garrire. 407. 11.
κομιδῇ νέος. 234. 7.
κόμματα. 983. vlt. vbi forte leg. eſt σκώμματα. κόμματα βραχύτερα κώλων. 213. 3. κατὰ κόμματα, pro κομματικῶς. 1092. pen.
κομματικῶς κατεσκευάσθαι. 1072. 16.
κομμάτιον, colon minus. 217. 9. 218. 10.
κόμπος ὀνομάτων. 763. 9. 970. 2.
κομψεύειν. ὁ Ἰσοκρατικὸς κομψεύεται μὲν, ἀλλὰ μετὰ σεμνότητος. 432. 9. ὀλίγου ἅπας ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων αὐτῷ κεκόμψευται σχημάτων. 564. 10.
κομψὸς, elegans, comtus. 431. vlt. τὰ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μειρακιώδη. 559. 5.
κονιᾶν. τί δὴ εἰπεῖν τις ἔχοι τὰς ἐπάλξεις, ἃς κονιῶμεν. 1018. 13.
κόπτειν τὴν θύραν. 984. pen. κόπτοντα τὴν ἀκρόασιν. 134. 9.
κοπώδης ἔμελλον φανήσεσθαι. 1128. pen.
κόρης ἔτι καὶ παιδὸς οὔσης. 1127. 13.
κορυφὴ ἁπάντων καὶ σκοπός. 187. 3. κορυφαῖος, princeps. 232. 8.
κορωνίς. μέχρι κορωνίδος διελθεῖν, vſque ad calcem perlegere. 30. 4.
κοσμεῖν ἐπὶ τὸ μεῖζον. 858. 6. κοσμεῖσθαι κατ' Ἰσοκράτη, Iſocratis ordinem et inſtitutum ſequi. 489. 6.
κότον ἔχειν, iram ſeruare. 346. 4.
κουφότερα παρασκευάζειν, leuiora efficere. 237. 12.
κρείσσων χρημάτων. 926. 1. eidem oppon. ὁ χρήμασι νικώμενος p. 927. 10.
Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς. 205. 6.
κρίνειν. ὡς ἐγὼ κρίνω, vt ego cenſeo. 1125. 15. κρίνειν παρανόμων, reum agere legis violatae. 725. 8. κρινόμενος, reus. 656. 3.
κρίσις λόγων. 395. 6. ἡ κρίσις ἐπιτελεῖται, perficitur, quod vates futurum iudicarat. 637. vlt.
κριτήριον ἀκριβές. 475. 1. κριτήρια τῶν τεχνῶν. 817. 10. κριτήρια διανοίας δύο. τὸ μὲν, λογικόν· τὸ δὲ, ἄλογον. 881. 14. 882. 12. κριτήριον πυκνὰ μεταπίπτον. 189. 1.
κρότησις, in pronunciatione. 77. 6.
κρέματα καὶ μέλη. 1078. 2.
κρύπτειν, celare. 504. 7.
κρωβύλους ἀναπλέκεσθαι. 856. 10.
κτᾶσθαι. ἡ οὐ δι' ὀλίγου πόνου κεκτημένη θάλασσα. 878. 6.
κτενίζειν καὶ βοστρυχίζειν. 208. 11.
κτῆμα καὶ χρῆμα. 2. 7.
κτύπος νεῶν ξυμπιπτουσῶν. 877. 7.
κυάνεος δνόφος. 223. 2.
κῦδος ἡμῖν προσγίνεται. 1084. pen.
Κύθαρα et Κύθηρα, inſula. 841. 14. et vlt.
κυΐσκειν, naturae opus eſt. 235. 13.
κυκλεῖ τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς πολυπραγμοσύνης, vulgo vſurpat hoc vocabulum pro curioſitate. 1124. 12.
κυκλικὴ τῶν περιόδων εὐρυθμία. 787. 1. κυκλικαὶ περίοδοι. 429. 7.
τὸ κύκλιον τῆς τῶν περιόδων ἀγωγῆς. 558. 10.
κυκλογραφεῖν. 1008. vlt.

κύκλος, pes qui. 109. 6. ἵνα δ κύκλος ἐκπληρωθῇ. 149. 8.
κυλινδεῖσθαι ἐν κακοῖς. 265. 9.
κυριώτατον κεφάλαιον, praecipuum caupt. 307. 7. 748. 5.
κυρίως ἐγγραφεὶς, ſolenniter in album inſcriptus. 624. 5.
κῶλον ea fere ſignificatione, quâ vulgo κόμμα: pro imperfecto ſcilicet periodi membro. 167. 12. 168. 5. et in ſeq. κῶλα, membra orationis, contexuntur e partium orationis connexu. 9. 7. κῶλα, quibus rhetores et natura ipſa periodos diſtinguit, diuerſa ſunt a metricis odarum colis. 56. 7. — 10. κῶλα Simonideae orationis diuerſa ſunt ab iis, quibus Ariſtophanes et eius generis alii vſi ſunt. 221. 1. κῶλα quomodo inter ſe contexenda, vt apta fiat orationis compoſitio. 43. pen. κῶλα periodorum vt varianda in optimo dicendi genere. 133. 4. ſqq. κῶλα quaedam transformantur, vt concinnior fiat compoſitio. 47. 9. κῶλα in auſtera compoſitione liberiora. 149. 1. κῶλον κώλῳ ἴσον. 562. 2. κῶλα ἰσομήκη. 585. 2. κώλων εὐρυθμία magis ſpectatur, quam ἀκρίβεια. 51. 7. κώλων ἀσυμμετρία. 169. 12. κῶλα heroici carminis examinata. 217. 1. ſqq. κῶλα iambici carminis examinata. 218. pen. ſqq. τρικώλȣ periodi exemplum. 119. 3. τρίκωλον elegans. 49. 8.
κωλύει pro κωλύεται. 797. 2. 3.
κωλύμη, vox apud Thucyd. poëtica. 794. 2.
κωμῳδεῖν, traducere, perſtringere velut in comoedia. 756. 2.
κωμῳδοδιδάσκαλοι. 572. 2.
κωτίλη ἁρμονία. 1105. 12.
κωτίλλειν καὶ λιγαίνειν τὸν λόγον. 1094. 15.

Λ.

Λ vt proferatur. 78. 15. λ ſemiuocalium dulciſſima. 79. vlt.
λαβὰς ἐ κραταιὰς ἔχειν. 1011. 9. λαβαὶ ἄφυκτοι. 1007. 7. λαβὰς ἀντιλογίας διδόναι τινὶ, contradictionis anſam praebere. 317. 8.
λαβυρίνθων σκολιώτερα. 913. 9.
λαγχάνειν. ἐπειδὴ τάχιστα ἔλαχέ μοι ταύτην τὴν δίκην, hanc litem contra me ſuſcepit. 601. pen.
λανθάνει με ὅτως ἔχον. 720. pen.
λεαίνειν τὴν κατασκευήν. 100. 5.
λέγω δὴ, videlicet. 1029. 5. τὰς παρισώσεις λέγω καὶ παρονομασίας, pariſoſes ſcilicet. 869. 4. ſic τὰ τάχη λέγω. 944. 9. λέγεσθαι, pronunciari. 84. 2. 10. et vlt. et ſaepius. idem ἐκφωνεῖσθαι p. 83. 4.
λειότης φθόγγων. 538. 16.
λείπειν. λείποντες τȣ̃ μετρίȣ λόγοι. 900. 11. ἐ γένει, ὅτε φύσει, ὅτ' ἀνατροφῇ, λείπεσθαί τινων. 254. 7. ὧν ἐκεῖνοι λείπονται, quae illis deſunt. 421. 4. λειπόμενα τȣ́τȣ, hoc deſtituta. 1045. 6.
λειτȣργεῖν τινι ἐκ τῆς ἰδίας ȣ̓σίας. 571. 14.
λειτȣργιῶν ἀφιέναι τινὰ ἁπασῶν. 515. 12.

λεκτι-

λεκτικὸς τόπος. 6. 7. et 9. 13. et 31. 15. *λεκτικὸς τρόπος.* 641. 7. 1112. vlt. 1113. 4. *λεκτικὸς χαρακτὴρ.* 786. 3. *λεκτικαὶ ἀρεταί.* 424. 1. 755. 6. 810. pen.

λέξις, proſa oratio. 54. 4. *λέξεως μέρη δύο.* 862. 6. *λέξεως ἁμαρτήματα.* 382. 3. *ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκείνου λέξεως,* ex illius verbis. 743. 1. ſic *θήσω αὐτὴν τὴν τοῦ φιλοσόφου λέξιν.* 739. 12. *παρέξομαι δὲ τὴν ἐκείνου λέξιν.* 745. 12. *τὴν λέξιν αὐτὴν θεῖναι,* ipſa auctoris verba ponere, ſeu proponere. 484. 1. item *κατὰ λέξιν οὕτω γράφων.* 733. 15. 734. 12. 765. 3. 871. 13. *κατὰ λέξιν γράφει ταῦτα.* 729. 11. *ταῦτα κατὰ λέξιν γράφει.* 747. 1. *αὐταῖς λέξεσιν οὕτω γράφων.* 836. 14. *θήσω δὲ αὐταῖς λέξεσιν, ὡς ἐκεῖ γέγραφα.* 758. 3. *ὧδε τῇ λέξει,* his verbis. 350. 4. *αὐτῇ λέξει,* illis ipſis verbis. 367. 9.

λευκὸν ἴχνος, veſtigium leui pede impreſſum, ita vt vix appareat, et quodammodo album ſit. 63. 6.

λήγειν εἰς πέρας. 1093. 6.

λῆμμα καὶ ἀνάλωμα. 512. pen. *λῆμμα τῆς λέξεως.* 1013. 10. 1014. 10. *λήμματα* probationum. 722. 3.

λήρων ἱερεύς. 28. 1.

λιγαίνειν τὸν λόγον. 1094. pen.

λίγειαι μοῦσαι, vnde dictae. 763. 6. 969. pen.

λιγυρὸν λάλον. 759. 7. 965. 14. *λιγυρὰ λέξις.* 867. 4. *λιγυρὰ καὶ ἡδεῖα λέξις.* 1077. 12. *λιγυρὰ καὶ γλαφυρὰ ἁρμονία.* 1067. 6.

λίπα ἠλείψαντο. 856. 13.

λιπαρὸν καὶ εὔδαιμον γῆρας. 246. pen. vid. etiam p. 266. 7.

λιταί, (preces, ſeu precatio) Homericae Iliadis liber IX. 363. 6.

λιτὸς, oppoſ. *τῷ ὑψηλῷ.* 423. pen. *λιτὴ καὶ ἀκόσμητος λέξις.* 863. pen. *λιτὴ καὶ ἰσχνὴ φράσις.* 1061. 4.

λογικὸν κριτήριον. 881. vlt. 882. 11.

λόγος, rationes, impenſarum ſc. 516. 5.

λογογραφεῖ χρῆσθαι Δεινάρχῳ. 660. 9.

λογογράφοι. 93. 8. 853. 6.

λογοείδεια, vitium poëſeos. 214. 11.

λοιβὴ στεφάνων. 153. vlt.

λοιγὸς, exitium. 343. 7. 367. 2.

λοιπὸν, deinceps, quod reliquum eſt. 431. 2. *τὸ λοιπὸν,* in poſterum. 989. 6.

λόφος et *ὄχθος,* pro eodem. 139. 15. coll. verſ. 8. et p. 140. 2.

λυμεὼν et *σωτὴρ* oppoſ. 564. 4.

λύσασθαι τοὺς φίλους, liberare. 1036. vlt. *λελύσεται* pro *λυθήσεται.* 43. 7.

Λυσιακὸς λόγος. 431. 5. *Λυσιακὴ χάρις.* 480. 3.

Λυσίου pro *Λυσιακόν.* 413. 6.

M.

M vt proferatur. 78. pen. 80. 3.

μαλθακοὶ ῥυθμοί. 1071. 13.

μαλθακὸν σχῆμα. 28. 1.

μακρῷ τινι ἀμείνων. 761. 9.

μακροσύλλαβα ὀνόματα. 1069. 4.

μᾶλλον inter duo comparatiua. 584. 6. et ſic alibi paſſim.

μανθάνειν. τί μαθόντες. 951. 13. alias ſolet dici τί παθόντες.
μαρμαίρειν πυρὶ. 203. vlt.
μαρτύριον, documentum. 412. 5.
ματαιοβυλία. 223. 11.
μαχόμενοι καὶ ναυμαχῦντες, terreſtri et nauali proelio. 1003. 1.
μέγα pro μέγιςα. 345. 12.
μεγαληγορία Thucydidis. 881. 9. μεγαληγορίαν περιθεῖναι τοῖς πράγμασι. 963. 8.
μεγαλότεχνον καὶ ἀξιωματικὸν. 542. 1.
μεγαλοφρονῦμεν ἐπὶ τῷ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι. 1005. 13.
μεγαλοφυὴς, magnificus. 421. 9. μεγαλοφυῆ ἤθη. 423. 6.
μεθοδεύειν τὰς αὐξήσεις. 855. 4.
μεθόριον τῶν ἰδεῶν. 490. vlt.
μειρακιώδη καλλωπίσματα. 928. 7.
μειρακιωδῶς ἐναβρύνεσθαι Γοργιείοις καὶ ποιητικοῖς σχήμασι. 760. 11.
μείρεο, participa. 304. 9.
μελαίνειν τὸ σαφὲς. 759. 12.
μελέτη πόνων oppoſ. τῇ ῥαθυμίᾳ. 801. 8.
μελέτη, ſeu μελίτη, locus Athenarum. 990. 6.
μελίζυσα λέξις, melica modulamina imitans dictio. 1109. vlt.
μελικὴ ποίησις. 220. vlt. μελικὴ χάρις. 195. 8.
μελισμὸς καὶ πλοκὴ φθόγγων. 474. 1.
τὸ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς. 7. 4.
μελοποιοὶ, melici poëtae. 131. 8. 213. 10. 214. 1.
μέλος καὶ μέτρον τί. 197. 5. 1110. 9. μέλος partium orationis, in quib. cōnſiſtat. 1101. 9. μέλος εὐγενὲς. 70. 14. παρὰ μέλος λέγειν. 405. 6. μελῶν διαφορὰ. 1103. 9. μέλη καὶ μέρη σώματος. 381. 8.
μελῳδιῶν genera tria. 130. 7. et 132. 1. μελῳδίας ἐπὶ τῆς αὐτῆς μένειν. 1102. 12.
μέν γε. 804. 1.
μενετέον, manendum. 303. 9. 319. 4. ſic περιμενετέον. 332. 3.
μερισμοὶ τῶν πραγμάτων. 542. vlt. μερισμοὶ τῶν ἐπιχειρημάτων. 558. 1.
μέρος. ἐν ὑπηρέτυ καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε. 1019. 13.
μέσος. ἐν μέσῳ κείμενα ὀνόματα. 455. vlt.
μεσότης ἡ ἀρετὴ καὶ βίων, καὶ ἔργων, καὶ τεχνῶν. 186. 8.
μετὰ πάσης ἀληθείας, veriſſime. 753. 7. μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habere. 807. 14.
μετὰ τῦτο, pro διὰ τῦτο. 745. 14.
μεταγενέςεροι. 8. 8. 455. 5. 830. 6.
μεταγωγὴ ἐκ πληθυντικῦ εἰς ἑνικὸν. 936. 1.
μεταδοξάζειν, opin. mutare. 721. 2.
μετακομίζειν. μετακεκόμιςαι εἰς τὴν Ἀτθίδα διάλεκτον ἡ λέξις. 1084. 1.
μέταλλον πριάμενοι. 666. vlt. μεταλλικὸς λόγος. 664. 9. 666. vlt.
μεταναςάσεις, migrationes. 164. 11. 572. 2.
μετάνοιά τις ὑπεισῆλθε τῦς πολλῦς. 849. 2.
μεταξὺ in temporali ſignif. 835. 4.
μεταπείσομαι. 974. 1.
μεταπτωτικὰ φωνήεντα. 74. pen.
μετασκευάζειν τὰς λέξεις. 43. 8. μετασκευῆς τρόποι τρεῖς. 39. 11.

μεταχείρησις, tractatio. 248. 2. 281. 5. 394. 10. ſed rectius *μεταχείρισις*.

μετέχειν. μετασχόντες πλεῖϛον μέρος καλῶν. 1082. 6.

μετέωροι ἑάλωσαν, in alto capti erant. 880. 8. *τὸ μετέωρον τῆς λέξεως*, ſublimitas elocutionis. 625. 11. *μετεωρότεροι ὀδόντες.* 84. 4.

μετοικεῖν qui dicantur. 1039. 4. *μετοικῆσαι ἑτέρωσε.* 1038. 14.

μετονομάζει αὐτὸ τροφῆς πηγήν. 1041. pen. *μετωνόμασται ἀντὶ τοῦ Εὖ τὸ Καλῶς.* 1033. 15.

μετουσία τῆς θέας. 272. 2.

μετοχαὶ, participia. 9. 2.

μετοχετεύειν τι εἰς τὴν ψυχήν. 417. 3.

μετοχικὸν ὄνομα. 802. 4. *μετοχικῶν πτώσεις.* 791. 11. 868. 5.

μέτριος ἦν μέχρι δεῦρο. 563. 5. *μετριωτάτη λέξις.* 1000. 7. *ὑπὲρ τὸ μέτριον.* 897. 6.

μέτρον καὶ μέλος τί. 1110. 9. *μέτρον καὶ μέλος τί, καὶ τί λέξις ἔμμετρος.* 197. 4. 5. *μέτρον καὶ ἀσφάλεια.* 410. 12.

τὸ μηδὲν εἶναι, nihili eſſe. 371. 13. *μηδὲν ἧττον*, nihilominus. 214. 8. *μηδὲν ἄγαν* in rebus aduerſis quomodo obſeruetur. 1048. 3. ſeqq.

Μηδίας pro *Μειδίας*; 1127. 11.

μηκύνειν abſolute poſitum. 185. vlt. *μηκύνειν καὶ τὰ περὶ τῆς πόλεως.* 299. pen.

μηνιᾶν, μῆνιν ἔχειν. 372. 12.

μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ - ſubaudito verbo *σκεπτέον*, aut ſimili. 147. 2.

μή τι γε, nedum. 382. 7. 1092. 3.

μητρικῶς παραμυθεῖσθαι. 325. 2.

μητρῷα τελούμενοι. 1022. 6.

μηχανεύεσθαι. μεμηχανευμένα πρὸς ἀπάτην. 616. 3.

μίγματα χρωμάτων ποικίλα. 591. 6.

μικρόκομψον σχῆμα. 27. vlt.

μικρολόγον ἦθος. 780. 10. *μικρολογεῖσθαι*, minutias oratione conſectari. 521. 2.

μικροπολῖται, parui oppidi ciues. 919. 3.

μικρότεροι, parciores. 374. pen.

μικρόφωνα γράμματα. 75. pen.

μικτὸς χαρακτὴρ ἐξ ἁπάσης ἰδέας. 975. vlt.

μινυρίζειν παρὰ νηυσί. 339. 2.

μιξόθηρες παῖδες. 822. 14.

μισγάγγεια, ſeu *μισγάγκεια*. 99. 6.

μναῖς εἴκοσι, minis viginti. 517. 5.

μνήμην ποιεῖσθαι, mentionem facere. 380. 12.

μνησικακοῦσα τῇ πατρίδι τῆς φυγῆς. 774. 14.

μνηστεύειν χειροτονίαν, ambire plauſum. 572. 9.

μογοστόκος Εἰλείθυια. 36. 1. 411. 15.

μοῖρα. ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, virilitati adſcribebatur. 954. 5.

μονογράμματος συλλαβή. 88. 7.

μονόκωλος λόγος. 1088. 5. *μονόκωλος ὑπόθεσις.* 822. 7.

μονόμετρα quibus legibus adſtricta. 213. 12.

μονότροπος λέξις. 232. 3.

μόρος οἰκτρός. 100. 4.

μοῦσα ποιητική, poëtica et muſica concinnitas. 195. 8. *μουσωθέντα δι' ᾠδῆς καὶ ὀργάνου.* 1078. 2.

μῦθος. οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος. 301. 9. 356. 1. 760. 14. 967. 3. 1063. 1.

μυκήματα ταύρων. 95. 1.

μυῤῥίνης καὶ μίλακος πέρι. 657. 1.

μυστήρια, Cereris feſtum. 244. 9.

μυςήρια πάντα τῆς τε δοκούσης ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνοουμένης κακίας ἐκκαλύπτειν. 785. 7.

N.

N vt proferatur. 79. 1. et 158. 9. *ν* literae ſonus qualis. 80. 3. *ν* verbis in *ε* terminatis additum, aut detractum, aliquid ad compoſitionis elegantiam confert. 43. 3. 4. *ν* non recipit poſt ſe *π*. 158. 6. *ν* cum *χ* in vnam eandemque ſyllabam non coit. 156. 2.
νᾶμα πλούσιον. 1041. 12.
ναυάγια καὶ νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι. 881. 5.
ναυπηγὸς, nauium fabricator. 40. 12. 856. 14.
ναῦς νηὶ προσπεσοῦσα. 876. 12.
ναυτικὰ χρήματα. 504. vlt.
νεανιεύεσθαι τοιοῦτόν τι. 979. 13.
νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν, virilem animum ſumere. 1020. 2.
νεαρὰ ἡλικία. 4. pen. *νεαρᾶς ἔτι οὔσης τῆς ἕξεως.* 195. 16. *νεαροὶ σχηματισμοὶ.* 963. 11. *τὸ νεαρὸν ἔχοντες.* 185. 7. alibi *μειρακιῶδες* dicit.
νεάτης καὶ ὑπάτης ἴσον ἀπέχει ἡ μέση. 147. 5. pro eodem *νήτης* contracte. 957. 5.
νεικείεσκε, conuiciabatur. 408. 14.
νεκτάρεα φυτά. 154. 6.
νεμεσᾶν, ſuccenſere. 409. 2.
νεμόμενοι τὰ αὑτῶν ἕκαστοι. 805. 5.
τὰ νεῦρα τοῦ δήμου ὑποτέτμηται. 1126. 5. pro eodem *ἐκνενευρισμένος δῆμος* p. 1019. 11.
νεώσοικοι. 742. 5.
εἰς νέωτα. 6. 9.
νεωτεροποιΐα. 957. vlt. *νεωτεροποιοί.* 804. 1.
νηπιέη, infantia. 365. 2.
νησιῶτις πόλις. 256. 15.
νήτης et *ὑπάτης διάστασις.* 957. 5. pro eodem *νεάτης.* 147. 5.
νικηφόρον γίνεσθαι. 276. 5.
τὸ νοερὸν, τό τε πνεῦμα. 643. vlt.
νοήματα, animi cogitata. 556. 10. *νοήματα*, animi. 250. 3. *νοήματα ἐκφέρειν.* 977. 6. *νόημα, ἢ κῶλον.* 980. 7.
νοήσεις, ſententiae. 943. 12. 944. vlt. 1032. 3.
νομίζειν, rite colere. 1041. 5. *νόμισις ἐς τὸ θεῖον.* 915. 2.
νότιος αὖρα. 994. pen.
νουμηνία, calendae. 243. 1.
νοῦς et *διάνοια* pro eodem, id eſt ſententia. 47. 11. et 12. ſic *νοῦν τινα ἔχειν*, habere aliquam ſententiam. 218. 12. *ἐπὶ νοῦν ἄγειν*, in mentem afferre. 6. 12. *ὁ νοῦς τούτων δυσεἰκαστός ἐστι.* 915. 6.
νυκτιλαμπὲς δῶμα. 223. 1.
νυμφόληπτος. 764. 6. 970. vlt.
νῦν. τὸ δὲ νῦν ἔχον, nunc autem. 394. pen.

Ξ.

Ξ profertur per *κ* et *σ*. 78. 6. et 82. 2.
ξενίας actio. 652. pen.
ξενικὸν στράτευμα. 725. 13.
ξενοπρεπὴς ὀνομασία. 1061. 3.
ξένος. ξένα ἀκούσματα. 719. 1. *ξένον φαίνεται τοῦτο.* 939. 16. *ἐπὶ ξένης*, in peregrino ſolo. 852. pen.
ξενοτροφεῖν. 1004. 1.
ξύμμοι λάβεσθε (pro *ξυλλάβεσθέ μοι*) *τοῦ μύθου.* 763. 7. 970. 1.
τὸ ξύμπαν εἰπεῖν. 808. 1.

O. O li-

O.

o literae ſonus. 77. 9.
ὀγκώδης καὶ τραγικὴ κατασκευή. 643. 9.
ὁδηγοῖς χρησάμενος τέχναις. 746. 2.
ὁδὸς omiſſum et ſubintelligendum. 747. 11. ὁδῷ τὸ πρᾶγμα χωρεῖ. 33. 1. καθ' ὁδὸν χωρεῖ ὁ λόγος. 54. pen.
οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. 366. 6.
οἰκείους ἑαυτῷ καθίστησι, familiares ſibi facit, conciliat ſibi. 490. 5.
οἰκείως διακεῖσθαι πρός τινα, familiarem alicuius eſſe. 579. 2. 580. 2.
οἰκείωμα πόλεως. 275. vlt. haud ſcio, an pro οἰκοδομήματα, vt ſupra p. 228. 9.
οἰκῆες pro οἰκέται. 217. 15.
οἴκημα, cubiculum. 19. 10.
οἰκισμοὶ ἐθνῶν. 783. pen.
οἰκονομεῖν. ᾠκονόμηται, inſtitutum eſt. 502. 2. ᾠκονομῆσθαι, diſpoſitum eſſe. 837. 7. ᾠκονομημένος οὕτω, ſic diſpoſitus. 613. 4. vid. etiam p. 614. 15.
οἰκονομία, diſponendi ratio. 428. 6. οἰκονομία πραγματική. 543. 3. οἰκονομία in rerum loco quid. 1113. 4. οἰκονομίας artificium non vbique aſſecutus Thucydides. 899. 8.
τὸ οἰκονομικὸν, diſpoſitio. 826. 1. οἰκονομικαὶ ἀρεταί. 486. 4.
οἰκοφθορημένη ὑπὸ λοιμοῦ. 842. 14.
οἰκτίζεσθαι, miſerationem commouere. 420. pen.
οἴομαι et οἶμαι. 145. pen. 147. 11. 188. 2. 189. 3. 492. 9. et 12.
οἷον ὡς. 484. 10. οἷος cum verbo infin. 1093. 5. 6.
ὀλίγον ὕστερον. 70. 7. ὀλίγῳ πρότερον. 744. 12. 745. 10. ὀλίγου δεῖν, pro σχεδόν. 976. 5. ὀλίγου, ferme. 564. 9.
ὀλιγοσύνδεσμος σύνθεσις. 150. 2.
ὀλιγώρως ἔχειν, negligere. 252. 16.
ὀλισθαίνειν, illabi. 165. 6.
ὅλος. τὸ ὅλον, in ſumma. 68. vlt. ὅλῳ καὶ τῷ παντὶ λείπεσθαι. 1095. 4. ὅλῳ καὶ τῷ παντὶ κρείττων. 1021. 4.
ὁλοσχερὴς λογισμὸς oppoſitus τῷ ἀκριβεῖ. 638. 8.
ὀλοφυρόμενοι ἡμᾶς. 1049. 5. ὀλοφυρθεὶς τοῖς αὐτοῦ κακοῖς. 936. 14. ὀλόφυρσις pro ἀπολοφύρασθαι. 796. 4.
Ὀλυμπιᾶσι, in Olympicis ludis. 267. pen. rectius Ὀλυμπιάσι p. 519. 7.
ὅμηρα δοῦναι. 237. 8.
ὁμιλία. εἰς ὁμιλίαν ἐλθὼν πολλοῖς. 783. 9.
ὅμιλος, coetus, multitudo. 299. 10.
ὁμογνώμονας αὐτῷ γενέσθαι. 308. 2.
ὁμοείδεια τῶν σχηματισμῶν. 787. 2. ὁμοειδὴς ἐν λόγοις. 776. pen.
ὁμοειδία τῶν λόγων, μεγίστη τῆς μιμήσεως γνῶσις. 641. 5. ὁμοειδίαν διαλαμβάνεσθαι. 543. 1.
ὁμοζυγία in compoſitione. 197. 7. ὁμοζυγίων φυλάττειν. 1110. 11.
ὁμαιογενεῖς ἀρεταί. 776. 12.
ὁμοιοειδεῖς σχηματισμοί. 429. 7. ὁμοιοειδῆ μέτρα. 213. 8.
ὁμοιοσχήμονες περίοδοι. 213. 4.
ὁμοιότονα. 66. 16. et pen.
ὁμοιότροπος. 776. 10.
ὁμοιόχρονα. 66. pen.
ὁμοκλήσασκε, increpauit. 348. 8.
ὁμολογεῖ μίξας αὐτὰς, fatetur ſe illas

πάλαισμα τῶν ἀκȣόντων, machinamentum ad ſuperandos auditores. 307. 2.
παλιμπλαγχθέντες. 342. pen. 343. 15.
παλινάγρετον, reuocabile. 318. 5.
παλινῳδία Socratis de amore. 971. 5.
παμπληθῆ, permulta. 95. 4. 514. 5.
παμφορωτέρα χώρα. 1084. vlt.
πανδαίδαλος ἀγορά. 153. 2.
Πανδρόσιον, Pandroſi aedes. 637. 5.
πανηγυρικὴ διάλεκτος. 185. pen. πανηγυρικώτερος μᾶλλον, ἢ δικανικώτερος, palaeſtrae, quam pugnae, magis accommodatus. 432. 10.
παντελῶς. 560. 5. et 11.
παντοδαπῶς ἐξαλλάττειν. 1111. 5.
παρ' ἄλληλα. 7. vlt. 9. 10. παρὰ πολὺ προτερεῖν. 558. 4. παρὰ τόπον, loco non ſuo. 928. 1. παρ' ὅ, quamobrem. 199. 2. 393. 10. παρ' ȣδὲν ἕτερον, ob nullam aliam cauſſam. 921. 15.
παραβάλλειν, conferre, comparare. 855. 1.
παραβολαὶ quae vitioſae. 787. 5.
παραγγέλλειν, praecipere. 500. 6.
παράγγελμα, praeceptum. 644. 15.
παράγειν, praeterire. 942. 13.
παραγράφειν, perſcribere. 774. 2. παραγράφεσθαι τὴν κλῆσιν. 613. 15.
παράδειγμα, documentum. 412. 8. παράδειγμα, exemplar. 455. 8. παραδείγματος ἕνεκα, exempli gratia. 101. 6. παραδείγμασι χρώμενος ἀνδράσι τηλικȣ́τοις. 757. 15.
παραδιδόναι. παραδοθεὶς σιωπῇ καὶ λήθῃ. 768. 2.
παραδιηγεῖσθαι ἕτερα μεταξὺ — 840. 14.
παράθεσις τῶν γραμμάτων. 161. 13. παράθεσις τῶν φωνηέντων. 167. 7. 1069. 7. παραθέσει συγκρύψαι τὴν ἀτοπίαν. 66. 9. eadem ſignif. παράλληλοι φωνηέντων θέσεις p. 538. 15. παραθέσεις, pro προθέσεις, ſeu παραδόσεις, praeceptiones. 789. 11.
παραθεωροίη ταῦτα, negligat. 624. 16.
παραιτητικȣ̀ς τῆς ὀργῆς λόγȣς ἀποδȣ̃ναί τινι. 928. 4.
παρακαταθήκην ἕξομεν τὴν γῆν. 904. 5.
παρακεκινδυνευμένη φράσις. 765. pen.
παρακρȣ́εσθαι. 607. 12. παρακρȣόμενος τὰς ὄψεις. 975. 11. παρακρȣ́σεται ταῖς ἐπιγραφαῖς, decipietur inſcriptionum titulis. 589. 1.
παραλλαγή, mutatio. 87. 4.
παράλληλοι φωνηέντων θέσεις. 538. 15.
παράλογοι συνέβησαν αὐτοῖς αἱ συμφοραί. 929. 14.
παραλυπεῖν. 136. 6.
παραναγκάσαι. 483. 1.
παρανοίγειν τὸ πρᾶγμα. 386. 8.
παραπίπτειν, obtingere, accidere. 581. 7.
παραπληρώματα τῶν ὀνομάτων. 1072. 11. παραπληρώμασι λέξεων χρῆσθαι. 540. 12.
παραπλήσιαι τὸν ἀριθμόν. 875. 2.
παράσημον, ſignum, nota. 1106. 13.
τὸ παράσημον τῆς λέξεως. 382. 9.

παρα-

παρασκευὴν εἰς ταῦτα παρεσκευασμένος πλείστην. 783. 6.
παράστημα τῆς ψυχῆς ἀποδεικνύμενος. 1023. 3.
παρατηρεῖν, ἵνα λέγηται. 1118. 12.
παρατήρημα, obſeruatio. 809. 4. 995. 6.
παρατρέχειν, curſim praeterire. 254. 16.
παραυξηθεὶς προσθήκαις. 88. 4.
παραφέρειν, afferre in medium. 756. 2.
παραφυλάττειν, obſeruare. 207. 6.
παραχωρεῖν. παρακεχώρηκεν αὐτῷ τοῦτο. 1065. 13.
παρεκτείνειν, pertingere. 818. pen. 820. 6. παρεκτείνας τῇ — extendens ad — 837. 14.
παρελάσαι, ſuperare. 117. pen. 631. 15.
παρέλκεσθαι, adſciſci. 856. 3.
παρεμβαλεῖν ἕτερον. 980. 7.
παρεμβολὴ τῶν μεταξὺ πραγμάτων. 805. 15. παρεμβολὴ γραμμάτων. 1069. 15.
παρεμπτώσεις ἐνθυμημάτων. 868. pen. παρεμπτώσεις ἐνθυμημάτων καὶ νοημάτων apud Thucydidem crebrae. 792. 7. παρεμπτώσεις ἐν τοῖς ἐνθυμήμασι καὶ νοήμασι. 804. 17.
παρεμφατικὰ ῥήματα. 37. vlt.
παρεξειρεσία quid. 795. 4.
παρεξετάζων ἑτέροις. 1066. 2.
πάρεργον ποιῆσαι ἑτέρας γραφῆς. 723. 12. ἐν παρέργῳ ῥίπτειν. 336. vlt. vid. etiam p. 339. 8.
παρέργως ἰδεῖν. 1039. vlt.
παρέρχεσθαι. παρελθόντες εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. 258. 6. παρελθεῖν εἰς βίον. 756. 12.
παρέχεσθαι μαρτυροῦντα, proferre teſtem. 739. 8. ſic παρέξομαι τὰς ἀποδείξεις. 790. 4. παρέχεσθαι, proferre. 621. 9. 721. 7. παρασχόμενος μαρτυρίας. 989. 9. παρασχόμενος τὰς ἐκείνου λέξεις. 744. pen.
παρευδοκιμεῖν τῷ περιττῷ. 425. 9.
παρηδύνειν. 1097. 4.
Παρθένεια Pindari. 1073. vlt.
παρθενωπὰ ὀνόματα. 171. 7.
παριέναι. οἱ παριόντες ἐνθάδε, qui huc ad dicendum accedunt. 566. 4. 569. 14.
πάρισα κῶλα. 49. 4. παρίσων exempla. 562. vlt. 563. 5.
παρισοῦνται τὰ τρία τοῖς τρισί. 1033. pen.
παριστάνειν, repraeſentare. 632. 1. παραστήσασθαι, iuxta ſe ſtatuere. 508. 2. παρίσταταί μοι, in mentem venit. 726. 10.
παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις. 483. 10. 561. 8. παρισώσεως καὶ παρομοιώσεως exemplum. 561. pen. 562. vlt. 563. 5. et pen. παρισώσεων exempla ex Thucydide. 808. 5.
παροινεῖν. ἐπαρῴνουν ἤδη. 987. 8. παροινουμένους ὑπὸ τούτων. 989. 1.
παρομοίων exempla ex Thucydide. 808. 5.
παρομοιώσεις καὶ παρισώσεις. 483. 10. 539. 7.
παρορᾶν. παρεωραμένος ἅπασι. 866. 12.
παρορμᾶν τοὺς ἀκούοντας. 298. 10.
παῤῥησία περὶ πάντων, οὐκ ἀεὶ παρ' ὑμῖν. 1020. 8.
παρῳδικὰ μέλη. 1121. 12.
πᾶς ἐστιν ἐν τοῖς — totus eſt in — 628. 1. μετὰ πάσης ἀληθείας, veriſſime. 938. 13.
διὰ παντὸς πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν. 1045. vlt. ἐκ παντὸς, omnibus modis. 538. 13. 540. 10. 561. 7.

πάσσο-

πλοκαὶ σχηματισμῶν σολοικοφανεῖς. 885. 14.
πλουσία πηγὴ, vber fons. 897. 2.
πλουσίως pro πλατέως. 1069. 4.
πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν. 966. 7.
πνεῦμα. 1012. 13.
πνῖγμα. εἰς πνῖγμα τὸν δῆμον ἄγειν. 734. 6.
πόθεν γάρ; 1012. 5.
ποιεῖν, poëſim condere. 145. 10. παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι, flocci facere. 249. 11. πεποιημένα ὀνόματα. 15. 9. et 195. pen. πεποιημένα καὶ ξένα ὀνόματα ζητεῖν. 760. 3. πεποιημένα λέγειν. 870. 11.
ποίημα καὶ γέννημα ψυχῆς. 2. 6. ποιήματα, carminis verſus. 13. 3.
ποιητὴς λόγων κράτιστος. 459. vlt. ποιητὴς ἰδίων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων. 422. 11.
ποιητικὸς ἐν τοῖς ὀνόμασι. 423. 11. ποιητικὴ κατασκευὴ λέξεως. 625. 10. τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων. 869. 13. τὸ ποιητικὸν διώκειν μᾶλλον, ἢ τὸ ἀληθινὸν, affectatum. 483. 7. ποιητικώτερα μᾶλλον, ἢ ἀληθινώτερα. 584. 6. oppoſ. ἀποίητον καὶ ἀφελὲς, verſ. 9.
ποικίλλειν τοὺς λόγους. 590. pen. πεποίκιλκε τὴν γραφήν. 778. 11. ποικίλλεσθαι σκιᾷ τε καὶ φωτί. 591. 9. ποικιλλόμενος ἄνθεσι. 151. 4.
ποικιλτική. 10. 9.
ποικίλως λέγειν. 412. pen.
τὸ πολεμεῖν pro ὁ πόλεμος. 796. 10. 12. 13. 14.
πολεμήϊα ἔργα, res bellicae. 1025. pen.
ὁ πολέμιος pro οἱ πολέμιοι. 798. 7. 9. τὰ πολέμια δεινός. 481. 5. et 544. 9. τὰ πολέμια κράτιστοι. 554. 15.
πολεμοκέλαδος, Bacchus. 107. 1.
Πολιάδος ὁ νεώς. 637. 4.
πολιὸν χρόνῳ μάθημα. 400. pen.
τῆς πολιτείας ἀπελαύνεσθαι, e republ. ſeu reip. conſortio excludi. 617. 6. πολιτεία ῥητορική. 422. 2.
πολιτικοὶ λόγοι. 2. pen. et 215. 3. et alibi paſſim. πολιτικοὶ ἀγῶνες. 938. pen.
πολλὸν ἄριστος, multo pollentiſſimus. 346. pen.
πολλοστὸν ἐκείνων μέρος, e multis illis exigua pars. 999. 17.
πολλοστῶς εἰπεῖν. 412. 12.
πολύβατος, celeber, frequens. 153. 1.
τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων. 793. 5. 869. 13.
πολυειδῶς στρέφειν. 212. pen.
πολυκοιρανίη, οὐκ ἀγαθόν. 349. 2.
πολυμαθείας ἔρανος. 417. 11.
πολύμορφος γραφή. 783. 13.
πολύπλοκοι νοήσεις. 944. vlt. πολύπλοκα σχήματα. 899. 13. πολύπλοκα, inter figuras Thucyd. 792. 9. 806. 11. πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα. 869. 1.
πολυπλόκως πέπλεκται. 947. 11.
πολύς ἐστιν ἐν τούτοις. 786. 10. πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς. 423. 10. πολὺς ἐν ἐμαυτῷ γενόμενος, re penitius apud me perpenſa. 720. 8. τῶν πολλῶν τις, vulgaris quiſpiam homo, aliquis e vulgo. 720. 4. πολὺ ἂν ἔργον εἴη. 516. 7. πολὺ κάλλιον. 273. 9. πολὺ πλείους. 182. 11. πολὺ πλείω. 640. 9. πολὺ ἀμείνων αὐτὸς αὑτοῦ. 787. 2. πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

δεῖ. 1014. 2. 1030. 2. 1109. 1. πολλῷ ἀναγκαιότερον. 271. 14. πολλῷ μείζονα καὶ κρείττονα. 543. 3. πολλῷ μᾶλλον. 272. 5. et 9. πολλῷ μᾶλλον ζηλωτότεροι. 546. 10.
πολύσκοπος ἀκτὶς ἀελίε. 972. vlt.
πολυσχημάτιςον. 425. 9.
πολυτροπία ἡ ἐν σχηματισμοῖς. 794. 5.
πολυφωνότατος ποιητῶν Ὅμηρος. 97. 3.
πολυωφελέςερον. 940. 9.
πομπευτήρια ὅπλα. 1056. 8.
πομπικὸς λόγος. 432. vlt. 434. 7. πομπικὴ λέξις. 429. 5. πομπικὴ καὶ ἀξιωματικὴ λέξις. 864. 1. πομπικὴ σεμνότης. 538. 11.
πονήρως διακείμενος. 985. 9.
ποππυσμός. 72. 6.
πόρνοι, ſeu catamiſthi. 278. 16.
ἐ πόῤῥω διθυράμβων φθέγγομαι. 764. 7.
πότερα, vtrum. 1031. 6.
Ποτίδαια et Ποτιδαιατικά. 833. pen. 835. 1.
ποτιψαύει, admouet. 1034. 7.
πραγματεύεσθαι. ἐ πολλὰ πραγματευθέντες, non magno negotio. 210. 12.
πραγματικὸς τόπος. 3. vlt. 787. 4. πραγματικὸς τρόπος. 641. 12. τὸ πραγματικὸν μέρος. 861. 12. πραγματικε τρόπε partes quae. 1113. 1. πραγματικε μέρες partes duae. 896. 12.— 14. πραγματικὸς χαρακτήρ. 786. 1. πραγματικὸς Λυσίε χαρακτήρ. 485. pen. πραγματικὴ ἰδέα. 774. 7. πραγματικὴ προαίρεσις. 820. 7. πραγματικαὶ ἀρεταί. 755. 7. 810. pen. ἡ πραγματικὴ φιλοσοφία. 544. 1.
πρᾶεῖαι ἁρμονίαι. 184. 7. ſic 97. 9.
πρακτικε τρόπε θεωρήματα. 542. 11.
κατὰ πρανὲς φέρεσθαι. 1077. pen.
πράττειν καὶ ποιεῖν, ὅ τι βέλεται. 1127. 11. πράττεται, exigit. 515. pen.
πρέπον τί. 135. 10.
πρεσβευσία, ſeu (vt quidam codices habent) πρέσβευσις, vox apud Thucydidem poëtica. 794. 2.
πρεσβύτερος καὶ κυριώτερος, antiquior et potior. 399. pen. vid. etiam p. 299. 5.
πρίν γε δὴ ἔτρεψαν. 880. 3. πρὶν καταςῆσαι, potius, quam c. 1044. pen.
προαιρέσεως ταύτης ἐγένοντο, hoc ſecuti ſunt inſtitutum. 956. 11.
προαναφωνεῖν. 239. 1.
προαποδεδειγμένα. 394. 2.
προβάλλεσθαι, praeſtare. 370. 6. προβέβληνται, abiiciunt. 898. 4.
τὸ πρόβλημα ἐπίςασθαι, ſcire rem, quae ad diſceptandum eſt propoſita. 386. 8.
πρόβελοι τῶν Μηλίων. 906. 9.
πρόγονος, priuignus. 576. 12. 620. 7.
προγραφείσης ἡμῖν φρερᾶς. 986. vlt.
προδιαβαλεῖν. 378. vlt. προδιαβληθείς. 490. 3.
προδιοικεῖσθαι. 342. 10. 378. pen. 380. 12. et 15.
προδιοίκησις τε παντὸς ἀγῶνος. 387. 15.
πρόδομος. 217. vlt.
προεκδεδωκὼς τὰς τοπικὰς συντάξεις — 729. 7. vid. etiam p. 732. 9.
προέκθεσις τε χαρακτῆρος. 181. 4.
προεξανάγεσθαι ναυσί. 875. 1.

κεχείρισται, propoſitum eſt. 234. 13.
προχειρίζεσθαι, depromere, decerpere. 645. 8. προχειρίζεσθαι, eligere, ſeu deligere. 451. 3. ſic προχειρίσασθαι. 173. 8. 189. 7. 617. 3. 821. 13. προκεχείρισται ἐκ — delectus eſt. 253. 1.
πρύμναν κρούειν. 878. 3.
πρυτανεύειν τὴν εἰρήνην. 231. 9.
τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι. 186. 7.
πρωτεύοντας ἐν αὐτοῖς. 752. 9.
ἐν πρώτοις, in primis, praecipue. 914. 9.
πρώτως, primum, in temporis ſignificatione. 719. 3.
πτίλα, pinnae. 209. 13.
πτώσεις ῥηματικαί. 41. 15.
Πυθοῖ, in Pythicis ludis. 267. vlt.
πυκνοῦν. πεπύκνωται τοῖς νοήμασι. 463. 8.
πύστει τῶν προγενομένων. 886. 2. et 10. 953. 2.
πωλοῖτο τούτου ἑνός, hoc vno venderentur. 927. 11.

Ρ.

Ρ quomodo proferatur. 79. 3. ρ ſemiuocalium generoſiſſima. 80. 1.
ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον. 991. 5.
ἐκ τοῦ ῥᾷστου, facillime. 210. 7. idem ἀπὸ τοῦ ῥᾷστου p. 211. 15.
ῥηματικὴ λέξις. 794. 9. ῥηματικὰ μόρια. 795. 8. 862. 11. ῥηματικόν, verbum a recto ſuo thematе deflexum. 158. 3.
ῥηματικὸν ὀνομαστικῶς ἐκφέρειν. 791. 3.
ῥῆσις συνεχής. 906. pen. ῥήσεις τῶν ἀποκρινομένων, reſponſionis verba, ſeu verba, quibus reſpondentes vtuntur. 303. pen.
ῥητορικαὶ εἰσαγωγαί. 423. 11.
ῥητορεῖαι, rhetoricae orationes. 847. 1. ῥητορείας εἶδος. 732. 4.
ῥητορεύειν πρὸς ἀλήθειαν. 391. vlt.
ῥινῶν καὶ τορεύων τὰ — 867. 11.
ῥοῖζος οἰστῶν. 94. 3. ῥοίζου δηλωτικὸν γράμμα. 72. 5.
ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες. 913. pen.
ῥοχθεῖ κῦμα ποτὶ — 93. vlt.
ῥυθμίζειν κῶλα. 116. 7.
ῥυθμοειδὴς περίοδος. 538. vlt.
ῥυθμὸς τῆς ᾠδῆς. 221. 5. ῥυθμὸς καὶ πούς, ταυτό. 104. pen. ῥυθμῶν διαφορά. 1103. 12. ſeqq. ῥυθμῶν oratoriorum genera duo. 1093. 10. ῥυθμοῦ δύναμις. 1071. 15. ſeqq. ῥυθμῶν obſeruatio multum afficit. 56. 10. ſeqq. ῥυθμὸς ἀξιωματικός. 70. 14.
ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα. 577. 3.
ῥύσις λέξεως. 1077. pen. ἐν ῥύσει συνεχεῖ ὄντα. 184. 7.
ῥώθωνες, nares. 78. vlt. 80. 2. 158. 11.

Σ.

Σ quomodo proferatur. 79. 5. σ inſuauem ſonum reddit; ac ſi pluries vſurpetur, vehementer offendit. 80. 4. σ rarius et cautius vſurpatum a veteribus; a quibuſdam etiam plane in carminibus vitatum. 80. 7. 8. σ non praeponitur duplae ξ in vna eademque ſyllaba. 166. 8.
σαγηνέσσα φιλότης. 178. pen.
σαθρά, oppoſ. τοῖς ἰσχυροῖς. 388. 14.

σάν,

σὰν, τὸ σίγμα. 81. 1.
σατυρικὸν δρᾶμα περιβάλλειν. 340. 10.
σαφήνεια, διπλῆ. 461. 4.
σαφῶς εἰδώς. 450. 11.
σεβαστικῶς διάκεισαι πρὸς τὸν ἄνδρα, virum venerariſ. 750. pen.
σειρῆνας τὰς ἐπὶ τῆς ἁρμονίας. 1065. 8.
σελὶς, pagina libri. 122. vlt.
σεμνολογία, ſpecies τοῦ κάλλους. 53. pen. 865. 10. σεμνολογία Ἰσοκράτειος. 584. 5.
σεμνότης προσώπου. 254. 15.
τὸ σημαινόμενον ἔχουσι τοιοῦτο. 891. 9. σεσημασμένα, obſignata. 504. pen.
σημεῖον, documentum. 412. 5.
σημειώδης λέξις. 780. 11. σημειώδη ὀνόματα fugienda. 537. vlt.
σημειώσασθαι, notare. 1127. 8.
σῖγα σῖγα. 63. 6.
σιγῇ μου ἄκουε. 764. 4. 970. 12.
Σιμωνίδεια μέλη. 220. vlt.
σῖνος pro πῖνος, ſeu σπίλος. 898. 3.
Σιπυλεὺς ἀπὸ Μαγνησίας. 28. 4.
σιτίζειν. σεσίτισται τὸν Ἰσαῖον ὅλον. 592. 5.
σιωπῇ ἧσο. 327. 3. σιωπῇ οἴχεσθαι. 511. 9. idem σιγῇ.
σκευοθήκη, armamentarium. 742. 5.
σκευωρία καὶ φλυαρία. 207. 10. σκευωρίαν ἐπιφαίνουσα τεχνικήν. 820. 2.
σκηρίπτεσθαι idem, quod διερείδεσθαι. 139. 14. coll. p. 140. 1.
σκληραγωγῶν τὴν λέξιν. 888. 10.
σκολιὰ, inter figuras Thucydidis. 792. 9. 806. 11. σκολιὰ καὶ δυσπαρακολούθητος λέξις. 882. 8. vid. etiam p. 885. 13.
σκόπει αὐτὸς, πόθεν ἕξεις. 505. 14.
σκοτεινῶς περιπέφρασται. 892. 12.
σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν. 893. pen.
σκότον παρέχουσα ταῖς ἀρεταῖς. 944. 1.
σκυβαλίζειν. 446. 14.
σμαραγεῖ πόντος. 94. 2.
σμερδαλέος ἐφάνη. 98. 9.
σολοικισμὸς riſum mouet. 126. 4. σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν. 792. 4. 868. 13.
σολοικοφανεῖς σχηματισμοί. 645. 7. σολοικοφανεῖς σχηματισμῶν πλοκαί. 885. 14.
Σοφόκλεια. 50. 4.
σπαδονίζειν τὸν ἦχον, ſpadonicum ſonum reddere. 75. pen.
σπαδονισμοὺς ἤχων ποιοῦσι. 1077. 4.
σπάνει κρείττονος ὀνόματος, melioris nominis inopia. 186. 4.
σπάνιος τεχνίτης. 882. 8.
σπονδείων αὐλημάτων ἀκροώμενοι. 1021. 11.
σπουδάζειν ὁμοίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ὥσπερ τῶν ἰδίων. 571. 5. σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι, τοῖς ὀνόμασι παίζειν, in re ſeria ludere verbis. 484. 8.
σπουδὴν τὴν ἐπ᾽ αὐτοῖς. 448. 13. σπουδὴν ἔχειν, operam dare. 149. 11. σπουδὴν ἐποιεῖτο pro ἐσπούδαζε. 535. 6. σπουδῇ, ſtudio et diligentia adhibita. 54. 2. ἁπάσῃ σπουδῇ φεύγειν. 1076. 7. σπουδῇ, ſerio, ſtudio. 459. 7. ἐν σπουδῇ, in re ſeria. 559. 8.
σταθερὸς καὶ εὔδιος ἀήρ. 969. 12.
στάθμη. ἀπὸ στάθμης. 172. 6.
στάσεις λαμβάνειν ἰσχυρὰς, in verborum compoſitione. 148. 2.

στενὸς κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν. 431. pen.
στέργειν τὸ ἴσον. 568. 4. στέργειν τὴν τύχην. 521. vlt. στέργειν ἐπὶ τοῖς παροῦσι. 547. 14.
στερεὸν, ſolidum, dicendi genus. 645. 6.
στήλη περὶ εἰρήνης σταθεῖσα. 741. 11.
στιβαρὰ λέξις. 867. 2.
στίχοις diſtincti libri. 834. 2. et 13.
στοά. οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. 31. 14. iidem οἱ Στωϊκοὶ. 31. 2. et οἱ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως. 8. 6.
στοιχεῖα φωνῆς. 73. pen. στοιχεῖα τῆς λέξεως. 8. 1. στοιχεῖον, de parte orationis oratoriae. 487. pen. στοιχειώδη μόρια. 862. 11. στοιχειώδεις δυνάμεις. 74. 7. ſeqq.
στόλος, profectio. 410. pen.
στόμα Λυσιακὸν, pro εὐστομία. 478. pen.
στοχάζεσθαι τοῦ χρόνου, temporis rationem habere. 471. 9. στοχάζεσθαι τοῦ γλαφυρῶς λέγειν μᾶλλον, ἢ τοῦ ἀφελῶς. 538. 13. οὐ στοχάζεσθαι τῶν ὑγιαινόντων, non ſpectare ea, quae ſana ſunt. 786. 1.
στράγξ. κατὰ στράγγα ῥεῖν. 1041. 14.
στράτευσις ἐπὶ τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας. 909. 12.
στρατήγημα λόγων. 349. 15.
στρατηλάται φρόνιμοι. 69. 4.
στρέφειν ἄνω καὶ κάτω. 867. 10. 1111. vlt. στρεφόμενα λέγειν. 317. 9. et 320. 6. στρεφόμενα λέγειν Homerus docuit. 332. 7. 13. idem ἀντίστροφα λέγειν p. 330. pen. στρεφομένοις χρῆσθαι λόγοις. 321. 4.
στρογγύλεσθαι, ſeu στρογγύλλεσθαι rotundari. 76. vlt.
στρογγυλίζειν τὰ νοήματα. 482. 4.
στρογγύλος. στρογγύλη λέξις. 45. 12.
στρογγύλως ἐκφέρειν. 556. pen.
στροφὴ, muſicis quid. 1110. 4.
στρυφνὴ καὶ τραχεῖα λέξις. 165. 7.
στύφειν et διαχεῖν, oppoſ. 90. 2.
στωμύλματα. 393. 10.
συγγενεῖς ἑαυτῆς. 970. 7.
συγγνώμονες ἐστὲ, ignoſcite. 905. vlt.
συγγραφεῖς, proſae orationis ſcriptores. 424. 5. συγγραφεῖς, hiſtorici. 821. 2.
συγκαταβαίνειν εἰς αἵρεσιν ἐπιεικῆ. 912. 12.
συγκατακυλίεσθαι. 142. 4.
συγκαταλῦσαι τὸν βίον ἅμα τοῖς. 537. 6.
συγκαταπίπτειν ταῖς τύχαις. 552. 13.
συγκαταφέρονται ἀλλήλαις. 143. 7.
συγκεφαλαιούμενος τὰ περὶ τὴν μάχην. 841. 3.
συγκοπὴ πνεύματος. 93. 2. συγκοπαὶ τῶν ἤχων. 166. 12.
συγκορυφοῦν, conſummare. 828. 11.
σύγκρισις τῶν τότε πρὸς τοὺς — 573. 11.
συγκριτικὸς pro συγκριτός. 941. 12.
συγκροτεῖν. συγκεκροτημένη λέξις, ſuccincta elocutio. 1007. 2. eadem ſignif. τὰ κεκολπωμένα σφίγξαι, p. 1010. 6. et συστρέψαι p. 1011. 7. συγκεκροτημένη καὶ συνεσπασμένη λέξις. 1020. 13.
συγκρούειν τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. 546. 5. συγκροῦσαι τὰ φωνήεντα. 964. 1.
σύγκρουσις, colliſio. 429. 6.

συγκρύπτειν, occulere. 69. 6.
συγχρώννυσθαι. συγκέχρωσται. 184. 3.
σύγχυσις τῶν σπονδῶν. 838. pen.
συγχωρεῖν πρὸς — paciſci. 843. 10. idem συμβῆναι πρὸς — 842. 2.
συζυγία τῶν ὀνομάτων. 20. 12. συζυγίαν λαμβάνεσθαι. 39. 8. 41. 8. 44. 8.
συκοφαντεῖς τὸ πρᾶγμα. 1032. 1. συκοφαντεῖν τὴν διαίρεσιν. 1062. 1. συκοφαντεῖν πάντα εἰωθότες. 942. 10. συκοφαντεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν. 599. pen.
συλᾶν. συλώμενα ἱερά. 1080. 7.
συλλαβαὶ τῶν γραμμάτων. 1115. 9. κατὰ συλλαβὴν, ſyllabatim. 1115. pen.
συλλαμβάνεσθαι. συνειλῆφθαι ἀλλήλοις. 170. vlt.
συλλεαίνεσθαι τῷ ἑξῆς. 1090. vlt.
συλλήβδην, ſummatim. 513. 6.
συλλογίσαι, colligere. 417. 8. συλλογίσασθαι, in breuem ſummam colligere, συγκεφαλαιῶσαι. 1058. 2.
συμβαίνειν πρός τινα, paciſci. 842. 2.
συμβαλεῖν, coniectare, intelligere. 844. 13. 940. pen. συμβάλλεσθαί τι τῷ, conferre. 30. 2.
σύμβασις, conuentio. 802. vlt.
συμβολαὶ, colliſiones. 1069. 14. 1092. 9. συμβολαὶ τῶν φωνηέντων, concurſus vocalium. 1076. 7. pro eodem συγκρούσεις.
συμβόλαια γίνεται πρὸς — 578. 9. συμβολαίων μικρῶν πέρι γραφέντες λόγοι, de paruis negotiis, ſeu controuerſiis. 1125. 2.
συμβολικῶς τὸ πρᾶγμα δεῖξαι. 1099. pen.
συμμαχίαν φιλίας ἀποῤῥῆξαι. 1126. 3.
συμμαχικὸς πόλεμος. 480. 5.
συμμεθαρμόζειν ταῖς ὑποθέσεσι τὸν χαρακτῆρα. 1096. 6.
συμμερίζεσθαι. συνεμερίσθη αὐτῷ ὁ χρόνος. 266. 3.
συμμετρεῖται τοὺς καιρούς. 982. 11. συμμετρηθῆναι πρὸς ἀνδρὸς πνεῦμα. 1093. 4.
συμμετρία καὶ ἀσφάλεια. 378. 6.
συμμετριάζειν. 64. vlt.
συμπανηγυρίζειν. 238. 2.
συμπεριείληφεν ἐν τῇ πραγματείᾳ. 784. 2.
συμπίπτειν τοῖς — accidere. 265. 13.
συμπλέκειν τὰς πίστεις. 287. 8. συμπλέκειν τὰ οἰκεῖα ἄλλαις κατασκευαῖς. 359. 11.
συμπλοκὴ πλειόνων ἀγώνων. 296. 1. 4. 6. συμπλοκὴ φωνηέντων, coniunctio, ſeu colliſio, vocalium. 786. vlt. συμπλοκὴ, copula, ſeu copulatiuae coniunctiones. 978. 3.
συμπνεῦσαι, conſpirare. 743. 6.
συμπροτρέπειν. 277. 4.
συμφέρεται pro συνεργεῖ. 1084. 8.
συμφορὰ παθῶν. 4. 10.
συμφορητὸς ὄχλος. 1067. 8.
σύμφορόν ἐστιν ἐπακοῦσαι αὐτῶν, expedit audire iſta. 299. 11. et 300. 6.
συμφράδμονες, conſiliarii. 306. 14. 337. 8.
συμφωνούμενα. 1091. 5.
σὺν omiſſa. 842. 7.
συναγείρειν ἀγῶνα. 520. 9.
συναγορεύειν ταῖς ἐπιθυμίαις τοῦ δήμου. 567. 1. συναγορεύειν βασιλεῖ τι. 293. pen.
συναλείφειν δύο συλλαβάς. 160. 11. συναλείφεται ἀλλήλοις. 157. 2.

συναλείφεσθαι καὶ συγχεῖσθαι φύσιν ἔχοντα. 1070. 10. συναλείφεσθαι φύσιν οὐκ ἔχοντα. 1090. 12. pro eodem ibid. συλλεαίνεσθαι v. vlt. et συμφωνεῖσθαι p. 1091. 5. συναλοιφῇ κερασθέντα. 155. 9.
συναλοιφὴ per apoſtrophum. 200. pen.
συναμφότεραι, ambae ſimul. 876. 9.
συνανακεφαλαιοῦν τοὺς χρόνους. 837. pen.
συναναπαύεσθαι γυναικί. 325. 7.
συναπαρτίζειν τοῖς στίχοις. 212. vlt.
συναπονεύειν τοῖς σώμασιν ἴσα τῇ δόξῃ. 879. 12.
συναπτόμενα τούτοις. 998. 8. eadem ἑπόμενα p. 997. 1. et ἀκόλουθα p. 997. 14.
συναρμόττειν οἰκείως. 51. 11. συναρμόττειν θάτερα τοῖς ἑτέροις. 1075. pen.
συναρπάζουσαι ἑαυταῖς τὸν νοῦν. 1072. 9.
συναρτᾶσθαι, cohaerere: de nauibus in conflictu nauali. 877. 5.
συναρτίζειν τὸν νοῦν. 149. 5.
συνασκεῖν. 224. 4. 476. 2. συνασκεῖν εἰς τοὺς πολέμους. 273. 7.
συναύξεται τοῖς στεφάνοις ἡ δόξα. 276. 12.
συναφῆς. 267. 5.
συνδετικὰ μόρια, coniunctiones. 791. pen. 862. 12. 868. 7.
συνδιεφθαρμένος ἡμῖν. 1002. 1.
συνδυάζειν. 235. 4.
τὰ συνεδρεύοντα αὐτοῖς. 35. 1. vid. etiam p 96. 14.
συνεθίζειν. συνειθισμένος φαίνεσθαι. 872. pen.
συνειδέναι. συνῄδει περὶ τῶν χρημάτων. 583. 3.
συνείδησιν μιαίνειν. 825. 15.
συνεισβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν. 744. 9. idem συνεμβάλλειν, verſ. 5.
συνεκτρέχειν τῷ στίχῳ. 218. 1.
συνεκφορά. 166. 8.
συνελὼν εἴπω. 793. 3. συνελόντι, in ſumma. 260. 3.
συνεξαπατᾶσθαι. 291. 9.
συνεξεσμέναι βάσεις. 148. 8. συνεξεσμέναι ἁρμονίαι. 165. 5.
συνεξισοῦν τῷ μεγέθει. 782. 1.
συνεπεσπάσατο τὸν δῆμον. 291. 9.
συνεπιφέρειν τὴν πίστιν. 493. 2.
συνερανιζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις. 541. 9.
τὸ συνετὸν habetur ἀργόν. 809. 1. τὸ συνετὸν ἔχειν πονηρόν, malum habere intellectum. 915. vlt.
συνευφραίνεσθαι. 238. 2.
τὸ συνέχον, cauſſae firmamentum. 329. 2.
συνηθῶν pro συνήθων. 322. 6.
συνήκειν, conuenire. 908. 14.
συνηχεῖσθαι. 80. 2.
σύνθεσις τί ἐστι. 7. pen.
συνθέτης ὀνομάτων περιττός. 1065. 15. συνθετικῆς ἐπιστήμης ἔργα τρία. 39. 6.
συνιέναι. εἰς λόγους συνιόντας. 906. 10.
συνίσασιν ἑαυτοῖς. 278. 10.
συνιστάναι τινί, commendare alicui, laudare apud aliquem. 579. 8. συνίστασθαι πρός τινα, coniungere ſe cum aliquo. 857. 13.
συνίστορες ἐστέ, conſcii eſtote. 905. 12.
συνοδύρεσθαι. 1047. 5.
συνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις. 143. 7.
συνομνύναι. συνώμοσαν ὑμῖν. 902. 12.
συνομολογεῖν, confiteri. 280. 9.

συνε-

σύνοψις. εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν. 145. 14. εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνου λογισμοῦ πεσεῖν. 821. 12.

σύνταγμα, ſcriptum, commentarius. 721. 5. 1122. 6.

συντάξεις, commentarii. 451. 10. 729. 8. 732. 8. συντάξεις τὰς ἐμὰς, tractatus a me compoſitos. 750. 3. σύνταξις ἱστορικὴ, hiſtoria aliqua de re compoſita. 754. 8. συντάξεις φιλόσοφοι, philoſophici commentarii. 449. 5. τὰς συντάξεις ὑποτελεῖν. 182. 12.

συνταράσσειν τὴν σαφήνειαν. 613. 3. συνταράσσειν τὴν γνώμην. 624. vlt.

συντάττειν λόγον. 755. 2. συντάττεσθαι, componere, conſcribere. 31. 12. συντατττόμενος ἔργα αἰώνια. 1112. 6. συντατττόμενοι λόγους δημηγορικοὺς, ἢ δικανικούς. 956. 9. συνταξάμενοι τὰς τέχνας. 500. 6.

συντεῖναι τὸν νοῦν. 957. 9. τὰ συντείνοντα πρὸς τὸ πρᾶγμα, quae ad rem faciunt. 743. 1.

συντέλεια, contributio. 226. 1. εἰς συντέλειαν καὶ κόσμον τῶν γάμων. 234. 1.

συντίθεσθαι, aſſentiri. 577. 5. σύνθεο, paciſcere. 345. 8.

συντομία non eſt ἡ τῆς τῶν πραγμάτων θεωρίας ἀπόλειψις. 377. 8. συντομίας hiſtoricae exemplar Thucydides. 775. 10.

συντριηραρχεῖν τινι. 515. 7.

συντυγχάνειν, contingere, accidere. 877. 2.

συντυχίας δεόμενον πολλῆς. 996. vlt.

συνυφάγκασι. 120. 12. συνυφάνθαι τοῖς κώλοις. 171. 12. vid. etiam p. 170. vlt. et 179. 11.

συνῳδὸς ἦχος. 158. 3. et 161. 14.

τὸ συνώμοτον ἐκλείπειν. 905. 13.

συξεῖν, vnde συνεξεσμένη λέξις. 867. 5. συνεξεσμέναι βάσεις. 148. 8. συνεξεσμέναι ἁρμονίαι. 165. 5.

ὁ Συρακούσιος pro οἱ Συρακούσιοι. 798. 4. 5.

σύριγμα, ſibilus. 79. 8.

συριγμὸς, θηριώδης φωνή. 80. 6. συριγμὸς κάλων. 95. 3. apud Virg. ſtridor rudentum. συριγμοῦ δηλωτικὸν γράμμα. 72. 6.

συῤῥεῖν. συνεῤῥύηκε, confluxit. 567. 12.

σύῤῥυσις ποταμῶν. 99. 1.

συσκοτάζοντος ἤδη. 984. pen. ἐπειδὴ θᾶττον συνεσκόταζε. 988. 9.

συσπᾶν. συνεσπασμένη λέξις. 998. pen.

σύσσιτοι. in caſtris. 988. 4.

συσσώζειν αὐτὸν μεθ᾽ ὑμῶν. 593. 7.

σύστασις, commendatio. 252. 13. σύστασιν τῆς γνώμης εἶχε πολλήν. 878. 11.

σύστημα τοῦ σώματος. 381. 9.

συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν. 464. 12. vid. etiam p. 482. 4. et 556. 12. συστρέψαι ἐν ὀλίγοις ὀνόμασι. 759. vlt. συστρέψαι τὸν νοῦν ἐν ὀνόμασιν ὀλίγοις. 966. 5. oppoſ. μακρὸν ἀποτείνειν τὸν νοῦν, ibid. συστρέψαι, et ἐν πλάτει λέγειν, oppoſ. 1011. 7. συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, rem in breuia capita contractam ediſſerere. 501. 6. συνέστραπται καὶ πεπύκνωται τοῖς νοήμασι. 463. 7.

συστροφὴ τῆς λέξεως. 1006. pen.

συστροφία, conuerſatio. 644. 7.

συσχολάσαι καὶ συναγωνίσαι. 359. 4.

σφαλερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστώτων. 182. 7.

τρισκαιδεκάτῳ ἔτει. 728. 12.
τριττῶς, tripliciter. 484. 3.
τροπικὴ διάλεκτος. 15. 8. τροπικὴ λέξις. 422. 10. 790. 12. τροπικὴ φράσις. 538. 1. 760. 5. τροπικῇ φράσει χρῆσθαι. 456. 2. τροπικαὶ κατασκευαί. 482. 2. in ſingul. occurrit p. 556. 7.
τρόπος. ποιητῦ τρόπον, poëtae in morem. 792. 1.
Τρωϊκὸς πόλεμος. 856. 4.
τυγχάνειν: vnde τέτευχε, nactum eſt. 863. 7. τετυχηκὼς, nactus. 846. 11.
τυῖδε, huc, Aeolice. 175. 1.
τύποι τῶν γραμμάτων, literarum formae, ſeu figurae. 211. 7. 1115. 8. τύποι σχημάτων. 540. 8. τύποι ἐν τῇ διανοίᾳ, notae menti impreſſae. 210. 6. τύπυς ἰσχυρὺς ἐνεργάζεσθαι. 1114. vlt. τύπῳ περιλαβεῖν, craſſe delineare. 7. 9. τύπος pro τόπος. 240. 3.

Υ.

Υ literae ſonus. 77. 3.
ὑβριστικώτερος φαίνεται. 327. 7.
ὑγιᾶ λόγον. 18. pen. ὑγιέστερον ἦν εἰπεῖν, ſanior et rectior fuiſſet loquendi modus. 886. 6.
ὑδαρὴς λόγος. 659. 12.
υἱοποίητος, adoptatus. 664. 10.
ὑλάειν, latrare. 13. 8. 14. 2.
τὸν ὑμέναιον ᾄδειν. 233. 7. ἀντὶ ὑμεναίων ἐπᾴδεσθαι τοῖς γάμοις. 247. 8.
τὸ ὑμέτερον pro ὑμεῖς. 804. 13. 14.
ὑμνεῖν τε καὶ ἀνυμνεῖν. 233. 6. ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν. 858. 5. ὑμνεῖσθαι καλλίσταις ἀοιδαῖς. 1034. 6.
ὑπαγανακτεῖν. 1119. 10.
ὑπαγόμεθα καὶ κρατύμεθα. 1022. 14.
ὑπαγωγικὴ περίοδος. 964. 4. pro eodem ἐπαγωγικὴ p. 26. vlt. et 1006. vlt.
ὑπαινίττεσθαι. 315. 1. 325. 2. ὑπαινίττεσθαι εἴς τι, innuere. 343. 9.
ὑπαλλαγαὶ, tropi. 15. 7.
ὑπάρχειν. ὑπῆρξε, origo et cauſſa fuit. 1038. 2.
ὑπείκειν ταῖς συμφοραῖς. 1047. 14.
ὑπειπὼν, ſeu ἐπειπὼν τοσῦτον. 998. 4.
ὑπεξαιρεῖσθαι, demi. 874. 5. ὑπεξαιρύμενος, εἰ — excipiens. 1026. 3.
ὑπὲρ τῆς, de. 31. 8. pro eodem περὶ, p. 32. 3. ſic ὑπὲρ αὐτῦ δόξαν εἶχον ταύτην. 559. 11. ὑπὲρ αὐτῶν γράφειν, de illis ſcribere. 625. 8.
ὑπερβάλλεσθαι εἰς ἕτερον καιρόν. 284. 13. ὑπερβάλλεσθαι, ſuperare. 455. 1.
ὑπερβατὺς νοήσεις. 943. 10.
ὑπερβολὴν ἐπιφέρειν. 886. 2. idem ἐπίδοσιν λαμβάνειν p. 887. 6. ὑπερβολὴν κατέλιπεν ὐ πολλοῖς. 454. 1. ὑπερβολὴν μηδενὶ καταλείπειν μηδεμίαν. 845. 4. ὑπερβολὴν λειφθῆναι μηδενί. 1017. 2.
ὑπέρευ, ſupra modum bene. 13. 2.
ὑπεροπτικῶς ἔχειν τῶν — 1073. 8.
ὑπέρφατον σθένος. 973. 7.
τὸ ὑπέρφρον. 928. 15.
ὑπέσταν pro ὑπέστησαν. 305. 13.
ὑπεύθυνον ἑαυτὸν καταστῆσαι. 271. 6.
ὑπηρέσιον ἔχοντες. 1005. 3. 1013. 8.
ὑπηχεῖν. 84. 12.
ὑπὸ τῷ οἰκείῳ ἡγεμόνι ἐκστρατεῦσαι ἑκάστυς. 307. 6. ὑφ' ἑνὸς, per vnum. 252. 8.

ὑποβλη-

ὑποβλητέον, ſubiiciendum, ſubiungendum. 272. 15.
ὑπογράφειν, praeſcribere. 628. 8.
ὑποδεῖν, inferiorem eſſe. 275. 7.
ὑπόδειγμα, exemplum. 110. 2. idem παράδειγμα p. 105. 11. 106. 5. et vlt. 107. 5. 108. pen. et 109. 6.
ὑποθέσεως ςοιχεῖα, oratoriae orationis partes. 386. 1. ὑποθέσεις πολλὰς ὁμȣ͂ συμπλέκειν. 358. 6. ὑποθέσεων δυεῖν συμπλοκή. 297. 7. ὑπόθεσιν ἑτέραν περαίνειν. 304. pen. ἐπ' ἄλλης ὑποθέσεως τὸν λόγον ποιȣ́μενον, ἄλλην περαίνειν. 333. 8. idem ἄλλο προτείνοντα ἄλλο κατασκευάζειν p. 287. 3. εἰς ὑπόθεσιν τὴν αὐτὴν λέγειν, ad eandem propoſitionem dicta ſua referre. 307. 1. v. etiam p. 334. 6. ὑπόθεσιν ἐκλέξασθαι καλήν, argumentum, ſeu materiam deligere pulchram. 767. 8. 777. 14. ὑπόθεσιν περιείληφε τὴν — argumentum continet — 551. 8.
ὑπόκρισιν ȣ̓ πᾶς τις λόγος φέρει. 561. 3. ὑπόκρισις ἁρμόττȣσα ἐν τῷ λέγειν. 560. 11. ὑποκρίσεως ἀσκητὴς δεινότατος. 1023. 4.
ὑπολιπεῖν, deficere. 505. 4.
ὑπόνοιαν ἐκκαθαίρειν. 411. 1. καθ' ὑπόνοιαν λέγειν. 321. vlt.
ὑποπίμπλασθαι φρονήματος. 547. 9.
ὑπορχημάτων ῥυθμοί. 972. 4. ὑπορχηματικοὶ ῥυθμοί. 1093. 11.
ὑποσκελίζειν, ſupplantare. 991. 5.
ὑπόσχεσιν ἀποδιδόναι. 812. 5.
ὑποτείνειν, promittere. 568. 3.
ὑποτελής, tributarius. 256. 7.
ὑποτραχύνειν τὴν ἀκοήν. 159. 6.
ὑποτυγχάνῃ μοι, occurrat atque obiiciat mihi, 1087. vlt. ſic ὑποτεύξεται πρὸς ταῦτα, contra haec obiiciet mihi. 1111. 14.
ὑποφαίνειν πολὺ τὸ φυσικόν. 471. 2. pro eodem ἐπιφαίνειν.
ὕπτια ῥήματα. 41. 14. ὑπτία λέξις. 538. 6. 1006. pen.
ὑπωρόφιοι. 365. pen.
ὑςεραία pro ὑςέρα. 821. 11. 849. 1.
ὑφίςασθαι τὰς συμφοράς. 931. 9. ὑποςήσασθαι, promittere. 360. 6.
ὑφορώμενος μὴ — ſuſpicans. 634. 6.

Φ.

Φ litera vt proferatur. 83. 5.
φαίνειν. πέφηνεν, apparet. 253. 7.
φανερὰ χρήματα. 580. 10. εἰς τὸ φανερόν, palam. 856. 12.
φαντασίαν ἐναργῆ παρέχεσθαι. 382. 8.
φάντασμα pro φάσμα. 637. 11.
φάοσδε, in lucem. 36. 1.
φάρμακα, pigmenta. 146. 3.
φαρμακοποσίᾳ χρῆσθαι. 411. 9.
φάσεις ἀναποδείκτȣς λέγειν. 922. vlt.
φαῦλος copul. cum εὐτελής. 736. 4. φαῦλον ἁμάρτημα, friuolum et leue peccatum. 193. 1.
φείσασθαι πολλῶν. 533. 1.
Φέρεσθαι εἴς τινα, pro ἀναφέρεσθαι, referri, attribui. 639. 1.
Φερεφάττιον, ſeu Φερρεφάττιον, templum Proſerpinae. 990. pen.
φεύγειν τὴν ἑαυτȣ͂, exſulare. 838. 8. φεύγειν δίκας, reum agi — 499. 8. φευγόντων pro φεύξȣσι. 326. 9.
φθίσις καρπȣ͂. 973. 7.
φιλαπεχθήμονες γραφαί. 815. 12.
φιλαπεχθημοσύνη. 757. 14.

φιλάρ-

χρώματος methodus quae ſit. 282. 5.
χρωματικαὶ μελῳδίαι. 130. 7. 132. 2.
χύδην ὡς ἔτυχε βεβλῆσθαι. 381. 6.
χωομένου pro χολουμένου. 316. 1.
χώραν ἐπέχειν, locum obtinere. 797. 10. χώραν ἔχειν ἐν — 943. vlt. χώραν ἔχειν δευτέραν. 10. 3.
χωρεῖν πρὸς τὸ ἔργον. 895. 12.
χωρίον, locus hiſtoriae. 836. vlt. idem τόπος, verſ. 13. χωρίων ἀλλαγαὶ in narratione. 614. pen.
χωροφιλῆσαι pro φιλοχωρῆσαι. 43. 6.

Ψ.

ψ profertur per π et σ. 78. 7. vid. etiam p. 82. 1.
ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. 210. 10.
ψαλλίον pro ψέλλιον, armilla, circulus, orbis. 125. pen.
ψευδομαρτυριῶν δίκη. 664. 5.
ψιλὰ ἄφωνα. 83. 1. ψιλὴ λέξις, proſa oratio. 189. 7.
ψόφοι καὶ διθύραμβοι. 970. 1. ψόφους ἀποτελοῦντα γράμματα. 72. 2. 3. et 5.
ψοφοειδῆ φωνήεντα. 98. 7.
ψύγμα τὸ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων, interſpiratio. 141. 4.
ψυχὴ Λυσίου, ingenium Lyſiae. 476. vlt. ψυχαὶ εὐπαίδευτοι, erudita ingenia. 497. 1. τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ, quo tandem animo velit — 507. 2.
ψυχαγωγία. εἰς ψυχαγωγίαν, oblectandi gratia. 226. 1. 273. 5.

Ω.

Ω literae ſonus. 76. vlt.
ὠνεῖσθαι. ἐώνηνται, emerunt. 278. 6.
ὥρα, tempus eſt. 870. pen. ὥρα εἴη, tempus fuerit. 565. 1. ἐν ὥρᾳ γίνεσθαι καὶ ἐν καιρῷ. 561. 13. ὥρα in corporis decenti forma. 474. 1. ὥρα λέξεως. 53. 12. ὥρας μεστὸν ἄνθος. 759. 5. ὥρας καὶ χάριτος ἄμοιρον. 1071. 6. ὥραν καὶ χάριν ἔχειν. 56. vlt. ὥραν ἔχειν πολλήν. 969. 6. ὥραν οὐκ ἔχει ἐπὶ τῶν — 1097. 10. ὥρα ἑωθινή, tempus matutinum. 12. 13.
ὤρα, cura. 15. 3.
ὡραϊσμὸς τῆς ἑρμηνείας. 5. 1.
ὠρανʼ, Aeol. pro οὐρανοῦ. 177. 3.
ὠργιασμένος, orgiis operatus. 23. 1.
ὡς ἂν εἴποι τις. 272. 10. ὡς ἡ ἐμὴ δόξα. 117. 3. item ſine artic. ὡς ἐμὴ δόξα p. 1071. pen. ὡς ἐγὼ δόξης ἔχω περὶ αὐτοῦ. 496. 10. vid. etiam p. 618. 4. et 625. 2. ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἔχοι. 859. 13. ὡς τὰ πολλά. 1072. 15.
ὡσπερανεὶ, velut, tanquam. 547. 15.
ὠτᾶν. 1018. 10.
ὠφέλειαν παρέχει πᾶσι. 784. 4.

INDEX RERVM
NOTATV DIGNIORVM
IN
DIONYSII HALICARNASSENSIS
ANTIQVITATIBVS ROMANIS.

Ad propria Latinae gentis nomina quod attinet, quia plura vnus idemque geſſit nomina, minimum bina, interdum terna, nonnunquam quaterna, praenomen ſcilicet, nomen gentilitium, cognomen, et agnomen: memineris, tibi non e praenomine, ſed ex nomine gentilitio vnumquemque Latinum et Romanum quaerendum eſſe: exempli cauſa, A. Virginium, non in A, ſed in V. In gentilitiorum vero ſerie non temporis, ſed praenominum, habita eſt ratio: verbi gratia, in Valeriis non Voleſo, nec Publio, primus datus eſt locus, a quibus caeteri ſunt orti; ſed ſecundum praenominum ſeriem praemiſſus eſt Lucius Valerius, et deinceps M'. Valerius, M. Valerius, P. Valerius, Voleſus Valerius: itidemque in aliis. E ſynonymis quoque ad ſynonyma et affinia tibi quandoque tranſeundum memineris: vt, (verbi cauſſa) ſi quid in imagine non inuenias, id in ſimulacro, aut ſtatua, quaeras, itidemque in aliis. Praenomina vero, de quibus modo dictum eſt, alia in frequenti fuerunt vſu: vt Appius, Aulus, Caius, Cnaeus, Lucius, Manius, Marcus, Poſtumus, Publius, Quintus, Seruius, Sextus, Spurius, Tiberius, Titus. *Alia rarius vſurpata ſunt: vt* Agrippa, Ancus, Aruns, Caeſo, Gracchus, Lar, (*ſeu* Lars) Metius, Neuius, (*pro* Cnaeus) Numa, Octauius, Opiter, Pompo, Proculus, Tullus, Turnus, Voleſus, Vopiſcus. *e quorum numero quatuor apud recentiores vſurpata ſunt;* Agrippa, Gracchus, Proclus, Vopiſcus. Appius *vero in Claudiorum familia paene ipſo nomine fuit vſitatius; praeſertim in decemuiri appellatione. Cognomina et Agnomina,*

quoniam apud hunc auctorem rariora ſunt, pleraque ſuo loco ſunt notata. De his te praemonendum putauimus, lector. Tu ſtudium et laborem noſtrum, publicae vtilitatis gratia ſuſceptum, aequi bonique conſule.

A.

Aberrigines. 28. 7. Aborigines, indigena gens. 27. 10. e Graecia oriundi. 29. 6. 153. 2. ab Oenotris oriundi. 230. 2. 235. 5. Oenotrorum Arcadicorum pars. 312. 8. a Lelegum gente quibuſdam nil differre videntur. 28. 10. vnde nomen ſortiti. 27. vlt. 28. 6. 36. 12.
Aborigines Siculis ſedes ſuas adimunt. 25. 4. 153. 1. 235. pen. Vmbros et Siculos e ſedibus ſuis expellunt. 42. 4. Reatinum agrum tenent. 336. 5. ſub Latino rege Latini dici coeperunt. 26. 9. Aboriginum oppida. 37. 4.
Abſtemia ſacra. 86. 5.
Acalis, Eumedis filia. 157. 13.
Acanthus Lacedaemonius, primus nudo corpore ſtadium decurrit. 1485. 14.
Acarnanes remunerantur a Romanis. 130. 5.
Acclamatione voluntatem ſuam ſignificat populus. 837. 9. acclamatione probantur dicta perorantis. 1522. 9. acclamatio ad ducis exhortationes. 1763. 8.
Acerrae in pompis. 1493. 4.
Aceſtorides, archon Ath. 927. pen.
Achaeus, Neptuni et Lariſſae filius. 46. 8.
Achaei in Ponto plane degenerarunt a Graecis. 232. 3.
Achaia, ab Achaeis dicta Peloponneſus. 68. 14. Achaia, Haemoniae, ſeu Theſſaliae, pars, ab Achaeo denominata. 46. 12. Illa inferior ab aliis dicitur; haec ſuperior, ratione ſitus.
Achilles naues amittit tres. 133. 6. in Patrocli funere ludos celebrat. 885. 9.
Achilis ſepultura. 121. vlt. Achillis clypeus a Vulcano fabricatus. 1489. 4.
Aciei militaris deſcriptio. 878. 9. ſic 895. 8. et 1047. 12. Aciei vltimum locum tenet infimi cenſus turba. 1008. 10.
Acquiſitionis modi duo. 512. 3. acquiſitionis modus iuſtiſſimus, bellum. 2325. 3.
Actium, op. 127. 1. et 5.
Adies, ſeu Aſies, Cotyis f. 71. 1.
Adiutores conſulum in iudicium vocantur, quia conſules ipſi non poſſunt. 2101. 2.
L. Aebutius conſul. 1931. 3. peſte moritur. 1932. 16.
T. Aebutius Elua conſul. 983. vlt. et 984. 1. magiſter equitum aſſumitur ab A. Poſtumio dictatore. 1040. 15. Latinis commeatus intercludit. 1044. 15. Romani exercitus ſiniſtrum cornu tuetur. 1048. 3. in duello cum Mamilio vulne-

vulneratus ex equo defluit. 1062. 4.
Aediles, οἱ ἀγοϱανόμοι. 1250. 3. vnde dicti; quibus olim nominibus appellati; et quibus muneribus functi. 1249. 10. feriarum adornandarum curam a ſenatu accipiunt. 1262. 10. regiis inſignibus a ſenatu ornantur. 1262. 13. Marcium tribunorum iuſſu arripientes a patriciis repelluntur. 1371. 9. 1389. 2. Aediles tributis comitiis creari ſancit Valero tribunus. 1860. 15. Aedilium et tribunorum comitia tributis ſuffragiis peraguntur. 1877. 8. Aedilium laeſio aeque grauis, atque tribunorum. 1388. 11.
Aedilitas, plebeius magiſtratus. 888. 8. Aedilitate fungitur, qui ſuperiore anno tribunus fuerat. 2120. 5.
Aegeſta op. Sicil. 133. 9. ab aliis Egeſta dicitur, et Segeſta.
Aegeſtus Troianus in Sicilia quo caſu natus. 132. 4. et vlt. in Siciliam profugit. 131. vlt.
Aegeſtus, Lauinienſis ſacerdotii princeps. 169. 2.
Aegeſtus, Numitoris filius. 193. 7.
Aemiliae Veſtalis ad Veſtam precatio, et e periculo liberatio. 382. 5.
L. Aemilius, Mamerci filius, patrum iuſſu conſulatum ambit. 1710. 8. conſul creatur. 1711. 5. in Volſcos proficiſcitur. 1713. 4. probroſae cladis pudore in caſtris manet. 1722. 2. L. Aemilius II. conſul. 1783. 5. in Etruriam cum exercitu proficiſcitur. 1784. 11. Veientes fundit et fugat. 1785. pen. ob triumphum negatum ſenatui iraſcitur. 1790. 4. L. Aemilius Mamercus III. conſ. 1844. 5. de agri publici diuiſione quam ſententiam dixerit. 1883. 8.
L. Aemilius Barbula conſul. 2342. 3.
Q. Aemilius apud Pyrrhum legatione fungitur. 2344. 9.
Tib. Aemilius conſ. 1881. 9. in Sabinos proficiſcitur. 1895. 10. Tib. Aemilius II. conſul. 1908. 5. Sabinos perpopulatur. 1909. 10.
Aenea, op. Thraciae, ab Aenea conditum. 124. 14.
Aeneatarum migratio. 125. 3.
Aenea, op. Latii, ab Aenea denominatum, poſt Ianiculum. 185. 3.
Aeneas, Anchiſae et Veneris filius. 157. pen.
Aeneae progenitores. 157. 4. Aeneas quibus conditionibus diſceſſum ab Achiuis impetrarit. 118. 7. patriam cur prodiderit. 121. 9. ex Aſia in Italiam profugit. 1223. 1. cum Troianis in Italiam appellit. 112. 6. vbi in Italiam exſcenderit. 131. 1. Aeneae in Italiam aduentus varie a ſcriptoribus refertur. 113. 14. Aeneam in Italiam veniſſe quidam negant. 136. 6. Aeneam ex Italia in Phrygiam rediiſſe quidam aſſerunt. 136. 9. Aeneas ſacra in Italiam ſecum importat. 378. 4. ſacra in Italiam quae importauerit. 175. 4. icto cum La-

tino foedere, et debellatis Rutulis, condit Lauinium. 150. 3. Latino ſuccedit. 161. 7. e Molottis in Italiam cum Vlyſſe appulſus, Romam condidiſſe dicitur. 181. 2. in proelio interceptus. 162. 14. Aeneae ſacellum. 134. 7. heroicum monumentum. 127. pen. epitaphium. 163. 1. filiae in Arcadia elocatae. 133. 10. 138. 11. filii quatuor. 180. 13. 184. 6. Aeneae filii Romulus et Remus. 184. 6.

Aeneas alius. 136. 7.

Aeneas Siluius, Lat. rex. 177. vlt.

Aenus, op. Thraciae, ab Aenea conditum. 124. 14. Dionyſius Aeneam vocat. ibid.

Aequicolarum fetiales. 389. 12.

Aequi Latinorum fines incurſant. 1120. 8. domantur. 1135. 3. Volſcis ſe aduerſum Rom. addunt ſocios. 1534. 13. Aequi et Volſci in expeditione aduerſum Romanos ipſi in ſe mutuo arma vertunt. 1655. 1. Aequi in Latinorum agros incurſiones faciunt. 1735. 5. Ortonam capiunt. 1735. vlt. a Fabio intra moenia compelluntur. 1774. 13. cum Volſcis foedus contra Rom. ineunt. 1783. 7. a Ser. Furio proconſ. profligantur et peruaſtantur. 1785. 7. Aequi et Volſci a Latinis profligantur. 1841. 8. Aequi peruaſtantur a T. Quintio. 1878. 8. peruaſtantur a Valerio. 1895. 13. Antiatum praeſidio excedunt. 1907. 13. foederis leges quas a Roman. acceperint. 1910. 13. foedus violant. 1911. 6. per incuſtoditas vias Romanum agrum incurſant. 1917. 6. intra moenia compulſi peruaſtantur a Fabio. 1918. 2. clade accepta domum ſe recipiunt. 1930. 2. cum Volſcis contra Rom. foedus icunt peſtis temp. 1932. 8. cum Volſcis profligantur. 1942. 4. excedunt Tuſculo. 2040. 8. pacem quibus conditionibus a pop. Rom. acceperint. 2044. 13. foedus iterum violant. 2045. 14. a Romanis ſub iugum miſſi, Corbionem vna cum duce ſuo dedunt. 2054. 9. arma reſumunt. 2058. 1. ab Horatio intra moenia ſua compelluntur. 2071. 6. Tuſculanos iterum infeſtant. 2104. 3. caſtris ſimul et victoria exuuntur. 2114. 16. peſtis tempore Romanos adoriri cogitantes, et ipſi a peſte infeſtantur. 2134. 2. denuo in Tuſculanum agrum irruptionem faciunt. 2163. 3. a Valerio profligantur. 2277. 13.

Aerarium, θησαυρὸς. 676. 1. Aerarium publicum, τὸ δημόσιον ταμιεῖον. 1687. vlt. in aerarium a Fabricio illata cccc. talenta. 2356. 1.

Aerea arma. 677. 7. aerea ſimulacra. 152. 1.

Aeſculapius, ex ſemonum numero. 1494. 10.

Aeſculapii inſula. 875. 12

Aeſopeo filo contexta fabula. 1229. vlt.

Aetatis anno xx. virilis toga ſumeba-

mebatur Cumis. 1333. 2. Aetatis anno xx. ſociorum auxiliis praeficitur Seruius. 638. 11. aetatis annus xxx. rebus capeſſendis maturus. 722. 2. aetatis anno xxx. remp. capeſſere ſinunt leges. 647. vlt. aetatis anno xLv. ciuis liberabatur ab externa militia. 678. 6.
Aetoli, olim Curetes. 47. 1.
Aezei regnum et poſteritas. 30. 4. 31. 1.
Aezei, populus, poſt Lycaones et Oenotri tranſnominati. 33. 3. iidem opinor, qui aliis Azanes.
Agatharchus Olympion. 745. 9.
Agonales Salii. 384. 11.
Agri triferi. 92. vlt. ager Tarquiniorum eiectorum in egenos ciues diuiditur. 874. 12. Agrum Romanum vt diuiſerit Romulus. 251. 6. agrum Romanum vt diuiſerit Numa Pompilius. 400. vlt. ager Romanus in quot partes tributus a Ser. Tullio. 673. 6. agri publici partem Numa diuidit in pauperes. 368. 4. ager publicus a Ser. Tullio diuiditur in exſortes ciues. 659. 4. 668. 6. agri publici diuiſio ſuadetur et vrgetur a Sp. Caſſio. 1676. 3. 1679. 9. 1680. 7. agri publici participes fieri Latinos et Hernicos vult idem Caſſius. 1676. 7. agri publici definitio et diuiſio vrgetur ab Icilio trib. 1740. 4. agri publici diuiſio iterum vrgetur a trib. et pl. 1844. 13. et rurſum. 1881. 10. ab Appio impeditur. 1890. vlt. iterum vrgetur a trib. et a ſenatu ex parte conceditur. 1908. 9.
Ager e publico donatur Mucio, quantum ſc. vno die vno boum iugo circumarare poſſet. 923. 9. agri e publico tantum datur Horatio, quantum vno boum iugo vno die circumarare poſſet. 902. 2.
Agraria lex diſcutitur. 1680. 12. vltra xxx. annum extracta. 2085. 3. ad populum refertur a trib. 2085. 9. impeditur. 2100. 5. rurſus impeditur. 2103. 14. agrarium negotium quib. cauſſationib. extractum a conſſ. 1845. 5. Agraria contentio in grauiorem concertationem tranſit. 1850. 5. agrarium negotium a Caſſio primum inuectum. 1882. 8. Agrariae legis auctor Sp. Caſſius. 2094. 1.
Agriculturae et militiae ſtudia coniungit Romulus. 297. 2. agriculturae ac pecuariae ſtudium Rom. commendatur ab Anco Marcio. 519. 3. 520. 4.
Agrippa, praenomen Menenii.
Agylla ſub Pelaſgis dicta, quae poſt ſub Etruſcis Caere. 54. 4. 563. 14.
Aiacis et Vlyſſis lucta. 1486. 2.
Aius Locutius. 882. 12. Viſe Faunus.
Albae Longae conditor, ſitus, fortuna. 166. 3.
Alba, xxx. Latinorum oppidorum mater, a Romanis deſtruitur, et ciues Romam transferuntur. 504. 2.

Albana gens e quib. pop. conflata. 237. 9. Albanorum regum catalogus. 177. pen. Albani poſt Numitoris obitum annuis dictatoribus regum loco vſi. 1026. 6. Albanorum et Romanorum foedus ſub Romulo. 410. 8. Albanum bellum, eiuſque cauſſa, dux, exitus. 407. 14. Albani patricii Romam translati. 499. 9.
Albanus ager fertilis. 93. 4. Albanum vinum. 167. pen. in Albano monte feriae Latinae. 1725. 12.
Albas Siluius, Lat. rex. 178. 2.
Albinus, Poſtumii cogn. 1911. 5. pro eodem Albus p. 1115. vlt.
Albus, Poſthumii cogn. 1115. vlt. Pro eod. Albinus. 1911. 5.
Alcaeus poëta proſcrib. 1023. 4.
Alcyone, ſacerdos Argiua. 57. vlt.
ad Algidum caſtra Aequorum et Volſcorum. 2041. 3. 2163. 5. ad Algidum male mulctantur Romani. 2215. 13.
Alladius, rex Albae. 178. 12.
Alpes, montes. 27. vlt.
Alſium, Aboriginum opp. 54. 5.
Aluntium, op. Sicil. 130. 4.
Amata, Latini vxor. 161. 12.
Ambrax, rex Ambraciae. 127. 4. Ambracius ſinus. 127. 2.
Amiterna, Sabinorum op. 40. pen. 339. 1.
Amphictyonis inſtituta. 702. 1. Amphictyonicum concilium. 702. 4. Amphictyonicae leges. 702. 7.
Amphitheatralis porticus. 583. 12.
Amulius fratrem Numitorem ſucceſſione prorſus fraudare nititur. 193. 1. XLII. annos Albae regnauit. 179. 12. occiditur. 220. 13.
Amyntor, Phraſtoris f. 74. 6.
Anactorium, op. Acarn. 130. 5.
Anchiſa, opp. ab Anchiſe denominatum. 185. 2.
Anchiſenſium tabula. 188. vlt.
Anchiſes, Capyis filius, Aeneae pater. 157. 15. Anchiſae monumentum. 163. 5. Anchiſae portus. 128. pen.
Anchiſes, archon Athen. 1502. 3.
Ancilia Saliorum, et inter haec ancile coelitus demiſſum. 387. 10.
Ancus, praenomen Marcii regis. 517. 12. praenomen Publicii Corani, Latinorum ducis. 512. pen. Nomina ipſa ſuo loco poſita.
Anio, fluuius. 473. 1. non procul a Sacro monte praeterfluit. 1142. 15. Anienis fl. curſus, et virtus. 929. 10. Anienis et Tiberis confluentia. 558. 2.
Anius, Deli rex. 125. 6. 150. 6.
Annales Graecanici. 21. pen. Annales de Aruntis Tarquinii morte quae referant. 718. 2. Annales qua occaſione in Siciliae tyranno errarint. 1314. 1. Annales Piſonis. 653. 3. 675. 13.
Annibalicum bellum. 271. 6.
Annona, εὐετηρία. 1249. 7. Annonae curatores aediles. 1249. 7. Quaere et Frument.
Annui magiſtratus. 358. 6. Annuum imperium Athenis quoque, vt Romae. 1897. 5.
Ante-

Antemna, Siculis olim ab Oenotris, ſeu Aboriginib. erepta. 312. 8. Romanorum colonia facta. 311. 7. et vlt. Antemnatum conditores. 44. 11. Antemnates capiuntur a Romulo. 306. 6. Tarquiniis contra Romanos opem ferunt. 893. pen.
Antenoridarum proditio. 114. 4.
Anteſignanorum ob amiſſa ſigna poena. 1830. 1. 1880. 11.
Anthemone, Aeneae filia. 123. 11.
Antias, Vlyſſis filius, Antii conditor. 183. 6.
Antigenes, archon Athen. 1313. 13.
Antiſtius Petro, Sex. Tarquinii dolo necatur. 780. 1.
Antium, primaria Volſcorum vrbs. 1504. 2. 1899. 3. ad Antium caſtra Aeq. 2106. 9. Antiates foedus cum Tarquinio Superbo faciunt. 762. 9. Aricinis opem ferunt. 925. 9. Latinis auxilia mittunt contra Rom. 1042. 3. Coriolanis auxilia mittunt. 1253. 3. Siculos legatos dimittere coguntur. 1394. 12. Antiatum nauale capitur cum aliquot nauibus et inſtrumento nautico. 1899. 7. Antiates et Aequorum praeſidiarii Quintio ſe dedunt. 1907. 11. in Antiatem agrum coloni deducuntur a triumuiris. 1908. pen. Antiatum exſules cum Aequis in Latinorum agros incurſant. 1911. 13. Antiates ad defectionem ſpectant. 1919. 4. Antiates, tum indigenae, tum coloni Romani, deficiunt. 2039. 8. vi capiuntur. 2043. vlt.
T. Antonius decemuir. 2148. 2. 2214. 8. 2241. vlt. 2242. 6.
Apennini montes. 25. 12. 37. 8. 533. vlt.
Apices Saliorum, κυρβασίαι. 385. 10.
Apiolani a Tarquinio Priſco expugnantur. 544. 6.
Apium, menſarum vice ſubſtratum. 140. 6.
Apophthegma Valerii. 890. 2.
Appius, Sabinum praenomen Claudiorum et Herdoniorum.
Approbatio ſententiae fiebat admurmuratione. 1229. 1. item et acclamatione. 1522. 9.
Aqua ſacrificiis adhibetur pura. 195. 4. Aquae calidae. 94. 7. Aquae ductus, vna e magnificentiſſimis Romae ſtructuris. 581. 9.
Aquila Tarquinio pileum de capite rapit, et apte reponit. 540. 11. Aquilarum nidus a vulturum agmine diſturbatus. 795. 3.
C. Aquilius conſul. 1656. 10. 2087. 4. fortiſſime deuincit Hernicos. 1661. 10. de Hernicis ouat. 1670. 1.
C. Aquilii narratio de cloacarum expurgatione. 581. vlt.
L. et M. Aquilii, e coniuratorum numero. 856. 10. arceſſuntur. 862. vlt. 867. 5.
M. Aquilii (ſeu Attilii) ſupplicium. 791. vlt.
Ara ſubterranea. 302. 5. et 11. Ara Maxima. 104. 1. Arae ad iuſſu-

iusiurandum et foedus erectae. 333. 11.
Aratoris habitus. 2032. 11.
Arbiter Porſena capitur controverſiae cum Tarquiniis. 916. 11. arbitri in aedificatione malae fidei. 2075. 9.
Arca lapidea ſeruandis oraculis Sibyllinis. 793. 2.
Arcades montanis gaudent. 36. 13. ob diluuium e Peloponneſo emigrant. 154. 6. 172. 12. primi Graecorum in Italiam traiiciunt. 30. 1. cum Euandro quae in Italiam intulerint ſcitamenta. 87. a. 6. quem primum habitandi locum in Italia ceperint. 113. 7. Arcadum numen antiquiſſ. et honoratiſſ. Pan. 84. pen.
Arcadia, olim Lycaonia. 235. 11. Arcadiae rex primus Atlas. 153. 15. Arcadiae diluvium. 154. 7. 172. 12.
Arces: quaere in Arx.
Archedemides, Archon Athen. 1915. pen.
Archeſtratides, arch. Ath. 634. 5.
Ardeas, Vlyſſis filius, Ardeae op. conditor. 183. 6.
Ardeatae, pop. Latii. 991. pen. Ardeatum fetiales. 389. 13. Ardeates a Tarquinio Superbo oppugnantur. 795. vlt. inducias faciunt cum Romanis. 842. 8. 844. 7. controuerſo agro excidunt. 2286. 6. ob agrum amiſſum a Romanis deſciſcunt. 2289. 4. in amicitiam et ſocietatem populi Rom. recipiuntur. 2307. 2.
Aretini, pop. Etruriae. 551. 5.
Argei in Tiberim proiiciuntur. 97. 10.
Argos Achaicum. 45. vlt. Argiuorum ſeditio. 1472. 16. Argiuorum ſacerdotum Commentarii. 181. 2. Argiuae Iunonis ſacra. 55. 4. Argolici clypei. 54. 12.
Arietes in oppugn. mur. 960. 10. 1252. vlt. Arietibus diſcutiuntur portae. 2043. 14.
Aricia centum et viginti ſtadiis Roma diſtat. 1115. 5. ab Etruſcis oppugnatur. 925. 4. Aricini, pop. Latii. 991. pen. auxilia a Cumanis petunt. 1321. 4. Romanos accuſant in foro Ferentino. 964. 3. 991. 3. 993. 3. Aricini et Ardeates controuerſo agro excidunt. 2286. 6.
Ariſtocrates, Ariſtodemi pater. 1315. 13.
Ariſtocratia non Romae tantum, ſed etiam in vicinis populis. 1183. 2.
Ariſtodemus, Ariſtocratis filius, cur Mollis cognominatus. 1315. 14. qua occaſione et qua via tyrannidem Cumis inuaſerit, quomodo eam geſſerit, et quomodo in ea defunctus ſit. 1316. 4. fortiſſimam patriae operam nauat in profligandis hoſtibus barbaris. 1319. 13. plebis ſtudium ſibi conciliat modis omnibus. 1320. 12. ſuppetiis Ariciae ferendis praeficitur. 925. pen. 1322. 4. clariſſima victoria potitur. 1323. vlt. optimatibus Cumanis interemtis, tyrannidem ſibi adſtruit. 1327. 2. tyrannidem

dem vt geſſerit. 1330. 15. Tarquinium exſulem hoſpitio excipit, et mox defunctum ſepelit. 1089. 2. in ſumma ſecuritate oppugnatur ab exſulibus. 1333. 5. cum tota cognatione ſtirpitus exſcinditur. 1338. 3.
Arma pro cenſu imperata. 677. 3. ſqq. 1449. 5. ſqq. arma fulmine partim foedantur, partim plane abſumuntur. 1751. 8.
Armillae aureae. 2090. 5.
Arſius heros, ſeu Oratus. 878. 1.
Artemiſiana pugna. 886. 1.
Aruns, Demarati f. 539. 7.
Aruns, Porſenae, Etruſcorum regis, filius, prudens patri conſilium dat. 912. 9. a patre cum parte copiarum ad Ariciam ſibi ſubiugandam mittitur. 1321. 8. in Ariciae oppugnatione occumbit. 925. 3. 1324. 2.
Aruſpex, ἱεροσκόπος. 281. 2. 3.
Arx Capitolio contigua. 2021. 12. Arces vrbis. 1658. pen. Arcibus et moenibus tutandis adhibentur emeriti. 1749. 15.
As, qualis et quantus nummus. 1818. 12. Aſſium decem millib. multatur T. Romilius; Veturius, collega eius, xv. 2123. 10.
Aſcanius, Aeneae et Creuſae filius. 504. 2. relicto regno Daſcylitico Hectoridas in paternum imperium reſtituit. 119. 1. Aſcanius Euryleo, Aeneae patri, in regno Lat. ſuccedit. 163. 9. regnum cum Romulo et Remo, fratribus ſuis, diuidit. 184. 15. coeleſti ſigno contra Mezentii vim animatur. 247. 1. Albam condit. 166. 8. 504. 2.
Aſcanius lacus. 118. 11.
Aſies, ſeu Adies, Cotyis f. 71. 1.
Aſſaracus, Trois filius. 157. 13.
Aſſertor corporis aſſerti ſponſionem facere tenetur. 2232. 8.
Aſſyriorum imperium. 5. pen.
Aſtyllus Syracuſius, olympionica. 1694. pen.
Aſtylus Crotoniates, olymp. 1502. 3.
Aſylum a Romulo apertum. 267. 15. 506. 13.
Aſylum publicum. 705. 2.
Athenarum ambitus. 669. vlt. 1934. 10.
Athenienſium εὐπατρίδαι et ἀγροῖκοι. 252. 8. et 10. Athenienſium θῆτες. 255. 1. Athenienſes debita pauperibus remiſerunt Solonis ſuaſu. 1000. 3. Athenienſes reprehenſi ob exterorum excluſionem. 270. 5. Athenienſes et Lacedaemonii quantis copiis Perſas profligarint. 2157. 2. Athenienſes quam diu et quam late imperarint. 8. 13. Lacedaemoniis vt ſe ſubmiſerint. 2157. vlt. imperio exuti. 270. 13. ab Athenienſibus leges petunt Romani. 2128. 9. 2135. 11. Athenienſis reip. gloria. 436. vlt. Athenienſis reſp. annuo imperio adminiſtratur. 818. 3.
Athenaeum, loc. Ital. 131. 1.
Athletarum genera duo, eorumque certamina. 1485. 7.
Athletarum certamina tria

apud veteres, curſus, lucta, pugilatus. 1500. 1. Athletae, pudendis tantum praecinctis, caetera nudi certabant. 1485. 8.
L. Atilius Longus, tribunus militaris pro conſule. 2305. 6.
M. Atilii (ſiue Aquilii) ſupplicium. 791. vlt.
Atlas, primus Arcadiae rex, eiuſque poſteritas. 153. 14. Atlantis in regno ſucceſſores. 154. 5.
Atra dies cladis Fabianae. 1804. 13.
Atratus habitus in luctu. 1653. 9. Atratus habitus in moerore. 800. 4.
Atratinus, Sempronii cognomen. 1035. 14. 1659. 2. 2305. 5. 2306. 6.
Attica temporum ratio. 159. 2.
Neuius Attius (Feſto Attius Nauius) augur. 587. 4. clam tollitur e medio. 594. 2.
Tullus Attius, Volſcae gentis princeps. 1504. 7. Marcium ſupplicem benigne excipit, et rebus gerendis ſocium adſciſcit. 1506. 1. Volſcos aduerſum Romanos concitat. 1511. 1. belli dux creatus a Volſcis, in Latinorum agros incurſionem facit. 1527. 1. Marcio externae militiae imperium concedit, ipſe domeſticae praeeſt. 1530. 13. popularium ſuorum iras in Marcium exacuit. 1643. 13. ſocios populi Rom. infeſtat. 1665. 4. manu promtus, ſed copiis ducendis minus idoneus. 1669. 1. in proelio interficitur. 1669. 3.
Atyis maiores et poſteri. 71. 1. et 7. 73. 8.
Auentinus Siluius, rex Albae. 179. 5.
Auentinus collis, ſeu Auentinus mons. 84. 8. 205. 13. ab Auentino rege denominatus. 179. 7. Palatino contiguus. 224. 5. munitur a Romulo. 314. 9. vrbi additur ab Anco Marcio. 532. 2. populo ad aedificandum conceditur. 2076. 8. occupatur a decemuirum deſertoribus. 2269. 11. omnium in vrbe collium caſtris locandis aptiſſimus. 2269. 12. collium maximus. 705. vlt. Auentini collis altitudo et ambitus. 532. 3. 2072. 8. in Auentino templum Dianae. 2076. 8. Auentinum et Palatinum inter ſitus Circus maximus. 582. 4.
Auerno adiacens mons. 1336. 4.
Auerruncis diis ſacra fiunt. 1987. 10.
Auerruncatoria ſacrificia. 972. 10.
Augures, οἰωνοπόλοι: eorumque munus. 372. vlt. Augures mercede publica conducti in magiſtr. creatione. 248. 6. conſuluntur. 585. 7. conſuluntur ſuper Sibyllinorum oraculorum emtione. 791. 3. cum pontificibus regem ſacrorum deſignant. 845. 10. adhibentur ad legum confirmationem. 2076. 4. 2145. 8. Augurum clariſſimus Neuius Attius. 587. 4.
Augurales locorum diuiſiones.

nes. 589. 1. Auguralis artis magiſtri. 589. 8.
Augurinus, Minucii cognom. 1358. 4.
Auguſtus Caeſar ciuilia bella ſopit. 20. vlt.
Aurigarum certamina. 1485. 5.
Aurunci, pop. Italiae. 55. 10. gens procera, robuſta, ferino adſpectu, bellicoſa. 1115. 10. Campaniae optimos campos tenent. 1114. 2. Echetranos agros a Romanis depoſcunt. 1114. 4. a Seruilio deuincuntur. 1116. 4.
Auſones, Iapygum armis pulſi, migrant in Siciliam. 58. 4. Auſonia, Italia. 90. 14. Auſonius ſinus, poſt Tyrrhenus tranſnominatur. 32. 5.
Auſpicato res arduae capeſſuntur. 907. 13. Auſpicio dirimitur controuerſia. 223. vlt. Auſpiciis ſedes et ſtatio quae optima. 245. 11. Auſpiciorum religio contemta in ambiendis magiſtratibus. 248. 1.

B.

Babylonii muri. 701. 7. Babyloniae praeſtantia. 91. pen.
Bacchanalia Athen. 1500. 7.
Bacchiadarum genus. 538. 4.
Bacchi caſus. 274. 8. Baccho templum ex voto aedificat Poſtumius dictator. 1077. 14. Bacchi aedes dedicatur. 1260. 7.
Bacillo terrae partes circumſcribunt coniectores. 786. 3. Baculo ligneo excauato auream virgam inſerit Brutus, et Apollini donat. 806. 7.
Barbatus, Horatii cognomen. 2169. 3.
Barbita in lud. votiuis. 1487. 9.
Barbula, cognom. Aemilii. 2342. 3.
Batea, Teucri filia, Dardani vxor ſecunda. 126. 2. 157. 7.
Batia, op. Aborig. 39. vlt.
Bebrycum auxilia ſeru. 138. 8.
Bellandi modus ciuilis et priſcus qualis fuerit. 513. 4.
Bigis alligatus proditor raptatur et diſcerpitur. 502. 11.
Bigariorum certamina. 1485. 5. 1497. 13.
Bitumine et pice referta vaſa ardentia fundis in hoſtem torquentur. 2028. 4.
Boarium forum. 104. 2. in Boario foro templum Fortunae. 710. 1.
Bolani, pop. Latii. 991. pen. Bola a Marcio oppugnatur. 1540. 2. a Marcio vi capta, direpta, incenſa. 1541. 12.
Bouillae, primarium Latii oppidum, a Marcio capitur. 1544. vlt. Bouillani, pop. Latii. 991. pen.
Brutii a Fabricio ſuperati. 2344. 8. 2355. 7. in vrbem recepti. 231. 2.
Brutus, ἠλίθιος, cur cognominatus L. Iunius. 803. 11. Bruti nomen vſurpat ſibi L. Iunius, plebeii generis homo. 1199. 7. et 9. Bruti poſteriores an primi nepotes fuerint. 888. 6. Caetera in Iuniis.
Bubetani, pop. Latii. 991. vlt.
Buccinis conuocari plebs cur ſoleret. 253. 10. Buccinatorum

rum centuria. 682. 11. 1450. 13.
Buthrotum, portus Epiri. 128. 3.

C.

Cabiris vouentur decimae. 61. pen.
Caci furtum et interitus. 98. 15. 108. 6.
L. Caecilii Metelli triumphus, feruor in ſeruandis Veſtae ſacris, et ſtatua in Capitolio. 377. 9.
L. Caedicius, trib. pl. Seruilium conſularem accuſat. 1820. 12. 1821. vlt.
Caelebs, ἠίθεος. 291. vlt.
Caelius mons a Caelio Etruſco dictus. 313. 6. 7. monti Palatino contiguus. 341. 4. vrbi additur a Romulo et Tatio. 341. 1. vrbis moenibus includitur a Tullo Hoſtilio. 407. 7.
Caelus exſectus. 273. pen.
Caenina, op. Lat. 206. 11. Siculis olim ab Oenotris, ſeu Aboriginibus, erepta. 312. 6. capitur a Romulo. 305. vlt. Romanorum colonia facta. 311. pen.
Caere, olim Agylla. 54. 3. a Tarquinio oppugnata. 563. 13. Caeretani cum Veientibus contra Romanos conſpirant. 707. 13. 709. 9.
Caeſar: quaere Iulius.
Caeſo, praenomen, quaere in Fabiis, Quintiis, et alibi.
Cala, κάλει. 682. 4.
Calendae, νεμηνία. 1638. pen.
Calliades, arch. Athen. 1739. 4.
Callias, archon Athen. 1313. 13. 2057. 13.
Calliroe, Oceani f. 70. 12.
Calliroe, Scamandri f. 157. 11.
Callithea, Choraei filia. 71. 1.
Calpetus Siluius, rex Alb. 178. 5.
Calpurnius Piſo conſ. 11. 9.
Cameria, ab Albanis condita. 343. 13. fit colonia Rom. 343. 12. Sex. Tarquinii hortatu deficit a Rom. 935. 5. capitur et ſubuertitur. 961. 3. Camerini dedunt ſe Tarquinio. 550. 6. Camerini Tarquiniis eiectis contra Romanos opem ferunt. 893. pen. Camerini exſules, Romanos in foro Ferentino accuſant. 964. 11.
Camerinus, Sulpiciorum cognomen. 966. 5. 1198. 3. 1475. 1. 1981. vlt.
Camilli, κάδωλοι. 280. 9. et vlt.
Campaniae fides dubia. 1154. vlt. Campani Cumanis exſulibus ſuppetias ferunt. 1334. 8. Cumas occupant. 2318. 6. de Neapolitanis apud ſenatum conqueruntur. 2314. 3. Campani campi. 55. 8. Campani campi fertiliſſ. 92. pen. Campani campi feraciſſima pars Cumana regio. 1317. 6.
Campus Martius, comitiorum locus. 840. 3. campus Martius creandis magiſtratibus dicatus. 873. 5. (Plura in Mars.)
Caniſtris offeruntur primitiae. 1495. 10.
Cannenſis clades. 271. 13.
C. Canuleius, trib. pl. in ſenatu expoſtulat de lege ſuper iure conſulatus. 2295. 12. 2297. 1.
Capena porta. 1510. 9.
Capetus, rex Alb. 178. 4.

Capi-

Capitolium a Tiberi vix ſtadio diſtat. 2021. 5. Capitolio ſubiectus campus complanatur. 341. 6. Capitolii porta ſacra ſemper patet. 2021. 9. Capitolio contigua arx. 2021. 12. Capitolium et arx praeſidio munitur in obſidionis periculo. 1550. 6. Capitolium et arx praeſidio munitur in bell. tumult. 2250. 5. Capitolium a plebe et tribunis occupatur in ſeditione. 1875. 1.

Capitolinus collis, olim Saturnius dictus. 86. b. 12. 236. pen. olim etiam Tarpeius dictus. 585. 12. poſt, ab invento ibi capite denominatur. 787. pen. a Romulo munitur. 314. 9. in Capitolini collis vertice templum Iouis Feretrii. 308. 9. Capitolini templi ſtructura, a Tarquinio Priſco inchoata, continuatur a Tarquinio Superbo. 788. 2. Capitolinum templum abſoluitur, et a M. Horatio dedicatur. 924. 6. Capitolini templi longitudo et latitudo. 788. 7. Capitolinum templum quando et a quo incenſum. 793. 3. Capitolinum templum poſt incendium nihil fere mutatum. 788. pen.

Capitolinus, cogn. Quintii. 1859. 4. et al.

Capua, vrbs Campaniae. 1334. 7. a Capy denominata. 185. 2.

Caput recens occiſi hominis, e terra effoſſum. 784. 1. caput obnuptum veſte. 292. pen. capitis velamen detrahit fetialis. 2326. 4. Capitis damnati de Tarpeio ſaxo deturbabantur. 1699. vlt. Capite cenſi. 681. pen.

Capyae, ſeu Caphyae, op. Arcad. a Capy Troiano denominatum. 123. 2.

Capys Troianus. 123. 3. Aſſaraci filius. 157. 14.

Capys Siluius, rex Alb. 178. 4.

Carbaſina lacinia puris Veſtalis virginis precibus accenditur. 382. 15.

Carinae, locus Romae. 170. vlt. 469. vlt. 1702. 5.

Carmenta, ſeu Carmentis, Graece Θεσπιῳδὸς dici poſſet: ſed vſitatiori nomine Θέμις dicitur. 81. 2. 5. et 6. Carmenti quotannis ſacra fiunt ſub Capitolio. 84. 6. Carmentalis porta. 84. 7. 2021. 10.

Carmina, Graecis ᾠδαί. 81. 7. carmina extemporalia in triumphis. 307. 4. 1492. 4.

Carnis fruſtula niuis in morem depluentia. 1985. pen.

Carpentum per patris cadauer agit Tullia. 740. 13. Carpento Romam vehitur Lucretia. 800. 3.

Carthago et Roma ſimul conditae. 187. 5. Carth. imperium denuo affectat. 271. 3. Carthaginenſes mari eiecti. 11. 13. Carthaginenſium ſacrificia. 95. vlt.

Sp. Caruilius vxorem dimittit primus. 291. 3.

Caſeus in ſacrificiis. 763. pen.

Caſſander, rex Maced. 125. 2.

Sp. Caſſius Vſcelinus, conſul, de Sabinis triumphat. 960. 1. magiſter equitum aſſumitur

aT.

a T. Largio dictatore. 1028. 6. copiarum partem a dictatore accipit. 1030. 6. de Latinorum defectione caſtiganda durius pronunciat. 1083. vlt. 1086. 1. Sp. Caſſius II. conſul. 1151. 3. vrbanarum rerum curam ſortitur. 1250. 10. aedem Cereris, Liberi, et Liberae dedicat. 1260. 7. Sp. Caſſius, III. conſ. 1670. 8. ambitioſiore triumphi vſurpatione, et liberaliore Hernicorum tractatione, ſenatum a ſe alienat. 1673. pen. res ab ſe geſtas pro concione denarrat. 1676. 13. legem agrariam vi perferre nititur. 1684. 12. tyrannidis accuſatur. 1695. 11. capitis damnatur a populo. 1699. 7. an a patre accuſatus et necatus. 1700. 8. cur a patriciis e medio ſublatus. 2094. 2. Caſſii domus diruta, et bona confiſcata. 1702. 2. Caſſii filii ob patris delicta nec patria, nec bonis, nec honoribus, mulctati. 1703. 12. Caſſii damnationis plebem poenitet. 1709. pen.

Caſtores, (ſeu Dioſcuri) ex ſemonum numero. 1494. 10. Caſtorum forma et aetas. 1066. 13. 1067. 4. Caſtorum apparitionis multa Romae monumenta; aedes ſcilicet, fons, ſacra, et ludi annui. 1068. 8.

Catlius pro Scaptius. 2285. 2. et 6.

Cato: quaere in Porcius.

Caucaſius (vel potius Thaumaſius) mons Arcadiae. 153. pen.

Cauponam exercere non licebat ciui Romano. 1811. 4.

Celebritates et feſta a Rom. inſtituta. 273. 2.

Celer, fabricae praefectus. 227. 12. Celerum denominatio et munus. 262. 12. (celeres οἱ ἕτοιμοι καὶ ταχεῖς ἐπὶ τὰ ἔργα. 262. vlt. Celerum tribuni, eorundemque munia. 372. 2. Celerum praefectura Bruto commiſſa a Tarquinio. 812. 10. Celerum praefecturam deponit Brutus. 819. 9.

Celtae Saturno humanis victimis litant. 95. vlt. Quaere et Galli.

Cenſorum officium. 699. 9. et 14. 2358. 4. Cenſores cloacas expurgandas et reparandas locant. 582. 2. qua conditione Caruilio vxoris dimiſſionem permiſerint. 291. 4.

Cenſorii Commentarii, ſeu Cenſorum tabulae. 190. 3. 690. 15.

Cenſus populi Rom. 190. 8. a Tullio vt inſtitutus. 676. 8. cur inſtitutus. 2308. 1. et 6. Cenſus maximi ordo, centuriae, arma; itidemque deinceps caeterarum quinque claſſium. 677. 4. 1449. 13. Cenſus primi (i. primi acti) numerus. 690. 14. Cenſus in vſum reuocatus a conſſ. 891. 11. eo cenſu inuenta CXXXM. 892. 2. Cenſus ſub primo dictatore, T. Largio. 1029. 11. Cenſus, in quo reperta CXXX. millia ciuium. 1186. 3. Cenſus

ſus ab V. C. 261.; quo reperta ciuium c. et x. millia. 1265. 4. Cenſus, in quo reperta militaris aetatis plus c. et XM. 1811. 1. Cenſus, in quo reperti paulo plures c. et III. millibus. 1844. 1. Cenſus poſt XVII. annum redintegratus. 2308. 5. Cenſus et militiae euitandae gratia multi locum mutabant. 2308. pen. Cenſus neglecti poena. 676. 15. 1029. 15.

Centuriae claſſium, CXCIII. 682. 6. Centuriae CXCIII. in ſex claſſes tributae. 1449. 10. 11. Centuriae iuniorum et ſeniorum in qualibet claſſe. 677. 9. et deinceps. Centuria ſexta raro vocabatur ad ſuffragia. 687. 11. et 14. Centuriae cuique ſuus erat ſpectandorum ludorum locus. 582. 9.

Centuriata comitia. 686. 9. 1449. 3. quid a tributis comitiis differant. 1854. 13. 2274. 9. Centuriatorum comitiorum indictio. 869. 3. 2274. 4. Centuriata comitia conſulibus creandis indicuntur ab interrege. 1734. 5. Centuriatorum comitiorum ſuffragia erant penes nobiliores. 1710. 12. in Centuriatis comitiis patricii ſuperabant plebeios. 2274. 11. Centuriati comitiatus decreta ſola olim a patriciis rata habebantur. 2274. 7.

Centurionum electio. 681. 3. Centuriones ſacris ſignis praeficiuntur. 2026. pen.

Ceres Triptolemo agriculturam tradit. 33. 8. Cereris aedes et ſacra. 86. a. 4. Cereri templum ex voto aedificat Poſtumius dictator. 1077. 14. Cereris aedes a Poſtumio dictatore vota, dedicatur a Sp. Caſſio. 1260. 7. Cereri aerea ſigna erecta. 1702. 8. Cereri ſacrabantur bona eorum, qui tribuno vim intuliſſent. 1247. 8. Cereri ſacra eſſe iubentur bona eorum, qui tribunitiae poteſtati obſtitiſſent. 2102. 8.

Cereales fructus inſpergere victimae capiti. 1495. 3.

Cernua ſaltatio. 1490. 14.

Certamina equorum et virorum. 300. 6. 302. 7. certamina gymnica et equeſtria in illuſtrium virorum funere. 885. 6.

Chaerephanes, archon Athen. 2131. 5.

Chaeronenſis clades. 270. 14.

Chalcidenſium colonia in Opicis, Cumae. 1316. 11.

Chares, Archon Athen. 1844. 8.

Charondae lex de liberis. 292. 2.

Charops, archon Athen. 180. 4. 192. 7.

Choraei filia, Callithea. 71. 1.

Chryſe, Palantis filia, Dardani vxor. 154. 3. 157. 5. quamnam Dardano a Minerua dotem attulerit. 172. 9.

Cinaethion, promontorium Peloponneſi, a Cinaetho, Aeneae ſocio, ibi ſepulto, denominatum. 125. 12.

Cincinnatus, cognomen L. Quintii. 1993. 1. 2051. 6. 2193. 11.

Cincti

Cincti certabant priſci heroës. 1486. 1.

Circe, Solis filia, vbi habitarit. 794. 9. Circes ex Vlyſſe filius Telegonus. 753. pen.

Circeii a quo et vbi conditi, vnde item denominati. 794. 5. Circeii Marcio ſe dedunt. 1531. 4.

Circenſes ludi. 302. 7.

Circitores, περίπολοι. 524. 4. 1782. 6.

Circumarare vno boum iugo. 902. 3. v. etiam p. 923. 13.

Circus, ἱππόδρομος. 203. 11. 205. 6. Circus maximus. 302. 6. Circus maximus a quo adornatus, vbi, et quo modo. 582. 4. in Circi maximi fine aedes Cereris, Liberi, et Liberae. 1260. 8.

Cithariſtae in lud. vot. 1487. 8. 1493. 3.

Ciues Romanos vt diuiſerit Romulus. 251. 11. Ciuium numerum, ſexum, aetatem vt explorarit Ser. Tullius. 674. pen. Ciuium numerum vt auxerit Tullius. 690. vlt. Ciuium ius aequari vult Tullius. 659. 8. Ciues communia iura quae habeant. 1402. 3. Ciuem verberare non licitum. 1851. 11. Ciuis indicta cauſſa occidi per leges nequit. 1391. pen. Ciuis filiae manum iniicere non licet. 2231. 2. Ciuis Rom. cauponam, aut manuariam artem, exercere non poterat. 1811. 4. Ciuis ſeruator coronatur. 1569. 9.

Ciuitatem vt diuiſerit Romulus. 250. 1.

Claſſes, κλάσεις. 682. 2. et 5. Claſſes centuriarum ſex cenſus ratione a Seruio Tullio diſtinctae, ſuo cuique ordine et armis aſſignatis. 677. 3. 1449. 10. Claſſes in comitiis ordine a praecone citantur ad ferenda de futuris conſſ. ſuffragia. 2031. 10. Claſſis vltimae arma et locus. 1008. 10.

Clauditas Horatio ad conſulatum et militares praefecturas aditum praecludit. 902. 10.

Claudia gens, e Regillo (Sabino oppido) oriunda. 2193. 1. Claudia tribus. 937. 10.

App. Claudius Sabinus, debitorum remiſſione ſeditionem ex vrbe tolli negat. 1003. 4. App. Claudius Sabinus conſul. 1091. pen. a collega diſſidet. 1093. 15. inopum rabiem fugit. 1100. 11. cum collega ob pauperum patrocinium expoſtulat. 1101. vlt. Volſcorum ccc. obſides ob gentis perfidiam ſecuri percutit. 1109. 12. collegae in triumpho impetrando obſtat. 1110. 4. de domeſticis et externis turbis ſedandis quam ſententiam dixerit. 1126. 5. a Valerio plebis oſor et paucorum dominatus fautor appellatur. 1172. 11. magnifice de ſe ſentit. 1173. 7. ad Valerii criminationes reſpondet. 1173. 12. de plebe reducenda quam ſententiam dixerit. 1194. 6. ſeceſſorum poſtulatis refragatur. 1244. 5. 1514. 11. a C. Marcio laudatur. 1363. 15.

diſſuadet ſenatuſconſultum de patriciis populi iudicio ſubmittendis. 1416. 7. Caſſio in re agraria aduerſatur. 1679. 5. de lege agraria quae verba fecerit. 1685. 3. a prudentia et conſtantia laudatur. 1688. 6. de frangenda tribunorum potentia quod dederit conſilium. 1740. 12. 2070. 2. App. Claudii filius conſulatum ambire iubetur a patrib. 1732. 6. App. Claudius, Appii filius, abſens et inuitus creatur conſ. 1858. 10. App. Claudius violentam contra tribunorum machinationes dicit ſententiam. 1861. 6. aſpera et ſuperba increpatione plebem grauiſſime exacerbat. 1863. pen. a C. Lectorio, trib. pl. grauiter reprehenditur. 1871. 2. in bello Volſco magnam experitur militis contumaciam. 1878. 13. rigide in milites contumaces animaduertit. 1880. 5. App. Claudius de agri publici diuiſione quam ſententiam dixerit. 1885. 7. a trib. pl. in populi iudicium vocatur. 1893. 3. moritur. 1894. 10. App. Claudius, C. Claudii ex fratre nepos. 2178. vlt. conſul deſignatur. 2136. 9. noui magiſtratus deſiderio incenditur. 2137. 12. decemuiros legibus ferundis creari ſuadet. 2140. 1. pro conſule creatur decemuir. 2141. 11. totius decemuiratus laudes ſolus reportat. 2144. 6. 2147. 1. iterum creatur decemuir, ſuae factionis hominibus ſibi adſcitis. 2147. 11. 2149. 2. et 6. tertium annum in decemuiratu permanet. 2155. 3. ad ſenatum de bello refert. 2166. 6. turbas in ſenatu componit. 2172. 2. ad patrui monita nil reſpondet. 2191. 7. ſenatus diſſidium vt pro ſe et ſuis deciderit. 2208. 6. cum Sp. Oppio et duabus legionibus vrbis praeſidio relictus. 2214. 2. Virginiae inſano amore capitur. 2228. 2. Virginiae cauſſam quomodo iudicarit. 2237. 2. amore magis ac magis exaeſtuat. 2246. 11. violentam de Virginia pronunciat ſententiam. 2250. 11. et amoris fructu priuatur et aduerſa experitur omnia. 2252. pen. domi ſe continet. 2271. 5. in vinculis moritur. 2276. 3. an ſe ipſe ſtrangularit. 2282. 4.

C. Claudius, Appii filius. 2068. pen. Appii decemuiri patruus. 2178. vlt. quod in rep. inſtitutum a maioribus acceperit. 2179. 4. patris inſtitutum ſequitur. 2068. pen. C. Claudius Sabinus conſ. 2003. 5. plebi innato et a maiorib. propagato odio infenſus. 2003. 15. de Virginii tribuni poſtulatis quae verba fecerit. 2013. 6. ſine plebis auxilio in hoſtes tendendum ſuadet. 2024. pen. ante moenia excubias agit. 2027. 2. tribunorum numerum duplicari diſſuadet. 2068.

2068. pen. ad Appium et decemuiros quae verba in ſenatu fecerit. 2173. 15. poſt Appii ſilentium quae verba ad ſenatum fecerit. 2192. 4. vrbe relicta in Sabinos concedit. 2211. 6. L. Valerio et M. Horatio triumphum petentibus obſiſtit. 2281. 10. plebi nec conſulatu, nec alio magiſtratu, cedendum iudicat. 2291. 6. vtile ſenatui et conſſ. dat conſilium. 2292. 12. tribunis et plebi acriter refragatur. 2302. 4.

M. Claudius, Appii Claudii cliens, homo impudenter audax. 2229. 11. Virginiae a ſe arreptae rationem reddit. 2231. 4. Virginiam vi abducere conatur. 2239. 6. perpetuo exſilio mulctatur. 2277. 1.

T. Claudius cum ſuis Romam e Sabinis migrat. 936. 3.

Claudius Nero II. conſ. 11. 8.

Cleonidas Thebanus. 537. 15.

Clientes patronum ſibi quemcunque legere poterant. 254. 7. clientum officia. 257. 4. clientum et patronorum in ſtudio et fide concertatio. 258. 14. clientes et ſodales patronum ex vrbe ſecedentem ſequuntur. 2211. 10. cliens moriens patrono commendat tutelam filii. 2248. 6. cliens patroni ſui nomen gerens. 2229. 11. Clientelae iura. 257. pen. clientelae numeroſae laudi et honori erant illuſtribus familiis. 258. 10.

Cloacae, vna e magnificentiſſimis vrbis ſtructuris. 581. 10. Cloacarum foſſio a Tarquinio Priſco inchoata. 581. 4. Cloacarum expurgatio et refectio a cenſſ. locata M talentis. 582. 1. in Cloacas coniecta cadauera peſtilentia, peſtis ſaeuitiam exaſperant. 2132. 7.

Cloelia duce, obſides aufugiunt. 918. 9. Cloelia equo phalerato donatur. 921. pen. Cloeliae donatur ius aeneae ſtatuae. 924. 1.

Cloeliae foſſae. 413. 8. ad Cloelias foſſas caſtra ponit Marcius. 1549. pen. Apud Liuium quaedam exempl. habent *Cluiliae.*

Cloelius (ſeu Cluilius) Albanos in Romanos concitat. 407. vlt. ſubita et occulta morte exſtinguitur. 415. 1.

Cloelii, Alba Romam tranſlati. 499. 11. Cloelii agrariae legis lationem impediunt. 2100. 8. eoque nomine a plebe multantur. 2101. 15.

Gracchus Cloelius, Aequorum imperator. 2046. 7. ſuperbum et ignominioſum legatis Romanis reſponſum dat. 2047. 12. callide Rom. copias circumuenit. 2049. 2. vincitur. 2053. 15. catenatus in triumpho ducitur. 2055. 3.

Q. Cloelius Siculus conſul, ob morum lenitatem rebus domeſticis adminiſtrandis praeficitur. 986. 8. 1017. 8. eiurato conſulatu Largium vel-ut interrex dictatorem dicit. 1021. 2. copiarum partem

tem a dictatore accipit. 1030. 5. praedatorum Latinorum globum capit. 1032. 4.
T. Cloelius Siculus, tribunus militaris pro conſule. 2305. 6.
Cluilius: vide Cloelius.
Cluſini, pop. Etruriae. 551. 5. 923. 2.
Cluſius, pro Cluilius. 2305. 6.
Clymene, Oceani filia. 47. 4.
Clypei Argolici. 54. 12. 677. 6. Clypeus Achillis. 1489. 4. Clypeus ligneus, bouis immolati corio inductus, et foederis leges inſcriptus. 782. 6.
Clytodora, Laomedontis f. 157. 14.
Cocles vnde cognominatus Horatius. 898. 5.
Codone, Aeneae filia. 123. 11.
Coelius pro Cloelius. 2046. 7.
Coenarum primitiae litantur ſuper foco regio. 636. 1. Coena a genio familiari ex tempore adornata magnifice. 364 vlt.
Cognomen nomine interdum notius. 1315. pen. cognomen e caſu aduerſo. 898. 5. Cognomen e moribus. 747. 4. 1315. pen. 2340. 5. Cognomen ab vrbe expugnata. 1259. 13.
Cohors quingenaria. 1924. 2. cohortes ſexingenariae. 1940. 12. cohors octingenaria. 2105. 8.
Collatia a Tarquinio expugnata praeſidium et dictatorem accipit. 546. 7.
Collatini cognomen vnde acceperit Egerius et poſteri. 797. 2. De Collatino, Bruti collega, dicetur in Tarquiniis.
Collina tribus. 670. 9. Collina porta. 380. 8. 1935. 4. ad Collinam portam profligati Etruſci. 1809. 16. Collini Salii. 384. 11.
Coloni e locatitiis agris certam fructuum partem pendunt. 1911. 10. Colonorum in captas vrbes emiſſio. 269. 1. 311. 14.
Coloniarum veterum ritus. 43. 9. Coloniis ſui aſſignabantur principes. 794. 10. Colonia a triumuiris deducitur. 1908. pen. Coloniae in morboſa loca cur miſſae, et quomodo. 1374. 15. in Coloniam ablegabatur ſaepe ciuitatis faex. 700. 2. Coloniae conditoribus ſuis reuerentiam eam debent, quam liberi parentibus. 423. 6. Colonia nonnunquam imperat metropoli. 435. 12.
Columnae inciſum foedus. 353. 13. Columna, cui foedus inſcript. ponitur in templo. 509. 10. Columnis aereis inciſae leges. 2076. 8. 2145. 11. ante Columnas aereas quernis tabulis incidebantur leges et ſimilia. 519. 12. Columnarum ordo triplex. 789. 3.
Poſt. Cominius conſul. 961. 12. Saturni templum in cliuo Capitolino ex S. C. dedicat. 1039. 1. Poſt. Cominius II. conſ. 1151. 3. in Volſcos proficiſcitur. 1251. 1. clementer deuictos tractat. 1260. 4. vnus e legatis ad Marcium miſſis. 1551. 8.

Comitia legitima quae. 1991. vlt. Comitia legitima, in quae ex vnaquaque gentis ciuitate mittuntur conſiliarii. 1645. 10. Comitia curiata et centuriata. 686. 9. Comitiorum tributorum et centuriatorum differentia. 1854. 13. 2274. 9. Comitia, in quibus pro cenſu ferebantur ſuffragia. 1452. 14. Comitiorum ratio mutata. 689. 11. Comitia impediuntur a trib. pl. 1732. 15. Comitiorum cauſſa creatus interdum dictator. 1733. 8. Comitia ſolito maturius indicta. 2136. 8. Comitiorum ad creandos magiſtratus locus. 840. 3.
Compita, στενωποὶ. 672. pen.
Compitalium geniorum ſacella, et ſacra. 671. pen. Compitalium ſacrorum tempus et ſolemnitas. 672, 6.
Conceptio e ſpectro. 637. 3.
Concionis locus. 341. 11. 822. 8. conciones habebantur ad Vulcani. 1193. 3. 1351. 13. 2255. 3. concio a praeconibus vicatim aduocatur. 733. 14. 822. 6. 981. 1. concionis conuocandae ius penes ſolum magiſtratum. 812. 9. concionis conuocandae ius penes conſules. 1732. vlt. e concione excedere Appium conſulem iubet tribunus pl. 1873. 6. pro concione verba facere non licebat priuato. 870. 8. concio concioni oppoſita. 2255. 9. concionum ius reſtitutum populo poſt expulſumTarquinium. 847. 8
Confarreatio. 288. 2. a farris communione denominata. 288. 2. 289. 4.
Confluentes, ὁ ἐκ δυοῖν ποταμῶν εἷς γενόμενος. 559. vlt.
Coniugiorum leges quales ab aliis, et quae a Romulo latae. 285. vlt. 287. pen. in connubiis ſpondetur ignis et aquae communio. 301. 10. connubia patriciis cum plebeiis interdicta. 2154. 8. 2228. 11.
Coniuratio contra remp. pro reſtit. tyr. 856. 2. coniuratio ſeruorum contra remp. 965. 11. coniuratio contra optimates, ex ingenuis pariter et ſeruis. 970. 12. coniurationis inquiſitionem ſibi depoſcunt trib. pl. 2010. 13.
Q. Conſidius, trib. pl. 1817. 13. vid. verſionem et not. o.
Conſpiratio decemuirorum. 2149. 8.
Conſualia, quaere poſt Conſus.
Conſules, σύμβουλοι, ſeu πρόβουλοι. 821. 9. 10. 844. 5. iidem et ὕπατοι. 821. 11. et alibi paſſim. Conſules primi deſignati L. Iunius Brutus, et L. Tarquinius Collatinus. 821. 6. 840. 6. Conſules, regia poteſtate praediti. 1188. 14. regia inſignia partim retinuere, partim depoſuere. 570. 14. 817. 1. 1029. 4. 2151. 2. concionis conuocandae et calculi permittendi ius habent. 1732. vlt. ius dicebant, vt olim reges. 1982. 13. Conſuli pacis cum hoſte faciendae arbitrium permit-

permittitur a ſenatu. 1673. 8. 1789. 5. Conſules ſucceſſuros ſibi conſules deſignant. 1911. 2. 4. Conſuli in proelio interemto ſufficitur alius. 2031. 1. Conſulis vnius actiones nec legitimae habentur, nec ratae. 2031. 3. Conſul abſens et inuitus creatur Ap. Claudius, Appii f. 1858. 9. Conſul a dictatore priuatur imperio. 2055. vlt.

Conſules ad tribunorum collegium citantur ab Icilio trib. pl. 2073. 1. cum tribunis altercantur. 2074. 15. ad eneruandam tribunorum potentiam, aliquos ex eo collegio familiares ſibi faciunt. 1741. 8. Conſulem in carcerem abduci iubent tribuni. 1873. 11. Conſul cum trib. de violata magiſtratus ſui dignitate expoſtulat. 1874. 13. Conſules a tribunis in populi iudicium citantur. 2080. 9. Conſules cum in iudicium pertrahi non poſſint, adiutores eorum arripiuntur. 2084. 1. 2101. 1. Conſules rempublicam ad plebis fauorem adminiſtrare incipiunt. 2119. 1. 2124. 5. Conſules priuatum domi ſuae ſenatum habent. 2291. 2. de Conſulum creatione plebs cum patriciis contendit; ſuae factionis magiſtratum vtrique vrgentes. 1732. 1. Conſulum alter e plebis fautoribus, alter ex optimatum factione legitur. 1734. 7. 1738. pen. pro conſulibus creati decemuiri. 2141. 10. Conſules rurſum poſt decemuiros a populo centuriatis comitiis creati. 2273. 3. pro conſſ. creati tribuni militares. 2305. 8. Conſules iterum pro tribunis mil. creantur. 2306. 5. Conſulum miniſtri a plebeiis pulſantur. 1119. 7. Conſulum veſtis. 954. 6. Conſulum ornamenta poſt eiectos reges. 570. 14. 817. 1. 1029. 4. 2151. 5.

Conſularis ob rem in conſulatu male geſtam a tribunis in iudicium vocatur. 1817. 10. 1820. 9. Conſulatu functus Caſſius in iudicium vocatur a quaeſtoribus ob affectatam tyrannidem. 1695. 10. Conſulares a tribunis pl. in iudicium vocantur ob neglectam rem agrariam. 1845. pen. Conſulares cur pecunia mulctati a tribunis, non capite. 2123. 10. Conſulares ſententiam rogabantur pro aetatis diſcrimine. 1194. 3. Conſularium natu et honore praecipuus, patribus haeſitantibus, vtile conſilium promit. 1018. 4.

Conſularis poteſtas limitata. 820. 11. Conſularis poteſtatis inſignia moderatur P. Valerius Poplicola, ad leuandam inuidiam. 1029. 5. 2151. 2. Conſularis poteſtatis obſeruatores et moderatores ſenatores. 1441. 4. Conſulari poteſtati denuo ſubtrahitur quidpiam a trib. pl. 2071. 16. Conſularis poteſtas

ſtas multae irrogandae transfertur etiam in alios magiſtratus. 2124. 7. Conſularis dignitatis magna olim reuerentia. 1389. 10. Conſularia munia per menſes. 1860. 10. Conſulari habitu atque inſignibus ornatur Quintius in agro ſuo arans. 2033. 3.

Conſulatus initus Sextili menſe circa ſolſtitium aeſtiuum. 1810. 1. (ſed forſan Decembri menſe, circa ſolſtitium hibernum, vt p. 2307. 10.) Conſulatus kal. Septembr. initur, ſolito maturius. 1151. 7. Conſulatus initur idibus Decembr. 2307. 10. Conſulatus ambientibus datur, non recuſantibus. 1722. 7. Conſulatus non ambientibus, ſed detrectantibus, impoſitus in plebis ſeceſſione, ab iis plebeiis, qui remanſerant. 1150. vlt. Conſulatus, ante ſolis patriciis peculiaris, affectatur etiam a plebeiis. 2287. 7. Conſulatus iure plebeiis cedendum negat Claudius. 2292. 14. Conſulatus ius omnibus ex aequo communicandum cenſet Valerius, qui quidem eo digni ſint. 2300. 4. Conſulatus olim ſolis patriciis patebat; poſt plebeiis quoque communicatus 888. 9. Conſulatu retineri detrectat Quintius. 2036. 11 Conſulatus eiuratur. 1021. 3. Conſulatum eiurat conſul vulneribus aeger. 1774. 1. Conſulatu abrogato dictatura inſtituitur. 1014. 5. 1016. 4. ſic 1040. 12. 1128. 9. 2051. 5. pro conſulatu inſtitutus decemviratus. 2141. 10. pro conſulatu inſtitutus tribunatus militaris. 2305. 5.

Conſus, Neptunus, terrae quaſſator. 302. 9. Conſualia, Ἱπποκράτεια, feſtum. 86. a. 8. 302. 4.

Continentia veterum. 259. 1. Continentiae in coaceruandis opibus exemplum ſingulare. 956. 6. 1263. pen. 2356. 2.

Contractuum genera, et conventorum fides. 398. vlt. Contractuum correctio. 1231. 9. Contractuum priuatorum deciſio intra x. dies. 1261. 14.

Controuerſiae a tempore deciduntur. 1428. 12. Controverſiarum fraterna compoſitio, laude digniſſim. 1472. 11.

Conuentus Latinae gentis procerum. 754. 8. Conuentus ſolennes ad peragenda ſacra. 847. 6.

Cora, opp. Latii. 512. vlt.

Corani, pop. Latii. 991. vlt. Marcio ſe dedunt. 1588. vid. not. *o*.

Corbio, praeſid. Romanorum, occupatur a Latinis. 1041. 9. dedit ſe Marcio. 1543. 11. Romanis deditur ab Aequis. 2055. 1. ab Aequis rurſum opprimitur. 2058. 3. ab Horatio euertitur. 2071. 9.

Corcyraeorum ſeditio. 1472. 15.

Cordus, Mucii cognomen. 902. vlt.

Coretus mons. 39. 4.

Corilla,

Corilla, ſeu Coriola, opp. Lat. 754. vlt.
Corioli, Volſcorum velut metropolis. 1252. 12. a Poſt. Cominio oppugnati. 1252. 12. Marcio ſe dedunt. 1544. 1. Coriolani cognomen vnde inuenerit C. Marcius. 1259. 13.
L. Cornelius conſul. 2037. vlt. Antium expugnat. 2043. vlt. quam de decemuirorum poſtulatis ſententiam dixerit. 2194. 5. de ſeceſſorib. quam ſententiam dixerit. 2271. vlt.
L. Cornelius Samnitum fines inuadit. 2328. 5.
L. Cornelius Sylla crudelitate immodica dictaturae odium conflauit. 1034. 4.
M. Cornelius Xvir. 2148. 1. ad C. Claudii monita quid reſponderit. 2191. 8. L. fratrem ad dicendam ſententiam citat. 2194. 1. cum quatuor collegis aduerſus Aequos proficiſcitur. 2214. 7.
P. Cornelius conſul. 2344. 11. legatione apud Pyrrhum fungitur. 2344. 11.
Ser. Cornelius conſ. 1695. 1. Veientibus inducias dat. 1707. pen.
Cornetani, pop. Latii. 991. vlt.
Corniculum, opp. Latii. 634. 10. a Tarquinio expugnatum diripitur et crematur. 548. 13.
Corniculani montes. 44. 12.
Cornibus bubuli (ſeu buccinis) conuocari ſolebat plebs Romana. 253. 7.
Corona aurea. 568. 9. 570. 7. Corona aurea donatur a Romanis Porſena. 923. 7. Corona aurea ob ſigna ex hoſte recepta. 2088. 3. Corona ciuica. 1569. 8. 2089. pen. Coronae murales. 2090. 1. Coronatus victorem excipit populus. 1840. 9. Coronari in luctu nefas. 1773. pen.
Corpus controuerſum penes quem eſſe debeat vſque ad litis deciſionem. 2237. 4.
Cothornia, olim Croton. 69. 8.
Coticula diffinditur nouacula. 591. vlt.
Cotyis maiores et poſteri. 70. pen.
Cotyla, cognomen Philonidis e perpetua vinolentia. 2340. 5. de Aboriginum Cotyla viſe Cutilia.
Crateres aerei. 128. 8. Crateris et menſis excipitur victor exercitus. 884. 6.
Cremera caſtellum ad Cremeram fluuium contra Veientes a Romanis exſtruitur. 1781. 3. et 8. ab Etruſcis capitur. 1803. pen.
Cretenſium philitia. 282. vlt.
Creticus chorus. 1489. 12.
Creuſa, Priami filia, Aeneae vxor. 504. 3.
Criaſii filius, Macar. 47. vlt.
Criminalium cauſſarum cognitio refertur ad populum. 869. 3.
Crimiſus, fl. Siciliae. 132. 3.
Criſo Himeraeus, olympionica. 2155. 1. 2156. 2.
Criſtae et pinnae in galeis. 1487. vlt.
Croto a quo et quando condita. 361. 8. Vmbris adimitur a Pelaſgis. 53. 6. 74. 9. nomen

nomen et habitatores mutat, Cothornia dicta. 69. 6.
Crotoniatarum lingua. 77. 3. et 9.
Cruſaei, pop. Thraciae. 120. 1. 124. 11.
Cruſtumeria, ſeu Cruſtumerium, non procul Roma diſſita. 2215. 12. Albana colonia. 312. vlt. Romanorum colonia facta. 312. 15. a Sabinis oppugnatur. 1120. 10. iterum a Sabinis infeſtatur. 2057. vlt.
Cruſtumerini Romanis commeatus mittunt. 347. pen. dedunt ſe Tarquinio. 545. 2. Cruſtumerina caſtra. 2219. 15.
Cultri coquinarii. 346. 6. ſuper cultro, quo ſe transfoderat Lucretia, iurat Brutus cum ſociis. 809. 5. et 810. 5. Viſe et Iurare.
Cumae, vrbs Graeca in Opicis ab Eretrienſibus et Chalcidenſibus condita. 1316. 10. vrbs Campaniae. 1089. 2. opum et potentiae nomine per Italiam celebris. 1317. 3. ab Etruſcis, Vmbris, Dauniis et aliis barbaris oppugnata, fortiter ſe defendit. 1316. 12. optimatibus interemtis, tyrannide opprimitur ab Ariſtodemo. 1329. 13. Cumis legati Romani ab exſulibus Romanis arripiuntur. 1315. 3. Cumis priſtina reipubl. forma reſtituitur. 1338. 9. Cumae a Campanis occupatae. 2318. 5.
Cumani in Campania Aricinis auxilia mittunt. 925. 10. Cumani exſules aduerſus Ariſtodemum arma ſumunt. 1334. 7. Cumani a Campanis eiecti, recipiuntur a Neapolitanis. 2318. 7. Cumani portus. 1326. 1.
Curatiorum Albanorum mater, et conſobrini. 444. 4. 447. 7. Curatiorum trigeminorum ſpolia. 470. 10. Curatii, Alba Romam translati. 499. 10. Apud Liuium ſcr. Curiatii: quod Sigon. non placet.
Curatores dantur male ſanis. 822. 16.
Cures (oppidum) a quo conditae. 336. 2. 337. 6.
Curetes, pop. 47. 1. Curetum origo. 280. 8. Curetum ſacrifici quales geſtarint peltas. 386. 4. Curetes Graecorum iidem, qui Latinorum Salii. 386. 6. Curetes Iovem puerum educarunt. 365. vlt. pyrrichen inueniſſe crediti. 1488. pen. Cureticae ſaltationes Romanis familiariſſimae. 388. 8.
Curia vna duarum ciuitatum. 430. 8.
Curiae, φράτραι, ſeu λόχοι, minores ciuitatis partes. 250. 9. Eaedem φρατρίαι. 1245. 14. Curiae duum generum. 282. 3. an a matronis Sabinis denominatae. 335. 4. in decurias diuiſae. 251. 2. vt ſenatores, ita et celeres deligebant. 262. 9. 10. 12. Curiae xxx. calculos ferunt de reſtituendis Tarquinio bonis. 854. 14. per Curias tributa plebs, annuos magiſtratus creat. 1245. 14. 15. Curiarum

rum antiſtites ac ſacerdotes. 375. 12. Curiarum focus communis. 282. 2.
Curialis focus. 281. pen. Curialis focus in qualibet curia. 375. 11. Curiales menſae. 342. 8.
Curiales, φρατριεῖς. 371. 5. Curialium ſacrificia. 375. 12.
Curiata comitia. 686. 9. 1991. pen. quid a tributis differant. 1854. 13. 2274. 9. Curiata ſuffragia plebi a ſenatu permiſſa pro centuriatis. 1870. vlt.
Curiatii: vide Curatii.
Curiones, λοχαγοὶ, ſeu φρατρίαρχοι, curiarum praefecti. 251. 2. Curiones, curiarum ſacerdotes. 371. 4.
Curis, Sabinis haſta eſt. 337. 8.
Curitis Iunonis (ſeu Iunonis Quiritiae) menſae. 342. 8.
Curſula, opp. Abor. 39. 4. incertum, Carſulane, an Carſeoli, an aliud quodpiam oppidum.
Curſus certamen. 126. 9. 1499. 3. Curſus Aeneae et Veneris. 126. 10.
Curtius lacus. 326. 4.
C. Curtius conſul. 2287. not. *k*.
Metius Curtius, Sabinorum fortiſſimus propugnator. 324. 3. Romae domicilium figit. 334. 1.
Cutilia, ſeu Cutiliae, op. Aborig. 41. 4. 50. 8. Cutiliae, Aborig. oppidum in Reatino agro, occupatur a Sabinis. 339. 4. vid. not. *t*. Cutilienſis lacus et inſula. 41. 5. 50. 9.
Cyllene mons a nympha Cyllene denominatus. 35. 8. 9.
Cyprius vicus. 470. 1. 740. 14. vid. not. *o*.
Cypſelus, tyrannus Corinthi. 538. 13.
Cythera, inſula. 125. 8. et 9.

D.

D olim pro P. 171. pen.
Daemonum genus quale. 196. pen. Daemones furiales. 972. 4. 6. et 12. Quaere et Genius.
Daicles Meſenius. 180. 3.
Damaſias, archon Athen. 518. 3.
Damnatorum bona confiſcantur. 2276. 12.
Dandes: quaere Dates.
Dardanus, Iouis ex Electra filius. 154. 2. coloniam deducit in Aſiam. 155. 11. Dardanum opp. in Troade condit. 156. 6. ſedes et ſacra e Samothracia in Phrygiam transfert. 172. 14. 173. 13. ſacra in vrbem ſuam tranſportat. 378. 3. Dardani parentes et liberi. 125. vlt.—126. 2. Dardani ex Chryſe filii, Idaeus et Dimas. 154. 3. Dardani, ex ſecunda vxore Batea, poſteritas. 157. 5.
Dardanus, ſeu Dardanum, opp. Troadis in Phrygia. 114. 9. 153. 10. Dardano excedunt ciues. 117. 3.
Daſcylitis regio. 118. 10.
Dates Argiuus, olympionica. 1844. 7. Pro eodem apud Diodorum eſt Dandes.
Daunii Cumas inuadunt. 1316. vlt. Dauniorum rura. 93. 3.

τρισκαιδεκάτῳ ἔτει. 728. 12.
τριττῶς, tripliciter. 484. 3.
τροπικὴ διάλεκτος. 15. 8. τροπικὴ λέξις. 422. 10. 790. 12. τροπικὴ φράσις. 538. 1. 760. 5. τροπικῇ φράσει χρῆσθαι. 456. 2. τροπικαὶ κατασκευαί. 482. 2. in ſingul. occurrit p. 556. 7.
τρόπος. ποιητοῦ τρόπον, poëtae in morem. 792. 1.
Τρωϊκὸς πόλεμος. 856. 4.
τυγχάνειν: vnde τέτευχε, nactum eſt. 863. 7. τετυχηκώς, nactus. 846. 11.
τυίδε, huc, Aeolice. 175. 1.
τύποι τῶν γραμμάτων, literarum formae, ſeu figurae. 211. 7. 1115. 8. τύποι σχημάτων. 540. 8. τύποι ἐν τῇ διανοίᾳ, notae menti impreſſae. 210. 6. τύπους ἰσχυροὺς ἐνεργάζεσθαι. 1114. vlt. τύπῳ περιλαβεῖν, craſſe delineare. 7. 9. τύπος pro τόπος. 240. 3.

Υ.

Υ literae ſonus. 77. 3.
ὑβριστικώτερος φαίνεται. 327. 7.
ὑγιᾶ λόγον. 18. pen. ὑγιέστερον ἦν εἰπεῖν, ſanior et rectior fuiſſet loquendi modus. 886. 6.
ὑδαρὴς λόγος. 659. 12.
υἱοποίητος, adoptatus. 664. 10.
ὑλάειν, latrare. 13. 8. 14. 2.
τὸν ὑμέναιον ᾄδειν. 233. 7. ἀντὶ ὑμεναίων ἐπᾴδεσθαι τοῖς γάμοις. 247. 8.
τὸ ὑμέτερον pro ὑμεῖς. 804. 13. 14.
ὑμνεῖν τε καὶ ἀνυμνεῖν. 233. 6. ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν. 858. 5. ὑμνεῖσθαι καλλίσταις ἀοιδαῖς. 1034. 6.
ὑπαγανακτεῖν. 1119. 10.
ὑπαγόμεθα καὶ κρατούμεθα. 1022. 14.
ὑπαγωγικὴ περίοδος. 964. 4. pro eodem ἐπαγωγικὴ p. 26. vlt. et 1006. vlt.
ὑπαινίττεσθαι. 315. 1. 325. 2. ὑπαινίττεσθαι εἴς τι, innuere. 343. 9.
ὑπαλλαγαί, tropi. 15. 7.
ὑπάρχειν. ὑπῆρξε, origo et cauſſa fuit. 1038. 2.
ὑπείκειν ταῖς συμφοραῖς. 1047. 14.
ὑπειπών, ſeu ἐπειπὼν τοσοῦτον. 998. 4.
ὑπεξαιρεῖσθαι, demi. 874. 5. ὑπεξαιρούμενος, εἰ — excipiens. 1026. 3.
ὑπὲρ τῆς, de. 31. 8. pro eodem περὶ, p. 32. 3. ſic ὑπὲρ αὐτοῦ δόξαν εἶχον ταύτην. 559. 11. ὑπὲρ αὐτῶν γράφειν, de illis ſcribere. 625. 8.
ὑπερβάλλεσθαι εἰς ἕτερον καιρόν. 284. 13. ὑπερβάλλεσθαι, ſuperare. 455. 1.
ὑπερβατοὺς νοήσεις. 943. 10.
ὑπερβολὴν ἐπιφέρειν. 886. 2. idem ἐπίδοσιν λαμβάνειν p. 887. 6. ὑπερβολὴν κατέλιπεν οὐ πολλοῖς. 454. 1. ὑπερβολὴν μηδενὶ καταλείπειν μηδεμίαν. 845. 4. ὑπερβολὴν λειφθῆναι μηδενί. 1017. 2.
ὑπέρευ, ſupra modum bene. 13. 2.
ὑπεροπτικῶς ἔχειν τῶν — 1073. 8.
ὑπέρφατον σθένος. 973. 7.
τὸ ὑπέρφρον. 928. 15.
ὑπέσταν pro ὑπέστησαν. 305. 13.
ὑπεύθυνον ἑαυτὸν καταστῆσαι. 271. 6.
ὑπηρέσιον ἔχοντες. 1005. 3. 1013. 8.
ὑπηχεῖν. 84. 12.
ὑπὸ τῷ οἰκείῳ ἡγεμόνι ἐκστρατεῦσαι ἑκάστους. 307. 6. ὑφ᾽ ἑνός, per vnum. 252. 8.

ὑποβλη-

ὑποβλητέον, ſubiiciendum, ſubiungendum. 272. 15.
ὑπογράφειν, praeſcribere. 628. 8.
ὑποδεῖν, inferiorem eſſe. 275. 7.
ὑπόδειγμα, exemplum. 110. 2. idem παράδειγμα p. 105. 11. 106. 5. et vlt. 107. 5. 108. pen. et 109. 6.
ὑποθέσεως στοιχεῖα, oratoriae orationis partes. 386. 1. ὑποθέσεις πολλὰς ὁμοῦ συμπλέκειν. 358. 6. ὑποθέσεων δυεῖν συμπλοκή. 297. 7. ὑπόθεσιν ἑτέραν περαίνειν. 304. pen. ἐπ' ἄλλης ὑποθέσεως τὸν λόγον ποιούμενον, ἄλλην περαίνειν. 333. 8. idem ἄλλο προτείνοντα ἄλλο κατασκευάζειν p. 287. 3. εἰς ὑπόθεσιν τὴν αὐτὴν λέγειν, ad eandem propoſitionem dicta ſua referre. 307. 1. v. etiam p. 334. 6. ὑπόθεσιν ἐκλέξασθαι καλήν, argumentum, ſeu materiam deligere pulchram. 767. 8. 777. 14. ὑπόθεσιν περιείληφε τὴν — argumentum continet — 551. 8.
ὑπόκρισιν οὐ πᾶς τις λόγος φέρει. 561. 3. ὑπόκρισις ἁρμόττουσα ἐν τῷ λέγειν. 560. 11. ὑποκρίσεως ἀσκητὴς δεινότατος. 1023. 4.
ὑπολιπεῖν, deficere. 505. 4.
ὑπόνοιαν ἐκκαθαίρειν. 411. 1. καθ' ὑπόνοιαν λέγειν. 321. vlt.
ὑποπίμπλασθαι φρονήματος. 547. 9.
ὑπορχημάτων ῥυθμοί. 972. 4. ὑπορχηματικοὶ ῥυθμοί. 1093. 11.
ὑποσκελίζειν, ſupplantare. 991. 5.
ὑπόσχεσιν ἀποδιδόναι. 812. 5.
ὑποτείνειν, promittere. 568. 3.
ὑποτελής, tributarius. 256. 7.
ὑποτραχύνειν τὴν ἀκοήν. 159. 6.
ὑποτυγχάνῃ μοι, occurrat atque obiiciat mihi, 1087. vlt. ſic ὑποτεύξεται πρὸς ταῦτα, contra haec obiiciet mihi. 1111. 14.
ὑποφαίνειν πολὺ τὸ φυσικόν. 471. 2. pro eodem ἐπιφαίνειν.
ὕπτια ῥήματα. 41. 14. ὑπτία λέξις. 538. 6. 1006. pen.
ὑπωρόφιοι. 365. pen.
ὑστεραία pro ὑστέρα. 821. 11. 849. 1.
ὑφίστασθαι τὰς συμφοράς. 931. 9. ὑποστήσασθαι, promittere. 360. 6.
ὑφορώμενος μὴ — ſuſpicans. 634. 6.

Φ.

Φ litera vt proferatur. 83. 5.
φαίνειν. πέφηνεν, apparet. 253. 7.
φανερὰ χρήματα. 580. 10 εἰς τὸ φανερὸν, palam. 856. 12.
φαντασίαν ἐναργῆ παρέχεσθαι. 382. 8.
φάντασμα pro φάσμα. 637. 11.
φάοσδε, in lucem. 36. 1.
φάρμακα, pigmenta. 146. 3.
φαρμακοποσίᾳ χρῆσθαι. 411. 9.
φάσεις ἀναποδείκτους λέγειν. 922. vlt.
φαῦλος copul. cum εὐτελής. 736. 4. φαῦλον ἁμάρτημα, friuolum et leue peccatum. 193. 1.
φείσασθαι πολλῶν. 533. 1.
φέρεσθαι εἴς τινα, pro ἀναφέρεσθαι, referri, attribui. 639. 1.
Φερεφάττιον, ſeu Φερρεφάττιον, templum Proſerpinae. 990. pen.
φεύγειν τὴν ἑαυτοῦ, exſulare. 838. 8. φεύγειν δίκας, reum agi — 499. 8. φευγόντων pro φεύξουσι. 326. 9.
φθίσις καρποῦ. 973. 7.
φιλαπεχθήμονες γραφαί. 815. 12.
φιλαπεχθημοσύνη. 757. 14.

φιλάρ-

φιλόρχαιος ἁρμονία. 1067. 5. 1069. 1. 1105. 11.
φιλέταιρος ἀνδρία. 887. 15. 954. 2.
φίλια χωρία. 554. 11.
φιλόκαλος. 246. 1.
φιλολόγος, amans literaturae. 254. 16. φιλολόγοι, literati. 468. 8.
φιλονικοῦντες. 961. 8.
φιλοπράγμονες, litigioſi. 500. 8.
φιλοπραγμοσύνη, litigandi ſtudium. 665. 11.
φιλοπρεπής. 246. 1.
φιλοπροσηγορία τί. 251. 2.
φιλοσοφεῖν, philoſophice docere. 301. vlt. 302. 2. 4. et 6. ſic φιλοσοφεῖν τὰ συμφέροντα p. 567. 10.
ἡ φιλόσοφος ἀξίωσις. 1025. 12.
φιλοσόφως προσῆναι μαθημάτων. 558. 8.
φιλοτεχνεῖν. 90. 9. et 138. vlt.
φιλοτέχνως. 112. 12.
ἐν φιλότητι μίσγεσθαι. 324. pen.
φιλοτιμεῖσθαι et ἐπαινεῖν, idem ſignificant. 1009. 6. et 7.
φλέβια ſeu φλεβία, venulae. 209. 13. 1114. 4.
φλυαρήματα, nugamenta. 129. 1.
φόβα ἴων, coma violarum. 154. 7.
φοβεῖται, μὴ ἄρα οὐχ ὑπακούσωσι. 329. 6. φοβεῖσθαι τῇ παρὰ τῶν θεῶν ὀργῇ non dicimus, ſed φοβεῖσθαι τὴν τῶν θεῶν ὀργήν. 801. 4.
φοβερὸς προσπολεμῆσαι. 1089. 11.
φοιτᾶν αὐτοῖς σῖτον ἐκ — 509. 7.
φορὰν φέροντες, tributum pendentes. 904. 5.
φορμοῤῥαφούμεθα. 1126. 5.
φορτικὰ καὶ ἀηδῆ ὀνόματα. 1125. pen. 1126. 9.
εἰς φράτορας εἰσάγειν. 619. 5. vid. etiam p. 622. 1.
κατὰ φρήτρας, κατὰ φῦλα. 307. 10. 336. 9.
φρίττοντες ὀδόντες. 383. 11. Ariſtoteles et alii αἱμωδιῶντας ὀδόντας dicunt.
φρόνημα, ſeu αὔχημα, vnde exſiſtat. 928. 11.
φροντίζειν. ἐφρόντιζον τοῦτο ὅπως μὴ — 1084. 12.
φρυαγμὸς τράγων. 95. 2.
φυγὴ κακίας, vitii fuga. 399. 6. φυγῇ τοῦ πόνου, laboris taedio. 625. 6.
φύειν. πεφύκαμεν ἄλλοι πρὸς ἄλλα εὖ. 1066. 12.
φυλάττειν τοὺς ἄλλους, obſeruare. 291. 5. vid. etiam verſ. 13. φυλάττεσθαι, cauere, vitare. 811. 8. πεφυλαγμένος τὸ φιλόνεικον. 813. vlt.
φύλοπις, pugna. 370. pen. 373. 3.
φύρειν. πεφυρμένη λόγων ἄσκησις. 536. 1.
φύσιν ἔχει γίνεσθαι, pro φυσικῶς γίνεται. 604. vlt.
φυτεία, metaphorice ἡ παιδοποιΐα. 405. 9.
φωνεῖσθαι καθ' αὑτό. 72. pen.
φωνήεντα γράμματα. 72. 3. 4. et vlt.
φωράσας τοὐναντίον. 721. 2.
φωρασεβείας κάτα. 652. 2.

X.

χαλεπαίνειν, ſtomachari. 308. 9.
χαλεπὴ νέοις ἐπιστήμη. 4. 5.
χαλκέμβολοι ἀπῆναι, nauigia. 110. 3.
χαλκεόγομφον δῶμα. 223. 1.
χαμαὶ ἐρχόμενοι, οἱ ταπεινοί. 1042. 4.
χαμαιτυπὲς καὶ ἀκατάσκευον. 882. 10.

χαρα-

χαρακτὴρ pro *ἰδίωμα*. 17. 2. *χαρακτῆρας λόγου σκοπεῖν*. 752. 8.

χαρακτηρίζεσθαι. κεχαρακτηρισμένοι. 436. 1.

χαρακτηρικὰ μηνύματα. 1111. 12. *χαρακτηρικὰ αὐστηρᾶς ἁρμονίας*. 1073. 3. *χαρακτηρικώτατον* pro *χαρακτηριστικώτατον*. 784. vlt. quin et *χαρακτικώτατα αὐτοῦ* pro *χαρακτηριστικώτατα* p. 869. 7.

χαρακτηριστικὰ μηνύματα. 1060. 10. vid. etiam p. 1061. 7. *χαρακτηριστικώταται ἀρεταί*. 1061. 2. *χαρακτηριστικὰ τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας*. 170. 1. vid. etiam p. 1079. 1. *χαρακτηριστικωτάτη ἀρετὴ τῆς λέξεως*. 476. 3. vid. etiam p. 481. 11. *χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥήτορος*. 1127. 7. *τὰ χαρακτηριστικώτατα αὐτοῦ*. 792. pen.

χαράττειν τὴν ἀκοήν. 166. vlt.

χαριεντίζεσθαι ἐν οὐ χαρίεντι καιρῷ. 485. 2. *χαριεντίσασθαι καὶ ἡδῦναι*. 482. vlt.

χαριεντισμὸς ἐν σπουδῇ, ἄωρον. 559. 8. *ἐν χαριεντισμοῦ δεομένοις ἄχαρις*. 627. pen.

χάρις λέξεως. 53. 12. *χάρις* vulgo nominatur *ἡ εὐτραπελία*. 1122. 10. *χάριτας καταθέσθαι εἴς τινα*, beneficia conferre in aliquem. 303. 10.

χειλέων ἄκρων. 83. 5. item contracte *χειλῶν ἄνοιξις* p. 158. vlt.

χειμάζεσθαι περὶ τὴν τροπικὴν φράσιν. 760. 4. 966. 10.

χείμαῤῥοι ποταμοί. 99. 5.

χειμερείαις καὶ θερείαις ἐμέρισε τὴν ἱστορίαν. 827. 1. vid. etiam p. 830. 7.

ἡ ἐκ χειρὸς θεωρία. 539. 3. *διὰ χειρὸς ἔχειν*, legere. 543. pen. *ἐν χερσὶν ἔχειν*. 812. 4. idem *μετὰ χεῖρας ἔχειν* p. 807. 14.

χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες. 1020. 1.

χειροτέχνης. 15. 3. 939. 12.

χειροτονίαν μνηστεύειν. 572. 9.

χειρούργημα, opus manu factum. 754. 2.

χερνῆτις γυνή. 21. 4.

χλευάζειν, ludificari. 212. 6. *χλευάζει ταύτην αὐτοῦ τὴν ἀρετήν*. 1124. 8.

ἐπὶ χλευασμῷ, per illuſ. 128. pen.

χλοερὸν ἄνθος. 759. 4. 965. 11.

χνοῦς, lanugo, plumea. 209. pen. 1114. 4. *ὁ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος*. 759. 3. 965. 10. *χνοῦς ἀρχαιοπινής*. 1071. 3.

χολωθῆναι, iratum eſſe. 344. pen.

χορηγεῖν. ἵνα ἐντεῦθεν τῆς ὑποθέσεως τὴν ὕλην χορηγηθῶμεν. 415. vlt. *κεχορήγηται συνέσει πολλῇ*. 435. 4. *κεχορηγημένος*, inſtructus. 434. 9.

χορὸς παίδων τερπνός. 239. 2.

χρεμετισμὸς ἵππων. 95. 1.

χρεὼν, opus eſt. 931. 9. *τὸ χρεὼν*, fatum. 260. 1.

χρῆμα ὑπερφυὲς καὶ δεινόν. 1023. pen.

χρηματίσασθαι ἀπὸ φιλοσοφίας. 537. 2.

χρῆσαι, vſurarii. 518. 3.

χρονίζειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν πτώσεων τὸν λόγον. 1073. 6. vid. etiam p. 100. 5.

χρόνιος ἄσκησις. 210. 5. 1114. vlt.

τῷ χρόνῳ, progreſſu temporis. 505. 1.

χρυσαιγὶς Ἰτωνία. 206. 5.

χρυσὸς ἦν τῷ Ἀγαμέμνονι, auri loco erant, ſumme proderant. 327. 9.

χρῶμα rhetoribus quid. 281. 13.

Χρώμα-

χρώματος methodus quae ſit. 282. 5.

χρωματικαὶ μελῳδίαι. 130. 7. 132. 2.

χύδην ὡς ἔτυχε βεβλῆσθαι. 381. 6.

χωομένου pro χολουμένου. 316. 1.

χώραν ἐπέχειν, locum obtinere. 797. 10. χώραν ἔχειν ἐν — 943. vlt. χώραν ἔχειν δευτέραν. 10. 3.

χωρεῖν πρὸς τὸ ἔργον. 895. 12.

χωρίον, locus hiſtoriae. 836. vlt. idem τόπος, verſ. 13. χωρίων ἀλλαγαὶ in narratione. 614. pen.

χωροφιλῆσαι pro φιλοχωρῆσαι. 43. 6.

Ψ.

ψ profertur per π et σ. 78. 7. vid. etiam p. 82. 1.

ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. 210. 10.

ψαλλίον pro ψέλλιον, armilla, circulus, orbis. 125. pen.

ψευδομαρτυριῶν δίκη. 664. 5.

ψιλὰ ἄφωνα. 83. 1. ψιλὴ λέξις, proſa oratio. 189. 7.

ψόφοι καὶ διθύραμβοι. 970. 1. ψόφους ἀποτελοῦντα γράμματα. 72. 2. 3. et 5.

ψοφοειδῆ φωνήεντα. 98. 7.

ψύγμα τὸ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων, interſpiratio. 141. 4.

ψυχὴ Λυσίου, ingenium Lyſiae. 476. vlt. ψυχαὶ εὐπαίδευτοι, erudita ingenia. 497. 1. τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ, quo tandem animo velit — 507. 2.

ψυχαγωγία. εἰς ψυχαγωγίαν, oblectandi gratia. 226. 1. 273. 5.

Ω.

ω literae ſonus. 76. vlt.

ὠνεῖσθαι. ἐώνηνται, emerunt. 278. 6.

ὥρα, tempus eſt. 870. pen. ὥρα εἴη, tempus fuerit. 565. 1. ἐν ὥρᾳ γίνεσθαι καὶ ἐν καιρῷ. 561. 13. ὥρα in corporis decenti forma. 474. 1. ὥρα λέξεως. 53. 12. ὥρας μεστὸν ἄνθος. 759. 5. ὥρας καὶ χάριτος ἄμοιρον. 1071. 6. ὥραν καὶ χάριν ἔχειν. 56. vlt. ὥραν ἔχειν πολλήν. 969. 6. ὥραν οὐκ ἔχει ἐπὶ τῶν — 1097. 10. ὥρα ἑωθινή, tempus matutinum. 12. 13.

ὤρα, cura. 15. 3.

ὡραϊσμὸς τῆς ἑρμηνείας. 5. 1.

ὠρανοῦ, Aeol. pro οὐρανοῦ. 177. 3.

ὠργιασμένος, orgiis operatus. 23. 1.

ὡς ἂν εἴποι τις. 272. 10. ὡς ἡ ἐμὴ δόξα. 117. 3. item ſine artic. ὡς ἐμὴ δόξα p. 1071. pen. ὡς ἐγὼ δόξης ἔχω περὶ αὐτοῦ. 496. 10. vid. etiam p. 618. 4. et 625. 2. ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἔχοι. 859. 13. ὡς τὰ πολλά. 1072. 15.

ὡσπερανεί, velut, tanquam. 547. 15.

ὦτᾶν. 1018. 10.

ὠφέλειαν παρέχει πᾶσι. 784. 4.

INDEX RERVM
NOTATV DIGNIORVM
IN
DIONYSII HALICARNASSENSIS
ANTIQVITATIBVS ROMANIS.

Ad propria Latinae gentis nomina quod attinet, quia plura vnus idemque geſſit nomina, minimum bina, interdum terna, nonnunquam quaterna, praenomen ſcilicet, nomen gentilitium, cognomen, et agnomen: memineris, tibi non e praenomine, ſed ex nomine gentilitio vnumquemque Latinum et Romanum quaerendum eſſe: exempli cauſa, A. Virginium, non in A, ſed in V. In gentilitiorum vero ſerie non temporis, ſed praenominum, habita eſt ratio: verbi gratia, in Valeriis non Voleſo, nec Publio, primus datus eſt locus, a quibus caeteri ſunt orti; ſed ſecundum praenominum ſeriem praemiſſus eſt Lucius Valerius, et deinceps M'. Valerius, M. Valerius, P. Valerius, Voleſus Valerius: itidemque in aliis. E ſynonymis quoque ad ſynonyma et affinia tibi quandoque tranſeundum memineris: vt, (verbi cauſſa) ſi quid in imagine non inuenias, id in ſimulacro, aut ſtatua, quaeras, itidemque in aliis. Praenomina vero, de quibus modo dictum eſt, alia in frequenti fuerunt vſu: vt Appius, Aulus, Caius, Cnaeus, Lucius, Manius, Marcus, Poſtumus, Publius, Quintus, Seruius, Sextus, Spurius, Tiberius, Titus. *Alia rarius vſurpata ſunt: vt* Agrippa, Ancus, Aruns, Caeſo, Gracchus, Lar, (*ſeu* Lars) Metius, Neuius, (*pro* Cnaeus) Numa, Octauius, Opiter, Pompo, Proculus, Tullus, Turnus, Voleſus, Vopiſcus. *e quorum numero quatuor apud recentiores vſurpata ſunt;* Agrippa, Gracchus, Proclus, Vopiſcus. Appius *vero in Claudiorum familia paene ipſo nomine fuit vſitatius; praeſertim in decemuiri appellatione. Cognomina et Agnomina,*

quoniam apud hunc auctorem rariora ſunt, pleraque ſuo loco ſunt notata. De his te praemonendum putauimus, lector. Tu ſtudium et laborem noſtrum, publicae vtilitatis gratia ſuſceptum, aequi bonique conſule.

A.

Aberrigines. 28. 7. Aborigines, indigena gens. 27. 10. e Graecia oriundi. 29. 6. 153. 2. ab Oenotris oriundi. 230. 2. 235. 5. Oenotrorum Arcadicorum pars. 312. 8. a Lelegum gente quibuſdam nil differre videntur. 28. 10. vnde nomen ſortiti. 27. vlt. 28. 6. 36. 12.

Aborigines Siculis ſedes ſuas adimunt. 25. 4. 153. 1. 235. pen. Vmbros et Siculos e ſedibus ſuis expellunt. 42. 4. Reatinum agrum tenent. 336. 5. ſub Latino rege Latini dici coeperunt. 26. 9. Aboriginum oppida. 37. 4.

Abſtemia ſacra. 86. 5.

Acalis, Eumedis filia. 157. 13.

Acanthus Lacedaemonius, primus nudo corpore ſtadium decurrit. 1485. 14.

Acarnanes remunerantur a Romanis. 130. 5.

Acclamatione voluntatem ſuam ſignificat populus. 837. 9. acclamatione probantur dicta perorantis. 1522. 9. acclamatio ad ducis exhortationes. 1763. 8.

Acerrae in pompis. 1493. 4.

Aceſtorides, archon Ath. 927. pen.

Achaeus, Neptuni et Lariſſae filius. 46. 8.

Achaei in Ponto plane degenerarunt a Graecis. 232. 3.

Achaia, ab Achaeis dicta Peloponneſus. 68. 14. Achaia, Haemoniae, ſeu Theſſaliae, pars, ab Achaeo denominata. 46. 12. Illa inferior ab aliis dicitur; haec ſuperior, ratione ſitus.

Achilles naues amittit tres. 133. 6. in Patrocli funere ludos celebrat. 885. 9.

Achillis ſepultura. 121. vlt. Achillis clypeus a Vulcano fabricatus. 1489. 4.

Aciei militaris deſcriptio. 878. 9. ſic 895. 8. et 1047. 12. Aciei vltimum locum tenet infimi cenſus turba. 1008. 10.

Acquiſitionis modi duo. 512. 3. acquiſitionis modus iuſtiſſimus, bellum. 2325. 3.

Actium, op. 127. 1. et 5.

Adies, ſeu Aſies, Cotyis f. 71. 1.

Adiutores conſulum in iudicium vocantur, quia conſules ipſi non poſſunt. 2101. 2.

L. Aebutius conſul. 1931. 3. peſte moritur. 1932. 16.

T. Aebutius Elua conſul. 983. vlt. et 984. 1. magiſter equitum aſſumitur ab A. Poſtumio dictatore. 1040. 15. Latinis commeatus intercludit. 1044. 15. Romani exercitus ſiniſtrum cornu tuetur. 1048. 3. in duello cum Mamilio vulne-

vulneratus ex equo defluit. 1062. 4.
Aediles, οἱ ἀγορανόμοι. 1250. 3. vnde dicti; quibus olim nominibus appellati; et quibus muneribus functi. 1249. 10. feriarum adornandarum curam a ſenatu accipiunt. 1262. 10. regiis inſignibus a ſenatu ornantur. 1262. 13. Marcium tribunorum iuſſu arripientes a patriciis repelluntur. 1371. 9. 1389. 2. Aediles tributis comitiis creari ſancit Valero tribunus. 1860. 15. Aedilium et tribunorum comitia tributis ſuffragiis peraguntur. 1877. 8. Aedilium laeſio aeque grauis, atque tribunorum. 1388. 11.
Aedilitas, plebeius magiſtratus. 888. 8. Aedilitate fungitur, qui ſuperiore anno tribunus fuerat. 2120. 5.
Aegeſta op. Sicil. 133. 9. ab aliis Egeſta dicitur, et Segeſta.
Aegeſtus Troianus in Sicilia quo caſu natus. 132. 4. et vlt. in Siciliam profugit. 131. vlt.
Aegeſtus, Lauinienſis ſacerdotii princeps. 169. 2.
Aegeſtus, Numitoris filius. 193. 7.
Aemiliae Veſtalis ad Veſtam precatio, et e periculo liberatio. 382. 5.
L. Aemilius, Mamerci filius, patrum iuſſu conſulatum ambit. 1710. 8. conſul creatur. 1711. 5. in Volſcos proficiſcitur. 1713. 4. probroſae cladis pudore in caſtris manet. 1722. 2. L. Aemilius II. conſul. 1783. 5. in Etruriam cum exercitu proficiſcitur. 1784. 11. Veientes fundit et fugat. 1785. pen. ob triumphum negatum ſenatui iraſcitur. 1790. 4. L. Aemilius Mamercus III. conſ. 1844. 5. de agri publici diuiſione quam ſententiam dixerit. 1883. 8.
L. Aemilius Barbula conſul. 2342. 3.
Q. Aemilius apud Pyrrhum legatione fungitur. 2344. 9.
Tib. Aemilius conſ. 1881. 9. in Sabinos proficiſcitur. 1895. 10. Tib. Aemilius II. conſul. 1908. 5. Sabinos perpopulatur. 1909. 10.
Aenea, op. Thraciae, ab Aenea conditum. 124. 14.
Aeneatarum migratio. 125. 3.
Aenea, op. Latii, ab Aenea denominatum, poſt Ianiculum. 185. 3.
Aeneas, Anchiſae et Veneris filius. 157. pen.
Aeneae progenitores. 157. 4. Aeneas quibus conditionibus diſceſſum ab Achiuis impetrarit. 118. 7. patriam cur prodiderit. 121. 9. ex Aſia in Italiam profugit. 1223. 1. cum Troianis in Italiam appellit. 112. 6. vbi in Italiam exſcenderit. 131. 1. Aeneae in Italiam aduentus varie a ſcriptoribus refertur. 113. 14. Aeneam in Italiam veniſſe quidam negant. 136. 6. Aeneam ex Italia in Phrygiam rediiſſe quidam afferunt. 136. 9. Aeneas ſacra in Italiam ſecum importat. 378. 4. ſacra in Italiam quae importauerit. 175. 4. icto cum La-

tino foedere, et debellatis Rutulis, condit Lauinium. 150. 3. Latino ſuccedit. 161. 7. e Molottis in Italiam cum Vlyſſe appulſus, Romam condidiſſe dicitur. 181. 2. in proelio interceptus. 162. 14. Aeneae ſacellum. 134. 7. heroicum monumentum. 127. pen. epitaphium. 163. 1. filiae in Arcadia elocatae. 133. 10. 138. 11. filii quatuor. 180. 13. 184. 6. Aeneae filii Romulus et Remus. 184. 6.

Aeneas alius. 136. 7.

Aeneas Siluius, Lat. rex. 177. vlt.

Aenus, op. Thraciae, ab Aenea conditum. 124. 14. Dionyſius Aeneam vocat. ibid.

Aequicolarum fetiales. 389. 12.

Aequi Latinorum fines incurſant. 1120. 8. domantur. 1135. 3. Volſcis ſe aduerſum Rom. addunt ſocios. 1534. 13. Aequi et Volſci in expeditione aduerſum Romanos ipſi in ſe mutuo arma vertunt. 1655. 1. Aequi in Latinorum agros incurſiones faciunt. 1735. 5. Ortonam capiunt. 1735. vlt. a Fabio intra moenia compelluntur. 1774. 13. cum Volſcis foedus contra Rom. ineunt. 1783. 7. a Ser. Furio proconſ. profligantur et peruaſtantur. 1785. 7. Aequi et Volſci a Latinis profligantur. 1841. 8. Aequi peruaſtantur a T. Quintio. 1878. 8. peruaſtantur a Valerio. 1895. 13. Antiatum praeſidio excedunt. 1907. 13. foederis leges quas a Roman. acceperint. 1910. 13. foedus violant. 1911. 6. per incuſtoditas vias Romanum agrum incurſant. 1917. 6. intra moenia compulſi peruaſtantur a Fabio. 1918. 2. clade accepta domum ſe recipiunt. 1930. 2. cum Volſcis contra Rom. foedus icunt peſtis temp. 1932. 8. cum Volſcis profligantur. 1942. 4. excedunt Tuſculo. 2040. 8. pacem quibus conditionibus a pop. Rom. acceperint. 2044. 13. foedus iterum violant. 2045. 14. a Romanis ſub iugum miſſi, Corbionem vna cum duce ſuo dedunt. 2054. 9. arma reſumunt. 2058. 1. ab Horatio intra moenia ſua compelluntur. 2071. 6. Tuſculanos iterum infeſtant. 2104. 3. caſtris ſimul et victoria exuuntur. 2114. 16. peſtis tempore Romanos adoriri cogitantes, et ipſi a peſte infeſtantur. 2134. 2. denuo in Tuſculanum agrum irruptionem faciunt. 2163. 3. a Valerio profligantur. 2277. 13.

Aerarium, θησαυρὸς. 676. 1. Aerarium publicum, τὸ δημόσιον ταμιεῖον. 1687. vlt. in aerarium a Fabricio illata cccc. talenta. 2356. 1.

Aerea arma. 677. 7. aerea ſimulacra. 152. 1.

Aeſculapius, ex ſemonum numero. 1494. 10.

Aeſculapii inſula. 875. 12

Aeſopeo filo contexta fabula. 1229. vlt.

Aetatis anno xx. virilis toga ſumeba-

mebatur Cumis. 1333. 2. Aetatis anno xx. ſociorum auxiliis praeficitur Seruius. 638. 11. aetatis annus xxx. rebus capeſſendis maturus. 722. 2. aetatis anno xxx. remp. capeſſere ſinunt leges. 647. vlt. aetatis anno xLv. ciuis liberabatur ab externa militia. 678. 6.
Aetoli, olim Curetes. 47. 1.
Aezei regnum et poſteritas. 30. 4. 31. 1.
Aezei, populus, poſt Lycaones et Oenotri tranſnominati. 33. 3. iidem opinor, qui aliis Azanes.
Agatharchus Olympion. 745. 9.
Agonales Salii. 384. 11.
Agri triferi. 92. vlt. ager Tarquiniorum eiectorum in egenos ciues diuiditur. 874. 12. Agrum Romanum vt diuiſerit Romulus. 251. 6. agrum Romanum vt diuiſerit Numa Pompilius. 400. vlt. ager Romanus in quot partes tributus a Ser. Tullio. 673. 6. agri publici partem Numa diuidit in pauperes. 368. 4. ager publicus a Ser. Tullio diuiditur in exſortes ciues. 659. 4. 668. 6. agri publici diuiſio ſuadetur et vrgetur a Sp. Caſſio. 1676. 3. 1679. 9. 1680. 7. agri publici participes fieri Latinos et Hernicos vult idem Caſſius. 1676. 7. agri publici definitio et diuiſio vrgetur ab Icilio trib. 1740. 4. agri publici diuiſio iterum vrgetur a trib. et pl. 1844. 13. et rurſum. 1881. 10. ab Appio impeditur. 1890. vlt. iterum vrgetur a trib. et a ſenatu ex parte conceditur. 1908. 9. Ager e publico donatur Mucio, quantum ſc. vno die vno boum iugo circumarare poſſet. 923. 9. agri e publico tantum datur Horatio, quantum vno boum iugo vno die circumarare poſſet. 902. 2.
Agraria lex diſcutitur. 1680. 12. vltra xxx. annum extracta. 2085. 3. ad populum refertur a trib. 2085. 9. impeditur. 2100. 5. rurſus impeditur. 2103. 14. agrarium negotium quib. cauſſationib. extractum a conſſ. 1845. 5. Agraria contentio in grauiorem concertationem tranſit. 1850. 5. agrarium negotium a Caſſio primum inuectum. 1882. 8. Agrariae legis auctor Sp. Caſſius. 2094. 1.
Agriculturae et militiae ſtudia coniungit Romulus. 297. 2. agriculturae ac pecuariae ſtudium Rom. commendatur ab Anco Marcio. 519. 3. 520. 4.
Agrippa, praenomen Menenii.
Agylla ſub Pelaſgis dicta, quae poſt ſub Etruſcis Caere. 54. 4. 563. 14.
Aiacis et Vlyſſis lucta. 1486. 2.
Aius Locutius. 882. 12. Viſe Faunus.
Albae Longae conditor, ſitus, fortuna. 166. 3.
Alba, xxx. Latinorum oppidorum mater, a Romanis deſtruitur, et ciues Romam transferuntur. 504. 2.

Albana gens e quib. pop. conflata. 237. 9. Albanorum regum catalogus. 177. pen. Albani poſt Numitoris obitum annuis dictatoribus regum loco vſi. 1026. 6. Albanorum et Romanorum foedus ſub Romulo. 410. 8. Albanum bellum, eiuſque cauſſa, dux, exitus. 407. 14. Albani patricii Romam translati. 499. 9.
Albanus ager fertilis. 93. 4. Albanum vinum. 167. pen. in Albano monte feriae Latinae. 1725. 12.
Albas Siluius, Lat. rex. 178. 2.
Albinus, Poſtumii cogn. 1911. 5. pro eodem Albus p. 1115. vlt.
Albus, Poſthumii cogn. 1115. vlt. Pro eod. Albinus. 1911. 5.
Alcaeus poëta proſcrib. 1023. 4.
Alcyone, ſacerdos Argiua. 57. vlt.
ad Algidum caſtra Aequorum et Volſcorum. 2041. 3. 2163. 5. ad Algidum male mulctantur Romani. 2215. 13.
Alladius, rex Albae. 178. 12.
Alpes, montes. 27. vlt.
Alſium, Aboriginum opp. 54. 5.
Aluntium, op. Sicil. 130. 4.
Amata, Latini vxor. 161. 12.
Ambrax, rex Ambraciae. 127. 4. Ambracius ſinus. 127. 2.
Amiterna, Sabinorum op. 40. pen. 339. 1.
Amphictyonis inſtituta. 702. 1. Amphictyonicum concilium. 702. 4. Amphictyonicae leges. 702. 7.
Amphitheatralis porticus. 583. 12.
Amulius fratrem Numitorem ſucceſſione prorſus fraudare nititur. 193. 1. XLII. annos Albae regnauit. 179. 12. occiditur. 220. 13.
Amyntor, Phraſtoris f. 74. 6.
Anactorium, op. Acarn. 130. 5.
Anchiſa, opp. ab Anchiſe denominatum. 185. 2.
Anchiſenſium tabula. 188. vlt.
Anchiſes, Capyis filius, Aeneae pater. 157. 15. Anchiſae monumentum. 163. 5. Anchiſae portus. 128. pen.
Anchiſes, archon Athen. 1502. 3.
Ancilia Saliorum, et inter haec ancile coelitus demiſſum. 387. 10.
Ancus, praenomen Marcii regis. 517. 12. praenomen Publicii Corani, Latinorum ducis. 512. pen. Nomina ipſa ſuo loco poſita.
Anio, fluuius. 473. 1. non procul a Sacro monte praeterfluit. 1142. 15. Anienis fl. curſus, et virtus. 929. 10. Anienis et Tiberis confluentia. 558. 2.
Anius, Deli rex. 125. 6. 150. 6.
Annales Graecanici. 21. pen. Annales de Aruntis Tarquinii morte quae referant. 718. 2. Annales qua occaſione in Siciliae tyranno errarint. 1314. 1. Annales Piſonis. 653. 3. 675. 13.
Annibalicum bellum. 271. 6.
Annona, εὐετηρία. 1249. 7. Annonae curatores aediles. 1249. 7. Quaere et Frument.
Annui magiſtratus. 358. 6. Annuum imperium Athenis quoque, vt Romae. 1897. 5.

Ante-

Antemna, Siculis olim ab Oenotris, ſeu Aboriginib. erepta. 312. 8. Romanorum colonia facta. 311. 7. et vlt. Antemnatum conditores. 44. 11. Antemnates capiuntur a Romulo. 306. 6. Tarquiniis contra Romanos opem ferunt. 893. pen.
Antenoridarum proditio. 114. 4.
Anteſignanorum ob amiſſa ſigna poena. 1830. 1. 1880. 11.
Anthemone, Aeneae filia. 123. 11.
Antias, Vlyſſis filius, Antii conditor. 183. 6.
Antigenes, archon Athen. 1313. 13.
Antiſtius Petro, Sex. Tarquinii dolo necatur. 780. 1.
Antium, primaria Volſcorum vrbs. 1504. 2. 1899. 3. ad Antium caſtra Aeq. 2106. 9. Antiates foedus cum Tarquinio Superbo faciunt. 762. 9. Aricinis opem ferunt. 925. 9. Latinis auxilia mittunt contra Rom. 1042. 3. Coriolanis auxilia mittunt. 1253. 3. Siculos legatos dimittere coguntur. 1394. 12. Antiatum nauale capitur cum aliquot nauibus et inſtrumento nautico. 1899. 7. Antiates et Aequorum praeſidiarii Quintio ſe dedunt. 1907. 11. in Antiatem agrum coloni deducuntur a triumuiris. 1908. pen. Antiatum exſules cum Aequis in Latinorum agros incurſant. 1911. 13. Antiates ad defectionem ſpectant. 1919. 4. Antiates, tum indigenae, tum coloni Romani, deficiunt. 2039. 8. vi capiuntur. 2043. vlt.
T. Antonius decemuir. 2148. 2. 2214. 8. 2241. vlt. 2242. 6.
Apennini montes. 25. 12. 37. 8. 533. vlt.
Apices Saliorum, κυρβασίαι. 385. 10.
Apiolani a Tarquinio Priſco expugnantur. 544. 6.
Apium, menſarum vice ſubſtratum. 140. 6.
Apophthegma Valerii. 890. 2.
Appius, Sabinum praenomen Claudiorum et Herdoniorum.
Approbatio ſententiae fiebat admurmuratione. 1229. 1. item et acclamatione. 1522. 9.
Aqua ſacrificiis adhibetur pura. 195. 4. Aquae calidae. 94. 7. Aquae ductus, vna e magnificentiſſimis Romae ſtructuris. 581. 9.
Aquila Tarquinio pileum de capite rapit, et apte reponit. 540. 11. Aquilarum nidus a vulturum agmine diſturbatus. 795. 3.
C. Aquilius conſul. 1656. 10. 2087. 4. fortiſſime deuincit Hernicos. 1661. 10. de Hernicis ouat. 1670. 1.
C. Aquilii narratio de cloacarum expurgatione. 581. vlt.
L. et M. Aquilii, e coniuratorum numero. 856. 10. arceſſuntur. 862. vlt. 867. 5.
M. Aquilii (ſeu Attilii) ſupplicium. 791. vlt.
Ara ſubterranea. 302. 5. et 11. Ara Maxima. 104. 1. Arae ad iuſsu-

iuſiurandum et foedus ere-ctae. 333. 11.
Aratoris habitus. 2032. 11.
Arbiter Porſena capitur contro-verſiae cum Tarquiniis. 916. 11. arbitri in aedificatione malae fidei. 2075. 9.
Arca lapidea ſeruandis oraculis Sibyllinis. 793. 2.
Arcades montanis gaudent. 36. 13. ob diluuium e Peloponneſo emigrant. 154. 6. 172. 12. primi Graecorum in Italiam traiiciunt. 30. 1. cum Euandro quae in Italiam intulerint ſcitamenta. 87. a. 6. quem primum habitandi locum in Italia ceperint. 113. 7. Arcadum numen antiquiſſ. et honoratiſſ. Pan. 84. pen.
Arcadia, olim Lycaonia. 235. 11. Arcadiae rex primus Atlas. 153. 15. Arcadiae diluvium. 154. 7. 172. 12.
Arces: quaere in Arx.
Archedemides, Archon Athen. 1915. pen.
Archeſtratides, arch. Ath. 634. 5.
Ardeas, Vlyſſis filius, Ardeae op. conditor. 183. 6.
Ardeatae, pop. Latii. 991. pen. Ardeatum fetiales. 389. 13. Ardeates a Tarquinio Superbo oppugnantur. 795. vlt. inducias faciunt cum Romanis. 842. 8. 844. 7. controuerſo agro excidunt. 2286. 6. ob agrum amiſſum a Romanis deſciſcunt. 2289. 4. in amicitiam et ſocietatem populi Rom. recipiuntur. 2307. 2.
Aretini, pop. Etruriae. 551. 5.
Argei in Tiberim proiiciuntur. 97. 10.
Argos Achaicum. 45. vlt. Argiuorum ſeditio. 1472. 16. Argiuorum ſacerdotum Commentarii. 181. 2. Argiuae Iunonis ſacra. 55. 4. Argolici clypei. 54. 12.
Arietes in oppugn. mur. 960. 10. 1252. vlt. Arietibus diſcutiuntur portae. 2043. 14.
Aricia centum et viginti ſtadiis Roma diſtat. 1115. 5. ab Etruſcis oppugnatur. 925. 4. Aricini, pop. Latii. 991. pen. auxilia a Cumanis petunt. 1321. 4. Romanos accuſant in foro Ferentino. 964. 3. 991. 3. 993. 3. Aricini et Ardeates controuerſo agro excidunt. 2286. 6.
Ariſtocrates, Ariſtodemi pater. 1315. 13.
Ariſtocratia non Romae tantum, ſed etiam in vicinis populis. 1183. 2.
Ariſtodemus, Ariſtocratis filius, cur Mollis cognominatus. 1315. 14. qua occaſione et qua via tyrannidem Cumis inuaſerit, quomodo eam geſſerit, et quomodo in ea defunctus ſit. 1316. 4. fortiſſimam patriae operam nauat in profligandis hoſtibus barbaris. 1319. 13. plebis ſtudium ſibi conciliat modis omnibus. 1320. 12. ſuppetiis Ariciae ferendis praeficitur. 925. pen. 1322. 4. clariſſima victoria potitur. 1323. vlt. optimatibus Cumanis interemtis, tyrannidem ſibi adſtruit. 1327. 2. tyrannidem

dem vt geſſerit. 1330. 15. Tarquinium exſulem hoſpitio excipit, et mox defunctum ſepelit. 1089. 2. in ſumma ſecuritate oppugnatur ab exſulibus. 1333. 5. cum tota cognatione ſtirpitus exſcinditur. 1338. 3.
Arma pro cenſu imperata. 677. 3. ſqq. 1449. 5. ſqq. arma fulmine partim foedantur, partim plane abſumuntur. 1751. 8.
Armillae aureae. 2090. 5.
Arſius heros, ſeu Oratus. 878. 1.
Artemiſiana pugna. 886. 1.
Aruns, Demarati f. 539. 7.
Aruns, Porſenae, Etruſcorum regis, filius, prudens patri conſilium dat. 912. 9. a patre cum parte copiarum ad Ariciam ſibi ſubiugandam mittitur. 1321. 8. in Ariciae oppugnatione occumbit. 925. 3. 1324. 2.
Aruſpex, ἱεροσκόπος. 281. 2. 3.
Arx Capitolio contigua. 2021. 12. Arces vrbis. 1658. pen. Arcibus et moenibus tutandis adhibentur emeriti. 1749. 15.
As, qualis et quantus nummus. 1818. 12. Aſſium decem millib. multatur T. Romilius; Veturius, collega eius, xv. 2123. 10.
Aſcanius, Aeneae et Creuſae filius. 504. 2. relicto regno Daſcylitico Hectoridas in paternum imperium reſtituit. 119. 1. Aſcanius Euryleo, Aeneae patri, in regno Lat. ſuccedit. 163. 9. regnum cum Romulo et Remo, fratribus ſuis, diuidit. 184. 15. coeleſti ſigno contra Mezentii vim animatur. 247. 1. Albam condit. 166. 8. 504. 2.
Aſcanius lacus. 118. 11.
Aſies, ſeu Adies, Cotyis f. 71. 1.
Aſſaracus, Trois filius. 157. 13.
Aſſertor corporis aſſerti ſponſionem facere tenetur. 2232. 8.
Aſſyriorum imperium. 5. pen.
Aſtyllus Syracuſius, olympionica. 1694. pen.
Aſtylus Crotoniates, olymp. 1502. 3.
Aſylum a Romulo apertum. 267. 15. 506. 13.
Aſylum publicum. 705. 2.
Athenarum ambitus. 669. vlt. 1934. 10.
Athenienſium εὐπατρίδαι et ἀγροῖκοι. 252. 8. et 10. Athenienſium θῆτες. 255. 1. Athenienſes debita pauperibus remiſerunt Solonis ſuaſu. 1000. 3. Athenienſes reprehenſi ob exterorum excluſionem. 270. 5. Athenienſes et Lacedaemonii quantis copiis Perſas profligarint. 2157. 2. Athenienſes quam diu et quam late imperarint. 8. 13. Lacedaemoniis vt ſe ſubmiſerint. 2157. vlt. imperio exuti. 270. 13. ab Athenienſibus leges petunt Romani. 2128. 9. 2135. 11. Athenienſis reip. gloria. 436. vlt. Athenienſis reſp. annuo imperio adminiſtratur. 818. 3.
Athenaeum, loc. Ital. 131. 1.
Athletarum genera duo, eorumque certamina. 1485. 7. Athletarum certamina tria

apud veteres, curſus, lucta, pugilatus. 1500. 1. Athletae, pudendis tantum praecinctis, caetera nudi certabant. 1485. 8.
L. Atilius Longus, tribunus militaris pro conſule. 2305. 6.
M. Atilii (ſiue Aquilii) ſupplicium. 791. vlt.
Atlas, primus Arcadiae rex, eiuſque poſteritas. 153. 14. Atlantis in regno ſucceſſores. 154. 5.
Atra dies cladis Fabianae. 1804. 13.
Atratus habitus in luctu. 1653. 9. Atratus habitus in moerore. 800. 4.
Atratinus, Sempronii cognomen. 1035. 14. 1659. 2. 2305. 5. 2306. 6.
Attica temporum ratio. 159. 2.
Neuius Attius (Feſto Attius Navius) augur. 587. 4. clam tollitur e medio. 594. 2.
Tullus Attius, Volſcae gentis princeps. 1504. 7. Marcium ſupplicem benigne excipit, et rebus gerendis ſocium adſciſcit. 1506. 1. Volſcos adverſum Romanos concitat. 1511. 1. belli dux creatus a Volſcis, in Latinorum agros incurſionem facit. 1527. 1. Marcio externae militiae imperium concedit, ipſe domeſticae praeeſt. 1530. 13. popularium ſuorum iras in Marcium exacuit. 1643. 13. ſocios populi Rom. infeſtat. 1665. 4. manu promtus, ſed copiis ducendis minus idoneus. 1669. 1. in proelio interficitur. 1669. 3.
Atyis maiores et poſteri. 71. 1. et 7. 73. 8.
Auentinus Siluius, rex Albae. 179. 5.
Auentinus collis, ſeu Auentinus mons. 84. 8. 205. 13. ab Auentino rege denominatus. 179. 7. Palatino contiguus. 224. 5. munitur a Romulo. 314. 9. vrbi additur ab Anco Marcio. 532. 2. populo ad aedificandum conceditur. 2076. 8. occupatur a decemuirum deſertoribus. 2269. 11. omnium in vrbe collium caſtris locandis aptiſſimus. 2269. 12. collium maximus. 705. vlt. Auentini collis altitudo et ambitus. 532. 3. 2072. 8. in Auentino templum Dianae. 2076. 8. Auentinum et Palatinum inter ſitus Circus maximus. 582. 4.
Auerno adiacens mons. 1336. 4.
Auerruncis diis ſacra fiunt. 1987. 10.
Auerruncatoria ſacrificia. 972. 10.
Augures, οἰωνοπόλοι: eorumque munus. 372. vlt. Augures mercede publica conducti in magiſtr. creatione. 248. 6. conſuluntur. 585. 7. conſuluntur ſuper Sibyllinorum oraculorum emtione. 791. 3. cum pontificibus regem ſacrorum deſignant. 845. 10. adhibentur ad legum confirmationem. 2076. 4. 2145. 8. Augurum clariſſimus Nevius Attius. 587. 4. Augurales locorum diuiſiones.

nes. 589. 1. Auguralis artis magiſtri. 589. 8.
Augurinus, Minucii cognom. 1358. 4.
Auguſtus Caeſar ciuilia bella ſopit. 20. vlt.
Aurigarum certamina. 1485. 5.
Aurunci, pop. Italiae. 55. 10. gens procera, robuſta, ferino adſpectu, bellicoſa. 1115. 10. Campaniae optimos campos tenent. 1114. 2. Echetranos agros a Romanis depoſcunt. 1114. 4. a Seruilio deuincuntur. 1116. 4.
Auſones, Iapygum armis pulſi, migrant in Siciliam. 58. 4. Auſonia, Italia. 90. 14. Auſonius ſinus, poſt Tyrrhenus tranſnominatur. 32. 5.
Auſpicato res arduae capeſſuntur. 907. 13. Auſpicio dirimitur controuerſia. 223. vlt. Auſpiciis ſedes et ſtatio quae optima. 245. 11. Auſpiciorum religio contemta in ambiendis magiſtratibus. 248. 1.

B.

Babylonii muri. 701. 7. Babyloniae praeſtantia. 91. pen.
Bacchanalia Athen. 1500. 7.
Bacchiadarum genus. 538. 4.
Bacchi caſus. 274. 8. Baccho templum ex voto aedificat Poſtumius dictator. 1077. 14. Bacchi aedes dedicatur. 1260. 7.
Bacillo terrae partes circumſcribunt coniectores. 786. 3. Baculo ligneo excauato auream virgam inſerit Brutus, et Apollini donat. 806. 7.
Barbatus, Horatii cognomen. 2169. 3.
Barbita in lud. votiuis. 1487. 9.
Barbula, cognom. Aemilii. 2342. 3.
Batea, Teucri filia, Dardani vxor ſecunda. 126. 2. 157. 7.
Batia, op. Aborig. 39. vlt.
Bebrycum auxilia ſeru. 138. 8.
Bellandi modus ciuilis et priſcus qualis fuerit. 513. 4.
Bigis alligatus proditor raptatur et diſcerpitur. 502. 11. Bigariorum certamina. 1485. 5. 1497. 13.
Bitumine et pice referta vaſa ardentia fundis in hoſtem torquentur. 2028. 4.
Boarium forum. 104. 2. in Boario foro templum Fortunae. 710. 1.
Bolani, pop. Latii. 991. pen. Bola a Marcio oppugnatur. 1540. 2. a Marcio vi capta, direpta, incenſa. 1541. 12.
Bouillae, primarium Latii oppidum, a Marcio capitur. 1544. vlt. Bouillani, pop. Latii. 991. pen.
Brutii a Fabricio ſuperati. 2344. 8. 2355. 7. in vrbem recepti. 231. 2.
Brutus, ἠλίθιος, cur cognominatus L. Iunius. 803. 11. Bruti nomen vſurpat ſibi L. Iunius, plebeii generis homo. 1199. 7. et 9. Bruti poſteriores an primi nepotes fuerint. 888. 6. Caetera in Iuniis.
Bubetani, pop. Latii. 991. vlt.
Buccinis conuocari plebs cur ſoleret. 253. 10. Buccinatorum

rum centuria. 682. 11. 1450. 13.
Buthrotum, portus Epiri. 128. 3.

C.

Cabiris vouentur decimae. 61. pen.
Caci furtum et interitus. 98. 15. 108. 6.
L. Caecilii Metelli triumphus, feruor in ſeruandis Veſtae ſacris, et ſtatua in Capitolio. 377. 9.
L. Caedicius, trib. pl. Seruilium conſularem accuſat. 1820. 12. 1821. vlt.
Caelebs, ἤϊθεος. 291. vlt.
Caelius mons a Caelio Etruſco dictus. 313. 6. 7. monti Palatino contiguus. 341. 4. vrbi additur a Romulo et Tatio. 341. 1. vrbis moenibus includitur a Tullo Hoſtilio. 407. 7.
Caelus exſectus. 273. pen.
Caenina, op. Lat. 206. 11. Siculis olim ab Oenotris, ſeu Aboriginibus, erepta. 312. 6. capitur a Romulo. 305. vlt. Romanorum colonia facta. 311. pen.
Caere, olim Agylla. 54. 3. a Tarquinio oppugnata. 563. 13. Caeretani cum Veientibus contra Romanos conſpirant. 707. 13. 709. 9.
Caeſar: quaere Iulius.
Caeſo, praenomen, quaere in Fabiis, Quintiis, et alibi.
Cala, κάλει. 682. 4.
Calendae, νεμηνία. 1638. pen.
Calliades, arch. Athen. 1739. 4.
Callias, archon Athen. 1313. 13. 2057. 13.
Calliroe, Oceani f. 70. 12.
Callirøe, Scamandri f. 157. 11.
Callithea, Choraei filia. 71. 1.
Calpetus Siluius, rex Alb. 178. 5.
Calpurnius Piſo conſ. 11. 9.
Cameria, ab Albanis condita. 343. 13. fit colonia Rom. 343. 12. Sex. Tarquinii hortatu deficit a Rom. 935. 5. capitur et ſubuertitur. 961. 3. Camerini dedunt ſe Tarquinio. 550. 6. Camerini Tarquiniis eiectis contra Romanos opem ferunt. 893. pen. Camerini exſules, Romanos in foro Ferentino accuſant. 964. 11.
Camerinus, Sulpiciorum cognomen. 966. 5. 1198. 3. 1475. 1. 1981. vlt.
Camilli, κάδωλοι. 280. 9. et vlt.
Campaniae fides dubia. 1154. vlt. Campani Cumanis exſulibus ſuppetias ferunt. 1334. 8. Cumas occupant. 2318. 6. de Neapolitanis apud ſenatum conqueruntur. 2314. 3. Campani campi. 55. 8. Campani campi fertiliſſ. 92. pen. Campani campi feraciſſima pars Cumana regio. 1317. 6.
Campus Martius, comitiorum locus. 840. 3. campus Martius creandis magiſtratibus dicatus. 873. 5. (Plura in Mars.)
Caniſtris offeruntur primitiae. 1495. 10.
Cannenſis clades. 271. 13.
C. Canuleius, trib. pl. in ſenatu expoſtulat de lege ſuper iure conſulatus. 2295. 12. 2297. 1.
Capena porta. 1510. 9.
Capetus, rex Alb. 178. 4.
Capi-

Capitolium a Tiberi vix ſtadio diſtat. 2021. 5. Capitolio ſubiectus campus complanatur. 341. 6. Capitolii porta ſacra ſemper patet. 2021. 9. Capitolio contigua arx. 2021. 12. Capitolium et arx praeſidio munitur in obſidionis periculo. 1550. 6. Capitolium et arx praeſidio munitur in bell. tumult. 2250. 5. Capitolium a plebe et tribunis occupatur in ſeditione. 1875. 1.

Capitolinus collis, olim Saturnius dictus. 86. b. 12. 236. pen. olim etiam Tarpeius dictus. 585. 12. poſt, ab invento ibi capite denominatur. 787. pen. a Romulo munitur. 314. 9. in Capitolini collis vertice templum Iouis Feretrii. 308. 9. Capitolini templi ſtructura, a Tarquinio Priſco inchoata, continuatur a Tarquinio Superbo. 788. 2. Capitolinum templum abſoluitur, et a M. Horatio dedicatur. 924. 6. Capitolini templi longitudo et latitudo. 788. 7. Capitolinum templum quando et a quo incenſum. 793. 3. Capitolinum templum poſt incendium nihil fere mutatum. 788. pen.

Capitolinus, cogn. Quintii. 1859. 4 et al.

Capua, vrbs Campaniae. 1334. 7. a Capy denominata. 185. 2.

Caput recens occiſi hominis, e terra effoſſum. 784. 1. caput obnuptum veſte. 292. pen. capitis velamen detrahit fetialis. 2326. 4. Capitis damnati de Tarpeio ſaxo deturbabantur. 1699. vlt. Capite cenſi. 681. pen.

Capyae, ſeu Caphyae, op. Arcad. a Capy Troiano denominatum. 123. 2.

Capys Troianus. 123. 3. Aſſaraci filius. 157. 14.

Capys Siluius, rex Alb. 178. 4.

Carbaſina lacinia puris Veſtalis virginis precibus accenditur. 382. 15.

Carinae, locus Romae. 170. vlt. 469. vlt. 1702. 5.

Carmenta, ſeu Carmentis, Graece θεσπιῳδὸς dici poſſet: ſed vſitatiori nomine Θέμις dicitur. 81. 2. 5. et 6. Carmenti quotannis ſacra fiunt ſub Capitolio. 84. 6. Carmentalis porta. 84. 7. 2021. 10.

Carmina, Graecis ᾠδαί. 81. 7. carmina extemporalia in triumphis. 307. 4. 1492. 4.

Carnis fruſtula niuis in morem depluentia. 1985. pen.

Carpentum per patris cadauer agit Tullia. 740. 13. Carpento Romam vehitur Lucretia. 800. 3.

Carthago et Roma ſimul conditae. 187. 5. Carth. imperium denuo affectat. 271. 3. Carthaginenſes mari eiecti. 11. 13. Carthaginenſium ſacrificia. 95. vlt.

Sp. Caruilius vxorem dimittit primus. 291. 3.

Caſeus in ſacrificiis. 763. pen.

Caſſander, rex Maced. 125. 2.

Sp. Caſſius Vſcelinus, conſul, de Sabinis triumphat. 960. 1. magiſter equitum aſſumitur a T.

a T. Largio dictatore. 1028. 6. copiarum partem a dictatore accipit. 1030. 6. de Latinorum defectione caſtiganda durius pronunciat. 1083. vlt. 1086. 1. Sp. Caſſius II. conſul. 1151. 3. vrbanarum rerum curam ſortitur. 1250. 10. aedem Cereris, Liberi, et Liberae dedicat. 1260. 7. Sp. Caſſius, III. conſ. 1670. 8. ambitioſiore triumphi vſurpatione, et liberaliore Hernicorum tractatione, ſenatum a ſe alienat. 1673. pen. res ab ſe geſtas pro concione denarrat. 1676. 13. legem agrariam vi perferre nititur. 1684. 12. tyrannidis accuſatur. 1695. 11. capitis damnatur a populo. 1699. 7. an a patre accuſatus et necatus. 1700. 8. cur a patriciis e medio ſublatus. 2094. 2. Caſſii domus diruta, et bona confiſcata. 1702. 2. Caſſii filii ob patris delicta nec patria, nec bonis, nec honoribus, mulctati. 1703. 12. Caſſii damnationis plebem poenitet. 1709. pen.

Caſtores, (ſeu Dioſcuri) ex ſemonum numero. 1494. 10. Caſtorum forma et aetas. 1066. 13. 1067. 4. Caſtorum apparitionis multa Romae monumenta; aedes ſcilicet, fons, ſacra, et ludi annui. 1068. 8.

Catlius pro Scaptius. 2285. 2. et 6.

Cato: quaere in Porcius.

Caucaſius (vel potius Thaumaſius) mons Arcadiae. 153. pen.

Cauponam exercere non licebat ciui Romano. 1811. 4.

Celebritates et feſta a Rom. inſtituta. 273. 2.

Celer, fabricae praefectus. 227. 12. Celerum denominatio et munus. 262. 12. (celeres οἱ ἕτοιμοι καὶ ταχεῖς ἐπὶ τὰ ἔργα. 262. vlt. Celerum tribuni, eorundemque munia. 372. 2. Celerum praefectura Bruto commiſſa a Tarquinio. 812. 10. Celerum praefecturam deponit Brutus. 819. 9.

Celtae Saturno humanis victimis litant. 95. vlt. Quaere et Galli.

Cenſorum officium. 699. 9. et 14. 2358. 4. Cenſores cloacas expurgandas et reparandas locant. 582. 2. qua conditione Caruilio vxoris dimiſſionem permiſerint. 291. 4.

Cenſorii Commentarii, ſeu Cenſorum tabulae. 190. 3. 690. 15.

Cenſus populi Rom. 190. 8. a Tullio vt inſtitutus. 676. 8. cur inſtitutus. 2308. 1. et 6. Cenſus maximi ordo, centuriae, arma; itidemque deinceps caeterarum quinque claſſium. 677. 4. 1449. 13. Cenſus primi (i. primi acti) numerus. 690. 14. Cenſus in vſum reuocatus a conſſ. 891. 11. eo cenſu inuenta CXXXM. 892. 2. Cenſus ſub primo dictatore, T. Largio. 1029. 11. Cenſus, in quo reperta CXXX. millia ciuium. 1186. 3. Cenſus

ſus ab V. C. 261.; quo reperta ciuium c. et x. millia. 1265. 4. Cenſus, in quo reperta militaris aetatis plus c. et XM. 1811. 1. Cenſus, in quo reperti paulo plures c. et III. millibus. 1844. 1. Cenſus poſt XVII. annum redintegratus. 2308. 5. Cenſus et militiae euitandae gratia multi locum mutabant. 2308. pen. Cenſus neglecti poena. 676. 15. 1029. 15.

Centuriae claſſium, CXCIII. 682. 6. Centuriae CXCIII. in ſex claſſes tributae. 1449. 10. 11. Centuriae iuniorum et ſeniorum in qualibet claſſe. 677. 9. et deinceps. Centuria ſexta raro vocabatur ad ſuffragia. 687. 11. et 14. Centuriae cuique ſuus erat ſpectandorum ludorum locus. 582. 9.

Centuriata comitia. 686. 9. 1449. 3. quid a tributis comitiis differant. 1854. 13. 2274. 9. Centuriatorum comitiorum indictio. 869. 3. 2274. 4. Centuriata comitia conſulibus creandis indicuntur ab interrege. 1734. 5. Centuriatorum comitiorum ſuffragia erant penes nobiliores. 1710. 12. in Centuriatis comitiis patricii ſuperabant plebeios. 2274. 11. Centuriati comitiatus decreta ſola olim a patriciis rata habebantur. 2274. 7.

Centurionum electio. 681. 3. Centuriones ſacris ſignis praeficiuntur. 2026. pen.

Ceres Triptolemo agriculturam tradit. 33. 8. Cereris aedes et ſacra. 86. a. 4. Cereri templum ex voto aedificat Poſtumius dictator. 1077. 14. Cereris aedes a Poſtumio dictatore vota, dedicatur a Sp. Caſſio. 1260. 7. Cereri aerea ſigna erecta. 1702. 8. Cereri ſacrabantur bona eorum, qui tribuno vim intuliſſent. 1247. 8. Cereri ſacra eſſe iubentur bona eorum, qui tribunitiae poteſtati obſtitiſſent. 2102. 8.

Cereales fructus inſpergere victimae capiti. 1495. 3.

Cernua ſaltatio. 1490. 14.

Certamina equorum et virorum. 300. 6. 302. 7. certamina gymnica et equeſtria in illuſtrium virorum funere. 885. 6.

Chaerephanes, archon Athen. 2131. 5.

Chaeronenſis clades. 270. 14.

Chalcidenſium colonia in Opicis, Cumae. 1316. 11.

Chares, Archon Athen. 1844. 8.

Charondae lex de liberis. 292. 2.

Charops, archon Athen. 180. 4. 192. 7.

Choraei filia, Callithea. 71. 1.

Chryſe, Palantis filia, Dardani vxor. 154. 3. 157. 5. quamnam Dardano a Minerua dotem attulerit. 172. 9.

Cinaethion, promontorium Peloponneſi, a Cinaetho, Aeneae ſocio, ibi ſepulto, denominatum. 125. 12.

Cincinnatus, cognomen L. Quintii. 1993. 1. 2051. 6. 2193. 11.

Cincti

Cincti certabant priſci heroës. 1486. 1.
Circe, Solis filia, vbi habitarit. 794. 9. Circes ex Vlyſſe filius Telegonus. 753. pen.
Circeii a quo et vbi conditi, vnde item denominati. 794. 5. Circeii Marcio ſe dedunt. 1531. 4.
Circenſes ludi. 302. 7.
Circitores, περίπολοι. 524. 4. 1782. 6.
Circumarare vno boum iugo. 902. 3. v. etiam p. 923. 13.
Circus, ἱππόδρομος. 203. 11. 205. 6. Circus maximus. 302. 6. Circus maximus a quo adornatus, vbi, et quo modo. 582. 4. in Circi maximi fine aedes Cereris, Liberi, et Liberae. 1260. 8.
Cithariſtae in lud. vot. 1487. 8. 1493. 3.
Ciues Romanos vt diuiſerit Romulus. 251. 11. Ciuium numerum, ſexum, aetatem vt explorarit Ser. Tullius. 674. pen. Ciuium numerum vt auxerit Tullius. 690. vlt. Ciuium ius aequari vult Tullius. 659. 8. Ciues communia iura quae habeant. 1402. 3. Ciuem verberare non licitum. 1851. 11. Ciuis indicta cauſſa occidi per leges nequit. 1391. pen. Ciuis filiae manum iniicere non licet. 2231. 2. Ciuis Rom. cauponam, aut manuariam artem, exercere non poterat. 1811. 4. Ciuis ſeruator coronatur. 1569. 9.
Ciuitatem vt diuiſerit Romulus. 250. 1.
Claſſes, κλάσεις. 682. 2. et 5. Claſſes centuriarum ſex cenſus ratione a Seruio Tullio diſtinctae, ſuo cuique ordine et armis aſſignatis. 677. 3. 1449. 10. Claſſes in comitiis ordine a praecone citantur ad ferenda de futuris conſſ. ſuffragia. 2031. 10. Claſſis vltimae arma et locus. 1008. 10.
Clauditas Horatio ad conſulatum et militares praefecturas aditum praecludit. 902. 10.
Claudia gens, e Regillo (Sabino oppido) oriunda. 2193. 1. Claudia tribus. 937. 10.
App. Claudius Sabinus, debitorum remiſſione ſeditionem ex vrbe tolli negat. 1003. 4. App. Claudius Sabinus conſul. 1091. pen. a collega diſſidet. 1093. 15. inopum rabiem fugit. 1100. 11. cum collega ob pauperum patrocinium expoſtulat. 1101. vlt. Volſcorum ccc. obſides ob gentis perfidiam ſecuri percutit. 1109. 12. collegae in triumpho impetrando obſtat. 1110. 4. de domeſticis et externis turbis ſedandis quam ſententiam dixerit. 1126. 5. a Valerio plebis oſor et paucorum dominatus fautor appellatur. 1172. 11. magnifice de ſe ſentit. 1173. 7. ad Valerii criminationes reſpondet. 1173. 12. de plebe reducenda quam ſententiam dixerit. 1194. 6. ſeceſſorum poſtulatis refragatur. 1244. 5. 1514. 11. a C. Marcio laudatur. 1363. 15.
diſſua-

diſſuadet ſenatuſconſultum de patriciis populi iudicio ſubmittendis. 1416. 7. Caſſio in re agraria aduerſatur. 1679. 5. de lege agraria quae verba fecerit. 1685. 3. a prudentia et conſtantia laudatur. 1688. 6. de frangenda tribunorum potentia quod dederit conſilium. 1740. 12. 2070. 2. App. Claudii filius conſulatum ambire iubetur a patrib. 1732. 6. App. Claudius, Appii filius, abſens et inuitus creatur conſ. 1858. 10. App. Claudius violentam contra tribunorum machinationes dicit ſententiam. 1861. 6. aſpera et ſuperba increpatione plebem grauiſſime exacerbat. 1863. pen. a C. Lectorio, trib. pl. grauiter reprehenditur. 1871. 2. in bello Volſco magnam experitur militis contumaciam. 1878. 13. rigide in milites contumaces animaduertit. 1880. 5. App. Claudius de agri publici diuiſione quam ſententiam dixerit. 1885. 7. a trib. pl. in populi iudicium vocatur. 1893. 3. moritur. 1894. 10. App. Claudius, C. Claudii ex fratre nepos. 2178. vlt. conſul deſignatur. 2136. 9. noui magiſtratus deſiderio incenditur. 2137. 12. decemuiros legibus ferundis creari ſuadet. 2140. 1. pro conſule creatur decemuir. 2141. 11. totius decemuiratus laudes ſolus reportat. 2144. 6. 2147. 1. iterum creatur decemuir, ſuae factionis hominibus ſibi adſcitis. 2147. 11. 2149. 2. et 6. tertium annum in decemuiratu permanet. 2155. 3. ad ſenatum de bello refert. 2166. 6. turbas in ſenatu componit. 2172. 2. ad patrui monita nil reſpondet. 2191. 7. ſenatus diſſidium vt pro ſe et ſuis deciderit. 2208. 6. cum Sp. Oppio et duabus legionibus vrbis praeſidio relictus. 2214. 2. Virginiae inſano amore capitur. 2228. 2. Virginiae cauſſam quomodo iudicarit. 2237. 2. amore magis ac magis exaeſtuat. 2246. 11. violentam de Virginia pronunciat ſententiam. 2250. 11. et amoris fructu priuatur et aduerſa experitur omnia. 2252. pen. domi ſe continet. 2271. 5. in vinculis moritur. 2276. 3. an ſe ipſe ſtrangularit. 2282. 4.

C. Claudius, Appii filius. 2068. pen. Appii decemuiri patruus. 2178. vlt. quod in rep. inſtitutum a maioribus acceperit. 2179. 4. patris inſtitutum ſequitur. 2068. pen. C. Claudius Sabinus conſ. 2003. 5. plebi innato et a maiorib. propagato odio infenſus. 2003. 15. de Virginii tribuni poſtulatis quae verba fecerit. 2013. 6. ſine plebis auxilio in hoſtes tendendum ſuadet. 2024. pen. ante moenia excubias agit. 2027. 2. tribunorum numerum duplicari diſſuadet. 2068.

2068. pen. ad Appium et decemuiros quae verba in ſenatu fecerit. 2173. 15. poſt Appii ſilentium quae verba ad ſenatum fecerit. 2192. 4. vrbe relicta in Sabinos concedit. 2211. 6. L. Valerio et M. Horatio triumphum petentibus obſiſtit. 2281. 10. plebi nec conſulatu, nec alio magiſtratu, cedendum iudicat. 2291. 6. vtile ſenatui et conſſ. dat conſilium. 2292. 12. tribunis et plebi acriter refragatur. 2302. 4.

M. Claudius, Appii Claudii cliens, homo impudenter audax. 2229. 11. Virginiae a ſe arreptae rationem reddit. 2231. 4. Virginiam vi abducere conatur. 2239. 6. perpetuo exſilio mulctatur. 2277. 1.

T. Claudius cum ſuis Romam e Sabinis migrat. 936. 3.

Claudius Nero II. conſ. 11. 8.

Cleonidas Thebanus. 537. 15.

Clientes patronum ſibi quemcunque legere poterant. 254. 7. clientum officia. 257. 4. clientum et patronorum in ſtudio et fide concertatio. 258. 14. clientes et ſodales patronum ex vrbe ſecedentem ſequuntur. 2211. 10. cliens moriens patrono commendat tutelam filii. 2248. 6. cliens patroni ſui nomen gerens. 2229. 11. Clientelae iura. 257. pen. clientelae numeroſae laudi et honori erant illuſtribus familiis. 258. 10.

Cloacae, vna e magnificentiſſimis vrbis ſtructuris. 581. 10. Cloacarum foſſio a Tarquinio Priſco inchoata. 581. 4. Cloacarum expurgatio et refectio a cenſſ. locata M talentis. 582. 1. in Cloacas coniecta cadauera peſtilentia, peſtis ſaeuitiam exaſperant. 2132. 7.

Cloelia duce, obſides aufugiunt. 918. 9. Cloelia equo phalerato donatur. 921. pen. Cloeliae donatur ius aeneae ſtatuae. 924. 1.

Cloeliae foſſae. 413. 8. ad Cloelias foſſas caſtra ponit Marcius. 1549. pen. Apud Liuium quaedam exempl. habent *Cluiliae.*

Cloelius (ſeu Cluilius) Albanos in Romanos concitat. 407. vlt. ſubita et occulta morte exſtinguitur. 415. 1.

Cloelii, Alba Romam translati. 499. 11. Cloelii agrariae legis lationem impediunt. 2100. 8. eoque nomine a plebe multantur. 2101. 15.

Gracchus Cloelius, Aequorum imperator. 2046. 7. ſuperbum et ignominioſum legatis Romanis reſponſum dat. 2047. 12. callide Rom. copias circumuenit. 2049. 2. vincitur. 2053. 15. catenatus in triumpho ducitur. 2055. 3.

Q. Cloelius Siculus conſul, ob morum lenitatem rebus domeſticis adminiſtrandis praeficitur. 986. 8. 1017. 8. eiurato conſulatu Largium velut interrex dictatorem dicit. 1021. 2. copiarum partem

tem a dictatore accipit. 1030. 5. praedatorum Latinorum globum capit. 1032. 4.
T. Cloelius Siculus, tribunus militaris pro conſule. 2305. 6.
Cluilius: vide Cloelius.
Cluſini, pop. Etruriae. 551. 5. 923. 2.
Cluſius, pro Cluilius. 2305. 6.
Clymene, Oceani filia. 47. 4.
Clypei Argolici. 54. 12. 677. 6. Clypeus Achillis. 1489. 4. Clypeus ligneus, bouis immolati corio inductus, et foederis leges inſcriptus. 782. 6.
Clytodora, Laomedontis f. 157. 14.
Cocles vnde cognominatus Horatius. 898. 5.
Codone, Aeneae filia. 123. 11.
Coelius pro Cloelius. 2046. 7.
Coenarum primitiae litantur ſuper foco regio. 636. 1. Coena a genio familiari ex tempore adornata magnifice. 364 vlt.
Cognomen nomine interdum notius. 1315. pen. cognomen e caſu aduerſo. 898. 5. Cognomen e moribus. 747. 4. 1315. pen. 2340. 5. Cognomen ab vrbe expugnata. 1259. 13.
Cohors quingenaria. 1924. 2. cohortes ſexingenariae. 1940. 12. cohors octingenaria. 2105. 8.
Collatia a Tarquinio expugnata praeſidium et dictatorem accipit. 546. 7.
Collatini cognomen vnde acceperit Egerius et poſteri. 797. 2. De Collatino, Bruti collega, dicetur in Tarquiniis.
Collina tribus. 670. 9. Collina porta. 380. 8. 1935. 4. ad Collinam portam profligati Etruſci. 1809. 16. Collini Salii. 384. 11.
Coloni e locatitiis agris certam fructuum partem pendunt. 1911. 10. Colonorum in captas vrbes emiſſio. 269. 1. 311. 14. Coloniarum veterum ritus. 43. 9. Coloniis ſui aſſignabantur principes. 794. 10. Colonia a triumuiris deducitur. 1908. pen. Coloniae in morboſa loca cur miſſae, et quomodo. 1374. 15. in Coloniam ablegabatur ſaepe ciuitatis faex. 700. 2. Coloniae conditoribus ſuis reuerentiam eam debent, quam liberi parentibus. 423. 6. Colonia nonnunquam imperat metropoli. 435. 12.
Columnae inciſum foedus. 353. 13. Columna, cui foedus inſcript. ponitur in templo. 509. 10. Columnis aereis inciſae leges. 2076. 8. 2145. 11. ante Columnas aereas quernis tabulis incidebantur leges et ſimilia. 519. 12. Columnarum ordo triplex. 789. 3.
Poſt. Cominius conſul. 961. 12. Saturni templum in cliuo Capitolino ex S. C. dedicat. 1039. 1. Poſt. Cominius II. conſ. 1151. 3. in Volſcos proficiſcitur. 1251. 1. clementer deuictos tractat. 1260. 4. vnus e legatis ad Marcium miſſis. 1551. 8.

Comitia legitima quae. 1991. vlt. Comitia legitima, in quae ex vnaquaque gentis ciuitate mittuntur conſiliarii. 1645. 10. Comitia curiata et centuriata. 686. 9. Comitiorum tributorum et centuriatorum differentia. 1854. 13. 2274. 9. Comitia, in quibus pro cenſu ferebantur ſuffragia. 1452. 14. Comitiorum ratio mutata. 689. 11. Comitia impediuntur a trib. pl. 1732. 15. Comitiorum cauſſa creatus interdum dictator. 1733. 8. Comitia ſolito maturius indicta. 2136. 8. Comitiorum ad creandos magiſtratus locus. 840. 3.

Compita, στενωποὶ. 672. pen.

Compitalium geniorum ſacella, et ſacra. 671. pen. Compitalium ſacrorum tempus et ſolemnitas. 672. 6.

Conceptio e ſpectro. 637. 3.

Concionis locus. 341. 11. 822. 8. conciones habebantur ad Vulcani. 1193. 3. 1351. 13. 2255. 3. concio a praeconibus vicatim aduocatur. 733. 14. 822. 6. 981. 1. concionis conuocandae ius penes ſolum magiſtratum. 812. 9. concionis conuocandae ius penes conſules. 1732. vlt. e concione excedere Appium conſulem iubet tribunus pl. 1873. 6. pro concione verba facere non licebat priuato. 870. 8. concio concioni oppoſita. 2255. 9. concionum ius reſtitutum populo poſt expulſumTarquinium. 847. 8

Confarreatio. 288. 2. a farris communione denominata. 288. 2. 289. 4.

Confluentes, ὁ ἐκ δυοῖν ποταμῶν εἷς γενόμενος. 559. vlt.

Coniugiorum leges quales ab aliis, et quae a Romulo latae. 285. vlt. 287. pen. in connubiis ſpondetur ignis et aquae communio. 301. 10. connubia patriciis cum plebeiis interdicta. 2154. 8. 2228. 11.

Coniuratio contra remp. pro reſtit. tyr. 856. 2. coniuratio ſeruorum contra remp. 965. 11. coniuratio contra optimates, ex ingenuis pariter et ſeruis. 970. 12. coniurationis inquiſitionem ſibi depoſcunt trib. pl. 2010. 13.

Q. Conſidius, trib. pl. 1817. 13. vid. verſionem et not. *o*.

Conſpiratio decemuirorum. 2149. 8.

Conſualia, quaere poſt Conſus.

Conſules, σύμβουλοι, ſeu πρόβουλοι. 821. 9. 10. 844. 5. iidem et ὕπατοι. 821. 11. et alibi paſſim. Conſules primi deſignati L. Iunius Brutus, et L. Tarquinius Collatinus. 821. 6. 840. 6. Conſules, regia poteſtate praediti. 1188. 14. regia inſignia partim retinuere, partim depoſuere. 570. 14. 817. 1. 1029. 4. 2151. 2. concionis conuocandae et calculi permittendi ius habent. 1732. vlt. ius dicebant, vt olim reges. 1982. 13. Conſuli pacis cum hoſte faciendae arbitrium permit-

permittitur a ſenatu. 1673. 8. 1789. 5. Conſules ſucceſſuros ſibi conſules deſignant. 1911. 2. 4. Conſuli in proelio interemto ſufficitur alius. 2031. 1. Conſulis vnius actiones nec legitimae habentur, nec ratae. 2031. 3. Conſul abſens et inuitus creatur Ap. Claudius, Appii f. 1858. 9. Conſul a dictatore priuatur imperio. 2055. vlt.

Conſules ad tribunorum collegium citantur ab Icilio trib. pl. 2073. 1. cum tribunis altercantur. 2074. 15. ad eneruandam tribunorum potentiam, aliquos ex eo collegio familiares ſibi faciunt. 1741. 8. Conſulem in carcerem abduci iubent tribuni. 1873. 11. Conſul cum trib. de violata magiſtratus ſui dignitate expoſtulat. 1874. 13. Conſules a tribunis in populi iudicium citantur. 2080. 9. Conſules cum in iudicium pertrahi non poſſint, adiutores eorum arripiuntur. 2084. 1. 2101. 1. Conſules rempublicam ad plebis fauorem adminiſtrare incipiunt. 2119. 1. 2124. 5. Conſules priuatum domi ſuae ſenatum habent. 2291. 2. de Conſulum creatione plebs cum patriciis contendit; ſuae factionis magiſtratum vtrique vrgentes. 1732. 1. Conſulum alter e plebis fautoribus, alter ex optimatum factione legitur. 1734. 7. 1738. pen. pro conſulibus creati decemuiri. 2141. 10. Conſules rurſum poſt decemuiros a populo centuriatis comitiis creati. 2273. 3. pro conſſ. creati tribuni militares. 2305. 8. Conſules iterum pro tribunis mil. creantur. 2306. 5. Conſulum miniſtri a plebeiis pulſantur. 1119. 7. Conſulum veſtis. 954. 6. Conſulum ornamenta poſt eiectos reges. 570. 14. 817. 1. 1029. 4. 2151. 5.

Conſularis ob rem in conſulatu male geſtam a tribunis in iudicium vocatur. 1817. 10. 1820. 9. Conſulatu functus Caſſius in iudicium vocatur a quaeſtoribus ob affectatam tyrannidem. 1695. 10. Conſulares a tribunis pl. in iudicium vocantur ob neglectam rem agrariam. 1845. pen. Conſulares cur pecunia mulctati a tribunis, non capite. 2123. 10. Conſulares ſententiam rogabantur pro aetatis diſcrimine. 1194. 3. Conſularium natu et honore praecipuus, patribus haeſitantibus, vtile conſilium promit. 1018. 4.

Conſularis poteſtas limitata. 820. 11. Conſularis poteſtatis inſignia moderatur P. Valerius Poplicola, ad leuandam inuidiam. 1029. 5. 2151. 2. Conſularis poteſtatis obſeruatores et moderatores ſenatores. 1441. 4. Conſulari poteſtati denuo ſubtrahitur quidpiam a trib. pl. 2071. 16. Conſularis poteſtas

ſtas multae irrogandae transfertur etiam in alios magiſtratus. 2124. 7. Conſularis dignitatis magna olim reuerentia. 1389. 10. Conſularia munia per menſes. 1860. 10. Conſulari habitu atque inſignibus ornatur Quintius in agro ſuo arans. 2033. 3.

Conſulatus initus Sextili menſe circa ſolſtitium aeſtiuum. 1810. 1. (ſed forſan Decembri menſe, circa ſolſtitium hibernum, vt p. 2307. 10.) Conſulatus kal. Septembr. initur, ſolito maturius. 1151. 7. Conſulatus initur idibus Decembr. 2307. 10. Conſulatus ambientibus datur, non recuſantibus. 1722. 7. Conſulatus non ambientibus, ſed detrectantibus, impoſitus in plebis ſeceſſione, ab iis plebeiis, qui remanſerant. 1150. vlt. Conſulatus, ante ſolis patriciis peculiaris, affectatur etiam a plebeiis. 2287. 7. Conſulatus iure plebeiis cedendum negat Claudius. 2292. 14. Conſulatus ius omnibus ex aequo communicandum cenſet Valerius, qui quidem eo digni ſint. 2300. 4. Conſulatus olim ſolis patriciis patebat; poſt plebeiis quoque communicatus. 888. 9. Conſulatu retineri detrectat Quintius. 2036. 11. Conſulatus eiuratur. 1021. 3. Conſulatum eiurat conſul vulneribus aeger. 1774. 1. Conſulatu abrogato dictatura inſtituitur. 1014. 5. 1016. 4. ſic 1040. 12. 1128. 9. 2051. 5. pro conſulatu inſtitutus decemviratus. 2141. 10. pro conſulatu inſtitutus tribunatus militaris. 2305. 5.

Conſus, Neptunus, terrae quaſſator. 302. 9. Conſualia, Ἱπποκράτεια, feſtum. 86. a. 8. 302. 4.

Continentia veterum. 259. 1. Continentiae in coaceruandis opibus exemplum ſingulare. 956. 6. 1263. pen. 2356. 2.

Contractuum genera, et conventorum fides. 398. vlt. Contractuum correctio. 1231. 9. Contractuum priuatorum deciſio intra x. dies. 1261. 14.

Controuerſiae a tempore deciduntur. 1428. 12. Controverſiarum fraterna compoſitio, laude digniſſim. 1472. 11.

Conuentus Latinae gentis procerum. 754. 8. Conuentus ſolennes ad peragenda ſacra. 847. 6.

Cora, opp. Latii. 512. vlt.

Corani, pop. Latii. 991. vlt. Marcio ſe dedunt. 1588. vid. not. *o*.

Corbio, praeſid. Romanorum, occupatur a Latinis. 1041. 9. dedit ſe Marcio. 1543. 11. Romanis deditur ab Aequis. 2055. 1. ab Aequis rurſum opprimitur. 2058. 3. ab Horatio euertitur. 2071. 9.

Corcyraeorum ſeditio. 1472. 15.

Cordus, Mucii cognomen. 902. vlt.

Coretus mons. 39. 4.

Corilla,

Corilla, ſeu Coriola, opp. Lat. 754. vlt.
Corioli, Volſcorum velut metropolis. 1252. 12. a Poſt. Cominio oppugnati. 1252. 12. Marcio ſe dedunt. 1544. 1. Coriolani cognomen vnde inuenerit C. Marcius. 1259. 13.
L. Cornelius conſul. 2037. vlt. Antium expugnat. 2043. vlt. quam de decemuirorum poſtulatis ſententiam dixerit. 2194. 5. de ſeceſſorib. quam ſententiam dixerit. 2271. vlt.
L. Cornelius Samnitum fines inuadit. 2328. 5.
L. Cornelius Sylla crudelitate immodica dictaturae odium conflauit. 1034. 4.
M. Cornelius Xvir. 2148. 1. ad C. Claudii monita quid reſponderit. 2191. 8. L. fratrem ad dicendam ſententiam citat. 2194. 1. cum quatuor collegis aduerſus Aequos proficiſcitur. 2214. 7.
P. Cornelius conſul. 2344. 11. legatione apud Pyrrhum fungitur. 2344. 11.
Ser. Cornelius conſ. 1695. 1. Veientibus inducias dat. 1707. pen.
Cornetani, pop. Latii. 991. vlt.
Corniculum, opp. Latii. 634. 10. a Tarquinio expugnatum diripitur et crematur. 548. 13.
Corniculani montes. 44. 12.
Cornibus bubuli (ſeu buccinis) conuocari ſolebat plebs Romana. 253. 7.
Corona aurea. 568. 9. 570. 7. Corona aurea donatur a Romanis Porſena. 923. 7. Corona aurea ob ſigna ex hoſte recepta. 2088. 3. Corona ciuica. 1569. 8. 2089. pen. Coronae murales. 2090. 1. Coronatus victorem excipit populus. 1840. 9. Coronari in luctu nefas. 1773. pen.
Corpus controuerſum penes quem eſſe debeat vſque ad litis deciſionem. 2237. 4.
Cothornia, olim Croton. 69. 8.
Coticula diffinditur nouacula. 591. vlt.
Cotyis maiores et poſteri. 70. pen.
Cotyla, cognomen Philonidis e perpetua vinolentia. 2340. 5. de Aboriginum Cotyla viſe Cutilia.
Crateres aerei. 128. 8. Crateris et menſis excipitur victor exercitus. 884. 6.
Cremera caſtellum ad Cremeram fluuium contra Veientes a Romanis exſtruitur. 1781. 3. et 8. ab Etruſcis capitur. 1803. pen.
Cretenſium philitia. 282. vlt.
Creticus chorus. 1489. 12.
Creuſa, Priami filia, Aeneae vxor. 504. 3.
Criaſii filius, Macar. 47. vlt.
Criminalium cauſſarum cognitio refertur ad populum. 869. 3.
Crimiſus, fl. Siciliae. 132. 3.
Criſo Himeraeus, olympionica. 2155. 1. 2156. 2.
Criſtae et pinnae in galeis. 1487. vlt.
Croto a quo et quando condita. 361. 8. Vmbris adimitur a Pelaſgis. 53. 6. 74. 9. nomen

nomen et habitatores mutat, Cothornia dicta. 69. 6.
Crotoniatarum lingua. 77. 3. et 9.
Cruſaei, pop. Thraciae. 120. 1. 124. 11.
Cruſtumeria, ſeu Cruſtumerium, non procul Roma diſſita. 2215. 12. Albana colonia. 312. vlt. Romanorum colonia facta. 312. 15. a Sabinis oppugnatur. 1120. 10. iterum a Sabinis infeſtatur. 2057. vlt.
Cruſtumerini Romanis commeatus mittunt. 347. pen. dedunt ſe Tarquinio. 545. 2. Cruſtumerina caſtra. 2219. 15.
Cultri coquinarii. 346. 6. ſuper cultro, quo ſe transfoderat Lucretia, iurat Brutus cum ſociis. 809. 5. et 810. 5. Viſe et Iurare.
Cumae, vrbs Graeca in Opicis ab Eretrienſibus et Chalcidenſibus condita. 1316. 10. vrbs Campaniae. 1089. 2. opum et potentiae nomine per Italiam celebris. 1317. 3. ab Etruſcis, Vmbris, Dauniis et aliis barbaris oppugnata, fortiter ſe defendit. 1316. 12. optimatibus interemtis, tyrannide opprimitur ab Ariſtodemo. 1329. 13. Cumis legati Romani ab exſulibus Romanis arripiuntur. 1315. 3. Cumis priſtina reipubl. forma reſtituitur. 1338. 9. Cumae a Campanis occupatae. 2318. 5.
Cumani in Campania Aricinis auxilia mittunt. 925. 10. Cumani exſules aduerſus Ariſtodemum arma ſumunt. 1334. 7. Cumani a Campanis eiecti, recipiuntur a Neapolitanis. 2318. 7. Cumani portus. 1326. 1.
Curatiorum Albanorum mater, et conſobrini. 444. 4. 447. 7. Curatiorum trigeminorum ſpolia. 470. 10. Curatii, Alba Romam translati. 499. 10. Apud Liuium ſcr. Curiatii: quod Sigon. non placet.
Curatores dantur male ſanis. 822. 16.
Cures (oppidum) a quo conditae. 336. 2. 337. 6.
Curetes, pop. 47. 1. Curetum origo. 280. 8. Curetum ſacrifici quales geſtarint peltas. 386. 4. Curetes Graecorum iidem, qui Latinorum Salii. 386. 6. Curetes Iovem puerum educarunt. 365. vlt. pyrrichen inueniſſe crediti. 1488. pen. Cureticae ſaltationes Romanis familiariſſimae. 388. 8.
Curia vna duarum ciuitatum. 430. 8.
Curiae, φράτραι, ſeu λόχοι, minores ciuitatis partes. 250. 9. Eaedem φρατρίαι. 1245. 14. Curiae duum generum. 282. 3. an a matronis Sabinis denominatae. 335. 4. in decurias diuiſae. 251. 2. vt ſenatores, ita et celeres deligebant. 262. 9. 10. 12. Curiae xxx. calculos ferunt de reſtituendis Tarquinio bonis. 854. 14. per Curias tributa plebs, annuos magiſtratus creat. 1245. 14. 15. Curiarum

rum antiſtites ac ſacerdotes. 375. 12. Curiarum focus communis. 282. 2.
Curialis focus. 281. pen. Curialis focus in qualibet curia. 375. 11. Curiales menſae. 342. 8.
Curiales, φρατριεῖς. 371. 5. Curialium ſacrificia. 375. 12.
Curiata comitia. 686. 9. 1991. pen. quid a tributis differant. 1854. 13. 2274. 9. Curiata ſuffragia plebi a ſenatu permiſſa pro centuriatis. 1870. vlt.
Curiatii: vide Curatii.
Curiones, λοχαγοὶ, ſeu φρατρίαρχοι, curiarum praefecti. 251. 2. Curiones, curiarum ſacerdotes. 371. 4.
Curis, Sabinis haſta eſt. 337. 8.
Curitis Iunonis (ſeu Iunonis Quiritiae) menſae. 342. 8.
Curſula, opp. Abor. 39. 4. incertum, Carſulane, an Carſeoli, an aliud quodpiam oppidum.
Curſus certamen. 126. 9. 1499. 3. Curſus Aeneae et Veneris. 126. 10.
Curtius lacus. 326. 4.
C. Curtius conſul. 2287. not. *k*.
Metius Curtius, Sabinorum fortiſſimus propugnator. 324. 3. Romae domicilium figit. 334. 1.
Cutilia, ſeu Cutiliae, op. Aborig. 41. 4. 50. 8. Cutiliae, Aborig. oppidum in Reatino agro, occupatur a Sabinis. 339. 4. vid. not. *t*. Cutilienſis lacus et inſula. 41. 5. 50. 9.
Cyllene mons a nympha Cyllene denominatus. 35. 8. 9.
Cyprius vicus. 470. 1. 740. 14. vid. not. *o*.
Cypſelus, tyrannus Corinthi. 538. 13.
Cythera, inſula. 125. 8. et 9.

D.

D olim pro P. 171. pen.
Daemonum genus quale. 196. pen. Daemones furiales. 972. 4. 6. et 12. Quaere et Genius.
Daicles Meſenius. 180. 3.
Damaſias, archon Athen. 518. 3.
Damnatorum bona confiſcantur. 2276. 12.
Dandes: quaere Dates.
Dardanus, Iouis ex Electra filius. 154. 2. coloniam deducit in Aſiam. 155. 11. Dardanum opp. in Troade condit. 156. 6. ſedes et ſacra e Samothracia in Phrygiam transfert. 172. 14. 173. 13. ſacra in vrbem ſuam tranſportat. 378. 3. Dardani parentes et liberi. 125. vlt.— 126. 2. Dardani ex Chryſe filii, Idaeus et Dimas. 154. 3. Dardani, ex ſecunda vxore Batea, poſteritas. 157. 5.
Dardanus, ſeu Dardanum, opp. Troadis in Phrygia. 114. 9. 153. 10. Dardano excedunt ciues. 117. 3.
Daſcylitis regio. 118. 10.
Dates Argiuus, olympionica. 1844. 7. Pro eodem apud Diodorum eſt Dandes.
Daunii Cumas inuadunt. 1316. vlt. Dauniorum rura. 93. 3.

Debitorum corpora in neruum abducuntur. 970. 4. ob Debita in neruum abduci ciuem vetat Tullius. 658. 4. ob Debita nexi. 1008. vlt. ob Debita nexi ſua ipſorum bona foeneratoribus colere cogebantur. 1222. 1. ob debita in ſeruitutem abducitur miles emeritus cum duobus filiis. 1099. 2.

Decembr. calendis ara et ſacra Fortunae muliebri facta, in memoriam exorati eo die a matronis Marcii. 1638. 10. IIII. idus Decembres creati primi tribuni plebis, itidemque deinceps caeteri. 1246. 4. idib. Decembr. conſulatus initur. 2307. 10.

Decemuiri finiendo et diſpenſando agro publico. 1694. 10. de Decemuiris legum ſcribendarum creandis lex ad populum fertur a tribunis. 1989. 6. Decemuiros quibus conditionibus creari ſuaſerit Appius. 2140. 1. Decemuiri legibus ferendis creantur, abolitis interim caeteris magiſtratibus. 2141. 10. Decemuiri quando creati, et leges vt conſcripſerint. 295. 9. quomodo remp. primo anno adminiſtrarint. 2142. 8. quem imperii terminum acceperint. 2143. 4. iterum rerum ſummae praeficiuntur. 2146. 2. 2147. 11. inter ſe conſpirant. 2149. 8. e patriciis quoque non paucos, nec obſcuros, ſui dominatus nanciſcuntur fautores. 2152. 8. licentius dominantur. 2152. 13. iudicia qualia exercuerint. 2153. 3. tertium annum in magiſtratu permanent. 2155. 2. quibus rebus imperium ſuum et patriciis et plebeiis exoſum fecerint. 2160. 1. ob quae crimina male audierint. 2181. 15. tribunitiam poteſtatem intentant refraganti Horatio. 2172. 14. grauiſſime incuſantur a Virginio. 2259. 14. deſeruntur a ſuis militibus. 2268. 14. partim morte, partim exilio poenas luunt. 2274. 14. ſqq.

Decemuiratus ambitur ab honoratiſſimis et natu maximis patribus. 2146. vlt. ad Decemuiratum e plebe quoque allecti tres collegae. 2148. 4. Decemuiratus tertio anno abrogatus. 2156. 3. Decemuirale imperium in interregno. 357. 10.

Decimae prouentuum vouentur diis. 61. vlt. decimas Delphos mittunt Pelaſgi. 49. 5. 51. 5. Decimae ſpoliorum ab Hercule diis perſoluuntur. 111. 2. e Decimis praedae templum Ioui aedificatur. 766. 1.

Decimatio contumacis exercitus. 1880. vlt.

M. Decius cum Icilio et Bruto ad fidem plebi a ſenatu accipiendam mittitur. 1245. 5. permiſſa conſulibus ſenatuſconſulti poteſtate, quae viciſſim a ſenatu petierit. 1397. 6. 1398. 1. 6. iuuenilis arrogantiae et imperitiae

tiae

tiae arguitur ab App. Claudio. 1433. 4. quae contra Marcium ad plebem verba fecerit. 1460. 1. a Marcio perſtringitur. 1574. vlt. 1575. 4.
Decollatio. 298. pen. 2044. 9.
Decuriae, δεκάδες. 251. 2.
Decurio, δεκάδαρχος. 251. 4.
Dedicatio templi. 924. 8.
a Dedititiis Seruilius accipit cibaria, veſtes, obſides. 1097. 4. Dedititiis a victore imperatur veſtis et cibaria in menſem. 1531. 10. Dedititiis imperantur pecuniae et cibaria. 1672. 12. 1843. 1. Dedititiis imperantur pecuniae et frumentum. 1543. pen. 1788. 13. Dedititiis imperantur pecuniae, cibaria, veſtes. 1910. 5. Dedititiis a belli incommodis diligenter cauet Marcius. 1544. 6.
Defectionem captarum vrbium Romani impediebant. 943. 12. Defectionis auctores vt mulctati. 709. 10. 944. 4. 989. vlt. Defectionis auctores virgis caeſi decollantur. 2044. 8. Defectionis auctores ducum arbitrio permittuntur. 2272. 4. 5.
Defenſio cauſae nemini negatur. 851. 5. Defenſio reis datur. 863. 3. Defenſionis meditandae tempus conceditur in trinundinum. 1446. 15. Defenſionis rationes plures. 2185. 16. Defenſio cum deprecatione. 1552. vlt. Defenſio adoleſcentis in populi iudicio. 1994. 9. Defenſio non refugienda, ne in falſo quidem crimine. 1438. 6.
Defoſſio viuorum corporum. 380. 9.
Deianira, Lycaonis filia, Lycaonem poſteriorem e Pelaſgo parit. 31. 1. 35. 8.
Delectus militum a Ser. Tullio vt inſtitutus. 682. pen. ſqq. Delectus ex omnibus tribubus. 2217. 2. Delectus militum in campo Martio. 1724. 14. ſub ſignis fiebat. 1706. 13. a regibus et conſulibus ſeuere fiebat. 2164. 1. nimis ſuperbe habetur a conſſ. 1848. 9. impeditur a trib. pleb. 2059. 6. 2289. 9. in Delectu militum, plebeii fortunis aucti transferebantur in equeſtrem ordinem. 1140. pen.
Delphicum oraculum conſulitur a Tarquinio. 805. 12. Delphos mittuntur decimae. 49. 5. 51. 5.
Demaratus Corinthius. 538. 3. Demaratus moriens Lucumonem ex aſſe relinquit haeredem. 539. 12.
Democratia, peſſima reipubl. forma. 1175. 12. ſi modum excedat, dictatoris imperio corrigitur. 1441. 1.
Dentatus, cognomen L. Siccii, ſeu Sicinii. 2086. 7.
Deprecationes et ſupplicationes, a diis ipſis inſtitutae. 1624. 3. Deprecari pro ſe neminem vult Appius. 1894. 3.
Deſertio ſtationis, vel ordinis, capitalis. 503. 1. 1701. 8.
Deucalion, Promethei f. 47. 3.
Deus omnium bonorum auctor.

ctor. 495. 5. humanarum actionum inſpector. 665. 14. omnibus actionibus adeſt; in primis vero bellis. 1506. 16. honorari et coli ab hominibus gaudet. 1639. 9. bonorum dator et cuſtos eſt hominibus. 368. pen. cultoribus ſuis ampla reddit praemia. 1049. 11. cultores ſuos in periculis immeritis non deſerit. 381. 13. bonis propitius, improbis infenſus. 381. 14. clemens eſt, et ſupplicibus benigne ignoſcit. 1624. 8. 9. fauorem ſuum euidentibus documentis oſtendit. 1340. 4. foederum teſtis ac ſponſor adhibetur. 1405. 3. iuſtis tantum et honeſtis pactis adhiberi vult. 2184. 14. iniuſto bello inuaſis, coelitus contra barbaros opem fert. 1319. 8. gnauos iuuat, non ignauos. 1050. 6.

Dei prouidentia caras ſibi vrbes et homines tuetur. 971. 13. nefaria hominum conſilia detegit. 2007. 8. 10. a Dei prouidentia dependet omnis hominum fortuna. 415. 6. Dei fauor, omnibus auxiliis potior. 1560. 6. Dei fauor ſecundat omnes hominum res. 272. 4. Dei fauorem nobis conciliat pia rerum aggreſſio. 390. 11. Dei auxilium votis, ſacrificiis et precibus implorant pugnaturi. 1765. 8. de Deo religioſe loquendum et ſentiendum. 273. 12. 277. 11. 1639. vlt. a Dei cultu auſpicanda rerum adminiſtratio. 272. pen. in Dei voluntate acquieſcere. 1418. 9. Deo iuuante rem gerere. 1526. 7. Deo adimenda non ſunt, quae lex ei tribuit. 2130. 7. Dei contemtus punitus. 178. 13. Dei contemtus morbis epidemiis et aliis calamitatibus vindicatur. 518. 10. Dei monita negligens, grauiter punitur. 1477. 3. et pen. 1478. 3. Dei et religionis contemtus inoleſcit magno reip. malo. 249. 8. Dei ira ſummopere cauenda. 1629. 8. Dei ira portentis ſignificatur. 1730. 11. Dei ira immittuntur ſubitae mortes et conſimiles poenae. 415. 6. 8.

Dii cum humanam figuram induunt, forma et ſtatura ſe exhibent longe auguſtiore. 1066. 13. Diis conſecrata loca conuenientia. 95. 5. Diis humana facinora an tribuenda. 196. 9. Deorum contubernio adſcripti ſemones. 1494. 7. in Deorum numerum qua de cauſſa relati homines illuſtres. 356. 5. Dii vetuſtiores pariter et recentiores in votiuis ludis traducebantur. 1493. 12. Deorum ſimulacra in pompis traducebantur cum inventis ſuis et elogiis. 1493. 8. Deorum ſigna in ſacris legationibus praeferri ſolita. 1593. 2. Dii bellorum inſpectores. 2326. 3. Deorum magnorum ſimulacra et ſacra. 175. 5. Deorum magnorum

gnorum ſacellum. 127. 6. Diis geniti poſt hanc vitam vbi degant. 1629. pen. Deorum miniſtri Romae plurimi, iique claritate praeſtantes caeteris. 1592. 12. Deum matri fanum et ſacra inſtituit Idaeus. 156. 3.
Dexamenus, Herculis f. 127. 4.
Dextra mundi pars quae. 246. 2. Dextra ſupplici porrigitur. 1506. 1.
Dianae fanum Epheſi. 702. vlt. Dianae Epheſiae ſtatuae. 280. 6. Dianae templum a Tatio ſtructum. 342. 4. 6. Dianae templum in Auentino. 532. pen. 705. pen. 2076. 9. 2269. 13.
Dicendi poteſtatem ſibi eripi conqueritur ſenator. 2167. 10. Dicendi poteſtas ſuo cuique loco conceditur. 2173. 10. 16.
Dictaeus, mons Cretae. 365. pen.
Dictator vnde dictus. 1021. 7. idem fere, qui apud Graecos olim αἰσυμνήτης. 1022. 8. qualis eſſe debeat. 1016. pen. quando creari ſoleat, qua auctoritate, et quamdiu. 1443. 3. in ſummo reipubl. diſcrimine dici ſolitus. 2204. 6. ſqq. comitiorum cauſſa creatur interdum. 1733. 8. Dictator primus dictaturam quomodo geſſerit. 1027. 3. 1028. 5. Dictatoris primi exemplum imitati deinceps caeteri vſque ad Syllam. 1032. vlt. Dictator quiſque magiſtrum equitum ſibi aſſumſit. 1028. pen. Dictator, eiurata dictatura, indictis comitiis, conſules cum collega creat. 1091. 6. Dictator II. A. Poſtumius in bello Latino. 1040. 12. Dictator tertius, M'Valerius, a conſſ. dicitur. 1128. 11. Dictator quartus L. Quintius Cincinnatus. 2051. 5. 6. Dictatoris ornatus. 2051. 15. Dictatores annui apud Albanos loco regum. 1026. 9.
Dictatura quid. 1021. 5. electitia quaedam tyrannis eſt. 1022. 6. Dictaturae etymologia. 1021. 7. Dictaturae nomen ab Albanis deſumtum. 1026. 6. Dictaturae exemplum a Graecis tractum. 1022. 7. 1026. 4. Dictaturae amplitudo non exprimitur ipſo vocabulo. 1022. 4. Dictatura quas ob cauſas introducta. 1014. 11. vnicum eſt deplorati ſtatus remedium, et vltima in extremis periculis ſpes. 1033. 15. Valeriae legis opem plebi adimit. 1170. 12. Dictaturae tempus ſemeſtre. 1014. 9. 1016. 9. Dictatura ante ſemeſtre expletum deponitur a Quintio. 2056. 8—11. Dictaturae plurimum ſacrae ac venerandae maieſtatis addit T. Largius. 1226. 2. Dictatura per Syllae crudelitatem in odium venit, et tyrannis eſſe comperta eſt. 1034. 3-8.
Diluuium in Arcadia. 154. 6. 172. 12.
Dimas, (ſeu Dymas) Dardani f. 154. 5. rex Arcadiae creatur. 154. 12.

Dinomenes, pater Gelonis, regis Siciliae. 1311. 1.
Diognetus, arch. Ath. 1151. 7.
Dionyſius ſenior Syracuſis tyrannidem quando inuaſerit. 1313. 9.
Dionyſius, Alexandri filius, Halicarnaſſenſis. 24. 7. quando in Italiam venerit, et quibus adminiculis hiſtoriam conſcribere aggreſſus ſit. 20. pen. ciuilis belli tempore Romae vixit. 1725. pen. Dionyſii hiſtoria quale argumentum tractet. 1027. 10. Dionyſii comment. de Romanorum republica. 233. 10. Dionyſii liber de Romana temporum ratione ad Graecam dirigenda. 188. 4.
Dioryctus iſthmus. 126. vlt.
Diphilus, arch. Athen. 2305. 10.
Dis, ſeu Pluto, Ζεὺς ὁ καταχθόνιος. 258. 4.
Diſciplina Graecanica. 219. 4. Diſciplinae liberales tolluntur a tyranno. 1331. 9.
Diuitum onera vt lenierit Seruius Tullius. 685. 5.
Diuinationis genera omnia penes augures. 373. 1. Diuinatricis artis pars non minima, recta interrogatio. 785. 11.
Dius Fidius, Sancus. 338. pen. Dii Fidii templum dedicatur. 1914. 13. Quaere Fidius et Iupiter.
Dodonaeum oraculum. 40. 4.
Dolo vti quando licitum. 643. 1.
Domum e colle in planitiem transfert Valerius. 889. vlt.
Dorienſium migratio et commune concilium. 702. 12. et 703. 1.
Dotis reſtitutio. 287. 10.
Drepana, promont. Sicil. 131. pen.
Caeſo Duellius Xvir. 2148. 4. 2214. 9.
M. Duellius, trib. pl. 2277. 5.
Duellum pro patriae imperio principes maxime decet. 441. 6. 10. et 14. Duello nouies vicit Siccius. 2090. 6.
Durius equus. 114. 3.
Dymas: quaere Dimas.
Dyna, Euandri filia. 83. 8. eadem Launa. 110. 2. Sed verius eſſe nomen putatur Lauina.
Dyna, pro Fidenae. 2045. vlt. vid. not. *b*.

E.

Ebutius: quaere Aebutius.
Echetra, Volſcae gentis clariſſimum oppidum, et optimo loco ſitum. 2042. 6. Echetra, Volſcae gentis curia. 1511. vlt. Echetram deportatur praeda e Romanis capta. 1587. 10. Apud Liuium ſine aſpir. legitur Ecetra.
Echetrani foedus cum Tarquinio faciunt. 762. 9. Echetranos agros a Romanis ſibi depoſcunt Aurunci. 1114. 4. Echetranus ager a Fabio peruaſtatur. 2042. 5.
Echinades inſulae. 130. 8.
Edicta, διαγραφαὶ δικαίων τε καὶ ἀδίκων. 1021. 10. 11.
Egeria nympha, Numae Pompilio familiaris. 364. 4.
Egerii, ἄποροι καὶ πτωχοί. 547. 10.

10. tanquam ab egendo: cum potius ab egerendo ſit facta deriuatio.

Egerii cognomen vnde impoſitum Arunti Tarquinio. 547. 10. Egerius contra Fidenas mittitur. 562. 6. Egerii poſteritas. 796. 14. 797. 4.

Eiurare magiſtratum. 1021. 4.

Electra, Atlantis filia. 126. 1. Iaſum et Dardanum ex Ioue parit. 154. 2.

Electra, Latini filia. 183. pen.

Elephanti CXXXVIII. in triumpho Metelli de Poenis. 377. 11.

Elidenſes, Herculis ſocii. 86. b. pen. Quaere Epei.

Elocatio agri in quinquennium. 1686. 9. Viſe et 1911. 8. Elocatio bellicorum ſumtuum. 1686. 10.

Elogium publicum. 1635. 12.

Elua, Aebutii cognomen. 1040. 15.

Elyma, opp. Siciliae. 133. 10.

Elymus Troianus, regio genere natus. 134. 13. in Siciliam profugit. 131. pen. 132. 2. 133. 5.

Elymi vertex. 134. 7. forſan Erycis.

Elymi, pop. Siciliae. 134. 12. ab Oenotris pulſi migrant in Siciliam. 58. 2.

Emathionis filius, Remus. 183. 10.

Emeriti, moenibus tuendis adhibentur. 1593. vlt. Emeritorum cohors ducem ſuum vltro in bellum ſequitur. 2105. 8.

Enyalius, Quirinus, deus bellicus. 336. 7. Plura in Graeco Ind.

Epei Elidenſes, Herculis in Hiſp. et Ital. exped. ſocii. 86. b. 15. 87. b. 7. 109. 4. ſedes in Italia figunt. 153. 8. 236. vlt.

Epigoni Hieronymi Cardiani. 17. 1.

Epitelides Lacon. 634. 4.

Epulum victoriale. 884. 11. Epulum, ſacrificium, coronae, in publica laetitia et domeſtico luctu. 466. 7.

Equitum magiſtrum vnuſquiſque dictator ſibi aſſumſit. 1028. pen. in Equitum vitas inquiritur a cenſoribus. 699. pen. Equitum filii equeſtrem pompam votiuis ludis ducunt. 1484. 15. Equeſter ordo ſacerr. 2016. vlt. vid. not. t. Equeſtris ordinis cenſus, centuriae, et centuriones. 681. 8. Equeſtri ordini additi CCCC. e plebe fortunis aucti. 1140. pen. Equeſtria certamina. 303. 1. Equeſtria certamina ludis votiuis. 1485. 5. 1497. 12. Equitatus trifariam in acie diuiſus. 1047. vlt.

Equus legato datur ob aetatem. 2221. 4. Equo bellatore, imperatoriis inſignibus exornato, donatur Marcius ob praeclare nauatam operam. 1258. pen. Equi publici. 1069. 1. Equi auratis frenis in curru triumphali. 1669. pen. Equorum et mulorum feſtum. 86. a. 7. 10. Equus funalis. 1498. pen.

Ere-

Eretrienſium colonia in Opicis, Cumae. 1316. 11.
Eretum, oppid. Sab. 565. 4. 638. 9. 949. 8. prope Tiberim CXL. ſtadiis Roma diſſitum. 2163. 1. CVII. ſtadiis Roma diſtat. 507. 8. 9. ad Eretum victi Sabini a Tarquinio Superbo. 766. pen. ad Eretum caſtra Sab. 2162. vlt.
Erichthonius, Dardani f. 126. 2. Erichthonii parentes, poſteri, et felicitas. 157. 8.
Erinnyum veneratio. 399. 7.
Errones, πλάνητες. 28. 3.
Erythea inſula. 98. 8. 236. 8.
Erythrae, Aſiae locus. 793. 9. opp. Phrygiae. 140. pen.
Eſquilinus collis. 316. 6. vrbi a Tullio additus et exaedificatus. 668. 10. Eſquilina tribus. 670. 9. Eſquilina porta. 1935. 4.
Etruria et Tuſcia eadem, quae Tyrrhenia. 79. 8. Etruria fertilis. 93. 4. terra marique potentiſſima. 1212. 12. Etruriae ducatus, ſeu ciuitates XII. 1212. 11. 1791. 12. Etruriae ciuitates nobiliſſimae Tarquinienſes et Veientes. 1209. 12.
Etruſci et Tuſci iidem, qui Tyrrheni. 79. 8. et vlt. Etruſci molles in victu. 317. pen. ſumtuoſi et delicati, tum domi, tum militiae. 1787. pen. Latinis auxilia mittunt contra Romanos. 551. 9. Sabinis opem ferunt contra Rom. 557. vlt. debellantur a Tarquinio. 560. 14. 561. 1. debellantur a Ser. Tullio. 708. 3. ad Ariciam caeſi, humaniſſime tractantur a Rom. 925. vlt. ſqq. Romanis pariter et Latinis auxilia in Latino bello negant. 995. 14. Veientibus auxilia contra Rom. decernunt in publ. comitiis. 1739. 14. 1750. 3. caſtris exuuntur. 1772. 13. Veientes a pace cum Romanis inita abducunt. 1791. 12. Ianiculum occupant. 1809. 5. Ianiculo deſerto Veios ſe poſt cladem recipiunt. 1815. 13.
Etruſcorum reges quibus imperii inſignibus vſi fuerint. 569. 3. Etruſcarum vrbium Romae proxima Veii. 1815. vlt. Etruſci ex Ionio ſinu a Gallis expulſi Cumas inuadunt. 1316. 12. Etruſci in vrbem recepti. 231. 2. Etruſcus vicus Romae. 927. 2.
Euander Arcas, Mercurii et Carmentis nymphae filius, coloniam in Italiam ex Arcadia ducit. 81. 1. vbi cum Arcadib. ſuis conſederit. 203. 15. 230. 5. 236. 4. in Italiam quae ſcitamenta intulerit. 87. a. 6. Herculi diuinos honores defert. 102. 1. Euandro annua ſacra fiunt in colle Auentino. 84. 4. et 8. Euandri filia Dyna, ſeu Lauina. 83. 9. 110. 1.
Eumaei ſacrificium. 1496. 9.
Euripus excipiendis aquis. 583. 5. 6.
Eurybates Athenienſis, olympionices. 406. 7.
Euryleon Aſcanius, Aeneae filius, II. Latinorum rex. 163. 8. 9.

Eury-

Euryſtheus Herculi varios labores imponit. 98.7.
Euxeni (ſeu Ennii) poëtae ſententia de Saturnio colle. 87. b. 11.
Excubias ante moenia agit alter conſul in vrbis periculis inteſtinis. 2027. 3.
Excubitores. 2258. 11.
Exercitus trifariam diuiditur a ſenatu et conſſ. 1658. 4. 1937. 7. Exercitus tertia pars vrbis praeſidio relinquitur. 2040. 4. Exercitum intra moenia diuerſari non ſinit Marcius. 1544. 10. Exercitus dimitti ſenatus iniuſſu non poterat a conſſ. 1140. 7. 1141. pen.
Expiatio per flammas. 228. 9. Expiatio caedis inuoluntariae. 468. pen. 469. 5. 12. Expiatio caedis Tatianae. 347. 5. Expiationes, ſiue luſtrationes publicae et priuatae in dira peſtilentia. 1852. 11. 1857. 7.
Exploratores ſub legatorum praetextu miſſi. 1073. 4.
Exponere prolem qualemnam licuerit. 266. 15.
Exſecratum frumentum. 875. 9.
Exſequiae funebres lege iniunctae ſunt neceſſariis. 2242. 2. Exſequiarum mos ſolemnis. 743. 6. Exſequiae variis munuſculis condecorantur. 2257. 13. Exſequiae ſplendidae in funere Virginiae. 2257. 2. Viſe et Funus.
Extorum rimatio ante proelium. 417. 6. 422. 9. 427. 5. ſuper Extis iurare. 845. 1. 1422. 4.

F.

F, digamma Aeolicum, ſeu V conſonans, olim vocabulis a vocali incipientibus praeponebatur. 52. vlt. 53. 1. 2.
Fabii operam ſuam reip. offerunt; idque ſuis ſumtibus. 1780. 4. Fabiae gentis CCCVI. viri in Etruriam proficiſcuntur. 1780. vlt. Fabii conſulatibus ſeptem continuis functi. 1803. 5. e Fabiis CCCVI. an vnus tantum puer ſuperſtes fuerit. 1801. 12. Fabius, qui e CCC. et VI. ſolus ſuperſtes fuiſſe dicitur, cuius filius fuerit; et quae opinionis eius vulgo fuerit cauſſa. 1803. 6. de Fabiorum clade duplex narratio. 1793. 8. Fabianae cladis luctus. 1804. 9.
Caeſo Fabius, Q. Fabii frater, Caeſonis filius. 1695. 6. 1710. 7. 1711. 5. in quaeſtura Caſſium tyrannidis accuſat. 1695. 8. 10. patrum iuſſu conſulatum ambit. 1710. 7. conſulatum init. 1711. 3. 5. ſociis populi Rom. ſuppetias fert. 1713. 2. Aemilio collegae ſuppetias mittit. 1720. 5—12. Kaeſo Fabius II. Conſul. 1739. 1. immorigerum experitur militem in bello Etruſco. 1744. 1. fortitudinis praemio decoratur. 1773. 3. K. Fabius, III. conſul. 1774. 7. in Aequos proficiſcitur. 1774. 11. collegae fert ſuppetias. 1776. 7. gentiles ſuos cum exercitu in Etruriam ſequitur. 1781. 2. proconſ.

proconſ. ad gentiles ſuos in Etruriam proficiſcitur. 1784. 12.

M. Fabius, Kaeſ. Filius, Kaeſonis frater. 1722. vlt. 1766. 14. conſul fit. 1722. pen. vlt. ſociis tutandis mittitur. 1727. 4. M. Fabius II. conſul. 1748. 7. ad milites quae verba fecerit. 1757. 9. cum Caeſone fratre ſuccurrit Q. Fabio. 1766. 14. vlt. caſtris ab hoſte captis ſuccurrit. 1770. 5. triumphum recuſat, et magiſtratu ſe abdicat. 1773. 14. cum gentilibus aduerſus Veios proficiſcitur. 1780. 12.

Q. Fabius hiſtoricus. 18. 6.

Q. Fabius Pictor de Iliae gemellis quae narret. 201. 3. Fabius et Cincius de Tarpeiae proditione quae ſcripſerint. 317. 11. 319. 14. 321. 4. Fabius agrum Rom. in XXVI. partes a Tullio tributum refert. 673. 6. Fabii ſententia de Tarquinii Priſci filiis refellitur. 647. 1. Fabius an recte L. Tarquinium Collatinum Egerii filium fecerit. 796. 13. Q. Fabius de Romani cultus ceremoniis quae tradiderit. 1483. 10. Fabii indiligentia in temporum exquiſitione. 717. 8.

Q. Fabius conſul. 1695. 1. in Aequos et Volſcos cum exercitu proficiſcitur. 1707. vlt. Q. Fabius, K. filius, II. conſul. 1734. 9. in pugna occumbit. 1766. 9—13.

Q. Fabius conſul. 1908. 6. ſenatus permiſſu Aequis pacis leges dat. 1910. 10. legatione ad Aequos fungitur. 1912. 7. Q. Fabius Vibulanus II. conſul. 1916. 1. 3. Aequos debellat. 1916. 6. Q. Fabius Vibulanus III. conſul. 2037. pen. contra Aequos proficiſcitur. 2040. 6. Q. Fabius Vibulanus vrbi praefectus cum tertia copiarum parte. 2045. 12. Minucio periclitanti auxilia mittit, et alterum conſulem Nautium e Sabinis euocat ad proſpic. reip. 2050. 7. Q. Fabius Vibulanus Xvir. 2147. 13. ad L. Valerii compellationem conticeſcit. 2168. 8—13. cum duob. collegis in Sabinos proficiſcitur. 2214. 5.

C. Fabricius conſul. 2344. 6. 2355. 8. quas victorias in conſulatu retulerit. 2344. 7. CCCC. talenta cum triumphis in aerarium infert. 2355. vlt. legatione apud Pyrrhum fungitur. 2344. 6. ad Pyrrhi petitiones quid reſponderit. 2349. 12.

Fabrum centuriae II. 680. 8. 682. 9. 1450. 4.

Fago legatos loqui iubet Aequorum imperator. 2048. 5. Liuius quercum dicit.

Falerium, op. Aboriginum. 54. 6. 55. 3.

Falernus fertilis. 93. 4.

Far, ζεα. 288. 3. pro antiquiſſima fruge habitum a Rom. 288. 6. in menſis deorum. 283. 13.

Farracia, ſeu Confarreatio. 288. 2.

Faro-

Faronia nunc, quae olim Feronia. 340. 10.

Faſcis virgarum cum ſecuri ab vnoquoque lictore praefertur regi. 569. 4. 570. 10. Faſces et ſecures ſingulis menſibus permutant conſules. 846. 10. Faſcib. ſolis domi, ſecuribus foris vti Valerius inſtituit. 890. 7. Faſces ſubmitti ſolent, cum minor magiſtratus a maiore conuenitur. 1609. 5. 6. Faſces in triumpho coronantur. 1111. 1. vid. not. *s*.

Faſciis et vittis condecoratur funus. 2257. 9.

Faunus, Martis nepos, Aboriginum rex. 82. 2. 109. 2.

Fauſtulus, regii pecoris magiſter. 204. 2. Fauſtuli ortus et conditio. 218. 2. Romulum de fortuna ſua edocet. 209. 5. capitur. 213. 14. 214. vlt. Fauſtuli interitus et ſepulcrum. 226. 5. et 11.

Februario menſe celebrantur Lupercalia. 85. 9.

Ferentinum, Latinae gentis curia. 512. 12. 550. 9. 754. 9. Ferentinis comitiis conſultatur de bello aduerſus pop. Roman. 962. 2. 967. 14. 990. pen.

Feretrius Iupiter. 308. 10. Plura viſe in Iup.

Feriae Latinae. 763. 13. Feriae votiuae. 1483. 14. Feriae hoſtili incurſu interruptae, duplo maiori ſumtu inſtaurantur. 1113. 14. Feriarum cura demandatur aedilibus. 1262. 10.

Feronia dea vnde dicta. 340. 8. Feroniae templum, feſtum, et nomina Graeca. 505. 15.

Feſcennia, ſeu *Φασκένιον*, opp. Aboriginum. 54. 6. vid. not. *b*.

Feſtum panegyricum. 506. 1. Feſta atrata et lugubria Romanis nulla. 274. 5.

Fetiales, *σπονδοφόροι*, apud veteres Pelaſgos et Aborig. 54. pen. Fetiales, *εἰρηνοδίκαι*. 389. 7. 8. 1245. 13. Fetialium munia. 390. 14. quo ritu et qua formula res repetiverint. 392. 2. Fetialis Romanus quibus verbis et quo ritu bellum Samnitibus indixerit. 2325. 7.

Ficana, ſeu Ficulea, ab Anco Marcio diruitur. 523. 1. et 9. vid. not. *o*.

Ficulnenſium conditores. 44. 11.

Ficus ſacra. 292. 13. Quaere et Ruminalis.

Fidenae, ab Albanis olim conditae. 348. vlt. XL. ſtadiis Roma diſſitae. 347. 13. 489. 11. 2045. vlt. ad 2046. 1. a Romulo colonia Romana factae. 348. 13. a Tullo Hoſtilio oppugnantur. 471. 5. a Tullo Hoſtilio capiuntur. 505. 1. capiuntur ab Anco Marcio. 525. 12. capiuntur a Tarquinio Priſco. 564. 14. Sex. Tarquinii hortatu deficiunt a Rom. 935. 4. recipiuntur. 943. 5. a Sabinis infeſtantur. 2057. vlt. ad Fidenas victi Sabini. 768. 12.

Fidenates et Veientes conſpirant contra Romanos. 417. 13. Tarquinio Pr. ſe dedunt. 550. 5. Fidenates exſules Roma-

Romanos in Ferentino foro accuſant. 964. 11. Fidenates, adſcitis a Tarquinio Sup. auxiliis, in colonos Romanos et legatos iniurii. 966. 6. obſidentur. 967. 11. proelio victi denuo obſidentur. 984. 9. Largio ſe dedunt. 989. 1. Fidenatia caſtra deſeruntur. 2271. 13.

Fides quibus rationibus in conventis et pactis dari ac firmari ſoleat. 1232. 11. 2348. 6. bona ſua Fide polliceri, maximum apud Rom. ſacramentum. 1764. 14. per Fidem ſuam iurare, iuramentum maximum. 2290. 6. 7.

Fidei publicae templum et religio a Numa inſtituta. 399. 13. Fidei templum et ſacra anniuerſaria. 1011. 5.

Fidius Iupiter Sancus a Romanis dicitur. 782. 5. vid. not. *b*. Fidii Iouis aedes. 782. 5. Fidii Iouis templum dedicatur. 1914. 13.

Filius quamdiu et quomodo patri obſtrictus. 291. 14. Filius patria poteſtate quando liberatus fuerit. 295. 14. Filium ter vendere patri licebat. 294. 4. Filii a parentibus e roſtris detracti, quidam etiam necati. 293. 4. et 9. Filiis, viuo patre, non ſunt bona propria. 1703. 2. Filii delicta patrem bonis ſuis non priuant. 1703. 5. Filii parentum delicta non luunt. 1704. 1. Filii ob parentum delicta excluduntur ab honoribus. 1704. 7.

Flagris ante vltimum ſupplicium caeduntur ſeditionis auctores. 526. 5. Flagris caeditur proditor ante vltimum ſupplicium. 502. 5.

Flamea, ſeu Flamina. 372. 1.

Flamines, στεφανηφόροι. 371. pen. et vlt.

M. Flauoleius, egregio facinore commilitonib. praeit. 1763. 11. Fortitudinis praemio decoratur. 1773. 6.

Flauus, Largii cognomen. 986. 7. 1475. 2. vid. not. *u*.

Florea amicula. 1491. 6.

Fluuiorum ſymptomata. 535. 3. Fluuii retrogrado meatu fluentes, quid portenderint. 1317. 14. 1318. 2.

Focus publicus vrbis. 373. vlt. 374. 7. 375. 1. Focum vrbis publicum vbi Numa exſtruxerit. 376. 3. Focus curialis. 281. pen. Focus curiarum communis. 282. 2. Focus regius, et ſacra ſuper eo fieri ſolita. 635. vlt. Focus fulmine euerſus. 1751. 8.

Foeciales: quaere Fetiales.

Foedus inter Achiuos et profugos Troianos. 118. 1. inter Troianos aduenas et Latinum. 149. 8. inter Sabinos et Romanos. 333. 1. foederis ſocialis leges. 1910. 12. 2044. 15. Foederis cum Latinis renouati formula. 1261. 1. et 6. Foederis leges clypeo inſcriptae. 782. 6. Foedus columnis inciſum. 353. 13. Foedus columnae inciſum in templo erigitur. 509. 10. Foederis laeſi auctores laeſae parti dedebantur. 391. 7.

7. Foedus morte principis diſſoluitur. 756. 14.
Foeneratorum in exigendo duritas et inclementia. 970. 3. 1090. 10. Foeneratorum immanitas. 1221. pen. Foeneratori ius in libera corpora non datur, ſed tantum in bona. 658. 6. Foeneratori nexus ius in bona, non in corpora. 1012. 7.
Fontes ſua ſponte aperti. 139. 12.
Fores aedium vt aperiantur. 934. 3.
Formiani a Samnitibus ſollicitati. 2321. 10.
Fortunae templa duo a Ser. Tullio exſtructa. 709. pen. Fortunae templum exuſtum. 744. 13. Fortunae muliebris templum, ara, ſtatua, ſacra. 1636. 4. Fortunae muliebris ſacerdotes. 1642. 2.
Fori ſitus. 376. 5. Forum in Capitolina planitie. 341. 6—9. Forum, in quo iudicia et conciones habentur, a Tarquinio Priſco adornatum. 580. 14. Forum differtum turbis. 1193. 1. Forum Boarium. 104. 2. Forum Popilium. 56. 5.
Fregellae a Rom. occupatae. 2325. 2. Fregellani, Romanorum coloni. 2327. 9. vid. not. *b*.
Fruges antiquiſſimae Graecis et Latinis quae. 288. 4. Frugum primitiae. 283. 13. 397. vlt.
Frumentum ſingulis menſibus e publico diſtribuebatur. 698. 4. de Frumenti a Gelone donati diſpenſatione controuerſia ſenatorum. 1359. 7. 1374. 1. Frumenti a Gelone donati, et populo diuenditi, pretium emtoribus reddi vult Caſſius. 1678. 14. Frumentum exſecratum. 875. 9.
Metius Fufetius, Cluilii ſucceſſor in Albanorum imperio. 416. 13. Tullum Hoſtilium ad pacem inuitat. 420. 4. Metii Fufetii proditio. 472. 7. poena. 502. 3.
Fulgores per coelum diſcurrentes. 1985. 3.
Fulgur a ſiniſtris, felix ſignum. 245. 8. 247. 1. Fulgura ſubita oppugnationem diſſuadent. 1896. 2.
Fundae, quintae claſſis tela. 680. 5.
Fundani a Samnitibus ſollicitati. 2321. 10.
Funeris elatio nocturna. 743. 11. Funeris elatio per forum. 743. 5. Funus per celeberrimas vrbis vias effertur. 2257. 4. Funus triumphale. 1648. 3. Funeris ſumtus Poplicolae defuncto praebet ſenatus. 957. pen. Funere publicis impenſis facto honoratur Agr. Menenius. 1263. 2. Funere publico honoratur legatus. 2226. 12. in Funeribus diuitum chori ſatyrici. 1492. 5. Funebris ornatus. 2257. 2. 8. Funebres ludi. 885. 6. Funebres orationes in praeſtantium virorum exſequiis. 1894. pen. Funebres orationes a quibus inuentae, et rectius vſurpatae. 884. pen.

Funebria iuſta negantur filiae degeneri. 465. 7.
ſub Furca caeſus ſeruus. 1479. pen.
Furiae vltrices. 1630. 15. Furiae ſcelerum machinatores ad ea prodenda terrificis cruciatibus adigunt. 972. 3. Furiarum tormenta. 1566. 13. 1579. 15. Furiis mactare matrem. 1626. 5.
L. Furius conſul. 1842. 5. L. Furius, triumuir. 1909. 1.
P. Furius conſul. 1851. vlt. P. Furius fratris ſui legatus in proelio cum omnibus copiis ſuis occumbit. 1923. pen. 1924. 8.
Q. Furius (ſeu Fabius) vrbis praeſidio relinquitur. 1937. 9. v. not. *b*.
Ser. Furius proconſ. Aequos debellat. 1785. 2. 5. Ser. Furius (al. Spur. Furius) conſul. 1918. vlt. vid. not. *y*. contra Aequos proficiſcitur. 1920. 9. vulneratur. 1926. 7.
Sext. Furius conſul. 1534. 1.
Sp. Furius conſul. 1739. 2. Aequos perpopulatur. 1743. 5. 10.
Sp. Furius conſul peſte exſtinguitur. 2133. vlt.
C. Furnius trib. pl. 2287. vlt.

G.

Gabii, Albae colonia, opp. Lat. 219. 3. 991. vlt. Gabii, opp. Latinum in via Praeneſtina, magnum olim et potens. 770. 8. Gabiis inſtituuntur Romulus et Remus. 219. 3. 4.
Gabii a Tarquinio capti benigne praeter ſpem tractantur. 781. 2. Gabios confugit Tarquinius exſul. 842. 4.
Galeae aereae in ſaltationibus. 1487. pen. item in Rom. militibus. 677. 7.
Galli Etruſcos ex Ionio ſinu pellunt. 1316. pen. Romam quo tempore ceperint. 189. 6. 190. 13. in vrbem recepti. 231. 3.
Gegania, Tarquinii coniux. 652. 8.
Geganii, Alba Romam translati. 499. 10.
L. Geganius, T. Geganii conſulis frater, cum P. Valerio ad frumenta coëmenda in Siciliam mittitur. 1309. 3. et 5. reuertitur. 1359. 2.
M. Geganius conſul. 2284. 10. M. Geganius Macerinus II. conſul. 2307. 10.
T. Geganius Macerinus conſul. 1307. 1.
Gellii fratres, e coniuratorum numero. 856. 7.
Cn. Gellii ſententia de raptus tempore. 301. 14. Gellius fetialium collegium quo exemplo inſtitutum prodiderit. 389. pen. Cn. Gellius de Numae liberis quae prodiderit memoriae. 403. 9. Gellii narratio de Tarquinii in vrbem aduentu. 648. 8. Gellius Tarquinium Superbum in vltimo cum Romanis proelio ex equo pugnaſſe, inconſiderate ſcripſit. 1061. 1. Gellius in temporum examine negligens. 1313. 1.
Gelon, Dinomenis filius, Hippocra-

pocrati fratri in tyrannide ſuccedit. 1310. 1. Gelon magnificum donum frumentarium mittit populo Rom. 1359. 6. 1678. 14.
Geminus, Veturii cognomen. 1117. 10. 1936. 7.
Genii familiares hominibus. 364. 10. 370. vlt. Genius cuique homini ſuus. 403. 5. Genius familiaris Numae coenam magnificam ex tempore adornat. 364. 11.
Gentilitia ſacra. 2190. 3. viſe et Sacra.
Cn. Genucius trib. pl. rem agrariam totis virib. vrget. 1845. 1. pridie quam res agraria decidenda eſſet, domi ſuae in lecto mortuus reperitur. 1847. 10. Idem diverſo praenomine *Caius* dicitur, et patriciorum inſidiis clam e medio ſublatus affirmatur. 2094. 9. At p. 1817. 13. T. Genucius trib. pleb. Titum Menenium ob rem male geſtam in populi iudicium vocaſſe legitur. Apud Liuium vnum huius tribuni praenomen eſt, *Titus*, non *Cnaeus*, nec *Caius*.
M. Genucius conſul. 2287. 5. pro ſenatu ad tribuni plebis expoſtulationes quae reſponderit. 2297. 4.
T. Genucius, M. Genucii frater. 2294. 8. 11. conſul deſignatur. 2136. 10. pro conſule creatur decemuir. 2141. 12. de tribunorum poſtulatis quam dixerit ſententiam. 2302. 13. De T. Genucio tribuno pl. dictum paulo ante in Cn. Genucio.
Geryonis boues abigit Hercules. 98. 7. 107. 10.
Glanis, Campaniae fl. retrogrado meatu fluit. 1317. 15.
C. Gracchus in tribunatu turbat reipubl. concordiam. 260. 2. Eſt Gracchus etiam praenomen Cloelii: de quo ſuo loco dictum.
Graecanicae vrbes in Italia. 2135. 12. Graecanicae fabulae. 277. 6.
Graeci qua re differant a barbaris. 232. 1. Graecorum primi in Italiam migrarunt Arcades. 30. 1. 31. 4. Graecorum ſecunda in Italiam colonia. 45. 4. tertia. 80. 13. quarta. 86. b. 6. quinta. 112. 6. Graecae ciuitates omnes ſuos ſingulae reges habebant. 1023. vlt. Graecorum imperiorum cum Romano collatio. 8. 11. Graeci reprehenſi ob exterorum hoſpitum exterminationem. 270. 2. a Graecis leges petunt Romani. 2130. 10. 2135. 11.
Gymnaſium iuuentutis. 875. 1. Gymnaſia tollit tyrannus. 1332. 2.
Gymnici ludi. 1485. 6.

H.

Habitus lugubris ceu poena geſtatur. 1615. 12.
Haemonia olim, quae nunc Theſſalia. 46. 6. 153. 5. 236. 1.
Halie, Tulli terrigenae filia. 70. vlt.

rit. 1485. vlt. athletarum certamina tria prodit. 1500. 2. de ſacrificiorum ritu quae prodiderit. 1495. vlt. de ſaltationibus priſcis quae tradiderit. 1489. 3. Homerici reges. 261. 13. 16. Homerus reges vocat δικασπόλυς et θεμιςοπόλυς. 1024. 5. Homeri locus de Aeneadarum regno. 136. 14. 137. 1.

Hora diei tertia. 1905. 5. vid. verſ. Lat.

Horatiorum trigeminorum mater et conſobrini. 444. 4. 447. 7.

C. Horatius conſul. 1791. 3. in Volſcos proficiſcitur. 1793. 2. e Volſcis vrbi periclitanti fert ſuppetias. 1809. 9.

C. Horatius conſul. 2057. 14. quib. verbis cum tribunis et plebe egerit ad obtinendam ab eis belli ſocietatem. 2062. 7. Aequos debellat. 2071. 8.

M. Horatius trigeminus. 898. 10. ſororicidii crimine liberatur et expiatur. 468. 16. ad Albam diruendam ablegatur. 489. 14. Albam diruit. 503. 12.

M. Horatius, legatus in caſtris relinquitur a Tarquinio. 841. pen. Sp. Lucretio ſurrogatur in conſulatu. 889. pen. M. Horatius II. conſul. 892. 8. filium ſuum obſidem Etruſco mittit. 917. 1. Capitolinum templum dedicat. 924. 8.

M. Horatius Barbatus, M. nepos, quae in ſenatu aduerſus Appium verba fecerit. 2169. 2. M. Horatius et L. Valerius contra decemuiros conſpirant. 2210. 11. M. Horatius cum ſuis Appio ſe opponit. 2254. 8. 12. M. Horatius Barbatus conſul creatur. 2273. 6. in Sabinos educit copias. 2279. 13. de tribunorum poſtulatis quam dixerit ſententiam. 2301. 2.

P. Horatius Cocles vnde cognominatus. 898. 4. quibus natalibus ortus, et quibus virtutibus praeditus. 898. 7. ſolus Etruſcos in ponte ſuſtinet. 899. 4. ſaluis armis ad ſuos enatat. 901. 2. 5. quibus honoribus a ciuibus affectus. 901. 8.

P. Horatius conſul. 2131. 6. fit Xvir. 2142. 4.

Horatiae familiae proprium munus. 2169. 14.
Horatia pila. 470. 13.

Horati herois lucus. 878. 1.

Hordeum pro fruge antiquiſſima Graecis habitum. 288. 4.
Hordeo immolare. 288. 5.

Hoſpites pulſi a Graecis. 270. 7.
Hoſpitum exceptio ludis ſolennibus. 1484. 8.

Hoſtilius, Medullinus. 405. 2.

Tullus Hoſtilius, Romanorum rex tertius, quibus natalibus ortus. 404. 6. quamdiu imperarit. 191. 12. in republ. quae geſſerit. 406. 8. ex voto agonales, ſeu collinos ſalios, inſtituit. 384. 11. 13. 508. 3. bello quae geſſerit. 407. 12. quo ſtratagemate Albanos in rebus repetendis praeuerterit. 410. 13. triumphat de Albanis. 467.

467. 3. triumphat de Fidenatibus. 505. 11. triumphat de Sabinis. 509. 1. in Caelio monte habitauit. 407. 7. 9. Tulli Hoſtilii obitus, et laudes. 514. 4. Tullo Hoſtilio interitum quae attulerint. 518. 13.

Humanae ſobolis decimae diis gratae. 63. 4. 5.

Hybrilides, archon Athen. 1313. 7.

Hymni patrii in deos. 307. 3. 387. 4. Hymni Romanorum in Romuli et Remi adoleſcentiam. 205. 2.

I.

Iacula niuis inſtar depluentia. 1799. 9.

Iani Curatii ara. 469. 2.

Ianiculum olim Aenea dictum. 185. 4. Ianiculi ſitus et conditor. 536. 5. Ianiculum xx. ſtadiis ab vrbe diſſitum. 1778. 9. e Ianiculo conſpicitur Roma venientibus ex Etruria. 540. 9. Ianiculum, Rom. praeſidium, a Porſena capitur. 895. 11. ab Etruſcis occupatur. 1809. 5. deſeritur ab Etruſcis. 1815. 13.

Iapygiae promontorium Salentinum. 130. vlt.

Iaſus, Iouis ex Electra filius. 154. 2. fulmine perit. 155. 11.

C. Icilius Ruga, a plebe creatur tribunus. 1246. 2. vid. nott. *e.* et *f.*

L. Icilius, II. tribun. pl. 2077. 6. in Siccii ſententia de lege agraria quae improbarit. 2097. 5. L. Icilius aedilis pl. C. Veturio diem ad populum dicit. 2120. 5. vid. not. *s.* Sunt, qui erratum hic putent in praenomine, et mendoſe Lucium pro Spurio ſuppoſitum.

L. Icilius C. F. L. Virginii filiam ſibi deſpondet. 2227. pen. Virginiae ſponſae ſuae opem fert. 2230. 13. Virginiam ſponſam acerrime protegit. 2238. 4. Appium grauiter inſectatur. 2253. 5. M. Claudium apud populum accuſat. 2276. 14. vlt. Icilii ſponſi frater. 2241. 12.

M. Icilius, Sp. Virginii aequalis et ſodalis. 2121. 13.

Sp. Icilius cum Decio et Bruto ad fidem ab ſenatu accipiendam mittitur. 1245. 5. Sp. Icilius, tribunus pl. cum ſenatu expoſtulat de annonae caritate et colonis in morboſa loca miſſis. 1344. 12. in ſenatum pro concione inuehitur. 1351. pen. legem populo perſuadet de tribuni concionantis iure. 1352. 14. Sp. Icilius Ruga, aedilis pl. 1371. 9. tribunorum iuſſu Marcium arripere conans, a patriciis reprimitur. 1371. 5. 9. 10. a Marcio perſtringitur. 1574. vlt. Sp. Icilius conſulibus in copiarum conſcriptione fruſtra obſiſtit. 1740. 4. v. not. *l.* Icilius trib. pl. nouo inſtituto tribunorum et plebis potentiam adauget. 2072. 3. facti ſui rationes ſenatui reddit, et legem de aedificiorum

ciorum iure proponit. 2074. pen.
Icilii, pater et filius, teſtimonium contra Romilium dicunt. 2122. vlt.
Idaeae deae ſacra. 275. 10.
Idaeus, Dardani f. 154. 4. in Idaeis montibus ſedes collocat. 156. 2. 3.
in Idus incidit plenilunium. 2149. 8.
Ieiunium in luctu publ. 466. 10.
Ignis ſponte accenſus. 150. pen. Ignis e pueri capite refulgens. 637. 10. Ignis e pilorum veruculis emicans quid portenderit. 950. 1. 7. ex Igni exſiſtens penis. 636. 2. Ignis incendia per coelum. 1985. 4. Ignis immortalis cuſtodes virgines. 97. 6. Ignis ſacri cura cur virginibus demandata. 376. 11. Ignis ſacer cur Veſtae dedicatus. 376. pen. Ignis ſacri exſtinctio cur Romanis maxime formidabilis. 380. pen. Ignis ſacri poſt exſtinctionem procuratio. 381. 1.
Ignis et aquae communio ſpondetur in connubio. 301. 11.
Ilia, Numitoris filia. 194. 3. in Veſtalium collegium allegitur. 194. 5. comprimitur. 195. 4. gemellos parit. 199. 4. punitur. 200. 6. Eadem Rhea Siluia.
Ilium ab Hercule captum. 87. b. 2. Viſe et Troia.
Illuſiones ſatyricae. 1491. pen.
Immolare hordeo. 288. 5.
Immolationes apud Romanos frugales. 288. vlt.
Imperatorum veſtis. 954. 7. Imperatorius habitus. 1648. 4.
Inachus fl. Oceani filius. 68. 3.
Inauguratio regum apud Romanos. 245. 3. 247. 12.
Inferi dii. 1248. 5. Inferis diis deuota corpora. 258. 6.
Inferiae, χοαί. 321. 12. 827. 7. Inferiae in ducis funere. 1648. 12.
Infulas in vertice geſtabant Veſtales virgines. 1731. 9.
Infulati rami in ſupplici legatione. 1623. 6.
Ingenui a ſeruis qua re differant. 692. 7. Ingenuum verberare non licet. 1851. 11.
Inquilini manuarias artes exercebant. 1811. 3.
Inſcriptiones antiquae. 128. 9.
Inſtauratitii ludi. 1501. 9.
Inſula e frumenti aceruis nata. 875. 12. Inſula fluitans. 50. 9. 51. 4.
Interreges creabantur, cum rex, aut alius magiſtratus legitimus, non erat. 2205. pen. Interreges in conſulum alterius interitu, alterius inualetudine. 1774. 5. Interreges comitiorum cauſſa creati, cum peſte exſtincti eſſent ambo conſules. 1936. 4. Interreges ex natu maximis et honoratiſſimis creantur, qui reip. de optimis magiſtrat. proſpiciant in plebis et patrum diſſenſione. 1733. 14. Interreges comitiorum cauſſa creati. 2305. pen. Interregum munus. 360. 3. 741. 11. 819. 8. 10. 828. 9.
Interregnum poſt Romuli obitum quale fuerit, et quamdiu.

diu. 357. 6. Interregnum poſt Tulli Hoſtilii obitum. 517. 9. Interregni tempore magiſtratus caeteri ſilent. 1734. 2. Interregni certum tempus. 1734. 4.
Interrogatio recta, diuinatricis artis non minima pars. 785. 11.
Ionum migratio et commune concilium. 702. 11. 14.
Iri et Vlyſſis pugilatio. 1486. 7.
Iſagoras, archon Athen. 190. vlt. 844. 1.
Iſchomachus Crotoniata, olymp. vict. 843. pen. 927. 13.
Iſſa, inſula. 39. 11.
Italus, Oenotrici generis. 89. 7. Italus, Italiae rex, bonus et ſapiens princeps. 88. 16. 17. Itali filius Siculus. 58. 10. Italo ſuccedit Morges. 186. 5.
Itali ab Italo rege nominati, qui olim Oenotri dicti 34. 13.
Italia, ab Italo denominata. 88. 15. Italia pro Vitalia dicta. 90. 6. Graecis Heſperia et Auſonia dicitur. 90. 13. olim Saturnia nominata. 48. 7. cur olim Saturnia dicta. 88. 9. 90. 14. Saturno ſacra cur credita. 94. 15. regionum omnium praeſtantiſſima. 91. 9. Italiae laus. 92. 6. Italiae definitio. 27. 12. Italiae fines olim qui. 186. 3. Italiae orientalis pars quae, et quae occidentalis. 33. 10. in Italia Graecanicae vrbes. 2135. 12. Italiae defectio a Romanis. 271. 4.
Iudicia capitalia plebs a patribus ad ſe tranſtulit. 1865. 7. 1870. 8. Iudicii capitalis poteſtas quando plebi permiſſa. 468. 9. in Iudicium populi vocatur Caſſius. 1695. 11. in Iudicium populi vocantur a tribuno conſulares ob neglectam rem agrariam. 1845. pen. de Iudiciis populi lex a Valerio lata, examinatur. 1428. 5.
Iuliae gentis auctor et claritas. 177. 9.
Iulii, Alba Romam tranſlati. 499. 10.
Iulius Proculus ab Aſcanio oriundus, de Romulo quae retulerit. 370. 7.
C. Iulius Caeſar tribunos pl. a Pompeio expulſos, poteſtati ſuae reſtituit. 1726. 11.
C. Iulius Iulus conſ. 1502. pen. C. Iulius conſul. 1734. 8. C. Iulius Xvir. 2142. 4.
Vop. Iulius conſul. 1844. 5.
Iulo, Aſcanii filio, ſacerdotium pro regno datur. 177. 6.
Iulus, Iulii cognomen. 1502. pen.
Iunia prata. 878. 1. vid. not. c.
L. Iunius, M. Iunii e Tarquinia filius. 803. 17. Bruti cognomen vnde habuerit. 803. 10. Collatinum, Lucretium, et caeteros, ad vlciſcendas Tarquiniorum iniurias exhortatur. 808. 5. cum Collatino deſignatur conſul. 821. 6. 840. 6. 844. 3. item p. 189. pen. ſeuerus in puniendis filiis et caet. coniuratis. 860. pen. 861. 4. 862. pen. remoto Collatino Valerium ſibi collegam adſciſcit. 873. 1. 7. ab Arunte Tarquinio in ſingulari certamine occiditur.

neficentia Latinos ſuperat. 1032. 5. Saturnalis aedis inſcriptionem accipit. 1038. 11. de Latinis in gratiam recipiendis quam dixerit ſententiam. 1080. 10. de domeſticis et externis turbis pacandis quam ſententiam dixerit. 1121. 4. 1125. vlt. vrbis cuſtodiae praeficitur. 1134. 6. apud plebem profugam quae verba fecerit. 1226. 1. T. Largius, Poſtumi Cominii legatus, Coriolos expugnat. 1253. 6. vlt.

Lariſſae duae. 55. pen. 56. 2. Lariſſa Theſſaliae. 2131. 4.

Latiaris Iouis ſacra. 763. 8.

T. Latinius ſomnium de ludis inſtauratitiis ſenatui exponit. 1476. 7.

Latinus, Herculis ex hyberna puella filius. 110. 2. 112. 4. Fauni filius cur putatus. 110. 7. Aboriginum regnum accipit, et in Aeneam transfert. 110. 9.

Latinus Siluius, Lat. rex. 178. 2.

Latini ſub Latino dici coeperunt, qui olim Aborigines nominabantur. 26. 9. Latini a Latino rege tranſnominati Aborigines et Troiani advenae. 112. vlt. 152. 13. Latini a Latino rege denominantur indigenae et aduenae in Latio. 237. pen. Latini Romanis Albanae et Latinae gentis imperium negant. 511. 12. de bello adverſus Rom. ſuſcipiendo conſultant. 512. 12. debellantur ab Anco Marcio. 521. 8. debellantur a L. Tarquinio Pr. 543. 16. in amicitiam et ſocietatem recipiuntur a Tarquinio. 556. 15. a Romanis deficiunt inſtinctu Octaui Mamilii. 961. 13. foedus inter ſe contra Romanos ineunt. 991. 4. a finitimis populis auxilia per legatos adverſus Romanos petunt. 994. 13. ad pacem et amicitiam benigne inuitantur a T. Largio dictatore. 1031. 5. Latini multi ob procerum conſpirationem, relictis patriis, ad Rom. confugiunt. 1039. vlt. Latini e proelio fugiunt vniverſi. 1066. 3. poſtremo cum Romanis bello grauiter icti. 1066. 6. 1079. 7. ſupplices pacem petunt. 1078. pen. in amicitiam et foedus recipiuntur. 1088. 6. Volſcos ſe contra pop. Rom. ſollicitantes, vinctos Romam ducunt, eoque nomine honorificentiſſima captiuorum dimiſſione a ſenatu remunerantur. 1097. pen. ad impetrandum ciuitatis ius Romanis obſequentiſſimi. 1186. 6. cum Latinis renouatur foedus. 1260. vlt. a Volſcis infeſtantur. 1527. 1. petitis a ſenatu auxiliis, impetrant poteſtatem creandi ducis, et copiarum pro arbitratu emittendarum. 1533. 1. infeſtantur a C. Marcio Coriolano. 1537. pen. a Caſſio in publici agri conſortium admittendi cenſentur. 1676. 7. 1681. 9. vlt. auxilia contra Aequos ab ſenatu petunt. 1739. 6. duplum auxiliorum Roma-

Romanis mittunt. 1749. 8. Aequos et Volſcos profligant. 1841. 7. contra Antiatum et Aequorum incurſiones auxilia a ſenatu petunt. 1912. 2. contra Aequorum et Volſcorum incurſiones auxilia petunt. 1932. 14. Latinorum ſtratagema. 164. 6. Latinorum ciuitates xxx. 1186. 5. 1210. 9. 1213. 3. (at p. 991. 11. enumerantur tantum xxIIII) Latinae gentis curia et comitia Ferentini. 512. 12. 550. 9. Latinae gentis publicum aſylum et curia Romae. 705. 2. Latinae feriae. 763. 13. Latinae feriae in monte Albano pro totius Latinae gentis ſalute. 1725. 12. Latinis feriis, a Tarquinio inſtitutis, altera dies addita ob vrbem tyrannide liberatam; tertia, ob plebis reditum. 1262. 5. Latina via. 39. vlt. Latinorum camporum maximus Pometinus. 794. 6.

Latium, Opicae regionis locus. 182. 5.

Latrociniorum poena exigitur. 355. 3. 962. vlt.

Laudatio matronarum publico monumento ad poſteritatem tranſmiſſa. 1635. 11. Laudationes funebres. 884. 15.

Lauina, ſeu Lauinia, Anii filia. 150. 6. Lauina, Euandri filia. 110. 2. Lauina, ſeu Lauinia, Latini filia. 150. 4. Turno reiecto, Aeneae vxor datur a Latino. 152. 7. in ſiluam profugit ad Tyrrhum. 176. 1. vid. not. *x*. cum Siluio f. e ſiluis Lauinium reducitur. 176. 12.

Lauinium, Latii metropolis. 872. vlt. Romae et totius Latii metropolis, ſeu mater. 1547. 4. 1622. 5. vnde cognominatum. 150. 3. penatum deorum iuſſu ab Aenea et Troianis conditur. 112. 12. 1547. 5. quando conditum. 158. 1. 161. 1. a Marcio obſidetur. 1547. 4. a Marcio capitur. 1588. 3. v. not. *n*. Lauinii patriis diis pro rep. ſacrificabant Romani reges. 346. 2. Lauiniates, pop. Latii. 992. 1. Albanorum et Romanorum progenitores. 435. 6. agri legatorumque violatorum poenas a Rom. poſcunt. 345. 5. Lauiniatum forum. 152. 1.

Laureae in triumpho. 306. vlt. Laurea in ouatione. 954. 7.

Laurentia, ſeu Acca Larentia. 218. 10. Romulum moeſtum conſolatur. 226. pen.

Laurentum, op. Italiae. 136. 1. 139. 9. op. Aboriginum. 160. pen. Laurenti opp. ſitus. 112. 7. Laurentini, pop. Latii. 991. vlt. v. not. *c*.

Lauretum, Auentini montis pars. 532. 5.

Lauri ramis coronare. 101. 8.

Lauſus, Mezentii filius. 164. 11.

Lectica portari. 1476. 4. Lectica atrata. 822. 1. Lectica funebris a lectiſſ. iuuenibus effertur. 1648. 7.

C. Lectorius tribunus pl. Appio Claudio conſuli pro plebe reſpondet. 1869. 1. manu aggreditur Appium. 1873. vlt.

Legati e ſenioribus et honoratioribus deliguntur. 2329. vlt. Legati ſenatus decem ad plebem profugam. 1197. 5. Legatis in Graeciam ituris triremes et caeterus apparatus pro reip. maieſtate datur ex aerario. 2130. 9.
Legati R. frumentatum emiſſi, arripiuntur pro ſpeculatoribus. 1314. 14. Legati Romani Cumas ad frumenta coëmenda miſſi, arripiuntur ibi ab exſulibus Tarquinianis. 1315. 3. aufugiunt. 1339. 3. Legati R. ad ſagum ablegantur ab Aequorum imperatore. 2048. 4. 5. Legati R. ſacra veſtis nefandis ſordibus a ſcurra conſpurcatur. 2341. 1. Legati ad defectionem ſollicitantes, vincti traduntur ſummo magiſtratui. 1097. pen. Legatorum corpora ſacra violare nefas. 920. 11. Legatorum violatio piacularis. 345. 9. Legatorum violatio a fetialibus cognoſcebatur. 391. 9.
Legatus, πρεσβευτὴς καὶ ἀντιστράτηγος. 1766. 9. 1775. 9. perſona honoratiſſima et ſacerrima. 2219. vlt. Legatus in magiſtri equitum vulnerati locum ſuccedit. 1062. 9. Legatis cura caſtrorum committitur a conſule in vrbem euocato. 2050. vlt.
Legationibus prius, quam bello, agebant Romani. 2321. vlt. in Legationem mittuntur ſpectatiſſimi quique. 1522. 12. Legationis praetextu emiſſi ſpeculatores. 1075. 5. 6.
Legiones ſacrae. 1141. vlt. Legio ſexaginta centuriarum, ſeu ſex millium. 1764. 1. Legiones quatermillenariae. 1133. 12. Legionibus quattuor additi equites circiter MCC. 1772. 3. Legionum additamentum infimi cenſus turba. 1008. 12. Legiones dimittere conſulibus non licebat iniuſſu ſenatus. 1141. pen. Legionis aquila. 2088. 7. legionis primae tribunatus. 2088. 15.
Leleges expellunt Pelaſgos. 47. 1.
Leo lapideus. 226. 9.
Leoſtratus, archon Athen. 406. 8. 1694. vlt.
Lesbus inſula. 47. 12.
Lethaeus campus. 1629. 16.
Leucas op. Acarnaniae. 126. 12. Acarnanibus donatur. 130. 5.
Leucaſia inſula. 135. 2.
Leuctrica clades. 270. 10.
Leuis armaturae centuriae xxx. 1451. 2.
Lex in Italiam illata ab Euandro. 87. a. 11. Lex ſenatus examini primum ſubiicienda, tum ad populum referenda. 1868. 8. 1876. 11. Legum latio plebi non permittitur, niſi prius de illis a ſenatu conſultatum ſit. 1990. 13. Legis cognitio in trinundinum proponitur. 1856. 3. Lex ſuadere et diſſuadere volentibus pro concione proponitur. 2085. 9. Legis diſſuaſoribus non negatur dicendi copia. 2097. 7. Legis diſſuaſores a praecone ad dicendum prodire iuben-

iubentur. 2098. 13. Legis ſanciendae et irritandae ius penes plebem. 264. vlt. 1865. vlt. Lex inconſulto ſenatu a plebe lata. 1352. 14. 1422. 9. Leges tributis comitiis latae, exaequantur legibus centuriato comitatu latis. 2273. 14. Leges centuriatis comitiis latae, ſolae a patriciis olim ratae habebantur. 2274. 7. Leges a Romulo latae. 284. 15. Leges neglectae in vſum reuocantur a Tullio. 661. 1. Leges Seruii Tullii. 668. 7. Leges tollit Tarquinius Superbus. 749. 15. Lex de connubio. 287. 12. 15. Lex de iure patris in filios. 291. 9. 292. 10. Lex de filii venditione. 293. 15. 295. 14. Lex de trigeminis. 470. 13. 16. Lex de ſuppoſititiis. 2232. 3. Lex de proditoribus et deſertoribus. 503. 1. Lex de iis, qui e libertate in ſeruitutem aſſeruntur. 2234. 10. 2237. 2. Lex Valeria duplex. 890. 8. Lex de aedificiorum iure. 2075. 6. Lex de aedificando Auentino centuriatis comitiis ſancitur, adhibitis pontificibus, auguribus, ſacrificis; et in aeneam columnam inciditur. 2076. 4. Lex ſacra de iure tribuni plebis. 2074. vlt. 2101. vlt. (ſacra vero, ſeu ſacrata, dicebatur, quia tribunorum magiſtratum ſacrumſanctum et inuiolabilem eſſe iubebat p. 1247. 4.) Lex de tribuni concionantis iure. 1353. 3. Lex de tribunorum comitiis. 1854. 10. 1862. vlt. 1863. 4. Lex de decemuiris creandis a tribunis ad plebem fertur. 1989. 6. Leges in ſacris libris quaedam continebantur, ſed paucae. 1983. 1. Legum et iuris cognitio penes patricios erat. 1983. 3. Leges et iura in remp. introducere primus aggreſſus eſt C. Terentius, trib. pl. 1983. pen. Legibus conſcribendis decemuiros a plebe deſignari poſtulant tribuni. 1989. 10. Leges a Graecis per legatos petunt Romani. 2128. 8. 2130. 10. Legumlatores centuriatis comitiis creantur. 2141. 10. Leges antequam in tabulas referantur, publico bonorum virorum examini ſubiiciuntur. 2144. pen. Legum tabulae decem, e Graecorum legibus et patriis conſuetudinibus collectae, centuriatiſque comitiis, in pontificum, augurum et totius ſacerdotum collegii praeſentia confirmatae, in eminentiſſimo fori loco eriguntur. 2144. 12. — 2145. 13. Legum tabulae duae ad ſuperiores x. additae. 2154. 6. Legum tabulae duodecim a decemuiris conſcriptae et in foro propoſitae. 295. 6. Leges XII. tabularum grauiſſimae. 2272. 11. Legum et iuris cuſtodia penes regem. 264. 1. 3.

Libaminum vaſa. 283. vlt.

Libera: quaere Proſerpina.

Liberalia Athen. 1500. 7.

Liberis operam dare cogebantur qui per aetatem poterant. 1802. 10. Liberis in proditionis crimine non parcit Brutus. 860. pen. Liberi quamdiu et quomodo parentibus obſtricti. 291. 14. 292. 12.
Libitinae Veneris aerarium. 676. 3.
Libri ſacri. 184. 5. 1983. 2. Libri ſacri et reconditi. 2306. pen.
Licinius de Tatii caede quae retulerit. 346. 7. quo tempore Tarquinium Priſcum in vrbem veniſſe ſcripſerit. 648. 9. 11. de ouatione quid ſcripſerit. 953. pen. Tarquinium Superbum vltimo contra Romanos proelio ex equo pugnaſſe, inconſiderate ſcripſit. 1060. vlt. dictatoris nomen ab Albanis deſumtum tradit. 1026. 6. in temporum examine negligens. 1312. 1. 1313. 2.
Licinii Craſſi clades in Parthia. 249. 4.
C. et P. Licinii, a plebe creantur tribuni. 1246. 1. 2.
Lictor, ῥαβδοφόρος, cum virgarum faſce ac ſecuri praeibat regi. 569. 4. 570. 10. refractarium virgis caedere iubetur. 1849. 4. conſulem contra tribunorum miniſtrum tuetur. 1873. 14. Lictores conſulum iuſſu turbam tumultuantem ſummouent. 1389. 9. Lictores XII. 298. 14. Lictores duodeni cum ſecuribus et faſcibus, ſingulis decemuiris anteeunt. 2150. pen. Lictorem conſulum iuſſa facientem tribuni de Tarpeio ſaxo deiicere inſtituunt. 2073. 5.
Ligurum ſedes. 28. 13. 14. ex Italia in Siciliam emigratio. 58. 9. 12. Ligures Herculem tranſitu prohibent. 107. 2. in vrbem recepti. 231. 2.
Liguſticum bellum cum Hercule. 107. 11.
Linearum deſcriptio auguralis. 787. 4.
Liris fl. origo et oſtium. 25. 11. 26. 2.
Liſta, metrop. Aborig. 40. 10.
Literarum Graecarum vſum in Italiam intulit Euander. 87. a. 6. Literis antiquis inſcriptus tripus. 51. 1. Literis priſcis inſcriptus clypeus. 782. 6. 7. Literis Graecis vetuſtis inſcripta columna in Dianae. 706. 8. Litera ſcriptorem prodit. 857. 5. 867. 2. Literae fictitiae. 778. 15. Literae fictae ab ignoto homine redduntur tribunis pl. 2004. 12. Literarum indicia, chirographum et ſigillum. 860. 6.
Literarius ludus in foro. 2228. 4.
Lites et cauſſae nundinarum tempore diſceptabantur. 1447. 3.
Locatio agri publici in quinquennium. 1686. 9. 1692. 11. Viſe et p. 1911. 9.
Locri, olim Leleges. 47. 2.
Longula, Volſcorum oppidum, capitur a Poſtumo Cominio. 1251. 2. capitur a Marcio. 1587. 4. 5. ad Longulam

gulam caſtra Rom. exercitus. 1716. 12.

Longus, cognomen Atilii. 2305. 6. cognomen Tullii. 966. 6.

Lucani a Samnitibus vicinis ſuis bello infeſtantur. 2328. 10. denuo a Rom. in amicitiam recipiuntur. 2329. 11. a Fabricio ſuperati. 2344. 6. 7. 2355. 6.

Lucinae aerarium. 676. 1.

Lucius e Lucumone transnominatur Tarquinius. 542. 7. 8.

Lucretia violatur a Sex. Tarquinio. 799. 15. ipſa ſe interimit. 802. 3. Lucretiae laudatio. 833. 5.

L. Lucretius conſul. 1936. 6. Aequos debellat. 1938. 8. de Aequis triumphat. 1942. 7. L. Lucretius de decemuirorum poſtulatis quam dixerit ſententiam. 2193. 11.

Sp. Lucretius, (Lucretiae pater) vrbis praefectus in Tarquinii abſentia. 832. 6. interrex poſt eiectos reges. 821. 4. 840. 1. pro Collatino intercedit in concione. 870. 4. in conſulatu moritur. 889. 13.

T. Lucretius, Valerii II. conſulis collega. 891. 10. T. Lucretius, conſularis, vnus e pop. Rom. ducibus. 896. 12. ſaucius refertur e proelio. 897. 8. T. Lucretius II. conſul cum P. Valerio Poplicola. 934. 7. Valerio collegae ſuccurrit. 942. 9.

Luctatores praecincti. 1486. 1. 5. Luctatorum certamina. 1500. 1.

Lucumo, Etruſcum nomen. 539. 6. 7. a Tarquinio in Latinum Lucius transmutatur. 542. 7. 8. Lucumo Etruſcus Romulo fert ſuppetias. 315. 1. 316. 8. 323. vlt. occumbit. 326. vlt.

Luco cuique ſuus praeerat genius. 882. 14.

Ludi et certamina publica. 703. 3. Ludi, ſeu certamina poſt pompam fieri ſolita. 1497. 11. Ludi poſt detectam et exſtinctam coniurationem. 983. 7. Ludi hoſtili incurſu interturbati duplo maiore ſumtu inſtaurantur. 1113. 14. Ludi ſacri, et vrbis nomine dicti. 983. 9. Ludi votiui quando et quantis impenſis facti. 1483. 14. Ludi inſtauratitii. 1501. 9. Iouis voce inſtaurari iubentur. 1476. 8. 10. Ludi funebres. 885. 7.

Ludiones, et ludi, a Lydis inuentoribus denominati. 388. vlt. Ludiones, Saliorum imago quaedam, et quid inter vtroſque ſit diſcriminis. ibid.

circa Luminum accenſionem, veſperi. 2242. 3. 2258. 8.

Lunae templum. 342. 4.

Lunari figura porticus. 583. 11.

Lupa infantulis vbera praebens. 202. 1. 203. 13.

Lupae, meretrices. 218. 12. 13.

Lupercal, Λυκαῖον, ſeu Λύκαιον, mons. 84. vlt. 85. 1. 207. 14. Lupercalia, feſtum Arcadicum in honorem Panis. 207. 10.

deſtri proelio Veientes reprimit. 1766. 2. iaculo icitur. 1768. 1. occumbit. 1769. 8.

Sex. Manlius, ſeceſſorum dux. 2270. 11. et 16.

Manibus in coelum ſublatis Deus inuocatur. 807. 7. 2326. 5. Manibus in coelum ſublatis Deus iniquae ſententiae teſtis et vltor imploratur. 2249. 12. Manuum ablutio ante ſacrificium. 1495. 1. 1496. 3.

Manuarias artes factitabant inquilini, non ciues. 1811. 5.

Manubiarum oſtentatio. 1500. 8.

Marathonia pugna. 886. 3.

Ancus Marcius, Numae Pompilii ex filia nepos. 403. 10. 515. 3. 518. 5. an Tullo Hoſtilio interitus auctor fuerit. 515. 7. 516. 8. rex creatur. 517. 11. a pacis ſtudio ad bella pertrahitur. 520. 6. in rep. quae geſſerit. 531. vlt. quamdiu imperarit. 191. 13. 537. 4. Anci Marcii obitus et filii. 537. 5. Marciorum (i. Anci Marcii filiorum) criminatio. 664. vlt. Marcii exſilio perpetuo et bonorum proſcriptione mulctantur. 646. 13. 14.

C. Marcius qualib. parentibus ortus, quibus virtutibus praeditus, quam gnauam in Coriolanis expugnandis operam praeſtiterit. 1253. 12. Coriolis captis in Antiatum quoque expugnatione praeclaram nauat operam. 1256. 7. ob frugalitatem et modeſtiam admirationi eſt. 1259. 12. Coriolanus cognominatur, ob fortiſſime nauatam in Coriolorum expugnatione operam. 1259. 13. aduerſus Antiates militem educit. 1357. 1. ob repulſam in petitione conſulatus, plebi infenſus. 1360. 6. 12. annonam plebi quam cariſſime vendendam ſuadet. 1360. 2. grauiter in tribunos inuehitur. 1370. 3. ab aedilibus tribunorum iuſſu arreptus, defenditur a patriciis. 1371. 5—13. plebi commendatur a Minucio conſ. 1382. 3. ſuperba oratione apud plebem vtitur. 1385. vlt. a patriciis contra tribunorum et plebis impetum defenditur. 1389. 3. a tribunis in populi iudicium vocatur. 1395. 4. 10. 1400. 9. grauiter a Decio tribuno apud ſenatum accuſatur. 1406. 14. laudatur ab Appio. 1423. 11. 1432. 8. plebis iudicio permittendus in ſenatu quae dixerit. 1444. pen. 1446. 6. in populi iudicium citatur. 1446. 14. tyrannidis crimen vt diluerit apud populum. 1457. 14. ſpolia ex Antiatibus capta cur militibus largitus ſit. 1461. 7. damnatur, duobus tantum calculis. 1466. vlt. 1516. 8. 1554. 6. exſilii mulctam immoto animo fert. 1473. 10. in exſilium abiturus, quae ad matrem et vxorem verba fecerit. 1600. 4. ad vlciſcendas populi Rom. iniurias, ad Volſcos tranſit. 1503.

1503. 4. a Tullo Attio, Volſcae gentis principe viro, benigne excipitur, et reb. gerendis ſocius adſciſcitur. 1506. 1. in Volſcorum comitiis quae verba fecerit. 1512. 14. a Volſcis honoratur ſenatoria dignitate, et ambiendorum magiſtratuum iure. 1522. 14. belli dux creatus a Volſcis, in Rom. agrum incurſiones facit. 1527. 3. in plebeiorum bona deſaeuiri iubet, patriciorum bonis parci. 1527. 13—vlt. accepto externae militiae imperio Romanorum ſocios infeſtat. 1531. 1. a Volſcis praedicatur. 1537. 2. Latinos et ſocios populi Rom. infeſtat. 1537. 13. vrbem cum exercitu petit. 1549. 11. ad Minucii orationem quae reſponderit. 1567. 11. res a ſe geſtas et vitae inſtitutum breuiter exponit. 1569. 6. de ſenatu grauiter conqueritur. 1572. 11. quibus beneficiis et honoribus a Volſcis affectus fuerit. 1577. 6. quib. conditionibus pacem Romanis obtulerit. 1584. 1. 1614. 2. iterum Latinos infeſtat. 1586. pen. denuo e Latio ad vrbem ducit. 1588. 6. ſecundae Romanorum legationi quae reſponſa dederit, et quae tertiae. 1591. 2. 1593. 6. matrem et vxorem legatione pro patria fungentes vt exceperit. 1609. 2. ad matris petitiones quae reſponderit. 1613. 8. maternis precibus victus, conſultat cum ea, quid facto opus ſit. 1632. 3. copias e Rom. agro domum reducit. 1642. 11. a Tullo Attio traducitur. 1643. 13. a Tulli factione indicta cauſſa interficitur. 1647. 5. triumphali funere decoratur. 1648. 3. a Romanis pariter et Volſcis lugetur, et ſempiterna memoria colitur. 1653. 2. vitia, quae in ſe habuerit. 1650. 2. quibus virtutibus praeditus fuerit. 1649. 2. bonae famae ſtudioſiſſimus fuit. 1633. 15.

Marini dii. 95. 8.

Mars et Quirinus an idem numen, incertum eſt. 336. 8. 9. Martis oraculum. 40. 2. Martis templum vetuſtum. 38. 5. Martis templum extra vrbem. 1069. 6. Martis lucus. 195. 4. Marti ſacer campus. 874. pen. Marti in campo Martio litabatur ſuouetaurilibus. 690. 11. in Martio campo comitia habentur centuriata. 1449. 6. in Martio campo conſcribuntur copiae. 1724. 13. (Viſe et Campus.) in Martiali colle templum Dii Fidii. 1914. vlt.

Marſi, in vrbem recepti. 231. 1.

Marſicum bellum. 792. vlt. 1704. 6.

Maruuium, op. Abor. 39. 8.

Matri in filium debetur imperium. 1631. 7. Matris oſculatio, ambiguo ſenſu. 806. pen.

Matiena Tiora, op. 40. 2. v. not. *n.*

Matroa modulamina. 276. 3.

Matronis Romanis et Latinis permit-

permittitur in patriam ſuam reuerti, relictis maritis. 1037. 5. Matronae, praeſertim grauidae, grauiter a peſtilentia infeſtantur. 1852. 7. 8. Matronae quomodo et quamdiu propinquos, et item alios inſignes in rep. viros, luxerint. 958. 11.
Medimni Siculi. 1359. 4.
Medorum imperium. 6. 1.
Medullia, ab Albanis olim condita, fit Romana colonia. 404. pen. recuperatur ab Anco Marcio. 522. 14. Medullini ſponte ſe Romulo et reip. Rom. adiungunt. 313. 9. a Romanis ad Sabinos deficiunt. 1118. 1.
Meſula, op. Aborig. 38. 5.
Melas ſinus. 155. 1.
Memphiticae pyramides. 701. 8.
Agrip. Menenius Lanatus, C. filius. 1197. vlt. conſul. 944. pen. Poſtumio collegae opem fert. 946. vlt. triumphat de Sabinis. 952. pen. aetate et prudentia praeſtans, et medius inter partes diſſidentes. 1152. 1—3. de plebe reducenda quam dixerit ſententiam. 1152. 4. ab App. Claudio refutatur. 1180. 6. de plebe reducenda quam iterum ſententiam dixerit. 1193. 13. Agr. Menenius C. F. legationis ad plebem princeps. 1197. vlt. qua oratione plebem profugam permouerit. 1229. 3. ad plebis poſtulata quid reſponderit. 1243. 1. plebi ſuadet mittendos, qui fidem ab ſenatu accipiant. 1245. 2. legem plebi de creandis magiſtratibus plebeiis concedit. 1243. 4. moritur, et ob paupertatem a ſenatu ſepelitur funere magnificentiſſimo. 1263. 2. Menenii liberos plebs donat ſtipe viritim collecta. 1265. 2. Agr. Menenii filius Titus. 1818. 1.
L. Menenius conſul. 2134. pen. moerore et morbo contabeſcit. 2136. vlt.
T. Menenius, Agrippae filius, conſul. 1791. 4. 1818. 1. expeditionem in Etruriam parat lentius. 1793. 3. bellum Etruſcum nec prudenter gerit, nec feliciter. 1804. 1. ob rem in Etruria male geſtam, populi iudicio damnatur. 1817. 10. ob cladis mulctam ipſe ſe inedia et moerore conficit. 1820. 3.
Menippe, Penei filia. 74. 5.
Menſae ligneae archaïcae in ſacris deorum aedibus. 283. 11.
Menſes pro ratione lunari. 2149. 7.
Mercatus tempus. 1446. vlt.
Meretrix, Lupa. 218. 12—14.
Meſapiorum rura. 93. 2.
Metilii Alba Romam tranſlati. 499. 10.
Metius, praenomen Curtii, Fufetii, et aliorum, quaere cum ſuis Nominibus.
Metropolis ſalus cordi eſt coloniis. 1434. 8. Metropolis in coloniam non concitanda. 415. 9. Metropoli an perpetuum in colonias imperii ius ſit. 435. 8. Metropolis fidem erga coloniam

niam deſerere non ſuſtinet. 1547. 8.
Mezentius, Etruriae rex, cum Rutilis Aeneam oppugnat. 162. 10. in anguſtias redactus pacem cum Latinis facit. 165. 11.
Mileſiorum ſeditio. 1472. 16.
Militare foris ſolebant vſque ad annum aetatis XLV. 678. 6. Militabant ſuis ſumtibus veteres Romani. 684. 11.
Militiae et agriculturae ſtudia coniungit Romulus. 297. 11. Militiae deſertores pro hoſtibus habentur. 2039. pen. militiae deſertores pro impiis et exſecratis habendi. 2104. vlt. militiam ſubterfugientes vel in corpore, vel in bonis, mulctabantur. 1707. 2. 1724. 14.
Miltiades, Archon Athen. 1316. 10.
Minerua pyrrichen inueniſſe creditur. 1488. 6. Mineruae templum vet. 39. 2. Minervae veſtibulum. 586. 9. Mineruae et Iunonis fana in Capitolini Iouis aede. 789. 7. Mineruae Vrbicae ſacerdos. 1196. 4.
Miniſtro publico manus qui intuliſſet, ad Tarpeiae rupis ſupplicium damnabatur. 1851. 2.
Minos Cretenſis an Ioui familiaris fuerit. 365. 15. 16.
Minturna fluuius. 26. 2.
L. Minucius conſul. 2045. 2.
L. Minucius Xuir. 2148. 2. 2214. 8.
M. Minucius conſul. 1036. 2.
M. Minucius Augurinus II. conſ. 1358. 4. ſenatum apud plebem defendit, et pro Marcio intercedit. 1373. vlt. de ſenatus conſulto plebis ſcito praemittendo cum tribunis agit. 1396. 1. 7. pro Marcio ad plebem quae verba fecerit. 1453. 16. 1454. vlt. ad tribunos pro Marcio quae verba fecerit. 1456. 14. quae verba in legatione ad Marcium fecerit. 1551. 15.
P. Minucius conſul. 1317. 1.
Q. Minucius conſul. 2057. 14. in Sabinos proficiſcitur. 2070. 12.
Miſeni portus. 135. 6. 1317. 7.
Mitylenaei Pittacum contra Alcaeum creant dictatorem. 1023. 3.
Modius Fabidius. 336. vlt.
Moenia ſectis lapidibus primus exſtruxit Tarquinius Priſcus. 581. 1. ante Moenia excubias agit alter conſul in periculis inteſtinis. 2027. 3.
Mola ſalſa in ſacrificiis. 1495. 3. 1496. 1. 3.
Mollis vnde cognominatus Ariſtodemus. 1315. pen.
Monarcha Romae primus (poſt exactos reges) T. Largius dictator. 1021. 5.
Monarchiam quae vitia comitentur, et quomodo corrigenda ſint. 815. 11. Monarchia in tyrannidem degenerans, a paucis optimatibus in ordinem cogitur. 1440. 11.
Monomachia Aruntis Tarquinii et Bruti. 879. 5. vlt. Mamilii et Aebutii. 1061. 12.

Monſtro-

Monſtroſos partus exponere licebat. 266. 15.
Montanus, ſeu Coelimontanus, cognomen Virginii. 1117. 10. v. not. *b*.
Monumenta vni pluribus in locis poſita. 137. 8. 138. 2. 139. 2. Monumento publico inciſa laudatio. 1635. 12.
Morbi inſoliti animi et corporis, ex Dei contemtu. 518. 10.
Moreani, pop. Lat. 992. 2.
Morges Italo ſuccedit. 34. 14. 186. 5.
Morgetes a Morgete rege nominati, qui ante Itali, et olim Oenotri. 34. 14.
Morti deſtinatorum ornatus. 455. 7. 8.
Morientibus nummus inferebatur in aerarium Libitinae. 676. 2—4.
Mortuus lectica in forum affertur. 822. 2. 2257. 2. mortui tribuni cadauer in forum affertur. 1847. pen. Sic Appii mortui cadauer in forum affertur et funebri oratione decoratur. 1894. 12.
Moſynoeci, Aſiae pop. 70. 3.
Mucia prata. 923. vlt.
C. Mucius Cordus, homo cordatus. 902. vlt. ſenatui conſilium ſuum aperit. 905. pen. cordato facinore Porſenam percellit. 908. vlt. quib. praemiis a ciuitate remuneratus. 923. 9.
Mugilani, ciuitas Lat. 1588. 4. vid. not. *o*.
Mugilanus, cognom. Papirii. 2306. 5.
Mugitus terrae. 1985. 5.
Mugonia porta. 342. 1.
Mulcta pecuniaria cur irrogata conſularibus, non capitalis. 2123. 14. Mulcta ſuprema boues II, oues XXX. 2124. pen. Mulcta, vt res ſacra, non recipitur a mulctato. 2130. 5. Mulcta exſoluta redire ad publ. munia licitum. 1819. vlt. Mulctae vades. 1353. 6.
Mundi ſiniſtra et dextra quae. 845. 14.
Murorum ſcanſoribus promittuntur munera. 1545. 6. murorum ſcanſoribus quae praemia data. 2090. 1. Muralis pugnae inſtrumenta. 1252. vlt. 1253. 1.
Muſicam inſtrumentalem in Italiam intulit Euander. 87. a. 8.
Myſcelus Crotonis conditor. 361. 9.
Myrſili Lesbii narratio de Pelaſgorum calamitate in Italia. 62. 3. narratio de Pelaſgis, ſeu Tyrrhenis. 74. vlt.
Myrus, archon Athen. 961. 11.
Myſteria ſilentio tegenda. 906. 12. Myſteriorum ritus arcani. 274. 11.

N.

Nais, nympha. 157. 15.
Nanas, Teutamidis f. 74. 7.
Napetinus ſinus. 89. 2.
pro Naſcentibus nummus inferebatur in aerarium Lucinae. 676. 1.
Natos educare omnes, tenentur ex lege parentes. 1802. 3. 2244. 1. Nati ad parentes pertinent, et eiuſdem cum illis

illis conditionis ſunt, ingenui, aut ſerui. 2232. 4.
Nauius, quaere Attius.
Nautius, (ſeu Nautes) vnus ex Aeneae ſociis, Nautiae gentis progenitor. 1196. 3.
Nautia gens Palladii cuſtodiam a Naute progenitore ſuo accepit. 1196. 6.
C. Nautius conſul. 1820. 7. Volſcos peruaſtat. 1841. 12. 14. C. Nautius II. conſul. 2045. 1. e Sabinis euocatus domi reip. proſpicit. 2050. 12. victor e Sabinis redit. 2057. 7.
Sp. Nautius maiorum nobilitate et ſuis virtutibus clarus. 1196. 2. de plebe reducenda quam pro iunioribus ſententiam dixerit. 1196. 10. Sp. Nautius conſul. 1534. 1.
Neapolitani Cumanos exſules recipiunt. 2318. 7. vetere amicitia Samnitibus iuncti. 2323. vlt. variis eodem tempore legationibus ſollicitantur. 2314. 4. 2315. 8. Neapolitanis bellum infertur a pop. Rom. 2319. 9.
Nemeſis et Erinnyes. 399. 6. Nemeſin vltricem experiri. 1579. 10.
Neoptolemus cum ſuis arcem Ilii capit. 116. 5. dimittit Hectoridas. 119. 1.
Neptunus terrae quaſſator. 302. 10. Neptuni feſtiuitas. 300. 4. 9. Neptuni Equeſtris area et ludi. 86. a. 7. Neptuno an ara ſubterranea dicata. 303. 2. 4.
Neſos, locus Arcadiae. 122. vlt. 123. 10.
Nice, Pallantis Lycaonidae filia. 85. 12. 14.
Nicias Locrus ex Opunte. 961. 10. v. not. *f.*
Nicodemus, Archon Athen. 1711. 6.
Niobe Phoronei filia, prima omnium mortalium foeminarum, Iouis concubitus experta. 46. 4. Pelaſgum e Ioue parit. 30. vlt.
Nolani Neapolitanos a Romanorum amicitia dehortantur. 2315. 10.
Nominum mutatio in populis. 76. 12. Nominum mutatio etiam in Graecis locorum appellationibus. 90. 8. Nominum Romanorum ratio ea eſt, vt praeter commune, ſiue appellatiuum, (hoc eſt praenomen) impoſitum ſit etiam gentilitium, ſeu a paterna ſtirpe deſumtum nomen. 542. 5. 577. 3. 587. 3. 635. 7—9. Sic nomen appellatiuum, *Seruius*, a conditione inditum; proprium et gentilitium, *Tullius*, a patre acceptum. 635. 7—9. Nomen filiae idem cum paterno. 2227. pen. Nomen clientis idem, quod patroni. 2229. 11. Nominum ſimilitudo. 1199. 7. Nominum homonymia cognominibus diſtinguebatur. 747. 4. Fuiſſe autem nonnullis plebeiis familiis eadem cum patriciis nomina, perſpicuum eſt ex Claudiis, Iuniis, Sicciis; nec non Genuciis et Virginiis. cuius rei haec videtur eſſe cauſſa, quod non pauci e plebe-

reddiderit. 2036. 3. Optimatum regimen plebi concedit iudiciorum poteſtatem; ius item ſenatus, magiſtratuum, ſacerdotiorum. 1467. pen. Optimatum regimen ſummo ſtudio a priſcis defenſum. 2187. pen. Optimatium potentia legum latione imminui videtur. 2136. 2. Optimatium factio interimitur Cumis. 1327. 5. Viſe et Patricii.

Oraculum conſulitur de peſtis inſolitae cauſſis et remediis. 805. 12. Oraculum Pelaſgis datum. 50. pen. Oraculum Dardano datum. 173. 7.

Oratio, animi imago. 3. 13. Orationes in controuerſiis habitae cur a Dionyſio inſertae ſint hiſtoriae. 1471. 5. 7. Orationes funebres. 884. 15.

Oratio Romanorum ad Romulum coloniae ducem. 243. vlt. conſulum ad ſenatores tumultuantes. 1190. 6. conſulum ad Volſcorum poſtulata. 1524. 3. tribunorum ad conſulem; excuſatoria et petitoria. 2066. pen. legatorum Rom. ad Samnitum proceres. 2320. 2. Samnitum ad Romanorum poſtulata. 2322. vlt. fetialis Romani ad Cluilium dictatorem Albanum. 412. 1. Oratiuncula primipili ad conſſ. et ad commilitones. 1764. 7. Oratio Aeneae ad Latinum. 147. 5. et Latini ad eandem reſponſio. 148. 12. Ap. Claudii de domeſticis et externis turbis ſedandis. 1126. 7. Appii Claudii contra M. Valerium. 1173. 12. App. Claudii de plebe reducenda. 1194. 6. Ap. Claudii contra ſenatuſconſultum de patriciis populi iudicio ſubmittendis. 1416. 12. Appii Claudii contra tribunorum poſtulata. 1867. 3. Appii Claudii decemuiri ad tumultuantes in curia patres. 2172. 4. Appii Claudii ſuper Virginiae negotio. 2237. 2. 2240. 1. 2248. 2. 2250. 1. C. Claudii contra Virginii tribuni poſtulata. 2013. 6. C. Claudii ad ſenatum de Appii obſtinatione. 2192. 6. C. Claudii ad ſenatum et conſſ. de plebis poſtul. 2292. 6. M. Claudii ad Appium decemuirum de arrepta a ſe Virginia. 2231. 5. Cloelii Aequorum imperatoris ad Rom. legatos. 2047. 12. L. Cornelii pro decemuirorum poſtulatis. 2194. 5. M. Cornelii ad C. Claudii monita. 2191. 9. M. Decii, tribuni pl. ad ſenatum. 1398. 8. vid. not. *m.* p. 1397. M. Decii tribuni ad plebem contra C. Marcium. 1460. 4. M. Fabii ad milites. 1757. 10. Metii Fufetii ad Tullum Hoſtilium et Romanos. 420. vlt. Fufetii ad Hoſtilium de committendis trigeminis. 444. 13. Fufetii ad duces Albanos de proditione. 473. 14. Horatii patris ad filios trigeminos; et trigeminorum ad eandem reſponſio. 452. 7. et 14. Hora-

Horatiae ad fratrem ſuperſtitem, et fratris ad eandem reſponſio. 463. 7. et 14. C. Horatii ad tribunos et plebem; expoſtulatoria. 2062. 11. M. Horatii Barbati ad Appium et caet. decemuiros. 2169. 8. Tulli Hoſtilii ad Metium Fufetium et Albanos. 427. 2. Tul. Hoſtilii ad Fufetium, pro aſſerendo Romanis imperio. 435. 3. Tul. Hoſtilii ad Horatios trigeminos. 448. pen. et Horatiorum ad eandem reſponſio. 451. 8. Tul. Hoſtilii ad exercitum de Fufetii proditione. 491. 10. de eadem ad Albanos. 496. 13. 501. 3. Icilii ad Ap. Claudium pro Virginia ſponſa. 2238. 4. Iunii Bruti ad ſocios. 808. 5. 810. 10. 812. 7. 814. 12. Bruti ad pop. de inſtituenda rep. 822. 11. 838. 8. Bruti contra Collatinum coll. ſuum. 865. 10. L. Iunii Bruti plebeii, pro plebe contra patrios. 1204. 1. T. Largii de domeſticis et externis turbis pacandis. 1121. 6. 1126. 1. C. Lectorii, trib. pl. contra criminationes App. 1871. 2. C. Marcii, de annona plebi quam cariſſ. vendenda et compeſcenda eius inſolentia. 1362. 5. Marcii in Volſcorum conc. 1512. 16. Marcii ad Minucii poſtulata pro rep. 1567. 11. Marcii ad matrem et caet. matr. Rom. 1613. 9. Agr. Menenii de pl. reducenda. 1152. 4. Menenii ad profugam plebem. 1230. 5. Menenii ad Bruti poſtul. 1243. 1. M. Minucii ad pl. pro ſenatu et C. Marcio. 1374. 1. Minucii ad trib. pl. 1396. 2. Minucii ad Marcium in caſtris. 1552. 1. C. Mucii ad ſenatum de ſuo propoſito. 905. pen. Mucii capti ad Porſenam regem. 909. 11. 911. 5. P. Numitorii ad App. Claudium decemuirum pro Virginia, nepte ſua. 2235. 14. Numitoris ad Remum. 211. vlt. A. Poſtumii dictatoris ad milites cum Latinis decertaturos. 1049. 9. T. Romilii ad L. Siccium, emeritae cohortis ducem. 2108. 4. 2110. 6. T. Romilii de legumlatione a trib. poſtulata. 2125. vlt. Romuli ad ciues de inſtituenda rep. 239. 2. Romuli ad raptas, de popularium iniuriis, earundemque in ipſarum gratiam condonatione. 310. 4. Ser. Seruilii ad populum, pro rebus a ſe geſtis. 1823. 1. L. Siccii Dentati pro lege agraria. 2086. 12. L. Siccii Dentati ad Romilium conſ. 2109. 6. 2111. 7. Sicinii Belluti ad conſulum legatos. 1143. 1. Sicinii ad plebem, de patriciorum ſtudio in defendendo Marcio. 1391. 8. Ser. Sulpicii ad Latinorum legatos. 973. 11. Tanaquilis ad Ser. Tullium. 641. 13. Tarquinii Priſci ad legatos Etruſcorum. 567. 9. Tarquinii Superbi ad Ser. Tullium pro aſſertione imperii. 720. 4.

et Tullii ad eandem reſponſio. 724. 1. Seruii Tullii ad plebem, pro Tarquinii nepotibus, contra Marcios. 655. 2. Tullii ad populum, pro aſſertione imperii contra factionem Marcianam. 662. pen. Tulliae minoris ad Tarquinium pro mutatione connubii. 712. 10. 713. 1. L. Valerii Potiti, ad reprehenſionem App. Claudii. 2167. 4. L. Valerii Potiti contra decemuirorum poſtulata. 2201. 1. M' Valerii ad plebeios, pro armis contra hoſtes ſumendis. 1129. 10. M' Valerii ad plebem, de ſenatus iniuriis. 1137. 13. M. Valerii ad plebem profugam. 1200. 9. M. Valerii ad ſenatum, de remittendis inopi turbae debitis. 998. 2. Valeriae ad matronarum coetum. 1595. 5. Valeriae ad Veturiam, Marcii matrem. 1596. 14. Veturiae ad Valeriae et caet. matron. petitionem. 1599. 4. Veturiae ad Marcium filium pro populo Romano. 1612. 3. Veturiae ad Marcium filium pro patria. 1616. 10. A. Virginii trib. pleb. contra Kaeſ. Quintium, in populi iud. 1996. 3. A. Virginii tribuni, de coniuratione aduerſus plebem. 2006. pen. Publ. Virginii de domeſticis et externis turbis ſedandis. 1125. 7. M. Volſcii, tribuni pl. de Caeſ. Quintii facinoribus calumnioſa. 1997. pen.

Orati herois lucus. 878. 1.

Orbilia, Veſtalis, ſtupri poenas luit. 1852. pen. vid. not. *g*.

Orchomenus, oppid. Arcad. 122. vlt.

Ordinum deſertorum poena. 1881. 2.

Orientalis plaga, auſpiciis optima. 245. vlt. 246. 10.

Ortona, Latini nominis oppidum, ab Aequis opprimitur. 1735. vlt. vid. not. *n*. 2058. 7. vid. not. *d*.

Oruinium, oppidum Aborigin. 38. 8. incertum, Corfiniumne, an Vrbinum, an aliud.

Oſcilla ad humanam effigiem arte ſimulata. 96. 9.

Oſculo vale dicitur. 453. 9.

Oſtentum ignis e pilorum veruculis emicans. 950. 1. 6. Oſtenta varia. 1475. 3. 1985. 1. Oſtentorum interpretatio. 636. 7.

Oſtia, oppidum. 26. 1. a quo condita, et vnde dicta. 536. 1.

Ouatio, detorta a Graecorum εὐάζειν. 953. 2. v. nott. *p*. et *q*. a maiore triumpho vt differat. 1670. 3. triumphus eſt pedeſter. 1843. pen. Ouantis ornatus qui. 954. 3.

Oues xxx, boues ii, ſuprema mulcta. 2124. pen.

P.

Pacta et conuenta quibus rationibus firmari ſoleant. 1232. 11. Pactorum transgreſſores diris deuouentur. 1405. 5.

Padi oſtia. 48. 11.

Paedagogae. 1332. 11.

Paeſtum, Ποσειδωνία. 186. 3.

Pagi

Pagi in agro Romano; eorundemque magiſtri. 401. 1. 674. 5. et 7.
Paganalia, feſt. ſol. 675. 5.
Palantium, oppid. Arcad. 80. vlt. 153. 7. Palantium in Latio, denominatum a Palantio Arcadico. 236. 6. Palantium colonia mittitur ab Aeneadis et Latinis. 113. 6. Palantium ab Albanis muro et foſſa cingitur. 237. 4. Palantium munire cupit Romulus. 222. 10. circa Palantium locata prima vrbis primordia. 533. 1. Palantii vertex. 201. 11. Idem Palatium; et Virgilio Pallanteum.
Palas, ſeu Pallas, Herculis filius e Dyna, Euandri filia. 83. 7. 110. 1. Palas, ſeu Pallas, Lycaonis filius. 85. pen.
Palatium, op. Aborig. 37. 11. Palatium, olim Pallentium, ſeu Pallanteum. 83. 2. Palatii moenia. 314. 7. Palatium et Caelius mons, Romuli ſedes. 341. 3. Palatium et Capitolium inter vicus Etruſcus. 927. 2.
Palatinus mons cum vicinis collibus a Romulo munitur. 314. 7. Palatina tribus. 670. 8. Palatinae domus. 933. pen. Palatini Salii. 384. 10.
Palinurus portus. 134. pen.
Palladium, et magnorum deorum ſacra, Chryſae dotis loco dantur a Minerua. 172. 11. Palladia duo, et vtrum in Italiam ab Aenea importatum. 174. 7. et 11. 378. 6. Palladium ab Aenea aſportatum aſſeruatur a Veſtalibus. 175. 7. Palladii cuſtodia penes Nautiam gentem. 1196. 6.
Pallantium, ſeu Palantium, vnde denominatum. 83. 2.
Pallas, Herculis ex Lauina Euandride filius. 110. 1. moritur. 110. 9.
Pallene, inſ. Thraciae. 119. vlt. 124. 10.
Pamphylium mare. 9. 1.
Pan, Arcadib. antiquiſſimus et honoratiſſ. deus. 84. pen. ex ſemonum numero. 1494. 10. Panis antrum. 203. 10. Panis ſacra. 207. 11. Panis Lycaei ſacra. 84. 13. Pani ſacrati montes et ſaltus. 95. 6. 7.
Panici terrores, Fauni opus. 882. vlt.
Panathenaeorum tempus. 385. 2
Panegyres publicae. 703. 3. Panegyris Latinae gentis et ſociorum. 763. 5.
Papauera eminentiora bacillo decutit Tarquinius Superbus. 776. 13.
C. Papirius, ſummus pontifex. 520. 1.
L. Papirius Mugillanus, conſ. 2306. 5.
M' Papirius, primus rex ſacrorum. 845. pen.
Parricidii poena. 792. 1.
Parilia, feſt. 229. 2.
Parmae ludionum. 388. 13.
Parmenides Paeſtanus, olympionica. 1897. 4.
Parnaſi incolae. 47. 3.
Parthica clades. 249. 6.
Partus terminus mulieri eſt annus aetatis L. 649. 10. Partus cuſtoditio. 199. 3. Partus monſtroſi. 1475. 5.

Pater filii cauſſam apud populum agit. 1994. 8. Patri quantum ius conceſſum in filium. 292. 11. Pater in filii tum corpus, tum bona, poteſtatem habet. 1703. 3. Patrum in filiorum delictis puniendis rigor. 1700. 14. Patrem humeris ſuis per arma et ignem extulit Aeneas. 2066. 7. Patris delicta non recidunt in filios. 1704. 1.

Patres conſcripti, πατέρες ἔγγραφοι, ſenatores. 261. 11. Patres conſcripti, οἱ καταγραφέντες εἰς τὸ βουλευτικὸν συνέδριον. 2161. 11. Patres cur dicti ſenatores. 252. 2. et 14. 256. 11. Patres qua pietate plebi colendi ſint. 2066. 5.

Patricii dicti qui a patribus (i. e. ſenatorib.) orti eſſent. 252. pen. Patriciorum officia. 253. 15. 256. 8. Patricii legum et iuris cognitioni ſtudebant. 1983. 3. Patricii conuocari vt ſoliti. 253. 4. Patriciorum (vel potius Patrum) numerus duplicatur, centum nouiciis ad priores centum adſcriptis. 334. 6. in Patriciorum ordinem cooptari qui ſoliti. 579. 12. 639. 11. Patriciorum et ſenatorum numero adſcribitur L. Tarquinius Priſc. 529. 6. Patriciis adſcribitur T. Claudius Sabinus. 937. 5. Patriciorum ordini adſcribuntur centum e plebeiis praecipui viri. 874. 8. Patricii cum clientibus ſuis arma pro republ. ſoli capiunt in ſeceſſione plebis. 1145. 9. Patricii cum clientib. ſuis expeditionem in Antiates ſuſcipiunt. 1356. 14. Patricii ob permiſſam plebi iudicii poteſtatem ſuccenſent Valerio. 1473. 6. ſuperbiae faſtuſque et ſimulationis perpetuae accuſantur a plebeiis. 1149. 5. a tribunis accuſantur, quaſi ſemper aduerſus inopes aliquid machinentur. 1811. 12. an populi iudicio permiſſi. 1429. 7. an plebis iudicio permittendi. 1439. 7. 1444. 4. 1468. 6. plebis iudicio ſubiecti non ſunt, niſi SC. permittat. 2082. 3. Patricium indicta cauſa a tribunorum miniſtris arripi non ſinit ordo patricius. 1371. 10. Patricii plebis iudicio quando primum permiſſi. 1448. 13. 1467. 3. Patricii plebeiis concedunt iudiciorum poteſtatem; ius item ſenatus, magiſtratuum, ſacerdotiorum. 1467. 7. Patricius a plebis iudicio prouocat ad ſenatum. 1386. 7. Patricii quoque, non pauci, nec obſcuri, decemuirorum dominatui ſe addiderunt ſocios. 2152. 8. Patriciis connubia cum plebeiis interdicta. 2154. 8. Patriciorum mores reprehenduntur ab Appio. 1891. 4. Viſe et Optimates.

Patrimi et matrimi pueri. 279. 10.

Patro Thurius Aeneam comitatur. 129. pen. 130. 1. 2.

Patroni erant non plebeiorum modo, ſed etiam coloniarum

rum et ſociarum vrbium. 259. 4. Patronatus, πατρωνία, pauperum et abiectorum tutela. 256. 2. Patronatus officia et iura. 256. 7. 257. pen. Patrocinia clientum, per manus poſteris tradita. 258. 8.
Pecudum mactatio in principum et ducum inferiis. 1648. 11.
Pedani, pop. Latii. 992. 2. v. not. *i.* a Marcio vi capti. 1543. 6. 1560. 11.
Peditum filii pedeſtrem pompam ducebant ludis votiuis. 1484. pen. Viſe Eq.
Pelargi cur dicti Pelaſgi. 75. 2.
Pelaſgus, Iouis e Niobe Phoronide filius, Pelaſgicae gentis auctor. 30. vlt. 46. 3. Lycaonem poſteriorem e Deianira procreat. 31. 2. 35. 7. Pelaſgi, Pelaſgorum conditoris, progenies. 74. 4. Pelaſgus, Neptuni et Lariſſae filius. 46. 8.
Pelaſgi ab Archiuis oriundi, e Theſſalia in Italiam profecti. 230. 4. 235. vlt. Pelaſgorum progenitor, prima patria, errores, et fortuna varia. 46. 3. v. etiam p. 36. 5. Pelaſgi et Tyrrheni iidem a quibuſdam pop. putati. 65. vlt. 67. 1. Pelaſgi a Myrſilo Lesbio dicuntur Tyrrheni. 62. 5. Pelaſgi quando et vbi Tyrrheni dici coeperint 74. 2. Pelaſgos et Tyrrhenos non fuiſſe vnam eandemque gentem. 75. pen. Pelaſgi admittuntur ab Aboriginibus. 45. 4. 51. vlt. decimas Delphos mittunt. 49. 5. Crotone occupata, Tyrrheniam condunt. 74. 9. poſt breuem in Italia fortunam denuo exagitantur. 59. 8. Pelaſgorum oppida in Italia deleta. 69. 4. Pelaſgicae gentis reliquiae in Italia. 80. 6.
Pelaſgica gens e Tyrrhenis qui olim Lemnum et Athenas tenuerunt. 67. 5. Pelaſgicus murus Athenis. 75. 6.
Pelopi funebres ludos celebrat Hercules. 885. 10.
Peloponneſi principes primi, Aezeus et Phoroneus. 30. 4.
Peloponneſii ex Herculis comitatu, vbi conſederint in Italia. 230. 7. 236. 7. Peloponneſii quemnam primum in Italia locum habitandi ceperint. 113. 7.
Pelta Thracia. 386. 2.
Penates et lares familiares. 1601. 3. Graecis θεοὶ πατρῷοι, γενέθλιοι, κτήσιοι, μύχιοι, ἕρκιοι. 169. 4.
Penatium ſimulacra ſua ſponte bis Lauinium ex Albano templo remeant. 168. 4. Penatum forma et habitus. 170. 1. 171. vlt.
Pepli ſciſſio in luctu. 1473. vlt. Viſe et Veſt.
Pergami moenia. 114. 11.
Perſae quantis copiis Graeciam inuaſerint. 2157. 1. 4. Perſarum reges quo habitu vſi. 568. 13. Perſarum imperium. 7. 2.
Peſtilentia in pecudes magis, quam homines, graſſans. 1475. 10. Peſtis in matronas, praeſertim grauidas, ſaeuiens.

ſaeuiens. 1852. 6. Peſtis rapidiſſima per totam Italiam, ſed praecipue in vrbe. 1856. pen. Peſtis a pecoribus et agreſtibus in vrbem incumbit atrociſſima. 1931. 6. Peſtilentia longe ſaeuiſſima. 2131. 8. Peſtis habitatorum decimam tantum partem Velitris relinquit. 1340. vlt. Peſtis Aequos, bellum Romanis peſte laborantibus inferre parantes, et ipſos inuadit. 2134. 2. de peſtis inſolitae cauſſis et remediis conſulitur oraculum Delphicum. 805. 13. in peſte, praeter ſolennes expiationes, adhibentur etiam noui ad placandum numen ritus. 2133. 9. in Peſtis extrema ſaeuitia negligitur numinis cultus. 2133. 11. poſt Peſtem fames. 2134. 11.

Peucetius Lycaonis f. cum Oenotro fratre in Italiam traiicit. 31. 10. Peucetiorum ſedes et conditor. 31. pen. 32. 2. 35. 13.

Phaedon, archon Athen. 1791. 6.

Phalerae inſignes. 2090. 5. Phaleratus equus dictatoris. 2051. 15.

Pheneatae Arcades, Herculis in Italica et Hiſp. expedit. ſocii 86. b. 15. 109. 4. ſedes in Italia collocant. 153. 8.

Phiala aerea. 131. 6.

Philiſcus, archon Athen. 2155. 2. 2156. 3.

Philonides Tarentinus, cognomento Cotyla, nefaria ſcurrilitate legati Romani veſtem conſpurcat. 2340. 3.

Phoronei regnum et poſteritas. 30. 4.

Phraſicles, archon Athen. 1981. 3.

Phraſtor, Pelaſgi filius. 74. 6.

Phrygica et Troica gens, cur pro vna eademque habitae. 76. 3. Phrygia orgia. 276. 6. Phrygia ſacra. 156. 5.

Phthius, Neptuni et Lariſſae filius. 46. 8. Phthiotidis conditor. ibid. verſ. 12.

Piaculares flammae. 228. 9.

Picentia, ſeu Piculia, vel potius Ficulnea. 937. 9. vid. not. *k*.

Picus, auis, δρυοκολάπτης. 40. 7. 8.

Pietas et iuſtitia, magiſtratui in primis cordi eſſe debent. 368. 14. Pietas et iuſtitia, amplis a Deo remunerantur praemiis. 13. 13. 1049. 11. Pietatis argumentum, felix rerum ſucceſſus. 1579. 4.

Pila, (columna) ϛυλὶς. 470. 12. 13.

Pila, qualia tela. 950. 2.

Pileus Tarquinio de capite rapitur ab aquila, et reponitur. 540. 11. Pilei in conum faſtigiati. 385. 10. Pileatorum magna caterua in funeris elatione. 698. 11.

Pili ex hoſtiae capite deſecti, in ignem iniiciebantur. 1496. 4.

Pinarii ob ſeriorem aduentum a ſacro epulo excluſi. 103. 3. 6.

L. Pinarius, conſul. 1851. vlt.

P. Pinarius Rufus, conſul. 1502. pen. P. Pinarius, vnus e legatis ad Marcium emiſſis. 1551. 9.

Pinaria, Publii filia, in Veſtali ſacerdotio corrupta. 580. 11.

Piſa, Aborig. op. 54. 4.
Pittacus a Mitylenaeis contra Alcaeum dictator legitur. 1023. 3. Pittaci lex de liberis. 292. 2.
Pice ardente referta vaſa, fundis in hoſtem immittuntur. 2028. 4.
Placianorum lingua. 77. 5. 8.
Plataïcum proelium. 886. 1.
e Plauſtro illudere. 1492. 2. Plauſtris exportantur mortuorum acerui. 1931. 14.
Plebs conſtituendae reip. arbitrium ſenatui permittit. 358. 7. magna ex parte ruri degebat. 1447. 8. communia cum patriciis quae habeat. 1402. 2. iura, ſeu priuilegia, quae iam a principio habuerit. 1443. 13. bellum ſciſcit. 1937. 3. conſules creat. 1151. 1. ſine ſenatuſconſulto nihil decernere poteſt. 1396. 12. in controverſiis aduerſus patricios munitur lege Valeria. 891. 1. 1400. 2. Plebis cognitioni defertur capitalis cauſſae controuerſia. 869. 3. Plebs iudicium in optimates exercere an debeat. 1468. 6. 1516. 1. Plebi de patriciis an permittendus calculus. 1439. 7. Plebi ne in infimos quidem patricios permitti a tribunis poteſt calculus, niſi SC. permittatur. 2082. 3. Plebs iudicia quae vindicare ſibi poſſit. 1444. 5. Plebs quando capitalis iudicii poteſtatem nacta. 468. 10. 1467. 3. Plebs etiam ad publica negotia admittenda eſt. 1440. 2. 1443. 13. ex vrbe profugit in montem ſacrum. 1142. 14. quo tempore a patriciis ſeceſſerit, et quando in vrbem redierit. 1307. pen. 1308. 6. reuocatur per decem legatos conſulares, cum plena pacificandi poteſtate miſſos. 1198. 9. quibus conditionib. in amicitiam et foedus recepta. 1428. pen. praeter caetera poſtulata, petit etiam annuos magiſtratus a ſenatu. 1242. 3. primos tribunos creat quinque. 1245. pen. denuo ſuccenſet patribus ob annonae penuriam, et colonos in morboſa loca miſſos. 1342. 4. ſenatuſconſulta rata habere non vult. 1353. 16. grauiſſime accuſatur a Marcio Coriolano. 1362. 3. modeſta et graui oratione reprehenditur a Minucio conſ. 1376. 6. a Marcio reiicitur, prouocato ad ſenatum iudicio. 1386. 5. cum tribunis ſuis de Marcio aduerſus patricios concertat. 1389. 4. cauſarum legibus ſibi permiſſarum iudicium poſtulat. 1402. vlt. grauiter perſtringitur ab Appio Claudio. 1416. 12. iudicii poteſtatem nanciſcitur in quoſcunque ciues. 468. 10. 1467. 6. relictis comitiis e campo Martio abit, cum ex optimatium factione conſules a ſenatu deſignati eſſent. 1710. 10. de conſulum creatione cum patribus contendit. 1732. 1. 1738. 1. Menenium a ſe da-

mnatum dolet. 1819. 9. graviter a Seruilio reprehenditur. 1831. 7. ſuperbis conſulum actionibus denuo irritatur. 1848. 11. in conſules irruit. 1850. 8. audito Appii nomine, e campo Martio abit. 1859. 2. aſpere et ſuperbe ab App. Claudio increpatur. 1863. pen. a Lectorio contra App. Claudium defenditur. 1869. 4. cum tribunis Capitolium in ſeditione occupat. 1875. 1. graviter ab Appio perſtringitur. 1889. 12. noua acceſſione potentiam ſuum auget. 2060. 4. decem tribunos in ſingulos annos a ſenatu impetrat. 2070. 6. denuo cum patriciis contendit. 2283. 12. conſulatum ſuo etiam ordini poſtulat. 2287. 7. laudatur a Valerio. 2299. 14. nanciſcitur ius ſenatus, magiſtratuum, ſacerdotiorum. 890. 11. 1467. vlt. Plebis munia. 264. pen. plebis priuilegia vetera. 685. 12. 1191. vlt. plebi priuilegia ſua reſtituta poſt eiectam tyrannidem Tarquinii. 847. 2.

Plebeii, ſeu δημοτικοὶ, a Romulo qui nominati. 252. 1. Plebeiorum officia. 253. pen. Plebeiorum cura patriciis commendata. 254. 6. Plebeii, raptis ſignis, e caſtris ſecedunt in montem ſacrum. 1142. 10. Plebeiis aedilitates olim et tribunatus permiſſi; poſtremo etiam conſulatus conceſſi. 888. 8. 1467. 7. Plebiſcita ante ſenatuſconſultum fieri non poterant. 1396. 12. Plebiſcita ſine ſenatuſconſulto non habentur rata. 1990. 13. Plebiſcita tributis comitiis ſanciri inſtituit Volero, trib. pl. 1860. vlt.

Pleiades, Atlantides. 154. 1.

Plenilunium in idus incidit. 2149. 8.

Q. Poetelius decemuir. 2148. 4. v. not. *u*. 2214. 6.

Politorium, Latii oppidum, expugnatur et diruitur ab Anco Marcio. 521. 14. Politorinis habitandi locus datur in Auentino. 533. 7.

Poluſca, (ſeu Poluſtia) Volſcorum oppidum, a Poſt. Cominio capitur. 1251. pen. capitur a Marcio. 1588. 1.

Polybius non plane accuratus. 17. pen. Polybius Megalopolitanus minus accurate Romae conditae tempus enunciauit. 188. 5. Polybii Megalopolitae ſententia de Palatii appellatione. 83. 6.

Polymnaſtus Cyrenaeus, olympionica. 2057. 12.

Pometini campi. 340. 7. Pometinus campus, omnium Latinorum camporum maximus. 794. 6. in Pometinum campum frumentatum emittuntur legati Romani. 1309. 1. 1314. 14. Pometinorum caput, Sueſſa, debellatur a Tarquinio Superbo. 764. 11.

Pompae circenſes et theatrales. 388. 10. Pompa equeſtris et pedeſtris ludorum votiuorum tempore magnificentiſſima. 1484. 9.

Pompe-

Pompeii, oppidum. 111. 4.
Pompeius tacite innuitur. 1704. 5. 1726. 4.
Numa Pompilius, Pomponis filius, Curibus oriundus, ad regn. Rom. arceſſitur. 359. 9. an Pythagorae Samii diſcipulus fuerit. 360. 14. Pythagorae diſcipulus fuiſſe cur creditus a nonnullis. 362. 1. quamdiu regnarit. 191. 10. remp. vt ordinarit. 368. 2. cultum deorum vt exauxerit. 369. 14. vt agrum diuiſerit, et populum ad diligens agriculturae ſtudium excitauerit. 400. vlt. Fidenates vt retraxerit ad officium. 390. 2. Numae ſapientia. 359. vlt. politica inſtituta. 395. 12. lex de iure patris in filio vendendo. 295. 14. obitus, ſepultura, poſteri. 403. 3. felicitas. 402. 9. Numa an cum nympha, ſeu muſa, familiaritatem habuerit. 364. 3.
Pompo Pompilius, Sabinus. 359. 9.
M. Pomponius et C. Papirius conſſ. 291. 1.
Pons ſacer, ſeu ſublicius. 97. 7. Pons ſacer; eiuſque curatores pontifices. 536. 12.
Pons ligneus, ſeu ſublicius. 899. 11. 1935. 1. 2. a quo primum Tiberi impoſitus. 536. 9. pontificum curae demandatus. 393. vlt. 536. pen. ab vrbe reciditur. 899. 10.
Pontifices, ſummum Romae ſacerdotium. 97. 5. Graecis ἱεροδιδάσκαλοι, ἱερονόμοι, ἱεροφύλακες, ἱεροφάνται. 395. 1. vnde dicti. 393. vlt. Pontificum munia et priuilegia. 394. 1. Pontifices et augures regem ſacrorum creant. 845. 10. cum augurib. et toto ſacerdotum collegio, legatione pro rep. funguntur apud Marcium; ſed fruſtra. 1592. 9. cum toto ſacerdotum collegio adhibentur ad legum confirmationem. 2076. 4. 2145. 8. de portentis et ſignis conſuluntur. 1852. 3. de Veſtali corrupta quaeſtionem habent. 1852. 14. Pontificis in defuncti locum ſubrogandi ius penes pontificum collegium. 395. 3. ſummus Pontifex, ἱεροφάντης ὁ τὴν ἁπάντων τῶν ἱερῶν (ſeu ἱερέων) ἡγεμονίαν ἔχων. 520. 1. Pontificum tabulae, ſeu commentarii. 1639. pen. Viſe et C. Iulius Caeſar.
Tib. Pontificius, trib. pl. conſulibus in delectu habendo fruſtra obſiſtit. 1748. 12.
Poplicola, ſeu δημοκηδής, vnde cognominatus P. Valerius. 891. 5. 6. 998. 2.
Poplifugia, ὄχλου φυγή, ſeu πλήθους τροπή. 356. 2. 4.
Populus per praecones vicatim in concionem accitur. 733. 14. Populi iudicio permittitur controuerſia de mulcta. 1353. 9 populi iudicio permittitur capitalis cauſſae controuerſia. 869. 3. in populi iudicium vocatur Caſſius. 1695. 11. Populi iudicium penes plebeios eſſe oportet. 1453. 10. populi iudicium, omnium iudiciorum impro-

improbatiſſimum. 1516. 1. Populi regimen, peſſima reipubl. forma. 1175. 12. Popularis regiminis promiſſione tyrannis inuaditur. 1328. 10. Populus victorem vt excipere ſolitus poſt inſign. victoriam. 1840. 9. Viſe et Plebs.

Populoſa vt fiat ciuitas. 691. 1. Populoſiſſima ciuitas Roma. 270. 1.

Porca ex immolantium manibus effugit. 141. 11. cum ſuis porculis ab Aenea diis immolatur. 144. 2.

M. Porcius Cato de Iliae gemellis quae ſcripſerit. 201. 4. Porcius Cato, diligens antiquae hiſtoriae collector, quando Romam conditam ſcripſerit. 187. 9. Cato de tribubus a Tullio inſtitutis quid ſcripſerit. 673. 9.

Lars Porſena, rex Etruriae, cum Tarquiniis Romanos oppugnat. 892. 9. de pace cum Rom. agit. 913. 5. litis inter Tarquinios et Romanos arbiter conſtituitur. 916. 10. Tarquiniis repudiatis magnifice cum Rom. agit. 920. pen. quibus honorariis a Romanis remuneratus. 923. 5. filium Aruntem cum copiarum parte ad Ariciam ſibi ſubiugandam mittit. 1321. 8. 10.

Porta Capena. 1510. 9. Carmentalis. 84. 7. Mugonia. 342. 1. Sacra in Capitolio, ſemper patens. 2021. 9. Trigemina. 84. 9. 100. 14. Portas ſecedentibus claudit Appius decemuir. 2212. 2.

Portentum: amnes retrogradis fluentes aquis. 1317. 14. Prodigium ſubterraneum. 783. pen. Portentis ſignificatur ira numinis ob Veſtalis virginis ſtuprum. 1730. 10. de Portentis varia iudicia hominum. 1475. 12. Portenta deferuntur ad vates et pontifices. 1852. 2. 3. Portenta interpretantur pontifices, ſeu ſacrorum interpretes, collatis inter ſe obſeruationibus. 1730. pen.

Porticus ſimplici tecto. 583. vlt. Porticus triplici tecto. 583. 7.

Poſſeſſiones, legitimis armis, ſeu belli iure, partae, iuſtiſſimae et honeſtiſſimae. 1123. 11. 1524. 11. 2325. 3. Poſſeſſiones non legitimae. 1887. 3. Poſſeſſiones vi, aut furtim, inuaſae, cenſentur illegitimae. 2075. 8. Poſſeſſiones ſacrae, e quibus ſacrificia diis fiunt. 499. 1. Poſſeſſionum termini. 396. 3. 398. 6.

A. Poſtumius conſ. 1039. 4. dictator dicitur a Virginio collega ſuo. 1040. 12. Latinis occurrit. 1042. 9. Rom. exercitus mediam aciem tuetur. 1048. 6. ad exercit. verba facit. 1049. 9. bello Latino aedem Cereri, Libero, et Liberae vouet. 1260. 10. de Latinis triumphat, et vota diis perſoluit. 1077. 7. dictatura eiurata, cum collega conſules deſignat. 1091. 6. A. Poſtumius Albus cum equitatu pedeſter contra Auruncos fortiſſime dimicat. 1116.

1116. 4. vnus e legatis ad pl. profug. 1198. 3. A. Poſtumii dictatoris votum, Latino bello factum, perſoluit ſenatus, et quidem magnificentiſſime. 1483. vlt.
A. Poſtumius Albus conſul. 1918. vlt. Furio collegae ſuppetias ferens, cum praedatorio hoſtium globo confligit. 1927. 11.
P. Poſtumius Tubertus, conſul cum M. Valerio. 928. 1. cum peditatu ſuccurrit Valerio. 932. 14. P. Poſtumius Tubertus II. conſul. 944. 12. praecipiti audacia turpem cladem accipit. 945. 6. ad delendam ſuperioris clad. ignominiam fortiſſ. dimicat. 951. 4. de Sabinis ouat. 953. 1. cur non triumpho potitus. 954. vlt. Poſtumius Tubertus, vnus e legatis ad plebem profugam. 1198. 1.
Sp. Poſtumius Albinus conſ. 1911. 4. dedicat templum Dii Fidii. 1914. 13. legatus in Graeciam ad leg. collig. mittitur. 2130. pen. fit decemuir. 2141. vlt.
Poſtumii agrariae legis lationem impediunt. 2100. 7. eoque nomine a plebe multantur. 2101. 15.
Poſtumius legatus contumelioſe a Tarentinis tractatur. 2339. 6.
Poteſtates abuſu vertuntur in tyrannidem. 1035. 5. Poteſtatis abuſu antiquata ſunt regna et imperia. 1024. 8. Poteſtates ſemel cum iureiurando et exſecrationibus antiquatae, diis approbantibus, non reſtituendae. 1026. 2. Poteſtatis diuiſio frenum magiſtratibus iniicit. 816. 12. Viſe Magiſtratus.
Potitiis et Pinariis ſacra tradit Hercules. 102. vlt.
Potitus, Valerii cognomen. 2166. 3.
Praeco ſenatores ſuo quemque nomine in ſenatum citat. 2165. 5. Praecones populum vicatim in concionem aduocant. 733. 14. 822. 6. 981. 1. Praecones vicatim edicunt. 1510. 6. Praeco claſſes ordine citat ad ferenda ſuffragia. 2031. 10. legis diſſuaſores ad dicendum prodire iubet. 2098. 13.
Praeda ex hoſte capta, populo addicta legibus. 1460. 12. Praedae pars debetur fiſco publico. 1110. 7. Praeda quae in aerarium relata, quae item militi conceſſa. 2044. 1. Praeda a quaeſtoribus venditur, et pecunia in aerarium infertur. 1709. 10. e Praedae decimis ſacrificia ludique diis peraguntur, et templa aedificantur. 1077. 11. 1260. 14. Praedae primitiis honoratur fortiſſ. quiſque pugnator. 1259. 3. e Praeda duci accipere licebat, quantum libebat. 2356. 2. e Praeda extra ſortem ſibi eximit rex captiuam mulierem. 635. 1. Viſe et Spolia.
Praefectus vrbis. 261. 3. Praefecturae militares minores, tribu-

tribunatus, centurionatus. 1764. vlt.
Praeneſtini, pop. Latii. 992. 2. Praeneſtina via. 770. 10.
Praenomen, προσηγορικὸν ὄνομα. 577. 3.
Praeſidii deſertio capitalis. 1701. 8.
Praeſultor chori. 1488. 1. 1490. 9. Praeſultator haud bellus. 1476. 10. 1480. 5.
Praetexta candida, veſtis conſularis. 817. 10.
Praetorem legitime creatum eſſe oportet. 2268. 7. Viſe et Imperator.
Precatio Bruti ad deos. 807. 8. Precatio ad deos ſub finem orationis. 836. vlt. 1194. vlt. 1434. pen. 1630. pen.
Preces et vota in confirmatione legis de aedificando Auentino. 2076. 6. Precibus et ſacrificiis deorum ira placatur. 1624. 11.
Primipilus, legionis dux, ſexaginta centurionum praefectus. 1764. 4.
Primitiae decerpebantur ex omnibus hoſtiae membris et viſceribus. 1495. 8. 1496. 12. Primitiarum illatio in ducis defuncti crematione. 2226. pen.
Priſcus, προγενὴς, Tarquinii cognomen. 747. 7. Priſcus, Numicii cognomen. 1897. 8. Priſci Latini. 113. 4. Priſci homines diis cari. 1070. 1.
Procas Siluius, rex Albae 179. 8.
Prochyta inſula. 135. 6.
Proci virginum apud Latinos pictas geſtabant tunicas. 462. vlt.
Proclus, praenomen. 1639. 6. 1881. 13.
Proconſulare imperium. 2305. 8. Proconſulari poteſtate ornatus K. Fabius in Etruriam proficiſcitur. 1784. 12—vlt. Proconſul conſuli ſuppetias mittitur. 1922. 5.
Prodigium: quaere Portentum.
Proditio, grauiſſimum apud Romanos crimen. 1704. 4. proditionis lex. 258. 3. Proditorum poena. 503. 2. Proditoris ducis ſupplicium. 502. 3.
Progenitoribus in nepotes imperium dedit natura. 432. 5. 12.
Proles ad parentes pertinet, et eiuſdem cum illis conditionis eſt. 2232. 4. prolem occidere nefas. 44. 2. prolis educandae et exponendae lex. 266. 15.
Propugnatores exercitus, ſeu Anteſignani. 677. vlt.
Proſcriptorum bona in aerarium referuntur. 2276. 12.
Proſerpinae (ſeu Liberae) templum ex voto aedificat Poſtumius, dictator. 1077. 14. Proſerpinae aedes dedicatur. 1260. 7.
Protectoria arma. 1729. 3.
Prouidentiae diuinae exemplum ſingulare. 445. 7. Viſe et Deus.
Prouocatio a patriciorum conſiſtoriis ad populi iudicium ex lege Valeria. 891. 1. 1015. 1. 1171. 2. 1400. 3. 1849. 7. Prouocationis ad populum impeditae poena depoſcitur a conſſ. 1851. 6.
Prouo-

Prouocatio a plebis iudicio ad iudicium ſenatus. 1386. 6.
Prytanea Graecorum. 282. 2. Prytanea apud Graecos ſacra ſunt, et a ſummis magiſtratibus curantur. 375. pen.
Publico munere fungentibus ſumtus praebentur ex aerario. 2351. vlt. Publica plebi dilargiri, tyrannidis primus gradus. 1675. 11.
Publicatio bonorum. 876. 6. 990. 7.
Publicola: quaere Poplicola.
Puer militans. 638. 3.
Pueri et puellae ſacris miniſtrantes. 279. 10. 16. Puerilis educatio per tyrannos corrumpitur. 1331. vlt.
Pugilum certamina. 1500. 1.
Pugna barbarica. 1318. 10. Pugna omnium maxima quae fuerit. 1771. 13. Pugna coeleſtibus ſignis impedita. 1896. 1. Pugnae deſcriptio accurata. 1471. 9. Pugnaturi deos votis, ſacrificiis, et precibus inuocant. 1765. 8.
Pulla veſtis in luctu. 884. 12.
Punici belli primi tempus. 22. 8. Punicum bellum primum ob Siciliam. 377. 6.
Purpura in triumphis. 306. pen. Purpura auro intertexta, et purpura variegata. 568. 11. 12. 570. 8. Purpura auro intertexta conſulari poteſtati adimitur. 817. 4. Purpuratus ſcriba pro rege interficitur. 908. 4.
Puteal, φρέαρ. 593. 2. cum potius ſit τὸ φρέατος πῶμα, putei operculum: ſicut in Gloſſis quoque exponitur περιςόμιον.
Putellius: vide Poetelius.
Pyrgion, archon Athen. 189. 8.
Pyrriche, ſeu Saltatio armata, vetus inuentum. 1488. 6.
Pyrrhus, Epirotarum rex, bellum Romanis infert. 2344. 1. Romanorum legatis, captiuorum liberationem petentibus, quid reſponderit. 2345. 7. Fabricium quibus verbis ſollicitarit. 2346. 5.
Pythagoras Laco, olympionica. 360. 10. Pythagoras Samius quo tempore in Italia philoſophiam docuerit. 360. vlt. 361. 3.
Pythia oracula. 124. 4.

Q.

Quadrigae triumphales. 307. 1. Quadrigas aereas Vulcano dedicat Romulus. 349. pen.
Quadrigariorum certamina. 1485. 5. 1497. 12.
Quaeſtores caſtrenſia bona vendunt. 922. vlt. praedam et ſpolia bello capta vendunt. 1460. vlt. praedam vendunt, et pecuniam in aerarium inſerunt. 1709. 11. captiuos ac reliquam praedam vendunt, et pecunias referunt in aerarium. 2044. 3. damnatorum bona referunt in aerarium. 2276. 12. Menenii funerandi curam ab ſenatu accipiunt. 1264. 11. concionis conuocandae poteſtatem habent. 1695. 10. Caſſium tyrannidis reum agunt. ibid. Caſſium populi iudi-

ſumtus praebentur ex aerario. 2351. vlt.
Reticula crinium. 1332. 5.
Reus, interpoſitis mulctae vadibus, vſque ad iudicii diem dimittitur. 2001. 5. Reis in capitis iudicio aderant liberi, propinqui, ſodales, et alii amici, cum lamentis deprecantes. 1699. 3.
Rex qualis eſſe debeat. 249. 12. Rex optimus qui olim habitus. 1024. 3. Rex qualis legi ſolitus. 358. 10. Rex legitime vt creatus fuerit. 406. 3. 741. 3. 828. 6. Rex Romae non niſi auſpicato creabatur. 247. 15. Rex et humanis et diuinis ſuffragiis confirmandus erat. 517. 12. ſic Romulus rex a diis pariter et hominibus deſignatus. 249. 11. Rex e praeda extra ſortem ſibi capit mulierem captiuam. 635. 1. Reges e ſuis reditibus ſacra diis peragebant. 406. 13. 407. 3. Reges veteres quales; quales item recentiores. 261. 13. Regum priſcorum ſcopus. 830. 2. Regum veterum modeſtia. 570. 2. Regis moderati exemplum. 732. 4. Regum iudicata pro lege erant. 1982. 11. Regis munia. 264. 1. Regum peculium. 407. 1. Regum ager ab Hoſtilio in pauperes diuiditur. 406. 11. Regum et ducum inferiae. 1648. 13. Reges decem pro vno. 2151. vlt. Regibus ſociis Romani mittunt ſceptra et diademata, ad confirmationem imperii. 569. vlt. Regum imperium caeteris rerump. formis praefertur a Romanis. 244. 2. a Ser. Tullio minuitur. 700. 10. e Rom. rep. excluditur. 816. 4. 842. 10. quamdiu Romae durauit. 842. 11. 843. 2. Regis poteſtas annuo temporis ſpatio limitatur. 839. 12. Regii imperii commoda vt in lib. rep. percipi queant. 845. 7. Regiae poteſtatis nomen ne plane e Rom. rep. tolleretur, inſtitutus fuit rex ſacrorum. 818. 10. 845. 14. Regia inſignia Etruſcorum et Romanorum. 568. 8. 570. 7. 2052. 1. 2151. 14. Regia inſignia minuuntur in conſulari magiſtratu. 817. 3.
Rex ſacrorum, eiuſque munia et priuilegia. 818. 13. 845. 14. Rex ſacrorum primus Manius Papirius. 845. pen.
Rhea, Numitoris filia. 194. 4.
Rheae (ſeu Opis) et Saturni feſtum anniuerſarium. 507. vlt. Opis templum. 342. 5.
Ritus et ceremonias cultus diuini nulla natio facile mutat, niſi coacta. 1481. 11.
Rogi funebres. 826. 5. Rogus grandis in Siccii exſequiis. 2226. 13. Rogo immittuntur inferiae. 1648. 12.
Roma, mulier Troiana, vrbi Romanae nomen feciſſe creditur. 181. 5. 183. 1.
Romae tres. 185. 11. Roma, Albanorum colonia, quando et a quibus condita. 180. 1. 187. 3. 192. 10 238. 1. a Romo, Aeneae filio, inchoata, poſt a Romulo et Remo exae-

exaedificata. 185. 4. a Romulo conditore nomen accipit. 113. 11. Romam non eſſe conditam a barbaris. 706. 10. Romae conditores Graecos fuiſſe, non barbaros. 1480. 11. 1497. 6. Roma a multis Graecis vrbs Tyrrhena nominata. 76. 11. vbi ſita. 234. 1. quadrata. 228. 12. 374. vlt. ampliatur a Romulo et Tatio. 340. pen. ampliatur a Numa. 368. 10. ampliatur a Tullo Hoſtilio. 407. 7. Romae ambitus a Ser. Tullio duobus collibus auctus, non proceſſit vlterius. 668. 9. 14. Romae amplitudo ſine ſuburbiis quanta. 669. 7. Romae ambitus, et munimenta per circuitum. 1934. 9. Roma in quatuor partes, ſeu quatuor tribus locales, diſtinguitur a Ser. Tullio, Palatinam ſcilicet, Suburanam, Collinam, et Eſquilinam. 670. 6. Romanae vrbis ſtructurae magnificentiſſimae tres, viarum ſtratura, aquaeductus, cloacae. 581. 7. Romae colles ſeptem. 668. vlt. Romae areae patentes multae. 2023. 8. Romae adiacentes campi. 2023. 10. Roma, qua flumine alluitur, immunita. 897. pen. Roma venientibus ex Etruria conſpicitur primum ex Ianiculo. 540. 9. 1809. 5. Romae habitatores priſci. 24. pen. Roma e quibus populis conflata. 230. 2. 231. 1. a Romulo vt aucta. 267. 8. quibus reb. aucta ſit ciuium numero et imperii amplitudine. 437. 10. virtutene, an fortuna maiore, ad tantam amplitudinem pervenerit. 271. 11. perpetuo numinis fauore ſeruata e periculis. 971. 13. ſingulari Dei beneuolentia ſeruatur contra inſidias hoſtium. 1340. 4. deorum beneuolentiam perpetuo experta. 1560. 8. deos cur propitios habuerit. 390. 12. libertatis fundamentum quod habuerit. 268. 10. libertatis beneficium Bruto potiſſimum debet. 803. 13. dignitatis ſuae obſeruantiſſima, etiam in maximis periculis. 1589. 1. 1591. 1. id vnice ſemper ſpectauit, ne quid alieno iuſſu, vel metu, facere videretur. 973. 13. 1589. 10. nihil vnquam coacta indulſiſſe videri voluit. 1617. 12. aduerſariis nihil cedere ſolita. 1201. pen. hoſtes plures vno eodemque tempore diuerſis in locis quare ſuſtinere et ſuperare potuerit. 270. vlt. neceſſitati non ſemel ceſſit. 1001. 6. in bellis concors, in pace diſcors. 2077. 14. Romae diſcordis vires, aliarum ciuitatum concordibus viribus potiores. 1132. 5. Romanorum concordia quamdiu firma permanſerit. 259. 10. Roma rempublicam tractantibus ſumtus praebet. 2351. vlt. Roma humaniſſima et communiſſima ciuitas. 230. 1. erga peregrinos quam humana. 540. 3. refugium

omnium tutas ſedes quaerentium. 1165. 3. opem ſuam implorantibus ſemper ſubvenire ſolita. 2331. vlt. omnium gentium populoſiſſima. 270. 1. Romae ciuium, mulierum, et puerorum; ſeruorum item, negotiatorum, et opificum inquilinorum, cccc. et XLM. 1811. 2. Viſe et Cenſus. Primorum colonorum numerus, qui Romulum ex Alba ſecuti ſunt, expreſſus. 238. 13. 269. 6.

Romanae reip. incrementa, ſingulari Dei prouidentiae adſcribenda. 857. 1. Romana reſp. primum e regum et optimatum regimine mixta. 1513. 13. Roma accuſatur ab Aricia in concilio Latino. 993. 3. a finitimis populis auxilia contra Latinos per legatos ſuos petit fruſtra. 994. 11. a Gallis quando capta. 189. 6. Romae conditae annos a Dionyſio expreſſe nominatos viſe in Vrbs; vbi et alia huc pertinentia.

Romani ſub Romulo dici coeperunt, qui ante Latini, et olim Aborigines vocabantur. 26. vlt. Romanae gentis progenitores. 152. 15. Romani ciues inter ſe aequales. 2352. 4. Romanorum ciuium pars famis tempore in viciniam emigrat. 1355. 9. ſic in decemuirorum tyrannide. 2211. 5.

Romanus miles ſtrenuus et laborum tolerans. 531. 3. Romanorum militum numerus ſub mortem Romuli. 269. 8. Romani reges quamdiu quiſque imperauerint. 191. 6. Romanum imperium caetera omnia longe ſuperauit. 5. 7. 10. 1. Romana religio Graecanica purior. 273. 7. 276. 7. Romana lingua qualis. 232. 6. Romanae hiſtoriae auctores. 16. pen. 20. 5.

T. Romilius conſul. 2077. 5. L. Siccio quae iuſſa dederit. 2108. 4. durius inceſſit Siccium. 2110. 5. a Siccio defertur ad populum. 2121. 4. damnatur omnibus tribuum calculis. 2123. 8. de legum latione quam ſententiam in ſenatu dixerit. 2125. 8. mulctam a tribunis ſibi remiſſam non acceptat. 2130. 3. fit decemuir. 2142. 1.

Romulus, Aeneae f. 123. vlt. 180. pen. 184. 7. Rom. et Remus, Aeneae ex filia nepotes. 184. 8. Romuli ac Remi ortus et educatio. 199. 4. 203. pen. 219. 1. 220. 9. 238. 4. Romulus ab Aenea ſeptimus decimus. 113. 12. a Fauſtulo nomen accipit. 204. 15. fratrem captum liberare ſatagit. 213. 6. cum fratre de condenda vrbe tractat, parum concordibus animis. 222. 8. poſt funeſtam victoriam Palantium munit. 227. 4. Romam a ſe denominat. 238. 12. de republ. apud ciues diſſerit. 239. 2. coeleſtibus ſignis regno inauguratur. 245. 7. rex creatur a populo. 247. 11. regnum quando inierit. 192. 5.

quantum

quantum colonorum numerum ad Romam condendam ex Alba ſecum eduxerit, et quantum ciuium numerum reliquerit moriens. 238. 13. 269. 6. vrbem vt auxerit. 267. 8. remp. vt inſtituerit. 250. 1. plebeiorum vitam vt excoluerit. 296. 2. leges quas tulerit. 284. 15. cum Tatio remp. gerit. 340. pen. deorum cultum vt inſtituerit. 272. pen. bella quae geſſerit. 299. 2. triumphat de Caeninatibus et Antemnatibus. 306. pen. grauiter vulneratur. 326. 7. iterum triumphat, de Fidenatibus. 349. 13. et tertium, de Veientibus. 353. 3. ſtatuam ſibi cum rerum ſuarum elogio collocat. 349. vlt. an Veſtae templum et ſacerdotes inſtituerit. 373. 13. quot annis vixerit et quot regnarit. 356. vlt. et 191. 7. vbi habitarit. 341. 3. in conſiliis prudens fuit et magnificus. 309. 11. Romuli obitus. 354. 5. Romuli caſa. 205. 7. Romulo Quirino aedes et alternis annis ſacrificium inſtituitur a Numa. 370. 1.

Romus, Aeneae f. 180. 12. 14. 184. 7. Romus, Aſcanii f. 183. 9. Romus, Emathionis f. 183. 10. Romus, Itali filius. 183. 11. Romus, Vlyſſis f. 183. 5. 6. Romus et Romulus, Latini regis filii. 183. 3.

Roſtra, ἔμβολα, in foro Romano. 226. 11. 293. 2. e roſtris detracti a patribus filii. 293. 4.

Rufus, Pinarii cognomen. 1502. pen.

Ruminalis ficus. 592. 13.

Rupes Tarpeia: quaere in T.

Ruſellani, pop. Etruriae. 551. 6.

Ruſticano habitu ſubmiſſi occiſores. 596. 16. 597. 6.

Rutuli bellum cum Latino gerunt. 144. 13. denuo a Latino deficiunt. 161. 11. Aeneam oppugnant. 162. 8. Romanis et Latinis ſe controuerſiarum arbitros offerunt. 995. 4.

S.

Sabini a Sabo denominati, qui olim Vmbri. 338. 1. a Spartanis. 340. 12. aurum olim geſtabant et mollius viuebant, vt Etruſci. 317. 13. Aboriginum metropolim Liſtam capiunt. 40. 10. Cutilias in Reatino agro inuadunt. 339. 4. vid. not. *t*. Tatio duce Romanis bellum inferunt. 313. 10. quibus conditionibus cum Romulo foedus pepigerint. 333. 1. debellantur a Tullo Hoſtilio. 508. 9. fracto foedere iterum debellantur ab Hoſtilio. 511. 5. debellantur ab Anco Marcio. 526. 8. 531. 5. Latinis opem contra Romanos pollicentur. 550. pen. debellantur a Tarquinio Priſco. 557. 1. et iterum. 572. 12. debellantur a Tarquinio Superbo. 764. 5. debellantur a conſ. Rom. 928. 6. et iterum. 934. 8. inſignem cladem accipiunt. 943.

943. 1. tertium Romanos infeſtant. 944. vlt. leui victoria elati Romanis inſultant. 947. 13. ſupplices pacem impetrant. 959. 10. feriarum tempore Romanos adoriuntur. 1111. 12. denuo bellum Romanis mouent. 1117. pen. Volſcis contra Rom. opem ferunt. 1132. 8. deuincuntur. 1134. pen. Veientibus contra Romanos opem ferunt. 1835. pen. a Valerio opprimuntur. 1837. 6. a Valerio peruaſtantur. 1840. 5. ſeditionis tempore in agrum Rom. irruunt. 1895. 10. ab Aemilio oppugnantur. 1896. 9. ab vtroque conſule peruaſtantur. 1900. 7. a Q. Seruilio peruaſtantur. 1901. 3. Fidenas vſque excurrunt. 2045. pen. denuo in agrum Romanum excurrunt. 2057. 15. finitimos ſibi Romanorum agros iterum incurſant. 2162. 14. ab Horatio profligantur. 2279. 13. de principatu cum Romanis perpetuo decertarunt. 1212. vlt.

Sabinarum et aliarum raptus. 300. 7. Sabinarum matronarum ad populares ſuos pro maritis legatio. 331. 10. Sabinarum in legatione quantus fuerit numerus. 335. 11.

Sabinorum rura. 93. 3. Sabini agri ſpatium. 339. 7.

Sabus, Sanci filius, Sabinae gentis conditor. 338. 3. v. nott. *k*. et *l*.

Sacer mons. 1142. pen 2083. 1. in Monte ſacro aram ſtatuit plebs, et ſacrificia diis peragit. 1248. 11.

Sacra via. 333. 12. 342. 2. 924. 2. Sacrorum locorum curatores, Aediles. 1249. pen. in ſacris et publicis locis ſedem figunt, qui priuatis hoſpitiis carent. 1508. pen. Sacrorum munerum claſſes octo, et leges eidem a Numa praeſcriptae. 371. 2. Sacrarum litium cognitio penes pontifices. 394. 1.

Sacra corpora, id eſt Exſecrata, et diris deuota. 258. 6. Sacri homines impune occidebantur. 1247. 9. Sic Sacra bona, ſeu diis deuota. 1247. 8.

Sacrae leges dicebantur, quae tribunorum corpora et tribunitiam poteſtatem ſacroſancta et inuiolata eſſe iubebant. 1247. 4. 2074. vlt. Sacrarum legum violatores mulctantur. 2101. vlt. Liuius Sacratas leges dicit; non de his tantum, ſed etiam de aliis, quarum tranſgreſſores diis ſacri, ſeu exſecrati, ac diris deuoti eſſe iuberentur: vt lib. 46. *Sub idem fere tempus Ligures, lege ſacrata coacto exercitu, nocte improuiſo caſtra proconſulis aggreſſi ſunt.*

Sacra duum generum. 374. 3. Sacra gentilitia. 278. 8. 2190. 3. (Viſe et Sacrificia) Sacra abſtemia. 86. a. 5. Sacrorum ritus Graeci. 1038. 10. ad Sacra accedere et immolare non licebat ante expiationem effuſi ciuium ſanguinis. 983. 2. ſi impure tractarentur,

rentur, iraſcebantur numina. 1852. 4. vlt. Sacra hoſtili incurſu interturbata duplo maiore ſumtu inſtaurantur. 1113. 14. Sacrorum principatus penes regem. 264. 1. Sacrorum communium principatus in feriis Latinis penes Romanos. 764. 2. Sacra exotica non admiſit Roma publice. 275. 6.

Sacrorum interpretes. 580. 10. Pontifices hoc nomine ſolet innuere. Sacrorum commentarii a Numa conſcripti. 371. 1. 519. 8. Sacrorum rex. 818. 13. 845. 14. Sacrorum rex primus Manius Papirius. 845. pen.

Sacerdotes Romae plurimi, iique claritate praeſtantes caeteris. 1592. 12. Sacerdotes et reliqui deorum miniſtri, a quibus lecti, et quomodo confirmati fuerint. 281. 4. Sacerdotes et deorum miniſtros quot inſtituerit Romulus. 278. 5. Sacerdotum priuilegia. 279. 7. Sacerdotum collegium adhibetur ad legum confirmationem. 2145. 8. ſic p. 2076. 4. Sacerdotia quibus debita. 2182. 2. Sacerdotia quib. dederit Romulus. 279. 1. Sacerdotia plebeiis quoque communicantur. 1468. 1. Sacerdotia gentilitia. 278. 7. et 2190. 3. Sacerdotia venalia. 278. vlt.

Sacramentum, iuramentum militare, ὁ ἱερὸς ὅρκος, et ὁ στρατιωτικὸς ὅρκος. 1093. 9. 1726. 9. 1864. 9. 2034. 12. 2267. vlt. Sacramentum militare omnium religioſiſſime obſeruatur. 2268. 1. Sacramento obſtricti, ſigna deſerere non audebant. 1142. 1. Signa vero ſacra et ſancta fuiſſe habita, paulo poſt ſuo loco docebitur.

Sacrifici adhibentur ad confirmationem legis de aedificando Auentino. 2076. 5. ſic p. 2145. 9.

Sacrificia communia. 763. 7. Sacrificia collectitia. 763. 14. Sacrificiorum ritus qui. 1495. 1. 1497. 4. Sacrificiorum apud Romanos frugalitas. 283. 7. Sacrificia ſolennia per vrbem et agros. 847. 5. Sacrificium ante magiſtratus initionem. 2150. 3. Sacrificia ad agendas diis gratias. 983. 7. 1262. 3. 1536. pen. Sacrificia poſt victoriam, ad agendas Deo gratias. 466. 8. 1669. 10. Sacrificia pro gratiarum actione poſt peſtem. 2135. 1. Sacrificia gentium, ſeu familiarum propria, per quos belli tempore poſſint peragi. 1794. 14. 1795. 3. Sacrificia Fabiae gentis. 1793. 11. Viſe et Sacra.

Sacrilegorum poena. 397. 2. 3.

Sacroſanctus et inuiolabilis magiſtratus. 1246. vlt. 1248. 8. 1422. 1. Sacroſancta corpora tribunorum. 1248. 8.

Salaminia pugna. 886. 1.

Salentinum, promontorium Iapygiae. 130. vlt.

Salii, Graecis Κούρητες. 386. 6. Salii a Numa inſtituti. 384. 8. Saliorum numerus ab Hoſtilio

lio duplicatur ex voto. 508. 3. Saliorum duo genera. 384. 10. Saliorum ornatus. 385. 6. Saliorum peltae, ſeu ancilia. 387. 10. Saliorum feſtum et ſacra. 385. 1. Saliorum hymni. 387. 4.

Salinae ad Tiberim. 353. 9. Salinae Veientanae. 529. 1. v. not. *n*. p. 528.

Salitores, ſeu Saltatores, ὀρχησταὶ, a Saliis denominati. 386. pen.

Saltatores, ὀρχησταὶ. 386. 11. vlt. Saltatorum habitus. 1487. 13. Saltatorum chori tres. 1487. 5.

Saltationes armatae. 508. 4. Saltatio armata vetus inuentum. 1488. 5. 1489. 2. Saltatio armata a quib. primum inuenta. 387. 5. Saltationes victoriales. 1488. 7. Saltatio ſcurrilis et ludicra. 1491. 1. et 12.

Samnites Neapolitanos magnis promiſſis a Romanorum amicitia dehortantur. 2317. 10. ad Romanorum poſtulata quid reſponderint. 2322. vlt. Lucanis bellum inferunt. 2328. 10. ad Romanorum de Lucanis poſtulata quid reſponderint. 2330. 8. legatis Romanis illico excedere iuſſis ad bellum ſe parant. 2331. 8. Samnitum potentia Romanis formidata. 2332. 3. Samnites a Fabricio ſuperati. 2344. 7. 2355. 6. Samnites in vrbem recepti. 231. 1. Samniticum bellum quibus ex cauſſis redintegratum. 2328. 7.

Samon, Mercurii f. 155. 6

Samothrace, inſula, vnde dicta. 155. 4.

Samothraces quos deos maxime venerentur. 175. 6. Samothracum orgia. 172. vlt. Samothracia ſacra in Italiam translata. 378. 1.

Sancus, idem qui Iupiter Fidius, ſeu Dius Fidius, Πίστιος Ζεὺς. 338. 3. 4. 782. 5. vid. not. *h*.

Sanguinis ciuilis effuſio luſtratione expiatur. 983. 1.

Sardiniae defectio. 271. 2.

Sariſſae in certamine equeſtri. 880. 8.

Sarmentorum faſces in celſam ſtruem congeſti, accenduntur ad inflammandam arcem ab hoſte captam. 2028. 6.

Satio tempeſtiua conficitur omnis ante brumam. 1308. 7. ſationis initium ſub aequinoctium autumnale. 1308. 1.

Satricani, pop. Latii. 992. 3. Satricum a Marcio vi capitur. 1587. 7.

Saturnia, Aboriginum opp. 54. 5. Saturniam colonia mittitur ab Aeneadis et Latinis. 113. 7.

Saturnia olim cur dicta fuerit Italia. 88. 9. 90. 14.

Saturnius collis in Elide. 87. b. 8. Saturnius collis in Latio. 230. 9. Saturnius collis olim, qui poſt Capitolinus dictus eſt. 86. b. 13. 88. 8. 111. 9. 236. pen. ab Albanis muro et foſſa cingitur. 237. 4.

Saturnus, Κρόνος καὶ Χρόνος. 95. 1. 2. Saturnus, quaſi ſaturans bonis. 94. vlt. Saturnus,

nus, natos deuorans. 273. vlt. regnauit in Italia. 90. vlt. Saturni ara et ſacra. 96. 3. ara ad radices Capitolii ab Hercule et ſociis ſtructa. 88. 1. 1038. 8. templum. 342. 5. Saturno templum in Capitolino cliuo dedicatur, annuumque feſtum et ſacrificium inſtituitur. 1038. 4. Saturni feſtum annuum. 507. vlt. Saturno litatum olim humanis victimis. 95. pen.
Saturnaliorum tempus. 672. 7.
Saturnium ſeculum. 90. vlt.
Satyrus, antiquarum fabularum collector. 172. 6.
Satyrorum habitus. 1491. 7.
Satyrici luſus et ſaltationes a quibus inuenta. 1492. 8. Satyrici et ſcurriles luſus in triumphis. 1491. pen.
Satyriſtarum chori. 1491. 2. 1492. 6.
Scamandri filia Calliroë. 157. 11.
Scamandrius, Hectoris f. 118. vlt.
Scamandrius Mitylenaeus, olympionices. 1791. 5.
Scaptini, pop. Latii. 992. 3.
Scaptius agrum controuerſum ad populum Romanum pertinere contendit. 2285. 2.
Sceleratorum furiae. 1566. 14. Sceleratus vicus. 740. pen.
Sceptrum eburneum. 570. 9. Sceptrum aquilam habens in vertice, regium inſigne. 568. 10. Sceptro donatur a Romanis Porſena. 923. 7. Sceptra et diademata regibus amicis mittuntur a Romanis. 569. vlt. Sceptra conſulibus negantur. 817. 4.
Schola literaria in foro. 2228. 4.
Scorteae, χορταῖαι. 1491. 5.
Scriba ciuitatis legit coniuratorum literas. 860. 9. 863. 2. Scribae caſtrenſis munus. 908. 9. Scriba purpuratus pro rege interficitur. 908. 13. 910. 5.
Scuta pro clypeis imperata ſecundi cenſus claſſi. 678. 5. Scutum virgatum. 387. 10. 11.
Scyletinus ſinus. 89. 3.
Seceſſio prima. 1143. 11. ſecunda. 2268. 14.
Secures et faſces a XII. lictorib. praeferuntur Romulo. 298. 13. Secures XII. praeferuntur conſulib. 817. 11. Secures et faſces ſingulis menſib. permutant conſules. 846. 10. Secures faſcibus adimit Valerius, ac ſecures foris in bello, vel apud ſubditos, faſces domi vſurpari inſtituit. 890. 4. 2151. 7. Secures cum faſcib. praeferri ſibi iubet dictator. 1029. 3. Secures XXIV. cum totidem faſcibus praeferuntur dictatori. 2051. pen. Secures deponi ſolent, cum minor magiſtratus a maiore conuenitur. 1609. 3. 6. Secures duodecim an ab Etruſcis ſumtae, et quando. 569. 6.
Seditionum et defectionum auctores vt puniri ſoliti. 526. 5.
Sellae imperatoriae, ſeu praetoriae. 1724. 13. Sella eburnea. 568. 10. 570. 9. Sella eburnea Porſenae dono mittitur. 923. 7. Sella eburnea conſulib. in cauſſis diiudicandis

candis relinquitur. 817. 9. Sella curulis. 952. vlt. Sella in tribunali praetorio. 1611. 4. Sellam e tribunali in pavimentum deferri iubet Marcius a matre conuentus. 1611. 5. 1631. 2.

Semidea natura. 196. 14. 15. Semideorum animae poſt exceſſum (ex hac vita in deorum conſortium cooptatae. 1494. 7.

Semones, ἡμίθεοι. 1494. 7.

A. Sempronius Atratinus conſul. 1036. 2. vrbi praeficitur a Poſtumio dictatore. 1041. 4. A. Sempronius Atratinus, II. conſul. 1358. 4. emeritorum dux. 1659. 2. de lege agraria quam dixerit ſententiam. 1688. 6. A. Sempronius Atratinus, interrex. 1734. 2. A. Sempronius Atratinus, tribunus militaris pro conſule. 2305. 5.

L. Sempronius Atratinus, conſul. 2306. 6.

Sempronii agrariae legis lationem impediunt. 2100. 7. eoque nomine a plebe multantur. 2101. 15.

Senaculum vnum duarum rerump. 430. 8.

Senatus, γερουσία, vnde dictus. 261. 7. Senatus munia. 264. 12. Senatus priuilegia. 1191. 13. Senatus peculiaria quae habeat, quae item cum plebe communia. 1401. vlt. Senatus, ex optimatib. conflatus. 1239. 2. Senatus C patrum inſtituitur a Romulo. 260. 8. 10. centum aliis nouiciis patrib. augetur, poſt receptos in vrbem Sabinos. 334. 6. centum aliis augetur a Tarquinio Priſco; ita vt pro cc. eſſent Senatores ccc. 579. 12. mutatur a Tarquinio Superbo. 748. 11. poſt reges exactos, praecipuis e plebe in patriciorum ordinem cooptatis, ſuppletur ad ccc. patrum numerum. 874. 9. 1441. 9. 1455. 13. a Sylla conflatur e quibuſcunque. 1034. 8. Senatus, obſeruator eſt et moderator conſularis poteſtatis. 1441. 9. idem viciſſim obſeruatore indiget populo. 1441. 12. Senatus et populi conuocatio penes regem. 264. 8. Senatus noctu conuocatur a Tullo Hoſtilio. 488. 8. intempeſta nocte in curiam cogitur a conſ. 1922. 1. 2204. 8. viritim conuocatur a conſſ. in arduo negotio. 1509. 12. a praecone ſuo cuiuſque ſenatoris nomine conuocatur. 2165. 5. ex agro in curiam conuocatur. 2166. 1. lecticis in curiam deportatur peſtis tempore. 1933. 1. Senatum conuocare aggreſſi ſunt etiam tribuni; cum ante penes ſolos conſſ. ea poteſtas eſſet. 2073. 2. 2075. 3. Senatum ſibi conuocari petit Mucius praeclarum auſurus facinus. 905. 13. Senatus priuatus a conſſ. habetur. 2097. pen. 2291. 2. Senatus ſecretus, a conſſ. intra priuatos parietes habitus, taxatur a tribuno pl. 2294. 13.

Sena-

Senatus ius communicatur etiam plebeiis. 1467. vlt.
Senatus proceres. 1016. 15. Senatus primores primi ſententias dicunt. 1233. 7. Senatus princeps, idemque vrbis praefectus 260. 12. 261. 3.
Senatores iuniores in patrum coetu non ſolebant dicere ſententias, ſed in conſularium ſuffragia diſcedebant. 1416. 2. in Senatorum vitas inquiritur a cenſoribus. 699. pen.
Senatuſconſulta non ſunt lex perpetua, ſed inſtitutum in vnum duntaxat annum. 1845. 8. ſic annui ſenatuſconſulti mentio fit. 2303. pen. Senatuſconſultum non requiritur, vbi lex in promtu eſt. 1400. 11. Senatuſconſultum ſcribitur. 1444. 16. ad populum refertur, eiuſque calculo permittitur. 265. 8. 1589. 6. Senatuſconſultum a conſſ. conſcriptum, ad plebem refertur a tribunis pleb. 2304. 4. Senatuſconſultum a plebe approbatur. 2130. 9. Senatuſconſulta plebis ſcitis permittuntur. 1396. 14.
Seniores et honoratiores primi ſententias rogantur. 2298. 8—10.
Senones Galli a P. Cornelio Scipione exciſi. 2344. vlt.
Sententiae dicendae praerogatiua. 366. vlt. Sententiae quo ordine a conſulibus rogatae fuerint. 1415. 15. 2173. 10. 2208. 8. 2298. 8. Sententias rogantur primi omnium ſenatus proceres. 1233. 7. Sententiam conſulares rogantur pro aetatis diſcrimine. 1194. 3. Sententiam vltimi rogantur iuniores. 1196. 1. ad Sententiam dicendam ſuo quiſque nomine citatur. 1169. 9. Sententiam dicere ſuo cuique loco conceſſum eſt. 2172. 9. Sententiarum rogandarum mos a decemuiris inuertitur. 2193. pen. Sententias, vt in iudiciis, ſic in ſenatu iuratas dici poſtulant tribuni pl. 1397. 13. Sententiam qui primus rogatur, reticere non debet, quae prae caeteris emendationem requirunt. 2178. 13. Sententiarum maior pars obtinet. 2292. 4. Sententia quae obtinuiſſet, ſcripto mandabatur. 2209. 3.
Septem aquae, locus. 39. pen.
Septem pagi Romulo traduntur a Veientibus. 353. 9. Etruſco ex pacto reſtituuntur. 915. 11. Romanis a Porſena redduntur. 927. 9.
Septembr. Kalend. conſulatus initur contra morem. 1151. 8.
Septentrionalia meridianis altiora. 246. 12.
Sepultura defunctorum, cognatis lege iniuncta eſt. 2242. 2.
Sepulcrum velut ſacrarium. 958. 4. Sepulcra vni plurib. in locis condita. 137. 9. 139. 2. Sepulcris maiorum excluditur degener ſoboles. 465. 6. Sepulcrales honores. 380. 10.
Sequinius Albanus. 444. 3.
M. Sergius Xuir. 2148. 1. 2214. 8.

Seruilii, Alba Romam tranſlati. 499. 10.
C. Seruilius conſul. 1783. 5. parum feliciter rem in Volſcis gerit. 1785. 10.
P. Seruilius Priſcus, conſul. 1091. vlt. a collega Claudio diſſidet. 1093. 3. inopum rabiem lenit. 1100. vlt. in Appium collegam turbarum cauſam transfert. 1102. 2. 3. plebeios ad expeditionis ſocietatem permouet. 1103. 8. Volſcos deuincit. 1107. 4. inuito ſenatu ouat. 1111. 1. Sabinos feriarum tempore irruentes profligat. 1112. 9. Auruncos deuincit. 1115. 3.
P. Seruilius Priſcus, conſul. 1931. 3. ſemimortuus ſenatum conuocat. 1932. vlt. peſte moritur. 1934. 7.
Q. Seruilius magiſter equitum aſſumitur a M' Valerio dictatore. 1129. 5.
Q. Seruilius Priſcus, conſul. 1900. 11. Sabinos perpopulatur. 1901. 4. Q. Seruilius Priſcus, II. conſul. 1911. 5. Latinis fert ſuppetias. 1914. 11.
Ser. Seruilius conſul. 1810. 3. Etruſcos audacia, quam felicitate, maiore perſequitur. 1814. 8. ob rem infeliciter geſtam a trib. vocatur in populi iudicium. 1820. 9. qua defenſione ad populum vſus. 1823. 1. omnibus tribuum calculis abſoluitur. 1835. 10. Valerii in Veienti bello legatus, primas fortitudinis reportat. 1839. 12.
Seruius, Δέκιος, praenomen a conditione inditum. 635. 9—11. De Seruio Tullio dicetur in T.
Serui trib. modis parabantur. 696. 5. ad bellicos etiam labores adhibebantur. 1184. vlt. Seruorum miniſterio vtebantur in ſacris compitalib. 672. 4. 673. 1. Serui Compitalium tempore omni ſeruitutis nexu liberabantur. 673. 2. Serui in bellorum periculis libertate donantur. 1434. 11. Serui quib. modis libertatem adipiſcerentur. 697. 4. Seruus ſemel venditus, et poſtea manumiſſus, ſui iuris eſt. 294. 6.
Seruorum conſpiratio contra remp. 965. 12. Seruorum aduerſus optimates conſpiratio. 970. 12. 13. Seruus ſub furca caeſus ante ludorum pompam, haud bellus praeſultator Deo viſus. 1479. 3. in Seruitutem qui aſſeritur, penes vindicantem eſt vſque ad litis deciſionem. 2234. 10. 2237. 4.
P. Seſtius conſul. 2134. vlt. e conſule fit decemuir. 2141. 13.
Setini, pop. Latii. 992. 3. Setia a Marcio capitur. 1587. vlt. vid. not. *k*.
Seueritatis et rigiditatis priſcae exemplum. 464. 14. Seueritatis et rigiditatis Romanae exempla Graecis incredibilia. 859. vlt.
Sextili menſe, circa ſolſtitium, conſulatus initus a Seruilio et Virginio. 1810. 2.
Sextius: quaere Seſtius.

Sibyl-

Sibyllae oracula. 124. 3. Sibyllae Erythraeae oracula. 140. vlt. Sibyllina oracula. 88. 10. 580. 9. Tarquinio offeruntur. 790. 4. quorum curae commiſſa. 791. 12. quam diligenter aſſeruata fuerint, et quando inſpecta. 792. 10. inſpiciuntur in magno annonae metu. 1078. 3. de bello externo pariter et inteſtino praemonent. 1987. 2. 2003. 9. Sibyllina oracula poſt primorum exuſtionem variis ex locis collecta, adulterata; et qua nota dignoſci queant. 793. 3—15. Sibyllinorum oraculorum cuſtodes quae habuerint privilegia. 792. 6.

Sicanorum regio. 132. 3. Sicania a Sicanis populo Hiſpanico dicta; quae ante Trinacria, poſt Sicilia. 57. 3.

L. Siccius Dentatus quae pro lege agraria ad plebem verba fecerit. 2086. 7. moderari mulctam ſuadet. 2101. 12. cum emeritorum cohorte octingenaria conſules in bellum ſequitur. 2105. 6. ad Romilii iuſſa quae reſponderit. 2109. 6. 2111. 6. captis Aequorum caſtris, acie quoque eoſdem fundit ac fugat. 2114. 2. conſulum iniuriam vt vltus ſit. 2116. 4. a plebe ad tribunatum euehitur. 2118. 10. Romilio diem ad populum dicit. 2119. 9. — 2120. 3. cum Romilio in gratiam redit. 2129. 11. legatus in Cruſtumerina caſtra mittitur. 2219. 15. 2221. 8. decemuirum inſidiis perimitur. 2223. 2. ſplendidiſſimis exſequiis ab exercitu ſepelitur. 2226. 12. Ab aliis nominatur L. Sicinius Dentatus.

T. Siccius conſul. 1656. 11. 2087. 5. fortiſſime Volſcos ſuperat. 1665. 1. de Volſcis triumphat. 1669. 12. T. Siccius legatus, Fabio de caſtris recipiendis vtile dat conſilium. 1770. 13. fortitudinis praemio decoratur. 1773. 5. ſuis laborantibus ſuccurrit. 1775. 8.

Sicilia a Siculis (Italica gente) denominata, quae ante Sicania et Trinacria. 57. 9. in Sicilia oppidatim dominabantur tyranni. 1309. vlt. in Siciliam frumentatum miſſi legati Rom. 1309. 3. 1313. 4. Siciliam circumnauigare coguntur legati Romani. 1314. 10. Siciliae defectio. 271. 1.

C. Sicinius Bellutus (homo malus, inglorius, turbulentus) plebeii ordinis milites ad defectionem concitat. 1142. 9. 1383. 7. 1384. 1. conſulum legatis quae reſponſa dederit. 1143. 1. concione aduocata ſecundae legationi dicendi copiam facit. 1200. 3. plebeiis reſpondendi poteſtatem facit. 1203. 7. Largii oratione irritatus, grauius in patricios inuehitur. 1227. 14. C. Sicinius Bellutus a plebe creatur tribunus. 1245. vlt. Sicinius aedilis pleb. 1344. vlt. Sicinius iterum tribunus. 1383. 6.

6. 10. ad tribunatum euectus ob odium aduerſus optimates. 1383. 9. acerbe Marcium inceſſit. 1384. 14. plebem in Marcianam factionem concitat. 1388. 8. Bruti monitis ab incepto auocatur. 1391. 7. Marcio diem ad populum dicit. 1395. 10. conſulum poſtulatis refragatur. 1397. 4. neglecta conſulum et ſenatus deprecatione, plebi de Marcio permittit calculum. 1456. 12.

Sicinne, ſaltatio Graeca. 1491. 4. 1492. 7.

Siculi qualis gens, et quae Italiae loca tenuerint. 234. vlt. Siculi a Siculo rege nominati; qui ante Morgetes, Itali, et Oenotri. 34. vlt. Romam olim incoluerunt. 25. 1. ab Aboriginib. et Pelaſgis expelluntur. 25. 8. ab Aboriginibus exagitantur. 44. 5. ex Italia in Sicaniam tranſmigrant. 57. 7. 58. 9. Siculi legati ab Antiatibus intercepti, Romanorum armis vindicantur. 1393. pen. Sicula Italiae loca. 235. 3. Siculum fretum tempeſtuoſum. 131. 4. Siculae ſeditiones. 1472. pen.

Siculus, Itali filius, Ligurum coloniam in Italiam ducit. 58. 10. Siculus, rex Auſonum. 58. 5. Siculus, Roma profugus, ad Morgetem diuertit. 186. 6.

Siculus, cognomen Cloelii. 986. 7. 2305. 7.

Signa diuinitus edita. 422. 9. Signa diuinitus petuntur in anguſtiis. 247. 6. Signum Aeneae oblatum in aedificatione Lauinii. 150. 12. Signis coeleſtibus rex inauguratur apud Romanos. 245. 7. Signa diuinitus edita magiſtratum vitio creatum indicant. 2305. 13. Signa coeleſtia mutato loco vna transferuntur. 1753. 1. Signa coeleſtia quae optima. 246. 8. Signorum diuinitus editorum interpretes. 372. 5. 6. Signorum coeleſtium peritiſſimi interpretes Etruſci. 1752. 4. Signorum interpretationem aliquando ſibi ipſis vſurpant coniectores. 787. 3.

Signa ordinum, ſeu centuriarum. 1661. 13. Signa bellica proferuntur in militum conſcriptione. 1706. 13. ſacra ſigna efferuntur e templis in delectu militum. 2035. 1. ſub ſuis quique ſignis profitebantur nomina. 1727. 2. ſacris ſignis praeficiuntur centuriones. 2026. pen. ſacra ſigna mouere cur vereantur milites. 2267. 11. Signa deſerere non licebat niſi ſacramento ſolutis. 1142. 2. Signa non minus ſacra habebantur, quam deorum ſimulacra. 1142. 12. Signa reponit redux imperator. 1790. 13. Signa ex hoſte ni reciperentur, grauis propoſita poena. 1661. 15. Signorum amiſſorum poena. 1880. 12. Signorum deſertores indicta cauſſa occidere duci licitum. 2268. 3. 4.

Signa per contumaciam ab anteſignanis abiiciuntur. 1879. 2
Signifer, qui ſigna ex hoſte non recepiſſet, probroſa morte afficiebatur. 1830. 1. 1880. 12.
Signia Tarquinii colonia. 794. 2. vid. not. *c.* a Sex. Tarquinio fruſtra oppugnatur. 985. 11.
Silentium indicit praetor. 2247. 9. Silentium in concione tantum, quantum in ſolitudine. 1229. 11.
Silenorum habitus. 1491. 4.
Siluius, poſtumus Aeneae filius, a ſiluis denominatus, velut Ὑλαῖος. 176. 6. 13. a Latinis rex declaratur. 175. 13.
Siluii a Siluio, poſtumo Aeneae filio, cognominati omnes Albani reges. 176. vlt. vid. not. *c.*
Simulacra deorum in pompis. 1493. 8. Simulacra penatium ſua ſponte in priſtinam ſedem remeant. 168. 8. ad Simulacra deum ſupplices procumbunt matronae. 1594. 5. Viſe et Statua.
Siniſtra mundi pars quae. 245. vlt.
Sinquirium, ſeu Signia, praeſidio munitur. 892. 2. vid. not. *b.*
Sobria ſacra. 86. a. 5.
Socii populi Romani tenebantur Romanis auxilia mittere in bellis. 2044. 17. Socii nec ducem creare, nec copias pro arbitratu educere poterant. 1533. 6. Sociis communia quae poſt initam ſocietatem parta ſunt. 1689. 9. 1694. 7.
Solis templum. 342. 4. Soli ſacer fons. 140. 1.
Solitaurilia. 690. 9. Ea Dionyſius facta ſcribit tauro, ariete, hirco: at Feſtus, tauro, ariete, verre: ex eo dicta, quod omnes eae victimae ſolidi integrique ſint corporis: quia Sollum Oſce totum et ſolidum ſignificet. Alii malunt Suouetaurilia; quod ſue, oue, tauroque fierent iſta ſacra. In Gloſſis quoque veteribus Solitaurilia ſua ſerie legimus: ſed vitium eſt in expoſitione, quae leui mutatione ſic corrigenda videtur e Feſto: Θυσία ἐκ συὸς, κριοῦ, καὶ ταύρου: repoſito ſcilicet ἐκ συὸς pro mendoſo ἐκτός.
Solonis ſuaſu debita pauperibus remittunt Athenienſes. 1000. 3. Solonis lex de liberis. 292. 2.
Solonium, op. Etruriae. 314. vlt.
Solſtitium aeſtiuum. 1810. 1. Solſtitium hibernum. 85. 9.
in Somnis oblata ſpectra et monita. 143. 12. 145. pen. 146. 2.
Somnia non omnia vana. 1477. 9. Somniorum viſa terribilia. 972. 3.
Sordidus habitus in luctu publico. 1595. 10.
Soror in ſororis interemtae thalamum inducitur. 826. 6. Sororum inſpectricis Iunonis ara. 468. vlt.
Sororicidium. 464. 16.
Sororium tigillum. 470. 5.

Sparta, Dorici generis ciuitas, et reliquis Graecis et progenitoribus ſuis imperat. 435. 13. Plura in Lacedaemon.
Spectaculorum locus. 582. 4.
Spectrum de ludis inſtaurandis monet Latinium in ſomnis. 1476. 7. et vlt. Spectrorum inſolitae facies. 1475. 3. Spectra mutatis ſubinde formis per aërem ſe oſtentantia. 1985. 6. Spectra, Fauni opus. 882. pen. cum Spectro coit foemina. 636. 13.
Sphaerus Lacedaemonius, olympionices. 518. 2.
Spicas eminentiores deſringit Thraſybulus Mileſius. 777. 4.
Spina, opp. 49. 2. 3.
Spines fl. 74. 8.
Spineticum Padi oſtium. 48. 11. 49. 10.
Spolia ex hoſte capta, populo addicta legibus. 1460. 12. Spolia lectiſſima in vrbem deferuntur; reliqua militibus per centurias diuiduntur. 2055. 10. Spolia per quaeſtores venumdantur. 2044. 4. e Spoliis donaria diis eximuntur, et ornamenta victricis vrbis. 1539. 4. 2280. 15. Spoliorum primitiae diis conſecratae. 306. 10. 308. pen. Spoliis hoſtilibus ornantur templa et fora. 1536. vlt. Spoliorum oſtentatio. 1500. 8. Spolia in funere praelata. 1648. 5. Viſe et Praeda.
Sponſio non conceditur in grauioribus criminibus. 2276. 1. Sponſores deos dare. 1613. 13.
Sponſorum habitus. 462. vlt. Sponſa viricida. 826. 6.
Spuſius, pro Spurius, praenomen. 512. vlt.
Stationis deſertae poena. 2272. 7.
T. Statius trib. pl. Seruilium conſularem accuſat. 1820. 13.
Stator Iupiter, Ὀρθώσιος Ζεύς. 341. vlt.
Statua aenea erigitur Neuio auguri ad perpetuam memoriam. 592. 10. Statuae aeneae ius datur Cloeliae. 924. 1. Statua aenea armata. 901. vlt. Statua lignea incendio ſuperſtes. 744. pen. Statuae ſua ſponte in priſtinum locum remeant. 168. 8. Statua bis locuta. 1639. pen. 1640. 13. 1641. 9. Viſe et Simulacra.
Sterilis vxor dimiſſa. 291. 4. 5.
Steſicrates Crotoniates, olympionica. 1117. pen. Pro eodem Tiſicrates p. 1035. pen. et 1036. 4.
Stipendia olim priuata. 684. 10. Stipendia militum e publici agri prouentibus. 1686. 10. 1687. vlt.
Stoliditatis ſimulatio in vitae periculo. 823. 4.
Stratagema Ariſtodemi Cumani. 1329. 1. Gracchi Cloelii, Aequorum imperatoris. 2049. 2. Cumanorum exſulum, duplex. 1335. 7. 1336. 10. Tulli Hoſtilii. 410. 4. et 483. 10. Anci Marcii. 525. 6. C. Marcii. 1507. 12. 1528. 7. 1540. 2. Mucii. 910. vlt. T. Quintii. 1902. 13. Romuli. 351. 5. Sabinorum. 945. 9. Tana-

Tanaquilis, politicum. 642. vlt. Tarquinii Priſci. 558.13. 573. 6. 574. 2. Tarquinii Superbi aduerſus Sabinos. 767. 3. Tarquinii patris et filii in capiendis Gabiis. 773. 15. Volſcorum. 1714 9.
Subligacula coriacea. 207. 15. Subligaria e pell. hirc. 1491. 7. Subligacula in gymn. lud. 1485. 8. Subligaculo indutus arator. 2032. 11.
Sub oliuis, locus Romae. 171. 2.
Suburana tribus. 670. 8.
Succeſſionis ius vbi. 727. 5.
Sueſſa Pometia, Volſcae gentis caput. 1108. pen. debellatur a Tarquinio Superbo. 764. 12. capitur a Seruilio. 1109. 6. Sueſſanae praedae copioſitas. 1208. 6. Sueſſani exſules Gabios ad bellum Tarquinio inferendum ſollicitant. 771. 1. 3.
Sueſſula, quaere Vesbola.
Sufetius: quaere Fufetius.
Suffitu excipitur victor. 1840. 10.
Suffragia vt tulerit populus. 265. 3. nundinarum tempore feruntur. 1447. 5. per tribus feruntur. 2099. 10. ſic Suffragiorum vrnae per tribus ponuntur. 2286. vlt. Suffragia pro claſſium cenſu feruntur in centur. comitiis. 1734. 6. Suffragiis aequatis reus abſoluitur. 1467. 1. Suffragia iurata. 1410. pen. 1416. 7. Suffragiorum ius aequari volunt tribuni. 1453. 7. Suffragiis intereſſe patricios non vult tribunus. 1856. 7. Suffragiorum latio inturbatur a patriciis. 2099. 11.
Q. Sulpicius Camerinus conſul. 1475. 1.
Q. Sulpicius, vnus e legatis ad Marcium miſſis. 1551. 9.
Ser. Sulpicius Camerinus conſul. 966. 5. quanta prudentia vſus in deprehend. coniur. 975. 3. poſt collegae mortem ſolus conſulatus tempus explet. 983. 13. de recipiendis in gratiam Latinis quam ſententiam dixerit. 1083. 8.
Ser. Sulpicius Camerinus, conſul. 1981. pen. Ser. Sulpicius legatus in Graeciam mittitur. 2130. pen. fit Xuir. 2141. pen.
Suna, ſeu Suana, opp. Aborig. 38. 4.
Suouetaurilia: quaere Solitaurilia.
Superbus, ὑπερόπτικος, ſeu ὑπερήφανος, vnde cognominatus Tarquinius. 192. 1. 747. 2.
Supplicum reſpectus maximus Romae habitus. 1432. 12. Supplicatio matronarum in delubro Capitolino. 1594. 7. Supplicationes ad puluinaria et aras deorum in dira peſtilentia. 1852. 10. 1857. 4.
Suppoſititii foetus non ad eos pertinent, qui ſuppoſuerunt, ſed ad matres, quae genuerunt; et eiuſdem cum illis ſunt conditionis. 2232. 3.
Syllae dominatus crudelis. 1034. 4. Syllana proſcriptio. 1704. 8.
Syracuſis gamori oppreſſi. 1181. 2.

T. Ta-

T.

Tabulis quernis incidebantur leges, antequam aeneae columnae repertae eſſent. 519. 12. Tabulae legum aereae. 2144 pen. Tabulae ſacrorum in foro propoſitae. 519. 10. Tabulae legum ſummotae a Tarquinio Superbo. 750. 2.

Tallus Tyrannus, Sabinus. 333. vlt.

Tanaquil, Tarquinii Priſci vxor, auguralis ſcientiae perita. 540. vlt. oſtentorum interpretandorum peritiſſ. matrona. 636. 7. 8. Tanaquilis prudentia. 641. 3. erga Ser. Tullium ſtudia. 640. 16. an Ar. Tarquinium ſepeliuerit. 717. 12.

Tarentini Neapolitanos a Romanorum amicitia dehortantur. 2315. 8. 2316. 7. legatos Romanos petulanter et contumelioſe tractant. 2239. 8. Tarentinis opem fert Pyrrhus. 2348. 1.

Tarpeiae proditio. 317. 10. 318. 3. obitus. 321. 2. ſepulcrum et annuae inferiae. 321. 10.

Tarpeius collis poſt Capitolinus dictus ab inuento ibi capite. 585. 12. 787. pen. Tarpeia rupes, foro imminens, capite damnatorum ſupplicium. 1699. pen. et 1389. 1. de Tarpeia rupe deiiciuntur refractarii. 2171. 9. ad rupis Tarpeiae ſupplicium depoſcitur, qui miniſtris publicis manus inferre auſus eſſet. 1851. 2.

Sp. Tarpeius conſul. 2118. pen.

Tarquinii, magna et opulenta Etruriae ciuitas. 539. 3. Tarquinienſes cum Veientib. contra Romanos conſpirant. 707. 14. 709. 9. pro Tarquinio S. intercedunt. 848. vlt. 850. 5. Tarquiniis reditum armis moliuntur. 877. 7.

Tarquiniorum genus ab Hercule. 713. 6.

Aruns Tarquinius Collatiae dictator imponitur, atque inde Collatini nomen ſibi et poſteritati inuenit. 547. 5. Etruſc. auxiliorum dux in bello Sabino. 576. pen.

Aruns Tarquinius, Tarquinii Priſci nepos, Superbi frater natu minor, minorem Tulliam vxorem ducit. 710. 13. ab vxore et fratre tollitur. 717. 5. 825. 8. an Priſci filius fuerit, et a Tanaquile ſepultus. 717. 11.

Aruns Tarquinius, Superbi filius, coloniam deducit. 794. 12. Aruns et Titus Tarquinii, Superbi filii, ad oraculum Delphicum mittuntur. 805. 12. Aruns Tarquinius, Superbi filiorum forma et robore praeſtantiſſimus, a Bruto ad ſingulare certamen prouocato interimitur. 879. 4.

Tarquinius praenomine mutato Lucius pro Lucumone dicitur; gentilitium vero nomen capit a patria ſua Tarquiniis. 542. 7. quibus maioribus ortus, et quomodo ad imperium peruenerit. 537. 13. quando Romam venerit. 648. 4. equitum

tum dux in bello Latino. 524. 7. equitum dux in bello Sabino. 526. 16. equitum dux, ob fortiſſime navatam operam in bello Veienti, praeter caeteros honores, patriciorum quoque et ſenatorum numero adſcribitur. 529. 3. quib. virtutib. regis et totius reip. favorem promeruerit. 542. 10. 543. 1. Rom. rex creatur. 543. 10. bella quae geſſerit. 543. 11. triumphat de Latinis. 556. pen. triumphat de Etruſcis. 566. 2. triumphat de Sabinis. 578. 7. ſine patrum et plebis conſenſu oblata ornamenta geſtare non vult. 570. 2. in rep. quae geſſerit. 579. 7. in augendo tribuum, ſeu centuriarum, numero impeditur ab Neuio augure. 589. vlt. 594. 2. doloſe occiditur. 593. 4. Tarquinii funus, et monumentum. 653. 12. L. Tarquinius Priſcus quamdiu regnarit. 191. 14. quam vxorem habuerit, et quanta aetate. 648. 5. 649. 6. an plures vxores habuerit, quam Tanaquilem. 652. 7. an filios poſt ſe reliquerit. 647. 2.

L. Tarquinius Superbus, an Tarquinii Priſci filius fuerit. 649. pen. Tulliam maiorem ducit. 710. 12. minorem Tulliam ducit, ſublata maiore. 718. 8. quando et quomodo potitus imperio. 745. 6. Superbi cognomen vnde nactus. 192. 1. 747. 4. imperium vt adminiſtrarit. 747. 10. Latinae gentis principatum quo aſtu ſibi pepererit. 753. 3. finitimorum amicitia ſibi conciliata, ferias Latinas inſtituit. 762. 5. — 763. 13. bella quae geſſerit. 764. 4. domi quae egerit. 783. 4. quib. prodigiis de regni amiſſione praemonitus fuerit. 795. 1. grauiſſimorum ſcelerum inſimulatur. 825. 7. vrbe ſimul et caſtris excluditur. 842. 2. cum filiis et poſteris perpetuo exſilio mulctatur. 819. 4. 839. 6. 844. 12. quando expulſus. 651. 10. in exſilio varias reditus machinas tentat. 848. 7. obſides et conſ. in Etruſcorum caſtra reuertentes intercipere conatur. 919. 5. a Porſena repudiatur. 920. 8. Latinos contra Romanos concitat. 964. 7. 991. 2. clandeſtinas in vrbe ſeditiones machinatur. 970. 6. an in vltimo cum Romanis proelio ex equo pugnarit. 1061. 2. quamdiu regnarit. 192. 1. orbatus et decrepitus e Latio in Campaniam excedit, Cumiſque in exſilio moritur. 1088. 10.

L. Tarquinius Collatinus an Egerii filius fuerit. 796. 14. e caſtris reuertens luctu plenam domum inuenit. 803. 8. cum Bruto deſignatur conſul. 821. 7. 840. 6. 844. 4. conſulatu ſe abdicat, et Lavinium concedit. 872. 2. 5. pen. etiam in exſilio patriae fauit. 1621. 12.

L. Tarquinius, magiſter equitum

tum ſub dictatura T. Quintii Cincinnati. 2052. 12.

P. et M. Tarquinii Laurentinates, praecipua coniurationis capita, terrificis furiarum cruciatib. ad prodendum facinus adiguntur. 971. vlt. Tarquiniis, coniurationis indicibus, quae data praemia. 981. 11.

Sex. Tarquinius, Superbi filius, patri Gabiorum capiendorum callidum conſilium aperit. 774. 1. Gabiis rex a patre imponitur. 783. 1. Lucretiae vim infert. 797. 12. pro patre bellum cum Rom. in exſilio gerit. 896. 3. 903. 7. a Sabinis dux creatur contra Romanos. 935. 6. Fidenatib. obſeſſis mittit auxilia. 984. 10. Signiam fruſtra oppugnat. 985. 10. Latinorum copiarum contra Rom. dux. 992. pen. 1043. 5. cum Mamilio expeditionem aduerſus vrbem molitur. 1031. 12. Latini exercitus ſiniſtrum cornu tuetur. 1047. 12. 1065. 11. occiditur. 1066. 2.

T. Tarquinius, Superbi filius, Signiam coloniam ducit. 794. 12. T. et Sex. Tarquinius pro patre bellum cum Rom. gerunt. 896. 3. 903. 7. T. Tarquinius Latini exercitus mediam aciem tuetur. 1047. 14. ſaucius effertur e proelio. 1061. 4.

Tarquiniorum bona publicantur. 874. 10. 875. 5. Tarquinii armis reditum moliuntur. 877. 5.

Tarquiniani exſules e Latio exterminantur. 1088. 4. alii Cumas in Campaniam, alii alio ſe recipiunt. 1089. 5.

Tarquinia, Seruii Tullii vxor, ſubita et incerta morte ſublata. 743. vlt. a Tarquinio Superbo ſtrangulata. 827. 5.

Tarquinia, L. Iunii Bruti mater. 804. 1.

T. Tatius, Curium rex, Sabinorum aduerſus Romanos dux. 314. 1. poſt pacem factam Romae domicilium figit. 333. 14. cum Romulo Romae regnat. 340. pen. in quo vrbis loco domicilium fixerit. 341. 4. quas aedes et aras quibus numinibus exſtruxerit. 342. 4. Tatii obitus. 343. vlt. ſepultura et annuae inferiae. 347. 1.

Taurus vnus pro pluribus populis immolatur. 763. vlt. Viſe et Solitaurilia. Taurus aeneus. 934. 2.

Tela cum fulgore ardentia quid portendant. 950. 7.

Telegonus Circes ex Vlyſſe filius. 753. 9.

Telephi filius Lydus. 72. vlt.

Tellene opp. Latii. 522. 9.

Tellenii, ſeu Tellenenſes, pop. Latii. 992. 3. Tellenenſium conditores. 44. 11. Tellenenſes oppido capto Romam transferuntur ab Anco Marcio. 522. 12. in Auentino collocantur. 533. 6.

Telluris aedes. 1702. 4. Tellurem teſtari. 2190. 6.

Templum triplex. 789. 4. Templum figura propemodum quadrata. 788. 9. Templum Latinis et ſociis commune. 762.

762. 12. Templa communibus ſumtibus a gentibus exſtructa. 702. 13. Templum e manubiis exſtructum. 1260. 14. Templis et ſacris aedibus parcitur in vrbium euerſionibus. 490. 3. 498. 14.
Temporum exacta notatio ſaepe neglecta a Roman. ſcriptoribus. 1313. 2.
C. Terentius, trib. pl. primus leges et iura in remp. introducere aggreſſus. 1983. vlt. Terentius Varro de ſacerdotibus a Romulo inſtitutis quae prodat in Antiq. 278. 10. de curiarum appellationibus quae ſcripſerit. 337. 9. de Sibyllinis oraculis quae ſcripſerit in libris Rerum diuinarum. 793. 14.
A. Termenius (ſeu Aterius) conſul. 2118. vlt. vid. not. *o*.
Termini, τέρμονες. 396. 10. de Terminandis poſſeſſionibus lex Numae. 396. 4. Termini ſublati, aut translati, poena. 396. vlt. Termini, vt dii, ſacrificiis honorantur. 397. 10. Terminus cedere non vult. 586. 5. Terminales dii. 396. 8. Terminalia, feſt. 396. 9.
Ternarius concertantium numerus, omnium conuenientiſſ. 442. 10.
Terrae mugitus et tremores. 1985. 5.
Teſtrina, ſeu Teſtruna, opp. Sab. 339. 1.
Teucer, rex Troadis, Dardano ſedes in Troade concedit. 156. 7.
Teucris olim, quae nunc Troas, Phrygiae regio. 156. 8.
Teutamides, Amyntoris f. 74. 6.
Thargelion, menſis. 159. 2.
Thaumaſius, mons Arc. 153. pen. vid. not. *s*.
Theagenides, archon Ath. 1897. 6.
Thebani Lacedaemoniis imperium adimunt. 9. pen. imperio et libertate priuati. 270. 13. reprehenſi ob exterorum excluſionem. 270. 4.
Themis et Nemeſis. 399. 6. Themis, Latinis Carmentis. 81. 2. 5.
Themiſtocles, archon Athen. 1117. 11.
Theologia Romana praefertur Graecae. 277. 4.
Thericles, arch. Ath. 745. 10.
Theſeus Oedipodas in funere laudat. 885. 12.
Theſſalia olim Haemonia dicta. 46. 7. 153. 5. 236. 1. Theſſalorum πενέσται. 255. vlt.
Theſſalonicae aedificatio. 125. 2.
Thraſybulus Mileſius eminentiores ſpicas defringit. 777. 4.
Thronus eburneus. 568. 10.
Thurii obſidione liberati. 2344. 8.
Tiberinus, rex Alb. 178. 6.
Tiberis fl. origo et oſtium. 25. 11. 234. 2. origo, curſus, oſtium. 533. pen. latitudo, profunditas, fluxus, pons. 1934. 13. Tiberis et Anienis confluentia. 558. 2. Tiberis Fidenas praelabitur. 351. vlt. apud Fidenas concitatus et tortuoſus fluit. 486. 7. quantas naues et quouſque ferat. 533. pen. a

Tiberino ſubmerſo denominatus, cum olim Albula diceretur. 178. 9.
Tiberius Siluius, Albae rex, Dionyſio Tiberinus eſt. 178. 6.
Tibicines antiqui moris tibias breues inflantes. 1487. 7. 1493. 3.
Tibur praeterfluit Anio. 929. 11.
Tiburtini, pop. Latii. 992. 4. Tiburtinorum conditores. 44. pen.
Tigillum ſororium. 470. 5.
Timaei Siculi hiſtoria non plane fidelis. 20. 6. Timaei narratio de Penatum forma et habitu. 170. 2. Timaei ſententia de Romae conditae tempore. 187. 4.
Tiora op. Aborig. 40. 1.
Tiſicrates Crotoniata, olympionices. 1035. pen. 1036. 4. 1151. 6. Pro eodem Steſicrates p. 1117. pen.
Sex. Titius trib. pleb. 1936. pen.
Toga auro intertexta. 954. 4. Togae Romanae figura. 568. 14.
Tolerini a Marcio vi capti. 1537. 15. 1560. 12.
Tonitrua aſpera oppugnationis conſilium diſſuadent. 1896. 2. Tonitruum aemulatio funeſta. 178. 14.
Torebi, Maeoniae populus, a Torebo, Atyis filio, denominati. 73. pen.
Tormentis exprimitur confeſſio. 598. 3.
Torques aurei. 2090. 4.
Torymbas Theſſalus, olymp. 1981. 2.
Trabeae, *τήβεννοι πορφύρας φοινικοπάρυφοι.* 1069. 4. qualis veſtis. 385. 8.
Tragica larua rebus nonnunquam affingenda. 1199. pen.
Tragici poëtae populo in fabulis ſuis adulantur. 885. 12.
Transſugio ſimulato capiuntur Gabii. 774. 10. ſic a transfuga ſimulato eluditur Ariſtodemus. 1335. 7.
Trebula, op. Abor. 37. vlt. 38. 2.
Tremores terrae. 1985. 5.
Triarii, quales milites, et quando vocari ſoliti. 881. 14. 1719. 1. caſtrorum cuſtodiae relicti. 1769. 3.
Tribunal praetorium. 1611. 4. e Tribunali praetor decidit lites. 2035. vlt. Tribunal in foro. 2098. 5.
Tribuni, tribuum praefecti, ſeu tribuum magiſtri, *τριττύαρχοι*, ſeu *φύλαρχοι.* 250. pen.
Tribuni Celerum, eorundemque munia. 263. 2. 372. 2.
Tribuni militum viginti, ſeceſſoribus in Auentino praeſunt. 2270. 13.
Tribuni militares pro conſulibus deſignati. 2303. 10. 2305. 5. Tribuni militares proconſulare imperium deponunt. 2305. 12.
Tribuni plebis primi qui fuerint; quot item, et quo tempore creati. 1246. 2. Tribuni ſacroſancti et inuiolabiles, ex lege. 1246. vlt. 1248. 8. 1362. 14. 2291. pen. Tribunos cogi ſacratae leges prohibent. 2102. 1. Tribuno concionante, patricio nec intereſſe, nec interturbare

bare licet. 1349. 10. 1353. 3. Tribuno intercedere nonniſi tribunus poteſt. 2073. 9—11. Tribuni per leges intercedere poſſunt caeterorum magiſtratuum iuſſis. 2164. 14. conſulibus obſiſtere poſſunt. 2289. 11. extra vrbem nihil habent poteſtatis. 1725. 7. 14. extra vrbem pernoctare non poſſunt, niſi feriis Latinis. 1725. 10. Tribuni plebis comitium (ſeu concionis locum) ſibi vindicant. 1348. 5. poteſtati ſuae vindicant quidquid a plebe iudicari et decerni ſoleat. 1348. 7. cum ſenatu expoſtulant de annonae caritate et colonis in morboſa loca miſſis. 1345. 4. cum conſulibus altercantur. 1353. 15. in ſenatum vocantur. 1369. 11. in Marcium grauiter inuehuntur. 1369. 12. in arripiendo Marcio reprimuntur a patriciis. 1371. 10. patricios grauiter apud populum accuſant. 1372. 11. a conſule apud populum reprehenduntur. 1379. 11. a ſenatorib. poſtulant, vt iurati ſententias dicant. 1397. 13. in ſenatum admiſſi magno reip. malo. 1421. 3. adſtruunt ſibi poteſtatem accuſandi quoſvis patricios. 1446. 4. tributa comitia pro centuriatis in cauſſa Marcii. 1448. 14. 1453. 2. in populi iudicium citare incipiunt quoſcunque ciues. 1467. 5. cum ſenatu ſe Caſſio in re agraria opponunt. 1680. 4. proditionis inſimulantur a pauperibus. 1723. 12. delectum exercitus impedientes vt eluſi a conſſ. 1724. 3. comitia pro ſua poteſtate impediunt. 1732. 15. plebem in annonae caritate aduerſum patricios concitant. 1811. 11. conſulares ob rem in conſulatu infeliciter geſtam vocant in populi iudicium. 1817. 12. 1820. 12. alterum annum in magiſtratu permanent. 1858. 4. conſulem in carcerem abduci iubent. 1873. 11. cum conſule altercantur. 1874. 15. agrarium negotium rurſus vrgent. 1881. 10. legum praeſcriptionem vrgent. 1982. 7. in ſenatum admittuntur ad conſultationem de ſalute reipublicae. 1987. 11. Caeſ. Quintium falſis criminib. ex vrbe pellunt. 2002. 1. Caeſonis Quintii expulſione nihil proficiunt. 2002. 12. dolum de coniuratione cudunt. 2004. 10. tertium annum in magiſtratu manent. 2036. vlt. quartum annum in magiſtratu permanent. 2045. 5. magiſtratu in quintum annum continuato, delectus fieri prohibent, antequam de legibus S. C. fiat. 2059. 4. ſenatum quoque conuocare aggreſſi: cum ante penes ſolos conſules ea poteſtas eſſet. 2072. 2. inter ſe conſpirant. 2074. 1. ſenatorum precibus lictoris ſupplicium condonant.

2074. 7. X. tribuni pro V. in ſingulos annos plebi a ſenatu conceduntur. 2070. 5. inteſtina diſſidia rurſum excitant. 2077. 8. plebem in patricios concitant. 2080. 3. de conſulib. apud ſenatum conqueruntur. 2080. pen. iram moderantur. 2084. 8. in agrariae legis latione quo machinamento impediti fuerint. 2099. 14. in agraria lege perferenda iterum impediuntur. 2103. 14. quatuor peſte exſtincti tribuni. 2133. vlt. legum latores a conſulibus ex S. C. petunt. 2135. 13. decemuiris inſtitutis, abrogantur. 2142. 5. decemuiros ad plebem deferunt. 2274. 15. plebem rurſus in patricios concitant. 2283. pen. 2287. 6. legem inferunt de iure conſulatus. 2287. 10. ex vrbe expulſi, ad Caeſarem in Galliam confugiunt, et ipſius ope ſuae poteſtati reſtituuntur. 1726. 3. multos bonos improbe ſpoliarunt vita. 1468. 9.

Tribuni vt boni viri ſint, enitendum eſt. 1470. 4. in Tribunorum collegio diſſidium quaeri ſuadet Appius, prudenti conſilio. 1740. 12. Tribunorum adminiſtri, collegae et iudices olim dicti, qui poſtea Aediles nominati. 1249. 5. 10. Tribunorum miniſtri ſi laedantur, ipſi tribuni cenſentur laedi. 1833. 13.

Tribunatus ſacroſanctus. 1726. 8

Tribus, φυλὴ, ſeu τριττῦς, maiores ciuitatis partes, tertia ſcilicet. 250. 8. in denas curias diuiſae. 250. 6. Tribuum numerum augere vetatur Tarquinius. 589. vlt. Tribus Romae quatuor facit Tullius, locales pro gentilibus. 670. 9. 10. 671. 4—6. Tribus ruſticas Tullius fecit XXVI. vrbanas IV. 673. 7. 8. Tribus XXI. 1465. vlt.

Tribuum praefecti. 671. 8.

Tributorum collatio pro cenſu cuique imponitur a Seruio Tullio. 658. 9. 682. vlt. Tributa pro cenſus diſcrimine tollit Tarquinius. 750. 4.

Tricaſtus, ſeu Tricoſtus, Virginii cognomen. 959. 5.

Trifera arua. 92. vlt.

Trigemina porta. 84. 9. 100. 14.

Trinacria inſula, a Triquetra forma; poſt Sicania, et tandem Sicilia dicta. 57. 4.

Triopii templum Apollinis. 702. pen.

Triptolemus agriculturam a Cerere accipit. 33. 8.

Tripus cum antiquis literis. 51. 1.

Triumphus, θρίαμβος, ἐπινίκιος καὶ τροπαιοφόρος πομπή. 308. 2—4. Triumphus duplex, maior et minor; et quod inter eos diſcrimen. 952. 15. Triumphus duplex, equeſter et pedeſter. 1942. 7—9. Triumphus Romuli. 306. pen. Triumphi recentiorum Romanorum quales. 308. 5.

Troës, a Troë denominati. 157. 12.

Troia

Troia capta. 112. 7. quando capta. 158. pen.
Troia locus Italiae. 136. 3.
Troica et Phrygica gens cur pro vna eademque habitae. 76. 3.
Tros, Erichthonii filius. 157. 12.
Tubertus, Poſtumii cognomen. 928. 1.
Tucia, Veſtalis virgo, cribro aquam gerit. 383. pen.
Tullius Corniculanus. 634. 11.
M' Tullius Longus conſul. 966. 5.
Ser. Tullius, rex Romanorum, eiusque res geſtae. 638. ſqq.
Tullus terrigena. 70. pen.
Tuſculum, Latini generis oppidum, centum ſtadiis Roma diſſitum. 2038. 4.
Tuſculani, populus Latii. 992. 4. Aricinis opem ferunt. 925. 9. ſine pretio dimittuntur a Largio dictatore. 1032. 6. incurſantur ab Aequis. 1933. vlt. Romanos in Capitolio recuperando promte et ſtrenue iuuant. 2027. 14. denuo ab Aequis incurſantur. 2046. 9. et rurſum. 2104. 3. 2163. 3.
Tuſculana arx munitiſſima, et ita excelſa, vt Roma inde ſit conſpicua. 2040. 9. Tuſculana via. 1588. 9.
Tyrrhenus, Tyrrhenorum dux. 70. 8. quo loco etiam plura de Tyrrhenis dicuntur.

V.

Valeria, Poplicolae ſoror, ſalutare conſilium matronis et toti reip. in obſidionis periculo ſuggerit. 1594. 8. quae verba ad Veturiam, Marcii matrem, fecerit. 1596. 14.
L. Valerius, Poplicolae nepos, in quaeſtura Sp. Caſſium tyrannidis accuſat. 1695. 7.
L. Valerius Potitus, P. filius, Poplicolae nepos, ab Appio ſententiam dicere prohibetur. 2166. 8. de quo in ſequentibus plura referuntur.
M' Valerius, Poplicolae frater, dictator dicitur. 1128. 11. ſqq.
M. Valerius, Poplicolae frater, vnus e Roman. copiarum ducibus. 896. 11. de rebus eius geſtis vid. in ſequ.
M. Valerius conſul. 2071. 12.
P. Valerius, Sabini generis vir, vnus e libertatis Romanae aſſertoribus. 803. 1. coniurationis ſocios arripit. 859. 12. in ſequentibus reliquae eius res geſtae narrantur.
P. Valerius, Poplicolae filius, frumenta coëmtum mittitur in Siciliam cum L. Geganio. 1309. 3. 4.
P. Valerius Poplicola conſul. 1820. 7. 2003. 5. ſaxo immiſſo interimitur. 2029. vlt.
P. Valerius Poplicola, L. Valerii Potiti pater. 2166. 10.
Voleſus Valerius. 333. pen.
Valerius Antias hiſt. de Celerum appellatione quae tradiderit. 263. 1.
Vatia, ſeu Batia, opp. Aboriginum. 39. vlt.
Spuſius Vecilius Lauinias, vnus e Latinae gentis ducibus. 512. vlt.
Veii, munitiſſimum oppidum. 1840. 4. inter Etruſcas vrbes

bes Romanis proximum. 1815. vlt. Veiorum ſitus et magnitudo. 350. 3.

Veientes quibus conditionibus pacem a Romulo impetrarint. 353. 12. cum Fidenatibus conſpirant contra Romanos. 417. 13. caſtris ab Hoſtilio exuuntur. 486. 10. debellantur ab Anco Marcio. 527. pen. domantur a Tarquinio. 562. pen. debellantur a Ser. Tullio. 707. 9. ſqq. Tarquiniis expulſis reditum armis moliuntur. 877. 8. a Romanis ſuperantur. 881. 5. inducias a Cornelio impetrant. 1707. 15. ob incurſiones in agrum Rom. armis coërcentur. 1735. 8. auxilia ab Etruſcis, cognatis ſuis, aduerſus Rom. impetrant. 1739. 12. 1750. 2. Romanos diſpalatos adoriuntur. 1775. 2. ad Tiberim vſque excurrunt. 1778. 7. auxilia ab Etruſcis contra Romanos impetrant. 1783. pen. Etruſcorum et Sabinorum ſocietate freti, denuo contra Romanos arma ſumunt. 1835. 15. inducias a populo Rom. impetrant in annos XL. 1843. 12. defectionem parant. 2289. 3.

Velia, locus Romae. 52. 11. 889. 10.

Veliterni, populus Latii, deſciſcunt a Romanis. 992. 4.

Velitrae, Volſcorum oppidum, Anco Marcio ſe dedit. 529. 10. capitur a Virginio conſule. 1134. 15. peſtilentia exinanitum, colonos Roma arceſſit. 1340. 12.

Vesbola, ſeu Sueſſula, opp. Aboriginum. 38. 2.

Veſta tellus eſt. 376. pen. Veſta virginibus ſuis citra culpam periclitantibus quam praeſentem opem tulerit. 381. 4. Veſtae cur ſacratus ignis. 376. pen. Veſtae ſacra quibus cognita. 377. 3. Veſtae ſacerdotes e nobiliſſimis familiis. 194. pen. Veſtae templum. 342. 5. Veſtae templum a quo primum exſtructum. 373. 13. Veſtae templum vbi ſitum. 375. 1. 376. 3. in Veſtae templo quaenam aſſeruentur ſacra, et cur a virginibus. 376. 8. 377. 2. 378. 1. 10. in Veſtae templo pernoctare nulli maſculo fas. 379. 3. ad Veſtae aedem fons. 1067. 9.

Veſtales virgines, Ἑστιάδες παρθένοι, a quo primum inſtitutae. 373. 4. Veſtales quot a Numa, et quot a ſequentibus regibus inſtitutae. 378. 16. Veſtales duae ad priores quatuor additae a Tarquinio Priſco. 579. pen. Veſtales quae ſacra cuſtodiant. 175. 7. 376. 11. 378. 10. quamdiu virginitatem ſervarint. 194. 6. 379. 4. Veſtales, exacto legitimo virginitatis tempore, nuptae. 379. 8. Veſtales virgines infulatae. 1731. 8. Veſtalium munus. 195. 4. honores. 379. 16. poena, ſi vitium admiſiſſent. 199. pen. 380. 1.

Veſta·

Veſtalium corruptarum poena a quo conſtituta. 580. 5. Veſtalis virgo ſtupri conuicta ſolennes poenas luit. 1852. 15. Veſtalis virginis ſtuprum; variis portentis ſignificatum, a pontificibus ſolenni poena expiatur. 1730. 10. Veſtalis virginis corruptores ſub furca virgis caeſi occiduntur. 1731. 10. 1853. 4.

Veturia, Marcii mater, ad Valeriae orationem quid reſponderit. 1599. 4. a Marcio filio vt excepta. 1609. 1. ad Marcium quae verba pro patria fecerit. 1612. 3. Marcium filium qua oratione permouerit. 1616. 10.

C. Veturius conſul. 2077. 5.

P. Veturius conſul. 983. vlt.

T. Veturius Geminus conſul. 1117. 10. 1936. 7. de Volſcis ouat. 1942. 8. fit decemuir. 2142. 4.

A. Virginius Montanus conſul. 1117. 10. contra Volſcos proficiſcitur. 1134. 4. vnus e legatis ad plebem profugam. 1198. 4.

A. Virginius conſul. 1810. 3.

A. Virginius Coelimontanus conſul. 1897. 7.

A. Virginius triumuir. 1909. 1.

A. Virginius, tribunus plebis. 1984. 6. ſqq.

Op. Virginius Tricaſtus conſul. 959. 5.

Proclus Virginius conſul. 1670. 8. 1881. 13.

Sp. Virginius conſul. 2071. 12.

T. Virginius conſul. 1039. 5. 1774. 10. 2284. 9.

Volſci debellantur ab Anco Marcio. 529. 7. Volſcorum duo populi foedus cum Tarquinio Superbo faciunt. 762. 8. caeteri ab eodem Tarquinio debellantur. 769. pen. Gabinos ad bellum Tarquinio inferendum ſollicitant. 771. 8. Romanis contra Latinos auxilia negant. 995. 8. Latinis contra Romanos auxilia promittunt. 1047. 5. Latinis ſuppetias veniunt poſt proelium. 1070. 10. exploratores ſub legatorum praetextu ad Romanos mittunt. 1073. 3. ſupplices veniam deprecantur. 1097. 1. a Seruilio deuincuntur. 1107. 9. ccc. obſidibus ob perfidiam mulctantur. 1109. 12. ademta a Romanis repetunt. 1121. 1. colonos Romanos admittere coguntur. 1136. 5. 1140. 9. defectionis a Romanis poſt bellum Latinum primi auctores. 1214. 2. debellantur a Poſt. Cominio. 1251. 1. dum famis tempore Romanis inſidiantur, peſte a Deo coërcentur. 1339. vlt. ex vrbe per vnam portam omnes excedere iubentur. 1510. 7. per legatos ſua ab Romanis repetunt. 1522. 13. 1523. 5. Romanis bellum indicunt, eiuſque duces creant Tullum Attium et C. Marcium. 1525. 8. armis et exercitiis Romanae militiae a Marcio aſſuefiunt. 1666. 11. 1713. vlt. quibus conditionibus pacem Romanis obtulerint. 1584. 1.

1614. 2. in expeditione adverſum Romanos ſuſcepta manus in Aequos, ſocios ſuos, vertunt. 1654. 11. pacem a Romanis petunt. 1671. vlt. a Q. Fabio vincuntur. 1708. 14. Romanos ſimulata fuga decipiunt. 1714. 8. cum Aequis denuo foedus contra Romanos ineunt. 1783. 7. Seruilio fortiter reſiſtunt. 1785. 10—12. a Nautio conſ. peruaſtantur. 1841. 14. caſtris exuuntur. 1906. 15. cum Aequis contra Romanos conſpirant peſtis tempore. 1932. 8. intra moenia compelluntur. 1939. 6. a Valerio profligantur. 2279. 9.

M. Volſcius, tribunus plebis. 1997. 10.

Volumnia, C. Marcii vxor. 1596. 11. vt excepta a Marcio. 1610. 6.

P. Volumnius, conſul. 1981. pen.

Vopiſcus, praenomen. 1844. 5.

Vrbinia, Veſtalis, ſtupri poenas luit. 1852. pen.

Vſcelinus, ſeu Viſcelinus, cognomen Sp. Caſſii. 959. 4.

Vua ingenti magnitudine. 589. 3.

X.

Xenophon Corinthius, olympionica. 1915. pen.

Xerxes Graeciam cum exercitu inuaſit Olymp. LXXV. 1739. 5.

Xypetaea, pagus Atticus. 156. 11.

Z.

Zacynthus, Dardani filius, inſulam ſui nominis condit. 126. 2. 3.

Zacynthiorum ludi. 126. 7.

INDEX
RERVM NOTATV DIGNIORVM
IN RHETORICIS
DIONYSII HALICARNASSENSIS
OPERIBVS.

A.

Accentuum diuerſitas. 133. 8. Accuſando patrocinari vt poſſimus. 311. pen. 327. 10. accuſatio et defenſio in vna eademque oratione coniunctae. 295. 14. accuſationis acerbitas, defenſionis lenitate occultata. 295. pen. accuſatio vnius non debet incommodare omnibus. 50. vlt.
Achaicae ſiue archaicae epiſt. Theopompi. 782. 11. 786. 12.
Acharnenſis pagus in Attica. 742. 4.
Achilles pulcher et fortis. 245. 11. Graeci exercitus praefectus et dux. 329. 3. quo artificio Agamemnonem et belli et peſtis cauſſam eſſe oſtenderit. 344. 3. Phoenicis magiſtri ſui artificium vt detexerit. 304. 3. 364. 10. a matre quae et quomodo petierit. 366. 14. icone refutatur ab Vlyſſe. 370. 2. flumine cinctus. 99. vlt. Hectorem bigis raptat. 126. 9. quod diis eſſet carus, mature ex hac vita euocatus. 265. 8.
Acies a prudentibus ducib. inſtrui vt ſoleat. 69. 4.
Acrimonia: quaere Amaritudo.
Actioni cauſſarum verae accommodata et neceſſaria quae. 464. 12. actionum plurium in vna eademque oratione complexus. 295. 11.
Actio in dicendo conueniens et decens eſſe debet. 560. 10. actio ſi abſit, caeterae dicendi virtutes nihil habent virium. 1117. 5. actionem oratoriam docent rerum ipſarum qualitates. 1023. 8. 1118. 13. actio in duobus poſita, in vocis et corporis configuratione. 1118. 1. actionis oratoriae ſtudioſiſſimus obſeruator Demoſthenes. 1023. 4.

Actiua

Actiua pro paſſiuis vſurpata a Thucyd. 797. 2.
Acuſilaus Argiuus, hiſtor. 818. 7.
Acutos duos vnum verbum capere non poteſt. 63. pen.
Additio compoſitioni ſaepe aliquid confert. 42. 8. 47. 10.
Adiectiua an ſemper poſtponantur. 37. 11.
Admetus Alceſtidis beneficio fatum euitauit. 238 14.
Adoptio quibus de cauſſis fieri Athenis ſoleret. 618. 12.
Aduenarum laudes. 261. 5.
Aduerbia a verbis ſeparata. 8. vlt.
Aduerbia verbis quandoque praeponuntur. 36. 3. aduerbiorum ſignificationes. 35. 2.
Aduerſarii iura vt diſtinguantur in probatione cauſſae. 511. 15.
Aedificator tria ſpectat. 40. 7.
Aedificiorum laus. 228. 9. aedificiorum ſplendor apud veteres in publico maior, quam in priuato. 1016. pen. apud recentiores contra priuatae aedes ſplendidiores publicis. 1019. 1.
Aegeſtaei, Athenienſium ſocii. 933. 6. iidem Egeſtani.
Aegina, pulſis habitatoribus, Atticis colonis datur. 846. 4.
Aeginetae cum Thyrea capti. 842. 5.
Aegyptii in opib. comparandis acutiores. 403. 4. Aegyptius de Graecis apud Platonem quae dicat. 400. 14. Aegyptiacarum rerum narratio apud Herodotum. 773. 15.
Q. Aelius Tubero Dionyſii amicus. 810. 3. 952. pen. ad Aelium Tuberonem de Thucydide ſcripſit Dionyſius. 789. 4.
Aenianum legatio pro Philippo. 742. 9.
Aeolus Euripidis. 355. 1.
Aequalibus ius inter ſe eſt. 911. 2.
Aeſchines, quando a Demoſthene accuſatus. 737. 16. cur ob ſecundam legationem a Demoſthene accuſatus, non ob primam. 287. 10. 288. 6. Aeſchinis accuſatio, a Demoſthene medio dictionis filo contexta. 996. 12.
Aeſchines Demoſthenis dictionem in quibus, et quam vere carpſerit. 1063. 9. an Demoſtheni recte πικρότητα et περιεργίαν compoſitionis obiecerit. 1122. 16. Aeſchines, Hyperides, Demoſthenes, perfecerunt, quae a ſuperioribus erant inuenta. 629. 5. Aeſchines in arte dicendi nulli poſt Demoſthenem ſecundus. 1063. 11.
Aeſchinis character. 434. 6. verba de Demoſthenis in verborum compoſitione verſutia. 1064. 9. 1065. 2. locus, ad oſtendendam aptam colorum in periodo conformationem. 49. 6. Aeſchineum vocabulum. 413. 7. pro Aeſchine contra Diniam oratio Dinarchi. 652. 1.
Aeſchylus auſtero compoſitionis genere vſus in ſuis tragoediis. 150. vlt. 1073. pen. Aeſchyli character, et cum Sophocle atque Euripide compa-

comparatio. 422. 8. Aeſchyli gnoma de morte. 265. 3. Aeſchyli aduerſus Xenophontem defenſio. 664. 7.
Aeſtatis laudes. 229. 7. 244. 4.
Aetas mores variat. 404. 8. aetatis commendatio. 254. 9. aetatis progreſſus, iudicium magis ac magis maturat et perficit. 564. pen.
Aetolorum legatio pro Philippo. 742. 10. Aetolorum opem implorant Athenienſes exſules. 658. 11. Aetolicum bellum. 829. 8. Aetolicus, oratio Dinarcho adſcripta. 658. 8.
Affectata elocutio. 758. 8. affectatio et artificium occultata. 467. pen.
Affectiones rerum, vocum et ſyllabarum conſimilib. affectionibus exprimendae ſunt. 90. 5.
Affectus, mali domini. 265. 12. affectuum varietas compoſitionem quoque variat. 136. 2. affectus immodici ſimulatio, ad tegendum orationis artificium. 332. 16. affectus adiectione occultatur figuratae orationis artificium. 333. 4. affectus commouere, neceſſarium ei, qui iudicibus, aut populo, perſuadere velit. 1007. 12. affectuum viuax commotio, plurimum ad commouendam multitudinem pollet. 560. 11. in affectibus mouendis quo dictionis genere vtatur Lyſias. 470. 9. in affectibus concitandis mollior Lyſias. 496. 1. in affectuum concitatione dictioni addenda amaritudo, ſeu acrimonia. 1123. 14. affectiones in hiſtoria quales eſſe debeant. 775. 5. affectuum tum leniorum tum concitatiorum imitatio in hiſtoria. 776. 4.
Afflatus diuinus in Matrois et Corybanticis ſacris. 1022. 8.
Agatharchus, Syracuſanae claſſis dux. 875. 8.
Agatho, Alcibiadis amaſius. 340. 4. Agatho, theatricarum figurarum affectator. 1035. 7. Agathonis defenſio a Dinarcho conſcripta. 664. 6.
Agathocles, archon Athen. 480. 8. 648. 4.
Agamemnon ſimulata oratione Graecis fugam in ſummo periculo ſuadet. 317. 5. 325. 11. in Graecorum tentatione quem ſcopum habuerit. 307. 15. 333. 11.
Agnus, XVI. drachmis emtus. 513. 12.
Aiax grandi ſtatura. 245. 10. figurato ſermone vtitur, licet ſimpliciſſimus. 365. 7.
Alcaeus, vnus e priſcis melicis, breues faciebat ſtrophas. 131. 8. Alcaei dictio qualis. 187. 11. Alcaei character. 421. 9.
Alcamenis operum notae. 1108. 8.
Alceſtis Admetum maritum fati neceſſitate liberauit. 238. 14.
Alcibiades Socratem in Platonis Sympoſio laudat. 339. 10. Agathonis amator. 340. 4.
Alcidamantis dictio. 625. 15. rhetor. inuenta. 722. 13.

nienſis. 166. 6. appellatiua a nominibus ſeparata. 8. 8. appellatiua an ſemper praeponantur in orationis contextu. 37. 11.
Arbela, op. Perſiae. 746. 9.
de Arbitris lata lex, a litigioſis hominibus reiicitur. 602. pen. 605. 1.
Arcades hiberni. 219. 4. Arcadiae antiſtites corrumpit Philippus. 290. 4.
Arceſilaus, Boeotorum dux. 103. 1.
Archaïcae, ſiue Achaïcae epiſtolae Theopompi. 782. 11. 786. 12.
Archaïſmus in auſtera compoſitione pro ornamento eſt. 150. 4. Viſe et Antiquitatis affectatio.
Archebiades, accuſator iniquus. 601. 17. 18.
Archephon adoptat Theodorum. 664. 11. de Archephontis ſorte oratio Dinarchi. 664. 12.
aduerſus Archeſtratum oratio Dinarchi. 662. 9.
Archias, archon Athen. 648. pen. 655. 7. 737. 3.
Archidamus Iſocratis quid tractet. 552. 2. Archidamus apud Thucydidem qua arte Lacedaemonios et Peloponneſios a bello Athenienſibus inferendo auertat. 294. 5. 352. 9. Archidamus, Zeuxidami filius, Lacedaemoniorum rex, cum Plataeenſibus vt egerit. 900. 6.
Archinum imitatus Plato. 1027. 9.
Archippus, archon Athen. 650. 2. ibidem v. 3. Archippus alius. Archippi et Tiſidis inimicitiae vnde ortae. 983. 12. aduerſus Archippum Iſaei oratio. 613. 12.
Architectura tria ſpectat. 40. 7.
Archontων LXX, ſub quibus Dinarchus vixit, catalogus. 647. pen.
Areopagitici dicaſterii veneranda dignitas. 997. 4.
Argiui, Lacedaemoniorum aemuli. 531. pen.
Argos Amphilochicum ab Ambraciotis debellatum. 829. 11.
Argumentorum diſtinctio. 494. 5. argumentorum in probatione partitio. 612. 2.
Ariſtaeus (ſiue Ariſteas) Proconneſius, hiſtoricus. 864. 6. v. not. *n*.
Ariſtagoras Mileſius cum Athenienſibus Sardes inuadit. 1085. 13.
Ariſtidis aedes, caeterorum ciuium aedibus nihilo ſplendidiores. 1017. 3.
Ariſtonis filius, Plato. 259. 7.
Ariſtoclis ſtilus qualis. 645. pen.
Ariſtocrates ab Euthycle accuſ. 725. vlt.
Ariſtodemus et Neoptolemus. 291. 1. Ariſtodemus, archon Ath. 648. 5. 664. vlt. 725. 11.
Ariſtodicus, Alexidis frater. 515. 7. 516. 9.
aduerſus Ariſtogitonem Iſaei oratio. 613. 11. aduerſus Ariſtogitonem oratio Dinarchi, ſuper pecuniis Harpalicis. 654. 5. contra Ariſtogitonem oratio altera, Demoſtheni

ſtheni falſo adſcripta. 1126. vlt.
aduerſus Ariſtonicum oratio Dinarchi ſuper pecuniis Harpalicis. 654. 3.
Ariſtophanes, archon Ath. 649. 4. Ariſtophanes poëta in comoediis ſuis politicum agit et philoſophum. 302. 3. 4. Ariſtophanis cῶla. 221. 1. Ariſtophanis verſus tetrameter anapaeſticus, ex Νεφέλαις. 202. 1. Ariſtophaneum tetrametrum. 199. 6. 202. 1.
Ariſtophanicum vocabulum. 413. 4.
Ariſtophon, archon Athen. 649. pen. 746. 6.
pro Ariſtophontis filiabus oratio Dinarchi. 662. vlt.
Ariſtoteles, Peripateticae philoſophiae conditor. 719. 5. quamdiu apud Platonem commoratus. 733. 1. Platonem, magiſtrum ſuum, reprehendit. 757. 11. 815. 15. Iſocratem ipſum laceſſiuit. 443. Iſocratis laudes conſpurcare conatus eſt. 577. 3. virtutem dicit eſſe medietatem. 186. 9. orationis partes quot et quas fecerit. 8. 2. cum Theodecte partes orationis elementares fecit tres. 1101. 6. Rhetoricen ſuam quando ſcripſerit. 723. pen. Rhetoricas praeceptiones qua aetate ſcripſerit. 729. 5. 732. 7. 745. 6. rhetorica praecepta vnde depromſerit. 749. 9. Ariſtotelis Rhetorica omnes ſuperiorum dicendi artes et praecepta continet. 443. Ariſtoteles de ciuili orationis genere quae tradiderit Rhetoricῶn libro tertio. 197. pen.
Ariſtotelis vita breuiter deſcripta. 727. 7. Ariſtotelis character. 430. 9. Ariſtotelis compoſitio qualis. 187. pen. Ariſtotelis locus ex Rhetor. lib. 1. in quo Topicorum ſuorum meminit. 729. 11. locus ex Rhetor. lib. 1. de exemplis, in quo Analyticorum, Topicorum, et Methodicorum ſuorum meminit. 730. 10. locus ex Rhet. lib. 2. in quo Philippus tranſitum in Atticam a Thebanis petit. 739. 12. locus ex Rhet. lib. 3. de metaphoris, in quo Olynthiaci belli meminit. 733. 16. locus ex Rhetoricis, in quo Demoſthenica reipublicae tractatio a Demade incuſatur. 745. 13. locus ex Rhetor. in quo iudicii de Demoſthene habiti fit mentio. 747. 1. Ariſtotelici praeceptori ſuo nimium arrogant. 735. vlt.
Ariſtoxenus muſicus de literarum diſcrimine vt exiſtimarit. 72. 1. Ariſtoxeni de ἡγεμόνος pedis ortu ſententia. 1101. 15.
Ars fidem conciliat artifici. 578. 13. Ars quaeque ſua vocabula et ſuas habet phraſes. 405. 4. artium praecepta non aſpernanda. 212. 6. artium praecepta ſine aſſidua meditatione atque exercitatione nihili ſunt. 224. 4. artis iudicium, ſeu cenſura. 410. pen. artium κριτήρια. 817.

817. 10. artium κριτήρια duo: alterum λογικὸν, alterum ἄλογον. 881. 14. artem arti opponere. 331. 14.
Artamenis elocutio qualis. 645. pen.
Artaphernes, Perſarum contra Graecos dux. 1085. pen.
Artemiſienſe proelium. 1055. 13.
Articuli qui nominibus et participiis adiunguntur. 800. 1. articulos a coniunctionibus ſepararunt Stoici. 8. 7. articulis parcius et rarius vtitur auſtera compoſitio. 150. 2. 1073. 4. articulus demonſtratiuus. 908. 2.
Artificum et opificum curioſitas. 1114. 3. artificium occultum. 468. vlt. artificium maximum, naturam imitari. 615. pen. artificioſa orationum machinamenta Homerus in reſponſionibus ſolet detegere. 303. 13.
Aſcraeus paſtor, (Heſiodus) poëſin a Muſis in Helicone accepit. 227. 1.
Aſiana rhetorica perſtringitur. 447. 2. 448. 5.
Aſperitas compoſitionis. 870. 1. aſperior literarum concurſus vitatur in polito compoſitionis genere. 1076. 10.
Aſpiratae mutae. 83. 2.
Aſtyage deuicto, Cyrus imperium a Medis ad Perſas tranſtulit. 1084. 7.
Athenadis defenſio. 666. 7.
Athenae ſacrae. 153. 2. Athenas omnium vrbium primas conditas et habitatas fuiſſe creditum. 1005. 9. Athenarum moenia diruuntur a Lacedaemoniis. 778. 6. Athenis praeſidium quando impoſitum, et populi poteſtas conuulſa. 650. 1. Athenae Phylenſium recuperarunt libertatem Peloponneſiaca clade amiſſam. 771. 9.
Athenienſes et caeteri Graeci coloniam Thurios mittunt. 453. 1. Athenienſes quibus iniuriis Perſas laceſſiuerint. 1085. 5. Athenienſes et Lacedaemonii quo tempore pacem cum rege fecerint. 479. 6. Athenienſes cum Lacedaemoniis et Perſarum rege quibus conditionibus pacem fecerint. 573. 1. pro libertatis conſeruatione ſubierunt extrema quaeque. 553. 1. a praeſenti democratia ad Solonis et Cliſthenis inſtitutum reuocantur ab Iſocrate. 549. 6. de bello aduerſus regem Perſarum quibus monitis a Demoſth. inſtructi. 945. 9. a bello Perſico aduerſus Philippum concitantur a Demoſth. 293. 4. 351. 6. Olynthiis auxilia mittunt. 734. 13. Chalcidenſibus in Thracia ſuppetias mittunt. 735. 3. Athenienſibus ducatus aduerſus barbaros cur debitus. 1081. 13. Athenienſes in Socratis Apologia reprehenduntur. 295. 14.
Athenienſium incrementa Lacedaemonios ad bellum excitant. 832. 1. Athenienſes legatos de pace ad Lacedaemonios mittunt; fruſtra. 842. 13.

13. Athenienſium clades in Sicilia. 352. 2. Athenienſes exſules Thebis benigne habiti. 595. 4. Athenienſis populus exſul, e Piraeeo in vrbem redit. 525. pen. oligarchiae tempore quam fidem praeſtiterit. 529. 8. Athenienſis populi mores. 402. 1. Athenienſis populi in decernendo inconſtantia. 575. 12. Athenienſibus omnibus reip. capeſſendae ius eſſe commune, vult popularis regiminis aſſertor. 528. 3. Athenienſium veterum luxus. 856. 9. Athenienſium veterum et recentiorum collatio, ex Iſocr. 1001. 8. Athenienſium recentiorum cum veteribus collatio, ex Demoſth. 1015. 7. Athenienſium duci iniqua et irreligioſa a Thucyd. tribuitur actio. 918. 12.

Athletae, Mercurii et Herculis diſcipuli et aemuli. 269. 12. panegyres vt ornent. 226. 5. cuiuſmodi oratione ante certamen exhortandi. 267. 5. 269. 10. 276. 2.

Athmonenſium diſceptatio ſuper Myrrhine et Milace. 657. 1.

Atreus Euryſtheo ſuccedit. 806. 10.

Attentus auditor vt reddatur. 501. 12.

Atthis Philochori, id eſt Attica hiſtoria. 734. 12. 741. 3.

Atticam vt laudarit Plato. 260. 9. 1039. vlt. de Attica inter ſe contenderunt Minerua et Neptunus. 1040. 13.

Attica hiſtoria Philochori. 636. 8. Attica muſa a Phrygia et Aſiana expulſa. 446. vlt. Attica lingua vetus, parum ab Ionica diſcrepabat. 864. 12. Atticae linguae veteris exemplar Thucydides et Plato; recentioris, Lyſias. 454. 8. Atticae linguae norma optima Thucydides. 775. 9.

Atticus, oratio Dinarcho adſcripta falſo. 658. 6.

Auctoritas ſcriptorum ſaepe iudicium corrumpit. 396. 5.

Auctumni laudes. 229. 11.

Audaciae fortitudinis nomen tribuitur. 808. 17. 887. 14. 954. 1.

Audentia, oratori neceſſaria. 535. 8.

Auditorum diuerſitas diuerſam etiam orationis compoſitionem poſtulat. 998. vlt. 1000. 3. auditores rem intelligere non poſſunt, niſi perſpicue explicetur. 281. 1.

Auditus et viſus fere eodem modo afficiuntur. 52. 6. auditus conſuefactio. 474. vlt.

Auge, Alei filia, ex Hercule grauida. 220. 1.

Aulis, Boeotiae opp. 102. 3.

Auribus fidei tribuitur minus, quam oculis. 18. 2. 401. 2. aures vtrique parti communes praebere. 570. 8. aurium iudicium duo requirit, vt compoſitio ſuauis ſit et pulchra. 52. 5. aures quibus delectentur. 55. 1. aures permulcentur eleganti verborum compoſitione. 14. 10.

Auri cum auro collatio. 754. 1.

Auſterae compoſitionis character.

Sparta, Dorici generis ciuitas, et reliquis Graecis et progenitoribus ſuis imperat. 435. 13. Plura in Lacedaemon.

Spectaculorum locus. 582. 4.

Spectrum de ludis inſtaurandis monet Latinium in ſomnis. 1476. 7. et vlt. Spectrorum inſolitae facies. 1475. 3. Spectra mutatis ſubinde formis per aërem ſe oſtentantia. 1985. 6. Spectra, Fauni opus. 882. pen. cum Spectro coit foemina. 636. 13.

Sphaerus Lacedaemonius, olympionices. 518. 2.

Spicas eminentiores deſringit Thraſybulus Mileſius. 777. 4.

Spina, opp. 49. 2. 3.

Spines fl. 74. 8.

Spineticum Padi oſtium. 48. 11. 49. 10.

Spolia ex hoſte capta, populo addicta legibus. 1460. 12. Spolia lectiſſima in vrbem deferuntur; reliqua militibus per centurias diuiduntur. 2055. 10. Spolia per quaeſtores venumdantur. 2044. 4. e Spoliis donaria diis eximuntur, et ornamenta victricis vrbis. 1539. 4. 2280. 15. Spoliorum primitiae diis conſecratae. 306. 10. 308. pen. Spoliis hoſtilibus ornantur templa et fora. 1536. vlt. Spoliorum oſtentatio. 1500. 8. Spolia in funere praelata. 1648. 5. Viſe et Praeda.

Sponſio non conceditur in grauioribus criminibus. 2276. 1. Sponſores deos dare. 1613. 13.

Sponſorum habitus. 462. vlt. Sponſa viricida. 826. 6.

Spuſius, pro Spurius, praenomen. 512. vlt.

Stationis deſertae poena. 2272. 7.

T. Statius trib. pl. Seruilium conſularem accuſat. 1820. 13.

Stator Iupiter, Ὀρθώσιος Ζεύς. 341. vlt.

Statua aenea erigitur Neuio auguri ad perpetuam memoriam. 592. 10. Statuae aeneae ius datur Cloeliae. 924. 1. Statua aenea armata. 901. vlt. Statua lignea incendio ſuperſtes. 744. pen. Statuae ſua ſponte in priſtinum locum remeant. 168. 8. Statua bis locuta. 1639. pen. 1640. 13. 1641. 9. Viſe et Simulacra.

Sterilis vxor dimiſſa. 291. 4. 5.

Steſicrates Crotoniates, olympionica. 1117. pen. Pro eodem Tiſicrates p. 1035. pen. et 1036. 4.

Stipendia olim priuata. 684. 10. Stipendia militum e publici agri prouentibus. 1686. 10. 1687. vlt.

Stoliditatis ſimulatio in vitae periculo. 823. 4.

Stratagema Ariſtodemi Cumani. 1329. 1. Gracchi Cloelii, Aequorum imperatoris. 2049. 2. Cumanorum exſulum, duplex. 1335. 7. 1336. 10. Tulli Hoſtilii. 410. 4. et 483. 10. Anci Marcii. 525. 6. C. Marcii. 1507. 12. 1528. 7. 1540. 2. Mucii. 910. vlt. T. Quintii. 1902. 13. Romuli. 351. 5. Sabinorum. 945. 9.

Tana-

Tanaquilis, politicum. 642. vlt. Tarquinii Priſci. 558. 13. 573. 6. 574. 2. Tarquinii Superbi aduerſus Sabinos. 767. 3. Tarquinii patris et filii in capiendis Gabiis. 773. 15. Volſcorum. 1714. 9.
Subligacula coriacea. 207. 15. Subligaria e pell. hirc. 1491. 7. Subligacula in gymn. lud. 1485. 8. Subligaculo indutus arator. 2032. 11.
Sub oliuis, locus Romae. 171. 2.
Suburana tribus. 670. 8.
Succeſſionis ius vbi. 727. 5.
Sueſſa Pometia, Volſcae gentis caput. 1108. pen. debellatur a Tarquinio Superbo. 764. 12. capitur a Seruilio. 1109. 6. Sueſſanae praedae copioſitas. 1208. 6. Sueſſani exſules Gabios ad bellum Tarquinio inferendum ſollicitant. 771. 1. 3.
Sueſſula, quaere Vesbola.
Sufetius: quaere Fufetius.
Suffitu excipitur victor. 1840. 10.
Suffragia vt tulerit populus. 265. 3. nundinarum tempore feruntur. 1447. 5. per tribus feruntur. 2099. 10. ſic Suffragiorum vrnae per tribus ponuntur. 2286. vlt. Suffragia pro claſſium cenſu feruntur in centur. comitiis. 1734. 6. Suffragiis aequatis reus abſoluitur. 1467. 1. Suffragia iurata. 1410. pen. 1416. 7. Suffragiorum ius aequari volunt tribuni. 1453. 7. Suffragiis intereſſe patricios non vult tribunus. 1856. 7. Suffragiorum latio inturbatur a patriciis. 2099. 11.
Q. Sulpicius Camerinus conſul. 1475. 1.
Q. Sulpicius, vnus e legatis ad Marcium miſſis. 1551. 9.
Ser. Sulpicius Camerinus conſul. 966. 5. quanta prudentia vſus in deprehend. coniur. 975. 3. poſt collegae mortem ſolus conſulatus tempus explet. 983. 13. de recipiendis in gratiam Latinis quam ſententiam dixerit. 1083. 8.
Ser. Sulpicius Camerinus, conſul. 1981. pen. Ser. Sulpicius legatus in Graeciam mittitur. 2130. pen. fit Xuir. 2141. pen.
Suna, ſeu Suana, opp. Aborig. 38. 4.
Suouetaurilia: quaere Solitaurilia.
Superbus, ὑπερoπτικὸς, ſeu ὑπερήφανος, vnde cognominatus Tarquinius. 192. 1. 747. 2.
Supplicum reſpectus maximus Romae habitus. 1432. 12. Supplicatio matronarum in delubro Capitolino. 1594. 7. Supplicationes ad puluinaria et aras deorum in dira peſtilentia. 1852. 10. 1857. 4.
Suppoſititii foetus non ad eos pertinent, qui ſuppoſuerunt, ſed ad matres, quae genuerunt; et eiuſdem cum illis ſunt conditionis. 2232. 3.
Syllae dominatus crudelis. 1034. 4. Syllana proſcriptio. 1704. 8.
Syracuſis gamori oppreſſi. 1181. 2.

T. Ta-

T.

Tabulis quernis incidebantur leges, antequam aeneae columnae repertae eſſent. 519. 12. Tabulae legum aereae. 2144. pen. Tabulae ſacrorum in foro propoſitae. 519. 10. Tabulae legum ſummotae a Tarquinio Superbo. 750. 2.

Tallus Tyrannus, Sabinus. 333. vlt.

Tanaquil, Tarquinii Priſci vxor, auguralis ſcientiae perita. 540. vlt. oſtentorum interpretandorum peritiſſ. matrona. 636. 7. 8. Tanaquilis prudentia. 641. 3. erga Ser. Tullium ſtudia. 640. 16. an Ar. Tarquinium ſepeliuerit. 717. 12.

Tarentini Neapolitanos a Romanorum amicitia dehortantur. 2315. 8. 2316. 7. legatos Romanos petulanter et contumelioſe tractant. 2239. 8. Tarentinis opem fert Pyrrhus. 2348. 1.

Tarpeiae proditio. 317. 10. 318. 3. obitus. 321. 2. ſepulcrum et annuae inferiae. 321. 10.

Tarpeius collis poſt Capitolinus dictus ab inuento ibi capite. 585. 12. 787. pen. Tarpeia rupes, foro imminens, capite damnatorum ſupplicium. 1699. pen. et 1389. 1. de Tarpeia rupe deiiciuntur refractarii. 2171. 9. ad rupis Tarpeiae ſupplicium depoſcitur, qui miniſtris publicis manus inferre auſus eſſet. 1851. 2.

Sp. Tarpeius conſul. 2118. pen.

Tarquinii, magna et opulenta Etruriae ciuitas. 539. 3. Tarquinienſes cum Veientib. contra Romanos conſpirant. 707. 14. 709. 9. pro Tarquinio S. intercedunt. 848. vlt. 850. 5. Tarquiniis reditum armis moliuntur. 877. 7.

Tarquiniorum genus ab Hercule. 713. 6.

Aruns Tarquinius Collatiae dictator imponitur, atque inde Collatini nomen ſibi et poſteritati inuenit. 547. 5. Etruſc. auxiliorum dux in bello Sabino. 576. pen.

Aruns Tarquinius, Tarquinii Priſci nepos, Superbi frater natu minor, minorem Tulliam vxorem ducit. 710. 13. ab vxore et fratre tollitur. 717. 5. 825. 8. an Priſci filius fuerit, et a Tanaquile ſepultus. 717. 11.

Aruns Tarquinius, Superbi filius, coloniam deducit. 794. 12. Aruns et Titus Tarquinii, Superbi filii, ad oraculum Delphicum mittuntur. 805. 12. Aruns Tarquinius, Superbi filiorum forma et robore praeſtantiſſimus, a Bruto ad ſingulare certamen prouocato interimitur. 879. 4.

Tarquinius praenomine mutato Lucius pro Lucumone dicitur; gentilitium vero nomen capit a patria ſua Tarquiniis. 542. 7. quibus maioribus ortus, et quomodo ad imperium peruenerit. 537. 13. quando Romam venerit. 648. 4. equitum

tum dux in bello Latino. 524. 7. equitum dux in bello Sabino. 526. 16. equitum dux, ob fortiſſime navatam operam in bello Veienti, praeter caeteros honores, patriciorum quoque et ſenatorum numero adſcribitur. 529. 3. quib. virtutib. regis et totius reip. favorem promeruerit. 542. 10. 543. 1. Rom. rex creatur. 543. 10. bella quae geſſerit. 543. 11. triumphat de Latinis. 556. pen. triumphat de Etruſcis. 566. 2. triumphat de Sabinis. 578. 7. ſine patrum et plebis conſenſu oblata ornamenta geſtare non vult. 570. 2. in rep. quae geſſerit. 579. 7. in augendo tribuum, ſeu centuriarum, numero impeditur ab Neuio augure. 589. vlt. 594. 2. doloſe occiditur. 593. 4. Tarquinii funus, et monumentum. 653. 12. L. Tarquinius Priſcus quamdiu regnarit. 191. 14. quam vxorem habuerit, et quanta aetate. 648. 5. 649. 6. an plures vxores habuerit, quam Tanaquilem. 652. 7. an filios poſt ſe reliquerit. 647. 2.

L. Tarquinius Superbus, an Tarquinii Priſci filius fuerit. 649. pen. Tulliam maiorem ducit. 710. 12. minorem Tulliam ducit, ſublata maiore. 718. 8. quando et quomodo potitus imperio. 745. 6. Superbi cognomen vnde nactus. 192. 1. 747. 4. imperium vt adminiſtrarit. 747. 10. Latinae gentis principatum quo aſtu ſibi pepererit. 753. 3. finitimorum amicitia ſibi conciliata, ferias Latinas inſtituit. 762. 5. — 763. 13. bella quae geſſerit. 764. 4. domi quae egerit. 783. 4. quib. prodigiis de regni amiſſione praemonitus fuerit. 795. 1. grauiſſimorum ſcelerum inſimulatur. 825. 7. vrbe ſimul et caſtris excluditur. 842. 2. cum filiis et poſteris perpetuo exſilio mulctatur. 819. 4. 839. 6. 844. 12. quando expulſus. 651. 10. in exſilio varias reditus machinas tentat. 848. 7. obſides et conſ. in Etruſcorum caſtra reuertentes intercipere conatur. 919. 5. a Porſena repudiatur. 920. 8. Latinos contra Romanos concitat. 964. 7. 991. 2. clandeſtinas in vrbe ſeditiones machinatur. 970. 6. an in vltimo cum Romanis proelio ex equo pugnarit. 1061. 2. quamdiu regnarit. 192. 1. orbatus et decrepitus e Latio in Campaniam excedit, Cumiſque in exſilio moritur. 1088. 10.

L. Tarquinius Collatinus an Egerii filius fuerit. 796. 14. e caſtris reuertens luctu plenam domum inuenit. 803. 8. cum Bruto deſignatur conſul. 821. 7. 840. 6. 844. 4. conſulatu ſe abdicat, et Lauinium concedit. 872. 2. 5. pen. etiam in exſilio patriae fauit. 1621. 12.

L. Tarquinius, magiſter equitum

tum ſub dictatura T. Quintii Cincinnati. 2052. 12.

P. et M. Tarquinii Laurentinates, praecipua coniurationis capita, terrificis furiarum cruciatib. ad prodendum facinus adiguntur. 971. vlt. Tarquiniis, coniurationis indicibus, quae data praemia. 981. 11.

Sex. Tarquinius, Superbi filius, patri Gabiorum capiendorum callidum conſilium aperit. 774. 1. Gabiis rex a patre imponitur. 783. 1. Lucretiae vim infert. 797. 12. pro patre bellum cum Rom. in exſilio gerit. 896. 3. 903. 7. a Sabinis dux creatur contra Romanos. 935. 6. Fidenatib. obſeſſis mittit auxilia. 984. 10. Signiam fruſtra oppugnat. 985. 10. Latinorum copiarum contra Rom. dux. 992. pen. 1043. 5. cum Mamilio expeditionem aduerſus vrbem molitur. 1031. 12. Latini exercitus ſiniſtrum cornu tuetur. 1047. 12. 1065. 11. occiditur. 1066. 2.

T. Tarquinius, Superbi filius, Signiam coloniam ducit. 794. 12. T. et Sex. Tarquinius pro patre bellum cum Rom. gerunt. 896. 3. 903. 7. T. Tarquinius Latini exercitus mediam aciem tuetur. 1047. 14. ſaucius effertur e proelio. 1061. 4.

Tarquiniorum bona publicantur. 874. 10. 875. 5. Tarquinii armis reditum moliuntur. 877. 5.

Tarquiniani exſules e Latio exterminantur. 1088. 4. alii Cumas in Campaniam, alii alio ſe recipiunt. 1089. 5.

Tarquinia, Seruii Tullii vxor, ſubita et incerta morte ſublata. 743. vlt. a Tarquinio Superbo ſtrangulata. 827. 5.

Tarquinia, L. Iunii Bruti mater. 804. 1.

T. Tatius, Curium rex, Sabinorum aduerſus Romanos dux. 314. 1. poſt pacem factam Romae domicilium figit. 333. 14. cum Romulo Romae regnat. 340. pen. in quo vrbis loco domicilium fixerit. 341. 4. quas aedes et aras quibus numinibus exſtruxerit. 342. 4. Tatii obitus. 343. vlt. ſepultura et annuae inferiae. 347. 1.

Taurus vnus pro pluribus populis immolatur. 763. vlt. Viſe et Solitaurilia. Taurus aeneus. 934. 2.

Tela cum fulgore ardentia quid portendant. 950. 7.

Telegonus Circes ex Vlyſſe filius. 753. 9.

Telephi filius Lydus. 72. vlt.

Tellene opp. Latii. 522. 9.

Tellenii, ſeu Tellenenſes, pop. Latii. 992. 3. Tellenenſium conditores. 44. 11. Tellenenſes oppido capto Romam transferuntur ab Anco Marcio. 522. 12. in Auentino collocantur. 533. 6.

Telluris aedes. 1702. 4. Tellurem teſtari. 2190. 6.

Templum triplex. 789. 4. Templum figura propemodum quadrata. 788. 9. Templum Latinis et ſociis commune. 762.

762. 12. Templa communibus ſumtibus a gentibus exſtructa. 702. 13. Templum e manubiis exſtructum. 1260. 14. Templis et ſacris aedibus parc'tur in vrbium euerſionibus. 490. 3. 498. 14.
Temporum exacta notatio ſaepe neglecta a Roman. ſcriptoribus. 1313. 2.
C. Terentius, trib. pl. primus leges et iura in remp. introducere aggreſſus. 1983. vlt. Terentius Varro de ſacerdotibus a Romulo inſtitutis quae prodat in Antiq. 278. 10. de curiarum appellationibus quae ſcripſerit. 337. 9. de Sibyllinis oraculis quae ſcripſerit in libris Rerum diuinarum. 793. 14.
A. Termenius (ſeu Aterius) conſul. 2118. vlt. vid. not. *o*.
Termini, τέρμονες. 396. 10. de Terminandis poſſeſſionibus lex Numae. 396. 4. Termini ſublati, aut translati, poena. 396. vlt. Termini, vt dii, ſacrificiis honorantur. 397. 10. Terminus cedere non vult. 586. 5. Terminales dii. 396. 8. Terminalia, feſt. 396. 9.
Ternarius concertantium numerus, omnium conuenientiſſ. 442. 10.
Terrae mugitus et tremores. 1935. 5.
Teſtrina, ſeu Teſtruna, opp. Sab. 339. 1.
Teucer, rex Troadis, Dardano ſedes in Troade concedit. 156. 7.
Teucris olim, quae nunc Troas, Phrygiae regio. 156. 8.
Teutamides, Amyntoris f. 74. 6.
Thargelion, menſis. 159. 2.
Thaumaſius, mons Arc. 153. pen. vid. not. *s*.
Theagenides, archon Ath. 1897. 6.
Thebani Lacedaemoniis imperium adimunt. 9. pen. imperio et libertate priuati. 270. 13. reprehenſi ob exterorum excluſionem. 270. 4.
Themis et Nemeſis. 399. 6. Themis, Latinis Carmentis. 81. 2. 5.
Themiſtocles, archon Athen. 1117. 11.
Theologia Romana praefertur Graecae. 277. 4.
Thericles, arch. Ath. 745. 10.
Theſeus Oedipodas in funere laudat. 885. 12.
Theſſalia olim Haemonia dicta. 46. 7. 153. 5. 236. 1. Theſſalorum πενέσαι. 255. vlt.
Theſſalonicae aedificatio. 125. 2.
Thraſybulus Mileſius eminentiores ſpicas defringit. 777. 4.
Thronus eburneus. 568. 10.
Thurii obſidione liberati. 2344. 8.
Tiberinus, rex Alb. 178. 6.
Tiberis fl. origo et oſtium. 25. 11. 234. 2. origo, curſus, oſtium. 533. pen. latitudo, profunditas, fluxus, pons. 1934. 13. Tiberis et Anienis confluentia. 558. 2. Tiberis Fidenas praelabitur. 351. vlt. apud Fidenas concitatus et tortuoſus fluit. 486. 7. quantas naues et quouſque ferat. 533. pen. a

Tiberino ſubmerſo denominatus, cum olim Albula diceretur. 178. 9.

Tiberius Siluius, Albae rex, Dionyſio Tiberinus eſt. 178. 6.

Tibicines antiqui moris tibias breues inflantes. 1487. 7. 1493. 3.

Tibur praeterfluit Anio. 929. 11.

Tiburtini, pop. Latii. 992. 4. Tiburtinorum conditores. 44. pen.

Tigillum ſororium. 470. 5.

Timaei Siculi hiſtoria non plane fidelis. 20. 6. Timaei narratio de Penatum forma et habitu. 170. 2. Timaei ſententia de Romae conditae tempore. 187. 4.

Tiora op. Aborig. 40. 1.

Tiſicrates Crotoniata, olympionices. 1035. pen. 1036. 4. 1151. 6. Pro eodem Steſicrates p. 1117. pen.

Sex. Titius trib. pleb. 1936. pen.

Toga auro intertexta. 954. 4. Togae Romanae figura. 568. 14.

Tolerini a Marcio vi capti. 1537. 15. 1560. 12.

Tonitrua aſpera oppugnationis conſilium diſſuadent. 1896. 2. Tonitruum aemulatio funeſta. 178. 14.

Torebi, Maeoniae populus, a Torebo, Atyis filio, denominati. 73. pen.

Tormentis exprimitur confeſſio. 598. 3.

Torques aurei. 2090. 4.

Torymbas Theſſalus, olymp. 1981. 2.

Trabeae, *τήβεννοι πορφύρας φοινικοπάρυφοι.* 1069. 4. qualis veſtis. 385. 8.

Tragica larua rebus nonnunquam affingenda. 1199. pen.

Tragici poëtae populo in fabulis ſuis adulantur. 885. 12.

Transſugio ſimulato capiuntur Gabii. 774. 10. ſic a transfuga ſimulato eluditur Ariſtodemus. 1335. 7.

Trebula, op. Abor. 37. vlt. 38. 2.

Tremores terrae. 1985. 5.

Triarii, quales milites, et quando vocari ſoliti. 881. 14. 1719. 1. caſtrorum cuſtodiae relicti. 1769. 3.

Tribunal praetorium. 1611. 4. e Tribunali praetor decidit lites. 2035. vlt. Tribunal in foro. 2098. 5.

Tribuni, tribuum praefecti, ſeu tribuum magiſtri, *τριττύαρχοι*, ſeu *φύλαρχοι.* 250. pen.

Tribuni Celerum, eorundemque munia. 263. 2. 372. 2.

Tribuni militum viginti, ſeceſſoribus in Auentino praeſunt. 2270. 13.

Tribuni militares pro conſulibus deſignati. 2303. 10. 2305. 5. Tribuni militares proconſulare imperium deponunt. 2305. 12.

Tribuni plebis primi qui fuerint; quot item, et quo tempore creati. 1246. 2. Tribuni ſacroſancti et inuiolabiles, ex lege. 1246. vlt. 1248. 8. 1362. 14. 2291. pen. Tribunos cogi ſacratae leges prohibent. 2102. 1. Tribuno concionante, patricio nec intereſſe, nec interturbare

bare licet. 1349. 10. 1353. 3. Tribuno intercedere nonniſi tribunus poteſt. 2073. 9—11. Tribuni per leges intercedere poſſunt caeterorum magiſtratuum iuſſis. 2164. 14. conſulibus obſiſtere poſſunt. 2289. 11. extra vrbem nihil habent poteſtatis. 1725. 7. 14. extra vrbem pernoctare non poſſunt, niſi feriis Latinis. 1725. 10. Tribuni plebis comitium (ſeu concionis locum) ſibi vindicant. 1348. 5. poteſtati ſuae vindicant quidquid a plebe iudicari et decerni ſoleat. 1348. 7. cum ſenatu expoſtulant de annonae caritate et colonis in morboſa loca miſſis. 1345. 4. cum conſulibus altercantur. 1353. 15. in ſenatum vocantur. 1369. 11. in Marcium grauiter inuehuntur. 1369. 12. in arripiendo Marcio reprimuntur a patriciis. 1371. 10. patricios grauiter apud populum accuſant. 1372. 11. a conſule apud populum reprehenduntur. 1379. 11. a ſenatorib. poſtulant, vt iurati ſententias dicant. 1397. 13. in ſenatum admiſſi magno reip. malo. 1421. 3. adſtruunt ſibi poteſtatem accuſandi quosvis patricios. 1446. 4. tributa comitia pro centuriatis in cauſſa Marcii. 1448. 14. 1453. 2. in populi iudicium citare incipiunt quoſcunque ciues. 1467. 5. cum ſenatu ſe Caſſio in re agraria opponunt. 1680. 4. proditionis inſimulantur a pauperibus. 1723. 12. delectum exercitus impedientes vt eluſi a conſſ. 1724. 3. comitia pro ſua poteſtate impediunt. 1732. 15. plebem in annonae caritate aduerſum patricios concitant. 1811. 11. conſulares ob rem in conſulatu infeliciter geſtam vocant in populi iudicium. 1817. 12. 1820. 12. alterum annum in magiſtratu permanent. 1858. 4. conſulem in carcerem abduci iubent. 1873. 11. cum conſule altercantur. 1874. 15. agrarium negotium rurſus vrgent. 1881. 10. legum praeſcriptionem vrgent. 1982. 7. in ſenatum admittuntur ad conſultationem de ſalute reipublicae. 1987. 11. Caeſ. Quintium falſis criminib. ex vrbe pellunt. 2002. 1. Caeſonis Quintii expulſione nihil proficiunt. 2002. 12. dolum de coniuratione cudunt. 2004. 10. tertium annum in magiſtratu manent. 2036. vlt. quartum annum in magiſtratu permanent. 2045. 5. magiſtratu in quintum annum continuato, delectus fieri prohibent, antequam de legibus S. C. fiat. 2059. 4. ſenatum quoque conuocare aggreſſi: cum ante penes ſolos conſules ea poteſtas eſſet. 2072. 2. inter ſe conſpirant. 2074. 1. ſenatorum precibus lictoris ſupplicium condonant.

 2074.

2074. 7. X. tribuni pro V. in ſingulos annos plebi a ſenatu conceduntur. 2070. 5. inteſtina diſſidia rurſum excitant. 2077. 8. plebem in patricios concitant. 2080. 3. de conſulib. apud ſenatum conqueruntur. 2080. pen. iram moderantur. 2084. 8. in agrariae legis latione quo machinamento impediti fuerint. 2099. 14. in agraria lege perferenda iterum impediuntur. 2103. 14. quatuor peſte exſtincti tribuni. 2133. vlt. legum latores a conſulibus ex S. C. petunt. 2135. 13. decemuiris inſtitutis, abrogantur. 2142. 5. decemuiros ad plebem deferunt. 2274. 15. plebem rurſus in patricios concitant. 2283. pen. 2287. 6. legem inferunt de iure conſulatus. 2287. 10. ex vrbe expulſi, ad Caeſarem in Galliam confugiunt, et ipſius ope ſuae poteſtati reſtituuntur. 1726. 3. multos bonos improbe ſpoliarunt vita. 1468. 9.

Tribuni vt boni viri ſint, enitendum eſt. 1470. 4. in Tribunorum collegio diſſidium quaeri ſuadet Appius, prudenti conſilio. 1740. 12. Tribunorum adminiſtri, collegae et iudices olim dicti, qui poſtea Aediles nominati. 1249. 5. 10. Tribunorum miniſtri ſi laedantur, ipſi tribuni cenſentur laedi. 1833. 13.

Tribunatus ſacroſanctus. 1726. 8

Tribus, φυλὴ, ſeu τριττῦς, maiores ciuitatis partes, tertia ſcilicet. 250. 8. in denas curias diuiſae. 250. 6. Tribuum numerum augere vetatur Tarquinius. 589. vlt. Tribus Romae quatuor facit Tullius, locales pro gentilibus. 670. 9. 10. 671. 4—6. Tribus ruſticas Tullius fecit XXVI. vrbanas IV. 673. 7. 8. Tribus XXI. 1465. vlt.

Tribuum praefecti. 671. 8.

Tributorum collatio pro cenſu cuique imponitur a Seruio Tullio. 658. 9. 682. vlt. Tributa pro cenſus diſcrimine tollit Tarquinius. 750. 4.

Tricaſtus, ſeu Tricoſtus, Virginii cognomen. 959. 5.

Trifera arua. 92. vlt.

Trigemina porta. 84. 9. 100. 14.

Trinacria inſula, a Triquetra forma; poſt Sicania, et tandem Sicilia dicta. 57. 4.

Triopii templum Apollinis. 702. pen.

Triptolemus agriculturam a Cerere accipit. 33. 8.

Tripus cum antiquis literis. 51. 1.

Triumphus, θρίαμβος, ἐπινίκιος καὶ τροπαιοφόρος πομπή. 308. 2—4. Triumphus duplex, maior et minor; et quod inter eos diſcrimen. 952. 15. Triumphus duplex, equeſter et pedeſter. 1942. 7—9. Triumphus Romuli. 306. pen. Triumphi recentiorum Romanorum quales. 308. 5.

Troës, a Troë denominati. 157. 12.

Troia

Troia capta. 112. 7. quando capta. 158. pen.
Troia locus Italiae. 136. 3.
Troica et Phrygica gens cur pro vna eademque habitae. 76. 3.
Tros, Erichthonii filius. 157. 12.
Tubertus, Poſtumii cognomen. 928. 1.
Tucia, Veſtalis virgo, cribro aquam gerit. 383. pen.
Tullius Corniculanus. 634. 11.
M' Tullius Longus conſul. 966. 5.
Ser. Tullius, rex Romanorum, eiuſque res geſtae. 638. ſqq.
Tullus terrigena. 70. pen.
Tuſculum, Latini generis oppidum, centum ſtadiis Roma diſſitum. 2038. 4.
Tuſculani, populus Latii. 992. 4. Aricinis opem ferunt. 925. 9. ſine pretio dimittuntur a Largio dictatore. 1032. 6. incurſantur ab Aequis. 1933. vlt. Romanos in Capitolio recuperando promte et ſtrenue iuuant. 2027. 14. denuo ab Aequis incurſantur. 2046. 9. et rurſum. 2104. 3. 2163. 3.
Tuſculana arx munitiſſima, et ita excelſa, vt Roma inde ſit conſpicua. 2040. 9. Tuſculana via. 1588. 9.
Tyrrhenus, Tyrrhenorum dux. 70. 8. quo loco etiam plura de Tyrrhenis dicuntur.

V.

Valeria, Poplicolae ſoror, ſalutare conſilium matronis et toti reip. in obſidionis periculo ſuggerit. 1594. 8. quae verba ad Veturiam, Marcii matrem, fecerit. 1596. 14.
L. Valerius, Poplicolae nepos, in quaeſtura Sp. Caſſium tyrannidis accuſat. 1695. 7.
L. Valerius Potitus, P. filius, Poplicolae nepos, ab Appio ſententiam dicere prohibetur. 2166. 8. de quo in ſequentibus plura referuntur.
M' Valerius, Poplicolae frater, dictator dicitur. 1128. 11. ſqq.
M. Valerius, Poplicolae frater, vnus e Roman. copiarum ducibus. 896. 11. de rebus eius geſtis vid. in ſequ.
M. Valerius conſul. 2071. 12.
P. Valerius, Sabini generis vir, vnus e libertatis Romanae aſſertoribus. 803. 1. coniurationis ſocios arripit. 859. 12. in ſequentibus reliquae eius res geſtae narrantur.
P. Valerius, Poplicolae filius, frumenta coëmtum mittitur in Siciliam cum L. Geganio. 1309. 3. 4.
P. Valerius Poplicola conſul. 1820. 7. 2003. 5. ſaxo immiſſo interimitur. 2029. vlt.
P. Valerius Poplicola, L. Valerii Potiti pater. 2166. 10.
Voleſus Valerius. 333. pen.
Valerius Antias hiſt. de Celerum appellatione quae tradiderit. 263. 1.
Vatia, ſeu Batia, opp. Aborriginum. 39. vlt.
Spuſius Vecilius Lauinias, vnus e Latinae gentis ducibus. 512. vlt.
Veii, munitiſſimum oppidum. 1840. 4. inter Etruſcas vrbes

bes Romanis proximum. 1815. vlt. Veiorum ſitus et magnitudo. 350. 3.

Veientes quibus conditionibus pacem a Romulo impetrarint. 353. 12. cum Fidenatibus conſpirant contra Romanos. 417. 13. caſtris ab Hoſtilio exuuntur. 486. 10. debellantur ab Anco Marcio. 527. pen. domantur a Tarquinio. 562. pen. debellantur a Ser. Tullio. 707. 9. ſqq. Tarquiniis expulſis reditum armis moliuntur. 877. 8. a Romanis ſuperantur. 881. 5. inducias a Cornelio impetrant. 1707. 15. ob incurſiones in agrum Rom. armis coërcentur. 1735. 8. auxilia ab Etruſcis, cognatis ſuis, aduerſus Rom. impetrant. 1739. 12. 1750. 2. Romanos diſpalatos adoriuntur. 1775. 2. ad Tiberim vſque excurrunt. 1778. 7. auxilia ab Etruſcis contra Romanos impetrant. 1783. pen. Etruſcorum et Sabinorum ſocietate freti, denuo contra Romanos arma ſumunt. 1835. 15. inducias a populo Rom. impetrant in annos XL. 1843. 12. defectionem parant. 2289. 3.

Velia, locus Romae. 52. 11. 889. 10.

Veliterni, populus Latii, deſciſcunt a Romanis. 992. 4.

Velitrae, Volſcorum oppidum, Anco Marcio ſe dedit. 529. 10. capitur a Virginio conſule. 1134. 15. peſtilentia exinanitum, colonos Roma arceſſit. 1340. 12.

Vesbola, ſeu Sueſſula, opp. Aboriginum. 38. 2.

Veſta tellus eſt. 376. pen. Veſta virginibus ſuis citra culpam periclitantibus quam praeſentem opem tulerit. 381. 4. Veſtae cur ſacratus ignis. 376. pen. Veſtae ſacra quibus cognita. 377. 3. Veſtae ſacerdotes e nobiliſſimis familiis. 194. pen. Veſtae templum. 342. 5. Veſtae templum a quo primum exſtructum. 373. 13. Veſtae templum vbi ſitum. 375. 1. 376. 3. in Veſtae templo quaenam aſſeruentur ſacra, et cur a virginibus. 376. 8. 377. 2. 378. 1. 10. in Veſtae templo pernoctare nulli maſculo fas. 379. 3. ad Veſtae aedem fons. 1067. 9.

Veſtales virgines, Ἑστιάδες παρθένοι, a quo primum inſtitutae. 373. 4. Veſtales quot a Numa, et quot a ſequentibus regibus inſtitutae. 378. 16. Veſtales duae ad priores quatuor additae a Tarquinio Priſco. 579. pen. Veſtales quae ſacra cuſtodiant. 175. 7. 376. 11. 378. 10. quamdiu virginitatem ſervarint. 194. 6. 379. 4. Veſtales, exacto legitimo virginitatis tempore, nuptae. 379. 8. Veſtales virgines infulatae. 1731. 8. Veſtalium munus. 195. 4. honores. 379. 16. poena, ſi vitium admiſiſſent. 199. pen. 380. 1.

Veſtalium corruptarum poena a quo conſtituta. 580. 5. Veſtalis virgo ſtupri conuicta ſolennes poenas luit. 1852. 15. Veſtalis virginis ſtuprum; variis portentis ſignificatum, a pontificibus ſolenni poena expiatur. 1730. 10. Veſtalis virginis corruptores ſub furca virgis caeſi occiduntur. 1731. 10. 1853. 4.
Veturia, Marcii mater, ad Valeriae orationem quid reſponderit. 1599. 4. a Marcio filio vt excepta. 1609. 1. ad Marcium quae verba pro patria fecerit. 1612. 3. Marcium filium qua oratione permouerit. 1616. 10.
C. Veturius conſul. 2077. 5.
P. Veturius conſul. 983. vlt.
T. Veturius Geminus conſul. 1117. 10. 1936. 7. de Volſcis ouat. 1942. 8. fit decemuir. 2142. 4.
A. Virginius Montanus conſul. 1117. 10. contra Volſcos proficiſcitur. 1134. 4. vnus e legatis ad plebem profugam. 1198. 4.
A. Virginius conſul. 1810. 3.
A. Virginius Coelimontanus conſul. 1897. 7.
A. Virginius triumuir. 1909. 1.
A. Virginius, tribunus plebis. 1984. 6. ſqq.
Op. Virginius Tricaſtus conſul. 959. 5.
Proclus Virginius conſul. 1670. 8. 1881. 13.
Sp. Virginius conſul. 2071. 12.
T. Virginius conſul. 1039. 5. 1774. 10. 2284. 9.
Volſci debellantur ab Anco Marcio. 529. 7. Volſcorum duo populi foedus cum Tarquinio Superbo faciunt. 762. 8. caeteri ab eodem Tarquinio debellantur. 769. pen. Gabinos ad bellum Tarquinio inferendum ſollicitant. 771. 8. Romanis contra Latinos auxilia negant. 995. 8. Latinis contra Romanos auxilia promittunt. 1047. 5. Latinis ſuppetias veniunt poſt proelium. 1070. 10. exploratores ſub legatorum praetextu ad Romanos mittunt. 1073. 3. ſupplices veniam deprecantur. 1097. 1. a Seruilio deuincuntur. 1107. 9. ccc. obſidibus ob perfidiam mulctantur. 1109. 12. ademta a Romanis repetunt. 1121. 1. colonos Romanos admittere coguntur. 1136. 5. 1140. 9. defectionis a Romanis poſt bellum Latinum primi auctores. 1214. 2. debellantur a Poſt. Cominio. 1251. 1. dum famis tempore Romanis inſidiantur, peſte a Deo coërcentur. 1339. vlt. ex vrbe per vnam portam omnes excedere iubentur. 1510. 7. per legatos ſua ab Romanis repetunt. 1522. 13. 1523. 5. Romanis bellum indicunt, eiusque duces creant Tullum Attium et C. Marcium. 1525. 8. armis et exercitiis Romanae militiae a Marcio aſſueſiunt. 1666. 11. 1713. vlt. quibus conditionibus pacem Romanis obtulerint. 1584. 1. 1614.

1614. 2. in expeditione adverſum Romanos ſuſcepta manus in Aequos, ſocios ſuos, vertunt. 1654. 11. pacem a Romanis petunt. 1671. vlt. a Q. Fabio vincuntur. 1708. 14. Romanos ſimulata fuga decipiunt. 1714. 8. cum Aequis denuo foedus contra Romanos ineunt. 1783. 7. Seruilio fortiter reſiſtunt. 1785. 10—12. a Nautio conſ. peruaſtantur. 1841. 14. caſtris exuuntur. 1906. 15. cum Aequis contra Romanos conſpirant peſtis tempore. 1932. 8. intra moenia compelluntur. 1939. 6. a Valerio profligantur. 2279. 9.
M. Volſcius, tribunus plebis. 1997. 10.
Volumnia, C. Marcii vxor. 1596. 11. vt excepta a Marcio. 1610. 6.
P. Volumnius, conſul. 1981. pen.
Vopiſcus, praenomen. 1844. 5.
Vrbinia, Veſtalis, ſtupri poenas luit. 1852. pen.
Vſcelinus, ſeu Viſcelinus, cognomen Sp. Caſſii. 959. 4.
Vua ingenti magnitudine. 589. 3.

X.

Xenophon Corinthius, olympionica. 1915. pen.
Xerxes Graeciam cum exercitu inuaſit Olymp. LXXV. 1739. 5.
Xypetaea, pagus Atticus. 156. 11.

Z.

Zacynthus, Dardani filius, inſulam ſui nominis condit. 126. 2. 3.
Zacynthiorum ludi. 126. 7.

INDEX.

INDEX

RERVM NOTATV DIGNIORVM IN RHETORICIS DIONYSII HALICARNASSENSIS OPERIBVS.

A.

Accentuum diuerſitas. 133. 8. Accuſando patrocinari vt poſſimus. 311. pen. 327. 10. accuſatio et defenſio in vna eademque oratione coniunctae. 295. 14. accuſationis acerbitas, defenſionis lenitate occultata. 295. pen. accuſatio vnius non debet incommodare omnibus. 50. vlt.
Achaïcae ſiue archaïcae epiſt. Theopompi. 782. 11. 786. 12.
Acharnenſis pagus in Attica. 742. 4.
Achilles pulcher et fortis. 245. 11. Graeci exercitus praefectus et dux. 329. 3. quo artificio Agamemnonem et belli et peſtis cauſſam eſſe oſtenderit. 344. 3. Phoenicis magiſtri ſui artificium vt detexerit. 304. 3. 364. 10. a matre quae et quomodo petierit. 366. 14. icone refutatur ab Vlyſſe. 370. 2. flumine cinctus. 99. vlt. Hectorem bigis raptat. 126. 9. quod diis eſſet carus, mature ex hac vita euocatus. 265. 8.
Acies a prudentibus ducib. inſtrui vt ſoleat. 69. 4.
Acrimonia: quaere Amaritudo.
Actioni cauſſarum verae accommodata et neceſſaria quae. 464. 12. actionum plurium in vna eademque oratione complexus. 295. 11.
Actio in dicendo conueniens et decens eſſe debet. 560. 10. actio ſi abſit, caeterae dicendi virtutes nihil habent virium. 1117. 5. actionem oratoriam docent rerum ipſarum qualitates. 1023. 8. 1118. 13. actio in duobus poſita, in vocis et corporis configuratione. 1118. 1. actionis oratoriae ſtudioſiſſimus obſeruator Demoſthenes. 1023. 4.

Actiua

Actiua pro paſſiuis vſurpata a Thucyd. 797. 2.
Acuſilaus Argiuus, hiſtor. 818. 7.
Acutos duos vnum verbum capere non poteſt. 63. pen.
Additio compoſitioni ſaepe aliquid confert. 42. 8. 47. 10.
Adiectiua an ſemper poſtponantur. 37. 11.
Admetus Alceſtidis beneficio fatum euitauit. 238 14.
Adoptio quibus de cauſſis fieri Athenis ſoleret. 618. 12.
Aduenarum laudes. 261. 5.
Aduerbia a verbis ſeparata. 8. vlt.
Aduerbia verbis quandoque praeponuntur. 36. 3. aduerbiorum ſignificationes. 35. 2.
Aduerſarii iura vt diſtinguantur in probatione cauſſae. 511. 15.
Aedificator tria ſpectat. 40. 7.
Aedificiorum laus. 228. 9. aedificiorum ſplendor apud veteres in publico maior, quam in priuato. 1016. pen. apud recentiores contra priuatae aedes ſplendidiores publicis. 1019. 1.
Aegeſtaei, Athenienſium ſocii. 933. 6. iidem Egeſtani.
Aegina, pulſis habitatoribus, Atticis colonis datur. 846. 4.
Aeginetae cum Thyrea capti. 842. 5.
Aegyptii in opib. comparandis acutiores. 403. 4. Aegyptius de Graecis apud Platonem quae dicat. 400. 14. Aegyptiacarum rerum narratio apud Herodotum. 773. 15.
Q. Aelius Tubero Dionyſii amicus. 810. 3. 952. pen. ad Aelium Tuberonem de Thucydide ſcripſit Dionyſius. 789. 4.
Aenianum legatio pro Philippo. 742. 9.
Aeolus Euripidis. 355. 1.
Aequalibus ius inter ſe eſt. 911. 2.
Aeſchines, quando a Demoſthene accuſatus. 737. 16. cur ob ſecundam legationem a Demoſthene accuſatus, non ob primam. 287. 10. 288. 6. Aeſchinis accuſatio, a Demoſthene medio dictionis filo contexta. 996. 12.
Aeſchines Demoſthenis dictionem in quibus, et quam vere carpſerit. 1063. 9. an Demoſtheni recte πικρότητα et περιεργίαν compoſitionis obiecerit. 1122. 16. Aeſchines, Hyperides, Demoſthenes, perfecerunt, quae a ſuperioribus erant inuenta. 629. 5. Aeſchines in arte dicendi nulli poſt Demoſthenem ſecundus. 1063. 11.
Aeſchinis character. 434. 6. verba de Demoſthenis in verborum compoſitione verſutia. 1064. 9. 1065. 2. locus, ad oſtendendam aptam colorum in periodo conformationem. 49. 6. Aeſchineum vocabulum. 413. 7. pro Aeſchine contra Diniam oratio Dinarchi. 652. 1.
Aeſchylus auſtero compoſitionis genere vſus in ſuis tragoediis. 150. vlt. 1073. pen. Aeſchyli character, et cum Sophocle atque Euripide compa-

comparatio. 422. 8. Aeſchyli gnoma de morte. 265. 3. Aeſchyli aduerſus Xenophontem defenſio. 664. 7.
Aeſtatis laudes. 229. 7. 244. 4.
Aetas mores variat. 404. 8. aetatis commendatio. 254. 9. aetatis progreſſus, iudicium magis ac magis maturat et perficit. 564. pen.
Aetolorum legatio pro Philippo. 742. 10. Aetolorum opem implorant Athenienſes exſules. 658. 11. Aetolicum bellum. 829. 8. Aetolicus, oratio Dinarcho adſcripta. 658. 8.
Affectata elocutio. 758. 8. affectatio et artificium occultata. 467. pen.
Affectiones rerum, vocum et ſyllabarum conſimilib. affectionibus exprimendae ſunt. 90. 5.
Affectus, mali domini. 265. 12. affectuum varietas compoſitionem quoque variat. 136. 2. affectus immodici ſimulatio, ad tegendum orationis artificium. 332. 16. affectus adiectione occultatur figuratae orationis artificium. 333. 4. affectus commouere, neceſſarium ei, qui iudicibus, aut populo, perſuadere velit. 1007. 12. affectuum viuax commotio, plurimum ad commouendam multitudinem pollet. 560. 11. in affectibus mouendis quo dictionis genere vtatur Lyſias. 470. 9. in affectibus concitandis mollior Lyſias. 496. 1. in affectuum concitatione dictioni addenda amaritudo, ſeu acrimonia. 1123. 14. affectiones in hiſtoria quales eſſe debeant. 775. 5. affectuum tum leniorum tum concitatiorum imitatio in hiſtoria. 776. 4.
Afflatus diuinus in Matrois et Corybanticis ſacris. 1022. 8.
Agatharchus, Syracuſanae claſſis dux. 875. 8.
Agatho, Alcibiadis amaſius. 340. 4. Agatho, theatricarum figurarum affectator. 1035. 7. Agathonis defenſio a Dinarcho conſcripta. 664. 6.
Agathocles, archon Athen. 480. 8. 648. 4.
Agamemnon ſimulata oratione Graecis fugam in ſummo periculo ſuadet. 317. 5. 325. 11. in Graecorum tentatione quem ſcopum habuerit. 307. 15. 333. 11.
Agnus, XVI. drachmis emtus. 513. 12.
Aiax grandi ſtatura. 245. 10. figurato ſermone vtitur, licet ſimpliciſſimus. 365. 7.
Alcaeus, vnus e priſcis melicis, breues faciebat ſtrophas. 131. 8. Alcaei dictio qualis. 187. 11. Alcaei character. 421. 9.
Alcamenis operum notae. 1108. 8.
Alceſtis Admetum maritum fati neceſſitate liberauit. 238. 14.
Alcibiades Socratem in Platonis Sympoſio laudat. 339. 10. Agathonis amator. 340. 4.
Alcidamantis dictio. 625. 15. rhetor. inuenta. 722. 13.

nienſis. 166. 6. appellatiua a nominibus ſeparata. 8. 8. appellatiua an ſemper praeponantur in orationis contextu. 37. 11.
Arbela, op. Perſiae. 746. 9.
de Arbitris lata lex, a litigioſis hominibus reiicitur. 602. pen. 605. 1.
Arcades hiberni. 219. 4. Arcadiae antiſtites corrumpit Philippus. 290. 4.
Arceſilaus, Boeotorum dux. 103. 1.
Archaïcae, ſiue Achaïcae epiſtolae Theopompi. 782. 11. 786. 12.
Archaïſmus in auſtera compoſitione pro ornamento eſt. 150. 4. Viſe et Antiquitatis affectatio.
Archebiades, accuſator iniquus. 601. 17. 18.
Archephon adoptat Theodorum. 664. 11. de Archephontis ſorte oratio Dinarchi. 664. 12.
aduerſus Archeſtratum oratio Dinarchi. 662. 9.
Archias, archon Athen. 648. pen. 655. 7. 737. 3.
Archidamus Iſocratis quid tractet. 552. 2. Archidamus apud Thucydidem qua arte Lacedaemonios et Peloponneſios a bello Athenienſibus inferendo auertat. 294. 5. 352. 9. Archidamus, Zeuxidami filius, Lacedaemoniorum rex, cum Plataeenſibus vt egerit. 900. 6.
Archinum imitatus Plato. 1027. 9.
Archippus, archon Athen. 650. 2. ibidem v. 3. Archippus alius. Archippi et Tiſidis inimicitiae vnde ortae. 983. 12. aduerſus Archippum Iſaei oratio. 613. 12.
Architectura tria ſpectat. 40. 7.
Archontων LXX, ſub quibus Dinarchus vixit, catalogus. 647. pen.
Areopagitici dicaſterii veneranda dignitas. 997. 4.
Argiui, Lacedaemoniorum aemuli. 531. pen.
Argos Amphilochicum ab Ambraciotis debellatum. 829. 11.
Argumentorum diſtinctio. 494. 5. argumentorum in probatione partitio. 612. 2.
Ariſtaeus (ſiue Ariſteas) Proconneſius, hiſtoricus. 864. 6. v. not. *n.*
Ariſtagoras Mileſius cum Athenienſibus Sardes inuadit. 1085. 13.
Ariſtidis aedes, caeterorum ciuium aedibus nihilo ſplendidiores. 1017. 3.
Ariſtonis filius, Plato. 259. 7.
Ariſtoclis ſtilus qualis. 645. pen.
Ariſtocrates ab Euthycle accuſ. 725. vlt.
Ariſtodemus et Neoptolemus. 291. 1. Ariſtodemus, archon Ath. 648. 5. 664. vlt. 725. 11.
Ariſtodicus, Alexidis frater. 515. 7. 516. 9.
aduerſus Ariſtogitonem Iſaei oratio. 613. 11. aduerſus Ariſtogitonem oratio Dinarchi, ſuper pecuniis Harpalicis. 654. 5. contra Ariſtogitonem oratio altera, Demoſtheni

ſtheni falſo adſcripta. 1126. vlt.
aduerſus Ariſtonicum oratio Dinarchi ſuper pecuniis Harpalicis. 654. 3.
Ariſtophanes, archon Ath. 649. 4. Ariſtophanes poëta in comoediis ſuis politicum agit et philoſophum. 302. 3. 4. Ariſtophanis cῶla. 221. 1. Ariſtophanis verſus tetrameter anapaeſticus, ex Νεφέλαις. 202. 1. Ariſtophaneum tetrametrum. 199. 6. 202. 1.
Ariſtophanicum vocabulum. 413. 4.
Ariſtophon, archon Athen. 649. pen. 746. 6.
pro Ariſtophontis filiabus oratio Dinarchi. 662. vlt.
Ariſtoteles, Peripateticae philoſophiae conditor. 719. 5. quamdiu apud Platonem commoratus. 733. 1. Platonem, magiſtrum ſuum, reprehendit. 757. 11. 815. 15. Iſocratem ipſum laceſſiuit. 443. Iſocratis laudes conſpurcare conatus eſt. 577. 3. virtutem dicit eſſe medietatem. 186. 9. orationis partes quot et quas fecerit. 8. 2. cum Theodecte partes orationis elementares fecit tres. 1101. 6. Rhetoricen ſuam quando ſcripſerit. 723. pen. Rhetoricas praeceptiones qua aetate ſcripſerit. 729. 5. 732. 7. 745. 6. rhetorica praecepta vnde depromſerit. 749. 9. Ariſtotelis Rhetorica omnes ſuperiorum dicendi artes et praecepta continet. 443. Ariſtoteles de ciuili orationis genere quae tradiderit Rhetoricῶn libro tertio. 197. pen.
Ariſtotelis vita breuiter deſcripta. 727. 7. Ariſtotelis character. 430. 9. Ariſtotelis compoſitio qualis. 187. pen. Ariſtotelis locus ex Rhetor. lib. 1. in quo Topicorum ſuorum meminit. 729. 11. locus ex Rhetor. lib. 1. de exemplis, in quo Analyticorum, Topicorum, et Methodicorum ſuorum meminit. 730. 10. locus ex Rhet. lib. 2. in quo Philippus tranſitum in Atticam a Thebanis petit. 739. 12. locus ex Rhet. lib. 3. de metaphoris, in quo Olynthiaci belli meminit. 733. 16. locus ex Rhetoricis, in quo Demoſthenica reipublicae tractatio a Demade incuſatur. 745. 13. locus ex Rhetor. in quo iudicii de Demoſthene habiti fit mentio. 747. 1. Ariſtotelici praeceptori ſuo nimium arrogant. 735. vlt.
Ariſtoxenus muſicus de literarum diſcrimine vt exiſtimarit. 72. 1. Ariſtoxeni de ἡγεμόνος pedis ortu ſententia. 1101. 15.
Ars fidem conciliat artifici. 578. 13. Ars quaeque ſua vocabula et ſuas habet phraſes. 405. 4. artium praecepta non aſpernanda. 212. 6. artium praecepta ſine aſſidua meditatione atque exercitatione nihili ſunt. 224. 4. artis iudicium, ſeu cenſura. 410. pen. artium κριτήρια.

817. 10. artium κριτήρια duo: alterum λογικὸν, alterum ἄλογον. 881. 14. artem arti opponere. 331. 14.
Artamenis elocutio qualis. 645. pen.
Artaphernes, Perſarum contra Graecos dux. 1085. pen.
Artemiſienſe proelium. 1055. 13.
Articuli qui nominibus et participiis adiunguntur. 800. 1. articulos a coniunctionibus ſepararunt Stoici. 8. 7. articulis parcius et rarius vtitur auſtera compoſitio. 150. 2. 1073. 4. articulus demonſtratiuus. 908. 2.
Artificum et opificum curioſitas. 1114. 3. artificium occultum. 468. vlt. artificium maximum, naturam imitari. 615. pen. artificioſa orationum machinamenta Homerus in reſponſionibus ſolet detegere. 303. 13.
Aſcraeus paſtor, (Heſiodus) poëſin a Muſis in Helicone accepit. 227. 1.
Aſiana rhetorica perſtringitur. 447. 2. 448. 5.
Aſperitas compoſitionis. 870. 1. aſperior literarum concurſus vitatur in polito compoſitionis genere. 1076. 10.
Aſpiratae mutae. 83. 2.
Aſtyage deuicto, Cyrus imperium a Medis ad Perſas tranſtulit. 1084. 7.
Athenadis defenſio. 666. 7.
Athenae ſacrae. 153. 2. Athenas omnium vrbium primas conditas et habitatas fuiſſe creditum. 1005. 9. Athenarum moenia diruuntur a Lacedaemoniis. 778. 6. Athenis praeſidium quando impoſitum, et populi poteſtas conuulſa. 650. 1. Athenae Phylenſium recuperarunt libertatem Peloponneſiaca clade amiſſam. 771. 9.
Athenienſes et caeteri Graeci coloniam Thurios mittunt. 453. 1. Athenienſes quibus iniuriis Perſas laceſſiuerint. 1085. 5. Athenienſes et Lacedaemonii quo tempore pacem cum rege fecerint. 479. 6. Athenienſes cum Lacedaemoniis et Perſarum rege quibus conditionibus pacem fecerint. 573. 1. pro libertatis conſeruatione ſubierunt extrema quaeque. 553. 1. a praeſenti democratia ad Solonis et Cliſthenis inſtitutum reuocantur ab Iſocrate. 549. 6. de bello aduerſus regem Perſarum quibus monitis a Demoſth. inſtructi. 945. 9. a bello Perſico aduerſus Philippum concitantur a Demoſth. 293. 4. 351. 6. Olynthiis auxilia mittunt. 734. 13. Chalcidenſibus in Thracia ſuppetias mittunt. 735. 3. Athenienſibus ducatus aduerſus barbaros cur debitus. 1081. 13. Athenienſes in Socratis Apologia reprehenduntur. 295. 14.
Athenienſium incrementa Lacedaemonios ad bellum excitant. 832. 1. Athenienſes legatos de pace ad Lacedaemonios mittunt; fruſtra. 842. 13.

13. Athenienſium clades in Sicilia. 352. 2. Athenienſes exſules Thebis benigne habiti. 595. 4. Athenienſis populus exſul, e Piraeeo in vrbem redit. 525. pen. oligarchiae tempore quam fidem praeſtiterit. 529. 8. Athenienſis populi mores. 402. 1. Athenienſis populi in decernendo inconſtantia. 575. 12. Athenienſibus omnibus reip. capeſſendae ius eſſe commune, vult popularis regiminis aſſertor. 528. 3. Athenienſium veterum luxus. 856. 9. Athenienſium veterum et recentiorum collatio, ex Iſocr. 1001. 8. Athenienſium recentiorum cum veteribus collatio, ex Demoſth. 1015. 7. Athenienſium duci iniqua et irreligioſa a Thucyd. tribuitur actio. 918. 12.

Athletae, Mercurii et Herculis diſcipuli et aemuli. 269. 12. panegyres vt ornent. 226. 5. cuiuſmodi oratione ante certamen exhortandi. 267. 5. 269. 10. 276. 2.

Athmonenſium diſceptatio ſuper Myrrhine et Milace. 657. 1.

Atreus Euryſtheo ſuccedit. 806. 10.

Attentus auditor vt reddatur. 501. 12.

Atthis Philochori, id eſt Attica hiſtoria. 734. 12. 741. 3.

Atticam vt laudarit Plato. 260. 9. 1039. vlt. de Attica inter ſe contenderunt Minerua et Neptunus. 1040. 13.

Attica hiſtoria Philochori. 636. 8. Attica muſa a Phrygia et Aſiana expulſa. 446. vlt. Attica lingua vetus, parum ab Ionica diſcrepabat. 864. 12. Atticae linguae veteris exemplar Thucydides et Plato; recentioris, Lyſias. 454. 8. Atticae linguae norma optima Thucydides. 775. 9.

Atticus, oratio Dinarcho adſcripta falſo. 658. 6.

Auctoritas ſcriptorum ſaepe iudicium corrumpit. 396. 5.

Auctumni laudes. 229. 11.

Audaciae fortitudinis nomen tribuitur. 808. 17. 887. 14. 954. 1.

Audentia, oratori neceſſaria. 535. 8.

Auditorum diuerſitas diuerſam etiam orationis compoſitionem poſtulat. 998. vlt. 1000. 3. auditores rem intelligere non poſſunt, niſi perſpicue explicetur. 281. 1.

Auditus et viſus fere eodem modo afficiuntur. 52. 6. auditus conſuefactio. 474. vlt.

Auge, Alei filia, ex Hercule grauida. 220. 1.

Aulis, Boeotiae opp. 102. 3.

Auribus fidei tribuitur minus, quam oculis. 18. 2. 401. 2. aures vtrique parti communes praebere. 570. 8. aurium iudicium duo requirit, vt compoſitio ſuauis ſit et pulchra. 52. 5. aures quibus delectentur. 55. 1. aures permulcentur eleganti verborum compoſitione. 14. 10.

Auri cum auro collatio. 754. 1.

Auſterae compoſitionis chara-

 cter.

Celeritas enunciationis et ſignificationis. 869.vlt.870.9.
Cenſura ſcriptionum et orationum. 395. 5. 396. 10.
Cephiſeus, Phanoſtrati pater. 990. 1.
aduerſus Cephiſoclem Dinarchi oratio. 661. pen.
Cephiſodorus archon Athen. 593. 10. 597. 11. v. not. *x*. 649. vlt. 728. 13.
Cephiſodorus orator. 722. pen. Platonem reprehendit. 757. 11. Cephiſodorus Athenienſis, Iſocratis auditor et conuictor, apologiam pro Iſocrate contra Ariſtotelem ſcripſit. 577. 6. Cephiſodori Iſocratei dictio. 626. 14.
Cephiſodotus, archon Athen. 648. 3. Cephiſodoti dictum de Charetis in reddendis rationibus feſtinatione. 734. 4.
Cephiſodotus Thebanus, erga Athenienſes exſules hoſpitalis. 595. 2. 597. 4.
aduerſus Cephiſontis profeſſionem oratio Dinarchi. 653. 6.
Cereales fructus. 231. 3.
Certaminum et ludorum ſcopus. 272. pen. 520. 9. certaminum inter ſe comparatio. 229. 3. 275. 3. certamina et ludi in panegyricis orationibus vnde laudentur, et quomodo. 228. pen. certaminum et ludorum inſtitutores vt laudentur. 231. 7. certamina athletica barbaro furor eſſe videntur et inſania. 401. 7. certamina animi, difficiliora, quam certamina corporis. 268. 9.
Ceſiphon, archon Athen. 649. pen. rectius Cephiſophon apud Diodor. p. 601.
Chaeron, vel potius Charon, ante Herodotum hiſtorias edidit. 769. 6. v. not. *b*.
Chaeronenſe proelium. 746. 7. Chaeronenſis cladis tempus. 537. 4.
Chaeronides, archon Athenienſis. 537. 3. 649. 1. Diodorus Charondam vocat p. 553.
Chalcis, Euboeae oppidum. 634. 8. coloniam Stagira mittit. 727. 9. Chalcidenſibus in Thracia ſuppetias mittunt Athenienſes. 735. 3.
Characteres dicendi (ſeu excultae compoſitionis) generales, tres. 1060 8. 1067. 11. characteris ſimilitudo diligenti obſeruatione magis ac magis adquiritur. 416. 1. characteris expoſitio. 871. 7.
Chares, Atticarum copiarum dux in Olynthiaco bello. 735. 1. 17. Chares Olynthiaci belli rationem reddere properat. 734. 4.
aduerſus Charetem pro Etietti ſorte, Dinarchi oratio. 663. 4. contra Charetis delationem oratio Dinarchi. 653. pen.
Charidemus copiarum in Helleſponto dux, Chalcidenſibus in Thraciam ſuppetias mittitur. 735. 5. aduerſus Charidemum Satyri defenſio. 667. 6.
Charinus: quaere in Caerimus.
Charon Lampſacenus, hiſtor. 818. 7. ante Herodotum hiſtorias edidit. 769. 6. v. not. *b*.
Chii et Rhodii, ſocialis belli aduer-

aduerſus pop. Athen. principes. 565. 9. 572. pen.
Chloris, Nelei vxor. 98. 3.
Choragus in rhetor. ludo. 232. 8.
Choreus pes qui, et qualis. 106. pen.
Chremes, archon Athenienſis. 649. vlt. v. not. *n*.
Chryſippi caedes. 806. 5.
Chryſippi Stoici libri duo De orationis partium collocatione ad ciuilem eloquentiam nihil conferunt. 32. 2. Chryſippus Stoicus, in lib. De orationis partium collocatione, compoſitionis elegantiam neglexit. 31. 2.
Cibus vetuſtiſſimus e glandibus. 230. 8.
Cicadas aureas in capitibus geſtabant Athenienſes veteres. 856. 11.
Cimon, Miltiadis f. 840. 5.
Cimonis ad Eurymedontem de Perſis victoria. 840. 2.
Circumflexae ſyllabae. 62. 1. circumflexus in moduli pronunciatione obliteratus. 64. 1.
Ciſſeus, rex. 203. pen.
Citharista ob vnius chordae diſſonantiam exploſus. 55. 13.
Ciuilis eloquentia. 2. pen. ciuile, ſeu politicum dicendi genus. 215. 3. ciuilis eloquentia, muſicae quaedam ſpecies. 57. 9. ciuilium orationum ſtudioſi. 722. 8. ciuilis orationis artificium curioſiſſimum. 1114. 6. ciuilis orationis compoſitio, poëticae ſtructurae ſimilis vt fiat. 1109. 8. 1110. pen. ciuilis orationis ſtudium germanum, Dionyſii tempore in vſum reuocatum. 447. 13. Viſe etiam Oratio. Ciuilia vocabula. 384. 11. 14.
Ciuis genuinus qui. 272. 5. ciues totius orbis ſunt qui praeclaram aliquam retulere victoriam. 273. 13.
Ciuitatis laudes. 256. 7. ciuitatum comparatio. 275. pen. ciuitas praetorem ab imperatore prouinciae adminiſtrandae gratia miſſum ſolenni compellatione excipit. 251. vlt. 252. 6. ciuitates paruae incolumitatis maiorem, quam honeſtatis, rationem habent. 919. 3. ciuitatis iure inique excluſus, appellare et prouocare ad iudicium poterat: qui ſi cauſſam ſuam non probaſſet iudicibus, bonis in fiſcum relatis venumdabatur. 617. 8.
Clamores in magno exercitu periclitante. 877. 11.
Clearchus quo ſtratagemate vtatur in Anabaſi Xenophontis. 302. pen. 359. 6.
Cleombrotus, Pauſaniae Lacedaemonii pater. 901. 5.
aduerſus Cleomedontem contumeliae actio a Dinarcho ſcripta. 663. 9.
Cleonis oratio. 922. 11.
Cliſthenis reſpublica. 549. vlt. aduerſus Cliſthenem oratio Dinarchi. 653. 3.
Clonius, Boeotorum dux. 103. 1.
Coactae figurae. 896. 3. 899. 14.
Coi, Athenienſium aduerſarii. 572. vlt.
Cola: quaere in Graeco Indice.
Collatio ad veritatis cognitionem

nem plurimum confert. 752. 1. 753. 3.
Colliſio vocalium inter ſe, et item conſonantium, auſteram efficit compoſitionem. 168. 14.
Collocatio verborum. Viſe Compoſitio.
Colloquium Plataeenſium et Archidami, Lacedaem. regis. 901. 2.
Coloniae literariae. 537. 1.
Colorum in pictura miſtiones variae. 591. 5. Colores dictionis. 869. vlt. colores dictionis Thucydideae. 793. 4. Coloratum dicendi genus: quaere χρῶμα in Graeco Indice.
Columnae inciſum foedus. 741. 11.
Colyttus, pagus Atticus. 509. 2.
Comoedia ſub ludicra larua philoſophatur. 302. 5.
Comici in fabulis ſuis philoſophos et politicos agunt. 302. 3. e comicis quae imitanda. 423. vlt.
Comicorum taxatio. 572. 2. Comica vocabula varia. 413. 4.
Commata colis breuiora. 213. 3. 217. 9. 218. 10.
Commatica verborum compoſitio non infrequens apud Demoſth. 1092. pen.
Commendatio ſui ante capitum expoſitionem. 378. pen.
Commune (ſeu medium) compoſitionis genus quod. 186. 3. communis et vſitatus loquendi mos laudatur in dicendo. 537. 12. communiſſimis verbis vti. 456. 4.
Comparationes in hiſtoria vitioſae quae. 787. 5.
Compellatio figurata et ipſa. 322. 6. Compellatoriae orationis praecepta. 250. 10.
Complexus plurium propoſitionum, ſeu actionum, in vna eademque oratione. 295. 9. 358. 6.
Componere quaelibet cum quibuslibet, non ſimiliter animum et aures afficit. 41. 2.
Compoſitio quid ſit. 7. pen. electione poſterior eſt. 9. 14. perfectius opus, quam electio. 12. 7. plus virium habet, quam electio. 28. 8. magis afficit, quam electio. 14. 13. pulchra vt fiat. 70. 11. compoſitio elegans quot et quae ſpectare debeat. 39. 7. 40. pen. compoſitio ſuauis vt fiat. 65. 3. et 68. 12. compoſitio apta et concinna, debet eſſe ſuauis et pulchra. 52. 5. compoſitio iucunda et probabilis, licet ſine vlla affectatione. 468. 4. compoſitio pro affectuum varietate varia eſt. 136. 11. compoſitionis ſpecies quot ſint, et qui cuiuſque character. 146. 7. compoſitionis excultae characteres generales tres. 1067. 11. compoſitio pura et miſtionis vbique expers, apud nullum proſae, vel carminis, ſcriptorem invenitur. 1067. vlt. compoſitionis character a Demoſthene non tantum pro cauſſarum, ſed etiam pro epicherematum diuerſitate, varie temperatus. 1098. 12. compo-

compoſitionis ſpecies quae primas ferat. 186. 7. compoſitionis artificioſae munus triplex. 39. 7. compoſitio artificioſa Mineruae Homericae comparari poteſt. 28. 10. compoſitionis verborum elegantis magna veteribus cura fuit, tum in proſa, tum in carmine. 1066. 4. compoſitio a veteribus diligenter obſeruata; a recentioribus neglecta fuit. 29. 10. et 38. 13. compoſitione verborum Demoſthenes caeteros oratores longe ſuperauit. 1062. pen. compoſitio proſae orationis vt poëmati et carmini fiat ſimilis. 196. 6. compoſitionis genus occultum, ſeu latens. 133. 10. compoſitio confidenter pertexenda eſt. 70. 3. compoſitio vim quantam habeat. 9. 15. 10. 4.

Compoſitionis auſterae character, et auctores ea vſi. 147. vlt. 150. 6. compoſitionis politae ac floridae character. 170. 5. compoſitionis aſperitas. 793. 6. compoſitionis deformis exemplar. 123. 7. compoſitione verborum graui et ſuaui ornatur oratio. 5. 7. compoſitionis mutatio venuſtatem orationi adimit. 20. 14. compoſitionis verborum partes tres, commata, cola, periodi. 862. 13.

Compoſitoriae artes. 10. 6.

Comta veris non praeferenda in elocutione. 559. 5.

Concinnitas in modulis. 474. 3.

Concionibus quale dicendi genus conueniat. 1097. pen. conciones Thucydidis examinatae. 896. 7. conciones Thucydidis Dionyſio quae prae caeteris probentur. 920. 11. concionatorum apud Athen. veteres cum recentioribus collatio. 1015. 8.

Conciſa breuitas quae putanda. 377. 7. conciſae breuitatis exemplar Thucydides. 775. 10. 792. vlt.

Concordiae laus. 249. pen.

Conditorum laudes. 256. 9.

Conditio rerum tenuis magnum et virilem animum addere non ſolet. 1020. 2.

per Confeſſa incedere in docendo. 410. 10.

Conglobare: quaere Contorquere.

Confirmationis capita quo modo et quo ordine proponenda. 378. 2. 380. 7. confirmatio quali dictione pertexatur a Lyſia. 470. 8. confirmationis laudabilis exemplum e Lyſia. 511. 10. confirmationes Hyperidis acriores. 641. 14. confirmationis vitia. 390. 1. confirmationis argumenta propoſitionis capitibus innectere. 287. 8.

Coniecturae in iudicialibus cauſſis. 391. 12.

Coniunctionum accidentia. 1115. 12. coniunctionibus accidunt duo. 1101. 7. coniunctionum vſus in auſtera compoſitione rarior. 150. 2. 1073. 4.

Coniux vitae onera leuiora efficit. 237. 11. coniugum concordia quot et quanta afferat commoda. 249. 14.

Connubia hominibus neceſſaria. 248. 10. connubia immortalitatem quibuſdam peperere. 238. 12. connubiis amicitia contrahitur etiam cum exteris. 238. 8. connubii communicatio. 529. 2.
Cononis ſtatura. 245. vlt. erga rempublicam merita. 997. 8. Cononis et filii petulans facinus. 991. 3. Cononis filiorum proteruitas. 987. 1.
Conſecratur Apollini Rhenea capta. 856. 16.
Conſequentia neceſſaria in primis ſpectanda in confirmationis capitibus. 381. 4.
Conſecutionem, ſeu redditionem, longo interuallo accipere. 943. 12. conſecutio longo interuallo recepta. 980. 10. conſecutionis ratio ſaepe negligitur in auſtera compoſitione. 150. 3. 169. vlt.
Conſiliariis vti parum fidis. 576. 2. conſultor malus vna cum vxore a ciuibus lapidatur. 1053. 13.
Conſolatio in funebri oratione. 263. 10. 264. 5.
Conſonantium concurſus, auſteram efficit compoſitionem. 169. 7.
Conſuetudo longo vſu in naturam vertitur. 211. 1.
Contemplari poſſunt etiam ii, qui minore ingenii facultate ſunt praediti. 816. vlt.
Contemtus vnde oriatur. 928. 12.
Continua dictio. 908. 5.
Contorquere, ſeu conglobare ſententias, et rotunde efferre. 463. 7. 464. 12. contorta et rotunda elocutio. 556. 12.
Contractiones per apoſtrophum ſaepe compoſitioni aliquid afferunt elegantiae. 43. 1.
Contradictionis anſam praebere. 317. 8. 318. 11.
Contrarietas in ſententia orationis vt euitanda. 410. 1. contrarietas quomodo ſit emolumento. 283. 9. Contrarium figurate dicere, periculoſum eſt. 285. 5. contrarium dicendo efficere. 282. 3. contraria dicendo efficere cupiens, qua vtatur methodo. 283. 2. 285. 11. contrarium dicere, et contrarium in dicendo velle, vt praemonſtrarit Homerus. 316. pen. contrarium dicere, et contrarium dicendo efficere, Homerus ſub Agamemnonis perſona docuit. 328. 8. contrarium dicendo efficit Homericus Phoenix. 363. 7.
Controuerſa bona ante litis deciſionem occupari nequeunt. 614. 4.
Conuentus ſolennes: quaere Panegyris.
Copiae oſtentatio. 461. pen. 760. 1. copiam verborum oſtentare. 966. 7.
Corcyrenſis ſeditionis deſcriptio. 883. 6.
Corinthiorum legatus a Peloponneſi proceribus quae petierit. 803. 7.
Coroebus, archon Athen. 650. pen. apud Diodorum Corybus eſt p. 770.

Coro-

Coronae quae in certaminibus dantur, vnde laudentur, et quo modo. 235. 6. coronarum multitudo et paucitas, quaenam ad exhortandum ſuppeditent argumenta. 276. 9. coronari quos vetet lex. 748. pen.
Corporis qualitates in laudatione. 249. 1. corporis et membrorum in actione oratoria conformatio. 1118. 3. corpora venalia mercede militantium. 522. 7.
Corruptela in legatione. 288. 7. corruptela in ludis et certaminibus. 277. 10.
Corybanticus furor. 1022. 6.
Corybus: quaere in Coroebus.
Cratinus in comoediis ſuis politicum agit et philoſophum. 302. 4. Cratinicum vocabulum. 413. 5.
Cratippus Thucydidis hiſtoriam continuauit. 847. 3.
Cratylus Platonis. 96. 2.
Creditores a debitoribus in ſeditione perimuntur. 885. 1.
Creſphontae filii, Meſſene ceſſerunt Lacedaemoniis. 552. 4.
Cretenſem hiſtoriam et fabulas collegit Dinarchus quidam. 631. 8.
Creticus pes qui, et qualis. 110. 1. Creticus et Paean pro eodem. 204. vlt. 205. 13. Creticis numeris decantare. 205. 6.
Criminatio aduerſarii ante capitum expoſitionem. 378. vlt. 387. 2.
Critiae oratoris, vnius e triginta tyrannis, elocutio qualis. 454. 11. 627. 7. 628. 4. 941. 7.
Croeſus, Alyattae filius, Lydorum rex. 26. 5.
Cteſiae Cnidii dictio ſuauis quidem, at non item pulchra. 53. 1.
Cteſias, Cononis filius, homo petulans. 990. 2.
Cteſicles archon Athen. 649. 4.
Cunctatio prouida, Specioſa timiditas nominatur. 808. pen. 954. 2.
Currus volucris. 971. 7. curru raptatus hoſtis. 123. 14. 127. 8.
Cyclops in viſus orbitate gemens ac palpans, qualibus verbis ab Homero expreſſus. 91. 1.
Cynoſſema, et proelium ibi commiſſum. 771. 4. 837. 13.
Cyrſilus ab Athen. vna cum vxore lapidatur. 1053. 14.
Cyri Paedia Xenophontea, boni et beati regis imago quaedam. 777. vlt.
Cytherii ſe dedunt Athen. 841. 14.
Cytinion a Philippo captum. 742. 8.

D.

Dactylus pes qui, et qualis. 108. 8. Dactyli ad celeriores motus exprimendos apti. 142. 3.
Damaſtes Sigenſis, hiſtor. 818. vlt.
Damni dati actio. 635. 8.
Danaë fortunam ſuam deplorans apud Simonidem. 221. pen.
Datiuus (inſtrumentalis ſcilicet) pro accuſatiuo. 801. 1. aduer-

aduerſus Dauum actio Lyſiclidis. 664. 2.
Debiti ſimulatio periculoſa. 580. pen. debitorum exactio non vniuſmodi. 322. 12. debitores in ſeditione creditores ſuos interimunt. 885. 1.
Deceleicum bellum. 548. 1.
Decenter dicere quae volumus. 281. 9. decenter dicere Homerica Iris docet. 323. 11. decentis ac ſpecioſae dictionis exemplum ex Demoſth. or. pro Corona. 350. 2.
Decorum quid ſit. 135. 10. decorum quantam vim habeat. 56. pen. maximum in compoſitione momentum habet. 1102. 6. figuras et habitus omnes commendat. 135. 2. decorum, praeſtantiſſima et perfectiſſima virtus, diligenter a Lyſia obſeruatum. 467. 3. decori obſeruatio apud Demoſth. ſumma. 1061. 13. decori in hiſtoria obſeruator diligentior Herodotus, quam Thucydides. 776. 16.
Dedecore afficere propinquos, aut maiores ſuos, morte ipſa grauius. 1044. pen.
Defenſio neceſſaria, etiam contra propinquos. 599. 10. defenſio Socratis apud Platonem et Xenophontem, Socratis eſt laudatio artificioſa. 358. 1. defenſio Periclis, minus recte a Thucydide compoſita. 923. vlt.
Deficientia vt ſuppleantur in oratione. 397. 11. defecta, inualida et imbecilla. 407. 9.
Deformis ruſticus liberos formoſos quo artificio genuerit. 416. 4.
Deiochus Proconneſius, hiſtor. 818. 5.
Delectus verborum plurimum poteſt. 195. 9. Viſe et Verba.
Deliacus, oratio falſo adſcripta Dinarcho. 660. vlt.
Deliberari recte non poteſt, niſi ex vtraque parte momenta ponderentur. 570. 6.
Deliberatiui generis capita quatuor, Honeſtum, Iuſtum, Vtile, Poſſibile. 390. 8. deliberatiui generis orationibus qualis conueniat compoſitio. 1098. 5.
Delicti expers nullum ingenium humanum. 815. 4.
Delphinium, iudicium Athen. 622. 7.
Deli et Leri hiſtoria. 661. 4. Deli ſacrificium. 660. 1. Deli expurgatio. 829. 11.
Demades Demoſthenicam reipublicae tractationem omnium malorum cauſam eſſe cur dixerit. 745. pen.
Demaratus, Euphileto cognatus. 620. pen.
Demetrius rex, cum Antigono Caſſandri praeſidium e Munychia deiicit. 634. 1. Munychiam ſubuerſis moenibus populo reddit. 636. 11. Athenienſibus profugis reditum concedit. 651. 2.
Demetrii Calantiani ſtilus. 30. 6.
Demetrius, archon Athen. 650. 5.
Demetrius (Phalereus opinor) Platonem reprehendit. 757. 13. Demetrii Phalerei de Platonis dictione cenſura. 760.

760. 12. 967. 2. Demetrius Phalereus actionis vim Demoſtheni a natura negatam, exercitatione comparatam ait. 1118. 5. Demetrii Phalerei ſectator Dinarchus. 633. 7. Demetrius Phalereus accuſatur. 636. pen.

Demetrius, Dionyſii Halic. amicus. 766. 9.

Democles Phygelenſis, hiſtor. 818. 6.

Democlides, archon Athen. 650. 3.

Democlidis ſtilus. 659. 13.

aduerſus Democratem oratio falſo adſcripta Dinarcho. 660. 2.

Democratia Iſocrati qualis probetur. 549. 7. Democratia pacatis et tranquillis rebus augeſcit. 575. 5. in Democratia libere loqui non licet. 571. vlt.

Democriti compoſitio. 187. 13.

Demodocus agricola, ruſticis phraſibus apud Platonem vtitur. 405. 8.

Demogenes, archon Athen. 650. 3.

Demoſthenes Lacedaemonios ad Pylum deuincit. 851. 3. Atticae claſſis in Sicilia dux. 874. 13.

Demoſthenes Paeanienſis. 259. 8. quando natus, et quando publicas orationes ſcribere exorſus; quo etiam ordine illas habuerit. 724. 4. 732. 9. Ariſtotele tribus annis minor. 727. vlt. vid. not. z. an dicendi artem ab Ariſtotele didicerit, et ex Ariſtotelicorum praeceptorum obſeruatione tantam dicendi vim ſit conſecutus. 719. vlt. oratorum omnium optimus. 950. pen. omnes et ante et poſt ſe oratores dicendi artificio ſuperauit. 723. 2. omnes ſuperiorum virtutes imitatus, quidquid apud eos pulchrum fuit, excerpſit. 642. 1. perfecit, quae a ſuperioribus erant inuenta. 628. 12. optimo dicendi genere omnium temperatiſſime et appoſitiſſime vſus eſt. 1058. 6. dictionem ad argumenti naturam et perſonarum dignitatem attemperauit. 982. 10. imitationis exemplar optimum eſt. 950. 16. Thucydidem et caeteros ſcriptores illuſtres optime imitatus eſt. 944. 3. Thucydidis enthymemata maxime eſt imitatus. 777. 2. Platonis imitator. 376. 7. 381. 1. pen. Iſocratis et Iſaei veſtigia ſecutus. 723. 4. vim ſuam ab Iſaeo ceu fonte hauſit. 586. 1. 590. 6. Iſaeum in diſpoſitionibus diligenter imitatus eſt. 611. 5. Iſaei artes Iſaeumque totum deuoraſſe, hominumque vafritiem omnem induiſſe dicitur. 592. 4. Iſocrati et Platoni, oratoribus et philoſophis praeſtantiſſimis, antefertur. 752. 12. Platoni qua re praeſtet. 117. pen. Lyſiam qua in re ſuperarit. 464. pen. Demoſtheni exaggerandarum rerum et concitandorum affectuum occaſionem, ſeu anſam, prae-

buit

buit Iſaeus. 616. 12. Demoſthenes in ſcribendis orationibus, an ſurſum] ac deorſum volutatis verbis et membris, ad metricam numerorum concinnitatem exegerit omnia. 207.3.209.6.1111.vlt. 1113.11. poſt diuturnam exercitationem conſuetudine et habitu facile praeſtitit, quod primis annis magno labore ac ſtudio vix aſſequi potuit.210.2.verborum compoſitione quali vſus. 187. 13. 1062. 13. compoſitionis cur non eandem ſemper teneat viam. 1094. 6. compoſitione vſus omnium temperatiſſima. 1094. 2. Demoſtheni compoſitionis exquiſitae teſtimonium praebet Aeſchines. 1063. 9. 1064. 7. Demoſthenes conſequentiam neceſſariam Platonis exemplo diligenter obſeruauit. 381. 13. τȣ ἤθȣς diligens obſeruator fuit. 376. 2. figuratae orationis artificium ipſe detegit. 354. 8. περιεργία verborum an vſus. 1124. 6. taediofis verbis an vſus. 1125. pen. ἄγροικος a nonnullis cur dictus. 647. 7. interrogationibus ſaepe vtitur, exemplo Iſaei. 608. 9. 610. 7. panegyrica dictionis compoſitione vbi vſus. 1095. 13. Lyſiacam dictionem in quibus orationibus ſecutus. 992. 4. ſqq. ante confirmationem vtitur praeparationibus. 381. 1. in actione oratoria diligentiſſime ſe exercuit. 1023. 4. actione quali orationes ſuas ornauerit. 1117. 1.

Demoſthenis lis, cuius ab Ariſtotele facta mentio. 748. 2. Demoſthenes corona ſe dignum eſſe qua ratione oſtenderit. 296. 15. Aeſchinem ob ſecundam legationem cur accuſarit, non ob primam. 287. 10. 288. 4. Thebis legatus pro republica. 742. 11. Thracem inconſtantem introducit. 402. 8. Demoſthenis acumen et vis ab Iſaeo ortum ac principium duxit. 628. 14. Demoſthenis character. 433. vlt. 640. 8. 642. 1. 974. 5. 975. pen. Demoſthenis character qua nota potiſſimum dignoſcatur. 981. 11. 1106. 10. Demoſthenes dictionis characterem ad materiae qualitatem vſquequaque attemperauit. 1095. 12. Demoſthenis dictio ex optimis quibuſque ſcriptoribus contexta. 974. 13. 975. 15. Demoſthenis dictio pulchris et ſuauibus mutationibus variata. 133. 15. Demoſthenis dictio, ſimilis terrae feraci, et omnibus tum neceſſariis, tum iucundis, probe inſtructae. 1056. pen. Demoſthenis dictio a Thucydidea quibus differat. 981. pen. Demoſthenis dictio a Lyſiana diſcerni vt poſſit. 994. 9. in Demoſthenis dictione quae deſiderentur a nonnullis. 1122. 9. Demoſthenis dictio faceta vrbanitate an careat. 1122. 10. Demoſthe-

moſthenis dictio obſcurior. 461. 10. Demoſthenis orationes optimis poëmatibus et carminibus ſimiles. 190. 1. 197. 12. Demoſthenis orationes longe aliter affectus cient, quam Iſocrateae. 1021. vlt. Demoſthenis orationes publicae qua annorum ſerie habitae. 724. 6. Demoſthenis orationes publicae XII, ante Ariſtotelis Rhetoricas praeceptiones habitae. 727. 2. Demoſthenis orationes publicae quo charactere ſcriptae pleraeque. 993. 9. Demoſthenis orationes privatae, ſeu ἰδιωτικοὶ λόγοι, circiter XX. 993. 6. Demoſthenis iudicialium orationum praeſtantiſſima ea, quae pro Corona eſt habita. 948. vlt. Demoſthenis et Iſaei orationes falſitatis et iniuſtitiae ſuſpectae. 592. 6. Demoſthenis Philippicae conciones XII, et quo quaeque tempore habitae. 739. 5. Demoſthenis conciones aduerſus Philippum, quando haberi coeptae. 725. 11. Demoſthenis Philippicae, excepta ea, quae de Haloneſo eſt, omnes Thucydideum characterem referunt. 981. 6. Demoſthenes Philippicam ſextam quando habuerit. 736. pen. Demoſthenis oratio ad Philippi epiſtolam, a Callimacho inſcribitur pro Haloneſo. 994. 1. Demoſthenis concio de ope Megalopolitanis ferenda, quando habita. 725. 9. Demoſthenis oratio de Claſſibus quando ſcripta, et quo argumento. 724. pen. Demoſthenis oratio περὶ Συμμοριῶν recte et conuenienter inſcriberetur περὶ Βασιλικῶν. 351. 3. Demoſthenes in oratione de Claſſibus aliud proponens, aliud efficit. 292. 2. 351. 3. Demoſthenes in oratione de Falſa legatione docuit, quomodo aliud proponendo aliud efficiamus. 287. 1. 288. 6. vid. etiam p. 351. 1. et 359. 8. Demoſthenes in oratione pro Corona docuit, quomodo decenter ac ſpecioſe dicere poſſimus, quae volumus. 350. 2. Demoſthenes in oratione pro Corona docuit, quomodo contrarium dicendo poſſit effici. 286. 1. Demoſthenes in oratione pro Corona Platonem imitatus, docuit, quomodo plurium actionum in vna eademque oratione poſſit fieri complexus. 296. 13. 357. pen. Demoſthenes in oratione pro Corona quatuor hypotheſes coniunxit. 358. 9. Demoſthenis oratio pro Corona, quando habita. 746. 5. Demoſthenis or. pro Corona quo ſtilo ſcripta. 1096. 5. Demoſthenis oratio pro Cteſiphonte, omnium or. praeſtantiſſima. 204. 12. Demoſth. oratio pro Cteſiphonte, pulcherrimam et temperatiſſimam dictionis ſtructuram habet. 996. 5. Demoſth. oratio aduerſus Ariſtocratem quando habita. 725.

725. pen. Demoſth. oratio aduerſus Timocratem quando et cui ſcripta. 725. 6. Demoſth. oratio de Immunitatibus aduerſus Leptinem, prae caeteris venuſta et graphica. 724. 11. Demoſthenis oratio de nomine adverſus Boeotum, ſub quibus praetoribus habita. 656. 6. Demoſthenis oratio de Nomine aduerſus Boeotum falſo adſcripta Dinarcho. 665. 10. Demoſthenis panegyrica oratio nulla exſtat. 1094. vlt. Demoſthenis non eſt encomium Pauſaniae. 1095. 6. Demoſthenis oratio funebris. 259. 8. Demoſthenes ἐπιτάφιον λόγον an ſcripſerit. 1027. pen. Demoſthenis ἐπιτάφιος, ſeu funebris, oratio non eſt. 1095. 5. Demoſtheni falſo adſcriptae orationes quae. 1126. pen.

Demoſthenis locus, e quo docetur, quantum elegantiae afferat apta verborum figuratio. 46. vlt. locus, e quo elegans colorum inter ſe coagmentatio demonſtratur. 45. 6. locus, quo elegans colorum transformatio oſtenditur. 47. vlt. 50. vlt. loci aliquot medio dictionis filo contexti. 996. 11. loci aliquot, in quibus Thucydidem imitatus eſt. 945. 6. 976. 3. locus ex Philippicis cum Iſocrateo quodam collatus, in quo veterum et recentiorum Athenienſium diverſitas exponitur. 1015. 5. locus ex or. contra Aeſchinem. 996. 12. locus ex or. pro Cteſiphonte. 997. 14. e Demoſthenis oratione pro Cteſiphonte prooemium; ad oſtendendam in eo oratore poëticam et modulatam compoſitionem. 204. 11. locus ex or. pro Cteſiphonte, cum Platonici Epitaphii loco comparatus. 1050. 10. locus ex or. pro Corona, de Philippi conatibus. 743. 2. 15. e Demoſthenis oratione pro Corona pulchrae compoſitionis exemplum. 119. 3. locus ex or. contra Ariſtocratem. 997. 1. e Demoſthenis oratione aduerſus Ariſtocratem prooemium; ad oſtendendam in eo ſcriptore poëticam et modulatam compoſitionem. 191. vlt. et 198. pen. locus ex or. de Immunitatibus aduerſus Leptinem. 997. 7. locus ex or. contra Cononem, in quo Lyſiam imitatus eſt. 983. 10. 986. 10. Demoſthenes verſuum L. vel LX. millia reliquit. 1126. 10. de Demoſthene tractatus Dionyſii. 812. 3. de Demoſthenis in rerum tractatione vi admiranda tractatum promittit Dionyſius. 1129. 2. aduerſus Demoſthenem legis violatae actio, falſo adſcripta Dinarcho. 661. 5. aduerſus Demoſthenem oratio Dinarchi, ſuper pecuniis Harpalicis. 654. 4. Demoſthenis imitatores qua regula deprehendantur. 646. 4. Demoſthenicum vocabulum. 413. 7.

Dentium

Dentium ſtupor, ſeu horror. 383. 9.
Deſcriptiones in narrationibus et confirmationibus ſaepe inanes. 392. 6. deſcriptiones hiſtoricae, poëticae, et oratoriae, vt differant. 392. 12.
Detractio colis in oratione ſaepe multum affert elegantiae. 50. 1.
Deus. Dii et ipſi e nuptiis orti. 235. 2. deorum et ſemonum exercitus Iouis currum ſequens. 971. 9. dii nuptiales et natales. 235. 8. dii inferi. 139. 6.
Dialecticae artis ſcriptores compoſitionis elegantiam neglexerunt. 30. pen. Dialecticae artis ductus an ad compoſitionis elegantiam neceſſarius. 38. 7. Dialecticas artes Chryſippus Stoicus omnium exactiſſime tractavit. 31. 3.
Dicere bene qui vult, duo ſpectet neceſſe eſt; rerum verborumque formam. 1112. pen. dicendum ſimpliciter, aut non dicendum putant nonnulli. 321. pen. aliud dicere, et aliud dicendo efficere. 282. 2. 13. Viſe et Aliud. Dicendi tempus certum et menſura praeſcripta oratoribus. 463. 12. dicendi exercitatio in duobus conſiſtit. 3. 4. dicendi venuſtas affectatur a iuuenibus. 4. vlt. dicendi virtutes in Iſocrate et Lyſia quae. 556. 1. dicendi virtutes in Iſaeo et Lyſia quae. 589. 10. dicendi virtutum Lyſianarum brevis catalogus. 481. 11. dicendi virtutes in hiſtorico quae potiſſ. requirantur. 775. 5. dicendi genera tria, demonſtratiuum, deliberativum, iudiciale. 285. 1. 488. 4. dicendi genera ſuum quaeque characterem habent. 584. 1. dicendi genera figurata (quod ad ſententiam attinet) tria. 281. 1. dicendi characteres generales tres. 1059. 9. 1067. 11. dicendi genere optimo omnium temperatiſſime et appoſitiſſime vſus Demoſthenes. 1058. 6. dicendi primas Demoſtheni tribuit Dionyſius. 118. vlt.
Dicta eadem ſaepe non ad eandem propoſitionem, ſeu ſcopum eundem, tendunt. 334. 8. dictis non tribuendum plus fidei, quam factis. 530. 5.
Dictio, rerum habitus quidam et veſtitus eſt. 560. 1. dictio ſententiae debet obſequi, non ſententia dictioni. 559. 2. dictiones modulis ſubiiciendae, non moduli dictionibus. 63. 1. dictio ſententiis attemperanda. 232. 11. dictio ad argumenti naturam perſonarumque dignitatem attemperanda eſt. 982. 10. dictio optima quae ſit. 133. 1. dictio in cauſſarum actionibus alia requiritur, quam in panegyrica, vel hiſtorica, oratione. 1007. 1.
Dictionis elementa. 8. 1. dictionis partes duae, electio verborum, eorundemque compo

compoſitio. 862. 6. dictionis ſtructuram non vnam eandemque requirit materia quaelibet. 1094. 10. dictionis iudicium et cenſura quae ſit. 413. 1. dictionis extremitates duae; ſublimitas, ſeu granditas, et tenuitas, ſeu exilitas: in quarum illa Thucydides, in hac Lyſias excelluit. 957. 3. dictionis genus medium inter metricum et pedeſtre. 790. 9. dictionis virtutes. 424. 1. dictionis virtutes aliae neceſſariae, aliae adſcititiae. 862. vlt. dictionis virtutes neceſſariae quae. 865. 3. dictionis virtutes adſcititiae quae. 865. 7. dictionis prima et praecipua virtus, puritas. 454. pen. dictionis virtutes in Lyſia quae fuerint. 454. 4. dictionis Iſocraticae virtutes quae. 537. 10. dictionis delicta. 382. 3. dictionis aliquot vitia in Iſocrate demonſtrata. 1006. 10.

Dies menſis cuiuſque qui laudari ſoleant, et vnde. 242. pen.

Differre in aliud tempus ea, quae liberiorem orationem poſtulant. 284. 13.

Digreſſiones in hiſtoria vitioſae. 429. 8.

Dilationis figura vti. 284. 13. 305. 2. dilatione artificioſa offenſionis periculum amoliri. 347. 3. dilationis figuratae ratio. 315. 1. dilatio eneruat impetum. 293. 15. dilatio confirmationis capitum in tempus et locum commodiorem. 380. 11.

Dinarchi quatuor. 631. 7.

Dinarchus orator natus archonte Nicophemo. 638. 9. orationes ſcribere coepit anno aetatis quinto, aut ſexto, ſupra viceſimum. 638. 14. 649. 2. ab exſilio reuerſus anno aetatis LXX. 638. 4. in ſenectute primum venit in iudicium. 634. pen. 635. pen. Demoſthenicum characterem prae caeteris imitatus. 640. 8. 9. Demoſthenem in quibus non aſſecutus. 646. 8. contra Demoſthenem an ſcripſerit. 632. 4. Dinarchi inter veteres oratores Atticos cur mentio facta non ſit. 629. 8. Dinarchi parentes, ſtudia, fortuna. 633. 4. aetas. 638. 2. dictio qualis. 632. 9. character quo modo dignoſcatur. 639. 10. 642. 6. orationes CLX. ferme, ac plures. 632. 7. orationes privatae quae genuinae, quae item adulterinae. 661. 11. 664. 14. orationes publicae quae germanae, quae item falſo ei adſcriptae. 651. 5. 654. 7.

contra Diniam pro Aeſchine oratio Dinarchi. 652. 1.

Diodorus, Androtionis accuſator. 724. 10. Diodorus, accuſator Timocratis. 725. 8.

Diodotus, Diogitoni fratri et ſocero ſuo tutelam liberorum ſuorum in militiam proficiſcens commiſit. 497. 6. Diodoti oratio. 922. 11.

Diogiton a fratre et genero ſuo tutor inſtitutus, mala fide

fide res pupillorum adminiſtrat. 499. 6.

Diomedes figurata reprehenſione Agamemnonem inceſſit. 309. 1. 310. 5. 325. 9. 326. 15.

Diomedon publicanos vt excuſarit. 747. 4.

Dionem imitatus Plato. 1027. 9.

Dionyſius, Eumathis accuſator. 594. 1. aduerſus Dionyſium oratio Dinarchi. 652. 5.

Dionyſio eiecto Siciliam tyrannide liberare Graecis ſuadet Lyſias. 519. 8.

Dionyſius Halicarn. a carpendi vitio alienus, ſolius veritatis ſtudioſus. 813. 15. aequitatis et moderationis in ſua criſi ſtudioſus. 942. 10. Rhetoricen Romae vel publice, vel priuatim, docuiſſe videtur. 144. 12. Rhetoricen in ſcholis docuit. 395. 3. promittit librum de Electione verborum. 6. 6. promittit ὑπογράφειν τὰς χαρακτῆρας τῶν ἁρμονιῶν. 54. 11. de quibus infra. 145. 13. 147. 10. de imitatione ſe ſcripturum pollicetur. 381. vlt. de imitatione ad Demetrium ſcripſit, libros tres. 766. 9. 810. 1. poſt veteres oratores Atticos, Lyſiam, Iſocratem, Iſaeum, de recentioribus quoque, Demoſthene, Aeſchine, atque Hyperide ſe ſcripturum pollicetur. 451. 5. 629. 4. pollicetur peculiarem de Lyſia tractatum, in quo praeter alia de germanis eius orationibus. 481. 8. de Lyſiani et Iſaeani characteris ſimilitudine, ac de internoſcendis illorum orationibus ſeorſum egit vno eodemque libro. 589. 2. promittit tractatum, in quo doceat, quantum Demoſthenis dictio praeſtet Platonicae, non tantum in vero et ſimplici, ſed etiam in tropico elocutionis genere. 1057. 2. Platonem Demoſthene inferiorem fuiſſe peculiari ſcripto oſtendit. 118. 3. locum citat e tractatu ſuo de Atticis ſcriptoribus, ſuper Platonis elocutione. 758. 2. de Demoſthene promittit alium tractatum, in quo etiam adulterinas eius orationes prodat. 1127. 4. promittit tractatum περὶ τῆς Δημοσθένους πραγματικῆς δεινότητος. 1129. 2. de Thucydidis charactere tribus in locis ſcripſit. 788. 1. librorum ſuorum de verborum compoſitione mentionem facit. 1106. 6. 1111. 2. librum ſcripſit contra Politicae philoſophiae obtrectatores. 814. 3. Dionyſii tempore Rhetorica germana in vſum reuocata. 447. 10.

Diopithes, Atticarum copiarum in Helleſpontica expeditione dux. 666. 10. Attici exercitus in Cherrhoneſo dux. 738. 2.

aduerſus Dioſcuridem oratio Dinarchi. 663. 10.

Diotimus, archon Athen. 648. 4. 668. 2. 724. pen.

Diotrephes, archon Athen. 727. vlt.

Diphili defenſio. 659. 1.
Diſpoſitio, in rerum loco, vſus eſt materiae praeparatae. 1113. 4. diſpoſitionis virtutes. 646. vlt. diſpoſitiones Hyperidis accuratiores. 640. 3.
Diſſimulatio, figuratae dictionis ſignum. 323. 1.
Diſſonantiae leuis cauſſa exploſus citharista et tibicen. 55. 13. 15.
Diſtinctiones pro periodorum et colorum commatumque ratione. 221. 1.
Dithyrambus apud veteres certis legibus adſtrictus erat. 132. 5. Dithyrambicus ſtilus. 81. 1. Dithyrambica elocutio. 458. 4. Dithyrambica elocutio in proſa oratione, vitioſa eſt. 764. pen. Dithyrambica elocutio in Platone. 763. 5. 764. 7. Dithyrambici poëtae quibus vſi mutationibus. 131. 14.
Diuiſoriae artis methodus, genus in ſuas ſpecies diducere et ſpecies ſub vnum genus cogere. 407. 1.
Docilem auditorem reddere. 490. 16. dociles vt reddantur auditores. 501. 5.
Docti et intelligentes paucis et leuibus exemplis ſunt contenti. 497. 1. docti prae caeteris digni magiſtratibus et imperiis. 254. pen.
Dodonaea quercus. 230. 10.
Dolopum legatio pro Philippo. 742. 10.
Dolor ſtomachum etiam adverſus deos homini concitat. 333. 3.
Dorica gens fortiſſima. 261. 6.
Dorienſes liberi, e Peloponneſo in Siciliam ſedes tranſtulerunt. 933. 10. Dorienſes a Lacedaemoniis oppugnati. 829. 6.
Dorica harmonia. 1021. pen.
Dorii modi in dithyrambis. 131. pen.
Drachmarum, minarum, et talentorum computatio. 517. 8.
Draconis aduerſus triremem dimicatio. 429. vlt.
Dubitatione et quaeſitionis habitu, ſecuritatis viam ſibi praemunire. 343. 11.
Duodecim dii. 971. 11.
Duplices literae quot, quae, et cur ſic dictae. 78. 4. 81. vlt. duplicium literarum ſuauiſſima ζ. 82. 1.
Duris quali vſus ſtilo. 30. 5.
Dux belli adminiſtrati rationem ciuibus reddit. 668. 2. duci an omnium particulatim reddenda ratio. 390. vlt. Duces prudentes aciei ordines inſtruere vt ſoleant. 69. 4. duces et legati quae agunt, ciuitatum ipſarum conſenſu atque auctoritate fieri cenſentur. 920. 6. duces de fortitudinis praemio diſceptantes. 389. 12.
Ducatus aduerſus barbaros quibus debeatur. 1081. 13.

E.

Echecrates, Dionyſii diſcipulus et familiaris. 226. 12. 267. 5. Echecratis ſodalis, Iſocrates iunior. 250. pen.

Ecli-

Eclipſes ſolis crebriores. 1074. vlt.
Elatea a Philippo capta. 742. 8. 743. 5.
Electio verborum, natura prior eſt, quam compoſitio. 9. 14. conſiſtit in duabus praecipue partibus, in propria et tropica elocutione. 862. 12. alia decora, alia indecora. 135. pen. in eleganti oratione requiritur. 5. 6. Viſe et Delectus, Verba.
Elegiacum pentametrum. 200. vlt.
Elementa mundi, non ſunt pura; ſed omnia ſe mutuo participant. 1068. 3. elementorum vnumquodque a praedominante qualitate nomen accipit. 1068. 6. elementa dictionis. 8. 1. elementa vocis, literae. 71. 12.
Eleῶν, opp. Boeotiae. 103. 6.
Elis in Peloponnneſo a Philippo occupata. 1121. 9.
Eliſio per ſynaloephen. 1091. 3.
Eloquentia politico neceſſaria, non minus, quam rerum cognitio. 925. vlt. eloquentiae ſtudioſis obſeruanda quae. 2. pen. eloquentiae principatum Demoſtheni tribuit Dionyſius. 118. vlt. Elocutio in ciuilibus actionibus ad naturalem ſermonis rationem quam proxime accedere debet. 541. 7. Viſe et Dictio.
Elpines, archon Athenienſis. 648. 4. Idem rectius Elpinices. 480. pen.
Empedocles phyſicus, auſtera compoſitione vſus in ſuo carmine. 150. 9.
Emporii curator. 659. 9.
Encomiorum loci. 240. 7. encomiaſtici generis loca. 254. 2. et 260. 5. encomium ſui ſcripturus Demoſthenes, a defenſione ſui orditur. 357. vlt.
Ennaei, populus Siciliae. 781. 9.
Enthymema, ſyllogiſmus rhetoricus. 731. 2. enthymematum copia. 781. 1. enthymemata non ſuſim, nec temere, proferenda. 381. 6.
Enunciationis celeritas. 870. 9.
Ephori dictio qualis. 173. 6.
Epicharis aduerſus Philotadem defenſio. 663. 8.
pro Epichirematum varietate compoſitio quoque varie a Demoſthene temperata. 1098. pen.
Epici poëtae metrum mutare non poſſunt. 130. 1. Epici auſtero compoſitionis genere vſi, Antimachus et Empedocles. 150. 8.
Epicurus et Epicurei elaboratum compoſitionis genus ſpreuerunt. 188. 9.
Epidamnus vrbs Ill. 27. 7. 833. 14.
Epigenis iudicio liberatus et abſolutus Eumathes. 594. 2.
Epiphonemata quae dicantur. 393. 10. epiphonemata, voces moratae. 374. 9. 10. epiphonematis puerilis exemplum. 937. 2.
Epiſtola Niciae ad Athenienſes elegans. 921. 6. epiſtolae archaïcae (ſiue Achaïcae) Theopompi. 782. 11. 786. 12.

Epithalamiae orationis methodus. 247. 1.
Epitheta venuſtatis gratia adhibentur. 887. vlt. apud Platonem frequentiora. 966. 11.
Epodos mutare licet melicis, non item ſtrophas et antiſtrophas. 130. 5. Epodis paucis vtebantur priſci melici. 131. 11.
Equites CL, cum peltatorum millibus IV. 735. 7. equites CCC. cum grauis armaturae militibus bis mille. 735. 16.
de Equo, oratio Dinarchi. 664. 1.
Erchienſis pagi populus ab Euphileto accuſatus iniuſtae excluſionis. 612. 8. 617. vlt.
Erythrae, Boeotiae opp. 103. 5.
Eteonus, Boeotiae opp. 103. 3.
Ethicarum et Phyſicarum rerum ſcriptores tenui dictione vſi. 956. 7.
pro Etietti ſorte aduerſus Charetem Dinarchi oratio. 663. 4.
Etymologiam primus attigit Plato. 95. vlt.
Euaenetus, archon Athenienſ. 728. 10.
Euboea capta. 833. 3. ſubigitur ab Athen. 845. vlt. Euboeae tyrannicum dominatum impoſuit Philippus. 1120. vlt. Euboeenſibus connubii ius communicatum ab Athen. 529. 2.
aduerſus Eubulidem appellatio; oratio Demoſthenis. 993. 5.
Eubulus, archon Ath. 655. 4. 5. 667. 2. 728. 7. 737. 9. pro eodem Eudorus perperam p. 648. pen.
Euchariſtus, Archon Athen. 648. 3.
aduerſus Euclidem diſceptatio ſuper agri ſolutione. 612. 7.
Euctemon, archon Athen. 650. vlt.
Eudemus, archon Athen. 648. 4. 725. 6.
Eudemus Parius, hiſtor. 818. 5.
Eudorus, (mendoſe pro Eubulus) archon Athen. 648. pen.
Eugaeon Samius, hiſtor. 818. 4.
Euidentia quid. 465. vlt. euidentia, primaria virtus in hiſtorica dictione. 776. 1.
Eumathes, inquilinus et Trapezita, ſeruitutis reus. 593. 1.
Euonymenſium aduerſus ſacros praecones diſceptatio ſuper caniſtris. 658. 2. vid. not. *b*.
Euphemi Athenienſium legati oratio, non probatur Dionyſio. 922. 13.
pro Euphileto aduerſus Erchienſem pagum prouocatio. 612. 8. Euphileti contra Erchienſes populares ſuos defenſio. 617. pen.
Eupolis in comoediis ſuis politicum agit et philoſophum. 302. 5. Eupolideum vocabulum. 413. 5.
Euripides, Anaxagorae diſcipulus primis temporibus, poſtea Socratis, quo artificio primi praeceptoris ſui dogma in Melanippe protulerit. 301. 1. 355. 11. in Melanippe docuit, quo modo duarum actionum, ſeu duarum cauſſarum, poſſit fieri complexus. 300. pen. in Aeolo aliud proponit, et aliud

aliud efficit. 355. 1. per totam fabulam, et ſermones integros, aliud proponit et aliud efficit. 354. pen. Euripidis character, et cum Sophocle comparatio. 423. 3. Euripidis dictio qualis. 173. 4. Euripidis locus. 25. 1. 203. 11. locus ex Oreſte, quo docetur, dictiones ſervire modulis, non contra. 63. 3. locus de Auga; quo docetur, pulchram eſſe poëſin, quae ad proſae orationis ſimilitudinem ſit compoſita. 218. pen. Euripidis Melanippe cur Sapiens inſcribatur. 355. 6.

Eurymedon, Atticae claſſ. dux. 884. 11.

Eurymedon, Pamphyliae fl. 840. 2.

Euryſthenis expeditio in Atticam, et in eadem interitus. 805. vlt.

Euthycles Ariſtocratem accuſat legis violatae. 725. vlt.

Euthycritus, archon Athen. 649. pen.

Euthydemus, Atticae claſſis in Sicilia dux. 874. 13. Thucydides Eudemum vocat.

Eutreſis, opp. Boeotiae. 102. 5.

Euxenippus, archon Athen. 650. pen. Diodoro Xenippus eſt p. 774.

Exaggerationes rerum. 616. 11. exaggeratio quali dictione pertexatur a Lyſia. 470. 9.

Examinis, ſeu explorationis, modi duo. 644. 5. examinis critici ſumma. 414. pen.

Exemplaribus omnibus naturalis quaedam ineſt gratia et decentia. 644. 11.

Exemplum et Enthymema vt differant. 731. 2. exemplum, inductio rhetorica. 730. 7. exemplorum examinatio. 496. 15. exempla magnarum rerum eſſe poſſunt etiam res paruae. 166. 3. 497. 2.

Exercitatio aſſidua requiritur ad artium praeceptiones. 224. 4. exercitationis diuturnae vis. 210. 5. exercitatio diuturna, habitu in animum introducto, facillima reddit difficillima quaeque. 1114. vlt. exercitatione comparati dicendi nerui ac lacerti. 995. 12.

Exhortatio: quaere Hortatio.

Exordium quid ſit, et quale eſſe debeat. 489. 11. exordia rotunda nonnunquam, nonnunquam extenſa. 387. 7. 8. exordia vnde ſumantur. 489. pen. exordii officium et munus. 386. 8. 393. vlt. 855. 9. exordii principium. 387. 9. exordii caput. 387. 12. exordii vitia. 386. 3. exordii artificium. 387. 15. exordiorum artifex ſingularis Lyſias. 491. 5. exordio qualis dictio tribuatur a Lyſia. 470. 7. exordiis quae dicendi forma conueniat. 1096. 12. exordii laudabilis exemplum. 498. 7. 500. 3.

Experientia et vſus, dicendi magiſter. 38. 2.

Expoſitio nominum in hiſtorica oratione, ſophiſtica et inſcita. 929. 2. expoſitione gramma-

grammatica opus habet, qui Thucyd. legit. 940. pen. 951. 4.
Expoſtulatio ſimulata. 311. pen. 327. 10.
Exprobratio beneficii offendit. 364. vlt. 366. 9.
Exſequiae funebres. 1029. 5

F.

Fabulae hiſtoricis commentariis immiſtae. 819. 13. 822. 9. fabulae in orat. panegyr. 228. 12. 229. 1. 231. 1. fabula de ruſtico deformi, quomodo pulchros progenuerit liberos. 416. 3. fabuloſa figmenta cur hiſtoriis a vet. ſcriptoribus inſerta. 823. 11. fabulae quo elocutionis genere proferendae. 257. pen.
Fabularum actio, apta ni ſit, carminis elegantia et gratia perit. 1117. 10.
Feſtorum ſumtus. 513. 10.
Fictorum et pictorum in exprimendis imaginibus curioſitas. 1114. 3. fictorum regula in dignoſcendis Polycleti et aliorum praeſtantium artificum operibus. 644. pen. 1108. 3.
Figurae dictionis multae, ſicut etiam ſententiae. 46. 6. figurae dictionis nimium affectatae, pueriles. 561. 7. in figurarum ornamentis iuuenilius luxuriari. 966. pen. figurae poëticae, item Gorgianae, taedium afferunt auribus in proſa elocutione. 760. 9. figurae coactae, 896. 3. 899. 14. figurae theatricae quae. 792. 11. 869. 2. figuris theatricis orationem fucare. 1008. 5. figurarum theatricarum exemplum ex Thucyd. 887. 13.
Figurarum, ſeu Figuratorum dicendi generum, (quod ad ſententiam attinet) tria ſunt genera. 281. 8. 323. 6. figurae expers oratio nulla. 360. 8. figuram figurae opponere. 331. 14. 364. 5. figuris vtendum quomodo. 385. 8. figurae reb. aptae eſſe debent. 540. 4. figurarum inſolitarum affectatio. 457. vlt. figurarum ornamenta nimia ſaepe reliquae orationis ſtructurae obſunt, et auditorum aures offendunt. 539. 8. figurarum Demoſthenicarum genera duo. 1093. 7.
de Figuratis dicendi generibus. 280. 8. et rurſum. 321. 11. figuratum dicendi genus an ſit. 280. 8. 321. 11. figuratae orationis plura inueniuntur exempla, quam ſimplicis. 363. 1. figuratae interdum actiones, ſeu orationes totae. 323. 3. figurata oratio in ſummo diſcrimine ab Agamemnone vſurpata. 328. 10. figurati ſermonis artificium explicandum eſt, cum res in tutum adducta videtur. 356. 10. figurata oratio ab Homero explicatur vno vocabulo. 349. 9. Figuratio dictionis. 45. vlt. figuratio dictionis apud Thucydidem qualis. 790. pen. 792.

792. 2. figuratio gemina in vno eodemque poëmate. 355. 8. figurationum innovatio. 169. pen.
Filium natiuum, non adoptivum, ſe eſſe, quomodo probarit Euphiletus. 618. 7. filio a patre abdicato an conceſſa cauſſae dictio. 391. 8. filiorum maior in virili, quam in puerili, aetate cura habebatur a veteribus. 550. 12.
Fines in quolibet opere duo praecipue ſpectantur, pulchritudo et voluptas. 1100.4.
Floridae compoſitionis character. 170. 5. Viſe et Polita comp.
Fluuii laudes in or. paneg. 228. 11. fluuiorum confluxum Homerus quomodo expreſſerit. 99. 1.
Foederis leges in columna exaratae. 741. 11.
Foeminina maſculino fine a Thucydide prolata. 799. 6. foeminina neutrali fine a Thucydide prolata. 799. 7.
Fortuna in reb. humanis maximum momentum habet. 1089. 12. mores variat. 404. pen.
Frater fratri filiam in matrimonium collocat. 502. 7.
Frequentia et congruentia, vnum e praecipuis ſignis, quibus res dignoſcuntur. 1106. pen.
Frigidus et taedioſus in — 627. 13. frigidam dictionem quae reddant. 540. 3.
Frontiſpicium operis cuiuſque praeluſtre eſſe debet. 227. 8.
Fugae nomen apud Homerum ſemper in probroſa ſignificatione. 320. 4.
Fulgura dextra. 306. 6.
Funebris oratio quid. 260. 3. funebris oratio duum generum. 258. pen. funebres orationes conſcriptae etiam a veteribus. 259. 5. funebrium orationum cauſſae. 849. 7. funebris orationis praecepta. 258. 3. funebris orationis capita tria, laudatio, lamentatio, conſolatio. 297. 13. funebris orationis ſtilus. 267. 1. funebris oratio figurato dictionis genere a Pericle contexta. 297. 8. 359. pen. funebris oratio Thucydidis an conuenienti loco poſita. 849. 5. funebris oratio Platonis ad quorum imitationem conſcripta. 1027. 7. funebres ludi, ſeu funebria certamina. 275. 11.
Furor ex afflatu diuino in Matrois et Corybanticis ſacris. 1022. 6.
Furta oratoria. 491. vlt.
de Futuris coniecturam ſumere ex praeteritis. 449. 16. futuris non tribuendum plus fidei, quam praeteritis. 530. 6.
Futurum verbi tempus cum praeſenti copulatum a Thucyd. 802. 1. futurum medium pro paſſiuo. 43. 5. futurum paulo poſt, pro futuro ſimplici. 43. 7.

G.

Gallinaceorum more latus plaudere poſt victoriam. 992. 1.

Ganymedis raptus. 265. 8.
Gaza, Syriae vrbs. 123. 8.
Geloi, populus Siciliae. 781. 10.
Genealogiarum ſcriptores, tenui dictione vſi. 956. 5.
Generoſa dictio. 71. 1. generoſi moduli. 70. 14.
Genitiuus caſus pro accuſatiuo vſurpatus a Thucyd. 800. 14.
Gens duplex, Graeca et barbara. 400. 10. 403. 11. gentium mores diuerſi. 400. 11. gentium conuicia e moribus. 402. 5.
Genuum prenſatio in petitione. 367. 6.
Genus et cognatio mores variat. 404. 2. generis nobilitas a maiorib. et natali ſolo commendata. 1038. 2. Viſe et Nobilitas. Generum in nominibus mutatio. 799. 3. generum mutatio (maſculinorum ſcilicet in foeminina, vel neutra, et contra) ſaepe compoſitionem adiuvat. 41. 10.
Glaucippus, archon Athen. 497. 8.
Glauco, Ariſtonis filius. 209. 5.
Gloria cum coronis augeſcit. 276. 12.
aduerſus Gnodium (forſan rectius Gnoſidicum, aut Gnoſitheum) oratio Dinarchi de pecuniis Harpalicis. 654. 2.
Gnomologiis ſuus a Demoſthene tributus character. 1099. 1.
Gorgias Leontinus ſapientiae nomine per Graeciam clarus. 535. 2. legatione apud Athenienſes fungens, auditores dictione ſua obſtupefecit. 458. vlt. quas figuras affectarit. 792. 13. quas figuras frequenter vſurparit. 808. 5. Gorgias confuſum doctrinarum genus profitebatur. 536. 2. de tempeſtivitatis artificio nihil ſcripſit, quod ſit memorabile. 68. 4. a Platone taxatus. 756. 4. Gorgiana elocutio. 458. 2. Gorgiae dictio modum excedit in figuris, ita vt vbique ſit ludicra et puerilis. 625. 13. Gorgiae et Thucydidis ſtructura ſublimis. 762. 5. 764. pen. Gorgianae figurae. 869. 5. Gorgianam phraſin, et figuras Gorgianas, expreſſit Iſocrates. 963. 3. 11. Gorgianae elocutionis figurae, taedioſae. 760. 10.
Gorgo truci adſpectu. 98. pen.
Graecia ante bellum Troianum non appellabatur vno nomine. 856. 4. Graecia non fuit olim firmiter habitata. 164. 10. 872. 1. Graeciae imperium penes eos, qui mare obtinerent. 522. 6. Graecia probroſa. 521. 7. Graecia altero oculo capta. 734. 3. Graeci, ſemper pueri, ſecundum Aegyptios. 400. 15. diſciplinarum capaciores. 403. 3. quo artificio ad Troiam ab Vlyſſe et Neſtore detineantur. 305. 4. Graecis legum et libertatis ſuae ius ex pacto promiſſum. 573. 4. Graecorum veterum laudes. 544. 8. Graecorum corpora venalia. 522. 7.

7. Graecanicarum gentium mores. 402. 1.
Graia, ſeu Graea, Boeotiae opp. 103. 4.
Grammaticae artis breuis deſcriptio, et cum rhetorica collatio. 1115. 4. ſic p. 211. 5. Grammatica expoſitione opus habere. 940. vlt. 951. 4.
Gratiam pro ſuis ipſius beneficiis debere. 1019. pen. gratia relata hoſpiti. 595. 8. gratiae repoſcendae vt ſint abſque decori violatione. 366. 11. gratias ab Apolline vt repetat ſacerdos. 368. 2. ad Gratiam loqui, tenebras mentis lumini offundit. 569. vlt.
Gymnicorum ludorum laudatio. 230. 2. Gymnicorum certaminum ſcopus. 271. 6.

H.

Habitus obſeruationibus confirmatur. 1116. 7. longo vſu contractus, difficilia reddit facilia. 210. 7.
aduerſus Hagnotheum oratio Iſaei. 611. vlt.
Halae, et Halaeenſis: quaere in Allaeenſis.
de Haloneſo Demoſthenis oratio. 981. 8. pro Haloneſo ad Philippi epiſtolam oratio Demoſthenis. 994. 1. 2.
Harma, Boeotiae opp. 103. 5.
de Harpalo non dedendo oratio. 660. 10. Demoſtheni falſo adſcripta. 1127. 1. de Harpalicis pecuniis a Dinarcho accuſati qui. 654. 1—6.
Hector mortuus, ab Achille bigis raptatur. 126. 9. Hectoris pietas. 398. 6.
aduerſus Hedylen Dinarchi oratio. 662. 7. vid. not. *b*.
Hegelochi defenſio a Dinarcho conſcripta. 662. 10.
Hegemachus, archon Ath. 650. vlt.
Hegemon, archon Athen. 649. pen.
Hegemon, Diogitonis gener. 506. 13.
Hegemon, Euphileti cognatus. 620. pen.
Hegeſiae Magnetis ſtilus. 30. 7. Hegeſias Magnes, deformis compoſitionis primas, medias, et poſtremas omnibus praeripuit. 122. 1. ex Hegeſia Magnete deformis compoſitionis exemplum. 124. 1. Hegeſiacae dictionis forma qualis. 27. vlt.
Helena Homeri quibus verbis Telemacho xenia dederit. 1. vlt. Helenae nudae pictura. 417. 6.
Hellanicus Lesbius ante Herodotum hiſtorias edidit. 769. 6. qua methodo vſus in hiſtoria. 821. 6. 826. 11. Hellanici Attica a Thucydide reprehenſa. 837. 2.
Hellenicorum Xenophontis argumentum. 778. 3.
Heraclidae hiſtorici ſtilus. 30. 7.
Heracliteae tenebrae. 929. 5.
Hercii Iouis ara ſub olea. 637. 6.
Hercules, Mineruae ope, laborum munia expleuit omnia. 269. 14.
Herculis in Graeciam merita, eiuſque imitandi ratio. 520. 8. Herculis laudes. 546. 13.

Hercu-

Herculis laudes in panegyr. or. 227. 13.
Hermias, Atarnei tyrannus. 728. 5.
Hermocratis Syracuſani oratio ad Camarinenſes, cur non probetur Dionyſio. 923. 3. 932. 12. 935. 4.
aduerſus Hermonem oratio Iſaei. 612. 6.
Herodotus Halicarnaſſeus qua aetate vixerit, et quomodo hiſtoriam ſuam conſcripſerit. 820. 5. Herodotus mediae compoſitionis auctor optimus. 1083. 10. Candauli ad Gygem quae verba tribuat, et cur. 401. 1. de Babylonicis aedificiis quae retulerit. 228. 10. Herodoti methodus. 826. 11. Herodoti virtutes. 865. 13. Herodoti compoſitio qualis. 187. 12. Herodoti dictio pulchris et ſuauib. mutationibus variata. 133. 14. Herodoti locus de Gyge. 16. 5. locus de Croeſo. 26. 3. Herodoti et Thucydidis comparatio. 424. 5. 767. 2. Herodoti imitator Xenophon. 426. 2. Herodotea dictio qualis. 775. 2. Herodoteae dictionis compoſitio et pulchra eſt et ſuauis. 53. 6. Herodoteae dictionis elegantia magis in compoſitione verborum ſita, quam in electione. 16. 5. Herodotea hiſtoria continet res per CCXX. annos in Aſia, Europa, et Africa, partim a Graecis, partim a barbaris geſtas. 773. 12. Pag. 820. pen. CCXL. dicit. Herodoteae hiſtoriae principium et finis. 767. 6. 769. 4. Herodotei Xerxis ad Perſas oratio; qua docetur, eſſe illum ſcriptorem optimam mediae compoſitionis regulam. 1083. pen.
Heroica magnificentia. 557. 2. Heroicum metrum. 21. 11. Heroici metri pedes. 143. 10. Heroicum metrum dactylo pede ornatur. 108. 10.
Heſiodus poëſin in Helicone a Muſis accepit. 227. 1. Heſiodi character. 419. 5. Heſiodi dictio qualis. 173. 2. Heſiodus polito compoſitionis genere vſus. 1079. 3.
Heſtiaeenſes ab Athenienſibus expelluntur e patriis ſedibus. 846. 3.
Hexametri heroici. 21. pen.
Hiemis laudes. 229. 6.
Hieromnemon, archon Athen. 650. 4.
Hieronymus, Philippi Macedonis defenſor. 290. 11. Hieronymi (Cardiani) ſtilus. 30. 6.
Hieronymi peripatetici de Iſocrate iudicium. 560. 7.
aduerſus Himerium oratio Dinarchi. 652. 6.
Hippias a Platone taxatus. 756. 3.
Hippocratis filii tutorem ſuum tutelae male adminiſtratae accuſant. 600. 1.
Hippodamas Platonem reprehendit. 757. 12.
Hipponici filius (Demonicus). 251. 1.
Hiſtoria, philoſophia exemplis conſtans.

conſtans. 398. vlt. hiſtoria continua ſerie et indiuulſo textu tractari debet. 829. 14. dicendi virtutibus quibus potiſſimum condita eſſe debeat. 775. 5. 779. 3. 785. 2. veritati conſecrata eſſe debet. 824. 9. hiſtoriae in primis neceſſaria veritas; tum legitima diſpoſitio. 824. 9. 826. 1. 830. 3. hiſtoria mutatione et variatione ſuauior efficitur. 772. 11. hiſtoriarum ſcriptoribus an Thucydidis character imitandus. 939. 3. hiſtoriarum partitiones variae. 826. 7.
Hiſtoria pedeſtris, et poëſis hiſtorica, res auditoribus neceſſarias ob oculos ponunt. 392. 9. hiſtoria communis, quae communes, partim a Graecis, partim a barbaris, inter ſe res geſtas complectitur. 536. 12. hiſtoriae communis auctores. 724. 1. hiſtoriae communis ſcriptores, Philochorus et alii. 740. 7. hiſtoriam communem Graecanicarum et barbaricarum rerum conſcripſit Herodotus. 767. 11. hiſtoriae ἐθνικὴ καὶ τοπικὴ, quae de certa aliqua gente, certoque aliquo loco ſunt conſcriptae. 820. 8. 823. 3. hiſtoriae localis methodus. 826. 9. hiſtoriarum localium ſcriptores tenui dictione vſi. 956. 6.
Hiſtorici commentarii ſacris profaniſue in locis repoſiti. 819. 8. 9. 823. 5. hiſtorica dictio qualis eſſe debeat. 941. pen. 1007. 1. hiſtoricae periodi forma. 1030. 8. hiſtoricae tractationis exemplar Thucydides. 813. 11.
Hiſtoricorum veterum catalogus, et methodus. 818. 2. hiſtoricorum veterum dictio qualis fuerit. 819. 15. 862. 2. hiſtoricorum veterum inter ſe comparatio, tum quod ad ſtilum, tum quod ad res attinet. 424. 5. hiſtoricis quid in primis neceſſarium. 767. 7. hiſtorico in rerum tractatione quinque potiſſimum ſpectanda. 767. 6. et deinceps. hiſtoricus diligens laboribus et ſumtibus parcere non debet in conquirendis ad ſcriptionem adiumentis. 783. 3. hiſtorici diligentis exemplum in Theopompo. 783. 3. hiſtorici affectus quales eſſe debeant. 774. 11. hiſtorici prae caeteris imitandi, Herodotus, Thucydides, Xenophon, Philiſtus, Theopompus. 767. 2.
Hiſtriones inepta actione carminum elegantiam et vim deperdunt. 1117. 10.
Homerus eruditionis omnis, atque adeo philoſophiae fons. 756. 12. ſcriptorum omnium veluti caput et fons. 187. 4. 5. mediae compoſitionis regula optima. 1083. 2. vocum copia et apta concinnitate omnes poëtas ſuperauit. 97. 4. in rerum affectionibus exprimendis, aptis eam ad rem vocabulorum ac ſyllabarum accentibus vſus eſt. 90. 9. morum ſpecies omnes

omnes expreſſit. 376. 12. moratae orationis multa et praeclara praebet exempla. 397. 14. in imitatione rerum ſemper nouum aliquod artificium adhibet. 137. vlt. deformiores compoſitionis partes vt tegat. 101. vlt. an ſemper nomina verbis, et verba aduerbiis praepoſuerit in orationis contextu. 33. 13. ſqq. in figuratae orationis qualibet ſpecie exempla nobis praebet. 323. 9. figuratam orationem vno vocabulo enarrat. 349. 9. in reſponſionib. detegere ſolet praemiſſarum orationum artificioſa machinamenta. 303. 15. εὐδιαλύτων λόγων et ἀντιϛρόφων, ſeu ϛρεφομένων, exempla praebuit. 331. 12. aliud dicendo, aliud efficere docuit. 324. 11. aliud proponendo, aliud efficere docuit. 333. 10. aliud proponendo aliud efficit, multis in locis. 360. 13. aliis loquendo alios petere docet, mutatis ad offenſionem euitandam perſonis. 347. 9. contrarium ſaepe vt dicamus et velimus, praemonſtrauit. 316. pen. contrarium dicere, et contrarium efficere in Agamemnonis perſona docuit. 328. 8. decenter dicere Iridis nos exemplo docet. 323. 11. in Therſitae perſona quo artificio ſit vſus. 407. 9. vlt. 408. 6. in Phoenicis, Vlyſſis, et Neſtoris oratione docuit, quomodo aliud proponentes aliud efficiamus. 304. 6. 305. 4. a Platone ambitioſa aemulatione relegatus e republ. 756. 9. Homeri character qui, et in quibus imitandus. 418. 1. Homericae dictionis elegantia magis in compoſitione verborum, quam in electione, poſita eſt. 12. 10. 21. 2. Homeri Helena quibus verbis Telemacho xenia obtulerit. 1. vlt. Homeri lanific. 21. 5. Homericus Vlyſſes et Neſtor an Iliadis β. idem dicant, et eundem dicendi ſcopum habeant. 305. 3. 307. 3. 333. 13. Homeri hemiſtichium θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, recte in victores panegyrin obeuntes dici poteſt. 273. vlt. Homeri locus de coniugum concordia. 250. 1. locus de Hectore ab Achille bigis raptato, cum Hegeſiae loco ſimili collatus. 126. 8. locus ex Od. ξ: quo docetur, pulchrum eſſe carmen, quod ad proſae orationis ſimilitudinem ſit compoſitum. 217. 1. de Homero librum conſcripſit Dinarchus quidam. 631. 11. contra Homerum libros conſcripſit Zoilus rhetor. 627. 7.

Hominum genus, mortale alioqui, per nuptias conſeruatur immortale. 236. 7.

Honor a Deo eſt. 348. 6. honorum et opum theſauri non abſumendi ſunt, ſed ad poſteros propagandi. 1046. 11. honorari propter maiorum claritatem, non propter ſe, turpe eſt. 1046. 9.

Hora-

Horarum thalamus. 154. 5.
Horror dentium. 383. 9.
Hortatio in compellatione praetoris. 255. 11. 257. 3. in funebri oratione. 262. 13. ſub finem orationis. 249. 13. exhortatio ad athletas ante certamen. 267. 5. 269. 11. 276. 9.
Hoſpes peregrinus qua dicendi poſſit vti materia in ludis ſolennibus. 271. vlt.
Hylaïcus portus, in Corcyra. 884. 1.
Hyle, opp. Boeotiae. 103. 6.
Hypate, ſc. chorda. 147. 5.
Hyperbati exemplum ex Thucyd. 891. 7.
Hyperides in verborum electione Lyſia inferior, in rerum tractatione ſuperior. 641. 10. Lyſia in diſpoſitionibus accuratior, et in confirmationib. acrior. 640. 3. Hyperides, Aeſchines, Demoſthenes, conſummarunt, quae a ſuperioribus inuenta fuerant. 630. 2. Hyperidis character. 643. 6. funebres orationes. 259. 7. Hyperidi gratia par Dinarchus, vel etiam ſuperior. 631. 14. Hyperidis imitatores qua regula deprehendantur. 645. 10.
Hypobaccheus pes qui, et qualis. 111. 5.
Hyria, Boeotiae opp. 103. 2.
Hyrminus, fluuius Siciliae. 781. 12.

I.

Iacchus, Bacchus. 108. 1.
Iambus pes qui, et qualis. 106. 2. Iambicum trimetrum rectum. 202. 11. 205. 9.
Icone temperatur reprehenſionis offenſio. 369. 14.
Ictus orationis. 1013. 13.
Ideae Platonis ab Ariſtotele reiectae. 815. vlt.
Idus Mineruae ſacrae. 243. 8. 9.
Ientare ſoliti veteres. 12. pen.
Ileſium, Boeotiae opp. 103. 5.
Ilithyia partus dolore grauidas liberat. 220. 8. 9.
Imagines victorum. 274. 6. imaginis pulchrae adſpectatio crebra, prolem pulchriorem efficit. 416. 6.
Imitari rerum et animi affectus in enunciatione ſolemus. 136. 2. imitari rerum affectiones conſimilibus vocum et ſyllabarum affectionibus, natura docuit. 94. 4.
Imitatio quid ſit, et quomodo fiat. 394. 8. imitatio veterum vt fiat. 416. vlt. imitatio veterum, et ab illis ipſis diſcrepantia, duabus rationibus deprehenditur. 644. 5. imitationis nota potiſſima, ſimilitudo. 641. 5. imitationis exemplar optimum Demoſthenes. 950. pen. de imitatione commentarios edidit Dionyſius. 810. 1. de imitatione Dionyſius ſcripſit libros tres: in quorum primo de ipſa imitatione diſquiritur; in ſecundo, qui imitandi ſint, tum poëtae et philoſophi, tum hiſtorici et oratores: in tertio, quomodo inſtitui debeat imitatio. 766. 10.
Imperium natura dat ei, qui ſuperior

perior ac potior eſt. 915. 5. imperia et magiſtratus doctis prae caeteris debentur. 254. pen. imperium penes eos, qui mare obtinent. 522. 6.
Impetus dilatione frangitur. 293. 15.
Impreſſiones in animo firmiores efficit diuturna exercitatio. 1114. vlt.
Inaffectata compoſitio. 468. 6.
Infantes in bubili repertos, tanquam monſtrum e bubus natum, comburere vult Melanippes pater. 356. 3.
Infernalis poena ſempiterna. 139. 5.
Infirma argumentationis capita, an validis interferenda. 380. 7.
Inquilinus trapezita ſeruitutis accuſatur. 593. 2. aſſeritur. 594. 1.
Inſaniae poculum, vinum. 401. 8.
Inſcriptio libri a perſona primaria. 762. 13. inſcriptiones librorum fallaces, e characteris rimatione deprehenduntur. 641. 1. inſcriptio litis qua formula. 635. 6.
Inſolita vocabula ſunt earum rerum, quae hominibus raro accidere conſueuerunt. 383. 7.
Inſtitutum, et propria affectio, mores variat. 404. 13.
Intelligi res non poſſunt abſque perſpicua expoſitione. 281. 1. Intellectum ſaepe reſpicit ſtructura apud Thucyd. 802. 8.
Intempeſtiuitas offendit. 561. 13.
Intenſiones et remiſſiones in compoſitionis temperie. 1094. 3.
Interpoſitiones ſententiarum apud Thucydidem crebrae. 792. 7. interpoſitiones in ſententiis apud Thucydidem obſcuritatem pariunt. 805. 15.
Interrogationibus Demoſthenes, Iſaeum imitatus, crebro vtitur. 608. 9.
Inuenta a veteribus conſummarunt Demoſthenes, Aeſchines, Hyperides. 630. 1.
Inuentio et inuentorum vſus. 896. 14. inuentio, in rerum loco, apparatus eſt. 1113. 2. inuentionis vitia. 646. 11. inventio Lyſiana qualis. 486. 1.
Inuidia extra deorum chorum ſtat. 972. 1. inuidiae cenſura. 208. 2.
Inuitationis figurae plures. 322. 9.
Ioci et feſtiuitas in re ſeria, intempeſtiua. 559. 8.
Iones, molles et laxi. 402. 2. Dorienſibus ſemper inimici. 934. 14. Ionica gens ſapientiſſima. 261. 7. Ionia Dei iuſſu condita. 260. vlt. Ionica dialectus priſcis ſcriptoribus vſitatiſſima. 864. 10. Ionicae linguae norma optima Herodotus. 775. 8. Ionicum metrum. 23. 5. Ionici numeri. 1093. 12.
Ionius ſinus. 27. 8. 833. 12.
pro Iophontis filia oratio Dinarchi. 662. 11.
Iphicrates et dux praeſtans, et ora-

orator non aſpernandus. 481. 5. Iphicrates, reddito exercitu, priuatus ſit. 479. 7. Iphicratis orationes. 481. 4. Iphicratis verba ex or. adverſus Harmodium. 739. 13. de Iphicratis imagine ſcripta oratio, an Lyſiae ſit. 478. 2. Iphicratis defenſio, an a Lyſia ſcripta. 479 pen.

Iris Homerica decenter dicere docuit. 323. 11.

Iſaeus vnde ortus, quo tempore floruerit, et qua fortuna vſus ſit. 586. 1. Iſaeus, Lyſiae imitator. 628. 10. 11. in diſpoſitionibus rerum exactior et acutior Lyſia. 611. 7. cur non, vt Lyſias atque Iſocrates, exemplaris ac regulae loco proponatur a Dionyſio. 628. 10. Iſaei et Demoſthenis orationes falſitatis et iniuſtitiae ſuſpectae. 592. 6. Iſaei character a Lyſiano dignoſci vt queat, tum in verbis, tum in rebus. 589. 3. Iſaeani et Lyſiani characteris ſimilitudo, et diſcernendi ratio. 589. 14. 590. 7. 624. 10. Iſaeani characteris exempla. 592. pen.

Iſchander, Neoptolemi f. 290. 4.

Iſocrates quando et quibus parentibus natus, quomodo educatus; quibus item magiſtris, et qua fortuna vſque ad vitae finem vſus. 534. 6. Iſocrates Lyſia poſterior tempore. 534. 3. 9. in rerum tractatione qualis fuerit. 542. 11. iudiciales orationes an ſcripſerit. 576. 14. ad Lyſiam quam proxime acceſſit. 460. pen. Lyſia quibus in rebus ſuperior et in quibus inferior. 541. 4. 11. 12. Iſocrates et Plato medium dicendi genus a Thraſymacho inchoatum expoliuerunt. 959. 4. 1000 11. Iſocrates, polito compoſitionis genere vſus. 1079. 4. in poëtica elocutionis concinnitate, ſublimitate item ac pompa, omnes oratores ſuperauit. 625. 10. 11. figurarum ornatu nimio ſaepe reliquam orationis ſtructuram laedit, et aures offendit. 539. 8. Panegyrico decem annos impendit. 208. 10. ſub finem vitae a iuuenili figurarum affectatione deſtitit. 564. 10. cur et a quibus reprehenſus. 558. 9. 559. 11. Iſocrates de deliberatione et iudiciali orationis genere quae praeceperit. 410. 1. in Panegyrico, Philippo, et Antidoſi, laudationes conſultationibus ceu parergon intermiſcet. 357. 4. orationi ſuae de Pace multum ipſe tribuit. 1001. 6. in Panathenaïco de ſe quae ſcribat. 535. vlt. Iſocratis cum Lyſia comparatio, in rebus et in verbis. 556. 1. Iſocratis in dicendo vis exemplis oſtenditur. 565. 1. Iſocratis dictio qualis. 173. 9. 556. 6. Iſocrateae dictionis character. 537. 10. 962. 6. Iſocratis compoſitio caelatis et tornatis operibus ſimilis. 1112. 12. Iſocratea dictio Doricae et Lydiae harmoniae ſimilis.

1021. pen. Iſocratea dictio Herodoteam, Platonicam, et Demoſthenicam mutationum varietate non adaequat. 134. 3. Iſocraticae dictionis examinatio. 1006. 1. Iſocrateae dictionis virtutes, et vitia. 1006. 3. Iſocratica ſchemata. 232. 6. Iſocratis orationum vtilitas et fructus. 543. 7. Iſocratis orationes philoſophorum praeſcriptis vtiliores. 555. 1. Iſocratis et Lyſiae orationes veritatis ac iuſtitiae opinionem habent. 592 9. Iſocratis Archidamus quid tractet. 551. 8. Iſocratis Areopagiticus quid tractet. 549. 4. Iſocratis oratio de Pace, quae tractet. 547. 12. 565. 6. Iſocratis Panegyricus quid tractet. 544. 7. Iſocratis Panegyricus prae caeteris orationibus celebris. 561. pen. Iſocratis oratio ad Philippum quae tractet. 546. 2. Iſocratis Trapeziticus quid tractet. 577. 12. Iſocratis prooemium ex Areopagitico; quo docetur, eum politum et floridum compoſitionis genus ſectatum eſſe. 182. 1. locus ex or. de Pace, cum Demoſthenis loco ſimili collatus. 1001. 5. locus de Salaminia pugna; quo polita compoſitionis forma eum vſum eſſe docetur. 1079. 14. Iſocratis diſcipuli multi et varii. 536. 9. Iſocratis diſcipulorum clariſſimus Theopompus. 782. 8. Iſocratis diſcipulos deſcripſit Hermippus. 588. 2. Iſocratis imitatores qui, et quales. 626. 11. 645. vlt. Iſocratica ſecta magiſtrum ſuum non adaequauit. 134. 3.

Iſocrates iunior, Dionyſii et Echecratis ſodalis, in Παραινέσει ad Hipponici filium, prae caeteris virtutibus commendat nobis φιλοπροσηγορίαν. 250. pen.

Ithyphallici verſus. 22. 7.

Itonia, Minerua. 206. 5.

Iudicare de artificioſis operibus poteſt etiam idiota. 816. vlt. 817. 2. iudicari recte nequit, niſi ex vtraque parte momenta ponderentur. 570. 5.

Iudicatio, ſeu Examinatio, ſcriptorum et orationum qualis ſit, et quomodo fiat. 395. 5. 396. 10.

Iudicium de animi concertationibus penes multos eſt, non penes vnum. 268. pen. iudicium fit non ratione tantum, ſed etiam ſine ratione. 881. 14. 882. 11. iudicii et opinionis variatio. 396. 2. iudicii regula qua vtantur rhetores et pictores in examinandis operibus artificioſis. 644. 15. iudicium ad veritatis normam, non ad perſonarum exiſtimationem, fieri debet. 1026. 4. iudicium Lyſiae quale. 494. 10.

Iudicium et lites fugiunt iuniores. 602. 1. 604. 2. Iudicialibus orationibus quale dicendi genus conueniat. 1098. 1. 7. iudicialis dictionis character diuerſus a deliberatiuo et demonſtratiuo dicen-

dicendi genere. 584. 1. iudicialis dictio Iſocraticas figuras non deſiderat. 539. 4.
Iuno Ζυγία, ſeu Iugalis, vnde dicta. 235. 5. Iunonis fanum in Corcyra. 884. 4.
Iupiter Pater vnde dictus. 235. 4. Iupiter volucri curru per coelum vehitur, pone ſequente deorum agmine. 971. 6. Iouis nutus, certiſſimae promiſſionis ſignum. 318. 1. Iouis laudes in panegyr. or. 227. 10. Iouis Hercii ara ſub olea. 637. 6. Iouis Eleutherii, ſeu Liberatoris, ſacra. 901. 9.
Iuramento ſe ſuoſque natos et poſteros obſtringit iurans. 508. 2. iuramenti religio. 508. 5.

L.

Labor dulcedine temperatur. 188. 4.
Lac a Platone nominatur alimenti fons. 1041. pen.
Lacedaemonii Graecorum principes. 523. 6. primi nudarunt corpus in exercitationibus. 856. 12. cum reprehenſione quadam excitantur ad delendas e Graecia tyrannides. 523. 4. aegre bella ſuſcipiebant, et tantum coacti. 835. 10. Peloponneſiacum bellum aduerſus Athenienſes quibus ex cauſſis ſuſceperint. 770. 14. 834. 4. Lacedaemonii et Peloponneſii qua arte a bello Athenienſibus inferendo auocati ſint ab Archidamo. 294. 5. 352. 9. Lacedaemonii legatos Athenas de pace mittunt; fruſtra. 843. 12. formidabiles primum Athenienſibus. 873. pen. Lacedaemoniorum ad Pylum clades. 880. 16.
Lamenta ſuaſioni et exhortationi nihil conferunt. 297. 16.
Lamiae fabuloſae. 822. 11.
Lata verba. 148. 9.
Latius diffuſae dictionis exemplum ex Iſocrate. 1010. 11. 1011. 1.
Laudationes ſuaſionibus artificioſe ceu parergon intermiſcentur. 357. 10. laudatio in defenſione, artificioſe tractata a Platone et Xenophonte. 358. 1. laudes tacitas in accuſationes inferre. 1123. 3. in laudum ſcriptione quae afferantur in medium. 751. 8. laudum materia in panegyrica oratione. 227. 9. laus propria, odioſa. 755. 9. laus ſui effuſior, auditoribus moleſta eſt. 926. 4.
Lectoris, ſeu Recitatoris, vox. 561. 1.
Ledae filii, Caſtores. 107. 7.
Legati ad coenam vocantur in prytaneum. 287. vlt. legatus muneribus corruptus. 288. 7.
Legere primum ſyllabatim diſcimus. 1115. 9. legere Demoſthenis orationes non ita licet, vt Iſocratis, quin varie commoueamur animo. 1021. vlt.
Legum examen prolixitatem interdum ab oratore poſtu-

 lat.

lat. 377. 15. lex optima ſunt ſtudia honeſta. 550. 15. 16.
Leitus, Boeotorum dux. 102. vlt.
Leocorion, locus Athenis. 990. 3. vlt.
Leonatus Macedo. 125. 4.
Leontini colonis ab Athenienſium populo inſtaurati. 933. 5. 935. 7.
Leoſtratus, archon Athen. 650. pen.
Leptinis dictum de Lacedaemoniis. 734. 2.
Leri et Deli hiſtoria. 661. 4.
Leuctricae pugnae clades. 551. 11.
Liberi, patriae obſides. 237. 8. liberorum procreatio quid commodi et voluptatis afferat. 239. 1. liberorum ex honeſta familia inſtrumentum. 510. 4. liberos non immortales ſibi, ſed bonos et praeclaros, optant parentes cordati. 1047. 9.
Liberiori orationi ſecuritatis aditum praemunire. 341. 10. liberae orationi praemitti ſolet lenitio quaedam. 309. 7. 324. 7. liberiorem orationem quae poſtulant, in aliud tempus reiicere. 284. 13. liberae orationis, ſeu παῤῥησίας, exemplum in Iſocrate. 549. 4.
Libertas patriae vindicanda. 533. 13. libertas qua in re conſiſtat. 550. 4. in libertatem aſſeritur inquilinus ſeruitutis falſo accuſatus. 594. 1.
Libidinoſi hominis oeconomia. 446. 10.
Librarii librorum faſces circumferunt, falſo nonnunquam titulo. 577. 1.
Libycarum rerum narratio apud Herodotum. 773. 16.
Licentia poëtica. 868. 9.
Licymnii elocutio. 458. 5. Licymnius quas figuras prae caeteris affectarit. 792. 14. 869. 6. Licymnius theatricarum figurarum affectator. 1035. 7.
Ligurum gens muſica. 763. 7. 969. vlt.
Linguarum plurium cognitio in praetore commendabilis. 254. vlt.
Litis inſcriptio qua formula. 635. 6. in lite aduerſus propinquos quae obſeruanda. 500. 7. lites aduerſum eos, quibuſcum cariſſima quaeque nobis ſunt communia, moleſtiſſimae. 603. 9. 606. 2.
Literae, vocis articulatae prima principia et elementa. 71. 11. a litura, ſeu delineatione, denominatae. 71. 13. vt diſcantur. 211. 5. literarum in grammatica diſcuntur primum nomina, deinde forma, tertio vis, quarto compoſitio, et in compoſitione accidentia. 1115. 6. literae numero quot ſint. 73. 4. vt pronuncientur. 74. 7. ſq. vt differant. 71. pen.
Literas, ſeu tabulas, pro pecuniis exhibere pupillis. 514. 7.
Litoris ventoſi expreſſio. 93. vlt.
Localis hiſtoria: viſe Hiſtoria. localium ſignificationum differentiae. 868. 12. localium ſignificationum tralationes. 792. 3.

Loci

Loci natalis conſideratio. 244. 11. locorum et ſedium mutatio in narrationibus. 614. pen. loco priora an ſemper eſſe debeant, quae priora ſunt tempore. 36. 5.
Locutio ſententiae debet obſequi, non ſententia locutioni. 559. 2. Viſe et Elocutio, Dictio.
Longae ſyllabae quae. 85. 9. quomodo inter ſe differant. 85. pen. 88. 2.
Loquacitas inanis et intempeſtiua. 388. 11.
Lucani ignobiles. 1005. vlt.
Luctus Patrocli. 361. 1. luctus publicus in magna clade. 853. 2. luctus ventre peragi nequit. 371. pen.
Ludicra ſcripta, ſeu ſcripta per luſum contexta. 459. 10.
Ludi ſolennes in quem finem inſtituti. 520. 9. ludi in panegyricis orationibus vnde et quomodo laudentur. 228. pen. ludi comparari inter ſe vt poſſint. 229. 3. 275. 4.
Lyceum, ſchola Athen. 728. 11.
Lyciſcus, archon Athen. 648. vlt. 655. 5. 737. 9.
aduerſus Lycurgum oratio Dinarchi. 651. vlt.
Lydorum imperium ab Herodoto deſcriptum. 773. 12. a Lydorum imperio hiſtoriam ſuam auſpicatus Herodotus. 820. 12. Lydii modi in dithyrambis. 131. vlt.
Lyrici. Viſe Melici.
Lyſias, Cephali filius, or. Ath. 762. 16. quibus parentibus natus, vbi educatus, et qua vitae fortuna vſus. 452. 1. Gorgiae et Thucydidis temporibus fuit. 956. 12. Lyſiae mors. 479. 2.
Lyſias quae ſcripſerit. 453. 11. orationes iudiciales quot ſcripſerit, et qualia ſingulis exordia praemiſerit. 491. 6. in quo dicendi genere velut exemplar et norma caeteris praeferri oratoribus poſſit. 628. 7. quare caeteros oratores omnes ſuperet. 476. 4. quibus in rebus Iſocrate ſuperior, inferior, par. 556. 1. in verborum electione Hyperide ſuperior; in rerum tractatione inferior. 641. 10. tenue et ſimplex dicendi genus conſummauit. 956. 11. in demonſtratiuo et panegyrico dicendi genere qualis fuerit. 518. pen. in ſuaſorio dicendi genere qualis. 525. 10. in exordiis et narrationibus ſingularis. 491. 5. 492. 8. a Platone reprehenſus. 381. 11. 755. 6. 12. Lyſiae character. 454. 3. 431. 5. 983. 8. 994. 5. Lyſianae elocutionis character. 641. 7. 642. vlt. Lyſianae dictionis character certiſſimus qui. 476. 10. 481. 11. Lyſiae character in rerum tractatione qui. 485. pen. Lyſianae et Iſocrateae dictionis comparatio. 541. 4. ad Lyſiam proxime acceſſit Iſocrates. 460. 7. Lyſiae et Iſocratis orationes veritatis et iuſtitiae opinionem habent. 592. 9. 604. 7. Lyſiani atque Iſaeani characteris ſimilitudo, et diſcernendi ratio. 588.

588. 10. 589. 7. 624. 10. Lyſiani characteris cum Iſaeano collatio, et exempla. 592. 13. 598. 7. 601. 12. Lyſianum characterem vbi Dinarchus imitatus. 640. 1. Lyſiae dictio quas habeat virtutes. 454. 7. Lyſianarum virtutum exempla. 496. 13. ſqq. Lyſiae dictio quibus virtutibus careat. 482. 11. Lyſiana dictio a Thucydidea tantum diſtat, quantum nete ab hypate. 957. 6. Lyſiae funebres orationes. 259. 7. Lyſiae orationes adulterinae. 477. 12. 485. 4. Lyſiae locus ex or. contra Tiſidem, quem Demoſthenes imitatus eſt. 983. 10. Lyſiacum vocabulum. 413. 6.

Lyſiclidis aduerſus Dauum defenſio ſuper mancipiis. 664. 2

aduerſus Lyſicratem Dinarchi oratio. 640. 2. 662. 2. v. not. y.

Lyſimachides Acharnenſis, archon Athenis. 649. 1. 742. 15.

Lyſimachus, archon Athenienſis. 534. 7.

M.

Macareus Euripidis quae a patre petierit. 355. 1.

aduerſus Macartatum oratio Demoſthenis. 993. 6.

Machaon, Aeſculapii filius. 727. 8.

Magiſter a diſcipulo reprehenſus. 815. pen.

Magiſtratus quibus committendi. 550. 6. magiſtratus officium. 257. 4. magiſtratus reprehenſio poſt ablegatos e concilio iuniores. 314. 5.

Magnificentia vbique ſeruanda. 376. 3.

Magnum quod. 853. vlt. magna paruis laboribus, aut ſumtibus, parari non poſſunt. 1116. 11. magna capeſſentes, impingunt interdum. 765. 16.

Maiorum laudes. 261. 4. maiorum exempla imitanda. 522. vlt. maiorum virtute gloriari vt recte poſſimus. 574. 1. maiorum rempublicam cum ſuae aetatis republ. confert Iſocrates. 1001. 8. maiorum facinora ad fortiter audendum accendunt. 298. 10.

Mantinienſes, Lacedaemoniorum aemuli. 531. vlt.

aduerſus Mantitheum de dote oratio falſo adſcripta Dinarcho. 666. 1.

Marathonici propugnatores. 1055. 10.

Mare qui obtinent, Graeciae tenent imperium. 522. 6.

Maritus in militiam proficiſcens teſtamentum condit. 502. 9.

Maſculino fine prolata foeminina. 799. 6.

Maſſiliae conditores Phocaënſes. 856. pen.

Matrona ingenua et temperans in libidinoſi mariti aedibus probroſe tractatur. 446. 11. matronam in virorum coetu loqui, turpe ducitur. 506. 10.

Matrous furor. 1022. 6.

aduerſus Mecythum (ſeu Smecythum)

cythum) oratio metallica. 666. vlt.
Medeων, Boeotiae opp. 103. 7.
Medicae phraſes. 405. 4.
Medicamentum in dulcibus et conſuetis cibis praebere. 411. 10.
Medietas virtus eſt. 186. 8.
Meditantes orationem, quot et quibus modis contra artis praecepta delinquant. 378. 11. meditatio et exercitatio aſſidua requiritur ad artium praeceptiones. 224. 6. meditationis, ſeu meditatae orationis, vitia quae. 373. pen.
Medium, ſeu mixtum, compoſitionis genus quod. 186. 3. medium dicendi genus quo ſenſu dicatur. 146. pen. a quo inchoatum, a quib. expolitum, et a quo conſummatum. 959. 2. quibus virtutib. a Demoſthene exornatum. 1061. 9. omnium optimum. ibid. mediae, ſeu mixtae compoſitionis character. 1082. 9. mediae compoſitionis auctores optimi qui. 1083. 1. mediae compoſitionis exemplum ex Herodoto. 1083. pen.
Megaclides Athenienſis. 576. 13. Megaclidis de permutatione actio. 667. 8.
Megalopolitanis opem ferri ſuadet Demoſthenes. 725. 9.
Megara capta. 636. 11. plebiſcitum aduerſus Megarenſes. 770. vlt.
Megarenſes, in Sicilia. 781. 8.
Melanippe Euripidis. 300. 15. Melanippe Euripidis cur Sapiens inſcribatur. 355. 6. Melanippe a Neptuno vitiata. 356. 3. quo artificio infantulos ſuos ſeruarit. 301. pen. 356. 7.
aduerſus Meleſandrum oratio. 665. 4.
Melii Lacedaemoniorum coloni. 906. 8. Meliorum cum Athenienſium duce colloquium. 906. 15.
Melici poëtae qua in re plus libertatis habeant, quam epici et caet. 213. 10. quibus legibus adſtricti, et quibus in rebus liberiores ſint epicis. 130. 5. non tam venuſtatem et gratiam in carminib. ſpectant, quam veritatem. 1008. 8. Melici veteres faciebant paruas ſtrophas. 131. 8.
Melitius Rufus. 3. 2.
Membra corporis et partes omnes concinne inter ſe coagmentatae. 381. 8. De membris periodi viſe in Graeco Ind. κῶλον.
aduerſus Meneclem oratio Dinarcho falſo adſcripta. 656. 1.
Menelaus Helenae connubio immortalitatem adeptus. 238. 12. Menelai dictio qualis. 409. 11.
Menander, Atticae claſſis in Sicilia dux. 874. 13.
Menandri comici τὸ πρακτικὸν imitandum. 424. 3. Menandricum vocabulum. 413. 6.
Meneſaechmi ſtilus. 659. pen.
Menexenus doli et corruptelae accuſatur a Paſione menſario. 583. 6.
Menoetii filius. 106. 6.

Menſis cuiuſque dies qui prae caeteris,et cur laudati.243.1.
Mercurius, orationis inuentor. 269. 13. Priamo petitionis formulam praeit. 368. 13.
Meſa, ſc. chorda, aequaliter a nete et hypate diſtat. 147. 5.
Meſſene quo iure a Lacedaemoniis parta. 552. 3. Meſſeniam Boeotis relinquere diſſuadet Iſocratis Archidamus. 551. 8. Meſſenii recipiuntur a Corcyrenſibus. 883. pen.
Metalepſis poëtica. 890. 4.
Metaphorae genera quatuor, et quae prae caeteris probentur maxime. 733. 16. in metaphoris obſeruanda proportio. 760. 7. metaphorarum proportio negligitur a Platone. 966. 12. metaphoris vtimur, vbi propria deſunt nomina. 146. 12.
Methodica Ariſtotelis. 733. 6.
Methone a Philippo vt tractata. 1119. 2.
Metonymiarum vſurpatio apud Platonem intempeſtiuior. 966. 11.
Metra e ῥυθμῶν, ſeu pedum,compoſitione naſcuntur. 1102. 1. metrum intercidere. 213. 1.
Metrica oratio quid. 196. pen. metrica oratio ſaepe nobis ex tempore excidit. 200. 1.
Midias quando a Demoſth. accuſatus. 726. vlt.
Militaris arrogantia et iactantia. 481. 8. in militiam proficiſcens teſtamentum condit. 502. 9.
Miltiadis domus, caeterorum ciuium aedibus nihilo ſplendidior. 1017. 4.
Minerua in victoria de Neptuno olea ſe coronauit. 230. 14. Mineruae Homericae in Vlyſſe tranſmutando artificium. 28. 10. Mineruae ſacra eſt quintadecima menſis dies. 243. 9. Mineruae vrbicae templum. 637. 4. Minerua nihil aliud eſt,quam Mens et Ratio. 269. 15.
Miſerationis commouendae inſignis artifex Pindarus. 420. pen.
Mitylenaïcum bellum. 828. vlt.
Mixtio actionum, ſeu cauſſarum, artificioſa. 295. 10. mixtione et temperatione occultare. 66. 9. miſcenda melioribus ſaepe deteriora ob penuriam. 112. 10. Mixtum dicendi genus: quaere Medium dic. g.
pro Mneſiclis ſorte oratio Dinarchi. 640. 1. 663. 5.
Mneſidemus,archon Ath. 651. 1.
Modulata oratio quid. 196. pen. modulatio partium orationis, in quibus conſiſtat. 1101. 8. modulationum differentia. 1103. 9. modulamina verborum et membrorum Demoſthenes vt temperarit. 1102. pen. moduli non dictionibus ſeruiunt, ſed dictiones modulis. 63. 1.
Modus in docendo, et tuta ſecuritas. 410. 12. modus in breuitate ac prolixitate ſeruandus. 377. 6.
Moleſta ſpecioſo praetextu lenire. 282. 6.
Molo, archon Athen. 665. 7.
Molonis oratoris ſtilus qualis. 645. vlt.

Moloſ-

Moloſſus pes qui, et qualis. 107. 4.

Monentes et reprehendentes, difficulter audiri ſolent. 572. 5.

Monitionis decentis exemplum. 323. pen.

Monumenta publica. 1055. 14. monumenta victoriarum. 274. 8. Monumenta hiſtorica, ſeu Commentarii hiſtorici. 819. 8. 823. 5.

Morata oratio quae. 397. 2. 413. vlt. moratae orationis artificium. 320. 9. moratae orationis exempla in Lyſia. 496. 13.

Mores duum generum ſunt. 396. pen. mores communes qui. 397. 1. mores priuati qui. 397. 3. mores priuati et oratorii quibus diſcriminibus ſint diſtincti. 400. 5. mores gentium diuerſi. 400. 11. mores pro coeli diuerſitate varie in gentibus temperati. 403. 1. mores gentibus et locis ingenerantur a ſingulis in quoque loco hominibus. 403. 7. mores ſua quique dictione exprimendi. 467. 12. morum exempla apud Homerum varia. 397. 14. morum expreſſor optimus Lyſias. 467. 3. Morum expolitioni plurimum conferunt Iſocratis ſcripta. 543. 8.

Mors matura, diuini amoris indicium. 265. 5.

aduerſus Moſchionem oratio Dinarchi. 655. 8.

Motus tardiores et celeres quomodo expreſſerit Homerus. 139. vlt. 141. 13. 142. 10.

Mulieris conſuetudo in moerore, bona eſt. 324. pen. Muliebris ſapientiae exempl. 355. 5.

Multis modis idem dicere. 412. 12.

Munychia Caſſandreis eripitur ab Antigono et Demetrio. 634. 1.

Muri publici priuatorum ciuium ſumtibus exſtructi. 748. 11.

Muſica effoeminat. 230. 2. muſica organica et vocalis. 57. 4. 62. 7. muſicae tum vocali, tum organicae, venuſtatem et gratiam quae concilient. 1102. 7. muſices et orationis concinnitas qua re differant. 64. 15.

Muſicae phraſes. 405. 6. muſicus concentus in polito compoſitionis genere. 1077. 11. muſicorum certaminum ſcopus. 273. 6.

Muſici ad concentus explorationem auditum exerceri ac conſuefieri iubent. 474. 7.

Mutae literae. 72. 9. 73. 1. quot ſint, quomodo differant, quomodo proferantur, et quomodo aures afficiant. 82. vlt.

Mutationum et decori vis. 57. 5. 6. 12. 13. 70. pen. 71. 2. mutatio in quauis re grata eſt. 71. 2. mutatio et variatio dictionem ornat. 944. 16. mutatio, ſeu variatio, compoſitioni multum affert elegantiae. 129. 8. 133. 1. mutationis, ſeu transformatio-

pulchra et ſuauia quibus condiri ab Homero ſcitamentis ſoleant. 102. 1. nomina poëtica, gloſſematica, peregrina, tropica, factitia, poëſi ſuauitatem conciliant. 195. 10. Nomen vnumquodque compoſitum ſortitur a praedominante compoſitionis parte. 1068. 6. nomine tantum noti. 863. 13. nomine eodem dictos viros praeſtantes conſcripſit Demus Magneſius. 631. 1.

Nomina, rerum ſubſtantiam indicant; verba, earundem accidentia. 33. 11. nomina ſubſtantiua et adiectiua, appellatiua et ſubſtantiua, an eodem ſemper ordine in orationis contextu vel praeponantur, vel poſtponantur. 37. 10. nomina an ſemper verbis praeponenda in orationis contextu. 33. 10. nomina in verba nonnunquam vertuntur a Thucyd. 796. 6. nominum accidentia. 1115. 12. nominum caſus ſaepe mutantur concinnitatis gratia. 66. vlt. Nominali forma enunciata verba. 795. 8.

Nouem triplicata, fat. num. 838. 5.

Nouerca terra. 1038. 6.

Nouitate dicendi percellere atque obſtupefacere auditores. 458. 1.

Nudare corpus in exercitationibus coeperunt primi Lacedaemonii. 856. 12. nudam videre mulierem, nefas. 18. pen.

Nugatorium dictionis genus. 28. 1.

Numerus et Pes, idem. 104. pen. numerus metricus naſcitur e partium orationis temporibus. 1105. 8. numerus metricus occultatur, ſi poëma ſecundum proſae orationis diſtinctiones legatur. 221. 3. numerorum oratoriorum genera duo. 1093. 10. numerorum oratoriorum pro compoſitionis varietate differentia. 1071. 12. numerorum, ſeu pedum, in compoſitionis effectu differentia. 1103. 9. numerus nullus e ſoluta dictione excluditur. 112. 14. numerus ad aures demulcendas maximam vim habet. 1071. vlt. numerus ad compoſitionis grauitatem et magnificentiam permultum confert. 104. 5. de numeris oratoriis tradidit etiam Ariſtoteles. 197. 14. 15. Numeroſa oratio quae. 197. 4. numeroſa concinnitate delectamur omnes. 55. 11. Numeri tranſmutatio: vt ſcilicet pluralia pro ſingularibus ponantur, et contra. 936. 1. numeri mutatio ſaepe compoſitionem iuuat. 41. 7.

Nuptiae, feſtum quoddam. 249. 7. nuptiarum laudes vnde peti poſſint. 234. 13. nuptiarum auctores et inventores dii. 235. 2. nuptiae hominum et brutorum vt differant. 235. pen. Quaere et Connubia. Nuptiales dii. 235. 8. nuptialis orationis praecepta. 233. 4. nuptia-

nuptialis oratio quo dicendi genere pertexenda. 241. vlt. nuptialium perſonarum laudes vnde petantur. 240. 1.
Nutus Iouis, certiſſimae promiſſionis ſignum. 318. 1.

O.

Obliqua dilutio criminis. 304. 7. oblique aliud dicere, aliud dicendo efficere. 282. 2. obliquam orationis figuram ſimplici verborum textu efficere. 320. vlt.
Obſcura notis vocabulis declaranda ſunt. 385. 3.
Obſcuritas vbique vitioſa. 944. 1.
Obſeruatio diligens animum magis ac magis conformat. 416. 1.
Obſoleta vocabula. 383. 3.
Ocalea, Boeotiae opp. 103. 7.
Occultationis artificium. 320. 8. occultatio figuratae orationis per affectus ſimulationem. 333. 4.
Oculorum ſenſus euidentiſſimus. 268. 12. oculo altero capta Graecia. 734. 3.
Odryſarum imperium. 772. 13.
Offenſionis periculum in dicendo amoliri. 338. 1. offenſionis periculum amoliri perſonarum mutatione. 343. pen.
Oleae laudes. 230. 11. ſub olea Hercii Iouis ara. 637. 6.
Oleum ſine ſtrepitu deſtillat. 1013. 15. laſſitudinis leuamen. 1043. 5. in gymnaſiis. 230. 16.
Oligarchiae aſſertores verbis quidem populum oppugnant, ſed re ipſa optimatium bonis inhiant. 530. 7.
Olori filius, Thucydides. 259. 6.
Olympiadum periodis diſtinctae hiſtoriae. 826. 15. Olympias LXXXVI. 534. 6. Olymp. XCVIIII. 727. pen. Olympias C. 724. 5.
Olympici ludi. 519. 7. Olympici ludi a quo et in quem finem inſtituti. 520. 8. 9. Olympici ludi ab Olympio Ioue denominati. 227. 5.
Olympiodorus, archon Ath. 651. 2. aduerſus Olympiodorum oratio Demoſthenis. 993. 3.
Olynthus a Philippo quando capta. 736. 14. a Philippo vt tractata. 1119. 2. Olynthiacum bellum quo tempore geſtum. 734. 10. Olynthiacae orationes quando, et quo ordine a Demoſthene habitae. 726. 5.
Omnia in omnibus, Anaxagorae dogma. 355. 12.
Oncheſtus, opp. Boeotiae. 102. 5.
Opum et honorum theſauri non abſumendi ſunt, ſed ad poſteros propagandi. 1046. 10.
Opiniones communes. 813. 7.
Oppidorum catalogum, per ſe minus elegantem et ſuauem, quibus ſcitamentis condierit Homerus. 102. 2.
Opportunitas et modus in vſu. 385. 11.
Oppoſita trium generum. 484. 2.
Oppoſitorum verborum exempla ex Iſocrate. 562. 9.

Pandari periurium. 398. 3.
Pandroſi aedes. 637. 5.
Panegyris a quibus et cur inventa, et quo modo tum ab aliis, tum ab oratore celebranda. 225. 1. 227. 3. Panegyris vnde laudari poſſit. 274. vlt. Panegyrica dictio e quibus confletur. 185. pen. panegyrica oratio quo dicendi genere pertexenda. 232. 1. panegyricae orationis materia. 227. 4. 272. 12. panegyricae orationis ſpecies, exhortatio ad athletas. 267. 5. panegyricae orationis exemplum e Lyſia. 519. 6.
Panyaſidis character. 419. vlt.
Paralii operum notae. 1108. pen.
Parentes imitandi liberis. 263. 9. parentes in liberis quodammodo reiuueneſcunt. 239. 8.
Parmenides a Platone taxatus. 756. 2. 816. 2.
Parmenontis defenſio. 662. 4.
Paronomaſiae exemplum. 935. 8
Parthenius mons Arcadiae. 220. 5.
Participia ab Appellatiuis ſeiunxerunt nonnulli. 9. 2.
Partus monſtroſi comburuntur. 356. 6.
Parua in magnis detrimentis ſaepe grauius laedunt animum. 514. 1.
Paſionis trapezitae aſtus. 583. 1.
Paſſeres Veneris currum trahunt. 177. 2.
Paſſiua pro actiuis a Thucydide vſurpata. 797. 11.
Pathetica dictio non reprehendenda in vniuerſum. 1123. 12. Viſe et affectus.
Pati honeſtum eſt, ſi honeſtum eſt agere : ſed cum exceptione. 747. 1. 8.
Patri filium abdicanti an contradicere liceat. 391. 7. pater filium in ſeditione perimit. 885. 4. patria dignitas tutanda nepotibus. 803. 8.
Patriae laudes. 252. 14. patriae ſe natum qui cogitat, quem ſcopum habeat. 1054. 6. patriae libertatem propugnantes deorum ipſorum experiuntur auxilium. 533. 7.
Patrocinari ſub ficta incuſatione. 311. pen. 327. 10.
Pauſanias, Cleombroti filius, Graeciam a Perſis liberauit. 901. 5. Pauſaniae encomium, non eſt Demoſthenis. 1095. 6.
Pax et bellum, res inter homines grauiſſimae. 566. 11. pax cum omnibus hominibus, non tantum cum aemulis facienda. 572. pen. pacis ſuaſio nunquam nocuit. 570. 11. pacis leges iuſtiſſimae et honeſtiſſimae quae. 573. 1. pacificatio ſaepe non niſi belli dilatio eſt. 739. 2.
Peccata reprehendere in virtutum laudatione an conueniat. 753. 1.
Pecuniae dediti, quamuis aliis ſint praediti virtutibus, tamen ſola pecunia expugnari poſſunt. 927. 10.
Pedeſtris oratio. Viſe Oratio.
aduerſus Pedieum oratio. 663. 2. 664. pen.

Peleus,

Peleus, Thetidis connubio immortalitatem adeptus. 238. 13.

Peloponneſii qua arte ab Archidamo auocati fuerint a bello Athenienſibus inferendo. 294. 7. 352. 10. Peloponneſiorum legatio ad Athenienſes. 737. 11. Peloponneſiacum bellum Thucydidi videtur omnium maximum. 163. 1. 3. 871. 12. Peloponneſiacum bellum inceperunt primi Athenienſes et Lacedaemonii. 861. 6. Peloponneſiaci belli cauſſae. 831. pen. Peloponneſiaci belli initium. 534. 8. Peloponneſiaci belli diuturnitas ac diritas. 1074. 6. de Peloponneſiaci belli diuturnitate oracula et omina. 838. 2. Peloponneſiacum bellum quamdiu durarit. 837. 10. Peloponneſiaci belli annus XXII. 771. 6. Peloponneſiaci belli reliquam partem abſoluit Theopompus. 782. vlt. Peloponneſiaci belli tempore qui oratores et ſcriptores floruerint. 941. 4.

Pelops, Peloponneſi conditor. 219. 1. Pelopis Phrygis regio, pro Peloponneſus. 1086. 3.

Peneleus, Boeotorum dux. 102. vlt.

Penelopes e thalamo egreſſus. 97. pen.

Pentametrum elegiacum. 200. vlt.

Peplum Telemacho donat Helena. 2. 5.

Peregrinationes viſendi et negotiandi cauſſa inſtitutae. 579. 8.

Pergamenſes grammatici; Crates videlicet et Ariſtarchus. 630. 11. vid. not. *b*. Pergamenae tabulae, Cratetis ſcilicet, aut Ariſtarchi. 661. 6.

Pericles, orator clariſſ. 851. 11. dignis laudibus a Thucyd. celebratus. 825. 4. Euboeam ſubigit. 846. 1. Pericis de ſe exiſtimatio. 925. 14. Periclis concio aduerſus Lacedaemonios. 920. 12. Periclis apologia pro ſe ipſo habita, cur non probetur Dionyſio. 922. 7. 923. vlt. Periclis dictum de iuuentute in bello caeſa. 733. pen. Pericles funebrem orationem qua arte compoſuerit apud Thucydidem. 297. 12. Pericli funebris oratio cur a Thucydide tributa. 851. 11. 853. 4. aduerſus Periclem oratio adſcripta Dinarcho falſo. 660. 2.

Perinthus a Philippo inuaditur. 741. 6.

Periodi naturales, in antiqui ordinis orbem recurrentes. 447. 11. Periodi orationis e colis complentur. 9. 7. varie componuntur. 1093. 1. Periodorum cola vt numeroſa et concinna ſint, magis ſpectatur, quam vt ſint perfecta. 51. 7. periodi et cola in polito et florido compoſitionis genere qualia. 185. 4. periodi in auſtera compoſitione liberiores. 149. 5. periodi vt variandae in optimo

mo dicendi genere. 133. 4. periodos quales conſectatus Iſocrates. 964. 3. periodorum numeroſa concinnitas, diligenter ab Iſocrate obſeruata. 538. pen. periodorum et membrorum eius varia apud Demoſth. eſt formatio. 1111. 5. periodorum Thucydidei prooemii examen. 166. 6. periodorum variatio. 213. 3. pen. periodorum in orbem ductus. 558. 9. periodorum inaequalitas. 169. pen. periodi iuſta magnitudo. 171. vlt. periodi hiſtoricae forma. 1030. 8. periodorum numeroſa concinnitas in hiſtoria non nimis anxie affectanda. 787. 1. periodorum exitus in polita et florida compoſitione quales. 172. 4. periodorum conformatio ſimilis offendit. 781. 5. periodis quando vtendum, et quouſque. 51. 12. periodi τρικώλυ exemplum. 119. 3.

Peripatetica philoſophia non complexa eſt omnia dicendi praecepta. 722. 9. peripateticorum princeps Ariſtoteles. 444. 9. peripatetici Ariſtoteli conditori ſuo nimium tribuunt. 719. 4.

Periphraſis obſcura. 892. 12. periphraſes poëticae. 929. 8. Periphraſεως exemplum ex Thucyd. 794. 10.

Periurii noxa in poſteritatem propagatur. 508. 5.

Perorationis officium. 394. 1. perorationis vitia. 393. 8. perorationes apud Lyſiam quales. 496. 5. peroratio quali dictionis genere pertexatur a Lyſia. 470. 10. perorationibus quae dicendi forma tribuatur a Demoſthene. 1096. pen.

Perplexa dictio. 893. 16. perplexum et inuolutum orationis ſchema. 935. 10.

Perſae, poſt ademtum Medis imperium, nunquam a bellis conquieuerunt. 1084. 5. Perſarum triremes MCC, ad Salaminem victae. 1080. 10. Perſiae rex, communis Graecorum hoſtis. 294. 1. 352. 3. Perſarum rex pecuniis ſuis emit Graecorum quotquot vult corpora. 522. 7. cum Perſarum rege quibus conditionibus pax facta. 573. 3. Perſiae fines vſque ad Iouis aetherem extendere Xerxes cogitat. 1086. 4. Perſicum bellum. 770. 9.

Perſeum in cunis vt allocuta ſit Danaë Simonidea. 222. 3.

Perſona dicentis orationi multum addit, vel detrahit. 408. 3. perſonae variae. 276. 6. perſonarum mutatione offenſionis periculum amoliri. 347. 8. perſonarum auerſiones. 792. 2. perſonae pro rebus vſurpatae a Thucyd. 803. 5.

Perſpicuitas duplex; altera in verbis, altera in rebus. 461. 4.

Perſuadendi vis et probabilitas apud Lyſiam maxima. 471. 1.

Pes et Numerus, idem. 104. pen. pedes diſyllabi qui, et quomodo differant. 104. vlt. pedes

des triſyllabi qui, et quomodo differant. 106. 10. pedes compoſiti. 111. 9.
Peteὼn, opp. Boeotiae. 103. 6.
Petitiones interdum in promiſſiones ſunt vertendae. 286. 6—8.
Phaedrus Platonis. 755. 2. 762. 13. Phaedri Platonici argumentum et inſcriptio. 969. 2.
Phaeſtis, Ariſtotelis mater, vnde orta. 727. 9.
Phalerenſium aduerſus Phoenices (forſan praecones ſacros) diſceptatio. 653. 4.
aduerſus Phanoclem Dinarchi oratio. 662. 1.
Phanoſtratus, Cephiſei filius. 990. 1.
Pherecles, archon Athen. 650. pen.
Pherenicus Thebanus, Athenis ab hoſpite ſuo defenditur. 595. 11. pro Pherenico oratio. 594. 7.
Phidiae opera. 817. 5. Phidiae ſtatuae, magnificae et dignitate graues. 542. 1. 5. Phidiae operum examen. 644. vlt. Phidiae operum notae. 1108. 8.
aduerſus Phidiadem ſcribam oratio Dinarchi. 653. pen.
Philagrii ſtilus qualis. 645. vlt.
Philippus, archon Athenienſis. 634. 9. 639. 3. 651. 2. aduerſus Philippum metallica oratio Dinarchi. 664. 9.
Philippus Macedo ab Iſocrate quibus inſtructus monitis. 546. 2. Theſſaliam et Euboeam vt tractarit. 1120. 7. Thraciae oppida XXXII. crudeliter deleuit. 1119. 3. legatos Thebas mittit. 744. 7. tranſitum in Atticam a Thebanis quomodo petierit. 740. 4. Philippum ex Amphictyonico conuentu excludi vetat Demoſthenes. 737. 4. Philippus de pacis foedere violato accuſatur, et viciſſim ipſe accuſat. 740. pen. 741. 8. Philippi legatis qua oratione et quando reſponderit Demoſthenes. 737. 9. Philippi potentia per Graecorum negligentiam accreuit. 1018. 9. Philippus proditorum ope multum auctus. 998. 4. Philippus Graeciae imperio potitus poſt Chaeronenſem cladem. 537. 7. Philippum Graecis inſidiari primus ſenſit Aeſchines. 290. 1. Philippus quando mortuus. 728. 10. Philippi res geſtas conſcripſit Theopompus. 783. 1. Philippicae Demoſthenis conciones XII. 739. 5. Philippicarum orationum maxima et grauiſſima. 947. 14.
Philiſtus (vel potius Philiſcus) orator. 722. vlt. vid. not. *f*.
Philiſtus Syracuſius hiſt. 426. 1. imitatus Thucydidem, et in quibus aſſecutus. 426. vlt. Thucydidem in quibus imitatus, in quibus non, et quam feliciter. 779. pen. Philiſti et Xenophontis comparatio. 426. 1. Philiſti hiſtoria bipartita. 780. 3. Philiſti locus e libro ſecundo de Sicilia. 781. 7.
Philochorus de ſignis et oſtentis conſultus, reſponſa dat.

 637.

637. 10. de colonis in Samum miſſis quae ſcribat. 665. 3. de rebus Pythodoto archonte geſtis quae tradat. 666. 13. Philochori locus ex Attica hiſtoria, de rebus Anaxicrate archonte geſtis. 636. 7. locus ex Atthidis libro VI, de bello Olynthiaco. 734. 11. locus ex Atthidis libro VI, de rebus ſub Theophraſti et Lyſimachidis praetura geſtis. 741. 3. loca ex Atticae hiſtor. lib. VIII. et IX. 637. 2.

Philocles, archon Athen. 649. vlt. aduerſus Philoclem oratio Dinarchi, de pecuniis Harpalicis. 653. vlt.

Philocrates ſuſpectae fidei. 291. 13. 15.

Philomelus ad Paſionem mittitur. 582. 4.

Philonici dialectici de Iſocrate iudicium. 559. 12. 560. 2.

Philoſophiae verae ſtudium quod. 543. vlt. e Philoſophiae profeſſione quaeſtum faciebant etiam veteres. 537. 2. Philoſophus qualis eſſe debeat, docuit Plato in Socratis Apologia. 296. 9. 12. philoſophi compoſitionis elegantiam neglexerunt. 30. 10. philoſophi rerum et ſententiarum momenta magis ſpectant, quam ſermonis elegantiam. 1032. 8. e philoſophis qui temperatiſſimo compoſitionis genere vſi. 187. 13. philoſophi legendi prae caeteris qui, tum ob ſtilum, tum ob res. 430. 2. philoſophorum ſcriptis potiores orationes Iſocratis. 555. 1. philoſophorum et rhetorum ſcholae fere eodem tempore floruerunt. 633. 6.

Philoſophicae contemplationis ſcopus, veritatis cognitio. 816. 5. philoſophici ſermones non ferunt poëticae ſtructurae tumorem. 764. 14.

Philotas Macedo. 125. 4. aduerſus Philotadem Epicharis defenſio, a Dinarcho ſcripta. 663. 8.

Philoxenus melicus. 132. 4.

Phocaënſes, Maſſiliae conditores, Carthaginenſes vincunt. 856. pen.

Phocio iuſtus. 245. 14.

Phoenix Homericus quo aſtu Achillem retinere inſtituat. 303. 3. 363. 7.

Phoenices in opibus comparandis acutiores. 403. 4. Phoenicum triremes circiter CC. ab Athenienſibus captae. 840. 6.

pro Phormione oratio Demoſthenis. 993. 3.

Phormiſius Athenienſis. 526. 4.

Phrygia, locus Atticae. 850. 11.

Phrygii modi in dithyrambis. 131. vlt. Phrygia, ſeu Aſiatica, rhetorica perſtringitur. 447. 3.

Phrynichus, archon Athen. 649. 1.

Phthiotarum legatio pro Philippo. 742. 10.

Phylarchi ſtylus. 30. 5.

Phyle, pagus Atticus: cuius ciues φυλάσιοι, et οἱ ἀπὸ φυλῆς. 771. 9.

Phyſicarum et Ethicarum rerum

rum ſcriptores, tenui di-
ctione vſi. 956. 7. Phyſicis
omiſſis ad Politica ſe contu-
lit Iſocrates. 535. 6.
Phyſiologi a Platone repre-
henſi. 816. 1.
Pictores qua regula vtantur in
examinandis et dignoſcen-
dis praeſtantium artificum
operibus. 644. 16. 1108. 3.
pictorum diligentia. 209. 11.
pictorum et fictorum in ex-
primendis imaginibus cu-
rioſitas. 1114. 3. pictor ha-
bitu et veſtitu eodem omnes
picturas ornans. 560. 1.
Picturae lumina. 171. 5. pictura-
rum veterum cum orationi-
bus collatio. 591. 5. Pigmen-
torum in pingendo miſtura
et temper. 146. 3. 1083. 1.
Pietas Hectoris. 398. 6.
Pindari character, et in quibus
imitandus. 420. 4. Pindarus
melicus, auſtera compoſi-
tione vſus in ſuis modulis.
150. pen. auſtero compoſi-
tionis genere vſus; exceptis
Partheniis. 1073. pen. epo-
dos in multa metra et cola
diffudit. 131. 12. 13. Pin-
dari dictum de ſatietate
omnium rerum, etiam ſua-
viſſimarum. 772. 9. gnome
de Tempore 447. 7. locus
de longis latiſque dithyram-
borum vocalibus, et adulte-
rino σ. 80. vlt. locus e di-
thyrambo quodam, ad prae-
bendum auſterae compoſi-
tionis exemplum. 152. pen.
locus e carmine in Alexan-
drum Macedonem. 1034. 8.
carmen in ſolem. 972. 4.
Piſicles pro extero accuſatus.
652. 8. v. not. *f.*
Piſtii accuſatio a Dinarcho con-
ſcripta. 652. 7.
Plataeenſes Scionaeorum agro
donantur ab Athenienſibus.
845. pen.
Plataeenſium apud Thucydi-
dem oratio. 44. 11. Pla-
taeenſium cum Archidamo
Lacedaemoniorum rege col-
loquium. 901. 1. Plataeen-
ſium apologia cur maxime
Dionyſio probetur. 921. 15.
Plato Socraticus, etymologiam
primus et omnium optime
attigit. 95. vlt. poëſin dicit
poſteros ſuperiorum exem-
plis erudire. 398. 12. prin-
cipium non totius dimi-
dium, ſed ipſum totum eſſe
pronunciauit. 243. 3. pane-
gyres et ferias deorum mi-
ſeratione hominibus datas
ait. 225. 1. mores pro coeli
regionibus diuerſis varie
temperatos ſcribit. 402. vlt.
Atticam vt laudarit. 260. 9.
Aegyptium de Graecis quae
loquentem introducat. 400.
14. Demodoco ruſticas phra-
ſes tribuit. 405. 7. de diui-
ſionis artificio quae ſcripſe-
rit. 407. 2. conſequentiam
neceſſariam in oratione in-
eſſe vult. 381. 5. quaeſtio-
nibus in medium allatis, do-
gmata inuenit magis, quam
diſputando euincit. 376. 9.
in Socratis Apologia docet,
quomodo in vna eademque
oratione plurium actionum
poſſit fieri complexus. 295.
10. 358. 1. Homeri inter-

pres in eo ſchemate, quo aliud proponendo aliud efficimus, in loco quodam Sympoſii. 339. 10. τῶ ἤθους obſeruator diligens. 375. 13. ſuarum virtutum oſtentator et laudator, alienarum reprehenſor. 755. 9. 756. 2. Parmenidem, Protagoram, Zenonem, et caeteros phyſiologos reprehendit. 816. 1. Lyſiam cur reprehendit. 381. 11. de Iſocrate vt iudicarit. 558. 5. 7. Homerum ambitioſa aemulatione e ſua rep. relegauit. 756. 9. in philoſophia maxime imitandus. 430. 7. Plato et Iſocrates medium dicendi genus a Thraſymacho inchoatum expoliuerunt. 959. 4. 1000. 11. Plato mediae compoſitionis auctor optimus. 1083. 10. purae robuſtaeque dictionis norma ſtatuitur a multis. 1024. 9. ſi non primas, ſaltem ſecundas eloquentiae ſibi vindicat. 1043. 12. Socraticum characterem in Philebo obſeruauit. 1025. 5. in Socratica tenuitate Thucydideam et Gorgianam granditatem affectauit. 968. 11. poëtica et alia conſimilia vocabula compoſitioni ſuae inſerit. 196. 2. inconditam ſuam affectationem et dicendi ſublimitatem ipſe agnoſcit. 761. vlt. 968. 7. Demoſtheni poſtponitur. 752. 12. Demoſthene qua re inferior. 118. 1. 766. 2. elocutionis, quam rerum, ſtudioſior fuit. 1032. 8. in verborum compoſitione magis excelluit, quam in electione. 117. 13. dialogos ſuos vſque ad annum aetatis LXXX. pectere et calamiſtrare non deſiit. 208. 11. concionem ſcripſit nullam; niſi quis epiſtolas conciones appellare velit. 1027. 1. iudicialem orationem vnam tantummodo ſcripſit, Defenſionem Socratis. 1026. 12. vetere lingua Attica vſus. 454. 9. Plato a multis reprehenſus. 757. 6. ab Ariſtotele, diſcipulo ſuo, reprehenſus. 815. 15. qua in re Dionyſio non probetur. 764. 8. vbi delinquere ſoleat. 761. 6. delinquendi cauſſas quas habuiſſe videatur. 762. 3. quando mortuus. 728. 4.

Platonis compoſitio qualis. 187. pen. Platonica elocutio qualis. 267. 4. 758. 4. de Platonis dictione iudicium Dionyſii. 964. pen. 1024. 4. Platonis dictio an diuina. 1024. 12. Platonis dictio pulchris et ſuauibus mutationibus variata. 133. 15. Platonis dictio caelatis et tornatis operibus ſimilis. 1112. 12. Platonis dictio, ſimilis loco florido, et voluptatibus ad tempus percipiendis accommodato. 1056. 14. Platonis dictio in dialogis excellens, in ciuilibus tractationibus elegantiam amittit. 1025. 3. Platonis tabellae, diligentiae illius indices. 209. 2.

Platonis Phaedrus vnde ſic inſcriptus,

ſcriptus, et quodnam tractet argumentum. 762. 11. Platonis ciuilium orationum praeſtantiſſima Menexenus, ſeu Funebris oratio. 1027. 6. Platonis oratio Funebris. 259. 7. et 262. 5. Platonis ἐπιτάφιος λόγος examinatus. 1028. 6. Plato in Epitaphio quos imitatus. 1027. 7. e Platonis funebri oratione pulchrae compoſitionis exemplum. 116. 1. locus ex Epitaphio, ad oſtendendam elegantem colorum in periodo conformationem. 48. 6. locus e Phaedro, quo oſtenditur, eum dithyrambicae granditatis nimium fuiſſe affectatorem. 762. 10. 969. 1. et 970. 1. Platonis imitatores qua regula explorentur. 645. 1.

Plebeium, ſeu vulgare, dictionis genus. 215. 2.

Plenilunium xv. menſis die. 243. 8.

Pleonaſmus verborum interdum neceſſarius. 1128. 14.

Pluralia pro ſingularibus a Thucydide vſurpata. 798. 10.

Poëmata, pulchrae orationi ſimilia, pulchra ſunt; et contra. 215. 12. poëmatis vitium ἡ λογοείδεια, id eſt compoſitio proſae orationi ſimilis. 214. 11.

Poëſis ſuperiorum aetatum exemplis poſteros erudit, teſte Platone. 398. 12. poëſis et proſa oratio non tractantur eodem modo. 248. 1. poëſis non poëtica tantum vocabula capit, ſed etiam alia. 384. 13. poëſi ſuauitas qualibus verbis concilietur. 195. vlt. poëſis ſolutae orationi ſimilis vt fiat. 212. 8. 213. 5. poëſis hiſtorica. 392. 10. poëſis quaedam eſt Herodoti et Thucydidis hiſtoria, eaque pulchra. 777. 4.

Poëta bonus res, de quibus verba facit, imitari debet. 136. vlt. poëtas e republ. ſua exigit Plato. 1034. 4. poëtica licentia. 792. 1. 868. 9. poëtica verba. 214. 8. poëticae locutionis affectatio. 457. 2. poëtica venuſtas in ciuili oratione. 1110. vlt. 1112. 3. poëtica et tropica elocutio quando et qua occaſione Athenis inoleuerit. 458. 6. poëtica vt fiat proſa oratio, non tamen poëma. 196. 9. poëtica elocutionis concinnitas apud Iſocratem ſingularis. 625. 10.

ad Polemarchum reus trahitur. 583. 13.

Polemo, archon Athen. 650. 4.

Politica philoſophia. 450. 7. politices ſtudioſi diligenter Iſocratem lectitare debent. 543. 11. politica, eriſticis et phyſicis omiſſis, amplexus eſt Iſocrates. 535. 6. politicae philoſophiae reprehenſio a Dionyſio confutata. 814. 3. Politicus, aut conſiliarius, bonus qualis eſſe debet, oſtendit Demoſthenes in oratione pro Corona. 297. 2. 358. 11. in politico duo praecipue requiruntur, γνῶναι τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. 925. vlt.

Politae comtaeque, ſeu floridae, compoſitionis character. 170. 5. 1075. 8. politae compoſitionis finis, voluptas, ſeu ſuauitas. 1100. 13. polito compoſitionis genere qui ſcriptores vſi. 172. vlt. 1079. 2.
Poli elocutio. 458. 6. Polus quas figuras affectarit. 792. 14. 869. 5.
Polus a Platone taxatus. 756. 4.
Polybii ſtilus. 30. 5.
Polycleti opera. 817. 5. Polycleti operum notae. 644. pen. 1108. 7. Polycleti ſtatuae magnificae et dignitate graves. 541. vlt.
Polycrates, Sami tyrannus, Rheneam Apollini conſecrauit. 856. 16. Polycratis Athenienſis elocutio qualis. 627. 6. 12. 974. 8.
aduerſus Polyeuctum Dinarchi orationes tres. 651. 6. 7. 9. in Polyeuctum Dinarchi oratio Demoſthenico filo contexta. 640. 10.
Polygnoti operum notae. 1108. 9.
Polyzelus, archon Athen. 728. 1.
Cn. Pompeius laudatur ab eruditione. 750. 1. Cn. Pompeii locus ex epiſtola ad Dionyſium. 765. 4.
Pompoſae dictionis exemplar optimum Iſocrates. 625. 11.
Ponticae nauigationes. 579. 1. 581. pen.
Populus aduerſarios ſuos crudeliter vlciſcitur. 883. 7. populus reipubl. dominium olim habebat Athenis. 1019. 6. populus agrum ſibi vſurpans, in iudicio accuſatur. 603. 1. cum populo litigare difficile ac moleſtum. 603. 8. 9.
Portenta in arce Athen. 637. 4.
Poſidippus furti accuſatus. 662. 6.
Poſſeſſionis ius temporis diuturnitate ſtabilitur. 552. 7.
Poſteris tradere vetuſtatis monumenta, curae erat priſcis. 823. 7.
Potatio ſtatim a prandio. 984. 16.
Potentiores a plebe crudeliter oppreſſi in ſed. Corcyr. 883. 6.
Praeceptiones ſine quotidiana meditatione atque exercitatione nihili ſunt. 224. 4.
Praeceptores primi, diſcipulis cari. 301. 7. praeceptoris artificium detegit diſcipulus. 304. 3. 364. 10.
Praediſpoſitio. 378. pen.
Praefecti: quaere Praetores.
de Praemiis diſceptatio. 389. 12.
Praeparandus auditor in exordio. 387. pen.
Praeparatio ante propoſitionem capitum, et ante confirmationem. 378. pen. 381. 3.
Praeſens cum futuro copulatum a Thucyd. 802. 1.
Praeſtigiae oratoriae. 591. 14.
Praetores, ſeu praefecti, ab imperatoribus ad regendas prouincias emiſſi, ſolenni compellatione excipiuntur. 251. 8. 252. 7. praetoris laudatio. 254. 1.
Prata fragrantem auram ſpirant. 759. 6. 965. 13.
Praxibulus, archon Ath. 650. 3.

Precatio ſub finem natalitiae orationis. 246. 10. ſub finem nuptialis orationis. 238. 16. ſub finem epithalamii. 250. 6. ſub finem compellatoriae orationis. 257. 6.
Prehenſionis anſam dare. 318. 11. prehenſionis anſam praebere in ſermone. 332. 6.
Priamus, ſupplicationis rationem a Mercurio edoctus, Achillem ſupplex adit. 368. 12.
Priapei verſus. 22. 7.
Principis officium. 546. 4. principi viro in iuniorum praeſentia non loquendum liberius. 314. 5.
Principium, optimum, et totius dimidium. 243. 2. principium, dimidium totius. 277. 1. 448. 2.
Priora tempore, an etiam loco priora ſemper accipienda. 36. 5.
Priuati commodi gratia prodere rempubl. 950. 4.
Priuignis male plerumque cum nouercis conuenit. 620. 6.
Probabilitas in Lyſiana dictione maxima. 471. 5.
Probationes rerum vt fiant. 731. 6. probationes ab Hyperide vt inſtituantur. 641. 14. probationes apud Lyſiam quales. 495. 1. probationes Iſaeanae a Lyſianis qua re differant. 616. 7. probationibus quae dicendi forma tribuatur a Demoſthene. 1096. pen. probationis, ſeu confirmationis, laudabilis exemplum. 511. 12.
aduerſus Proclis filios oratio Dinarchi. 663. 12.
Prodicus Ceius, ſophiſta. 535. 1. Prodicus a Platone taxatus. 756. 3.
Proditores et catamiſthi. 278. 14. 16. proditorum prouentus maximus. 998. 6. proditores puniendi. 996. 14. proditor cum vxore lapidatur. 1053. 14.
Prolixitas vbi frigida et languida. 377. 14.
Promiſſionibus interdum vtendum pro petitionibus. 286. 6. 8.
Pronomina a nominibus ſeiuncta. 8. 10. pronomina an appellatiuis in oratione ſemper praeponenda. 37. 12.
Pronunciationis inſtrumenta. 74. pen. et deinceps.
Prooemium: quaere Exordium.
Propagatio familiarum et totius hominum generis. 239. 1.
cum Propinquis litigare, turpe. 498. 9. cum propinquis litiganti quae ſpectanda. 500. 7.
Proponere aliud et aliud efficere quomodo poſſimus. 287. 3. 288. 10. 304. 10.
Propoſitionis oratoriae locus et officium. 490. 15. propoſitiones noſtrae quales eſſe debeant, et quales aduerſarii. 283. pen. propoſitio capitum nuda. 378. 12. 379. 13. propoſitionum, ſeu actionum plurium complexus in vna eademque oratione. 358. 6.
Propoſitum et ſcopus diuerſus ſaepe in iiſdem dictis. 334. 9.
Propriis et vſitatis verbis vti. 455. vlt.

Protagoras ſophiſta confuſum doctrinarum genus profitebatur. 536. 3. a Platone reprehenſus. 756. 3. 816. 2.
Proſodici verſus. 22. 3.
Protei fabula varium dicendi artificium denotat. 975. 9.
Prothoënor, Boeotorum dux. 103. 1.
Protogenis picturae. 817. 3.
Prouocatio ad iudicium. 617. 10.
Proxenus Dinarcho hoſpes parum fidus. 634. 15. aduerſus Proxenum damni dati actio a Dinarcho ſcripta. 661. 12. aduerſus Proxenum iniuriarum actio, a Dinarcho ſcripta. 663. 6.
Prudentia fortitudini praeſtat. 730. 6.
in Prytaneo coena legatis datur. 287. vlt.
Publicani a Diomedonte quomodo excuſati. 747. 4.
Publicum commodum et ſplendorem publicum veteres ſpectabant magis, quam priuatum. 1016. 12. publicis muneribus diteſcere et inclareſcere. 1018. pen. publica iniuria excuſatur priuata. 955. 3.
Pudor plurimum obeſt. 916. 9. pudorem ſimulare in dicendo. 282. 8.
Pugnam inſtaurare, pulchrum eſt. 277. 2. pugnae ſatietas cito obrepit. 370. pen. 373. 3. pugna forti caeſis qui honores habiti. 851. 9.
Pugnant ieiuni ſegnius. 372. 14.
Pulchras imagines identidem poſt conceptum adſpectans mulier, prolem pulchram procreat. 416. 6. Pulchritudo compoſitionis, quibus rationibus paretur. 70. 11. pulchritudo orationis, quas contineat ſub ſe ſpecies. 53. 14. pulchritudo in Herodotea poëſi, hilaris; in Thucydidea, formidabilis. 777. 6.
Pupilli e magnis bonis ad mendicitatem redacti, tutoris perfidia. 506. 3. de pupillis latae leges. 514. 12.
Puritas ſermonis. 454. vlt. purus ſermo in hiſtoria. 775. 6.
ad Pylum pugna naualis. 795. 3. ad Pylum clades Laconica. 843. 13. 851. 4. 880. 16.
Pyrrhichius pes qui, et qualis. 105. 6.
Pythagorici philoſophi legendi prae caeteris. 430. 2.
Pytheas Tiſidis et tutor et amator. 984. 2.
Pytheas vafritiei accuſat Demoſthenem. 592. 1. aduerſus Pytheam orationes Dinarchi duae. 651. 11. 12.
Pythen, Corinthiacorum auxiliorum dux in bello Siculo. 875. 9.
Pythii ludi a Pythio Apolline denominati. 227. 6.
Pythodemus archon a Nicophemo ſextus et viceſimus. 638. vlt. 649. 2.
Pythodorus Phoenix. 579. 9. Pythodori aedes. 990. 4.
Pythodotus, archon Athen. 648. vlt. 666. 13. 728. 8. 737. 13.

Q.

Quadratus in omnibus, id eſt perfectus et omnibus numeris abſolutus. 626. 3.

Quaeſitione, ſeu dubitatione, ſecuritatis viam ſibi in dicendo praemunire. 342. 7.
Quaeſtionis omnis optimum principium natura. 32. pen. Viſe etiam Actio, Cauſſa.
Quercus laudes. 230. 8.

R.

Raris vocabulis vti cur et quomodo concedatur. 382. vlt.
Ratione moderari affectus. 375. 3.
Recitatoris, ſeu lectoris, vox. 561. 1.
Redditio longior turbat. 980. 11. redditiones longiores obſcurae. 943. 12. 945. 1. Viſe et Conſecutio.
e Reditibus pupillos alere. 515. 1.
Regioni tribuitur figurate, quod rebus ea contentis conuenit. 803. 14.
Relatiuorum conſecutio. 747. 1. 748. pen.
Reprehenſio icone temperata. 369. 14. reprehenſio principis viri fieri debet poſt amandatos e concilio iuniores. 314. 5.
Rerum ſubſtantiam ſignificant nomina; accidentia, verba. 33. 11. rerum locus, ſeu character, difficilis. 4. 4. rerum locus partes quas habeat. 1113. 1. rerum tractatio oratoria in quibus conſiſtat. 558. 3. res enunciandae ſunt propriis et ſignificantibus nominibus. 93. 8. res pro perſona vſurpatur a Thucyd. 803. 16. res praeclare geſtae, pulchra oratione multum exornantur et ill. 1033. 11. rei omnis optimum principium natura. 32. pen.
Reſpublicae e moribus conſtitutae. 406. 1. reipubl. de ſuo inſeruire. 571. 13.
Retortu facilia dicere, vitium ſermonis oratorii. 330. pen. retortu facilis dicti exemplum ex Homero. 332. 7.
Rex, ſi ad iram concitetur, deteriori homini facile praevalet. 346. 1. regis ira magna. 348. 5. regis laudatio in oratione panegyrica. 231. 8. regis laudatio in prouincialis compellatione. 253. 11. in rege taxare quae vult Vlyſſes, taxat in populo. 348. 14. reges plures eſſe non eſt bonum. 349. 1.
Rhenea conſecratur Apollini a Polycrate Samio. 856. 16.
Rhetorum et philoſophorum ſcholae Athenis eodem fere tempore floruerunt. 633. 6. rhetorum cum ſtatuariis comparatio. 541. vlt. rhetores rhetorum ſcripta ad quam iudicii regulam examinent. 644. 15. Rhetoricae artis vtilitas. 729. 11. rhetoricae vis non in multitudine verborum, ſed in artificio. 409. 9. rhetoricae ſpecies tres, demonſtratiua, deliberatiua, iudicialis. 285. 2. rhetorices magiſtri primi Mercurius et Muſae. 226. vlt. rhetorica theatralis, inſolens, impudens, imperita. 446. 2. rhetorica philoſophica.

phica. 757. 17. rhetorica antiqua et philoſophica, quando collabi coeperit, et quando inſtaurata fuerit. 445. 6. 447. 13. rhetorices philoſophicae auditoribus quae neceſſaria. 784. 6. Rhetoricae tyrocinia. 234. 8. rhetoricarum, ſiue oratoriarum, tabularum auctores. 725. 1.
Rhodii et Chii, ſocialis belli aduerſus pop. Athenienſem principes. 565. 9. 572. vlt. pro Rhodiorum populo, a potentioribus oppreſſo, quando pro concione verba fecerit Demoſth. 726. 2. Rhodiaci rhetores. 645. 12.
Rhoeo Staphyli filia. 661. 1.
Riſus ſtratagemate Graecos abitum cogitantes detinet Homerus. 409. 4.
Roboris vires maximae. 310. 3.
Roma, rerum domina, veterem eloquentiam Graecam ſuo nitori reſtituit. 448. 15. Romani proceres doctrina et iudicio praeſtantes. 448. pen. Romani multi, Dionyſii tempore, hiſtorias, orationes ciuiles, et philoſophicos libros magna cum laude ſcripſerunt. 449. 3.
Rotunda et contorta elocutio. 558. 9. rotundae periodi. 1093. 2.
Rufus Melitius. 3. 2. 224. 1.
Ruſticitas in quibus conſiſtat. 647. 10.
Rythmici. 109. 1. Caetera in Graeco Indice.

S.

Sacerdos Cereris, hierophantam, ſeu pontificem ſuum accuſat. 657. 8.
Sacrificiorum ſumtus priuati. 514. 4.
Salamis diuina. 260. pen. vnde celebrata. 260. 12. Salaminia pugna ab Iſocrate expoſita. 1079. 14.
Saltationis gratia. 57. 5.
in Samum coloni Athenis miſſi. 665. 1.
Saonis ſtylus. 30. 5. vid. not. *b*. incertum, an idem, qui apud Athenaeum Saeus.
Sapientiae et fortitudinis coniunctio. 241. 4.
Sapphonis dictio qualis. 173. 3. Sappho, polito compoſitionis genere vſa, 1079. 3. Sappho, vna e priſcis melicis, breues faciebat ſtrophas. 131. 9. Sappho quoque Epithalamici generis exempla nobis reliquit. 247. pen. Sapphonis oda ad Venerem; e qua oſtenditur, eam politum et floridum compoſitionis genus ſectatam eſſe. 173. vlt. Sapphonis locus ex Epithalamio. 201. pen.
Sardes ab Athen. incenſae. 1085. 12.
Satietas offendit. 57. 7. taedium et moleſtiam parit. 942. 3. ſatietatem afferunt etiam pulchra et ſuauia, ſi eadem ſemper maneant, nec mutatione aliqua varientur. 129. 11. ſatietas etiam mellis et rerum venerearum. 772. 9.
Satyrus Sopalum in amicitiam et fidem recipit. 582. 14.

Saty-

Satyri aduerſus Charidemum apologia. 667. 6.
Saxum ex alto delabens vt expreſſerit Homerus. 141. 12.
Scanſio metri. 21. vlt.
Schoenus, Boeotiae opp. 103. 3.
e Schola erudita, velut ex vrbe foecunda, multi et praeclari emittuntur coloni. 536. vlt.
Scientes, non deſiderant multa exempla; ſed breui rerum indicatione ſunt contenti. 615. 6. ſcientia virtute deſtituta, vafrities eſt, non ſapientia. 1045. 12.
Scionaeorum clades. 845. 13.
Scolus, Boeotiae opp. 103. 3.
Scribere primum ſyllabatim diſcimus. 1115. 16. ad ſcribendum applicat animum qui foro minus aptus eſt. 535. 12. ſcribere laborioſum eſſe negauit Epicurus. 188. pen. ſcribere bene, multis commune. 477. 6. ſcriptionis materia qualis deligenda hiſtorico. 767. 7.
Scripta veterum diligenter peruoluenda, et petenda inde imitationis materia. 415. 1. ſcriptorum veterum qui prae caeteris memoria digni; quod eorum tum in vita, tum in dictione, inſtitutum; et quid in eorum vnoquoque imitandum, aut vitandum. 450. 3.
Sculptorum diligentia. 209. 11. ſculptorum regula in dignoſcendis Phidiae operibus. 644. pen.
Scythae, crudeles. 401. vlt.
Scythicarum rerum narratio apud Herodotum. 773. 16.
Securitas, ſeu tutus orationis curſus. 378. 7. ſecuritatis via in oratione quomodo praemuniatur. 343. 11.
Seditionis crudelis et impiae exemplum. 883. 6.
Semele Cadmea. 154. 4. 9.
Semideorum procreatio. 822. 15.
Semiuocales literae. 72. 10. ſemiuocales nulli mutae praeponi poſſunt. 159. 11. ſemiuocalium numerus et differentia. 78. 2.
Senectutis appellatio, incipit ab anno aetatis LXX. 638. 4. 6.
Senioribus contradicere, olim religio erat. 550. 2.
Senſibus quaedam percipiuntur tantummodo, oratione exprimi non poſſunt. 474. 5. ſenſus non omnes ſimiliter afficiuntur a quibuslibet obiectis, ſeu mouentibus. 66. 1. ſenſuum exercitatio ad diiudicandas affectiones ratione carentes. 476. 1. ſenſibus rationis expertibus diiudicantur omnia et iucunda et moleſta. 1031. 14. ſenſus rationis expers, optimus concinnae modulationis iudex. 1108. 1. ſenſibus auditorum patefacere, ſeu proponere, ea, quae dicuntur. 465. vlt. 482. 5. ſenſus oculorum euidentiſſimus. 268. 12.
Sententiarum et verborum affinitas. 11. vlt. ſententiae ſuis quaeque verbis efferendae, vt ſuis cuique corpori veſtitus conuenit. 1008. 1.

ſenten-

ſententia numeris ſeruire non debet, ſed verba ſententiae. 558. 11. 559. 2. in ſententia quot et quibus modis delinquat orator. 377. 6. ſententia triplici examine expenditur. 407. 7. ſententia figuratur varie. 46. 7. ſententiarum figurationes pro compoſitionis diuerſitate. 1072. 1. ſententiae et iudicii variatio. 395. 6.
Septima menſis dies. 243. 3.
Sepulcra publica eorum, qui in bello fortiter occubuerunt. 1055. 14. ſepulcra publica forti pugna caeſis aperiuntur. 851. 9.
Sepulcralis monumenti ſumtus. 513. 7. ſepulcralibus iuſtis fraudari. 852. 6.
Seriis in rebus non adhibenda iocoſa feſtiuitas. 559. 8.
Sermonis genus. Viſe et Dictio, Elocutio.
Seruitiorum laboribus victum ſibi parabant mediocris fortunae ciues. 534. 10. ſeruorum vſus etiam in rebus nauticis. 1004. 14.
Seruitutis actio. 593. 2.
Sibilus, magis brutae, quam rationalis, vocis ſonus eſt. 80. 5.
Sicanus, Syracuſanae claſſis dux. 875. 7.
Siccitates et ſqualores ingentes. 1075. 2.
Siciliam tyrannide liberare Graecis ſuadet Lyſias. 519. 9.
Sicula clades Atticos colonos Thuriis quoque expellit. 453. 4. Siculi Dorienſium ex Peloponneſo coloni. 933. 10. 11.
Significationis celeritas. 793. 6. 869. vlt. vid. not. x. Significatum ſaepe reſpicit ſtructura, non voces ipſas. 802. 8.
Silenus in Macedonia viſus. 429. pen. 787. 7.
Similitudo, imitationis nota potiſſima. 641. 5.
Simonides, archon Athen. 650. 4.
Simonidis melici character, et in quibus imitandus. 420. 12. Simonidis dictio qualis. 173. 4. Simonidis locus de Danaë; quo docetur, pulchram eſſe poëſin, quae ad proſae orationis ſimilitudinem ſit compoſita. 220. vlt. 221. pen.
Simplici oratione vti, et ipſum figuratae orationis habet artificium. 363. 3.
Simplicitatis praetextus. 292. 3. ſimplicitatis affectatione fides apud auditores quaeritur. 363. 4. ſimplicitatis ſimulatione, figurae opus perficere. 366. 8.
Simul, miſtionem, ſeu coniunctionem, ſignificat. 300. 12.
Simulatio et diſſimulatio ſaepe periculoſa. 580. 11. ſqq.
Singularia pro pluralibus a Thucydide vſurpata. 798. 3. 936. 1.
Sinopeus, Satyri praefectus. 579. 1.
Sipylenſis ex Magneſia. 28. 4.
Sirenibus Aeſchines comparat Demoſthenem in orationis compoſitione modulata. 1065. 10.
Siſyphi apud inferos labor, artificioſa imitatione ab Homero expreſſus. 139. 6. 12.

Sociale bellum. 480. 5. ſocialis belli compoſitionem Athenienſibus ſuadet Iſocrates. 565. 7.

Socrates Euripidis poſt Anaxagoram praeceptor. 301. 3. per confeſſa procedebat in docendo. 410. 10. amatoriam materiam tractat in Phaedro. 762. 11. palinodiam de amore cantat. 971. 5. amatorem ſe eſſe ſimulans, amaſius eſſe comperitur. 340. 1. 2. ab Alcibiade in Platonis Sympoſio laudatur. 339. 10. Socratis Apologia Platonica, plurium actionum habet complexum. 295. 12. 358. 2. Socratis defenſio a Platone ſcripta, ne fores quidem iudicii vidit. 1026. 13.

Socratici dialogi exiles, ſeu ſubtili dictionis genere ſcripti. 762. 4. 968. 11. Socraticorum elocutio. 941. 8. Socratici omnes, Platone excepto, tenui dictione vſi. 956. 8. Socraticus character a Platone in Philebo obſervatus. 1025. 5.

Sol beneficus. 243. 7. 8. ſol omnibus omnium bonorum auctor. 227. 2. ſoli ſacra eſt nona menſis dies. 243. 6. ſolis defectus crebriores. 860. vlt. in ſolem carmen Pindari. 972. 4.

Soloeciſſans orationis habitus. 645. 7. Caetera in Graeco Indice.

Solutu facilia proponere. 284. 1. 320. 6. ſolutu facilia dicere, vitium ſermonis oratorii. 330. 15. ſolutu facilis dicti exemplum ex Homero. 331. pen. Solutio occultis adſtricta vinculis. 469. 1.

Somnia diuinitus immittuntur. 343. 3. 344. 9. ſomniorum interpretes. 343. 3.

Sophiſtae confuſum doctrinarum genus profitebantur. 536. 1. 3.

Sophoclis character, et cum Euripide comparatio. 423. 1. Sophoclis compoſitio qualis. 187. 12. Sophoclis locus ad oſtendendam aptam colorum in periodo conformationem. 50. 4.

Sorores fratribus connubio iungi petit Macareus. 355. 3.

Soſigenes, archon Athen. 648. vlt. 737. pen.

Soſigenes Iſocratis imitator quam felix. 646. 3.

Soſtratus Corinthius, Dinarchi, oratoris Attici, pater. 633. 4.

Sotadea carmina. 23. vlt.

Sparta bellorum vſu caeteris Graeciae vrbibus praeſtantior. 553. 7. Sparta e Leuctrica clade humiliata. 551. 13. Viſe et Lacedaemon.

Species humiles et indecoras diis affingere, nefas eſt. 975. 14.

Spes de futuris minus tuta, quam ſententia de praeſentibus. 929. 9.

Sphacteria inſula et proelium ibi commiſſum. 840. 11

Spintharus, Eubuli filius. 990. 8.

Spiritus orationi ſi deſit, ſimilis eſt corpori mortuo. 1122. 4. ſpiritu, quo maxime cauſſis

ſis agendis opus eſt, caret Iſocratis dictio. 1012. 13.
Spondeus pes qui, et qualis. 105. 10. ſpondaïca modulamina. 1021. 11.
aduerſus Spudiam oratio, falſo adſcripta Dinarcho. 657. pen.
Stagira, Chalcidenſi colonia inſtaurantur. 727. 10.
Staphyli filia, Rhoeo. 661. 1.
Stateres Cyziceni. 504. 4. ſtateres aurei CCLXXXV. 635. 11.
Statuae victorum. 274. 6. ſtatuariorum et rhetorum inter ſe collatio. 541. vlt.
Staturae laudes. 245. 10. 16.
Stella interdiu ſereno coelo viſa, quid portenderit. 637. 9.
aduerſus Stephanum oratio Dinarchi. 653. 1.
Steſichorus melicus epodos in multa metra et cola diffudit. 131. 11. Steſichori character. 421. 1. Steſichori dictio qualis. 187. 11.
Stoici non exigua cura dictionis locum, ſeu artificium, tractarunt. 31. 15. Stoicae ſectae principes quot partes orationis fecerint. 8. 6.
Stratagemata oratoria. 590. 13.
Strepitu et aſperitate orationi nonnunquam opus eſt. 1013. 13.
Stropharum et antiſtropharum lex apud melicos. 130. 5.
Studia mores variant. 405. 1. ſtudia hominum qualia ſunt, tales etiam animi. 1020. 3. ſtudia honeſta, optima legis regula. 550. 16. ſtudia virtutis expertia, turpia ſunt et mala. 1045. 7. ſtudia quaedam Dionyſii tempore reformata. 445. 2. ſtudia artium et aliarum rerum honeſtarum ſuo tempore ab interitu vindicantur. 447. 9. ſtudiis ſaepe aduerſatur natura. 535. 7. ſtudio delinquere. 123. 1.
Suaſorum examinatio. 567. pen.
Suaſurus difficilia, per confeſſa et iam perſuaſa inſinuat. 334. 14. ſuaſorio genere tegitur interdum laudatorium. 357. 10. ſuaſio laudatione miſta. 300. 4. ſuaſionis praecipuum caput, vtile. 299. 11.
Suauitas, gratia, et veneres dicendi, Lyſiae peculiares. 477. 8. ſuauitas orationis quas ſub ſe contineat ſpecies. 53. 12.
Subintelligendum auditori aliquid relinquere, an proſit. 321. vlt.
Sublimis characteris exemplum ex Thucydide. 953. 1. 955. 11. ſublimis dictionis exemplar optimum Iſocrates. 625. 11. ſublime dicendi genus quibus virtutibus temperarit Demoſth. 1060. 14. Viſe et Altitudo.
Subſtantia, natura prior eſt accidentibus. 33. 12.
Subſtantiua nomina an ſemper adiectiuis praeponenda in orationis contextu. 37. 10.
Succeſſus homini felices non vſquequaque dantur. 1047. 11.
Sumtuum in duos pueros et vnam puellam per octo annos factorum computatio et perpenſio. 512. pen. 517. 12.

Super-

Superflua, nugacia. 407. 8.

Supina verba. 41. 14. ſupinae periodi. 1093. 2.

Supplicationis forma. 368. pen. ſupplices preces quomodo expreſſerit Homerus. 91. pen. ſupplices crudeliter tractati. 884. 5. 885. 5.

Syllabae vnde fiant, et quomodo differant. 85. 7. 89. 14. ſyllaba longa, etiamſi vſque ad ſeptem literas extendatur, non tamen excedit naturam ſuam: nec breuis, etiamſi e pluribus ad vnam redigatur. 88. 10. ſyllabarum quantitas, et ſyllabarum in vocibus numerus, multum confert ad artificioſam affectionum imitationem. 140. pen. ſyllabarum quantitatem muſica et rhythmica ſaepe mutant. 64. 9.

Synaloephe et ecthlipſis. 1091. 3. Synaloephae ſaepe compoſitioni afferunt aliquid elegantiae. 43. 1.

Syracuſani Athenienſes nauali proelio deuincunt. 880. 3. 881. 4.

T.

Tabellae Platonis. 209. 2. tabulas, ſeu ſcripta, pro pecuniis exhibere pupillis. 514. 7.

Taulantii, gens Illyrica. 27. 8. 833. 13.

Telemachi e Peloponneſiaca profectione reditus. 12. vlt.

Teleſtes melicus. 132. 4.

Tempeſtiuus vſus laudatur. 982. 7. tempeſtiuitate metimur omnia. 482. 10. tempeſtiuitas, ſuauitatis et inſuauitatis norma optima. 68. 1. tempeſtiuitatis artificium nemo hactenus tradidit. 68. 2.

Tempus res mutat. 449. 14. tempus omnia opera examinat. 1112. 7. tempus et inuidia accurati praeteritorum iudices. 208. 2. tempus vt iuſtos viros, ita etiam artium et omnium honeſtarum rerum ſtudia, ab interitu vindicat. 447. 7. temporis conſideratio, in ſcriptorum examine multum iuuat. 479. 1. temporum notitia multum ad exquiſitum examen confert. 647. 17. tempora anni vt laudentur. 229. 4. 243. pen. Temporum mutationes gramm. 792. 3. temporum in verbis mutatio, non infrequens apud Thucyd. 801. 6. Tempus, quo verborum compoſitio in pronunciatione diuellitur. 1069. 10. tempus partium orationis, conſiſtit in longitudinibus et breuitatibus. 1101. 10. temporum quinque numerus, ſeu pes. 205. 1. 13.

Tenues mutae. 83. 1. tenue dictionis genus et ſimplex, a quibus vſurpatum, et a quo conſummatum. 956. 1. 11. tenue dicendi genus quibus virtutibus extulerit Demoſthenes. 1061. 4.

Terrarum orbem vnam regionem efficere Xerxes cogitat. 1086. 7.

Terrae-motus vehementiores. 860. pen. 1074. pen.

Teſtamenti exemplum. 504. pen. teſtamentaria controverſia duplex. 613. vlt.

Teſtes citantur dii. 905. 11. teſtes in cauſſae actione producuntur. 511. 14. 517. 6. 583. vlt.

Teſtium productio in ſingulis narrationis capitibus. 614. 10. teſtium examen. 607. 6.

Tetrametrum melos. 23. 4. tetrametrum anapaeſticum, ſeu Ariſtophaneum. 199. 5. 202. 1. verſus tetrametri comici. 198. vlt.

Theatricae figurae. 792. 11. Theatricae figurae quae. 869. 2. Theatricum iudicium. 55. 10.

Thebas legati mittuntur a Philippo iuxta et Athenienſibus. 742. 9. 10. 11. Thebani Plataeenſium hoſtes. 902. 1. Thebani negotiis implicati, Lacedaemonii conuulſi. 1017. vlt. Thebani in bello aduerſus Phocenſes a Philippo adiuti, de tranſitu eidem in Atticam concedendo ſollicitantur. 740. 1. 5. Thebani poſt Leuctricam victoriam florere coeperunt. 551. 12. Thebanorum incrementa inuidioſa. 554. 4.

Theellus, archon Athen. 726. 1. 5. v. not. *p.* Idem Thellus. 655. 1. rectius Theſſalus. 648. 5.

Themiſtocles, archon Athen. 648. pen. 654. vlt. 736. pen. 737. 3. 740. 9.

Themiſtoclis laus apud Thucyd. 794. 11. 807. 8. Themiſtocles debito praeconio a Thucyd. celebratus. 825. 2. Themiſtocles dux ab Athen. aduerſus Perſas creatur. 1053. 12.

aduerſus Theocrinem oratio Dinarchi, vulgo Demoſtheni adſcripta. 652. vlt.

Theodectes orator. 722. vlt. orationis partes quot et quas fecerit. 8. 2. orationis partes elementares tres fecit. 1101. 6. Theodectis elocutio. 626. 12. Theodectis Alcmaeon. 748. 1.

Theodemus, (perperam pro Eudemus) archon Athen. 725. 6. 10. vid. not. *n.*

Theodorus, Iſocratis pater. 534. 10.

Theodorus ab Archephonte adoptatus. 664. 11. aduerſus Theodorum falſi teſtimonii actio. 664. 5. aduerſus Theodorum oratio, falſo adſcripta Dinarcho. 654. 8.

Theodorus rhetor, a Platone taxatus. 756. 4. Theodori rhetoris inuenta. 722. 11. Theodori Byzantii dictio. 625. pen. 974. 8.

Theogenes, Andromenis f. 990. 9.

Theomnetus, (perperam pro Theophilus) archon Athen. 648. pen. Pro eodem mendoſe Thumedus. 665. vlt.

Theophilus, archon Athen. 654. vlt. 728. 4. 736. 13. Pro eodem mendoſe Theomnetus. 648. pen. et Thumedus. 665. vlt.

Theophraſtus, archon Athen. 649. 1. 650. 4. 738. 15. 740. 11. Theophraſtus Allaeenſis, (ſeu Halaeenſis) archon Athenis. 741. 4.

Theophraſtus magnificentiam et grauitatem orationi tribus rebus conciliari tradit. 539. 11. Theophraſtus Thraſymacho tribuit inuentionem contortae ac rotundae elocutionis. 464. 4. Theophraſtus medium dicendi genus a Thraſymacho inſtitutum refert. 959. 1. Theophraſti de Lyſia iudicium. 483. 5. Theophraſti liber de Dictione, ſeu oratione. 101. 4. 483. 8. Theophraſti locus e libro περὶ λέξεως, de triplici Antitheſi; in quo Lyſias reprehenditur. 484. 2. Theophraſti et Demetrii Phalerei ſectator Dinarchus. 633. 7.

Theopompus quo praeceptore vſus, quae ſcripſerit, et quo modo. 782. 8. Theopompi hiſtoria duplex. 782. vlt. Theopompi diligentia. 783. 3. dictio qualis. 173. 6. nota ſingularis quae. 784. pen. Platonem reprehendit. 757. 12.

Theramenes orator, quod populi ſtudioſior eſſe videretur, a xxx. tyrannis interemtus. 535. 4.

Therſitae garrulitas. 407. 11.

Theſes rhetoricae. 234. 10.

Theſpia, Boeotiae opp. 103. 4.

Theſſalia a Philippo vt tractata. 1120. 7. Theſſali, duplices et varii. 402. 3.

Theſſalorum et Atticorum equitum cum Boeotis conflictus. 850. 11. Theſſalorum legatio pro Philippo. 742. 9.

Theſſalus, archon Athen. 648. 5. 656. 7. pro eodem mendoſe Theellus p. 726. 1. 5. v. not. *p.* et Thellus. 655. 1.

Thetis beneficii gratiam a Ioue vt repetierit. 367. 12. in conſolatione ad filium aliud dicendo aliud efficit. 324. 11.

Thisbe, opp. Boeotiae. 102. 5.

Thraces, truculenti et ſanguinolenti. 401. pen. inconſtantes. 402. 8.

Thraciae oppida xxxii. crudeliter a Philippo deleta. 1119. 3.

Thraſyllus dux. 497. 6. 502. 10.

Thraſymachi rhet. inuenta. 722. 11.

Thraſymachus an contortae ac rotundae elocutionis inuentor. 464. 4.

Thraſymachus Chalcedonius medium

medium dicendi genus primus inſtituiſſe traditur. 958. vlt. Thraſymachi Chalcedonii dictio qualis. 627. 5. 14. Thraſymacheae dictionis exemplum. 959. 9. Thraſymachus a Platone taxatus. 756. 5.

Thucydides Athenienſis. 162. vlt. Attici exercitus ad Amphipolim dux. 838. 9. in exſilium quando ablegatus. 838. 8. exſul in Thracia per totum Peloponneſiaci belli tempus commoratus eſt. 918. 1. patriae ob irrogatam exſilii mulctam iniquior. 920. 3. offenſionem aduerſus patriam in hiſtoria non depoſuit. 774. 13. in Hellanico et caeteris hiſtoricis quae deſideret. 836. vlt. hiſtoriae quod dederit eulogium. 398. pen. quod inſtitutum in ſua hiſtoria ſecutus. 821. 4. 824. 7. octo tantum libros reliquit. 867. 9. hiſtoriam ſuam reliquit imperfectam: Cratippus continuauit. 847. 2. in hiſtoria ſua expolienda quamdiu et quam curioſe verſatus. 867. 10. Thucydidis de hiſtoria ſua confeſſio. 165. 12. 823. pen. Thucydideae hiſtoriae argumentum. 767. vlt. Thucydideae hiſtoriae principium. 769. vlt. finis. 771. 1. Thucydides qua re ſuperiores hiſtoricos ſuperauerit. 822. 5. Thucydidis et Herodoti comparatio. 424. 5. 767. 6. Thucydidis ſtilus qualis. 115. 9. Thucydides de ſtilo ſuo quae ipſe ſit teſtatus. 165. 12. 823. pen. Thucydides vetere lingua Attica vſus. 454. 9. auſtero compoſitionis genere vſus. 150. vlt. in nouanda phraſi audax. 957. vlt. *τεκμήριον, μαρτύριον, παράδειγμα*, et *σημεῖον*, fere pro eodem vſurpat in prooem. 412. 2. 4. 5. hiſtoricae et ciuilis eloquentiae norma ſtatuitur a quibuſdam. 813. 11. in quibus reprehenſus 825. pen. in capitibus hiſtoriae tractandis inaequalis, nec vbique exactus. 839. 1. orationes rhetoricas hiſtoriae an conuenienter vbique inſeruerit. 846. vlt. 847. 10. Thucydidea dictio qualis. 459. 3. 775. 2. Thucydides dictionis ſuae characterem vnde informarit. 790. 6. Thucydidis dictio an ſui temporis conſuetudinem ſecuta. 941. 1. Thucydidis dictio quae ſit optima, et quae peior. 937. 8. 10. Thucydidis dictio pulchra quidem, at non item ſuauis. 52. pen. Thucydidis dictio ingenii plus, quam artificii, habet. 896. pen. 897. 3. Thucydidis dictio obſcurior. 461. 7. Thucydideae dictionis colores. 793. 7. 869. vlt. Thucydideae dictionis inſtrumenta quatuor. 793. 4. 869. 12. Thucydidis character in dicendo qui. 790. 8. 866. 11. Thucydidis character a Dionyſio tribus in locis expoſitus.

tus. 788. 1. Thucydidis character e dictione maxime perſpicitur. 861. 14. Thucydidis character neque ad ciuiles actiones, neque ad quotidianos vitae vſus, neque ad hiſtoriarum ſcriptionem, aptus. 938. pen. Thucydidearum figurarum exempla. 794. 4. Thucydidea et Gorgiana ſublimitas ad Lyſianam tenuitatem ab Iſocr. addita. 963. 3. in Thucydide imitari quae liceat. 952. 3. Thucydidis imitatores qui fuerint, et qui laudem eius imitatione ſibi pepererint. 942. 5. 943. 6. Thucydidis imitator Philiſtus. 426. vlt. Thucydidem in ſublimi charactere nec ſuperauit poſteriorum vllus, nec imitatus eſt. 955. 13. Thucydidis imitatores qua regula explorentur. 645. 5. Thucydidis conciones examinatae. 896. 7. Thucydidis conciones quae prae caeteris laudem mereantur. 920. 11. Thucydidis Archidamus vt Lacedaemonios et Peloponneſios a bello Athenienſibus inferendo auocarit. 294. 5. 352. 9. Thucydidis prooemium examinatum et correctum. 853. vlt. Thucydidis locus ex hiſtoriae prooemio ad oſtendendum in eo auctore auſterum compoſitionis genus. 162. pen. locus de Peloponneſiaci belli diuturnitate ac diritate; quo auſtera compoſitione illum eſſe vſum oſtenditur. 1074. 5. locus e funebri oratione ad praebendum grauis et magnificae compoſitionis exemplum. 113. 4. locus e Plataeenſium oratione. 44. 11. locus de Epidamno. 27. 6. oratio ad athletas. 276. 2. oratio funebris. 259. 6. 262. 6. Thucydides in funebri oratione duarum actionum complexum nobis praemonſtrauit. 297. 7. 359. pen.

Thumedus, archon Athen. 665. vlt. perperam pro Theophilus.

Thurios colonia ex Attica et reliqua Graecia deducta. 452. vlt.

Thyrea capta ab Athen. 842. 5. 7.

Tibicen optimus ob leuiculum delictum exploſus. 55. 15.

Timaeus, Iſocratis imitator quam felix. 646. 3. Timaeus de Gorgiae imitatione quae prodiderit. 458. pen.

Timanthis operum notae. 1108. 9.

Timocrates archon Athen. 724. 5. Timocrates a Diodoro accuſatus. 725. 7. aduerſus Timocratem oratio Dinarchi. 651. pen. aduerſus Timocratem oratio de labefactata populi poteſtate, falſo adſcripta Dinarcho. 657. 12.

Timorem in dicendo ſimulare. 282. 8.

Timotheus melicus. 132. 4.

Timotheus dux, belli adminiſtrati rationes quo tempore reddiderit. 668. 1.

Tiſias Syracuſanus, ſapientiae nomine per Graeciam clarus. 535. 2.

Tiſis Archippum crudelius et petulantius vlciſcitur. 984. 10.

Tithoni raptus. 265. 8.

Toni orationis. 59. 1.

Tortuoſa enthymematum ſtructura apud Thucydidem. 806. 11.

Tragica oratio in funere. 851. 12. Tragicorum poëtarum ſolus Euripides politum et floridum compoſitionis genus ſecutus eſt. 173. 4.

Transformationis modi tres. 39. 11.

Trapezitae integri exemplum. 593. 15. Trapezitae fallacis exemplum. 581. 4. cum Trapezitis ſine teſtibus contractus fiunt. 578. 9.

Triballi ignobiles. 1005. vlt.

Tribrachys pes. 106. pen.

in Tribulium coetum introducuntur a patribus filii. 619. 5. 622. 1.

Trierarchiae ſocietas. 515. 7.

Triginta tyrannorum exciſio. 778. 5.

Trimetrum iambicum rectum. 204. 2. 205. 9.

Triremes Samiis primus ſtruxit Aminocles Corinthius. 856. 14. 15.

Triſyllabi pedes. 106. 10.

Trochaeus pes qui, et qualis. 106. 4.

Tropaeum de Atticis equitibus fuſis. 851. 2. Tropaea olim ex olea ſtatuebantur. 230. 12.

Tropicae figurae. 457. pen. tropica locutio, ſimplicis velut condimentum eſt. 864. pen.

Tumidus et tragicus dictionis habitus. 643. 9.

Turpitudo nominis retinet in officio. 318. 10. 12.

Tuta vt ſint dicta. 410. 13.

Tutela propinquis iuſtius committitur. 502. pen. tutelae terminus, virilis pupillorum aetas. 600. 3. 601. 7. tutelae malae actio. 498. 2.

Tutor idem et amator pupilli. 984. 2. 3. tutoribus inualidis lege quae permiſſa. 514. 13. tutoris perfidi exemplum. 511. 15. tutoris a pupillis ſuis inique accuſati apologia. 598. 10. 599. 12.

Tydei ſtatura. 245. vlt.

Tyrannidem occupare, iniuſtum; deponere, periculoſum. 932. 7. tyranni tentorium in ludis Olympicis diripi vult Lyſias. 519. pen. tyrannicidae praemium. 390. 11.

V. Va-

V.

Varie dicere. 412. pen. 413. 8. Varietas dictionem ornat. 944. 16. varietas vt in aliis, ita etiam in compoſitione delectat. 129. 12. 133. 12. variatio delectat etiam in hiſtoria. 772. 2. 11.

Vates ante reſponſum ſecuritatem ſibi ſtipulatur. 345. 5.

Venum datur reus. 617. 12.

Ventre lugere defunctos non poſſumus. 371. pen.

Venus a Sapphone inuocatur. 173. vlt.

Venus, bellicis negotiis omiſſis, nuptialia tractare iubetur. 1025. pen. Venereorum quoque ſatietas. 772. 9. 10.

Veneres dicendi, Lyſiae peculiares. 477. 2.

Veris laudes. 229. 1. ver ex anno exemtum. 734. 1.

Verborum et ſententiarum affinitas. 11. vlt. verba ſententiae obſequi debent, non ſententia verbis. 559. 2. verba rebus inſeruire debent, non res verbis. 463. 1. verba rebus aequanda. 782. 1. verbum vnum pluribus per ſententiae circumlocutionem enunciare. 794. 8. verbis pluribus vnam eandemque rem ſignificare cur Demoſth. et alii nonnunquam ſoleant. 1127. 9. verbis pauciſſimis ſignificare res plurimas. 792. vlt. verbis exprimi quaedam nequeunt, ſed ſenſibus tantum percipiuntur. 474. 5. verba arti et profeſſioni cuique ſua ſunt et propria. 384. 6. verba pulchra quae. 101. 5. in verborum delectu quot et quibus modis peccetur. 382. 3. verborum delectus et collocatio in hiſtoria qualis potiſſimum commendetur. 779. 4. verborum delectus apud Thucyd. qualis. 790. 12. e verbis compoſitus homo. 1064. 10. verbis veterum plus inerat fidei, quam recentiorum iuramentis. 545. 11. Verba rerum, accidentia; nomina, ſubſtantiam ſignificant. 33. 11. verborum accidentia. 1115. 12. verbo accidunt duo. 1101. 7. 8. verborum accidentia mutari, ſaepe compoſitionem iuuat. 41. vlt. verborum mutatio, rectorum ſcilicet in ſupina, et vice verſa, ſaepe compoſitionem adiuuat. 41. 12. verba nominibus quandoque praeponuntur in orationis contextu. 34. 10. verba recta an inflexis, et finitiua an infinitiuis ſemper in oratione praeponantur. 37. pen. verba aduerbiis an ſemper praeponantur in orationis contextu. 34. vlt. verba nominali forma apud Thucyd. enunciata. 795. 8. verba pro nominibus vſurpata. 796. 6. 13.

e Veriſimilibus argumenta. 391. 11.

Vera et iuſta potiora ſunt contrariis. 729. 12.

Veritate nihil antiquius. 752. 1. 812. 10. veritatis cognitio, philoſophicae ſpeculationis finis. 816. 5. veritas omnibus in rebus diligenter rimanda. 722. 6. veritas vt inveniatur. 752. 1.

Verſibus diſtincti libri. 834. 2. 13. 840. vlt. 854. 1. 893. vlt. 1126. 11.

Veſta, caetero deorum exercitu egrediente, ſola domi manet. 971. 10.

Veſtitus et elocutionis comparatio. 1008. 1.

Vias et aquaeductus reficere. 1018. 13.

Vicatim habitatae vrbes. 856. 7.

Victorum praemia. 274. 3. ob victorias illuſtres quidam diis aequiparati ſunt, et diuinis honoribus affecti. 280. 6. victoriam pretio emere, aut vendere, quam turpe ſit. 277. 10. victoriarum monumenta. 274. 6. 8. victoriae ſignum olea. 230. 13.

Videre ſua, licitum; aliena, nefas eſt. 19. 2.

Vilia verba. 382. 4.

Vinum ſuaue, ſed furioſum. 28. 5. vinum, inſaniae poculum. 401. 8.

Viribus maiora ſuſcipere, inſania eſt. 979. vlt.

Virgae contactu Vlyſſem mutat Minerua. 29. 2.

Virginis vitiatae in ſeruandis infantulis ſtratagema. 356. 7.

Virilis animi ſpecimen edidiſſe, et virorum numero adſcriptum eſſe. 505. 13. virilem togam ſumere. 2. 2.

Virtus, medietas eſt. 186. 8. virtus immortales reddit homines. 546. vlt. virtutis expertia quae ſunt, turpia ſunt et mala. 1045. 6. virtutis ſtudium praeclare accendunt Iſocratis orationes. 543. 10.

Vitae genus mores variat. 405. 1. vitae ſocii, coniuges et liberi. 238. 3.

Vitia pro virtutibus ponenda non ſunt. 214. pen.

Vlyſſes, fictor et ſimulator optimus. 493. 7. a Minerua ſubinde tranſmutatus. 28. 11. aliis loquendo alios petit: mutatis ſcilicet ad offenſionem euitandam perſonis. 347. 10. an Iliados β idem dicat et eundem orationis ſcopum habeat cum Neſtore. 305. 3. 307. 1. 333. 14. an Neſtore orator melior, ſtulte a multis quaeritur. 306. 7. 334. 1. Achillem icone refellit, citra offenſionis periculum. 369. 15. deſcenſum ſuum ad inferos Phaeacibus eleganti rerum imitatione exponit. 139. 3.

Vmbilicus vrbis. 153. 1.

Vnctio corporum in certaminibus gymnicis. 856. 13.

ad

ad Vnguem exprimere. 994. 6.

Vocabula et phraſes arti cuique ſuae ſunt. 405. 4. vocabula hiſtorica, dialectica, iudicialia, comica, et ſimilia. 413. 2. Viſe et Verba.

Vocales literae. 72. 3. 4. vlt. quot ſint, quomodo differant. 74. 7. vocalium concurſus auſteram compoſitionem efficit. 167. 7. vocalium colliſio aſperam compoſitionem efficit. 1090. 8. vocalium earundem concurſus diuellit compoſitionis cohaerentiam. 1069. 7. vocalium concurſus in polito compoſitionis genere vitatur. 1076. 6. vocalium concurſus ab Iſocrate quoque vitatus. 538. 14. vocalium colliſio ſuperſtitioſius ab Iſocrate vitata. 964. 1.

Voluptatem dicendo afferre, non ſufficit oratori. 1008. 2.

Vocis elementa quot ſint. 73. 4. vocis articulatae principia et elementa literae. 71. 11. vocis magnitudo, oratori in primis neceſſaria. 535. 8. vocis moduli. 64. 16. vocis in actione oratoria configuratio. 1118. 2.

Vrbis laudes. 256. 4. vrbis laudes in oratione natalitia. 244. vlt. vrbs in panegyrica oratione a quibus laudetur. 228. 1.

Vſtiones et ſectiones medicorum in vitiatis corporis partibus. 785. 14.

Vſus, dicendi magiſter. 38. 2. vſui tempus ſuum et modus eſt. 384. 15.

Vtile, praecipuum ſuaſionis caput. 300. 7.

Vulgare, ſeu idioticum, dicendi genus. 215. 2. vulgaris ſermonis ſpeciem habens oratio, et longe tamen ab eodem differens. 459. pen.

Vxor eadem et ex fratre neptis. 502. 10. vxor cuique ſua tantum ſpectanda. 19. 2. 237. 4. vxor mariti delictum plectitur. 1053. 15. vxori legata. 504. 1.

X.

Xanthus Lydus, hiſtoricus. 818. vlt.

Xenippus: quaere in Euxenippus.

Xenomedes Chius, hiſtoricus. 818. vlt.

Xenophonteae hiſtoriae argumentum. 777. 14. Xenophon Herodoti in vtroque charactere imitator, quibus in rebus aſſecutus eum ſit, et in quibus non. 426. 2. 777. 11. in Paedia et Anabaſi docuit, quomodo plurium actionum complexus fieri poſſit in vna eademque oratione. 302. 6. 7. 13. 358. vlt.

Paedian

Paedian et Anabaſin magna ex parte figurato orationis genere pertexuit. 358. pen. Ageſilaum figurato orationis genere pertexuit. 358. 12. in Ἀπομνημονεύμασι Socratem defendendo laudat. 358. 4. Xenophontis et Philiſti comparatio. 426. 2. Xenophontis Socratici dictio. 241. vlt. 941. 7. Xenophontis Socratici dictio ſuauis quidem, at non pulchra. 53. 2. Xenophon in philoſophia praecipue imitandus. 430. 7.

aduerſus Xenophontem Aeſchyli defenſio a Dinarcho ſcripta. 664. 8.

Xerxis ad Perſas oratio, qua bellum eis contra Graecos ſuadet. 1084. 2. Xerxis ſuperbum propoſitum. 1086. 5.

fuga. 774. 2. in Perſiam regreſſio. 835. 5.

Z.

Zeno a Platone reprehenſus. 816. 2.

Zeno, Pompeii et Dionyſii communis amicus. 750. 4.

Zeuxidamus, Archidami pater. 900. pen.

Zeuxidis picturae. 817. 2. Zeuxis, Helenam picturus nudam, e nudarum virginum contemplatione depromit, quod maxime conuenire videretur. 417. 5.

Zoilus Platonem reprehendit. 752. 4. 757. 12. Zoili, eius, qui contra Homerum ſcripſit, dictio qualis. 627. 7. 628. 4. 974. 8.

HISTO-

HISTORICORVM, PHILOSOPHORVM, RHETORVM, POETARVM, ALIORVMQVE,

QVI IN

OMNIBVS DIONYSII OPERIBVS

LAVDANTVR, AVT NOTANTVR, AVT ETIAM CITANTVR,

I N D E X.

A *libros hiſtoricos indicat*, B *rhetoricos.*

A.

Acuſilaus Argiuus. B. 818. 7.

Aelii A. 21. 11.

Aelius Tubero. A. 207. 8.

Agathyllus A. 180. vlt. Agathyllus Arcas poëta A. 123. 8.

Aeſchylus B. 150. vlt. 422. 8. 1073. pen. Aeſchylus ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ. A. 107. 7.

Aeſchines. B. 434. 6. B. 723. 1. 1063. 9. 1122. 16. eius locus. B. 1064. 9. 1126. 2. Vide Ind. Lat. ad libros rhetoricos.

Alcaeus. A. 1023. 4. B. 131. 8. 187. 11. 421. 9.

Alcidamas. B. 625. 15. 722. 13.

Ameleſagoras (ſeu Meleſagoras) Chalcedonius. B. 818. 8.

Anacreon. B. 173. 3. 1079. 3.

Anaxagoras. B. 301. 1. 4. 355. 11.

Anaxilaus. A. 2. 1.

Anaximenes. B. 626. 2. 722. 13. 974. 9.

Andocides. B. 454. 11. 941. 6.

Antias. Vide Valerius.

Antigonus (ſeu potius Antiochus). A. 17. pen. Vide Annott. ad p. 17. pen.

Antilogus (vel potius Antiochus) Syracuſanus B. 30. 7. vid. not. c.

Antimachus. B. 419. 8. Antimachus Colophonius. B. 150. 9.

Antio-

Antiochus. A. 17. pen. v. not. *f.* Antiochus Syracuſanus A. 34. 4. 58. pen. 88. pen. 186. 1. Antiochus, Xenophanis filius. A. 34. 7.

Antiphon. B. 722. 12. 944. 7. 974. 7. Antiphon Rhamnuſius. B. 52. pen. 151. 1. 627. 5. 10. 941. 6.

Antiſthenes Socraticus B. 941. 7.

Aphareus, Iſocr. filius. 576. 12. 667. 10.

C. Aquilius. A. 581. vlt.

Aratinus. Viſe Arctinus.

Archilochi verſus. B. 106. 8.

Archinus. B. 1027. 9.

Arctinus. A. 172. 8. vid. nott. *t.* et *u.* 174. 10. vid. nott. *p.* et *q.*

Argiuorum ſacerdotum Commentarii A. 181. 1.

Ariſtaeus (ſiue Ariſteas) Proconneſius. B. 864. 6.

Ariſtocles. B. 645. pen.

Ariſtophanes B. 156. 8. eius locus. B. 202. 3.

Ariſtoteles. A. 181. vlt. B. 8. 2. 186. 9. 187. pen. 197. 14. 1101. 6. ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ, ſc. τῆς ῥητορικῆς. B. 729. 4. eius τοπικαὶ, ἀναλυτικαὶ et μεθοδικαὶ συντάξεις memorantur. B. 729. 7. 730. locus eius ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ τῶν τεχνῶν. B. 739. 8. ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ τῶν ῥητορικῶν τεχνῶν. B. 197. vlt. Vide Ind. Lat. ad libros rhetoricos.

Ariſtoxenus. B. 1101. 15. Ariſtoxenus Muſicus. B. 72. 1.

Ariſtus, vel Arithous, ὁ γράψας τὰ Ἀρκαδικά. A. 123. 4. vid. not. *e.*

Artamenes. B. 645. pen.

Aſiani oratores. B. 447. 2. 448. 5.

B.

Bacchylidis locus. B. 206. 4.

C.

Cadmus Mileſius. B. 864. 5.

Caecilius. B. 777. 1.

Callaeſchri dictum. B. 258. 7.

Callias ὁ τὰς Ἀγαθοκλέους πράξεις ἀναγράψας. A. 182. vlt.

Callicrates. B. 661. 6.

Callimachus B. 594. 6. 630. 10. 994. 2.

Calliſtratus. A. 172. 5.

Calpurnii. A. 21. 12.

Calpurnius Piſo. A. 201. 4. Vide Piſo.

Cato. A. 36. 3. 673. 9. quaere reliqua in Porcius.

Cenſoriae tabulae. A. 190. 3. 690. 15.

Cephalo Gergithius. A. 122. 11. 180. 8.

Cephiſodorus. B. 626. 14. 722. vlt. 757. 11. Cephiſodorus Athenienſis. B. 577. 6.

Chaeron (ſeu potius) Charon B. 769. 6.

Charon Lampſacenus. B. 818. 7.

Chryſippus Stoicus. B. 31. 2. ὁ γράψας περὶ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μορίων. B. 32. 2. 3.

Cincius.

Cincius. A. 317. 11. 319. 14.
L. Cincius. A. 18. 6. 187. 7. 201. 4.
Cratinus. B. 302. 4. 413. 5.
Cratippus B. 847. 3.
Critias. B. 454. 11. 627. 7. 941. 7.
Cteſias Cnidius. B. 53. 2.

D.

Damaſtes Sigenſis. A. 181. vlt. 818. vlt.
Deiochus Proconneſius. B. 818. 5.
Demades. B. 439. 14. 745. pen.
Demagoras. A. 180. pen.
Demetrius. B. 757. 13. Demetrius Calantianus. B. 30. 6. Demetrius Magnes ἐν τῇ περὶ τῶν ὁμωνύμων πραγματείᾳ. B. 631. 1. 2. Demetrius Phalereus. B. 633. 7. 760. 12. 967. 2.
Democles Phygelenſis (ſeu potius Phygalenſis) B. 818. 6.
Democlides. B. 659. 13.
Democritus. B. 187. 13.
Demoſthenes. B. 70. 6. 119. 2. 133. 15. 187. 13. 259. 8. et ſaepius. eius locus. B. 46. vlt. 205. 4. etc. ἐν τῇ Αἰσχίνου κατηγορίᾳ. B. 996. 12. ἐν τῇ Ἀριστοκράτους κατηγορίᾳ. B. 191. vlt. 997. 1. ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν. B. 997. 7. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. B. 986. 11. ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. B. 204. 11. 997. 14. 1050. 11. ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. B. 656. 6. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. B. 359. 8. ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου. B. 190. vlt. 947. 14. 1015. 6. 1089. 9. ἐν τῷ περὶ τοῦ πρὸς βασιλέα πολέμου. B. 945. 9. ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου. B. 119. 3. 358. 9. ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν. B. 292. 15. 351. 3. eius orationes memorantur. B. 723 — 749. 993 — 997. 1095. 9. 1126. 2.
Dinarchus ὁ ἐκ τῶν ῥητόρων τῶν Ἀττικῶν. B. 629. 8. etc. ὁ τὰς περὶ Κρήτην συναγαγὼν μυθολογίας. B. 631. 8. ὁ Δήλιος B. 631. 10. ὁ περὶ Ὁμήρου λόγον συντεθεικώς. B. 631. 11. Dinarchi rhetoris locus ἐν τῷ κατὰ Προξένου. B. 635. 7. orationes eius recenſentur. B. 651. 5. — ad 668. vlt.
Dion. B. 1027. 9.
Dionyſius Chalcidenſis. A. 183. 8.
Dionyſius ipſe Halicarnaſſenſis. A. 24. 7. Vide Lat. Ind. ad libros rhetoricos.
Duris. B. 30. 5.

E.

Empedocles Phyſicus. B. 150. 9.
Ennius. Vide Var. Lect. ad A. p. 87. b. 11. not. *e*.
Ephorus. B. 173. 6. 626. 13.
Epicuri dictum. B. 188. vlt.
Eratoſthenes Chronographus. A. 188. 1.
Eudemus Parius. B. 818. 5.
Euenus. Vide Var. lect. ad A. p. 87. b. 11. not. *e*.
Eugaeon (vel Eugeon) Samius. B. 818. 4.
Eupolis. B. 302. 5. 413. 5.

Euripi-

Euripides. B. 173. 4. 423. 3. eius locus. B. 25. 3. 105. pen. 203. pen. 219. 1. ἐν τῷ Αἰόλῳ. B. 355. 1. ἐν Ὀρέστῃ. B. 63. 6. ἐν τῇ Μελανίππῃ σοφῇ. B. 301. 6. 355. 5.

Euxenus. A. 87. *b*. 11.

F.

Fabius. A. 208. 11. 217. 7. 317. 11. 319. 14. 321. 4. 647. 1. 673. 6. 717. 8. 797. 5. Fabius Maximus. A. 21. 10. Q. Fabius. A. 18. 6. 1483. 10. Q. Fabius Pictor. A. 201. 3.

G.

Gellii. A. 21. 12. Gellius. A. 389. pen. 648. 8. 1061. 1. Cn. Gellius. A. 301. 14. 403. 9.

Gergithius. Vide Cephalo.

Gorgias ſophiſta. B. 535. 2. Gorgias Leontinus. B. 68. 4. 625. 13. Vide Lat. Ind. ad opera rhetorica.

H.

Hecataeus Mileſius. B. 818. 6.

Hegeſias Magnes. B. 30. 7. 122. 1. eius locus. B. 124. 1.

Hegeſippus ὁ περὶ Παλλήνης γράψας. A. 122. 12.

Hellanicus. B. 769. 6. 821. 6. 826. 11. Hellanicus ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς. A. 120. 4. ἐν τῇ Ἀττικῇ ξυγγραφῇ. B. 837. 2. Hellanicus Lesbius A. 57. pen. 74. 1. 89. 7. B. 818. pen.

Heraclides. B. 30. 7.

Hermippus ὁ τοὺς Ἰσοκράτους μαθητὰς ἀναγράψας. B. 588. 2.

Herodotus. A. 71. 6. B. 16. 5. 187. 12. 424. 5. 766. 7. 820. 5. etc. Vide Lat. Ind. ad libros rhetoricos. eius locus. A. 77. 3. B. 17. vlt. 228. 10.

Heſiodus. B. 173. 2. 227. 1. 419. 5.

Hieronymus. A. 20. 6. B. 290. 11. Hieronymus Cardianus. B. 30. 6. ἐν τῇ περὶ τῶν Ἐπιγόνων πραγματείᾳ. A. 16. vlt. Hieronymus Peripateticus. B. 560. 7.

Hippias. B. 756. 3.

Hippodamas. B. 757. 12.

Hiſtoriae communis auctores. A. 885. 4.

Homerus. A. 114. 4. 1489. 3. 1493. 5. 1500. 2. B. 101. vlt. 376. 12. eius locus. A. 137. 1. 1486. 5. 1489. 9. 1496. 3. 1497. 1. B. 1. vlt. 13. 4. et ſic paſſim in rhetoricis Dionyſii libris loca ex Homero citantur, quae omnia hoc loco recenſere, nimis longum et operoſum foret.

Hyperides. B. 434. vlt. 451. 8. 629. 5. 639. pen. 723. 1.

I.

Iphicrates. B. 481. 4. ἐν τῷ περὶ τῆς εἰκόνος. B. 478. 2. 479. 8. 480. vlt. ἐν τῷ περὶ τῆς προδοσίας. B. 480. vlt. eius locus ἐν τῷ πρὸς Ἁρμόδιον. 739. 13.

Iſaeus.

Iſaeus. B. 586. 1. 722. vlt. Vide Lat. Ind. ad opp. rhetor. Eius locus ἐν τῇ ἀμφισβητήσει ὑπὲρ χωρίου τοῦ ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατεσχημένου. B. 603. 1. ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς. B. 593. 1. 596. 10. ſqq. ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐφιλήτου. B. 617. 4. eius orationes memorantur. B. 592. 13. ſqq. 624. 9.

Iſocrates. B. 134. 12. 173. 9. 208. 8. 451. 7. etc. Vide Lat. Ind. ad opp. rhet. ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. B. 357. 6. 576. 14. 1001. 6. ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ B. 549. 4. ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ. B. 551. 8. ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. B. 547. 12. ἐν τῷ Παναθηναίῳ. B. 536. 1. ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. B. 357. 4. 544. 7. 561. pen. ἐν τῇ παραινέσει πρὸς τὸν Ἱππονίκου. B. 251. 1. ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον. B. 357. 5. 546. 2. Eius locus ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ. B. 182. 4. ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. B. 565. 7. 1001. 5. ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. B. 561. pen. 1079. 12. ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ. B. 577. 12. Iſocrates iunior (vt quidam arbitrantur) B. 250. pen.

L.

Licinius. A. 346. 7. 648. 11. 953. 6. 1026. 6. 1060. vlt. 1312. 1. Licinius Macer. A. 21. 11.

Licymnius. 458. 5. 792. 14. 869. 6. 1035. 7.

Lycurgus. B. 433. 6. 723. 1.

Lyſias. B. 259. 7. 452. 1. etc. 944. 7. 956. 12. 957. 6. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἰφικράτους εἰκόνος. B. 478. 2. Vide Lat. Ind. ad opp. rhet. Eius locus. B. 526. vlt. ἐν τῷ πρὸς Ἀρχεβιάδην. B. 601. 17. ἐν τῷ κατὰ Διογείτονος. B. 497. 4. 502. 3. ἐν τῇ κατὰ Νικίου ἀπολογίᾳ. B. 484. 10. ἐν τῷ κατὰ Τίσιδος. B. 983. pen. ἐν τῷ περὶ Φερενίκου ὑπὲρ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου. B. 594. 7. eius orationes memorantur. B. 477. 12. ſqq. 594. 4. ſqq.

M.

Macer. Vide Licinius.

L. Mamius. A. 50. pen. vid. not. t.

Meleſagoras. Vide Ameleſagoras.

Menander. B. 413. 6. 424. 3.

Menecrates Xanthius. A. 121. 9.

Meneſaechmus. B. 659. pen.

Molo. B. 645. vlt.

Myrſilus Lesbius. A. 62. 3. 74. vlt.

N.

Naucrates. B. 626. 13. Naucrates Iſocraticus. B. 259. 9.

Nicoſtratus. B. 242. 1.

O.

Oraculum. A. 50. pen. 173. 7.

P.

Panyaſis. B. 419. pen.

Pergamenſes Grammatici. B. 630. 11.

X.

Xanthus Lydus. A. 73. 2. Eius locus. A. 73. 12.

Xenagoras. A. 183. 5.

Xenomedes Chius. B. 818. vlt.

Xenophon. B. 53. 2. 241. vlt. 766. 7. 767. 3. 777. 10. Vide Lat. Ind. ad opp. rhetor. ἐν τῇ Ἀναβάσει. B. 302. 13. 358. vlt. ἐν τῇ Ἀναβάσει τȣ̃ νεωτέρȣ Κύρȣ. B. 778. 1. ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν. B. 358. 4. ἐν τῇ Ἑλληνικῇ. B. 778. 3. ἐν ἱςορίας λόγῳ, ſc. ἐν τῷ εἰς Ἀγησίλαον τὸν βασιλέα λόγῳ. B. 358. pen. ἐν τῇ Παιδείᾳ. B. 302. 7. 358. vlt. ἐν τῇ Κύρȣ Παιδείᾳ. B. 777. vlt.

Z.

Zeno. B. 816. 2.

Zenodotus Troezenius. A. 337. 10.

Zoilus. B. 628. 4. 757. 12. Zoilus ὁ τὰς καθ' Ὁμήρȣ συντάξεις καταλιπών. B. 627. 7. Zoilus rhetor. B. 752. 4.